APOCALIPSUL MODERN · REALITATE ȘI FICȚIUNE

Dominique Lapierre
Larry Collins

AL CINCILEA CAVALER

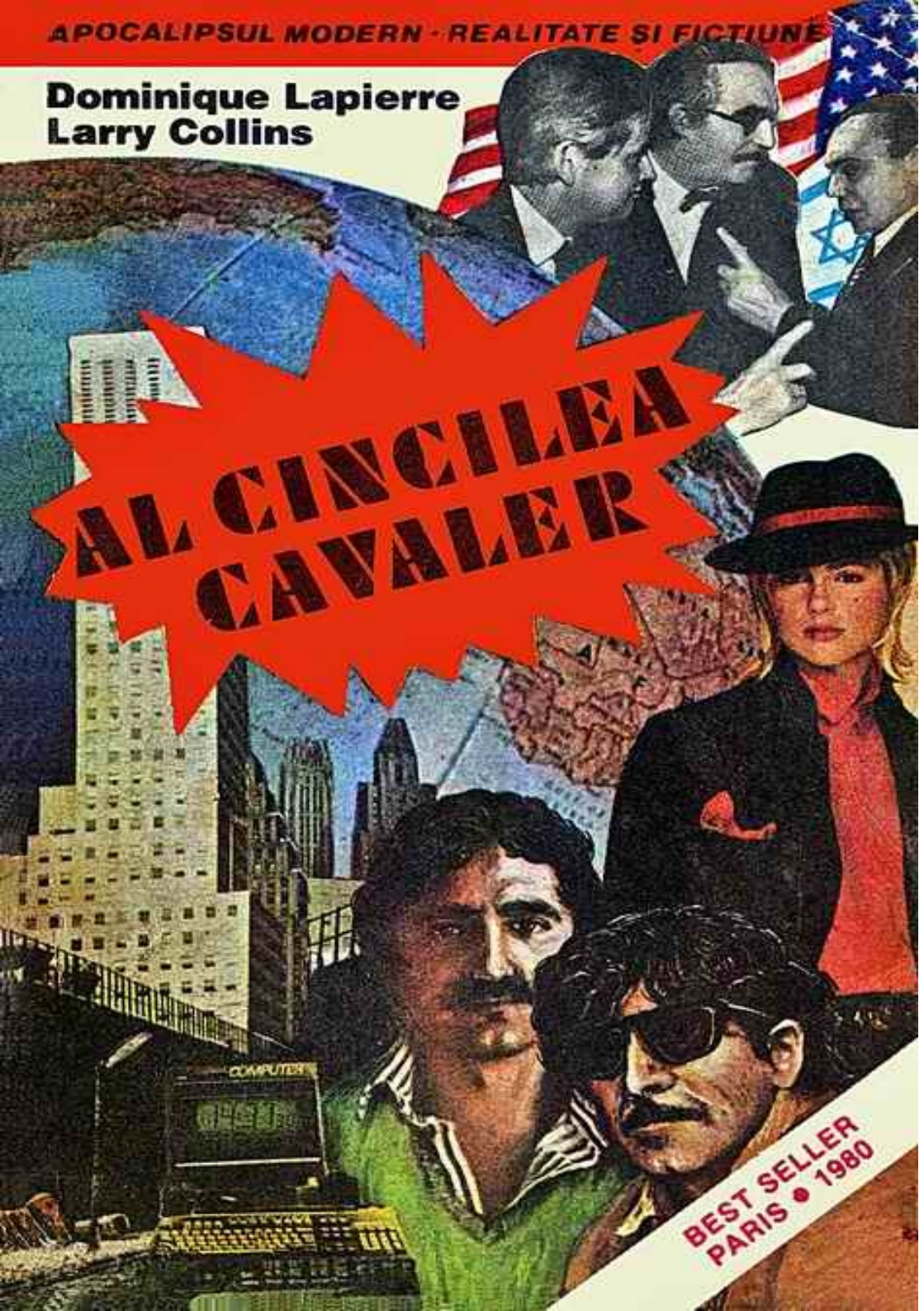

BEST SELLER
PARIS • 1980

DOMINIQUE LAPIERRE
LARRY COLLINS

AL CINCILEA CAVALER

Dominique Lapierre et Larry Collins
Le Cinquième Cavalier
(c) Éditions Robert Lafont S.A. 1980
Traducere din franceză de Gheorghe C. Constantin
Editura GRAFOART & Editura RAI1993
Coperta de Adrian Ionescu
Versiune ebook: [1.0.]

NOTĂ

Recomandăm cititorului să examineze, în timpul lecturii, hărţile oraşului New York şi Bazinului oriental al Mării Mediterane, prezentate le sfârşitul volumului.

PARTEA ÎNTÂI

„ASTA VA SCHIMBA LUMEA”

MOTTO

„Şi când a deschis pecetea a patra, am auzit glasul fiinţei a patra zicând: Vino!

Şi m-am uitat şi iată un cal galben-vânăt, şi numele celui ce călărea pe el era Moartea; şi Iadul se ţinea după el; şi li s-a dat lor putere peste a patra parte a pământului, ca să ucidă cu sabie şi cu foamete, şi cu moarte şi cu fiarele de pe pământ”.

Apocalipsul Sf. Ioan Teologul, VI 7, 8

Vameşul privea ploaia ce lovea cu înverşunare geamurile, descriind arabescuri cu degetele ei umede. Fu străbătut de un fior. Nu era vremea cea mai potrivită să te afli pe mare. În noapte, ochii săi înroşiţi distingeau peisajul familiar al portului New York luminile strălucitoare ale docurilor reflectându-se în apele Hudsonului, centrul zonei Governors Island, iar în depărtare ghirlanda de lumini a Podului Verrazano.

Un telex cârâia răguşit în spatele lui. Îşi privi ceasul. Trecuse de miezul nopţii. Primul vas ce va acosta în această vineri de 4 decembrie tocmai trecuse prin faţa farului plutitor din punctul Ambrose, depăşind astfel

frontiera maritimă americană. Bărbatul îşi reluă locul obişnuit din spatele unui şi mai obişnuit birou. Din acest observator cuibărit la etajul şase al imobilului Word Trade Centre, aproape în inima Insulei Manhattan, el avea obligaţia să supravegheze spaţiul vamal al celui mai mare port al lumii până la ora opt a dimineţii. Deschise registrul la pagina încă albă a zilei ce tocmai începuse. Rupse mesajul venit pe telex şi apoi, cu acribia unui scrib din Evul Mediu ce copia un psalm, consemnă în registru informaţiile uzuale privitoare la cea de-a 7422-a navă ce pătrundea în port de la începutul anului.

NUME: DIONYSOS
PAVILION: PANAMEZ
DESTINAŢIE: CHEIUL NR. 3 al BROOKLYN OCEAN TERMINAL
AGENT MARITIM: HELLIAS STEVEDORE COMPANY

Odată îndeplinită această formalitate, introduse numele vaporului pe claviatura terminalului calculatorului instalat pe o consolă alăturată. Terminalul era legat de C.N.I.C., Centrul Naţional de Informaţii Criminaliste. În câteva secunde urma să apară cazierul judiciar al navei Dionysos. Cea mai neînsemnată infracţiune descoperită de-a lungul întregii sale cariere, fie că ar fi fost vorba de descoperirea unui pliculeţ cu heroină în spatele unui planşeu fals în cală sau de scandalul provocat de un marinar beat, ar fi apărut imediat pe ecran. Vameşul urmărea jocul vesel al micilor bastonaşe verzi care compuseră în final trei cuvinte: „Nimic de semnalat”. Satisfăcut, scrise în registru N.D.S. în căsuţa corespunzătoare a registrului său, confirmând în felul acesta că vameşii americani nu aveau de ce să se neliniştească de sosirea bătrânei carapace ce se prezentase la intrarea în şenalul Ambrose.

Dionysos era unul din ultimele *Liberty Ships*, acele camioane ale oceanului din timpul celui de-al doilea război mondial, ce mai pluteau încă, ba chiar şi navigau. Timp de

aproape patruzeci de ani, de la debarcarea din Normandia până în acea noapte de decembrie, transportase în toate colţurile lumii mărfuri din cele mai diverse, chiar dacă de contrabandă, sub vreo şase pavilioane diferite. Compania care-l exploata în prezent, Transocean Shippers, fusese constituită cu şase luni mai devreme printr-un act înregistrat sub numărul 5671 la Ministerul Comerţului din oraşul Panama. Adresa indicată pe certificatul de înregistrare era aceea a unui obscur cabinet de avocatură instalat în Calle Mercado, în Panama. Cum se întâmpla adesea în afacerile de transport maritim, fie că era vorba de petroliere gigantice sau de insignifiante ambarcaţiuni de pescuit, toate urmele adevăraţilor proprietari ai lui Dionysos se evaporaseră în anonimatul unei cutii poştale din oraşul Lucerna, în Elveţia, adresa sediului companiei.

Părăsind hula Atlanticului, vaporul urca pe calea regală ce ducea în inima New York-ului. Trecu pe sub dantela metalică a Podului Verrazano. Brusc, în lumina lăptoasă a zorilor ce se iveau, în faţa provei sale uzate apăru minunatul spectacol ce înfiorase de bucurie şi de speranţă inimile atâtor milioane de oameni, silueta drapată în verde a Statuii Libertăţii, apoi zgârîie-norii iluminaţi din inima Manhattanului ce străpungeau valul de ceaţă, trunchiuri incandescente ale unei păduri de oţel şi sticlă ce se ridica asaltând cerul.

Nepăsător la ploaia ce continua să cadă, unicul pasager al cargoului contempla panorama de la înălţimea pasarelei superioare. Uscăţiv şi musculos, de talie mijlocie, palestinianul Kamal Dajani părea a avea vreo treizeci de ani. Purta un jeans mulat pe corp şi un bluzon din piele cu gulerul ridicat. O caschetă în carouri îi acoperea fruntea, până în dreptul ochilor. Se îmbarcase în timpul escalei de la Pireu.

Pretextând un rău de mare de nevindecat, petrecuse cele şaisprezece zile ale traversării închis în cabina sa, cu un morman de romane poliţiste la capătul cuşetei. Cu toate astea, în zorii fiecărei zile se strecura, îmbrăcat în trening, pe puntea superioară a vasului. Timp de douăzeci

de minute, indiferent de starea vremii şi a mării, simula atacuri de judo şi îndoia suprastructura vasului cu lovituri de karaté, exerciţii destinate întreţinerii măiestriei în artele marţiale.

Ţipătul răguşit al unei sirene străpunse ceaţa umedă. Îndepărtându-se de zgârie-norii Manhattanului, Dionysos viră spre tribord, luând direcţia cheiurilor joase ale Brooklynului. Defilă pe lângă antrepozitele, unde caizii Mafiei edificaseră unul din fabuloasele lor imperii, trecu de cheiul abandonat din State Street, prin care gangsterul Johny Lio introdusese în America munţi de heroină, ajungând în dreptul a trei bătrâne pontoane pe piloni din lemn acoperiţi de alge şi cochilii.

De pe aceste platforme jegoase ale bătrânului depozit militar din Brooklyn, plecaseră două generaţii de G.I.[1] la început spre tranşeele din Argonne şi apoi spre plajele Normandiei. Rebotezate astăzi *Brooklyn Ocean Terminal,* ele mai simbolizau astăzi şi altceva. Erau printre rarele cheiuri ale New York-ului care mai mânuiau încă mărfuri în vrac bidoane cu ulei de măsline din Grecia, saci cu nuci de cajou din India, mirodenii yemenite, cafea columbiană, relicve din vremurile în care docherii din „*De pe chei*” se adunau în faţa oamenilor Mafiei pentru a implora o zi de angajament. Pe ziduri mai supravieţuiau vestigiile marii cruciade ce începuse şi se sfârşise aici: cuvintele de bun venit adresate milioanelor de soldaţi ce se întorceau din Europa. Vopsite pe atunci într-un bleu luminos ca fericirea reîntoarcerii, erau acum de un cenuşiu la fel de murdar şi de trist ca tot şirul de docuri ale Brooklynului.

WELCOME HOME, putu citi solitarul pasager, în timp ce *Dionysos* vira spre locul său de amaraj.

Un inspector al vămilor americane şi un ofiţer al serviciului de Imigrare se prezentară imediat după acostare la bordul vasului. Comandantul, un grec bâlbâit, îi conduse în careul echipajului pentru a le prezenta la

[1] G.I. – GENERAL INFANTRY – infanterişti, soldaţi ai armatei de uscat (n.t.).

control sesam-ul întregului comerţ maritim: actul ce justifica marfa transportată.

Datorită menţiunii „Nimic de semnalat”, înregistrată în noaptea precedentă, inspecţia vamală s-a limitat la lectura acestui document.

La rândul lui nostromul strânsese echipajul. Fiecare marinar prezenta livretul de bord ofiţerului de la Imigrări şi primea un permis model I-95 care-l autoriza să debarce şi să circule liber pe durata escalei. Înainte de a semna rolul echipajului, ofiţerul îi puse comandantului întrebarea rituală:

— Nici un pasager?

Grecul izbucni în râs şi arătă spre *pin-up-urile* prăfuite şi decolorate ce tapetau mizerabilul careu ce puţea a ulei rânced.

— Hopa! Da’ ce, credeţi că coaja asta de nucă e cumva Queen Elisabeth?

Ascuns în spatele hubloului cabinei sale, Kamal Dajani pândea plecarea celor doi funcţionari. Când îi văzu coborând pasarela, îşi scoase centura-portofel şi deschise închizătoarea *Eclair* a buzunarului interior umflat de mai multe teancuri de bilete de o sută de dolari. Alese cinci dintre ele şi le strecură în mijlocul unei reviste Playboy ce zăcea pe podea. Văzându-l pe austerul Benjamin Franklin odihnindu-se între sânii voluptuoşi ai unei vampe, fu cuprins de un râs nebun. Puse revista la vedere pe pat, descuie uşa cabinei şi se încuie în baie.

Câteva clipe mai târziu, cineva bătu la uşă.

— Cine-i acolo? strigă el în engleză.

— Vă aduc un plic din partea Leilei, îi răspunse o voce.

— Puneţi-l în Playboyul de pe pat. Vedeţi că e ceva pentru dumneavoastră în interior. Luaţi-i şi plecaţi!

Un flăcău zdravăn, bărbos, cam la vreo douăzeci de ani, cu o cicatrice urâtă la tâmpla stângă, luă banii, puse plicul în locul lor şi dispăru.

Kamal Dajani aşteptă mai multe minute înainte de a ieşi de sub duş pentru a desface plicul. Desfăcându-l, găsi înăuntru un permis de circulaţie de tipul I-35, precum şi o

foaie de hârtie pe care erau notate o adresă şi un număr de telefon. Deasupra lor, un cuvânt: *Welcome*. Surâse: de data asta cuvântul îşi avea întregul său sens.

Seara, pasagerul de pe Dionysos părăsi docurile împreună cu marinarii plecaţi în hoinăreală. Nimeni nu le controlă identitatea. Kamal Dajani se pierdu în noaptea Brooklynului.

*

Nouă zile mai târziu, într-o dimineaţă geroasă de decembrie. Datorită viscolului ce lovise estul Statelor Unite joia trecută, nămeţi de zăpadă îngheţată îngustau străzile Washington-ului. Temperatura polară ţinuse în casă cea mai mare parte a celor peste 2 300 000 de locuitori ai capitalei americane. Ca mulţi alţii, familia care ocupa celebra reşedinţă de la nr. 1600, Pennsylvania Avenue, se pregătea să dejuneze în intimitate. Accentele solemne ale poemului simfonic Finlandia, de Sibelius, umpleau apartamentele particulare ale Casei Albe, concert ce amintea de gustul preşedintelui Statelor Unite pentru muzica simfonică. Butucii de mesteacăn ce ardeau molcom în cămin răspândeau o căldură plăcută în sufragerie, ridicând cu câteva grade temperatura pe care termostatul prezidenţial, dând un bun exemplu de economie de energie, o limitase la 17° C. La ora şapte fix, preşedintele şi soţia sa luară loc la masa de mahon lăcuit. Unul dintre băieţii lor, cel mai mic, împreună cu soţia precum şi ultima născută, o fetiţă blondă de doisprezece ani, se aflau împreună cu ei, în jurul mesei, în acea duminică de decembrie. Simbolizau perfect tradiţionala familie americană. Preşedintele era în blue-jeans şi avea o cămaşă din lână în carouri, soţia sa era în pantaloni din velur şi pulover.

Ca în fiecare duminică, prima doamnă a Statelor Unite dăduse liber servitorilor şi prepara singură sobrul dejun duminical, care-i plăcea atât de mult soţului ei: o supă de

fasole roşie, câteva felii de jambon de Virginia fierte înăbuşit şi o cremă caramel. Singura băutură admisă la masă: laptele. Înainte de a se aşeza, preşedintele îşi invită nora să spună rugăciunea, şi cei cinci convivi se ţinură de mână şi cerură binecuvântarea Celui de sus pentru hrana lor. Această oraţie era una din numeroasele rugăciuni pe care le pronunţa zilnic acest bărbat pios care conducea Statele Unite. Numai serviciul religios de la prima biserică baptistă din Washington îl făcuse să iasă din casă în acea zi geroasă. Înveşmântat în tunica scurtă de diacon, citise celor 1 400 de credincioşi din parohia sa psalmii din cea de-a treia duminică de Advent şi comentase cu fervoare mesajul de iubire şi împăcare pe care-l aducea oamenilor apropiata sosire a lui Mesia.

Preşedintele surâse soţiei sale şi începu să mănânce supa. De când locuia în această Reşedinţă, o mulţime de riduri îi apăruseră în jurul ochilor săi de un albastru clar, părul blond şi buclat albise, iar alura sa tinerească dispăruse încetul cu încetul. După ce vor trece cei patru ani ai mandatului său, bărbatul de cincizeci şi patru de ani va rămâne o enigmă pentru cea mai mare parte a compatrioţilor săi, unul dintre şefii de stat cel mai puţin iubit şi mai puţin înţeles al acestui secol. Şi dacă destinul vroise ca mandatul său să fie marcat de unele din acele mari crize care unesc temporar o naţiune în jurul şefului ei, totuşi mandatul său va excela printr-o avalanşă de probleme sumbre: inflaţia, prăbuşirea dolarului, scăderea prestigiului american în străinătate.

Neputând galvaniza patriotismul concetăţenilor săi pentru cucerirea unor noi frontiere sau pentru un nou *new deal*[2] el trebuise se resemneze în a le oferi amarele realităţi ale reducerilor bugetare, economiilor de energie şi cele ale unei lumi care nu mai mergea în cadenţa tobelor americane. Cruciadele sale confuze în favoarea drepturilor omului, restricţiile în privinţa cheltuielilor

[2] Sub numele de New Deal a fost cunoscut programul economic şi social cu care a venit la conducerea Statelor Unite preşedintele Roosevelt după marea criză economică din anii 1929–1933 (n.t.)

statului, reformele fiscale şi sociale, ciocnirile sale nefericite cu Congresul, ezitările, gafele şi revenirile politicii sale externe dăduseră Americii şi lumii imaginea unui lider care mai mult tatona decât guverna, mai mult dominat decât stăpân pe evenimente.

Naţiunea pe care o conducea nu era, totuşi, în aceste condiţii, alta decât cea cunoscută: cea mai puternică, cea mai bogată, cea mai risipitoare, cea mai dorită şi cea mai imitată de pe planetă. Produsul său naţional brut era de trei ori mai mare decât al Uniunii Sovietice, şi superior celui al Franţei, Germaniei de Vest, Marii Britanii şi al Japoniei la un loc. Era primul producător mondial de cărbune, de oţel, de uraniu şi de gaze naturale. Agricultura sa rămânea un miracol de productivitate, capabilă să hrănească şi populaţia sa, şi pe cea a URSS. Nouă zecimi din calculatoarele lumii, aproape toate microprocesoarele, trei sferturi din avioanele civile, o treime din automobile ieşeau pe porţile uzinelor sale.

Această capacitate industrială era însoţită de o putere militară reprezentând – în ciuda acordurilor SALT[3] de dezarmare – o putere de distrugere unică în istoria umanităţii. Timp de treizeci de ani, Statele Unite cheltuiseră o medie anuală de 130 de milioane de dolari pentru a edifica această forţă şi pentru a se dota cu un arsenal termonuclear de o eficacitate atât de înspăimântătoare încât preşedintele, în calitatea sa de suprem şef militar, putea şterge de o sută de ori de pe faţa pământului Uniunea Sovietică, făcând să dispară viaţa de pe Pământ, în timp ce integritatea teritoriului american era garantată de sistemul de veghe electronic şi de alertă prin sateliţi, cea mai sofisticată tehnică pe care o pot produce actualele tehnologii. Şapte reţele de detecţie supravegheau spaţiul înconjurător cu o precizie capabilă să detecteze la sute de mile de coastele SUA simpla trecere a unei raţe migratoare.

[3] Strategic Arms Limitation Treaty – Tratatul de limitare a armamentului Strategic încheiat intre SUA si URSS.

Protejaţi de valoarea de descurajare a potenţialului lor nuclear americanii se puteau considera o castă privilegiată. Dintre toţi locuitorii pământului, ei erau cei care riscau cel mai puţin să fie victima unei exterminări atomice.

Şeful statului tocmai îşi terminase supa, când soneria telefonului răsună în camera vecină. Soneria aceea se auzea rar în apartamentele private ale Casei Albe. Contrar obişnuinţelor predecesorilor săi, preşedintele prefera lectura unui raport convorbirilor telefonice, şi colaboratorii lui aveau ordin să limiteze folosirea liniei telefonice private la cazurile de extremă urgenţă. Soţia sa se duse să răspundă şi reveni îngrijorată:

— Era Jack Eastman. Vrea să te vadă imediat.

Jack Eastman era consilierul preşedintelui pentru afacerile privind securitatea naţională. Generalul de aviaţie de cincizeci şi şase de ani, cu părul grizonat, tuns perie, îl înlocuise pe Zbigniew Brzezinski în biroul din colţul aripii de vest a Casei Albe, ce devenise celebru prin ocuparea lui de Henry Kissinger.

Preşedintele se scuză şi ieşi. Două minute mai târziu pătrundea în biroul apartamentului particular. De la prima privire aruncată colaboratorului său înţelese gravitatea vizitei acestuia. La fel de econom cu vorbele, ca şi cu gesturile, Eastman îi întinse imediat un plic cartonat.

— Domnule preşedinte, cred că trebuie să luaţi cunoştinţă de conţinutul acestui dosar. Este traducerea unei casete înregistrate în arabă care a fost depusă pentru dumneavoastră la postul de gardă principal în jurul orei 15.

Preşedintele deschise plicul şi citi cele două foi subţiri de hârtie dactilografiate:

Consiliul Naţional de Securitate
Ref.: 412471–13623
ULTRA SECRET

Descriere:

Remisă, astăzi, duminică 13 decembrie la 15 h 31’, de către o Femeie neidentificată, într-un plic lipit, ofiţerului de gardă la poarta Madison a Casei Albe.

Plicul conţine:

1. Un plan, executat conform normelor de reprezentare din industria construcţiilor de maşini, al unei instalaţii de natură necunoscută.
2. Un dosar conţinând patru pagini de calcule matematice şi fizice.
3. O casetă de treizeci de minute cu înregistrarea unei voci bărbăteşti vorbind în limba arabă.

Traducerea casetei:

E.F. SHEEHAN, de la Departamentul de Stat.

A şasea zi a lunii
lumad al Awal a celui de-al
1401-lea an la al Hegirei.

Te salut, Preşedinte al Republicii Statelor Unite ale Americii. Fie ca mesajul acesta să te găsească bucurându-te, prin graţia lui Allah, de binecuvântările unei sănătăţi fericite.

Mă adresez ţie pentru că eşti un bărbat milos, sensibil la suferinţele popoarelor nefericite şi la cele ale martirilor.

Tu afirmi că vrei să restabileşti pacea în Orientul Apropiat şi mă rog ca Allah să te binecuvânteze pentru aceste eforturi, căci şi eu sunt un om al păcii. Dar nu poate exista pace fără dreptate, şi nu va fi dreptate pentru fraţii mei arabi din Palestina atâta timp cât sioniştii, având binecuvântarea ţării tale, vor continua să fure pământul fraţilor mei pentru a-şi instala acolo coloniile lor ilegale.

Nu va fi dreptate pentru fraţii mei arabi din Palestina atâta vreme cât sioniştii le vor refuza, cu binecuvântarea ţării tale, dreptul de a reveni în ţara părinţilor lor.

Nu va fi dreptate pentru fraţii mei din Palestina atâta timp cât sioniştii vor ocupa locul moscheii noastre sfinte din Ierusalim.

Prin mila lui Allah, sunt astăzi în posesia armei de distrugere absolută. Prin acest mesaj îţi trimit dovada ştiinţifică a acestei afirmaţii. Cu inima grea, dar cu conştiinţa clară a responsabilităţilor ce le am faţă de fraţii mei din Palestina şi faţă de toate popoarele arabe, am fost obligat să decid transportul acestei arme în inima oraşului New York, unde se găseşte în aceste clipe. Voi fi obligat s-o fac să explodeze într-un interval de treizeci şi şase de ore, începând de la miezul nopţii de duminică spre luni – adică poimâine, marţi, 15 decembrie, ora douăsprezece, ora New York-ului – dacă, în acest timp, nu-ţi vei obliga aliatul sionist să facă următoarele:

1. Să-şi evacueze coloniile ilegal instalate pe teritoriile furate naţiunii arabe în cursul războiului de agresiune din 1967.

2. Să-şi evacueze resortisanţii ce locuiesc în zona de est a Ierusalimului şi în sectorul sfintei noastre moschei.

3. Să anunţe lumii intenţia de a permite tuturor fraţilor mei palestinieni ce doresc să revină imediat în ţara lor şi să se bucure aici de toate drepturile lor de popor suveran.

Sunt obligat, printre altele, să te avertizez că, în cazul în care vei face public acest mesaj sau vei începe, prin orice mijloace, să evacuezi populaţia oraşului New York, voi fi obligat să procedez la explozia imediată a armei de distrugere în masă plasată în inima oraşului.

Mă rog lui Allah să pogoare asupra ta, în aceste momente atât de grave, milostivenia şi înţelepciunea sa.

Muammar al-Gaddafi,
Preşedinte al Marii Jamahirii
Arabe Libiene Populare Socialiste.

Stupefiat, preşedintele îşi întrebă colaboratorul:

— Jack, asta e o glumă?

— Să sperăm. N-am putut încă să verificăm dacă mesajul vine din partea lui Gaddafi sau e o glumă sinistră. Cu toate astea, ceea ce ne îngrijorează e faptul că Serviciul de urgenţă nucleară al Departamentului Energiei declară că schema anexată casetei reprezintă un document extrem de elaborat. Drept pentru care a fost trimis laboratoarelor din Los Alamos pentru o expertiză aprofundată. Acum aşteptăm rezultatul. Pentru orice eventualitate, am convocat Comitetul de criză pentru orele 20. De aceea doream să vă informez despre toate astea.

Preşedintele clătină din cap, consternat. Era primul şef de stat al unei mari puteri din era atomică care poseda solide cunoştinţe privind misterele fizicii nucleare. Şi nici o regiune din lume nu-i inspirase atâtea griji, atâta compasiune ca Orientul Apropiat. Pacea cu Orientul Apropiat fusese obsesia sa cvasipermanentă, din ziua în care se instalase la Casa Albă. Asta pentru că, într-un mod ciudat, într-un fel simbolic, el cunoştea, iubea djebelurile şi câmpiile stâncoase ale acelui ţinut atât de asemănător cu colinele cretoase ale Georgiei sale natale. În fiecare zi se transporta cu gândul în acele ţinuturi, citind Biblia.

— Jack, mi se pare de neconceput ca o astfel de ameninţare să vină din partea lui Gaddafi, zise el frecându-şi fruntea cu degetele. E un act mult prea iraţional. Nici un şef al unei naţiuni suverane nu ar îndrăzni să ne şantajeze cu o bombă atomică în inima New York-ului. Chiar dacă va reuşi să ucidă treizeci de mii de oameni, nu va putea

ignora faptul că nu vom ezita, ca măsură de represalii, să-l ştergem de pe faţa pământului, pe el şi poporul lui. Ar trebui să fie total nebun ca să facă un act atât de demenţial.

— Asta e şi părerea mea. Personal, sunt tentat să cred că e vorba de o mistificare ordinară sau, mai rău, de o mascaradă organizată de un grup terorist ce se ascunde în spatele lui Gaddafi.

Eastman privea luminile pomului de crăciun instalat pe peluza Casei Albe, buchet de steluţe multicolore sclipind în întunericul nopţii de decembrie. Soneria telefonului îl smulse din contemplaţie.

— Trebuie să fie pentru mine, se scuză el, l-am anunţat pe operator că sunt la dumneavoastră.

În timp ce consilierul se ducea să ridice receptorul, preşedintele se apropie de fereastră şi privi melancolic farurile rarelor maşini ce urcau Pennsylvania Avenue, Nu era primul preşedinte al Statelor Unite ce trebuia să facă faţă unui şantaj nuclear terorist împotriva unui oraş american. Gerald Ford avusese deja acest trist privilegiu şi tot din cauza conflictului din Orientul Apropiat. Palestinienii îl ameninţaseră că vor face să explodeze o bombă atomică în plin centrul oraşului Boston dacă unsprezece dintre camarazii lor nu erau eliberaţi din închisorile israeliene. Ca cea mai mare parte a celor peste cincizeci de afaceri similare ce-i urmaseră, se dovedise a fi o mistificare. Dar, timp de mai multe ore, Gerald Ford fusese de părere – şi se pregătise – să evacueze capitala statului Massachusetts. Locuitorii Bostonului n-au aflat nimic, niciodată.

— Domnule preşedinte?

Şeful Executivului se întoarse şi-şi văzu consilierul ce se albise la faţă.

— Au sunat de la laboratoarele din Los Alamos. După o primă analiză, schemă, reprezintă într-adevăr o armă nucleară!

*

O tânără femeie foarte elegantă, îmbrăcată într-un mantou din piele de lup, intra în acelaşi timp într-o cabină de toaletă din gara centrală a Washington-ului. Îşi scoase peruca blondă pe care şi-o pusese pentru a depune plicul lui Gaddafi la poarta Casei Albe şi-şi aranjă cu atenţie pletele negre prinse într-un coc. Ascunse peruca în fundul genţii şi ieşi în grabă în rotonda imensă înconjurată de alcovuri copiate de pe cele ale băilor romane ale lui Diocleţian.

Leila Dajani era sora pasagerului de pe vasul Dionysos. O luă la stânga şi se îndreptă spre o galerie unde găsi ceea ce căuta, cutiile metalice ale casei de bagaje automate. Deschise una la întâmplare, depuse înăuntru un plic, introduse două monede de douăzeci şi cinci de cenţi într-o fantă şi scoase cheia. Traversă holul, intră într-o Cabină telefonică şi formă un număr. Când cel de la celălalt capăt al firului ridică receptorul, ea murmură numai ceea ce scria pe cheia ce-o avea în mână: „K-602”.

Trei minute mai târziu, ajungea alergând pe peronul numărul şase şi urca în ultimul tren Metroliner în direcţia New York.

*

Apelul tinerei palestiniene fusese recepţionat într-o cabină telefonică aflată la intersecţia Străzii 42 cu bulevardul Broadway, la New York. După ce-şi notase referinţa de pe cheie, ocupantul cabinei introduse patru monede de douăzeci şi cinci de cenţi în aparat şi formase prefixul 202, apoi numărul 456.14.14. Era numărul Casei Albe. Vorbi câteva secunde cu centralistul, închise, îşi potrivi căciula de astrahan şi ieşi, pierzându-se în mulţimea de noctambuli din Times Square.

Un bărbat corpolent, la vreo patruzeci de ani, cu un aer serios de intelectual pe o faţă de păpuşă, o mustaţă fină,

neagră, şi ochelari cu rame grele, Whalid Dajani era al treilea membru al acestui trio familial palestinian pe care circumstanţele îl puseseră în slujba lui Gaddafi pentru a-şi duce la îndeplinire ameninţarea împotriva New York-ului.

Dajani savura cu încântare spectacolul de pe Broadway. Nici urmă de criză de energie pe *the great white way,* grandioasa cale de lumini, gândea el contemplând vitrinele orbitoare, tapiseriile colorate ale giganticelor panouri publicitare luminoase, montate pe ziduri, la mare înălţime. Spectacolul trotuarelor era încă şi mai surprinzător. În colţul Străzii 43 coriştii din Armata Salvării îngheţau zdravăn în uniformele lor subţiri, bleumarin, ceea ce nu-i împiedica să cânte cu multă hotărâre „Veniţi la mine, copii ai Domnului", la câţiva metri de un grup de prostituate care-şi expuneau farmecele în aţâţătoare desuuri cu paiete. Găseai o extraordinară diversitate de tipologii umane. Turişti gură-cască, noctambuli distinşi, în smoching şi rochii de seară, ce mergeau la teatru sau la cabaret, proxeneţi în haine de piele şi cizme cu tocul înalt, adolescenţi din bidonvilurile periferiei veniţi să viseze în orgia de lumini, vagabonzi cu şapca întinsă, poliţişti pântecoşi patrulând cu bastoanele în mână, hoţi de buzunare căutându-şi prada, soldaţi şi marinari cântând refrene deocheate. În colţul Străzii 46, un bărbat în redingotă neagră predica mulţimii de trecători, proferând ameninţări: „Focul Gheenei şi blestemul vă aşteaptă, locuitori ai Sodomei şi Gomorei!". Puţin mai sus pe Broadway un Moş Crăciun, atât de pipernicit încât nici măcar vatelina de sub costum nu reuşea să-i dea înfăţişarea necesară slujbei, agita de zor un clopoţel în faţa unui blid în care se aruncau pomenile. În spatele lui, doi homosexuali, travestiţi, cu peruci de un blond oxigenat îşi racolau clienţii în ambrazura unei porţi, vocile în falset nelăsând nici o urmă de îndoială asupra sexului lor. O mulţime colcăitoare, captivantă, diversă, ce curgea printr-un canion de lumină, mozaic breughelian căruia palestinianul îi percepea la fiece pas patetica lipsă de măsură. Traversând bulevardul, Whalid Dajani simţi brusc

ceva ca o lovitură de pumn în stomac. Ulcerul! Se grăbi să intre în primul milk-bar şi-şi comandă un pahar cu lapte, îl bău cu aviditatea cu care beţivul bea primul whisky al zilei. Apoi îşi reluă plimbarea de-a lungul Broadway-ului.

Curând, timbrul vocii lui Frank Sinatra, cântând un vechi succes al anilor ’50, îi indică amplasamentul magazinului pe care-l căuta. Intră într-un magazin de electronice şi de discuri violent luminat, trecu prin faţa lungilor rafturi pline de albume cu coperte lucioase şi cu casete înregistrate şi, se opri în faţa unui etalaj cu casete neînregistrate. Căută până găsi o casetă B.A.S.F. cu durata de 30 de minute.

— Ascultă, amice, îl interpelă vânzătorul, avem o vânzare de promovare de la firma „SONY”. Trei casete pentru numai 4 dolari şi 99 de cenţi.

— Mulţumesc, dar eu le prefer pe cele de la B.A.S.F., îi răspunse Whalid Dajani.

Ieşind, privirea îi fu atrasă de pendula din giganticul panou publicitar al fumătorului de ţigarete „WINSTON”, ce-şi lansa rotocoalele de fum. Mai erau de pierdut circa două ore până la întâlnirea ce-o avea. Îşi urmă plimbarea pe legendarul bulevard care era acum invadat de o cohortă de sex-shopuri, saloane de masaj şi săli de cinema porno. Alese un film pentru că titlul său promiţător, „Îngerii lui Satan”, îl făcuse să surâdă.

*

La câteva blocuri de Times Square, Fiicele Milosteniei aparţinând ordinului „Saint Vincent de Paul” şi funcţionând pe lângă Centrul Kennedy pentru copiii neadaptaţi, se pregăteau să prezinte un spectacol total diferite ca gen. Cu blândeţe şi tandreţe, ele conduceau un grup de copii spre un pom de crăciun ce se înălţa în mijlocul sălii de spectacole a aşezământului ca o flacără a speranţei.

Mersul sacadat, privirile piezişe, gurile deformate erau tot atâtea semne ale nefericirii ce-i lovise. Erau cu toţii schizofrenici.

Maica superioară îşi aşează protejaţii în semicerc în jurul pomului. La vederea ghirlandelor de becuri ce-l iluminau, bucuria copiilor încântaţi izbucni într-un bâlbâit patetic şi discordant. Maica superioară se adresă atunci părinţilor.

— Maria Rocchia e cea care va deschide serbarea noastră, cântându-ne „S-a născut Dumnezeiescul Prunc”.

Se duse şi luă de mână o fetiţă de vreo zece ani cu codiţe lungi, brune, legate cu fundiţe roz. Paralizat de frică, copilul rămăsese încremenit. Scoase în cele din urmă un sunet ce era un fel de muget răguşit. Cuprins de un tremurat violent, începuse să bata din picioare. Tot corpul său micuţ era scuturat ca sub efectul şocurilor electrice.

Aşezat în primul rând, un bărbat, la vreo cincizeci de ani, îmbrăcat într-un auster costum gri, îşi ştergea fruntea. Fiecare convulsie a fetiţei, fiecare sunet incoerent ce-i zbura de pe buze îl loveau dureros. Era unicul său copil. De când mama ei murise de leucemie, în urmă cu trei ani, fetiţa trăia la călugăriţe.

Angelo Rocchia îşi privea fetiţa cu o dragoste nemărginită. Furtuna ce scutura plăpânda fiinţă din faţa sa începuse să se domolească. Un prim cuvânt ezitant, apoi un altul şi un altul se făcură, în sfârşit, auzite. Vocea rămânea în continuare răguşită, dar melodia era corect interpretată:

S-a născut dumnezeiescul prunc,
Să-i slăvim cu toţii înscăunarea!

Angelo îşi şterse sudoarea de pe tâmplele grizonate şi-şi deschise vestonul, suspinând a uşurare. Unul din atributele meseriei sale apăru de sub subsuoara dreaptă. Era un „Smith & Wesson” de serviciu, calibrul 38. Tatăl fetiţei care se lupta cu strofele colindului de crăciun era inspector principal în brigada criminalistă a poliţiei newyorkeze.

*

Într-un P.C.[4] subteran din împrejurimile localităţii Germantown, Maryland, la patruzeci de kilometri de Casa Albă un bărbat ridica receptorul telefonului. Jim Davis era în acea duminică seară ofiţer de gardă la postul de comandă al Centrului de Urgenţe Nucleare din Departamentul Energiei, unul din numeroasele blochausuri secrete din care America putea fi condusă în caz de război nuclear.

La ordinul pe care Jack Eastman, consilier al preşedintelui Statelor Unite pentru securitatea naţională, îl dăduse câteva minute mai târziu după primirea raportului preliminar al laboratorului din Los Alamos privind natura bombei lui Gaddafi, Davis urma să pună în mişcare procesul cel mai eficace inventat de guvernul american pentru a face faţă unei ameninţări teroriste nucleare. Telefonul pe care-l avea îi permitea un acces direct la sistemul protejat de comunicaţii militare „AUTODIN-AUTOVON”, o reţea în care numerele din cinci cifre erau înscrise într-un volum verde de şaptezeci şi patru de pagini ce reprezenta, probabil, anuarul cel mai secret din lume.

— Centrul comandamentului militar naţional, comandant Evans, anunţă o voce care-i răspundea dintr-un alt P.C. subteran, adăpostit de data asta în subteranele Pentagonului.

— Vorbesc de la Centrul de operaţiuni de urgenţă al Departamentului Energiei. Avem o urgenţă nucleară, clasificată prioritar *Săgeata frântă* – îşi stăpâni cu greu un tremur la pronunţarea acestui nume de cod ce avea ca semnificaţie cea mai înaltă prioritate atribuită de guvernul american unei crize nucleare în timp de pace – locul urgenţei, continuă el: oraşul New York. Cerem mijloacele de transport aerian necesare aducerii întregului nostru

[4] P. C. – punct de comandă, în general militar (n.t.)

personal specializat şi a totalităţii echipamentului din dotare.

Această cerere arunca în luptă una din organizaţiile cele mai secrete ale statului american, un areopag de savanţi şi tehnicieni ţinuţi în alertă zi şi noapte la sediul Departamentului Energiei, ca şi în mai multe laboratoare nucleare de pe întreg teritoriul Statelor Unite. Era cunoscută oficial sub iniţialele NEST, de la „Nuclear Explosives Search Teams”, adică echipele de căutare a explozibililor nucleari. Cu detectoarele lor de neutroni şi raze gama de o extremă sensibilitate, practic cele mai sensibile construite vreodată, şi dispunând de tehnici de căutare dintre cele mai elaborate, aceste echipe NEST ofereau singura posibilitate ştiinţifică de a face să eşueze ameninţarea adresată în acea după-amiază preşedintelui Statelor Unite.

În P.C.-ul său de la Pentagon, comandantul Evans compuse imediat o serie de formule codate pe tastatura unui terminal de calculator. Peste o secundă apăru pe ecranul monitorului lista operaţiilor ce trebuiau executate pentru a-şi duce la bun sfârşit misiunea ce-i revenea. Trebuia să asigure aducerea, pe calea aerului, a celor două sute de oameni şi a echipamentelor aferente misiunii acestora ce plecau de la bazele Kirkland (New Mexico) şi Travis (California). Pentru aceasta, comandantul transportului aerian de la baza Scott (Illinois) ţinea în alertă permanentă patru avioane de tipul „STALIFTER C-141”. Calculatorul mai preciza că întreg personalul – şi echipamentul aferent misiunii – trebuia să fie debarcat în secret la baza McGuire din statul New Jersey. Era baza cea mai apropiată de New York capabilă să primească avioanele „STALIFTER C-141”. Se găsea numai la o oră de mers cu maşina de Manhattan.

Evans tastă pe claviatură un nou cod şi pe ecran apărură noi indicaţii.

— Primul aparat al operaţiunii va ateriza ia Kirkland la 18.30, ora locală, putu el să-i precizeze câteva secunde

mai târziu unui ofiţer din Departamentul Energiei, care-l sunase la telefon.

Pe cerul Kansasului, un „STALIFTER C-141”, care transporta motoare de schimb destinate unei baze aeriene din Texas, îşi schimbase brusc capul de zbor pentru a se îndrepta spre sud-vest, de unde trebuiau să se îmbarce în New Mexico primele elemente ale brigăzii NEST. Aplecat asupra hărţilor în penumbra cabinei de pilotaj, navigatorul îşi pregătea deja planul de zbor spre New York.

*

La orele douăzeci fix, preşedintele Statelor Unite îşi făcu apariţia în sala de conferinţe a Consiliului naţional pentru securitate, situată în subsolul aripii de vest a Casei Albe. Toţi cei prezenţi se ridicară. Apariţia familiară suscita întotdeauna o vie curiozitate. Chiar şi pentru miniştrii săi cei mai blazaţi, un soi de aură învăluia persoana şefului statului. Greutatea răspunderilor sale, mărimea puterilor, puterea pe care o încarna făceau din el o fiinţă aparte, ce nu mai era întru totul omenească. Ca în timpul fiecărei crize, şi în seara aceasta se adăugau, la obişnuitul sentiment, povara neliniştii şi elanul unei tăcute speranţe ce nu se putea îndrepta decât spre el.

— Vă mulţumesc pentru prezenţa dumneavoastră aici, domnilor, şi vă cer să vă rugaţi împreună eu mine ca afacerea ce ne-a adunat în seara asta aici să nu fie decât o glumă de prost gust”.

Cu o banală masă ovală şi cu scaunele tapisate în scai roşu, sala Consiliului naţional pentru securitate semăna cu sala de şedinţe a unei obscure bănci de provincie. Cu toate astea, între aceşti pereţi de un verde pal John Kennedy avusese în vedere declanşarea celui de-al treilea război mondial în timpul crizei rachetelor din Cuba, tot de acolo Johnson ordonase trimiterea unei jumătăţi de milion de soldaţi americani în Vietnam, Nixon proiectase căderea guvernului Salvador Allende şi hotărâse recunoaşterea

Chinei. Chiar şi preşedintele dezbătuse, în aceeaşi sală, consecinţele înlăturării şahului Iranului şi răspunsul Statelor Unite la sfidările lansate de succesorul său.

Aparenta banalitate a sălii era înşelătoare. O serie de butoane comanda derularea unor ecrane uriaşe pentru proiecţia oricărui tip de imagine şi oricărei hărţi disponibile. În faţa fiecărui scaun, un sertar ascundea un aparat telefonic prevăzut cu un sistem de bruiaj automat. Şi, mai ales pentru faptul că îndeplinea şi funcţia de centru de telecomunicaţii al Preşedinţiei Statelor Unite ale Americii, camera era legată, prin câteva rânduri de pupitre de transmisie echipate cu ecrane video, cu toate organele de comandament ale Statelor Unite: Pentagonul, C.I.A., Departamentul de Stat, Agenţia Naţională de Securitate, Comandamentul Forţelor Aeriene Strategice. Instrucţiunile elaborate în această sală puteau fi astfel transmise tuturor instalaţiilor americane răspândite peste tot în lume, la fel de bine ca şi ofiţerului cu tirul de pe portavionul „Kitty Hawk”, ancorat în strâmtoarea Ormuz, în faţa instalaţiilor petroliere iraniene, cât şi tuturor unităţilor lui U.S. Air Force aflate în zbor pretutindeni în lume. Într-un colţ se găsea faimosul „telefon roşu” ce lega Casa Albă de Kremlin şi care, de altfel, nu era un telefon, ci un telex ceva mai sofisticat.

Şeful statului făcu semn colaboratorilor săi să ia loc în jurul mesei. Curios, semănau cu toţii mai mult unor jucători de golf la terminarea unei partide decât cu statul major de criză al guvernului Statelor Unite. Secretarii de stat la Apărare şi la Energie, directorii C.I.A. şi F.B.I., preşedintele Comitetului Şefilor de Stat Major, secretarul de stat adjunct erau îmbrăcaţi în ţinută lejeră de duminică în care fuseseră surprinşi de apelul generalului Eastman: blugi, cămăşi de cow-boy, veste de sport şi chiar treninguri.

Preşedintele trecu în revistă cu privirea întreaga asistenţă şi se opri la Eastman.

— Jack, de ce n-a venit şi James?

În momentele grele, orice om simte nevoia să aibă pe cineva lângă el, fie el bărbat sau femeie, atât de apropiat încât să se poată pune cu adevărat în locul lui şi să-l sfătuiască prieteneşte în momentul critic al deciziilor. Cu toate că se ştia înconjurat de cele mai bune creiere ale naţiunii, preşedintele nu era la adăpost de această nevoie. Iată de ce adusese din Georgia natală un mic grup de fideli, de complici, de „băieţi”, pe care-i instalase la Casa Albă. James Mills, treizeci şi patru de ani, un fost student la ştiinţe politice, era unul dintre ei.

De fiecare dată când era confruntat cu o problemă, preşedintele începea prin a-i analiza principalele elemente. Modul acesta de a acţiona, puţin mai lent, dar metodic, venea din formaţia sa militară. Îl rugă pe generalul Eastman să dea citire scrisorii primite în acea după-amiază din partea colonelului Gaddafi, apoi luă cuvântul.

— Cred, domnilor, că înainte de a ne gândi să întreprindem ceva, trebuie să răspundem mai întâi la o primă întrebare: ameninţarea aceasta este realmente serioasă?

Un şuşotit aprobator întâmpină sugestia sa, când o voce izbucni din difuzorul încastrat în centrul mesei de conferinţe.

Comunicarea venea din partea lui Harold Wood, directorul laboratoarelor din Los Alamos, New Mexico. El era corespondentul de la celălalt capăt al acelui circuit ultraprotejat.

Cu bogatele sale plete blonde înspicate cu şuviţe albe şi cu înfăţişarea atletică, bărbatul ce se pregătea să vorbească preşedintelui ţării sale semăna mai degrabă cu un măcelar suedez decât cu un şoarece de laborator, o variantă mai împlinită a şoarecelui de bibliotecă. Harold Wood era totuşi unul dintre ultimii supravieţuitori ai prestigioasei echipe de savanţi care, într-o seară de iarnă a anului 1942, făcuse ca lumea să intre în era atomică. Foştii săi colegi – Einstein, Oppenheimer, Bohr, Fermi... – dispăruseră, dar portretele lor erau acolo, pe pereţii biroului lui, omagiu fidel pionierilor epopeii nucleare.

Centrul de la Los Alamos, pe care-l conducea, era templul ştiinţei atomice americane. Acolo, în mijlocul marelui deşert stâncos din New Mexico, la picioarele ameninţătoarelor falii ale platoului Pajarito, Wood şi tovarăşii săi construiseră în 1945 prima bombă atomică.

Treizeci şi şase de ani mai târziu, în acelaşi loc, avea să ia cunoştinţă că cercetările sale, puse în slujba binelui Americii, riscau să se întoarcă împotriva ei. Înconjurat de întreaga sa echipă, examinase cu cea mai mare atenţie, cu „lupa”, documentele tehnice anexate casetei colonelului Gaddafi, verificând coloanele de cifre şi formule matematice, densităţile neutronice, factorii calorici, curbura lentilelor. Pe măsură ce calculatoarele îşi scuipau nepăsătoare rezultatele realitatea îşi scotea, inexorabil, colţii. Acum, cu stomacul făcut ghem de nelinişte, Harold Wood urma să comunice instanţei supreme a ţarii rezultatele studiului său. Pe fereastra biroului se vedeau luminile orăşelului Los Alamos, frumoasele sale vile în stil mexican, bisericuţa cu turlă, şcolile ascunse printre flori, toată cochetăria unui oraş a cărui raţiune de a exista era fabricarea armelor ciumei nucleare.

Foarte puţin deformată de distanţă, vocea fizicianului umplea sala de conferinţe a Casei Albe. Chipurile erau grave, atente. Ca în toate momentele solemne, preşedintele îşi încrucişase mâinile pe masă. Asculta, concentrat, încordat.

— Domnule preşedinte, schema şi indicaţiile ce figurează în documentele ce ne-au fost trimise nu corespund unei bombe atomice... – un oftat general de uşurare acoperi uşor vocea celui ce vorbea – schema este de fapt, cea a unei bombe cu hidrogen... savantul se sufoca. O bombă H de trei megatone. De cincizeci de ori mai puternică decât cea de la Hiroşima.

*

Kamal Dajani, pasagerul ce debarcase clandestin de pe Dionysos la New York, cu trei zile mai devreme, scruta cu atenţie imobilele din jur. Nici o fereastră nu era luminată. Liniştit, se ghemui şi merse în patru labe pe acoperişul îngheţat. Târa după el un sac de golf conţinând elementele unei antene de televizor şi ale unei antene de radio de o sensibilitate ieşită din comun datorită faptului că erau confecţionate dintr-un aliaj de bronz fosforos. Când ajunse la coşul dezafectat pe care-l reperase în timpul după-amiezii, fixă de el cele două antene cu un azimut de 180° S-S-E. Persoana care alesese acel bătrân antrepozit din cartierul sărac al Manhattan-ului îi respectase cu scrupulozitate instrucţiunile. Nici un obstacol nu risca să umbrească recepţia semnalului.

Palestinianul controlă cu grijă legăturile antenei, o scurtă aprindere a lanternei îl linişti. Totul era în ordine.

Tot în patru labe se întoarse, urmând acelaşi drum de la venire, derulând după el cablul pe care-l cuplase la baza antenei. Brusc, pe strada ce trecea prin faţa antrepozitului izbucniră hohote de râs. Un grup de cheflii ieşea dintr-un bar din apropiere. Kamal se lipi de acoperiş ţinându-şi respiraţia, până când ultimul hohot de râs se pierdu în aerul îngheţat al nopţii de decembrie.

*

Câteva străzi mai departe, redactorul şef al ziarului New York Times contempla pachetul groscior de pagini tipo de pe biroul său. Cu toate că actualitatea acelei zile de duminică era mai degrabă sărmană, New York Times rămânea fidel tradiţiei şi devizei sale. Numărul de a doua zi, pe nu mai puţin de 124 pagini, va avea tipărite „toate ştirile care merită a fi publicate”, adică mai multe informaţii decât oricare alt ziar din lume, statistici, sfaturi, cele mai multe telegrame din cele mai multe comentarii,

interviuri, reportaje, rezultate, din cele mai neaşteptate colţuri ale universului, de pe culoarele Casei Albe şi de la graniţa sovieto-chineză, din culisele Wall Streetului sau din palatele emirilor petrolului, din vestiarele lui Yankee Stadium sau din anticamerele Kremlinului. Cotidianul ce se năştea în fiecare seară la al paisprezecelea etaj al venerabilei clădiri aflate la intersecţia bulevardului Broadway cu Strada 43 era o instituţie unică. Era conştiinţa Americii, o oglindă a istoriei umanităţii atât de universală, încât „dacă un eveniment nu figurează în New York Times, spun gurile rele, e ca şi când nu s-ar fi întâmplat.

Fost redactor sportiv, Myron Pick conducea redacţia newyorkeză, o echipă de circa şapte sute de ziarişti instalaţi într-o sală la fel de mare ca nava unei catedrale. Silueta sa deşirată şi subţire domnea asupra lor de la înălţimea unei dunete, dominând o mulţime de birouri metalice acoperite de un talmeş-balmeş de maşini de scris, telefoane, faxuri, dosare şi coşuri din plasă de sârmă pline ochi de plicuri şi hârtii dactilografiate. Atmosfera era, în mic, atmosfera întregului oraş New York: confuză, ardentă, suprapopulată. Paravane din sticlă împărţeau uriaşa sală într-o mulţime de feude cu nume ca: „Informaţii Generale”, „Economic”, „Social”, „Mobiliar”, „Timp Liber”, „Ştiinţe”, „Sport”, „Arte şi Spectacole”, „Necrologie”... Pick avusese nevoie de mulţi ani pentru a le afla ocupanţii – reporteri sportivi cu apariţii fugitive, critici teatrali cu program de păsări de noapte, cronicari de şah ceremonioşi ca nişte notari, vechi colportori de ştiri despre câini călcaţi de maşini, redactori de necrologie, stenodactilografe de presă ce mai câştigau un ban cinstit din bugetul generos al C.I.A., tinerii lupi înfometaţi ai ştirilor senzaţionale, editorialişti, anchetatori, curieri, stilişti, câţiva ambuscaţi ascunşi în dosul stâlpilor sau aşezaţi departe încât predecesorii lui Pick îi urmăreau, cu ani în urmă, folosindu-se de puternice binocluri de câmp ale armatei americane. O lume disparată, şi ea o imagine a

oraşului New York, cu amestecul său de genii, de artişti, de extravaganţi şi de stupizi.

Ca întotdeauna, o vie agitaţie preceda închiderea ediţiei. Du-te vino-ul ziariştilor, soneriile telefoanelor, bâzâitul continuu al maşinilor de scris electrice se amplificau. Pick şi asistenţii săi parcurgeau coridoarele dintre birouri pentru a-i iuţi pe întârziaţi şi pentru a controla fotocompoziţia ultimelor articole. În următoarele câteva minute rotativele urmau să înceapă tipărirea ziarului. Această agitaţie va continua întreaga noapte, căci ediţiile se vor succeda una după alta până în zori, într-o derulare fără sfârşit de hârtie ce înghiţea în fiecare an mai mult de cinci milioane de suluri.

— Grace Knowland la domnul Pick!

Difuzorul ce făcuse să tremure atâtea generaţii de ziarişti funcţiona şi acum. O femeie înaltă, îmbrăcată cu un pantalon şi o vestă din tweed răspunse chemării. Grace Knowland, treizeci şi cinci de ani, era reporter la secţia newyorkeză a ziarului „TIMES”. Urcase una câte una treptele severei ierarhii care obligau pe noii veniţi să se aşeze la început în fundul încăperii, pentru a primi câteva firimituri de la masa actualităţii newyorkeze: ruperea unei canalizări în Brooklyn, naşterea unui panda în grădina zoologică din Bronx sau sărbătoarea naţională ucraineană. Un an la „diverse” în comisariatul Manhattan-Sud trebuia să-i completeze imediat experienţa, făcând-o să mai urce câteva trepte. Asasinarea unei tinere pe trotuarul unui cartier liniştit din East Side fusese ansa ei. În cursul anchetei descoperise că treizeci şi opt de persoane auziseră ţipetele de ajutor ale victimei. Nici una nu făcuse nimic. Articolul ei mişcase profund pe cititorii ziarului şi-o propulsase pe Grace pe locul trei în ierarhia secţiei. Această femeie înaltă, cu tupeu, ce-şi vâra nasul, curioasă, peste tot, dar serioasă şi eficace, era exact genul de reporter de care avea nevoie Myron Pick pentru a-şi realiza ideile ce colcăiau în mintea sa inventivă. Îi plăcea să o trimită în explorarea realităţilor newyorkeze: poluarea, transporturile, spitalele, sistemul de educaţie

publică, conflictele rasiale, activitatea bookmakerilor, corupţia municipală. Articolul său din numărul de alaltăieri al ziarului, ce denunţa incapacitatea municipalităţii de a degaja străzile oraşului după ultimul viscol, provocase o avalanşă de scrisori şi de apeluri telefonice ce-i aprobau criticile.

Myron Pick avea un mod aproape hipnotic de a-şi comunica dorinţele ziariştilor săi. Îşi puse braţul în jurul umerilor tinerei femei şi o conduse pe un coridor, pentru a-i vorbi la ureche. Acest ton confidenţial dădea întotdeauna o importanţă deosebită spuselor sale.

— S-ar părea că articolul tău a stârnit panică la primărie. Primarul tocmai a anunţat o conferinţă de presă pentru mâine dimineaţă la ora nouă, pentru a-şi spăla subordonaţii de noroiul acuzaţiilor tale. Trebuie să ne reprezinţi acolo, scumpa mea – deveni din ce în ce mai confidenţial – cred că ştii că, nu-i aşa, tocmai astfel de povestioare plac drăguţilor de cititori.

*

La Casa Albă o linişte angoasantă se lăsase peste membrii Comitetului de Criză. Erau cu toţii sub şocul concluziilor celor de la laboratorul nuclear de la Los Alamos. Bomba cu hidrogen reprezenta supremul rafinament descoperit de om în cursa sa cu sufletul la gură spre inexorabilul sfârşit. Contrar unei bombe atomice ordinare, care este rezultatul unei teorii ştiinţifice universal recunoscute, construcţia unei bombe H depinde de un secret, secretul cel mai îngrozitor dezvăluit vreodată de om de când troglodiţii preistoriei au aflat secretul focului, domesticindu-l. Era secretul cel mai bine păzit, cu ferocitate, dacă se poate spune aşa, de pe albastra noastră planetă. Zeci de mii de fizicieni cunoşteau principiul bombei atomice. Numai trei sute, dacă nu cumva chiar mai puţini, posedau formula magică a bombei cu hidrogen.

Vocea metalică a lui Harold Wood umplu din nou sala.

— E vorba de un ansamblu asemănător cu „Mike”, prima noastră bombă H experimentată pe atolul Eniwetok în anul 1952. A fost concepută să ocupe volumul unui cilindru de talia unui butoi de benzină. Estimăm că ar trebui să cântărească în jur de o tonă. Un conector fixat la partea superioară a ansamblului, permite cuplarea la un dispozitiv de comandă a focului. Acest dispozitiv, independent, funcţionează, după toate aparenţele, sub acţiunea unui impuls radio-electric.

O surpriză din ce în ce mai mare se citea în privirile celor aşezaţi în jurul mesei. Numai preşedintele rămânea neclintit pe locul său. Profitând de o pauză, întrebă:

— Domnule Wood, puteţi să ne spuneţi ce fel de bombă nucleară face să explodeze această armă cu hidrogen?

Întrebarea demonstra experienţa sa în materie de armament nuclear.

— O bombă cu plutoniu 239, domnule preşedinte. Dintre cele mai clasice şi mai puţin complicate. Două emisfere de plutoniu în greutate totală de 2,4736 kg. Mai mult decât suficient pentru a ajunge la vesela masă critică!

— Şi explozibilul pentru detonarea bombei A?

— Sverdlov 6. Un excelent produs rusesc.

— Şi lentilele?

Preşedintele se referea la minusculele sisteme optice destinate să focalizeze numeroasele unde de şoc provocate de explozia „Sverdlov-ului 6” în fascicole perfect simetrice capabile să spargă dintr-o singură lovitură plutoniul din mijlocul bombei A.

— Sunt o variantă a bătrânelor lentile „Greenglass”. Rudimentare, dar eficace.

Fiecare răspuns produce o scurtă grimasă pe chipul preşedintelui. Fixând difuzorul cu o intensitate dureroasă, continuă interogatoriul:

— Şi materialul pentru bomba H, domnule Wood? Se poate imagina cum a reuşit să şi-l procure colonelul Gaddafi?

— Cel mai uşor lucru din lume! A trebuit să înceapă prin a folosi clorura de litiu. Se găseşte în comerţ. E folosită la

anumite timpuri de acumulatoare electrice. Costă sub doi dolari kilogramul. I-a mai trebuit şi ceva apă grea, nu cine ştie câtă. Orice motiv de ordin ştiinţific sau medical i-a permis s-o cumpere fără să bată la ochi.

Tonul fizicianului deveni brusc foarte grav.

— Drama, domnule preşedinte, începe din acest moment. Odată cunoscută formula bombei H, nu e mare lucru s-o construieşti. E suficient să ai o bombă atomică şi câteva banale chimicale.

Aceste cuvinte plutiră îndelung în aerul supraîncărcat al sălii de conferinţe. Făcând un efort să pară calm şi detaşat, şeful statului puse atunci întrebarea fundamentală, ce sta pe buzele tuturor:

— În ipoteza în care mecanismul pe care l-aţi descris există cu adevărat, şi în ipoteza că el ar fi ascuns în inima New York-ului şi că ar exploda acolo, care va fi efectul exploziei?

Difuzorul rămase mut pentru câteva clipe, ce păreau fără sfârşit. Apoi, ca şi când ar fi venit din altă lume, vocea brusc descărnată a lui Harold Wood umplu din nou camera:

— New York-ul va fi ras de pe hartă.

*

Inspectorul Rocchia observa cu mândrie încetele răsuciri de cap: bărbaţii întorceau întotdeauna privirea după femeia înaltă, îmbrăcată în pantalon şi veston de tweed, cu pletele blonde şi eşarfa din mohair fluturându-i pe umeri, ce se strecura, cu un mers felin, cu un aer decis, printre mesele bistroului. O privire veselă, un ten strălucitor şi un năsuc obraznic ca în portretele lui Reynolds făceau uitat amănuntul că Grace Knowland avea treizeci şi cinci de ani, un băiat de doisprezece ani şi un trecut un pic cam năbădăios!

— Bună, îngeraş! zise ea, depunând un sărut fulger pe fruntea inspectorului ce se ridica.

Se strecură alături de el pe bancheta de catifea, chiar sub pictura care înfăţişa Golful Neapolelui şi Vezuviul. În timp ce ea îşi aprindea o ţigară, Angelo chemă chelnărul.

Chiar şi duminica seara, restaurantul Forlini era plin-ochi. După cum spunea poliţistul, era genul de local „în care lucrurile transpiră”. Situat în imediata apropiere a palatului de justiţie devenise locul de întâlnire favorit al poliţiştilor, avocaţilor, ziariştilor şi al unui oarecare număr de mici mafioţi cu perspective.

Angelo îi oferi prietenei sale un campari-soda şi ridică spre ea, în semn de salut, paharul său cu „Chivas” sec. Nu era un băutor, bea rar şi puţin, dar aprecia un whisky vechi şi Chianti-ul de pe dealurile Toscanei.

— Cheers! zise el.

— Cheers! Ce face Maria? Sper că n-a fost prea penibil spectacolul.

— E mereu acelaşi lucru, cum prea bine ştii. Crezi că eşti oţelit, şi când colo... Decoji o alună şi întoarse capul. Cel mai greu e să admiţi faptul că nu mai e nici o speranţă.

— Comandă ceva, că sunt moartă de foame! îi zise Grace, forţându-se să surâdă.

— Bună seara, inspectore. Vă sfătuiesc să luaţi *piccata* cu *marsala.* Absolut delicioase!”

Angelo îşi înălţă privirea. Recunoscuse vocea unuia dintre informatorii săi activi, un sicilian masiv îmbrăcat într-un costum gri-petrol şi având o cravată de mătase albă. Îl privi cu condescendenţă.

— Cum îţi merg afacerile, Salvatore? Ai o clipă liberă zilele astea?

Uscăciunea tonului o nelinişti pe însoţitoarea sa. Era mereu surprinsă de faptul că îi funcţionau atât de repede reflexele de poliţist. Cu toate că se întâlniseră din motive strict profesionale. O anchetă asupra criminalităţii îi pusese faţă în faţă, făcând-o să intre într-un birou al „*Homicide Squad*” din Manhattan. Cu profilul său de împărat roman, cu părul grizonat şi ondulat, cu mustăcioara à la Vittorio de Sica, cu tendinţa de a graseia precum tenorii de la „Metropolitan Opera”, inspectorul

care o primise o făcuse să se gândească mai degrabă la un senior din mafie, decât la un ofiţer de poliţie. Remarcase bumbişorul negru de la reverul hainei şi modul nervos în care decojea alunele. „încerc să mă las de fumat”, explicase el, ridicând din umeri.

O invitase la un dejun – contacte prieteneşti cu un poliţist din vârful ierarhiei nestricând niciodată unui ziarist – acceptase. Circumstanţe deosebite nu întârziaseră să dea o notă mult mai personală relaţiilor lor. Rocchia tocmai rămăsese văduv, iar ea abia terminase divorţul. Începuseră să se vadă tot mai des. Apoi, într-o seară toridă de august se duseseră să mănânce într-un restaurant pescăresc, vestit pentru crustaceele sale, din Sheepshead Bay. Grace purta o rochie din bumbac imprimat, cu un decolteu foarte larg. Tenul său strălucitor făcea inutil orice fel de machiaj. Numai o umbră de turcoaz pe pleoape şi puţin ruj pentru a sublinia curbura buzelor.

Angelo o privise în seara aceea cu mai multă tandreţe. Briza mării, dulcea euforie a unui vin foarte rece, dulceaţa acelei nopţi de vară duseseră la cristalizarea relaţiilor lor. Grace îl luase de braţ şi se lipise de el. Era perioada vacanţei şi băiatul ei era plecat la bunici, avea toate motivele să se simtă liberă pentru prima oară de la terminarea divorţului. Se întorseseră cu maşina, mergând foarte încet pe şoseaua ce urma ţărmul. Angelo locuia foarte aproape, pe colina Coney Island, chiar în faţa oceanului, într-o clădire masivă de pe Atlantic Avenue. Ascultaseră câteva discuri de muzică clasică, băuseră un whisky sau două în plus şi, foarte natural, terminaseră seara făcând dragoste.

Reuşita acelei nopţi nu aprinsese o pasiune devorantă în sufletele celor doi, ce purtau urmele unor răni prea recente. Dar fericirea liniştită şi deplină pe care o încercau de fiecare dată când se întâlneau era modul lor de a se iubi.

Grace scoase un uşor ţipăt de bucurie la vederea porţiilor de *piccata* pe care le aducea chelnerul. Maniera sa exuberantă de a-şi manifesta plăcerea îl încânta pe

Angelo. Inhală praful *marsalei,* acel vin dulce şi parfumat atât de specific Siciliei.

— Iată ceva ce-mi va da forţe să-l înfrunt pe satrapul acela de primar. Ştii vestea? A convocat o conferinţă de presă pentru a răspunde campaniei de critici împotriva serviciilor municipalităţii. La patru zile de la viscolul de joi mai sunt încă străzi blocate de nămeţi şi oameni ce nu-şi pot scoate maşina din garaj. La cel mai mic incident, acest oraş devine o capcană uriaşă!

Amândoi îşi iubeau la fel de mult oraşul. Ştiau să-i ia pulsul, să-i respire mirosurile, să-i asculte cu înţelegere zgomotele, să-i iscodească sufletul. New York-ul curgea prin venele lor aşa cum Gangele sfânt curge prin venele preoţilor locului sacru Benares.

Chelnerul le adusese cafeaua. Era târziu. Vorbiseră foarte mult. Grace băuse puţin cam mult şi se simţea uşor ameţită. Îşi stinse ţigara cu un gest hotărât.

— N-o să putem mânca împreună marţi, îl anunţă ea.

— De ce? Un nou reportaj?

Ea îl privi drăgăstos, cu faţa prinsă între mâini, cu lungile-i gene umbrindu-i obrajii.

— Nu, zise ea, trebuie să fac o mică operaţie. Nu-i nimic grav.

Părea uşor încurcată. Aerul surprins şi îngrijorat al lui Angelo o învioră.

— La vârsta mea e de-a dreptul stupid. Nu trebuia să se întâmple – rămase câteva clipe tăcută – sunt însărcinată.

*

Preşedintele ridică mâna, cerându-le tăcere colaboratorilor săi, ce-şi reveniseră din uluială. Orice discuţie n-ar fi făcut altceva decât să complice lucrurile, gândea el. Stăpânindu-şi emoţia, declară:

— Domnilor, trebuie să trecem imediat la a doua întrebare: mesajul parvine într-adevăr de la Gaddafi, el e cel ce se află în spatele şantajului cu bomba H?

Răspunsul era de resortul a trei organizaţii cu mijloace cvasi nelimitate ce făceau, cel puţin în teorie, din America naţiunea cea mai bine informată. Preşedintele se întoarse spre colegul său de la Şcoala navală, pe care-l numise în fruntea C.I.A. De când cu criza iraniană, deficienţele Agenţiei constituiseră una din preocupările sale constante. Amiralul Tap Bennington, cincizeci şi şapte de ani, se arăta foarte încurcat:

— N-am putut determina cu certitudine dacă vocea de pe casetă e, într-adevăr, cea a lui Gaddafi. Înregistrările vocii lui, pe care le avem noi la dispoziţie, au fost făcute în condiţii mult diferite pentru ca un test comparativ să fie edificator.

— Trebuie să se găsească la Washington un diplomat libian capabil să-l autentifice, să ne spună dacă e sau nu vocea şefului său, se enervă preşedintele.

Fostul procuror, care conducea F.B.I., interveni cu accentul său tărăgănat de Louisiana:

— Cu regret trebuie să vă informez, domnule preşedinte, că n-am reuşit să punem mâna pe niciunul dintre ei, nici aici, nici la New York. Parcă au intrat cu toţii în pământ.

Preşedintele mormăi o înjurătură auzită numai de cei de lângă el.

— Cu toate astea avem motive să credem că documentele ce ne-au fost adresate nu au fost pregătite în Statele Unite. Laboratoarele noastre au stabilit că maşina de scris utilizată la redactarea calculelor matematice provine din Elveţia. Un „Olympic”. Modelul fabricat între 1965 şi 1970, care nu a fost niciodată vândut în S.U.A., după câte ştim noi. Hârtia pe care a fost desenat ansamblul bombei este de origine franceză. Şi se vinde, după cât se pare, numai acolo. Caseta e de provenienţă germană. Un B.A.S.F., model dintre cele mai răspândite ale firmei. Disponibil în America, în majoritatea magazinelor de specialitate. Absenţa zgomotelor de fond şi a paraziţilor indică faptul că înregistrarea a fost făcută

într-un studio. Din nefericire nu s-a putut ridica nici cea mai mică amprentă digitală.

— Asta-i tot?

— Pentru moment, da.

Preşedintele luă un creion de pe masă şi făcu semn reprezentantul Departamentului de Stat.

— Şi oamenii noştri de la Tripoli ce zic?

Iluminarea cu neon accentua morocăneala obişnuită de pe chipul secretarului de stat adjunct, Larry Middleburger, care-şi înlocuia ministrul aflat în vizită oficială în America de Sud. De pe urma celor douăzeci şi cinci de ani de carieră în Orientul Apropiat, acest diplomat se alesese cu un ulcer şi cu o neîncredere tenace în arabi.

— Bineînţeles că l-am alertat pe însărcinatul nostru cu afaceri din chiar momentul când am aflat vestea. El a sunat imediat la ministerul libian al afacerilor externe, precum şi la secretariatul preşedinţiei, dar nu a putut da de nici o persoană cu funcţie de conducere. E miezul nopţii la Tripoli, şi nimeni nu pare a şti ceva. S-a dus chiar şi la cazarma Bab al-Azizia unde locuieşte de obicei colonelul Gaddafi şi cea mai mare parte a miniştrilor săi. Gărzile au refuzat să-l lase să intre. A fost rugat să revină a doua zi. Oricum, el confirmă un lucru: în noaptea asta în Tripoli este un calm perfect, totul pare a fi normal.

— Când l-a văzut pe Gaddafi ultima oară în public?

— Joia asta pe marea esplanadă a Castelului, în Tripoli cu ocazia unei manifestări în favoarea dezvoltării rurale. Părea să se afle într-o formă excelentă.

— Nici un semn de nervozitate, de tensiune?

— Din contră. După spusele însărcinatului cu afaceri, părea extraordinar de destins şi bine dispus.

— Aveţi vreo dovadă că se mai găseşte încă la Tripoli?

— Încă nu, domnule preşedinte.

*

Imprevizibilul şef de stat libian sfârşise prin a obişnui lumea cu dispariţiile sale. Deplasările sale erau acoperite cu un astfel de văl de mister încât nimeni nu le cunoştea, în general, nici motivele şi nici destinaţia. Preşedintele S.U.A. şi colaboratorii săi ar fi fost foarte surprinşi să afle că misteriosul personaj se găsea în acea noapte de 13 decembrie la patru sute de kilometri sud-est de Tripoli, adăpostit de un simplu cort din păr de capră, instalat pe nisipurile deşertului din Marea Syrte.

Cu toate că era şeful unei ţări petroliere ale cărei venituri se cifrau anual la miliarde de dolari, nici un accesoriu ce ţinea de tehnologia secolului XX nu-i pătrunsese în adăpostul său spartan. Nici urmă de telexuri ciripitoare, pupitre cu ecrane video, emiţătoare-receptoare radio, telefoane. Nici măcar cel mai simplu receptor cu tranzistori. Nimic din ceea ce-ar fi putut tulbura liniştea deşertului nu-l lega în acea noapte pe Muammar al-Gaddafi de capitala sa şi cu atât mai puţin de restul lumii.

O lungă dâră cenuşie era pe cale să sfâşie tenebrele nopţii deasupra orizontului. Zorile urmau să se instaleze asupra imensităţii goale a deşertului. Acea clipă ce preceda apariţia discului solar era numită, de discipolii Profetului „El Fedji”, prima auroră. Nu dura decât câteva minute, tocmai timpul necesar recitării primelor cinci surate, rugăciunile zilnice prescrise de Coran.

Colonelul libian ieşi din cort. Purta mantia ciobanilor, făcută din lână groasă cu dungi brune şi albe şi cu un *keffiyeh* alb, fixat în jurul frunţii cu o cordeluţă neagră. Făcu câţiva paşi şi întinse pe nisip un covor de rugăciune. Se întoarse spre soare-răsare, invocând numele lui Allah, stăpânul lumii, cel mai milostiv şi mai compătimitor, stăpânul suprem al Judecăţii de Apoi.

— Pe Tine Te adorăm, Tu Eşti cel căruia Îi cerem ajutor, psalmodia el, condu-ne pe noi pe drumul adevărului.

Colonelul îngenunche şi se prosternă de trei ori, atingând uşor de fiecare dată pământul cu fruntea,

glorificând numele lui Allah şi al profetului său. Odată terminată rugăciunea, se ghemui pe covoraş şi privi soarele ce urca pe bolta cerului, luminând deşertul lui. Acest spectacol îi permitea să reintre în contact cu adevăratele valori ale existenţei. În austeritatea acestui infinit pustiu se regăsea faţă în faţă cu sine însuşi. Era un fiu al deşertului.

Se născuse cu patruzeci şi doi de ani în urmă, într-un cort din piele de capră, ca cel sub care îşi petrecuse noaptea. Naşterea sa fusese salutată de duelurile de artilerie între trupele celebrului *Afrika Korps* al lui Rommel şi trupele Armatei a VIII-a, a nu mai puţin celebrului Montgomery. Îşi petrecuse copilăria rătăcind prin deşert cu tribul său, crescând în ritmul rafalelor fierbinţi ale *khamsin*-ului, al ploilor binefăcătoare ale iernii, al înverzirii păşunilor. De pe ţărmurile Golfului Syrta până la palmierii oazei Fezzan nici un tufiş de scaieţi, nici un smoc de iarbă, nici o băltoacă pierdută în deşert nu scăpaseră privirii lui de şoim în căutarea hranei pentru turma sa. Corpul, colţuros şi uscăţiv, fusese hrănit cu lapte de cămilă şi cu curmale, spiritul, cu legendele de vitejie ale tribului şi cu o ură viscerală pentru străinii care, timp de trei milenii, siluiau puritatea deşertului său cu vacarmul armelor.

Aspra existenţă de beduin îi dăduse acestui arab ceea ce se cunoştea sub numele de *sabr,* o tenacitate de neîmblânzit necesară pentru a purta triumful în lupta cu o natură ostilă, o voinţă sălbatică pentru a supravieţui sub un cer şi într-un mediu în care totul, cu excepţia oamenilor din rasa sa, se stinge şi moare. Dar mai ales aici, în inumana pustietate a deşertului, el l-a găsit pe Allah.

Meditând la învăţămintele Coranului în acel univers în care omul se estompează în faţa infinitului, el crezuse că aude vocea lui Allah. Precum marabutii ce traversaseră în alte vremuri deşertul de la Golful Persic la Oceanul Atlantic pentru a-i chema pe toţi musulmanii să trăiască conform religiei, ei voiau să plece în cruciadă pentru a regenera Islamul decadent, să ridice din noroi drapelul

Profetului, să reînvie unitatea fraţilor săi arabi, să-i repună în drepturile lor şi să le redea vechea demnitate. Tânărul beduin, devenit un şef atotputernic, dorea să-i răpească aiatolahului din Qom sabia cavalerului lui Allah. Punând fabuloasele resurse ale ţării în serviciul ambiţiilor lui de vizionar, i-a obligat pe occidentali să-i furnizeze armele cele mai moderne şi tehnologiile cele mai secrete în schimbul preţiosului său petrol, fără de care naţiunile din Vest n-ar fi putut supravieţui.

Se ridică şi scrută cu intensitate orizontul ce începea să se înroşească. Acest gest instinctiv, moştenit din copilărie, era gestul tuturor nomazilor ce pândeau semnul precursor al sosirii eternului duşman al beduinilor, *khamsin*-ul, vântul uscat ce venea din străfundurile Saharei. Când sufla *khamsin*-ul, aripile morţii se întindeau asupra, deşertului, oameni şi animale se strângeau unii în alţii ca să se apere de tornadele de nisip ce puteau înghiţi triburi întregi. Dar cerul acelei dimineţi de 14 decembrie era de un albastru strălucitor.

Liniştit, îşi plimba privirea pe imensitatea plană până la infinit. De câte ori nu se minunase, în timpul stagiului său de tânăr ofiţer în Anglia, cum pot avea europenii idei clare cu atâţia nori deasupra capului, şi cu arborii şi colinele ce le ascund vederii orizonturile îndepărtate.

Privirea sa ageră de şoim se îndreptă spre sud, spre marea de nisip din care izvora briza. Acolo, în spatele orizontului, la patru sau cinci sute de kilometri distanţă se găsea probabil puterea sa, forţa inepuizabilă spre care se îndreptase neclintit de când Allah îi poruncise să sfarme lanţurile oprimaţilor săi fraţi.

Un servitor, atent să nu tulbure meditaţia stăpânului său, depuse lângă el o tavă pe care era un bol din aramă bătută plin cu iaurt din lapte de capră şi o cupă plină de curmale, micul dejun tradiţional al beduinilor. Dar tânărul colonel nu se atinse de ea.

Fixând imensitatea, Muammar al-Gaddafi aştepta.

*

— Să presupunem că Gaddafi ar fi cu adevărat autorul acestui şantaj, spuse preşedintele Statelor Unite, asta nu înseamnă neapărat că şi e capabil să-şi pună în aplicare ameninţarea, nu-i aşa? Ultima întrebare pe care trebuie să ne-o punem este deci aceasta: avem fie şi cea mai mică dovadă că Gaddafi ar putea fi în posesia armei nucleare?

Aceasta era, de fapt, întrebarea cheie, de care depindea tot restul.

— Nu posedăm nici o certitudine formală, răspunse amiralul Bennington, şeful C.I.A. Ştim numai că colonelul Gaddafi conta de multă vreme să intre în clubul puterilor nucleare. Iată, de altminteri, un document ce vă va edifica asupra acestei probleme, domnule preşedinte.

Şi îi întinse şefului statului un memoriu de patru pagini. Preşedintele îşi căută ochelarii, se aşează bine în fotoliu şi începu să-l citească.

AGENŢIA CENTRALA DE INVESTIGAŢII
Clasificarea: SECRET
Obiect: Sinteza eforturilor întreprinse de preşedintele Republicii arabe libiene pentru a dota LIBIA cu 6 industrie nucleară.

1972 VARA – Negocieri cu Westinghouse pentru cumpărarea unui reactor cu apă uşoară de 600 MW. VETO al Guvernului american.

ÎNCEPUTUL LUI 1973 – Tentative de cumpărare a unui reactor experimental „TRIGA” de la firma *GULF GENERAL ATOMIC* din San Diego. VETO al Departamentului de Stat.

SFÂRŞITUL LUI 1973 – Începutul construcţiei unui Oraş al Ştiinţelor la sud de Tripoli. Recrutarea unui inginer tunisian ce lucra la laboratorul atomic de la Saclay, Franţa, pentru a conduce programul nuclear libian

cunoscut sub numele *„Saif al-Islam”* – „Spada Islamului”.

1974 Anexarea unui teritoriu de la graniţa Ciadului ce conţinea zăcăminte de uraniu. Permis de cercetare geologică, acordat prospectorilor argentinieni. Construcţia unei uzine de tratare a minereului de uraniu.

1975 – Acord secret cu Pakistan în vederea achiziţionării de plutoniu.

1976 (februarie) – Cumpără din Franţa un reactor cu apă uşoară de 600 MW.

1976 (aprilie) – Tentativa de angajare a cinci fizicieni, specialişti în fizica nucleară, europeni, recunoscuţi pe plan mondial.

1976 (decembrie) – Cumpărarea a 10% *din* capitalul firmei „FIAT”.

1978 – Negocieri cu U.R.S.S. pentru cumpărarea unui reactor de 400 MW.

1979 (ianuarie) – Intrarea în funcţiune, sub control A.I.E.A.[5], a reactorului francez.

Cei şapte bărbaţi aşezaţi în jurul mesei aveau ochii aţintiţi asupra şefului statului, absorbit de lectura documentului. Ajunsese la concluzia documentului. O citi o dată apoi încă o dată, apoi şi a treia oară. Concluzia suna astfel:

> *În ciuda eforturilor obstinate ale colonelului Gaddafi pentru a implanta o industrie nucleară în Libia, nimic nu permite în clipa de faţă să afirmăm prezenţa în a ceastă ţară a materialelor fisionabile în scopuri militare.*

[5] A.I.E.A. – Agenţia Internaţională pentru Energia Nucleară, organism O.N.U. cu sediul la Viena, însărcinat cu inspecţia şi controlul instalaţiilor nucleare (n. t.).

În consecinţă, C.I.A. estimează că Libia nu va putea dispune de arma nucleară înainte de trei până la cinci ani.

Preşedintele puse dosarul în faţa sa, pe masă, scoase ochelarii şi privi feţele celor din jurul său. Lectura dăduse strălucire ochilor săi albaştri. Îşi muşca buzele. Părea uşurat.

— Să sperăm, scumpul meu Tap, că informaţiile şi concluziile voastre sunt exacte.

Brusc, chipul său se înăspri. Îşi puse ochelarii şi examină din nou textul.

— Cel mai bine informaţi asupra stării actuale a programului nuclear libian trebuie să fie francezii, nu-i aşa? Că doar ei i-au vândut reactorul lui Gaddafi, nu noi. Mai mult ca sigur mai au oameni care lucrează acolo.

Se întoarse spre şeful C.I.A.

— Tap, aţi luat legătura cu Parisul?

Cu părul prea lung, cu tricoul sport boţit, cu blugii mototoliţi şi bascheţii pe jumătate tociţi, personajul ce pătrundea în sala de consiliu a Casei Albe semăna mai mult cu un student cârcotaş decât cu un înalt funcţionar al statului major personal al şefului statului. Aroganţa secretarului general al Casei Albe, dispreţul său pentru „*establishmentul washingtonian*”, vulgaritatea şi dezinvoltura sa îi făcuseră mulţi duşmani georgianului de treizeci şi patru de ani, James Mills. Sub acest nonconformism agresiv se ascundea totuşi un muncitor îndârjit, meticulos, devotat până la fanatism stăpânului său, un fel de Mazarin omniprezent şi omnipotent.

Intrând în sală, Mills simţi o atmosferă de criză plutind în aer ca un miros urât. Cuvintele fizicianului de la Los Alamos paralizaseră parcă voinţa bărbaţilor ce-l înconjurau pe preşedinte. Chipurile erau încordate, neliniştite. Regulile jocului se schimbaseră. Pacea lumii se bazase până atunci pe echilibrul terorii dintre cei doi mari, America şi Rusia. „Eu te distrug, tu mă distrugi”, principiul

vechii comedii ruseşti în care toată lumea moare, împiedica orice înfruntare devastatoare.

Criza declanşată în 1979, când în luna noiembrie Khomeini făcuse apel la războiul sfânt, nu era decât o glumă duioasă comparativ cu ameninţarea de acum a lui Gaddafi, care spulbera în mod tragic această strategie a echilibrului. Ea însemna fiascoul politicii de neproliferare, apărată cu atâta ardoare de preşedinte şi de majoritatea şefilor de stat. Această ameninţare ridica la nivel de politică de stat recurgerea la terorism ca armă de cucerire, încoronând violenţa politică cu o supremă aureolă. Dacă această bombă există cu adevărat, gândea cu amărăciune preşedintele, iată că o ţară mică, cel puţin din punct de vedere numeric, care înainte cu o generaţie mai trăia încă în corturile nomazilor, are acum mijlocul şi chiar puterea de a face să dispară oraşul cel mai mare al Statelor Unite, zona urbană cea mai densă din lume şi de a masacra de trei ori mai mulţi oameni decât număra populaţia propriei sale ţări. Cel mai formidabil act de terorism al istoriei: zece milioane de oameni luaţi ostateci. Şi drept răscumpărare – cerinţele extravagante ale unui fanatic. Se întoarse spre generalul Eastman.

— Jack, ce plan am putea pune noi la punct pentru a face faţă unei astfel de situaţii?

Eastman se aştepta la această întrebare. O cameră blindată în aripa de vest a Casei Albe conţine un adevărat munte de dosare cu copertele îmbrăcate în piele artificială, cu litere groase, aurii, pe coperte şi cotoare. Ele adăposteau planurile de acţiune elaborate de guvernul american plecând de la scenariile tuturor crizelor imaginabile, începând cu un război între Rusia şi China şi terminând cu luarea de ostateci într-o ambasadă americană din spaţiul arab. Totul era prevăzut acolo. Jack Eastman clătină din cap:

— Nu avem nici un plan care să trateze o criză asemănătoare!, mărturisi el cu regret.

Un concert de suspine însoţi aceste cuvinte. Ochii albaştri ai preşedintelui bătură spre gri. Îl văzură atunci pe James Mills ridicându-se brusc în picioare.

— Domnule preşedinte, exclamă el, această bombă nu există! E un bluf. Un enorm bluf. Luă pe cei de faţă de martori. Haideţi, domnilor, cum puteţi crede că un arab precum Gaddafi poate să posede tehnologia, creierele, sau chiar măcar cunoştinţele teoretice pentru a concepe şi construi o astfel de bombă?

— Şi ce ne facem cu documentele pe care ni le-a trimis? obiectă Herbert Green, solidul newyorkez de cincizeci şi patru de ani, care ocupa postul de secretar la Apărare. Green era şi el doctor în fizică nucleară.

— Ar fi cazul să ştiţi, profesore Green, că între teorie şi practică e un abis, replică brutal Mills. Cât le-a trebuit ruşilor, englezilor, francezilor... chinezilor, până au reuşit să-şi facă primele lor experienţe cu bomba H? Şi trebuie să mărturisiţi că pe plan industrial, U.R.S.S. sau Anglia reprezintă cu totul altceva decât Libia, nu?

Se întoarse din nou spre şeful statului. Vocea sa deveni incisivă, vibrantă.

— E vorba cu siguranţă de o ameninţare mai rafinată, mai elaborată decât precedentele. Autorii săi au beneficiat vizibil de concursul unor oameni de ştiinţă calificaţi, chiar complici, dar, credeţi-mă, domnule preşedinte, niciodată un arab de nivelul lui Gaddafi nu va putea construi o bombă H. Această afacere este, fără pic de îndoială, o nouă mistificare.

*

La trei sute de metri de Casa Albă, la intersecţia dintre Pennsylvania Avenue şi Strada 10, clădirea fortăreaţă a F.B.I. strălucea de lumini. La etajul şase funcţiona zi şi noapte un departament de urgenţă nucleară, format în 1974, când F.B.I. va acorda şantajului atomic o prioritate absolută pe care n-o împărţea decât cu alte câteva

evenimente vitale, ca acela al asasinării preşedintelui. Serviciul avea deja experienţa a circa cincizeci de afaceri de acest fel.

Cea mai mare parte a lor se dovediseră a fi numai elucubraţii ale unor nebuni sau ale unor ideologi dezaxaţi de genul: „dacă vă atingeţi de tundra din Alaska, punem o bombă H în Chicago”. Dar, ca şi în cazul Boston, au fost obligaţi să ia anumite cazuri în serios, în mod deosebit cele care erau însoţite de desene de arme nucleare, judecate apte de a funcţiona de experţii de la Los Alamos. F.B.I. trimesese atunci câteva sute de agenţi pe teren, însoţiţi de tehnicieni. Nici una din aceste intervenţii nu fusese adusă la cunoştinţa publicului.

Din momentul punerii sale în stare de alertă, F.B.I. trimisese deja mai mulţi agenţi şi tehnicieni la „Carriage House Apartments”, un imobil rezidenţial de patru etaje, la intersecţia dintre Strada 50 şi Hampshire Avenue, clădire ce era lipită de cea a ambasadei libiene la Washington. Două familii fuseseră rugate să se instaleze la „Hilton” pe cheltuiala statului, timp în care pereţii apartamentelor lor ce se învecinau cu ambasada fuseseră împănaţi cu microfoane. Aceeaşi operaţie se făcea şi la New York în privinţa misiunii libiene la O.N.U. Liniile telefonice ale tuturor diplomaţilor libieni acreditaţi pe lângă S.U.A. şi O.N.U. fuseseră cuplate la masa de ascultare.

La ora douăzeci şi treizeci de minute, din clipa în care fizicianul Harold Wood de la Los Alamos confirmase ca planurile anexate mesajului lui Gaddafi corespundeau cu cele ale unei bombe H, centrul de transmisiuni al F.B.I. pusese toate birourile sale în alertă generală. Toate echipele din teritoriul american şi din teritoriile de peste mări primiseră ordinul să fie pregătite pentru „o acţiune de urgenţă care cere o prioritate absolută şi mobilizarea întregului lor personal disponibil”. Bărbaţi ce pescuiau pe coasta Pacificului asistau la un rodeo la frontiera mexicană sau la un meci de fotbal la Denver, intrau cu copiii lor într-un cinematograf la Chicago, spălau vasele după un dejun în familie în casa lor din New Orleans, primeau în felul

acesta ordinul de a pleca imediat spre New York cu indicaţia formală de a înconjura plecarea lor „cu cea mai deplină discreţie”.

Agenţii de legătură ai FBI de pe lângă Mossad[6]-ul israelian, D.S.T.[7]-ul francez, MI-5[8] britanic şi serviciile speciale vest-germane fuseseră rugaţi să-şi „smântânească” toate fişierele şi să trimită identitatea, semnalmentele şi, eventual, amprentele digitale şi fotografiile tuturor teroriştilor arabi fişaţi în întreaga lume.

Un bărbat uriaş cu părul cărunt pieptănat cu cea mai, mare grijă, îmbrăcat cu un foarte auster costum bleumarin, tocmai sosise în biroul său de la etajul şapte pentru a prelua conducerea operaţiilor. La cincizeci şi şase de ani, Quentin Dewing era director adjunct cu cercetările la F.B.I. Hotărâse să-şi concentreze acţiunea pe trei direcţii. Ceru să fie depistaţi şi urmăriţi toţi palestinienii cunoscuţi pentru ideile lor extremiste, sau bănuiţi că le-ar avea, ca şi toţi membrii organizaţiilor revoluţionare, precum FRONTUL DE ELIBERARE PORTORICAN, suspectat de simpatie faţă de O.E.P.[9] La New York şi în mai multe oraşe de pe coasta de est agenţi F.B.I. se răspândiseră în ghetourile negrilor şi în cartierele cunoscute pentru înaltul lor nivel de criminalitate, punându-şi la muncă indicatorii – proxeneţi, traficanţi, tâlhari, cerşetori – în scopul de a obţine informaţii privindu-i pe arabi: arabi ce caută arme, o ascunzătoare, acte, orice altceva, dar să fie legat de arabi.

Dewing declanşă în acelaşi timp o uriaşă vânătoare după bombă şi cei care o introduseseră în ţară. Douăzeci de *feds* cum erau numiţi în mod obişnuit agenţii F.B.I., îşi întrebau deja calculatoarele, ca şi pe cele ale serviciilor de imigrare şi naturalizare, răsfoind metodic toate fişele model I-94 ce implicau arabi intraţi în Statele Unite în

---

[6] Mossad – Serviciul de informații externe al Israelului

[7] D.S.T. – Defense et surveillance du territoire – Departamentul supravegherii teritoriale.

[8] MI5 – Military Intelligence, Section Five, nume oficial: Security Service, agenția britanică de contrainformații și securitate internă.

[9] O.E.P. – Organizaţia pentru Eliberarea Palestinei

ultimele şase luni. Apoi transmiteau imediat, prin fax, fişa celui mai apropiat birou F.B.I. Alţi agenţi scotoceau în arhivele societăţii „*Maritime Association*” din portul New York, în căutarea vaselor care făcuseră escală, tot în aceeaşi perioadă, la Tripoli, Benghazi, Lattakia, Beirut, Bàssora sau Aden şi care după aceea descărcaseră mărfuri pe coasta de est. Aceleaşi cercetări erau în curs la serviciile cargo ale tuturor aeroporturilor internaţionale situate pe o rază de o mie de kilometri în jurul New York-ului.

În sfârşit, Dewing ordonă ca toţi cetăţenii americani care deţineau, sau deţinuseră, o autorizaţie „Cosmic top secret” ce le permitea accesul la instalaţiile unde se construia bomba H să fie sistematic interogaţi. Puţin înainte de orele douăzeci şi unu, o maşină plină cu *feds* se oprea, din acest motiv, în faţa casei cu numărul 1822 de pe Old Santa Fe Trail, un vechi drum de pe vremea cuceririi Vestului, devenit acum o periferie rezidenţială a capitalei New Mexico. Cutia de scrisori vopsită în argintiu şi stelajul pentru ziare vopsit în galben făceau din căsuţa coşcovită din mijlocul grădinii simbolul însuşi al Americii mijlocii. Ocupantul său nu era, cu toate acestea, un cetăţean obişnuit.

De origine poloneză, matematicianul Stanley Ulham era creierul care străpunsese secretul bombei H. Ironia făcuse ca în chiar dimineaţa în care făcuse fatala descoperire să se ocupe cu demonstrarea, la tablă, a imposibilităţii realizării unei astfel de arme. Aproape că-şi terminase demonstraţia când avu o fulgerătoare intuiţie. Ar fi putut şterge totul cu buretele, dar atunci n-ar mai fi fost savantul care era. Fumând ţigară de la ţigară, un pachet de „Pall Mall” dansând nerăbdător în faţa tablei şi rupând una după alta bucăţile de cretă, înlăturase, în mai puţin de o oră de calcule frenetice, vălul ce acoperea teribilul secret.

Agenţii F.B.I. avură nevoie de mult mai puţin timp pentru a-l absolvi pe părintele bombei H de orice complicitate în drama ce ameninţa New York-ul. Privind de

pe prispa casei la agenţii federali ce se îndepărtau, nu se putea stăpâni să nu se gândească la cuvintele ce le spusese soţiei sale în dimineaţa în care făcuse îngrozitoarea sa descoperire: „ASTA VA SCHIMBA LUMEA”.

*

Un marinar tânăr contempla cu gura căscata frumuseţea brună ce cobora din trenul care tocmai intrase în gara New York. Leila Dajani avea obişnuinţa privirilor bărbăteşti. Cu ochii săi mari, întunecaţi, şi gura de vampă orientală, ea atrăgea atenţia încă de pe vremea când era un copil. Surâse amabilă admiratorului ei şi grăbi pasul. Lăsase în urma ei, ascunsă sub bancheta din compartiment, peruca blondă pe care o folosise pentru a depune scrisoarea lui Gaddafi la poarta Casei Albe. Luă scara rulantă, traversă holul gării şi se întoarse discret pentru a vedea dacă nu e urmărită, apoi ieşi. Cadillacul închiriat, pe care-l folosea cu regularitate de la sosirea ei la New York o aştepta parcat de-a lungul trotuarului. La volan era instalat un negru planturos, împodobit cu o caschetă bleumarin.

— Aţi avut o călătorie plăcută, doa’nă?

— Excelentă, mulţumesc.

Şoferul deschise portiera şi Leila se strecură pe bancheta moale ce mai mirosea încă a nou. Maşina cobora rampa spre bulevard. Tânăra femeie scoase o oglindă din poşetă şi se prefăcu că-şi aranjează coafura, verificând în felul acesta dacă nu era obiectul unei urmăriri. Această limuzină luxoasă şi şoferul ei stilat erau rezultatul uneia din regulile de aur ale bunului terorist, apud Carlos, celebrul terorist: „un terorist deştept nu călătoreşte decât cu clasa întâia. Modul cel mai sigur de a călători peste tot în lume fără să te faci remarcat, era acela de a adopta obişnuinţele burgheziei cu dare de mână, cea pe care vroia în mod special s-o distrugă”.

Acoperirea aleasă pentru cele două şederi pe care Leila le făcuse în Statele Unite în scopul de a pregăti acolo misiunea fraţilor săi răspundea scrupulos acestor cerinţe. Se găsea la New York în călătorie de afaceri pentru „La Rive Gauche”, un magazin luxos de modă de pe strada Hamra, la Beirut, care supravieţuise ca prin minune, împreună cu alte câteva, convulsiilor războiului civil libanez. Să obţină un paşaport fals fusese un joc de copil: la Beirut era mai greu să-ţi cumperi un timbru poştal decât un paşaport furat. Leila nu avusese nici cea mai mică problemă pentru a obţine una din cele două sute de mii de vize americane acordate în fiecare an cetăţenilor din Orientul Apropiat. Surmenat, consulul nu-şi mai luase nici măcar elementara prevedere de a-i verifica identitatea. Scrisoarea de recomandare cu en-tête-ul magazinului „La Rive Gauche” îi fusese suficientă.

În felul acesta, sub numele de Linda Nahar, o libaneză creştină din înalta societate a Beirutului, Leila Dajani devenise o figură familiară a saloanelor de modă ale lui Bill Blass, Calvin Klein şi Oscar de la Renta. Frumuseţea şi farmecul ei făcuseră foarte repede din Leila unul din „iepuraşii” *jet-setului* newyorkez. Îşi petrecea *week-endurile* în Long Island, dejuna la Caravelle, mergea să danseze până în zori în extravaganta splendoare a discotecii „Studio 54”.

Cadillacul alunecă uşor de-a lungul străzii Central Park South şi se opri în dreptul marchizei hotelului „Hampshire House”. Portarul în dolman roşu cu nasturi auriţi se apropie să-i deschidă portiera. Leila îl salută, ură noapte bună şoferului, îşi luă cheia şi trei mesaje de la recepţie şi se grăbi să ia ascensorul. Două minute mai târziu pătrunse în simpatica dezordine a apartamentului pe care-l ocupa la etajul treizeci şi doi al clădirii. Mocheta era acoperită de accesorii ale pretinsei sale ocupaţii: eşantioane de ţesături, numere din „Vogue”, „Harper’s Bazaar”, „Glamour”, Women's Wear Daily”. Fotografia sa, într-un costum chinezesc, apărută într-un număr din „Woman’s Wear Daily”, cu prilejul unei parade a modei în beneficiul

lui „Metropolitan Opera” o neliniştise pentru moment. Din fericire pentru ea, acest ziar nu făcea parte dintre cele pe care le purecau specialiştii în afaceri palestiniene ai C.I.A.

Îşi aruncă mantoul pe un fotoliu, îşi turnă un whisky şi făcu câţiva paşi până la fereastra uriaşă ce dădea spre Central Park. Parcul dormea sub mantaua de zăpadă proaspătă, înconjurat ca într-o montură cu diamante de lanţul strălucitor al clădirilor iluminate. Subjugată, ca hipnotizată de frumuseţea spectacolului, tremura, incapabilă să-şi dezlipească privirea de la el. Bău câteva înghiţituri de whisky şi se gândi la Carlos. Avea mare dreptate. Unui adevărat terorist nu trebuia să-i pese niciodată de consecinţele actelor sale. Îşi goli paharul dintr-o înghiţitură, trase brusc draperia în faţa ferestrei şi se grăbi spre sala de baie. Turnă câteva picături de ulei „Roger & Gallet” pe fundul căzii şi deschise la maximum robinetele într-un jet gros de spumă ce răspândi un miros suav.

Înainte de a intra în apă, Leila se contemplă, cu un aer satisfăcut, în oglindă. În ciuda vieţii de noctambul ce fusese obligată s-o ducă la New York, trăsăturile nu-şi pierduseră nimic din prospeţimea lor. Pipăi cu lungile-i degete conturul perfect al coapselor, feselor şi pântecului şi mângâie cu delicateţe pielea satinată a sânilor pietroşi. Apoi se întinse în apa plină de spumă şi se lăsă cu plăcere pătrunsă de căldură. Umplându-şi căuşul palmelor cu spuma parfumată îşi masă cu blândeţe gâtul, urechile, umerii şi din nou sânii până când li se întăriră sfârcurile. Ridică languros un picior deasupra spumei. La vederea lacului stacojiu ce-i împodobea unghiile de la picioare o umflă râsul: cine mai văzuse, o teroristă cu unghiile vopsite? Se cufundă apoi până la bărbie în apa parfumată, închise ochii şi se întinse ca o pisică, bucurându-se de dulcea căldură ce-o pătrundea până în cele mai intime fibre ale trupului său. Soneria cristalină a telefonului mural de deasupra capului o scoase din nirvana. Auzi o hărmălaie îndepărtată şi recunoscu vocea lui Michael...

— Unde eşti? exclamă ea, cu o voce aproape uscată.

— Tocmai am terminat de mâncat la Elaine. Acum o să plecăm cu toţii să luăm un pahar la „Studio 54”.

— Poţi aştepta o oră?

— O oră, scumpo? îţi dau toată viaţa, dacă aşa vrei tu!

*

În ciuda puternicului sistem de aerisire, un nor gros de fum de ţigară plutea în sala de conferinţe a Casei Albe. Pahare şi farfurii din carton conţinând resturile supei de fasole roşie şi firimiturile de la sandvişuri erau răspândite pe masă şi pe scaunele rămase neocupate.

Trei ofiţeri din U.S. Air Force terminau de afişat pe unul din pereţi o colecţie de grafice şi de hărţi. Un tânăr colonel cu părul roşu luă apoi cuvântul. Fusese însărcinat de Pentagon să-i prezinte preşedintelui un raport asupra mijloacelor tehnice pe care şeful Libiei, sau un grup de terorişti, le putea folosi pentru a face să explodeze, de la distanţă, o armă nucleară ascunsă în inima oraşului New York. Trebuia totdeodată să indice mijloacele disponibile pentru a contracara o acţiune de acest tip.

— Domnule preşedinte, domnilor, dacă judecăm după schema care v-a fost prezentată, arma despre care este vorba a fost concepută pentru a fi conectată la un aparat care poate, la comandă, să furnizeze o descărcare electrică de cinci volţi necesară declanşării focului. Există, grosso modo, trei procedee de a provoca acest impuls de comandă. Fără să prezinte un prea mare interes în cazul de faţă nu trebuie, à priori, neglijată şi această posibilitate. Este vorba de o acţiune de tip kamikaze, în care cineva va face pe doica pe lângă bomba H până la ora convenită şi va apăsa el însuşi pe butonul de comandă a focului. Un sistem infailibil dacă individul e cu adevărat hotărât să moară.

Şeful C.I.A. Îşi scutură cu zgomot pipa într-o scrumieră.

— Colonele, obiectă el, dacă Gaddafi e autorul şantajului cu care avem de-a face, apoi fii sigur că ăsta ar fi ultimul

mijloc pe care l-ar alege. Căci va dori să rămână până la sfârşit singurul stăpân al acţiunii sale, să fie singurul care să poată declanşa explozia sau, după caz, s-o anuleze.

Colonelul îşi exprimă acordul cu un semn politicos din cap şi se grăbi să continue:

— Nu mai rămân în acest caz decât două mijloace: telefonul sau radioul. Să legi mecanismul de declanşare a focului la o linie telefonică obişnuită e o joacă de copil. Cuplând două fire, ca pentru robotul ce răspunde în lipsa stăpânului, e posibil să transmiţi un semnal codificat care să declanşeze explozia. Dacă mesajul corespunde cu cel programat în memoria sistemului, explozia are loc instantaneu. Un cod fals nu va fi acceptat. Aceasta este garanţia absolută a acestei metode. Altfel spus, pentru a face să explodeze bomba sa, Gaddafi n-ar avea de făcut decât un singur lucru: să telefoneze din oricare colţ din lume şi să-şi transmită codul.

— Şi asta e aşa de simplu de făcut? întrebă preşedintele, vizibil tulburat.

— Da, domnule preşedinte, mă tem că da!

— De ce fel de telecomunicaţii dispune Libia? îl întrebă secretarul de stat de la Apărare.

— Ca şi celelalte ţări, Libia foloseşte reţeaua „Intelsat”. Dispune de staţii terestre aici – bagheta colonelului indică un loc pe harta din spatele său – şi aici. Construite de japonezi.

— Un raid aerian le va putea şterge de pe faţa pământului în mai puţin de 10 secunde, remarcă preşedintele Comitetul şefilor de stat-major. Libia ar fi în felul acesta ruptă de restul lumii, nu-i aşa?

— Telefonic vorbind, da.

— Ne-am putea gândi să izolăm mai degrabă New York-ul, să oprim orice fel de comunicaţii cu exteriorul? îi întrebă preşedintele.

— Nu, domnule preşedinte, din punct de vedere tehnic este imposibil, răspunse categoric colonelul.

Apoi reluă:

— Cu toate acestea noi estimăm că, într-o astfel de situaţie, preşedintele libian sau oricare alt grup terorist va prefera să apeleze la sistemele radio. Acest mijloc prezintă o mai mare supleţe şi prezintă avantajul de a fi independent de orice fel de reţele de comunicaţii existente.

— Dacă ordinul de dare a focului trebuie să parcurgă o distanţă foarte mare, semnalul va fi emis pe unde lungi, care vor fi reflectate de straturile superioare ale atmosferei înainte de a se întoarce pe pământ. Adică frecvenţe din gama joaselor frecvenţe.

— De câte frecvenţe poate dispune Gaddafi pentru o transmisie de genul acesta? întrebă preşedintele.

— Ţinând cont de distanţa dintre Tripoli şi New York, ecartul între frecvenţele disponibile este de un megahertz. Un milion de cicli. Adică, la limită, un milion de frecvenţe.

— Un milion! – preşedintele îşi frecă nervos bărbia. Le-am putea bruia pe toate?

— Dacă am putea-o face, ceea ce nu e cazul, am întrerupe brusc toate comunicaţiile noastre: poliţia. F.B.I., armata, pompierii, toate legăturile indispensabile în caz de urgenţă ar fi paralizate.

— Să presupunem totuşi că aş da acest ordin. Ar fi realizabil? insistă preşedintele.

— Nu, domnule preşedinte.

— De ce?

— Foarte simplu: nu avem cu ce. Practic nu avem suficiente mijloace să o facem.

— Şi toate instalaţiile noastre din Europa?

— Nu ne sunt de nici un folos, fiind prea departe de locul recepţiei.

— Pentru ca mesajul său să fie captat la New York n-ar fi trebuit ca Gaddafi să fi avut posibilitatea să instaleze acolo un echipament specializat, cel puţin o antenă direcţională?

Era şeful C.I.A., care, fizician fiind, nu era străin de aceste detalii.

— Bineînţeles. Dar e suficient ca antena să fie mascată într-o antenă de televizor obişnuită, având ataşat un amplificator.

— N-ar fi posibil să baleiem toate frecvenţele susceptibile de a fi folosite de Gaddafi lansând o armată de elicoptere deasupra New York-ului? întrebă preşedintele? Să interceptăm dispozitivul său radio şi să-i determinăm poziţia plecând de la răspunsurile orale? Prin triangulaţie? Prin radiogoniometrie?

— Avem efectiv mijloacele de a încerca o astfel de acţiune. Dar ea n-ar fi eficace decât dacă dispozitivul radio libian este şi el conceput pentru a emite. Dacă nu e decât un receptor, nu vom obţine nici un răspuns.

— Avem un alt mod de a rezolva problema, glăsui atunci texanul Delbert Crandell, secretarul de stat la Energie. Trimitem o duzină de rachete să explodeze în atmosferă, deasupra Libiei. Vă garantez că asta va învălui întreaga ţară într-o asemenea „manta” electromagnetică, încât va întrerupe comunicaţiile prin părţile acelea pentru o perioadă zdravănă de timp!

Ministrul îşi sublinie spusele cu un pumn zdravăn în tăblia mesei. James Mills deschise un ochi, foindu-se în fotoliul în care se odihnea.

— Domnule preşedinte, persist în credinţa că ameninţarea provine din partea lui Gaddafi. Cu toate astea, în cazul foarte improbabil în care ea n-ar veni de la el, noi trebuie să luăm în consideraţie un anumit număr de ipoteze. – Tăcu un timp, apoi urmă, metodic: Prima ar fi că dacă a avut mijloacele de a realiza o astfel de lovitură, aş putea pune pariu că a avut şi imaginaţia s-o facă la modul temeinic, adică perfect. Mai mult ca sigur a găsit un mijloc infailibil de a nu se expune atât de uşor unor represalii. Imaginaţi-vă un vas în mijlocul Atlanticului, de unde ar putea el, sau cineva care lucrează pentru el, declanşa explozia în New York, în cazul în care noi executăm un atac preventiv împotriva ţării lui...

Mills continua să vorbească în momentul în care un bec roşu se aprinse deasupra telefonului lui Jack Eastman. Era

subofiţerul responsabil cu centrala Casei Albe. Chipul lui Eastman păli.

— Domnule preşedinte, începu el cu o voce albă, un corespondent anonim tocmai a sunat la Casa Albă. A închis înainte de a fi posibil să identificăm locul de unde chema. A anunţat că un al doilea mesaj pentru dumneavoastră a fost depus în cutia cu numărul K-602 de la mesageria automată a gării centrale din Washington.

*

Un cordon de poliţişti menţinea la distanţă câteva duzini de călători întârziaţi. Îmbrăcaţi în costume speciale, ignifugate, cu măşti de protecţie, agenţi ai brigăzii explozibile a F.B.I. înaintau în spatele scuturilor spre mesageria automată! Priveau cu prudenţă lungul şir de uşiţe metalice, explorându-le cu contoare „Geiger”. Negăsind nici urmă de radioactivitate, aduseră trei câini poliţişti dresaţi să simtă substanţe explozibile. În cele din urmă, cu precauţia unor chirurgi care operează pe cord deschis, doi artificieri, înarmaţi cu echipament de spărgători, demontară uşa căsuţei cu numărul K-602.

Spre marea lor uşurare, nu descoperiră decât un plic aruncat în fundul cutiei. Identitatea destinatarului era scrisă la maşină:

„ÎN ATENŢIA PREŞEDINTELUI
STATELOR UNITE ALE AMERICII”.

Mesajul era foarte scurt. Anunţa că la miezul nopţii, ora Washington-ului – ora şapte dimineaţa, ora Libiei – într-un loc situat la 249 kilometri est de intersecţia paralelei 25 cu meridianul ce trece prin centrul oraşului Tripoli, la extremitatea sud a mării de nisip Awbari, în sud-vestul Libiei, Muammar al-Gaddafi va furniza proba de netăgăduit a capacităţii de a pune în practică ameninţarea enunţată în mesajul expediat cu puţin timp înainte.

Pentru a uşura observaţia demonstraţiei sale, şeful statului libian propune un culoar aerian delimitat cu grijă, ce începe de la Marea Mediterană până la locul indicat, pe care avioanele americane de recunoaştere l-ar putea folosi fără teamă.

*

Portarul în dolman roşu de la hotelul Hampshire House opri primul taxi care trecea pe Central Park South.

— Studio 54, spuse el şoferului, deschizând portiera.

Îmbrăcată într-un fastuos ansamblu din lamé negru şi auriu de la Yves Saint-Laurent, cu o jupă strâmtă şi despicată până foarte sus şi o etolă franjurată din pene, Leila Dajani se strecură în maşină. Şoferul aruncă o privire în retrovizor.

— Păi, doamnă, nu s-ar zice că n-o să aveţi succes! spuse el, cu un fluierat admirativ.

Tânăra femeie mulţumi schiţând un surâs.

Când taxiul se apropia de faimoasa discotecă, Leila se aplecă şi-i spuse:

— M-am răzgândit. Mai bine lasă-mă la intersecţia Străzii 32 cu Park Avenue.

Câteva clipe mai târziu, taxiul se oprea în intersecţia indicată. Plăti cursa şi ură noapte bună şoferului. Când farurile taxiului dispărură în noapte, făcu semn unui alt taxi care se îndrepta spre Park Avenue şi-l rugă pe şofer s-o conducă la adevărata sa destinaţie.

*

Cei doi fraţi Dajani şi sora lor Leila se reîntâlniseră pentru a se sfătui. Slaba lucire gălbuie a singurului bec, murdar de petele lăsate de muşte, lăsa în întuneric cea mai mare parte a garajului. La capătul clădirii o platformă de ciment făcea legătura cu un depozit abandonat, de unde venea un zgomot bizar.

— Şobolani! strigă, terorizată, Leila.

Fratele său Kamal, pasagerul clandestin de pe Dionysos, era aşezat pe un pat de campanie instalat lângă un motostivuitor, în mijlocul platformei. În jurul lui erau mai multe cartoane cu urme de pizza, sticle goale de Coca-Cola şi de bere, pungi încă pline cu cartofi prăjiţi sleiţi, resturi de hamburgheri. Ţinea într-o mână un pistol cu aer comprimat şi în cealaltă o lanternă. Lipiţi de zid, odihneau cu lăbuţele în sus ultimele sale două victime, doi şobolani aproape la fel de mari ca pisicile.

Frânt în două de durere, cu un aer suferind, cel mai vârstnic dintre fraţii Dajani măsura cu paşi mari platforma, ţinându-se de stomac. Fruntea îi era scăldată de transpiraţie.

— Whalid, ia din caşetele pe care ţi le-am adus, îl sfătui Leila.

— Am luat deja cinci, gemu el. Nu se poate depăşi doza, iar cinci e maximum ce se pot lua într-o zi.

Whalid se opri. Enormul butoi de 1,60 m înălţime şi 0,80 m în diametru se ridica în faţa lui, negru şi ameninţător, legat de paleta pe care fusese transportat. Numele şi adresa firmei care-l importase formau un fel de colier de litere albe la mijlocul butoiului. Contemplând obiectul din faţa sa, palestinianul se întreba cum atâta oroare şi putere devastatoare, moartea potenţială a milioane de oameni se puteau ascunde în nenorocitul acela de butoi. Îşi şterse fruntea cu batista. La Tripoli fusese supus unui antrenament dur pe tema asta: „Nu te gândi la nimic, la nimic altceva în afara misiunii tale”. Dar cum să nu te gândeşti? Cum să-ţi alungi din minte chipurile newyorkezilor cu care se încrucişase în ultimele două zile, o mare de chipuri, tinere sau bătrâne, sărace sau bogate, chipuri triste, indiferente, fericite, chipuri îndrăgostite sau singuratice. Chipul fetiţelor dându-se cu sania pe zăpada din Central Park, chipul poliţistului negru ce ajuta o bătrânică să traverseze Bulevardul 5, sau vânzătorul gras de ziare din Times Square ce striga „*good morning!*” cu

ţigara în colţul gurii. Cum le-ar putea uita? Cum ar putea uita tot ceea ce văzuse în ultimele două zile?

Whalid auzi scârţâitul patului de campanie.

— Mi-e sete, spuse Whalid, oprindu-se.

Kamal căută printre cutiile care-l înconjurau şi scoase o sticlă pe jumătate plină cu whisky „Ballantine's" pe care o întinse fratelui său:

— Poate că ăsta e medicamentul care-ţi trebuie! Făceai nişte cure pe vremuri!

— S-a terminat de când cu blestematul ăsta de ulcer! mormăi Whalid.

Leila începu să-şi piardă răbdarea. Paietele costumului său disco străluceau în penumbră precum licuricii. Şi ea era fascinată de butoi, dar, spre deosebire de fratele ei mai mare, nu-şi putea imagina cu precizie infernul pe care-l putea declanşa.

— Cât timp mai avem de aşteptat?

— Treizeci de minute, răspunse Kamal, aplecându-se să ia o cutie din carton în care se afla o bucată de pizza.

Leila remarcă pe ambalaj sigiliul unui restaurant.

— Eşti sigur că nimeni nu te va putea identifica atunci când te duci după provizii? se nelinişti ea.

Kamal îi aruncă o privire dojenitoare, mereu acelaşi lucru, trebuia să se amestece ea peste tot! Îşi privi fratele mai mare câteva clipe. E nervos, îşi zise. E normal. Orice s-ar zice, e arma lui. Şi dacă ratează, nu-i mai rămâne decât un singur lucru de făcut: să-şi tragă un glonţ în cap.

Tânăra palestiniană îşi consultă ceasul.

— Hai Whalid, porneşte aparatul. Tripoli va emite semnalul de control în circa douăzeci de minute.

Semnalul în discuţie era impulsul codificat destinat să provoace explozia bombei. Pentru a fi sigur că semnalul va ajunge cum trebuie în momentul în care va hotărî explozia, Gaddafi organizase o repetiţie cu cei trei trimişi ai săi la New York.

Whalid se îndreptă spre un fel de valiză metalică gri, de mărimea unei genţi-diplomat mai mare, acoperită cu

etichete T.W.A., Lufthansa, marile hoteluri europene. Nimic nu părea mai anodin, mai inocent ca bagajul acesta.

La sosirea sa, joia trecută, pe aeroportul „Kennedy”, Whalid prezentase un paşaport libanez pe numele Ibrahim Khalid, inginer electronist. Indicând cufăraşul, vameşul îl rugase să-l deschidă.

— E un tester de microprocesoare, explicase palestinianul. Foloseşte la depanarea calculatoarelor.

— Prea complicat pentru mine, glumise vameşul pe un ton admirativ, lăsându-l să treacă nestingherit.

Vameşul acela nu şi-ar fi putut imagina vreodată cât de complicat era, de fapt, aparatul pe care tocmai îl văzuse. La origine, valiza era, într-adevăr, un simplu tester de microprocesoare, un „Tesline Adit 1000”, de fabricaţie americană. Cu şapte luni mai devreme, un înalt funcţionar din Ministerul libian al Telecomunicaţiilor îl convocase în biroul său de la Tripoli pe inginerul Hidé Kamaguchi, reprezentantul firmei japoneze „Oriental Electric”, cea care instalase noua reţea numerică de telecomunicaţii în domeniul V.H.F. El îi explicase că guvernul său dorea să cumpere un aparat care să permită declanşarea la distanţă a unui impuls electric cu anumite caracteristici, folosind frecvenţe radio. Sistemul trebuia să fie în acelaşi timp absolut sigur şi absolut inviolabil. Şase săptămâni mai târziu, Kamaguchi îi adusese libianului valiza şi factura pentru modesta sumă de 165 000 de dolari.

Numai geniul japonezilor pentru miniaturizare putuse concepe arsenalul de sisteme care punea aparatul la adăpost de orice tentativă de neutralizare. Un ecran interior proteja mecanismele de orice fel de interferenţe electromagnetice, pentru ca nimeni să nu poată „arde” informaţiile programate în microprocesoarele sale. Dacă se încerca distrugerea memoriilor cu ajutorul unor magneţi puternici, un detector de câmp magnetic acţiona automat circuitul de comandă a focului. Filtre speciale protejau receptorul radio împotriva bruiajului. În sfârşit, trei mici captatori de presiune ultrasensibili la variaţiile de presiune făceau imposibilă distrugerea sa cu proiectile sau

explozibili. Odată branşate circuitele, simpla vibraţie provocată de căderea unei cutii de chibrituri pe aparat era suficientă pentru a declanşa impulsul fatal.

Whalid formă un cod de trei cifre şi deschise închizătorile. Desfăcând capacul, dădu la iveală un panou de culoare bleu-pal, având alături de el un mic ecran catodic şi o claviatură de 16 taste ce erau cu cifre, litere şi simbolurile diferitelor operaţii „PORNIRE”, „INTRODUCERE DATE”, „AUTO”, „SFÂRŞIT”, „CONTROL”. În centrul panoului se afla un cititor de casete care era singurul capabil ca, la un ordin codat introdus prin intermediul claviaturii, să înceapă procedura de comandă a focului. În interiorul cititorului se afla o casetă B.A.S.F. de 30 de minute ce conţinea instrucţiunile codificate la Tripoli şi destinate micro-ordinatorului asociat dispozitivului de comandă şi control. Două cabluri electrice erau fixate într-un locaş special din capacul cutiei. Unul era destinat racordării cutiei la bombă, celălalt se cupla la antena pe care Kamal o fixase pe acoperiş. Orice încercare de debranşare a cablurilor după iniţierea procedurilor de comandă a focului acţionau automat sistemul de declanşare a acestuia. Ascunse în inima valizei se aflau: un receptor radio, un micro-calculator, un micro-procesor şi o serie de acumulatori foarte puternici, cu o durată de viaţă foarte mare, pe bază de litiu.

Whalid scoase din căptuşeala hainei o foaie de hârtie foarte subţire şi îngrijit împăturită, *check-list*-ul ce conţinea cele 16 operaţii codificate, ce trebuiau executate pentru a controla buna funcţionare a valizei şi punerea în funcţiune a sistemului de comandă a focului în aşteptarea ordinului final pe care-l va da Gaddafi. Apăsă pe tasta „PORNIRE” şi pe ecranul catodic apăru cuvântul „IDENTIFICARE”. Cu degetele umede de emoţie, palestinianul compuse pe tastatură codul 01C2 Pe ecran apăru, mesajul „CORECT”. Dacă Whalid ar fi introdus un cod greşit, pe ecran ar fi apărut cuvântul „INCORECT” şi

palestinianul n-ar fi avut decât 30 de secunde pentru a-şi îndrepta greşeala, timp după care valiza s-ar fi autodistrus.

Pe ecran apăru apoi mesajul „INTRODUCERE DATE”. Whalid controlă *check-list*-ul şi formă codul F19A pe tastatură. Prin fereastra cititorului de casete văzu curgerea benzii magnetice. Citirea dură ceva mai mult de un minut, trimiţând memoriei micro-calculatorului programul înregistrat. Pe ecran apăru mesajul: „INTRODUCERE DATE: OK”. Asta însemna că citirea programului se făcuse corect.

Calculatorul încorporat era creierul electronic al valizei. Acum, după programare, urma să controleze circuitele, dispozitivele de protecţie, încărcarea acumulatorilor şi comanda autodistrugerii aparatului în caz de nevoie. Dar, mai ales, el urma să „citească” mesajul radio aşteptat de la Tripoli, să-l autentifice şi să decidă, la ora H, când valiza va fi realmente legată de bombă, explozia bombei.

— În regulă! anunţă Whalid, ştergându-şi nervos fruntea. Totul funcţionează corect. Nu mai rămâne de verificat decât aprinderea manuala.

Căci, chiar dacă dispozitivul fusese conceput pentru a comanda explozia, prin intermediul unui semnal radio, el avea şi un circuit de avarie pe care Whalid îl putea folosi în caz de accident.

Whalid tastă cu grijă cele patru simboluri ale codului, 0636, pe claviatură. Acest număr fusese ales drept cod pentru comanda manuală a exploziei pentru că nici unul dintre cei trei palestinieni nu l-ar fi putut uita vreodată. Era data bătăliei de la Yarmouk în care războinicii lui Omar, succesorul Profetului, învinseseră pe bizantini în bătălia de lângă Lacul Tiberiadei şi-şi întinseseră dominaţia asupra ţării acum pierdute. Când degetul lui Whalid apăsase pe ultima cifră lumina verde dispăruse şi fondul ecranului se colorase în roşu pentru două secunde. Apoi pe ecran apăru mesajul „COMANDA MANUALA A FOCULUI: OK”.

— E în regulă! – Whalid îşi privi ceasul – Mai avem şaptesprezece minute până când vom fi chemaţi de Tripoli.

Undeva în nemărginirea spaţiului rătăcea o bilă de metal, o slabă lucire pe bolta cerească. „OSCAR” e o pasăre abandonată, un amărât de satelit uitat, pierdut în, mijlocul turmei de pachiderme formată din marii sateliţi de telecomunicaţii, de observaţii meteo, de supraveghere militară, de navigaţie, precum şi pentru alte aplicaţii, şi care se înghesuiau pe toate orbitele propice scopurilor lor în jurul Pământului. Fusese lansat de N.A.S.A. în anul 1961 la cererea unui grup de radio-amatori. Nefiind supus nici celui mai mic control internaţional, fusese iute uitat. Şi fusese atât de bine uitat, încât numele său nu figura în inventarul ultrasecret al sateliţilor pe care guvernul american îi ţinea cu mare grijă la zi.

Pentru a distruge New York-ul, Gaddafi nu avea decât să-şi transmită semnalul la acest satelit uitat ce-l va purta prin spaţiu până la antena montată pe acoperişul garajului. Nimic mai simplu decât asta.

Numai ronţăitul şobolanilor mai tulbura liniştea garajului. Ghemuiţi pe platforma de ciment umed, cei trei Dajani aşteptau în tăcere, fiecare cu gândurile sale. „Visez sau am un coşmar?” se întreba Leila.

Whalid supraveghea valiza, în timp ce minutarul ceasului se târa spre cifra trei ce indica faptul că se apropia ora douăzeci şi două şi cincisprezece minute. În şoaptă, număra ultimele secunde. „Trei... doi... unu...”. Nu mai avu timp să pronunţe „zero”, când un semnal sonor în cod morse se auzi într-un minuscul difuzor al valizei, în timp ce lumina verzuie a ecranului de control se stingea, fiind instantaneu înlocuită de o alta, ca răspuns la semnalul sosit de la celălalt capăt al lumii. Era o lumină roşie identică celei apărute cu un sfert de oră mai devreme.

Leila privea, cu răsuflarea tăiată. Whalid se aplecă asupra aparatului, uşurat şi îngrozit în acelaşi timp. Numai Kamal rămăsese impasibil. Lucirea roşie se stinse şi cuvintele „CONTROL GLOBAL RADIO; OK” apărură pe ecran. Dispărură şi ele lăsând loc cuvântului „BRANŞARE”. Se putea spune că, toate testele fiind

efectuate cu succes, valiza gri putea prelua conducerea operaţiilor, eliminând în felul acesta acţiunea nesigură a elementului uman.

După apariţia mesajului „BRANŞARE”, Whalid cuplă conectorul cu cincizeci şi patru de pini de pe cablul valizei la perechea sa receptacol, cu autosiguranţare, ce era prinsă pe învelişul bombei. Următorul prilej, când ecranul se va ilumina cu acea strălucire roşie, o descărcare electrică produsă de acumulatorii cu litiu va trece prin contacte pentru a comanda explozia armei termonucleare plasată pe acea platformă.

Whalid contempla impunătoarea masă neagră. Se gândea la miile de ore petrecute pentru a o concepe, a o proiecta, apoi pentru a o asambla. El îi era tatăl, îi aparţinea. Numai lui. Şi nu lui Gaddafi, sau fratelui său, sau sorei sale, sau celorlalţi fizicieni din Oraşul Ştiinţific de lângă Tripoli. Dacă un impuls electric va comanda vreodată explozia ei, el şi numai el, va fi responsabil de dezastrul ce va fi provocat. „Doamne, Dumnezeul meu, de ce mi-ai dat atât de mult din puterea Ta?”

— Ce-i cu tine? mormăi Kamal.

Whalid tresări ca un şcolar prins de profesorul său ca se uită pe fereastră, în loc să fie atent la tablă. Avea încă în mână ceasul.

— Lumina roşie n-a stat aprinsă timp de două secunde complete, bâigui el. Eşti sigur că ai conectat bine antena pe acoperiş?

— Bineînţeles!

— Cred că ar trebui totuşi să mai verifici. Whalid îşi aprinse lanterna. Vreau să urc cu tine şi am să te ajut să controlezi branşamentul.

Cei doi bărbaţi se îndreptară spre scară. Brusc, Whalid îşi duse mâinile spre stomac, gemând de durere.

— Blestemat ulcer! Urcă în locul meu, Leila!, zise el întinzându-i lanterna surorii sale.

Când Kamal şi Leila coborâră de pe acoperiş, constatară că criza lui Whalid se potolise deja. Fratele lor părea subit liniştit.

— Totul este în regulă sus, anunţă Kamal.

Whalid putu atunci să apese pe tasta „SFÂRŞIT” de pe claviatura valizei. Sistemul era în prezent conectat.

— Whalid, ar fi mai bine să dormi în noaptea asta cu mine, sugeră Kamal. Ar fi mai sigur...

— Nu nu, mă simt bine acum.

— Şi tu, Leila?

— Nu-ţi fă griji din partea mea! Nimănui nu-i va trece prin minte să mă caute acolo unde mă duc.

*

Pentru a se deplasa în cel mai mare secret, preşedintele şi colaboratorii săi merseră prin tunelul ce lega Casa Albă de Departamentul Finanţelor, pentru a ajunge la cele două „Forduri” banalizate ce urmau să-i conducă la Pentagon. Fapt rarisim, serviciul de protecţie al preşedintelui fusese redus la cerere la numai două persoane.

Era ora douăzeci şi trei şi treizeci de minute când maşinile traversară Potomacul şi pătrunseră în incinta Pentagonului. Vizitatorii trecură pe sub ferestrele Comitetului Şefilor de Stat Major şi se prezentară în faţa unei banale uşi vopsite în alb, ce purta numărul 2B890. Două sentinele înarmate şi o baterie de camere video le controlară identitatea şi uşa se deschise, comandată automat. Şeful statului şi colaboratorii săi se înghesuiră într-un ascensor ce-i conduse la cincizeci de metri sub pământ.

Centrul naţional militar de comandament este unul din cele două P.C. Operaţionale ale preşedintelui S.U.A., în caz de alertă majoră. Veritabilă peşteră a lui Ali Baba al erei electronice, el adăposteşte o colecţie ultra-secretă de sisteme de comunicaţie care permit preşedintelui să vadă şi să asculte întreaga lume din fotoliu, să urmărească în direct oricare eveniment, graţie unei reţele de sateliţi „KH-11”, să transmită ordine tuturor instanţelor puterii americane răspândite în cele patru colţuri ale lumii.

Imaginile transmise de sateliţi celor şase ecrane ce ocupau pereţii încăperii sunt de o asemenea fidelitate încât preşedintele poate literalmente să distingă o vacă de Jersey de o vacă de Guernesey pe o pajişte din Sussex, să determine culoarea şi marca unui automobil ce pătrunde pe porţile Kremlinului, să urmărească traiectoria rachetei trase de pilotul unui avion „F-15” deasupra Bosforului. Graţie sistemelor de ascultare ale C.I.A., putea asculta dialogul între un pilot rus de „MIG 23” şi controlorul de zbor de la Sevastopol, zgomotul paşilor conducătorilor comunişti pe culoarele ministerelor lor de la Moscova, Berlinul de Est sau Praga, conversaţiile lor cele mai intime, ciocnitul paharelor cu vodcă. În sfârşit, din fotoliul său, preşedintele putea fi în acelaşi timp spectator şi actor al tragediei finale. Putea comanda tirul unei rachete nucleare „Minuteman” dintr-un siloz din Dakota de Sud şi, ca orice spectator dintr-o sală de cinema, să privească apoi spectacolul ororii termonucleare distrugând oamenii, străzile, casele oricărui oraş sovietic.

La extremitatea mesei de conferinţe se găseau trei pupitre ocupate de ofiţeri de transmisiuni. În spatele lor se afla un al patrulea, puţin mai înalt decât celelalte, la care se afla comandantul centrului, un amiral într-o ţinută albă impecabilă, de parcă se pregătea, să meargă la un spectacol de gală.

Luminile din cameră au fost stinse şi amiralul a proiectat pe cele şase ecrane o serie de hărţi schematice ce prezentau dispozitivul forţelor sovietice, aşa cum erau ele desfăşurate în momentul acela: submarinele nucleare în misiune, fiecare dintre ele reprezentat printr-un semnal roşu clipitor pe o planisferă, locul de desfăşurare a rachetelor intercontinentale filmate cu o astfel de rezoluţie încât se vedeau santinelele patrulând în jurul silozurilor, parcurile de blindate, bombardierele strategice „B-52 Stratofortress” în adăposturile lor amplasate pe teritoriul bazelor aeriene din Germania de Est sau de pe ţărmul Mării Negre, precum şi bateriile de rachete antiaeriene „Sam” dispuse de-a lungul Oderului.

Imaginile dispărură şi luminile se reaprinseră.

— Domnule preşedinte, din cele prezentate nu există nici cel mai mic semn care să ducă la concluzia că forţele armate sovietice s-ar afla în stare de alarmă, indică amiralul.

Se aplecă asupra pupitrului său, pentru a acţiona alte butoane şi manete. Luminile se stinseră din nou. Pe un ecran apăru o porţiune roşietică de deşert, în lumina răsăritului de soare. În centru, abia vizibil, se ridica un fel de turn metalic.

— Iată locul indicat în mesajul depus la gara din Washington.

Pe un al doilea ecran apăru o vedere mărită a turnului metalic. Părea o turlă veche de foraj petrolier. În vârf se puteau vedea contururile unui recipient cilindric destul de mare ce semăna cu „butoiul" de benzină ce figura pe schema ce însoţea caseta trimisă de colonelul Gaddafi. Amiralul explică asistenţei că nu avea nici un satelit poziţionat deasupra Libiei în momentul în care se primise scrisoarea la Casa Albă. Orbitele lor fiind fixate o dată pe lună de Consiliul Naţional de Securitate, aproape toţi sateliţii erau folosiţi pentru supravegherea Uniunii Sovietice şi a ţărilor din Est. De când se primise alarma, orbita a trei sateliţi „KH-11" fusese modificată şi sateliţii poziţionaţi deasupra Libiei. Imaginile de la un al doilea satelit apărură pe un alt ecran. Ele prezentau un grup de clădiri la periferia oraşului Tripoli, mai precis cazarma Bab al-Azizia, cea în care nu putuse pătrunde cu câteva ore mai devreme însărcinatul cu afaceri american. În faţa porţilor de la intrare se puteau distinge siluete într-un du-te-vino ce reprezentau, fără îndoială, santinelele care-l interceptaseră pe diplomat. Amiralul mişcă un cerc alb peste aglomerarea de acoperişuri şi se opri pe un mic dreptunghi.

— Iată reşedinţa colonelului Gaddafi. N-am descoperit aici nici un semn că s-ar desfăşura vreo activitate deosebită, ba am putea spune că pare a fi în aceste momente nelocuită.

— Ce vă face să afirmaţi că aceasta e reşedinţa colonelului? întrebă oarecum mirat preşedintele.

Amiralul deplasă uşor imaginea. În faţa casei apăru atunci o curte interioară, destul de mică, în centrul căreia era instalat un cort de nomad. Alături de cort se distingea umbra unui dromader.

— După informaţiile noastre, acest cort serveşte de salon particular colonelului, iar animalul îi furnizează laptele care-i place atât de mult.

Pe un al treilea ecran apăru conturul coastei libiene. O mică lumină roşie clipea în mijlocul Golfului Bidra, între Tripoli şi Benghazi. Amiralul explică faptul că astfel era indicată poziţia distrugătorului „U.S. ALLAN", un vas de supraveghere electronică asemănător celui pe care israelienii îl torpilaseră în anul 1967 în largul ţinutului Gaza pentru că le spiona comunicaţiile radio. Era împănat cu un echipament ultrasofisticat capabil să intercepteze, să decodifice şi să trateze toate transmisiile radio libiene, ca şi să asculte conversaţiile oricărui abonat din reţeaua de radio-telefonie codificată libiană. Pentagonul trimisese deja specimenele vocii lui Gaddafi şi ale altor cinci principali responsabili libieni celor de pe vas. Mii de convorbiri interceptate erau comparate de calculator cu acele specimene şi toate convorbirile conducătorilor libieni erau instantaneu izolate.

Coasta mediteraneană dispăru, lăsând loc unei vederi generale a teritoriului libian. Pe porţiunea sud-vestică a imaginii erau supraimprimate două linii roşii paralele, delimitând culoarul aerian propus de Gaddafi în al doilea mesaj ai său. Un punct roşu luminos se deplasa spre sud în axa coridorului.

— Am cerut unul „Blackbird" de la baza Adana să ne furnizeze un supliment de informaţii, comentă amiralul.

„Blackbird SR-71", produs de firma „Lockheed", era succesorul bătrânului avion de spionaj „U-2". Putea să zboare la 30 000 m înălţime, cu de trei ori viteza sunetului. Erau echipate cu aparate de detectare a radiaţiilor şi a temperaturilor de o mare sensibilitate, destinate

supravegherii experienţelor nucleare franceze şi chineze, precum şi cu camere multispectrale şi multidimensionale, capabile să facă un decupaj complet al unui teritoriu.

Preşedintele îşi îndreptă atenţia asupra celor două ecrane ce indicau locul presupus al experienţei. În jurul turlei se vedeau acum clar urmele mai multor maşini, imprimate pe nisip.

— Care-i părerea voastră, Green?

— Seamănă al dracului de bine cu bătrânul colţişor botezat „Trinity[10]". Simplu şi eficace, veni scurt răspunsul secretarului de la Apărare.

Secretarul de la Apărare examină cu atenţie ecranul, cu sprâncenele ridicate, ca un profesor căutând o greşeală în tema de acasă a unui elev.

— Ar trebui să se găsească pe undeva urma unui post de comandă oarecare, se nelinişti el.

— Am „măturat" toată zona, dar n-am găsit nimic, interveni amiralul.

— Natural! explodă atunci James Mills. Pentru că nu-i nimic de găsit! Vă tot repet că totul nu-i decât un uriaş bluf!

— Să te audă Dumnezeu, James, murmură preşedintele puţin agasat, dar dacă te înşeli, lumea întreagă riscă s-o afle alături de noi.

— Nu-i obligatoriu, obiectă Green. Acest deşert este, realmente, la capătul lumii. Prima aglomeraţie probabil că se află la câteva sute de kilometri de acel loc...

— Mai precis la trei sute paisprezece kilometri de acolo, preciză amiralul. Oaza Sidi Walfi.

Preşedintele dădu din cap.

— În afară de câţiva nomazi, explozia, dacă va avea loc nu va avea, să sperăm, prea mulţi martori. Dar căderile radioactive?

Peste două secunde pe unul din ecrane apăru o hartă a Africii de Nord-Est. Şi prin supraimprimare, un arc în: formă de sprinceană ce pleca din sudul Libiei, atingea

[10] Trinity este numele de cod al primei experienţe atomice realizate în deşertul din New Mexico, în iulie 1945

deşertul libian şi se curba spre est în direcţia Sudanului şi spre ieşindul Arabiei Saudite.

— Iată axa probabilă a căderilor radioactive calculată conform vânturilor dominante ce suflă în dimineaţa aceasta deasupra punctului indicat, explică amiralul.

Secretarul de stat la Apărare schiţă un surâs.

— Perfect. Nu există aparate de măsurat radiaţii în zonele acelea. Seismografele din Europa şi Orientul Apropiat vor înregistra un cutremur – patru sau cinci grade pe scara Richter. Un cutremur puternic, dar nu sperii lumea cu aşa ceva.

Mai erau patru minute până la miezul nopţii. Acum nu le mai rămânea altceva de făcut decât să aştepte. Cifrele luminoase ale secundelor clipeau pe cele şase ceasuri din fundul camerei. Privirea preşedintelui se fixase pe imaginea reşedinţei lui Gaddafi, încercuită cu alb, cu curtea sa, cu cortul de nomazi, cu palmierii şi dromaderul său. „E posibil ca un om care trăieşte într-o casă atât de simplă, un om profund credincios, un tată de familie, să poată imagina o crimă atât de abominabilă? se întrebă el. Cum poate ura, pofta de putere, dorinţa de răzbunare a nenorocirilor de care, totuşi, nici el, nici poporul său nu au suferit, să-l împingă la a face un act atât de iresponsabil? Dacă într-adevăr a pus bomba în mijlocul New York-ului, cum ar putea oare discuta cu un astfel de fanatic?”

23 h 59’. Cursa inexorabilă a pendulelor ritma surdul tors al aparatelor de climatizare. Nici un alt zgomot nu tulbura liniştea apăsătoare. În spatele pupitrelor lor, deşi obişnuiţi cu tot felul de crize, ofiţerii abia îndrăzneau să respire. Nimeni nu văzu cele patru zerouri ce apărură la miezul nopţii pe afişajul din fundul încăperii. Toate privirile erau aţintite spre turnul metalic ce se înălţa din nisipul deşertului, ca un vestigiu al unei păduri împietrite.

Cinci secunde, zece secunde. Nimic. Treizeci de secunde după miezul nopţii: nimic. Primul scârţâit timid al unui fotoliu începu să destindă atmosfera. Patruzeci şi cinci de secunde după miezul nopţii: turnul metalic era tot acolo, o flamură timidă a unei speranţe ce începea să renască.

Un minut după miezul nopţii. Începură să se audă suspine, zgomot de picioare, mici accese de tuse. Un fel de uşurare psihică reanima puţin câte puţin asistenţa. Accentul tărăgănat exprimă o dată în plus ceea ce gândeau cei mai mulţi. Georgianul era stacojiu la faţă. Exulta:

— Cum vedeţi, l-am ghicit! Bastardul ăsta de libian nu-i decât un *bluffeur* mizerabil. Tot ce merită e...

— O lecţie severă, tranşă şeful C.I.A. Vă sugerez, domnule preşedinte, să studiem de urgenţă modalităţile unei acţiuni militare împotriva Libiei.

— Hei hei, n-o luaţi aşa repede la vale! le-o tăie scurt Middleburger, secretarul de stat adjunct. Nu avem nici o probă sau confirmare oficială că acest Gaddafi se ascunde cu adevărat în spatele întregii afaceri.

În culmea furiei, Mills explodă:

— N-o să-l lăsăm pe câinele ăsta turbat să iasă basma curată numai pentru că n-a fost în stare să facă explozia...

Nu-şi termină fraza. Un val de lumină albă izbucni din ecranele camerei 2B890. Străfulgerarea era de o asemenea intensitate, strălucirea atât de puternică şi orbitoare, încât fiecare fu nevoit să-şi apere ochii cu palmele. La altitudinea de 150 de kilometri, camerele video ale satelitului captară imaginea bilei de foc care ardea deasupra deşertului libian şi o proiectară pe ecranele Pentagonului, ciupercă de gaz în fuziune ce se învârtea într-un ciclu multicolor de lumină şi foc.

Viziunea de coşmar a cavalerilor din Apocalipsul sfântului Ioan, vestind sfârşitul lumii, trecu în acele clipe prin faţa ochilor îngroziţi ai preşedintelui. Un al cincilea cavaler galopa de data asta în fruntea lor: Muammar al-Gaddafi, ţâşnit din măruntaiele iadului, pentru a distruge lumea.

Îngroziţi, Şeful statului şi însoţitorii săi priviră îndelung incredibilul spectru. Primul zgomot care veni să tulbure liniştea totală provenea de la avionul „SR-71 Blackbird” ce zbura la treizeci şi două de mii de metri. Indiferent la ciuperca morţii ce se mărea sub aripile sale, pilotul transmitea indicaţiile instrumentelor sale de bord:

numărul de particule gama şi beta detectate, intensitatea neutronilor, efectul termic al razelor X. Aceste informaţii nu mai aveau nici un fel de importanţă pentru spectatorii din camera 2B890. Ceea ce era cel mai important era viziunea îngrozitoare de pe ecran: acea bulă imensă de foc ce creştea din nisipul deşertului.

Preşedintele era foarte palid. Degetele sale se crispară pe umărul secretarului de stat al Apărării.

— Dumnezeule, exclamă el, cum a reuşit să fabrice această bombă?

Făcu un efort pentru a se ridica. Fiecare dintre ei remarcase chipul descompus al preşedintelui, care le spuse cu o voce albă:

— Mi-ar plăcea ca cei ce simt nevoia, să mi se alăture pentru a-l implora pe Cel de Sus să ne ajute şi să ne lumineze în această nenorocire care s-a abătut asupra noastră.

Spunând acestea, preşedintele Statelor Unite ale Americii căzu în genunchi şi începu să se roage.

PARTEA A DOUA

„VOM FACE, ÎN SFÂRŞIT, CA DREPTATEA SĂ TRIUMFE!”

Răspunsul la neliniştitoarea întrebare pe care preşedintele Statelor Unite o pusese ministrului său era un roman de aventuri ce începuse într-o dimineaţă de ianuarie, cu aproape trei ani în urmă, pe una din pasarelele futuriste ale aeroportului Charles de Gaulle, din apropierea Parisului. Kamal Dajani, pasagerul clandestin al Vasului Dionysos cobora în acea zi din avionul zborului 783 al companiei AIR FRANCE ce venea de la Viena. Tenul său mat de oriental putea trece ca fiind rezultatul unei şederi mai lungi pe pistele de ski din Tyrol.

Prezentă poliţistului din divizia C.R.S., ce se ocupa cu controlul, un paşaport austriac pe numele unui oarecare Fredi Müller, reprezentant al unei firme de maşini agricole cu sediul în Linz, traversă liniştit culoarul de sosire şi se îndreptă spre toaletele cele mai apropiate. Ezită o clipă înainte de a intra în ultima cabină, zăvori uşa şi lăsă sacul de voiaj pe pardoseală. Aproape imediat o mână trase sacul în cabina vecină şi-i puse în loc un sac identic. Kamal îl deschise şi-i verifică conţinutul: un pistolet automatic „Walther P 38”, trei încărcătoare, două grenade americane cu fragmentaţie, un cuţit cu arc, o hartă a Parisului şi, în sfârşit, un plic plin cu acte de identitate ce-i acordau naţionalitatea algeriană şi care-l identificau a fi student la universitatea „Paris x”. Sacul mai conţinea două mii de franci francezi în bilete şi monede diverse.

Patruzeci de minute mai târziu cobora dintr-un taxi în faţa unui imobil din strada d'Assas, situată în cel de-al şaselea arondisment şi bătu la uşa apartamentului de la primul etaj.

— Eu sunt, Kamal, murmură el în arabă.

Uşa se deschise şi o tânără femeie brună îşi făcu apariţia în cadrul uşii. Înăbuşindu-şi un ţipăt de fericire, Leila se aruncă în braţele fratelui său. Însoţitoare de bord la compania de aviaţie libaneză Middle East Airlines, Leila Dajani locuia la Paris de trei ani de zile, unde servea ca punct fix de contact şi cutie de scrisori agenţilor palestinieni din Europa.

— Doi ani! exclamă ea. De ce-atât de mult timp?

— Nu s-a putut altfel, îi răspunse el.

Leila îi făcu loc sa treacă. Înainte de a închide uşa, aruncă o privire pe scări pentru a fi sigură că fratele său n-a fost urmărit, apoi încuie uşa de două ori.

— Arată-mi ce ţi-au făcut îi ceru ea, conducându-l în salon.

Kamal îşi dezbrăcă bluzonul de piele şi îşi scoase cămaşa. O cicatrice, care începea în spatele urechii, cobora de-a lungul gâtului până la umăr, o dâră urâtă de carne moartă, asemănătoare unei urme de gheară de tigru.

Leila era la curent cu periculoasa „carieră" a fratelui ei mai mic şi cu acţiunile întreprinse imediat după „războiul de şase zile", începând cu durul antrenament dintr-un lagăr de antrenament al comandourilor palestiniene aparţinând „Frontului Refuzului", pe un platou pustiu de pe înălţimile ce domină Damascul.

— Mi s-a spus că ai murit, zise ea emoţionată.

— Aşa au crezut tovarăşii mei când m-au lăsat pe câmpul de bătaie.

Kamal Dajani îşi condusese de cinci ori comandoul, în interiorul Israelului, atacând cu rachete kibuţurile din Galileea, minând drumurile, organizând ambuscade. A şaptea oară, în cursul unei tentative eşuate de atac asupra rafinăriilor din Haifa, folosind rachete „Katiuşa" grupul

său fusese confruntat cu o patrulă israeliană. O grenadă reactivă bine ţintită îl rănise grav şi dispersase grupul său.

— Ai avut noroc că israelienii nu ţi-au dat lovitura de graţie când te-au găsit, suspină Leila.

— Nu e vorba de nici o şansă. Nu m-au terminat pentru simplul motiv că nu poţi interoga un fedayn mort.

Trei luni mai târziu, înşelând vigilenţa chirurgilor israelieni care-i salvaseră viaţa, evadase într-un transport de portocale de Haffa cu destinaţia Amman, şi-şi reîntâlnise camarazii din comandourile de fedayni.

— Bem un ceai? o întrebă Kamal.

Prea emoţionată pentru a mai vorbi, Leila se duse în bucătărie şi aprinse focul.

— Am venit să te văd pentru că am nevoie de ajutorul tău, o anunţă el.

— Am fost întotdeauna în serviciul cauzei, zise ea cu mândrie.

— Ştiu. Dar de data asta e vorba de o misiune capitală. Şi probabil dificilă – Kamal făcu o pauză – am venit să te văd şi să te rog să-l convingi pe Whalid să ne ajute într-o operaţie decisivă.

— Whalid? se miră ea. De ce să-l conving eu? De ce nu te duci chiar tu? Ţi-e la fel de frate şi ţie, ca şi mie, nu crezi?

— Ştii prea bine că Whalid nu mai vorbeşte cu mine, iar de câte ori ne vedem, ne certăm. Or, ce mă interesează în clipa de faţă e să obţin ajutorul lui, nu să mai adaug o ceartă pe răboj, care şi aşa e destul de bogat!

Kamal se ridică şi se îndreptă spre fereastră. Urmărindu-l cu privirea, Leila remarcă mişcarea sa de felină. „În toţi aceşti ani, fratele meu a devenit oare un fel de animal al junglei? se întrebă ea.

După evadarea din Israel, dispăruse pentru şase luni. Apoi, într-o zi, Leila aflase că ar fi fost la Tripoli unde lucra împreună cu un mic nucleu de palestinieni selecţionaţi de teroristul venezuelian Carlos. De atunci nu mai avusese nici o veste despre el.

— Whalid nu va fi în stare să înţeleagă ce fac – Kamal privea pe fereastră, melancolic – pentru mine, tu ştii bine că scopul scuză mijloacele. Nu şi pentru el. Pentru el nu contează decât blestematele alea de laboratoare în care totul e abstracţie. Dacă dau ochii cu el mă va trata ca pe un asasin. Eu îl voi trata ca pe un laş. După cinci minute nu vom mai avea nimic să ne spunem.

— Voi n-aţi avut niciodată prea multe să vă spuneţi, observă Leila. Cu mult înainte ca el să apuce calea laboratoarelor iar tu să devii un…

Se opri, căutând un cuvânt potrivit. Kamal o ajută:

— Un terorist. Sau un patriot. Nuanţa între cele două e uneori greu de deosebit.

Ochii lui se întunecară. Erau atât de albaştri încât se glumea întotdeauna în familie că asta trebuie să fie rezultatul ştrengăriilor vreunui cruciat cu vreuna dintre rudele de parte femeiască ale clanului Dajani.

— Parcă ziceai că faci un ceai, îi aminti el surorii sale.

Kamal nu avea volubilitatea obişnuită a arabilor. Reveni imediat la tema iniţială a discuţiei.

— Trebuie să-l convingă cineva să ne ajute. Tu eşti cea care-l poate convinge mai uşor, nu eu.

Leila puse ceainicul pe aragaz şi se întoarse în salon, aşezându-se în faţa lui.

— Ştii, Whalid s-a schimbat foarte mult. A devenit mai francez ca francezii. Palestina… exilul… părinţii noştri… Toate astea se pare că s-au topit în amintirea lui. Ca şi când ar fi vorba de o viaţă pe care n-a trăit-o. E la fel ca toţi ceilalţi. Slujba, soţia, copiii, maşina, casa. Un om fericit, nu ţi se pare?

— N-o să-i cerem să renunţe la toate astea – vocea lui Kamal era liniştită, aproape senină – dar el nu e ca toată lumea, în tot cazul, nu şi pentru noi.

Leila îşi privi fratele cu nelinişte. Aceste cuvinte confirmau ceea ce ea bănuise din clipa în care Kamal îi vorbise de fratele lor mai mare.

— De fapt, munca lui vă interesează, nu-i aşa?

Kamal încuviinţă, dând din cap.

— Are acces la multe lucruri care sunt de primă importanţă pentru noi. Trebuie să ne dea anumite informaţii. Şi nu există nici o altă persoană în care să avem încredere şi care să fie în stare s-o facă.

Se auzi şuieratul ceainicului. Leila se ridică. Gânditoare se îndreptă încet spre bucătărie. Deci asta era, gândea ea. După atâţia ani pierduţi, după atâtea discuţii, după atâtea promisiuni deşarte, se părea că arabii vor trece într-adevăr la acţiune.

Puse ceştile pe o măsuţă. În apropierea fotoliului fratelui său. O rază de soare hibernal făcea să lucească părul ei negru, strâns într-un coc bogat deasupra capului Copleşită de greutatea misiunii care o aştepta, nu putu să-şi stăpânească o uşoară nelinişte.

— Dumnezeule! Cum voi putea să-l conving pe Whalid?

*

După ce-l anunţase de sosirea sa printr-o telegramă, Leila Dajani debarcă a doua zi dimineaţa pe aeroportul „Marseille-Marignane”; zărind silueta familiară ce se strecura prin mulţime, grăbi pasul. Whalid avea dintotdeauna silueta şi mersul unui urs bine hrănit. În cele şase luni, de când nu-l mai văzuse, se vede treaba că mai pusese pe el câteva kilograme.

— În curând o să ajungi se semeni cu Faruk! exclamă ea, îmbrăţişându-l.

— Totul e posibil, îi răspunse el, conducând-o spre maşină, un „Renault 18” parcat în zona rezervata a aeroportului, chiar în faţa holului de la sosiri.

Datora acest privilegiu fluturaşului galben cu verde lipit pe colţul din stânga al parbrizului. Era un permis de intrare ce-i permitea accesul la Centrul de studii nucleare de la Cadarache, unul din principalele temple ale cercetărilor atomice franceze. Căci Whalid Dajani era, de fapt, fizician atomist. Specialitatea sa privea unul din elementele cele mai preţioase şi mai periculoase existente

pe pământ, plutoniul. Doctor în fizică nucleară al Universităţii Berkley din California, a fost considerat a fi unul dintre tinerii savanţi cei mai străluciţi ai generaţiei sale. O comunicare făcută la un congres la Paris, în noiembrie 1973, îi determinase pe cei de la Comisariatul pentru energie nucleară al Franţei să-i ofere funcţii importante în dezvoltarea ultrageneratoarelor de tip „Superphénix”. Fizicianul palestinian acceptase. De atunci lucra la Cadarache.

Whalid Dajani intră pe autostrada ce ducea la Aix-en-Provence şi, după câţiva kilometri, apucă pe drumul naţional ce ducea spre Meyrargues. După bucuria revederii, o tăcere stânjenitoare se instalase între cei doi fraţi.

— În telegramă aminteai că ai să-mi spui ceva foarte urgent, zise el, în cele din urmă.

„Un autoturism în mers nu e locul cel,mai potrivit pentru o convorbire serioasă”, gândea Leila. Trebuie să-i vorbească privindu-l drept în faţă, ochi în ochi.

— Ce loc încântător! exclamă ea plină de entuziasm. Ce-ar fi să ne oprim să bem ceva?

Fratele parcă maşina şi se aşezară la o masă, pe terasa unei cafenele. Whalid comandă un *pastis.* Leila ezita.

— O citronadă, zise ea, căutând în poşetă pachetul de Winston.

Îşi aprinse o ţigară.

— Ei bine, ce-i? o întrebă Whalid. Ţi-a cerut Kamal să vii să mă vezi? Ştii bine că noi doi nu...

— Nu, i-o tăie Leila, n-am venit să-ţi vorbesc despre Kamal. Subiectul discuţiei, Whalid, este altul: tu!

— Eu?

— Tu. Fraţii au nevoie de ajutorul tău.

Cu stomacul brusc contractat, Whalid rămase un lung moment tăcut înainte de a-i răspunde.

— Fraţii? – tăie aerul cu palma – Leila, toate astea aparţin trecutului – vorbea cu blândeţe, fără animozitate – eu am viaţa mea aici, o carieră, precum bine şti. Nu mi-a fost uşor să ajung la astea. Astăzi am o familie, o soţie,

copii, prieteni. Dacă stau bine să mă gândesc, chiar o ţară. Am o muncă absolut pasionantă. Aşa încât nu vreau să sacrific totul. Nici pentru Fraţi, nici pentru altcineva...

Leila îşi bea încet citronada. Privea la bătrânii ce-şi încălzeau oasele la soare, aşezaţi pe băncile de lemn din piaţa sătucului.

— Oricât de mari ar fi eforturile tale pentru a-ţi face o nouă viaţă, pentru a-ţi făuri o nouă familie, nu vei putea scăpa niciodată de trecutul tău, Whalid. Adevărata ta ţară e Palestina, adevărata ta casă, Ierusalimul.

Whalid nu-i răspundea. Fratele şi sora rămaseră aşezaţi unul lângă celălalt, pentru un lung moment uniţi în tăcere de suferinţele pe care le împărţiseră altădată. Nici unul, nici celălalt nu cunoscuseră ororile lagărelor de refugiaţi, dar exilul nu era o încercare mai puţin crudă. Ei reprezentau un aspect al dramei palestiniene pe care o lume sensibilă numai la mizeriile lagărelor avusese rar ocazia s-o întrevadă: drama acelei Palestine care altă dată produsese elita lumii arabe, o elită de erudiţi, de medici, de savanţi, de diplomaţi. Înrădăcinaţi de patruzeci şi cinci de generaţii pe colinele Ierusalimului, cei din clanul Dajani dăduseră o succesiune neîntreruptă de şefi, şi de gânditori sfintei cetăţi. Dar de două ori, în 1947 şi apoi în 1968, fuseseră alungaţi din casa lor. În 1968 buldozerele evreieşti prefăcuseră casa lor strămoşească într-un morman de moloz, pentru a face loc unui imobil locuit de evrei.

Whalid luă mâna surorii sale şi-o mângâie cu blândeţe.

— Inima mea sângerează mereu la amintirea a tot ceea ce ni s-a întâmplat, la fel ca şi a ta. Dar dacă Palestina este singura cauză care contează, în prezent, pentru Kamal şi pentru tine, nu e cazul şi pentru mine.

Leila păstră tăcerea, meditând la spusele fratelui său.

— Whalid, îl întrebă ea după ce bău o nouă înghiţitură de citronadă, îţi mai aminteşti de ultima zi când am fost cu toţii împreună la Beirut?

Whalid încuviinţă din cap.

— În seara aceea ai spus ceva ce eu n-am să uit niciodată. Kamal pleca la Damasc pentru a-i întâlni pe Fraţi, pleca să lupte şi să răzbune poporul nostru. Vroia să pleci cu el şi tu l-ai refuzat. Dacă israelienii sunt aşa de puternici, i-ai explicat tu, e pentru că ei înţeleg importanţa învăţăturii. Tocmai fuseseşi admis la concursul de intrare la universitatea din California. Tu ne-ai spus că la Berkley va fi Damascul tău, că a obţine cea mai bună formaţie ştiinţifică din lume urma să fie modul tău de a ajuta poporul şi cauza noastră.

— Îmi aduc aminte. Şi ce-i cu asta?

Leila arătă spre piaţeta din faţa lor, spre jucătorii de bile, spre femeile îmbrăcate în negru ce flecăreau în faţa magazinului „Prisunic”, cu sacoşele în mână.

— Unde e cauza, sau poporul tău în toate astea?

— Aici, îi replică dur Whalid, lovindu-se cu palma pe piept, în inima mea, acolo unde au fost întotdeauna.

— Te implor, nu te supăra, încercă ea să-l potolească, cu blândeţe. Vroiam numai să spun că în seara aceea aveai dreptate. Fiecare dintre noi trebuie să-şi servească ţara şi cauza aşa cum ştie şi poate mai bine. Poate că jocul de-a cutia de scrisori sau de-a curierul între Paris şi Beirut, cu mesaje ascunse în sutien nu reprezintă decât o slabă contribuţie. Dar atât pot face eu. Kamal se bate. Asta ştie să facă el. Tu eşti deosebit, Whalid. Sunt mii, sute de mii chiar, de oameni dintre ai noştri care pot ţine în mână o armă automată kalaşnikov. Dar poate că nu există în întreaga lume un singur palestinian care poate face ceea ce poţi face tu, Whalid.

Whalid tremura imperceptibil. Din clipa în care primise telegrama, bănuia motivul acestei vizite urgente. Goli dintr-o sorbitură paharul cu pastis şi aţinti asupra surorii sale o privire glacială.

— Şi care e lucrul acela atât de deosebit pe care Fraţii îl aşteaptă de la mine?”

— Să-i ajuţi să-şi procure plutoniu. Pentru Marele Frate de la Tripoli.

Whalid puse cu atenţie paharul pe masă. Cu toate că Leila îi vorbise în araba, privi cu atenţie în jurul lor, pentru a se asigura că nici o ureche nu-i auzise cuvintele nesăbuite. Numeroasele zvonuri care circulau în sânul comunităţii ştiinţifice îl puseseră la curent cu eforturile nucleare ale lui Gaddafi. Îşi trecu palma peste frunte.

— Presupun că Fraţii îşi închipuie că mă duc pur şi simplu, într-o duminică după-amiază şi iau din laborator câteva kilograme de plutoniu pe care le îndes sub bancheta maşinii? zise el sarcastic.

Leila surâse crispat.

— Whalid, scumpule, Fraţii nu-s nebuni, S-au gândit deja şi au studiat întreaga operaţie până în cel mai mic amănunt. Ceea ce vor Fraţii de la tine sunt informaţiile de care au nevoie. De exemplu unde e stocat plutoniul de la Cadarache. Felul în care e protejat... Numărul de persoane însărcinate cu paza... Cum ar putea să-l scoată din Centru?

Whalid bătea uşor cu palma în tăblia mesei.

— Ce vrea să facă cu el Gaddafi? Nu cu o bombă atomică se rezolvă problema arabă!

— Explozia unei singure bombe arabe în deşert va arăta poporului nostru că există o alternativă târguielilor lui Saadat şi ale americanilor, că putem scăpa de sclavajul impus de evrei poporului nostru. Ea le va dovedi că există un şef arab capabil să se bată pentru ea, în sfârşit, justiţia să triumfe.

Deschise poşeta şi scoase un plic alb, gros.

— Ai aici tot ceea ce vor Fraţii să ştie de la tine. Şi sunt autorizată să-ţi promit un lucru: niciodată, nimeni nu va cunoaşte sursa informaţiilor tale.

— Şi dacă refuz?

— N-ai s-o faci!

Prin tonul lor agresiv şi fără drept de apel, aceste din urmă cuvinte îl înfuriară pe Whalid.

— N-am s-o fac? Ba bine că nu, şi încă cum! ţipă el. Şi imediat! Şi am să-ţi spun şi de ce – luă pachetul de ţigări de pe masă – eu cred în ceea ce fac, Leila. Cred în ceea ce fac la fel de tare cum am crezut în Palestina – se opri şi

trase cu sete din ţigară, tonul său devenise grav, măsurat – Florence Nightingale zicea: „Primul lucru pe care un spital NU trebuie să-l facă e să răspândească microbii”. Ei bine, primul lucru pe care un fizician atomist NU trebuie să-l facă e să răspândească teribilele cunoştinţe pe care le posedă, să se teamă de faptul că oamenii, în loc să se servească de ele pentru a-şi face viaţa mai uşoară, se vor folosi de ele pentru a se omorî unii pe alţii.

De data asta fu rândul surorii sale să explodeze:

— O lume mai bună! ricană ea. De ce crezi tu că vrea Gaddafi bomba? Pentru că jidanii o au! Şi tu ştii prea bine că o au! Şi crezi că ei au făcut-o pentru a construi o lume mai bună, nu? Asta s-o crezi tu! Au făcut-o să ne-o arunce în cap când or avea ei chef s-o facă!

Whalid Dajani rămăsese impasibil.

— Ştiu că o au.

— Ştii că jidanii au bomba şi stai liniştit pe scaunul ăla, spunându-mi că refuzi să-ţi ajuţi propriul popor s-o obţină, un popor ce a fost chinuit cum n-a fost vreodată altul în lume?”

— Perfect liniştit. Şi ştii de ce? Pentru că acum mă simt legat de ceva mult mai important decât Palestina… Sau decât cauza.

— Mai important decât propriul neam, decât propriul sânge? Mai important decât morţii tăi? Mai important decât toţi ai tăi pe care jidanii vor să-i lichideze? Whalid! Gaddafi nu va folosi în mod obligatoriu bomba. Dar noi suntem slabi. Şi nu există dreptate pentru cei slabi. Dreptatea e un lux pe care şi-l pot permite numai cei puternici. Fără bombă, nici un lider arab nu va fi vreodată atât de puternic încât să poată ţine piept israelienilor. Şi vom continua să fim ceea ce suntem de atâţia amar de ani, victime, eternele victime în faţa călăilor.

Cei doi fumară, în tăcere, câteva minute bune.

— Leila, înţelege, răspunsul meu este nu.

Un sentiment de adâncă disperare o cuprinse atunci pe tânăra femeie. O groaznică senzaţie de greaţă îi crispă

stomacul. O, Allah, fă să găsesc cuvintele potrivite! Trebuie să-l conving! Trebuie!

Puse uşor palma pe încheietura mâinii stingi a lui Whalid:

— Şi asta? întrebă ea, arătând şarpele şi inima străpunsă de un pumnal ce erau tatuate pe încheietură.

Whalid îşi smulse furios mâna. Acel tatuaj reprezenta unul din momentele cele mai dureroase ale vieţii sale, moartea tatălui după exilul din Ierusalim, în vara lui 1968. În ziua funeraliilor, Kamal şi el se duseseră în bazarul din Beirut. Un saudit ce făcea tatuaje gravase pe pielea celor doi fraţi o inimă străpunsă pentru tatăl dispărut, un şarpe pentru ura datorată celor răspunzători de moartea sa şi un pumnal pentru răzbunarea pe care juraseră s-o ducă la bun sfârşit. Făcuseră amândoi jurământul să ducă la îndeplinire porunca din capitolul VI al Coranului şi să-şi consacre întreaga viaţă răzbunării morţii tatălui lor sub pedeapsa de a-şi pierde propria viaţă dacă vor uita de acest jurământ.

Leila văzu chipul fratelui ei înăsprindu-se. Cel puţin, gândea ea, i-am dat o temă de meditaţie, prezentându-i cauza pentru care am pledat cu atât de puţin succes, se pare.

— Nu te poţi sustrage de la asta, Whalid, zise ea – îi vorbea cu blândeţe, fără să-i lase impresia că ar fi un reproş – datorită noii tale vieţi s-a întâmplat că ai uitat toate aceste lucruri, mai ales că acum ai o familie. Dar cei care nu pot uita? Vor rămâne pe veci un popor fără ţară? Fără adresă? Tatăl nostru nu se va putea odihni niciodată în pace în pământul ţării sale?

— Ce vrei să faci din mine, Leila? – vocea lui Whalid era un ţipăt exasperat – trebuie să accept, împotriva convingerilor mele, împotriva tuturor lucrurilor în care cred, pur şi simplu pentru faptul că m-am născut acum treizeci şi opt de ani, într-un loc ce se numeşte Palestina?

Leila rămase îndelung tăcută şi gânditoare.

— Da, da, Whalid. Eşti dator s-o faci. Şi eu la fel. Noi toţi trebuie s-o facem.

*

După dejun, cei doi se întoarseră în tăcere la aeroport. Leila se duse la biroul de înregistrare pentru a-şi confirma biletul de întoarcere la Paris. După care traversă tot holul aeroportului până la chioşcul de ziare unde o aştepta Whalid, care-şi omora timpul citind titlurile cotidienelor de seară. Ochii săi întunecaţi şi melancolici priveau ca şi când ar fi fost îndreptaţi spre imaginile unei lumi interioare. A înţeles, gândea Leila. E chinuit de îndoieli, dar ştie că nu are de ales. Îl luă de braţ cu blândeţe.

— Am să le spun că totul e în regulă, că o să faci tot ce ţi-au cerut.

Whalid răsfoia nervos paginile unei reviste ilustrate, întârziind cât de mult se putea un răspuns.

— Nu, Leila, răspunse el într-un târziu. Spune-le că răspunsul meu e nu.

Leila simţi că i se înmoaie picioarele. Era pe punctul de a leşina.

— Whalid, îl imploră ea, trebuie s-o faci! Trebuie!

Acesta dădu din cap a negaţie. Apoi spuse:

— Am spus NU, Leila. E un nu fără drept de apel.

Era palidă. N-a înţeles, se gândea ea, cu durere. Ori, dacă a înţeles, realmente nu-i pasă de nimic. E inutil să insist. Am dat greş.

Deschise din nou poşeta şi scoase un al doilea plic, mult mai mic şi mai subţire decât primul.

— M-au rugat să ţi-l dau în cazul în care ai să refuzi.

Îi întinse plicul fratelui său. Whalid vru să-l deschidă imediat, dar sora sa îl opri.

— Aşteaptă să plec.

Îl sărută uşor pe un obraz.

— *Ma'salamah*, murmura ea şi se pierdu în mulţime.

De la înălţimea terasei aeroportului, Whalid îşi priva sora mergând spre avion. Ea nici măcar nu întoarse capul când o văzu intrând în interiorul „Boeing-ului 727, al companiei Air Inter, rupse plicul.

Când văzu scurtul mesaj, tresări ca lovit de ceva nevăzut. Recunoscuse pe loc, în caligrafie arabă, rândurile versetului din capitolul VI al Coranului, o poruncă scurtă:

Şi dacă nu-şi vor ţine jurământul,
lepădaţi-vă, de ei şi ucideţi-i, oriunde s-ar afla!

*

Patru săptămâni mai târziu, duminică, 3 martie 1977, Whalid Dajani îi explică soţiei sale că trebuia să se ducă la Paris din motive profesionale, motiv pentru care luă expresul „Mistral”. În fundul valizei, între pijama şi trusa de toaletă se găsea un plic conţinând o serie de fotografii şi un raport de douăsprezece pagini.

Informaţiile culese de fizicianul palestinian răspundeau la toate întrebările puse de Fraţi. Iar ceea ce dezvăluiau ele punea grav în cauză responsabilii cu protecţia instalaţiilor atomice franceze. În afara clădirilor destinate cercetării ştiinţifice, se mai aflau halele uzinelor de construcţie a reactoarelor nucleare, fabrica de motoare nucleare pentru submarinele atomice ale forţei de lovire franceze, precum şi cel mai mare depozit de plutoniu din Europa şi, fără îndoială, unul dintre cele mai mari din lume. Or, amplasamentul depozitului era ostentativ indicat de o pancartă ce se putea citi de la mare distanţă şi de o săgeată la fel de bătătoare la ochi. Nici o santinelă nu păzea trecerea spre depozit. Ajutorul a numai doi tehnicieni era suficient pentru a se opera deschiderea telecomandată a porţii blindate ce proteja adăpostul în care se afla depozitat plutoniul. Unul dintre aceşti tehnicieni, tată a şase copii, mai avea un an până la pensie. Odată deschisă poarta blindată şi cele două camere Tv de supraveghere neutralizate, încărcarea câtorva containere din cele două sute şi ceva de containere aflate în stoc era o simplă operaţie de salahorie. În toate acele recipiente era suficient plutoniu

pentru a rade de pe faţa pământului toate oraşele americane cu peste o sută de mii de locuitori.

Raportul palestinianului mai arăta că a intra şi a ieşi din centrul de la Cadarache era aproape un joc de copii, în fiecare zi, zeci de camioane ale firmelor particulare pătrundeau în centru şi ieşeau fără a fi controlate cu prea multă tragere de inimă. Anumite vehicule ce aparţineau Centrului, precum semiremorcile laboratorului de protecţie împotriva radiaţiilor, nu se opreau nici măcar la postul principal de control de la intrare. Era suficient să fie folosit un camion identic şi puteai fi sigur că nu vei fi deranjat la ieşire. De acolo, numeroasele drumeaguri de ţară, pustii aproape întotdeauna, permiteau o transbordare liniştită a încărcăturii în camionete mai rapide. În mai puţin de trei ore plutoniul putea fi la adăpost în Italia. Ca un fel de supliment de noroc, alerta nu va fi dată decât cu întârziere: unica linie telefonică cu jandarmeria din Peyrolles – ce avea numai şapte jandarmi – însărcinată cu protecţia centrului nuclear de la Cadarache intra în clădire printr-un gemuleţ de la subsol. Un copil de cinci ani o putea tăia fără să fie obligat nici măcar să se ridice pe vârfuri.

Puţin înainte de miezul nopţii de 3 spre 4 martie 1977 Françoise Dajani, soţia lui Whalid, era arestata în apartamentul lor din Meyrargues din apropiere de Aix-en-Provence. O oră mai târziu, era introdusă în biroul directorului general regional al D.S.T. situat la etajul al II-lea al unei clădiri moderne ce domină vechiul port al Marsiliei. Tânăra femeie era atât de fragilă încât în adolescenţă fusese obligată să stea de mai multe ori într-un sanatoriu de boli nervoase. Dar după căsătoria cu Whalid părea a se fi vindecat. Trecuseră mulţi ani de când Françoise Dajani nu mai avusese nici o stare depresivă.

— Cine vă dă dreptul să smulgeţi în felul acesta oamenii din pat în mijlocul nopţii! striga ea, indignată.

Avea încă întipărită în minte imaginea odioasă a apartamentului în care trăiau, după percheziţia fără

menajamente a poliţiei, cu sertarele trase şi golite în mijlocul casei, cu hârtiile soţului ei împrăştiate peste tot.

Absorbit de lectura mormanului de telexuri adunate pe biroul său, directorul nu dădu nici o atenţie protestelor femeii. Când termină ceea ce avea de citit ridică privirea, îşi scoase ochelarii şi ridică mâna, întrerupând-o.

— Vă rog, doamnă, calmaţi-vă! în seara asta l-am arestat pe soţul dumneavoastră. Ca şi pe fratele şi sora lui.

Françoise tresări.

— L-aţi arestat pe soţul meu? Pentru care motiv?

— Se pregătea să fure plutoniul stocat în instalaţiile nucleare de la Cadarache în folosul Organizaţiei pentru Eliberarea Palestinei.

Frumosul chip al soţiei lui Whalid Dajani se crispă. Lupta din greu să nu izbucnească în plâns.

— E imposibil!

— Credeţi sau nu credeţi, asta n-are nici o importanţă. Faptul este că fratele soţului dumneavoastră a fost recunoscut în dimineaţa asta de un agent israelian la aeroportul „Charles de Gaulle” şi urmărit până la apartamentul cumnatei voastre. Acolo a venit şi soţul dumneavoastră. Au mărturisit toţi trei. Documentele pe care le-am găsit nu lasă nici o îndoială asupra operaţiunii pe care o pregăteau. Singura mea preocupare este să aflu dacă sunteţi sau nu amestecată în această afacere. Cu alte cuvinte, dacă le-aţi fost complice...

Nu era nici simpatie, nici agresivitate în cuvintele poliţistului, ci numai o voinţă rece, profesională, de a surprinde o clipire de pleoape, o imperceptibilă schimbare de voce susceptibile de a o acuza pe cea din faţa lui.

— Unde se află deţinut soţul meu?

Directorul aruncă o privire spre ceasul pe care-l purta, curios, la încheietura mâinii drepte.

— Soţul dumneavoastră nu e deţinut nicăieri. Va ateriza la Beirut peste circa două ore. Nu se va mai întoarce în Franţa – niciodată. A fost declarat persona non grata de autorităţile franceze. Date fiind circumstanţele arestării

sale, a avut mare noroc. Decizia a fost luată la cel mai înalt nivel.

Dacă ar fi ştiut cât de înalt era nivelul la care se luase decizia, directorul diviziei Marsilia al D.T.S. ar fi rămas cu gura căscată. Dezvoltarea supergeneratorilor ce se experimentau în Cadarache în vederea exportului era unul din pilonii programului de exporturi franceze pentru deceniul 1980–1990 şi chiar până la nivelul anului 2000. Dezvăluirea publică a faptului că un grup de palestinieni era gata să fure plutoniul de la Cadarache putea să pună capăt cu brutalitate acestor ambiţii într-o Europă hipersensibilizată de valul de campanii antinucleare. Decât să-şi asume un astfel de risc, ministrul de interne, acţionând la ordinul preşedintelui Franţei, ordonase secret absolut asupra întâmplării şi expulzarea celor trei Dajani.

Poliţistul luă o foaie de hârtie de pe biroul său.

Françoise se ghemuise în fotoliul în care stătea. Instinctiv, duse mâna la medalionul aurit ce-i atârna în jurul gâtului. Era o replică a peştelui ce simboliza, pe pereţii catacombelor Romei antice, prezenţa primilor creştini. Era născută în zodia Peştilor, şi tatăl ei îi oferise acel medalion în ajunul căsătoriei. Îşi adora tatăl. Iar drama ce se produsese va vedea, obligatoriu, lumina zilei. Colegii lui Whalid, vecinii, prietenii le vor pune un munte de întrebări. Tot felul de zvonuri se vor răspândi în orăşelul Meyrargues, al cărui primar era chiar tatăl său. Adversarii politici şi ziarele vor răspândi cele mai îngrozitoare calomnii. Va izbucni imediat un scandal, scandal atât de ruşinos ce va dezonora întreaga familie şi-l va ucide pe tatăl său la fel de sigur, şi la fel de crud ca un cancer. Degetele căutau febril în geantă tubul de valium tranchilizantul pe care-l lua în momentele de nelinişte.

— Vă rog să mă scuzaţi, gemu ea, dar nu mă simt bine. Puteţi să-mi daţi un pahar cu apă?

Poliţistul o privi cu un aer îngrijorat, se ridică şi ieşi.

Prin geamurile mari ale încăperii, Françoise îmbrăţişa cu privirea panorama vechiului port, luminile clipitoare ale balizelor şi reclamelor ce se reflectau în apa întunecată â

mării. Asculta geamătul mistralului, muzică familiară încă din copilărie, şi se revăzu fetiţă, ţinându-şi tatăl de mână, privind bărcile pescăreşti ce se întorceau pline de peşte.

Se ridică brusc. Cu ochii scăldaţi în lacrimi, traversă încăperea, cuprinse cu privirea dulapurile metalice, masa încărcată de dosare, portretul preşedintelui Franţei. Se simţea rău. Strivită de ruşine şi de disperare, se apropie suspinând de fereastră.

*

Cu coatele sprijinite de balustrada balconului, eu capul, prins între palme, Kamal Dajani rătăcea cu privirea spre mare şi de-a lungul bulevardului ce ducea de la aeroportul „Al Maza” până la Beirut. Tânărul palestinian suporta greu eşecul, iar eşecul de la Cadarache fusese unul complet şi usturător. Avea cel puţin o consolare: Whalid, Leila şi el reuşiseră să ascundă francezilor legăturile lor libiene. D.S.T. se grăbise să accepte ideea că lucrează pentru O.E.P. Nu-i mai rămânea decât să încerce să salveze ceea ce se mai putea salva. Dacă n-a putut să-i procure lui Gaddafi plutoniul de care avea nevoie, poate că îi va putea procura ceva care se va dovedi, în cele din urmă, a fi cu mult mai preţios: geniul ştiinţific al fratelui său.

— La masa!

Kamal se întoarse repede şi se supuse imediat chemării mamei sale.

Sulafa Dajani era o personalitate impozantă, antiteza cea mai sugestivă la portretul stereotip al femeii arabe Nu purtase în viaţa ei voal. Silueta sa zveltă era mulata într-un taior negru tăiat de casa Givenchy. Purta în jurul gâtului, fin şi graţios, un superb şirag de perle. Avea părul lung şi negru, străbătut de câteva şuviţe argintii, pe care-l purta într-un coc bogat. Expulzarea din Franţa a celor trei copii ai săi era un bun prilej de a-i reîntâlni. Nu vroia să ştie care erau acuzaţiile ce li se aduceau. Fuseseră expulzaţi

pentru că făceau ceva pentru CAUZĂ, şi asta îi era suficient.

Întinsă pe masa din salon, se oferea privirii o *mezze* arabă, o tavă imensă plină cu o mulţime de gustări. Turnă în paharul fiecăruia dintre copiii săi *arak*, lichior de anason la fel de transparent ca şi cristalul, şi ridică propriul pahar pentru un toast.

— În memoria tatălui vostru, pentru libertatea poporului nostru, pentru eliberarea ţării noastre, spuse ea înainte de a goli dintr-o înghiţitură alcoolul arzător din pahar.

Poruncile Islamului nu prea erau pe placul Sulafei Dajani, în timp ce Leila şi Kamal luau loc la masă, ea îi întindea lui Whalid un *sambusac*, un fel de pateu umplut cu carne.

— Trebuie să mănânci, insistă ea.

Lui Whalid nu-i era foame. Era complet năucit de evenimentele care-i răvăşiseră viaţa.

— Şi ce ai de gând să faci acum? îl întrebă îngrijorată mama sa.

Whalid ridică din umeri.

— Nu ştiu. Depinde de ce va spune Françoise, când va sosi… Dacă va vrea să vină… Asta în cazul în care poate să mă ierte pentru ceea ce i-am făcut…

— O să vină! declară categoric mama sa. E de datoria ei s-o facă.

— Whalid! îl strigă atunci Kamal din capătul mesei, de ce nu vii cu mine în Libia?”

— Să-mi irosesc viaţa în pustiul ăla de nisip?

— Acel „pustiu” riscă să te surprindă. Se petrec pe acolo atâtea lucruri, ce nici măcar nu ţi le poţi imagina. Ca şi cea mai mare parte a oamenilor, de altfel – Kamal îşi privi fratele cu severitate – Whalid, un savant ca tine n-ar trebui să aibă idei fixe. Vino să faci un tur prin Libia. Ai să vezi cu ochii tăi despre ce-i vorba. Şi ai să hotărăşti după aceea.

Soneria telefonului răsună în camera vecină. Sulafa Dajani se ridică şi se duse să răspundă. Nici unul dintre copii nu remarcă strălucirea ciudată a ochilor săi la

întoarcerea în salon. Se aşează lângă fiul ei cel mare. Îi luă cu blândeţe mâna în a sa şi i-o mângâie uşor.

— Fiule, au sunat de la ambasada Franţei. E ceva îngrozitor: Françoise a murit.

— A murit? rosti, cuprins de disperare, Whalid.

Sulafa Dajani îi mângâie chipul devenit livid.

— S-a aruncat pe fereastra biroului de poliţie unde era interogată în legătură cu activitatea ta.

Whalid se prăbuşi în braţele mamei sale.

— Françoise, Françoise!, repeta el printre hohotele de plâns.

Kamal se ridică şi îşi aprinse o ţigară. Îşi privi fratele cu duritate.

— Totul e din cauza mea, gemea Whalid, eu am omorât-o.

Kamal ocoli fotoliul în care era aşezat fratele său şi-i puse palmele pe umeri. Dacă în gestul său era cea mai mică urmă de milă, aceasta era mai puţin pentru nenorocirea fratelui său şi mai mult pentru stupiditatea sa. Acum însă era momentul prielnic pentru a-şi atinge ţelul.

— Whalid, nu tu ai ucis-o. Ei au făcut-o.

Acesta îi aruncă o privire uluită.

— Doar nu vei fi crezând că a sărit singură pe fereastră?

O expresie de oroare inundă chipul celui mai mare dintre fraţii Dajani.

— Poliţia franceză n-ar îndrăzni niciodată, bâigui el.

— Sărman imbecil! – ei au aruncat-o pe fereastră! Aceşti francezi pe care-i iubeşti atâta! Faţă de care tu voiai să fii mai mult decât loial. Ce crezi că i s-a întâmplat? Kamal arunca literalmente cuvintele în scurte rafale Şi numai Allah mai ştie ce i-au făcut înainte de a o arunca pe fereastră!

Whalid se întoarse spre mama sa, căutând sprijin şi alinare, o confirmare că cele spuse de fratele lui erau o minciună oribilă. Sulafa ridică din umeri.

— Aşa acţionează toţi duşmanii noştri – îl sărută pe fiul său cel mai mare, pe frunte – du-te în Libia cu fratele tău. Acum locul tău e acolo. *Inshaa'Allaah!* E voinţa lui Allah!

*

Treisprezece luni după plecarea lui Whalid Dajani la Tripoli, în ziua de 14 aprilie 1978, la orele două ale după-amiezii, fizicianul francez Alain Prévost, cincizeci şi doi de ani, şeful departamentului de fuziune nucleară din cadrul comisariatului pentru energie atomică, scotea din seiful montat în perete un dosar gros, pe care îl punea pe masa biroului din fortul Châtillon. Coperta roşie purta clasificarea oficială „strict secret”. În interior, exprimat în numere ce măsurau densităţi de neutroni, durate de miliardimi de secunde, puteri de kilojouli, se găsea descoperirea la care toţi savanţii din ţările industrializate tindeau de peste douăzeci şi cinci de ani, descoperire ce finaliza un vis imposibil ce urma să permită umanităţii să domesticească o nouă energie fantastică: energia născută din fuziunea nucleară.

Experienţa decisivă care permisese acest succes se produsese cu zece zile mai devreme într-un tunel construit pe platoul Fontenay-aux-Roses, de la periferia de sud-est a Parisului. Clădirea care adăpostea aparatura, la fel de mare cât un teren de fotbal, era legată de tunelul ce adăpostea o instalaţie de tip „Tokamak” pentru studiul fuziunii termonucleare, instalaţie ce dispunea de unul dintre cele mai puternice lasere din lume. Botezat „nebunia”, acest complex de instalaţii costase contribuabilul francez cocheta sumă de două miliarde de franci noi. Acolo, pentru o miliardime de secundă, o undă electromagnetică de o energie de cincizeci de ori mai mare decât puterea tuturor centralelor electrice franceze luate la un loc se descărcase într-un tun laser cu dioxid de carbon. Cu o viteză ce i-ar fi putut permite atingerea planetei Marte în câteva secunde, jetul de lumină parcurse o întreagă reţea de tuburi în care magneţi supraconductori îi amplificară efectul şi bombardă cu o formidabilă precizie o bulă de gaz de mărimea, în secţiune, a unui fir de păr. Acea experienţă le dăduse cheia enigmei pe care savanţii se străduiau s-o rezolve de ani de zile.

În acea după amiază de aprilie, fizicianul Prévost era invitat la Palatul Elysée pentru a-i înmâna preşedintelui republicii documentul care rezuma acea descoperire şi de a-i prezenta consecinţele şi direcţiile de dezvoltare.

Ieşi din biroul său, purtând în valiza-diplomat documentul cei mai important pe care oamenii de ştiinţă visau să-l posede: secretul care permitea să se convertească apa oceanelor în combustibil şi de a rezolva pentru vecie nevoile de energie ale umanităţii.

*

Punctual ca de obicei, preşedintele Valéry Giscard d'Estaing intră la orele şaisprezece fix în sala de consiliu restrâns de la parterul Palatului Elysée. Dădu un ocol camerei tapisate în mătase albastră pentru a strânge mâna câtorva miniştri şi înalţi funcţionari invitaţi la acea reuniune secretă. Când ajunse în dreptul lui Pierre Foucault, înalt comisar la energia atomică, un surâs amical îi înflori pe buze.

— Bravo! îi zise el colegului său de promoţie de la Şcoala Politehnică.

Preşedintele făcu semn celor convocaţi să se aşeze. Un uşor freamăt al nărilor trăda iritarea sa la vederea unui scaun rămas gol: fizicianul Alain Prévost era în întârziere.

— Începem aşa cum era prevăzut, spuse el, sec.

Apoi, vorbind în acea manieră lentă şi puţin profesorală ce o rezerva ocaziilor solemne, anunţă:

— Domnilor, v-am rugat să veniţi astăzi pentru a participa la un eveniment ce va influenţa într-o manieră cert decisivă destinul ţării noastre. O echipă de savanţi ce lucrau la Fontenay-aux-Roses a reuşit, în cursul săptămânii trecute, să surmonteze una dintre cel mai mari sfidări ştiinţifice din istoria umanităţii. Fructul muncii lor va permite Franţei, de fapt întregii lumi, de a găsi într-un viitor apropiat o soluţie problemei celei mai grave căreia

noi toţi am fost obligaţi să-i facem faţă, criza mondială de energie.

Preşedintele aruncă o privire iritată spre uşa de intrare în sala de conferinţe.

— Cel care este responsabil de acest succes, fizicianul Alain Prévost, urmează să sosească din clipă în clipă. Dar aşteptând – şi se întoarse spre vechiul său coleg Pierre Foucault – puteţi, domnule înalt comisar, să ne prezentaţi explicaţiile acestei descoperiri?

Foucault luă paharul cu apă din faţa lui şi îl ridică, parca dorind să închine un toast.

— Domnule preşedinte, domnilor, semnificaţia acestei descoperiri ar putea fi sintetizată astfel: cantitatea de apă conţinută în acest pahar va putea furniza suficientă energie pentru a satisface nevoile Parisului timp de două zile.

O expresie de uimire şi surpriză apăru pe chipurile tuturor.

— Da, pentru că apa conţine unul dintre atomii cei mai simpli şi mai abundenţi ai materiei, deuteriul sau hidrogenul greu. Or, ciocnind doi atomi de deuteriu cu o forţă suficientă ca ei să se unească – procedeu cunoscut sub numele de fuziune – se obţine o cantitate enormă de energie comparabila cu cea degajată de stele sau de soare, şi inepuizabilă, căci şi apa e practic inepuizabilă. De fapt, descoperirea noastră demonstrează pentru prima oară ştiinţific posibilitatea de a stăpâni principiul fuziunii. Dar atenţie! Foucault ridicase degetul pentru a atrage atenţia asistenţei. Aplicarea practică a unei astfel de descoperiri va necesita ani de eforturi. Beneficiile industriale pe care avansul nostru le poate aduce sunt incalculabile. Cu o condiţie! Se opri pentru a sublinia importanţa vorbelor sale. Cu condiţia să păstrăm un secret absolut asupra descoperirii noastre.

Spusele sale captivaseră într-atât auditoriul încât nimeni nu remarcase uşierul care adusese un plic ministrului de interne.

— Domnule preşedinte, spuse acesta după ce luă cunoştinţă de conţinutul comunicării, brigada criminalistă mă informează că tocmai a descoperit un corp în interiorul unui „Peugeot 504” abandonat pe aleea Longchamp, în Bois de Boulogne. Victima a fost provizoriu identificată datorită legitimaţiei de intrare la reuniunea de acum. E vorba de fizicianul pe care îl aşteptăm... – aruncă o privire pe hârtia din faţa sa – Dl. Alain Prévost.

*

Trei microbuze bleu ale poliţiei cu girofarurile în funcţiune marcau locul dramei. Un cordon de jandarmi ţinea la distanţă un grup de curioşi format din trecători şi prostituatele ce-şi aveau terenul de vânătoare în Bois de Boulogne. Corpul victimei era întins în iarbă, alături de maşină, şi acoperit cu o pătură.

Indiferent la salutul agenţilor, ministrul de interne, urmat de înaltul comisar la energia atomică, se strecură prin cordonul de jandarmi şi se îndreptă grăbit spre Maurice Lemuel, şeful brigăzii criminaliste.

— Ce-i? întrebă el scurt.

Lemuel arătă un dreptunghi din plastic aruncat pe iarbă. Lângă corp se mai afla un portmoneu şi o riglă de calcul îngălbenită de timp şi de uzură.

— Asta-i tot? se nelinişti ministrul. Nici urmă de documente?

— Da, domnule ministru, răspunse Lemuel. Cele două obiecte pe care le vedeţi şi legitimaţia de intrare la palat, datorită căreia am putut identifica victima.

Ministrul se întoarse spre Pierre Foucault.

— E inadmisibil! strigă el, stăpânindu-şi eu greu furia. Lăsaţi personalităţi ştiinţifice de cea mai mare importanţă să se plimbe prin Paris cu documente ultra-secrete fără paza necesară, ca şi când şi-ar duce rufele murdare la spălat!

— Domnule ministru, oamenii ăştia sunt savanţi. Nu se gândesc la operaţii de asigurare ale securităţii.

— Dacă nu se gândesc ei, trebuie s-o faceţi voi în locul lor! Sunteţi personal responsabil de securitatea organizaţiei pe care o conduceţi. În cazul de faţă rezultatele sunt tragice!

Se întoarse spre Lemuel:

— Care sunt primele constatări pe care le-aţi făcut?

— N-am aflat cine ştie ce. Numai autopsia va putea determina cu precizie cauza decesului. După expresia chipului victimei, aş putea spune că a fost sugrumată – sau că traheea i-a fost sfărâmată cu o lovitură violentă de karaté, de exemplu.

*

Furtul documentelor fizicianului Prévost provocase stupoare şi nelinişte la Elysée şi în înaltele sfere guvernamentale franceze. Sigur, crima nu putea priva Franţa de descoperirea sa excepţională. Dar beneficiile colosale pe care căuta să le obţină datorită avansului său tehnic riscau să se evapore dacă hârtiile nu erau găsite imediat. De fapt era vorba de cel mai important furt de secrete tehnologice din istorie. De cum se întorsese în sediul din piaţa Beauvau, ministrul de interne reuni, în prezenţa lui Foucault, principalii responsabili ai poliţiei şi serviciilor secrete. Ministrul înfăţişă un tablou sumar al situaţiei şi se adresă lui Foucault:

— Domnule înalt comisar, care sunt ţările care ar avea interes să fure aceste documente? îl întrebă el nervos.

— Anglia, Germania, China, poate Japonia, mai mult ca sigur U.R.S.S. şi natural – Foucault întinse plictisit mâna în direcţia bulevardului Gabriel – amicii noştri de la Ambasada S.U.A.!

— Care-i părerea voastră, Villeprieux?

În calitatea sa de şef al D.S.T., prefectul Paul Robert de Villeprieux era comandantul securităţii interioare a teritoriului francez şi al operaţiunilor de contra-spionaj.

— Eliminaţi-i din start pe chinezi, ca şi pe japonezi, declară el: nu sunt operaţionali la noi pentru astfel de acţiuni. Rămân englezii, nemţii, ruşii şi, natural, americanii, îşi frecă nervos bărbia. Eu aş zice că e mâna K.G.B. sau C.I.A.

Printre cele peste zece mii de nume de spioni, sau de persoane bănuite de a se îndeletnici cu această biblică meserie, conţinute în fişierul electronic al celor de la D.S.T., se găseau şi cei treisprezece diplomaţi ai ambasadei sovietice şi aproape o sută de francezi, agenţi ai K.G.B. În ceea ce-o priveşte, C.I.A. număra în jur de două sute de „onorabili corespondenţi” pe teritoriul francez, din care o treime aparţinea personalului diplomatic al ambasadei sau al organizaţiilor oficiale americane reprezentate în Franţa. Ceilalţi erau răspândiţi prin Franţa sub diverse acoperiri.

— Puneţi imediat maximum de efective disponibile pe urmele ruşilor şi americanilor, ordonă ministrul, şi deie Domnul ca ei să fie cei care au dat lovitura.

Câteva minute mai târziu, un roi de automobile banalizate, pline cu inspectori ai D.S.T., ieşeau din garajul de pe strada Saussaies. Mai multe camionete de livrat mărfuri la domiciliu ce ieşiseră discret dintr-un depozit aflat în capătul străzii se amestecară şi ele în trafic. Pictate cu firmele unor măcelari, reparatori de instalaţii sanitare sau patiseri ce existau doar în imaginaţia celor de la D.S.T., sau pictate cu însemnele unor societăţi bine cunoscute, precum „Darty” sau „Locatel”, aceste vehicule erau veritabile laboratoare electronice pe roţi, capabile de a capta conversaţiile ce se derulau în interiorul unei clădiri, de la distanţă de până la o sută de metri.

O singură persoană era impasibilă în mijlocul nemaipomenitei agitaţii din biroul ministrului de interne. Cu ochii întredeschişi meditând parcă la nemurirea sufletului cu o „Gitane papier maïs” perfect nemişcată în

colţul buzelor, generalul Henri Bertrand, cincizeci şi şase de ani, director al S.D.E.C.E.[11] nu intervenise în discuţie până în acel moment. Lungimea scrumului de la capătul ţigării trăda totala sa nepăsare. Primele cuvinte făcură să-i cadă scrumul pe veston.

— Domnule ministru, daţi-mi voie să vă atrag respectuos atenţia asupra faptului că aceste urmăriri au puţine şanse să dea rezultate. Aruncă o privire plictisită spre pendula aurită de pe cămin. Au trecut mai mult de două ore de când nefericitul acela de fizician a fost asasinat, şi puteţi fi sigur că ruşii sau americanii, dacă ei sunt autorii, au pus de multă vreme la adăpost documentele. Acum sunt departe. Se opri să-şi aprindă mucul de ţigară ce-i atârna în colţul buzelor. Cu toate acestea, oricât de neplăcute ar fi uneori manierele amicilor, noştri de la C.I.A., nu e mâna lor în toată această afacere. Şi cu atât mai puţin a „colegilor” de la K.G.B. Nici unii, nici ceilalţi, fiţi sigur de asta, n-ar fi făcut tâmpenia să lase o legitimaţie oficială lângă cadavru, precum şi portofelul.

— Atunci care sunt preferaţii dumitale? se enervă ministrul.

Generalul îşi scutură cu meticulozitate scrumul de pe veston.

— Dacă documentele domnului Prévost sunt atât de valoroase precum susţine domnul înalt comisar la energia atomică, de ce am exclude ipoteza că au fost pur şi simplu furate pentru a fi vândute sau răscumpărate cu o sumă foarte importantă?

Ministrul părea sceptic.

— Cine putea monta o astfel de afacere?

— Ce-au făcut ruşii când au avut nevoie de planurile avionului „Concorde”? S-au dus la Marsilia şi au bătut la uşa „Mediului” – denumirea franceză a crimei organizate „Milieu” – nu-i aşa? Fără îndoială că amicii noştri corsicani şi alţii au învăţat repede lecţia importanţei secretelor industriale.

[11] S.D.E.C.E – Service de Documentation Extérieure et de Contre-Espionnage – serviciul de informaţii externe şi contraspionaj.

Ministrul părea şi mai sceptic.

— Ar trebui să aibă pentru asta cunoştinţe foarte solide în domeniul ştiinţific. Şi o idee foarte precisă despre lucrările pe care le executa domnul Prévost. Cunoaşteţi mulţi tâlhari care pot fi încadraţi în aceste criterii?

Generalul Bertrand admira picioarele din bronz frumos cizelat care sprijineau biroul ministrului, cadou personal al lui Napoleon I, făcut unuia dintre îndepărtaţii săi predecesori. Fără să ridice privirea, recunoscu:

— Nu, nu prea mulţi, ca să fiu cinstit. Iată de ce cred că nu e vorba, probabil, de o operaţie a „Mediului”.

— Atunci cine?

Bertrand simţea toate privirile aţintite asupra lui.

— Două posibilităţi. Există reţele specializate în furtul de secrete industriale. Una din ele putea foarte bine să dea lovitura. Dar nu numai „Mediul” are nevoie de bani. Cred că nu trebuie să excludem şi o altă eventualitate.

— Care? îl presă ministrul.

— O organizaţie teroristă.

A doua zi dimineaţa, puţin înainte de ora patru şi jumătate, soneria telefonului îl trezi pe ministrul de interne în apartamentul său din piaţa Beauvau. Recunoscu vocea înaltului comisar la Energia Atomică.

— Au sunat asasinii lui Prévost, îl anunţă Foucault. Ne-au propus să ne restituie valiza cu documente în schimbul sumei de un milion de franci.

— Şi ce garanţie avem că nu au făcut fotocopii de pe documente?

— Din nefericire, nici una, admise Foucault.

Consultat imediat, preşedintele Franţei dăduse aprobarea de plată şi ordonase poliţiei să se abţină de la orice acţiune împotriva răpitorilor pentru a nu se împiedica recuperarea documentelor. Chiar în acea seară, îndeplinind riguros ordinele primite din cabine telefonice publice situate în puncte diferite ale teritoriului francez, un comisar din D.S.T. depunea răscumpărarea, în bilete uzate de o sută de franci, într-o pubelă de pe strada Belles-Ecuries, în cartierul Panier, la Marsilia. Câteva clipe mai

târziu, valiza-diplomat cu documentele era regăsită, cum se convenise, lângă tejgheaua unui bar de pe strada Monte-Cristo, în acelaşi cartier.

La Elysée, ca şi în înaltele sfere ale poliţiei franceze, vestea venise ca o mare uşurare. Modalităţile de restituire păreau să dovedească faptul că era într-adevăr, o afacere de extorcare de fonduri pusă la cale de cei din „Mediu”.

Numai directorul S.D.E.C.E. rămânea în continuare foarte nedumerit. Îl obseda în mod deosebit următoarea întrebare: dacă documentele erau atât de valoroase, de ce hoţii nu ceruseră o răscumpărare mai mare? Cu timpul, neliniştile sale sfârşiră prin a se estompa.

Şi în felul acesta asasinarea fizicianului Alain Prévost, care debutase ca o afacere de stat, sfârşise ca un banal şi trist fapt divers.

*

La două zile după aceste evenimente, farurile unui Volkswagen albastru apărură brusc la orizontul Deşertului Mării Syrta, la patru sute de kilometri sud-est de Tripoli. În genunchi, în faţa cortului său, pe un covoraş de rugăciune, Muammar al-Gaddafi urmări cu privirea cele două dâre de lumină ce străpungeau întunericul lăptos al zorilor, apoi se prosternă pentru a recita primele surate din CORAN.

Maşina se opri în faţa unui mic bivuac militar instalat la circa cinci sute de metri de cortul lui Gaddafi. Cele trei santinele cu berete roşii făcură semn şoferului să prezinte actele, îl rugară să coboare pentru controlul cu un detector de obiecte metalice. După terminarea formalităţilor fu escortat de un soldat până la cortul lui Gaddafi.

— *Salam Alaikum!*[12] exclamă Gaddafi, când vizitatorul fu la câţiva metri de cort.

[12] Salam Alaikum – Formă de salut folosită între musulmani, în traducere liberă însemnând pacea fie cu tine, răspunsul fiind: Alaikum Salam – si cu tine fie pacea.

— *Alaikum Salam!* răspunse Whalid Dajani, ştergându-şi sudoarea de pe frunte, sudoare datorată călătoriei sale prin deşert.

Colonelul se apropie de el, îl strânse la piept şi-l sărută pe amândoi obrajii.

— Fii binevenit, frate, îl salută el cu un surâs ce-i dezveli dinţii de lup tânăr.

— Am... bâigui Dajani, roşu de emoţie.

Gaddafi ridică mâna, întrerupându-l:

— Frate, să bem mai întâi cafeaua. După care, *Inshaa'Allaah*, vom vorbi.

Îl prinse de braţ pe Whalid şi-l conduse în cortul său. Luând un ibric din alamă ce fierbea pe un fel de tavă plină cu jar, turnă cafeaua vâscoasă tipică triburilor de beduini, în două mici ceşti fără coadă, semănând cu nişte degetare mai mari, oferind una din ceşti invitatului său. Apoi Gaddafi se ghemui pe covorul oriental ce acoperea nisipul în cort. O umbră de surâs trecu pe chipul său frumos.

— Acum, frate, sunt gata să ascult toate veştile.

— Kamal a adus coletul de la Paris ieri seară.

Dajani inspiră profund, apoi lăsă să-i scape un oftat ce răspândi în jur mirosul bomboanelor de mentă pe care le supsese tot drumul pentru a acoperi mirosul whiskyului pe care-l băuse în timpul nopţii. Alcoolul era total prohibit în ţara colonelului Gaddafi.

— Nici acum nu-mi vine să cred, mărturisi el. E tot ce trebuie în hârtiile aduse. Am verificat.

Clătină din cap. Revedea toate coloanele de cifre care – traduceau o realitate asupra căreia puţini avuseseră privilegiul, să arunce o privire. Dar emoţia sa nu era provocată de viziunea unor noi şi inepuizabile surse de energie ce înfierbântaseră imaginaţia savantului francez Alain Prévost. Arabul descifrase în calculele sale o realitate cu totul diferită, teribilă faţă ascunsă a visului fuziunii, termenii unui pact faustic subscris de Prévost şi de colegii săi cu zeii fantastici ai ştiinţei pentru a-şi atinge ţelul. Căci, oferind omului pentru eternitate perspectiva unei energii fără limite, ei puseseră în evidenţă secretele

unei forţe ce putea distruge viaţa de pe pământ. În rezultatul experienţelor de la Fontenay-aux-Roses se găsea ceea ce căuta de fapt Whalid Dajani: secretul bombei H.

— Carlos şi Kamal au lucrat extraordinar de bine, remarcă Gaddafi. Tu eşti sigur că nu există nici un risc să ajungă cu cercetările până aici? Este esenţial să păstrăm cele mai bune relaţii cu francezii.

Dajani îl asigură cu un semn afirmativ din cap:

— Au fotocopiat imediat hârtiile şi le-au pus la locul lor în valiză. Au restituit apoi valiza contra unei sume mari drept răscumpărare, făcând să pară că e vorba de o bandă de gangsteri.

— Şi francezii au înghiţit toată povestea asta?

— Judecând după aparenţe, da.

Gaddafi se ridică şi scormoni jarul ce strălucea în tăviţă.

— Frate, zise el apoi, când am pus la punct această operaţie, tu ne-ai spus că francezii lucrează la descoperirea unei noi surse de energie – Whalid încuviinţă din cap – cum ai putut obţine secretul bombei cu hidrogen plecând de la aceste lucrări?

— Ceea ce au încercat să realizeze la Paris, explică Dajani, este tocmai mini-explozia unei bombe H în laborator. O explozie controlată în scopul de a putea utiliza energia pe care o degajează. Savanţii din lumea întreagă încearcă de peste douăzeci şi cinci de ani să ajungă aici, de când americanii au testat prima lor bombă cu hidrogen.

Făcu o pauză, apoi ridică mâna spre creştetul capului şi smulse un fir de păr. Îl trecu prin faţa ochilor miraţi ai lui Gaddafi.

— Ceea ce doreau ei era să poată provoca explozia unei bule de gaz nu mai mare decât grosimea acestui fir de păr. Pentru a o face, au fost obligaţi să-l comprime la de peste o mie de ori densitatea sa cu o rază de laser de o durată atât de scurtă încât practic nu se poate concepe de o minte obişnuită. Scormoni cu privirea interiorul cortului, până ce se opri asupra ibricului ce fierbea în jar. Un timp atât de scurt încât imensa putere degajată de rază n-ar ridica

temperatura cafelei din ibric cu mai mult de un grad Celsius.

Gaddafi făcu ochii mari.

— Şi totuşi, cum ai aflat secretul bombei H din acea experienţă? insistă el.

— Pentru că francezii au reuşit în cele din urmă să provoace explozia controlată a unei bombe H. Pentru o infimă perioadă de timp, milionimea de secundă ce a precedat explozia bulei lor, s-a realizat configuraţia unei bombe H. Documentele pe care le-am găsit în valiza savantului francez sunt datele numerice relative la această experienţă. Ele dezvăluie relaţia exactă ce trebuie să existe între fiecare component pentru a obţine explozia. Acest secret este secretul bombei H.

Gaddafi se apropie în tăcere de intrarea în cort. Rămase nemişcat privind orizontul înroşit de răsăritul de soare. Căuta să vadă vreunul din semnele prevestitoare ale teribilului *khamsin*, dar albastrul violent al cerului îl linişti. Contemplând imensitatea deşertului, gândea că lumea aceasta e o lume crudă şi nemiloasă. Dar e, de asemenea, o lume simplă în care opţiunea şi consecinţele sale sunt clare. O lume în care mergi drept spre fântână. Găseşti fântâna, supravieţuieşti. N-o găseşti, mori. Simplu.

Cu vestea pe care i-o adusese vizitatorul său, poate că găsise fântâna pe care o căuta de atâţia ani. Se ghemui câteva secunde în lumina zorilor şi îşi aminti povestea Kettatei, ghicitoarea rătăcitoare ce avea toată pielea corpului tatuată şi care apăruse în sălaşul lor atunci când mama sa era cuprinsă de primele dureri ale facerii, la naşterea lui. Se dusese în cortul în care bărbaţii tribului său beau ceai, în aşteptarea naşterii, şi-şi etalase pe un covor instrumentele rituale ale îndeletnicirilor sale: o veche monedă fără valoare, un ciob de sticlă, un sâmbure de curmală şi o bucată de copită de la o cămilă. Prevestise atunci venirea pe lume a unui băiat. Acesta va fi binecuvântat de Allah, proorocise ea, devenind bărbatul destinat de soartă să ducă la bun sfârşit voinţa divină în slujba poporului său. Nici nu terminase bine ceea ce avea

de spus, că prima parte a profeţiei se şi realizase. Strigătul moaşei răsunase din cortul femeilor, pronunţând fraza rituală care saluta sosirea pe lume a unui băiat: *Allah Akbar!* – Dumnezeu este mai mare!

Gaddafi se ridică şi reveni în cort. Luă dintr-un coş de nuiele un castronaş cu *leben,* iaurtul gros din lapte de capră, precum şi o farfurie cu curmale. Le puse pe covor şi-şi invită oaspetele să se servească.

Înmuindu-şi curmalele în iaurt, Gaddafi se gândea la profeţia bătrânei ghicitoare şi la cât de mult îl favorizase Allah în toţi aceşti ani. Allah îi dăduse o misiune, aceea de a-şi readuce poporul pe calea Sa, de a deştepta naţiunea arabă şi a o conduce spre adevăratul său destin, de a răzbuna nedreptăţile făcute împotriva fraţilor săi. Vizita lui Whalid Dajani îi aducea speranţa de a dispune foarte repede de un mijloc decisiv pentru a-şi realiza planul şi de a îndeplini profeţia, adică perspectiva puterii absolute pe pământ.

— Deci, frate, îi zise el lui Whalid, vom putea construi o bombă cu hidrogen plecând de la documentele ce ţi-au fost aduse ieri seară.

— Nu-i prea sigur. Va fi un drum lung şi dificil semănat cu multe, multe capcane. În primul rând trebuie să terminăm programul atomic în curs. Apoi, mă întreb cum vom putea fabrica o astfel de bombă fără a proceda la încercări. Or, la prima experienţă, evreii ne vor ataca folosind propriile lor arme nucleare.

Gaddafi clătină din cap, gânditor, cu privirea îndreptată spre orizont.

— Frate, nu există niciodată măreţie fără pericole. N-au fost obţinute niciodată mari victorii fără să fie învinse mari pericole. Trebuie să acţionăm fără greşeală. Să avem un plan perfect. Noi ceilalţi arabi am intrat în drepturile noastre acum treizeci de ani, dar nici războiul şi nici acţiunea politică nu ne-au permis până acum să ne atingem obiectivele. Astăzi, graţie ţie, noi vom permite, în sfârşit, justiţiei să triumfe.

Se ridică, indicând prin asta faptul că audienţa se terminase.

— Ai făcut o treabă bună, frate, de când Allah te-a trimis aici să ne ajuţi, conchise el cu o voce caldă de recunoştinţă.

De data aceasta, Gaddafi îl însoţi pe oaspetele său pe poteca de nisip până la maşină. Îl luase prieteneşte de braţ pe palestinian. Un mic surâs ironic îi înflorise pe buze.

— Frate, îi şopti el, poate că n-ar trebui să sugi atâtea bomboane cu mentă. Prea multe dulciuri fac rău sănătăţii pe care bunul Allah ţi-a lăsat-o.

*

Furtul documentelor franceze ce conţineau secretul bombei H era ultimul act al unei acţiuni pe care dictatorul libian o ducea la îndeplinire cu încrâncenare încă de la preluarea puterii: să echipeze Libia cu armament nuclear. Puterea era o noţiune pe care o înţelegea din instinct. Or, cum ar fi putut să se impună cu mai multă siguranţă în fruntea mişcării de resurecţie a naţiunii arabe altfel decât devenind primul şef de stat care-şi dota ţara cu arma absolută?

Contrar Israelului, Indiei şi Africii de Sud, care-şi concepuseră şi desfăşuraseră programele lor nucleare într-un secret total, Gaddafi nu încercase niciodată să-şi ascundă acţiunile în direcţia aceasta. De câte ori nu afirmase public, în cursul acestor ultimi zece ani, hotărârea sa de a echipa Libia cu arma nucleară? Proclamaţii care sistematic fuseseră luate în zeflemea de o lume mult prea dornică de a-l prezenta pe autorul lor ca pe un aventurier donquijotesc, incapabil să reunească mijloacele unei asemenea ambiţii.

Primul pas pe lungul drum ce condusese la asasinarea fizicianului Alain Prévost, Muammar al-Gaddafi îl făcuse în lunile următoare luării puterii, când îl trimisese pe prim-ministrul său Abdul Salam Jalloud la Beijing pentru a

negocia cumpărarea de bombe atomice chineze. Refuzat net, Gaddafi se orientase atunci spre Occident.

În anul 1972 încercase să cumpere o centrală electronucleară de 600 Mw de la societatea americană Westinghouse, cel mai mare constructor mondial de centrale nucleare civile. Ar fi trebuit să fie plasată pe coasta de est a ţării, într-o zonă aridă, fără suficientă populaţie şi fără nici un obiectiv industrial ce ar fi putut consuma curentul livrat de centrală. Motivaţia oficială era că urma să sosească o mare instalaţie de desalinizare a apei de mare ce ar fi permis irigarea deşertului din regiune. Dar cum nimeni n-a găsit încă o metodă rentabilă de a desaliniza apa de mare cu ajutorul energiei atomice, rezulta clar că Libia avea în vedere cu totul alte obiective. În felul acesta, veto-ul brutal al guvernului american asupra tuturor vânzărilor de instalaţii nucleare Libiei pusese capăt speranţelor lui Gaddafi şi-l determinase să pună în ţară bazele unei veritabile industrii nucleare. Alesese şi numele de cod al programului care ar fi trebuit să-i doteze ţara cu arma nucleară: *Seif al-Islam*, „Sabia Islamului”. Operaţiunea fusese pusă sub controlul direct al prim-ministrului Jalloud. Mai multe principii stăteau la baza acestui program. Construcţia bombei trebuia să se deruleze sub acoperirea unui program nuclear paşnic. Gaddafi ceruse, pe de altă parte, ca totul să fie conceput astfel încât să se rezerve un cât mai mare număr de posturi inginerilor şi oamenilor de ştiinţă arabi, care erau fie specialişti din laboratoare specializate din străinătate, fie tineri trimişi pe cheltuiala Libiei în cele mai bune universităţi din lume. Din 1972, zeci de studenţi arabi invadaseră cursurile catedrelor de studii nucleare ale universităţilor franceze, engleze, germane şi, mai ales, americane. În 1977, o cincime din totalul studenţilor arabi înscrişi în universităţile americane se pregăteau pentru o diplomă de inginer în domeniul nuclear.

Dictatorul libian ordonase construirea – la patruzeci şi cinci de kilometri sud de Tripoli – Oraşului Ştiinţelor, pe care-l echipase progresiv cu laboratoarele şi

echipamentele cele mai moderne din lume, cumpărate prin intermediul a tot felul de societăţi fantomă sau de complezenţă. Se ocupa personal de negocierea cumpărării din Europa de instalaţii susceptibile să furnizeze inginerilor săi infrastructura tehnologică necesară.

În anul 1973, cu ocazia unei vizite oficiale la Paris, făcuse presiuni asupra guvernului francez de a-i vinde anumite materiale strategice indispensabile realizării programului său. Cererea venea prea devreme. Răspunsul fusese „nu”. Vertiginoasa creştere a preţurilor petrolului, prezisă de Gaddafi, nu aruncase încă pe drumuri un milion şi jumătate de francezi, constrânşi la şomaj. Câteva luni mai târziu, neobositul colonel revendica o fâşie de pământ din teritoriul Ciadului, de-a lungul frontierei Această zonă conţinea uriaşe rezerve de uraniu pe care le prospectase cu ajutorul tehnicienilor argentinieni.

Lovitura ele trăsnet a exploziei nucleare indiene în Deşertul Rajasthan, la 18 mai 1975, urma să aducă un ajutor neaşteptat proiectelor libiene. Primul ministru al Pakistanului, Zulfiqar Ali Bhutto, îşi asigura poporul că va avea, precum indienii, bomba atomică, chiar de-ar fi „să mănânce iarba” pentru asta. Reuşita acestei întreprinderi depindea de un fabulos contract de un miliard de dolari semnat de Franţa pentru cumpărarea unei uzine de retratare a plutoniului şi pentru mai multe reactoare nucleare.

În timpul iernii anului 1976, un emisar pakistanez sosea în secret la Tripoli. Bhutto şi Gaddafi se întâlniseră în februarie 1974 la Lahore, cu ocazia Conferinţei Islamice şi se simpatizaseră. Emisarul aducea acum o propunere ademenitoare din partea prim-ministrului pakistanez: dacă Libia accepta să plătească majoritatea facturii contractului cu Franţa, Pakistanul îi va furniza plutoniul şi ajutorul tehnic de care va avea nevoie. Acordul colonelului Gaddafi va permite pakistanezilor semnarea contractului cu Parisul.

Dar proiectele nucleare pakistaneze se înscriau într-o perspectivă mult prea îndepărtată, şi depindeau de prea

multe probleme politice pentru a satisface poftele „atomice” mult prea presante ale stăpânului de la Tripoli. În mai 1975, în schimbul unui contract de armament de un miliard de dolari şi cedarea unor facilităţi navale în porturile Benghazi şi El Beida, Gaddafi reuşise să smulgă sovieticilor un reactor experimental de 10 Mw, ce-i va permite să întrevadă într-un viitor apropiat posibilitatea de a realiza prima reacţie în lanţ pe pământ arab.

Brusc, în februarie 1976, ţara care, cu trei ani în urmă, îi refuzase lui Gaddafi concursul în obţinerea tehnologiilor nucleare şi datelor ştiinţifice aferente accepta să-i vândă ceea ce căuta cu febrilitate de ani de zile. În cursul unei vizite oficiale în Libia, primul ministru francez Jacques Chirac promite să-i vândă lui Gaddafi faimosul reactor de 600 Mw pe care pretindea că vrea să-l folosească la desalinizarea apei de mare.

Cea mai dramatică înfruntare, care ilustrase lungul şir de demersuri ale şefului de stat libian pentru a-şi dota ţara cu arma atomică, avea loc în decorul cel mai contrastant şi mai îndepărtat de cel al unui cort din piele de capră: salonul lambrisat cu aur al palatului ţarilor, Kremlinul. Interlocutorul colonelului Gaddafi nu era, în acea zi de decembrie 1976, Leonid Brejnev, ci unul dintre cei mai dinamici căpitani ai industriei, aparţinând ţării care într-un trecut foarte apropiat o colonizase pe a sa. Cine putea simboliza mai bine universul confortabil şi rafinat, ameninţat astăzi de austerul vizionar al deşertului, decât strălucitul aristocrat Gianni Agnelli, moştenitorul grupului Fiat, unul dintre imperiile industriale cele mai puternice din lume?

Astăzi, solicitantul era italianul. Venise în secret la Moscova călătorind incognito cu paşaportul unuia dintre colaboratorii săi. Agnelli avea nevoie de bani. Gaddafi deţinea deja 10% din capitalul grupului Fiat, plătind câteva luni mai devreme 415 milioane de dolari, de trei ori mai mult decât valoarea de bursă a acţiunilor. Spre stupefacţia industriaşului, Gaddafi îi propuse să-şi mărească participarea şi să-f acorde credite mai mult

decât generoase dacă Agnelli accepta să transforme, cu ajutor sovietic, o parte a imperiului său industrial într-o industrie de armament ultramodernă, cu o divizie importantă consacrată cercetării şi construcţiei armelor nucleare.

Italianul ceru un timp de reflecţie. Dar şeful statului libian ştia că acum timpul lucra pentru el.

Nu prezisese el, în octombrie 1973, după izbucnirea războiului de Kippur, că va veni o zi când Occidentul va fi gata să vândă totul – să-şi vândă chiar şi sufletul?

PARTEA A TREIA

„GENERALE DORIT, NIMICIŢI LIBIA!”

— AMIN! pronunţă cu fervoare preşedintele Statelor Unite ale Americii, terminându-şi rugăciunea.

Obsedat de viziunea ciupercii atomice ţâşnind din deşertul libian, se ridică şi luă loc la masa de conferinţe. Ramase nemişcat, cu privirea fixă, cu chipul liniştit, gândindu-se îndelung la dilema cea mai îngrozitoare căreia trebuia să-i facă faţă un preşedinte american. Ca şi libianul care îi era acum duşman, era şi el un solitar. Cu toate că avea grijă să ia întotdeauna avizul colaboratorilor săi, el şi numai el, decidea de unul singur.

— Primul lucru pe care vreau să vi-l spun, declară în cele din urmă, este că noi NU TREBUIE să cedăm şantajului. Acceptându-l, distrugem înseşi bazele ordinii internaţionale.

Cu toţii remarcaseră cu uşurare fermitatea acestei atitudini, ce rupea cu climatul de incertitudine care precedase experienţa atomică libiană. Preşedintele fusese adesea criticat pentru nehotărârea sa în caz de criză. De data aceasta, lucrurile stăteau altfel: preşedintele era foarte ferm!

— Trebuie să luăm în considerare faptul că, într-adevăr, o bombă H se găseşte în inima New York-ului, continuă el, grav. Şi va trebui, printre altele, să-l luăm în serios pe Gaddafi când spune că o va face să explodeze dacă noi vom anunţa populaţia. Dar probabil că e un dar providenţial pe care ni-l face în felul acesta. Căci dacă americanii ar afla că locuitorii New York-ului sunt

ameninţaţi din cauza câtorva mii de coloni evrei, opinia publică s-ar dezlănţui. Şi atunci n-am avea altă ieşire decât să-i constrângem pe israelieni să accepte condiţiile lui Gaddafi.

În timp ce vorbea, chipul său se înăsprise. Aruncă o privire în jurul mesei şi apoi spre pupitrele la care se găseau militari.

— Nu cred că mai e nevoie să amintesc obligaţiile morale de neevitat pe care această situaţie le creează pentru toţi cei care se găsesc aici. Mulţi dintre dumneavoastră, cei care vă aflaţi aici, au, fără îndoială, fiinţe dragi pe care această dramă le implică direct. În ciuda acestor lucruri, trebuie să vă atrag atenţia că viaţa a milioane de compatrioţi ai noştri depinde de felul cum vom şti să păstrăm secretul. În ceea ce mă priveşte am de gând să mă sfătuiesc cu soţia asupra acestei tragedii. Aşa cum ştiţi, am cel mai mare respect pentru judecata sa. Las această libertate acelora dintre dumneavoastră ce împărtăşesc aceleaşi sentimente în ceea ce le priveşte pe soţiile lor. Dar vă reamintesc că trebuie păstrat acelaşi secret absolut.

Preşedintele se întoarse spre consilierul său:

— Jack, aveţi de făcut recomandări speciale privind securitatea?

— Fără îndoială că primul lucru ce trebuie făcut e să utilizaţi telefoanele speciale, protejate. Se ştia la Washington că ruşii interceptează convorbirile Casei Albe, cum şi americanii o fac cu cele ale Kremlinului. Şi fără secretare – adăugă Eastman. Dacă aveţi ceva de scris, faceţi-o cu propria mână. Fără ciorne sau indigouri.

James Mills, secretarul general al Casei Albe, interveni în discuţie cu, accentul său tărăgănat din sud:

— Ce să facem să nu permitem presei să-şi vâre nasul în afacerea asta?

Era o problemă vitală. În această ţară ce ridicase la nivelul unui principiu sacru dreptul la informare, nimic nu putea scăpa curiozităţii presei celei mai puternice şi mai bine organizate din lume. Două mii de ziarişti aveau

acreditare la Casa Albă. Patruzeci sau cincizeci dintre ei făceau de gardă zi şi noapte la centrul de presă. Cea mai mare parte a ziariştilor se trezea în fiecare dimineaţă cu convingerea fermă că guvernul îi va minţi cel puţin o dată până la sfârşitul zilei. Recoltarea indiscreţiilor era un sport favorit la Washington unde „secretele" guvernamentale furnizau principalele subiecte de discuţie la cocteiluri, dineuri diplomatice sau mese „amicale" în restaurantul franţuzesc la modă ce se numea, ce coincidenţă!, chiar „Casa Albă".

— Trebuie să-l anunţăm de urgenţă pe John, insistă Mills.

John Goold ocupa unul dintre posturile cele mai delicate din anturajul prezidenţial. Era purtătorul de cuvânt al Casei Albe. De două ori pe zi, la ora unsprezece şi la ora şaisprezece, cobora în arena sălii de presă pentru a-i informa pe corespondenţi, a răspunde la întrebările lor şi a primi înţepăturile lor.

— Trebuie să pună la punct un zid de minciuni capabil să reziste la toate asalturile, recomandă Eastman.

— Şi să ne semnaleze imediat ziariştii care ar avea aerul că bănuiesc ceva, adăugă directorul F.B.I.

— Nu-ţi fă sânge rău, scumpul meu, i-o trânti Mills, sâcâit, dacă vreunul miroase ceva, vom auzi vorbindu-se despre asta în clipa următoare.

— Cu toate astea, n-ar fi mai bine dacă i-am informa pe preşedinţii consiliilor de conducere de la Washington Post şi de la New York Times şi le-am cere să colaboreze cu noi? întrebă preşedintele.

— Gândesc că nu, replică Eastman. Cu cât sunt mai puţin implicaţi, cu atât mai bine. Cel mai bun mod de a păstra secretul este de a acţiona aşa cum a făcut-o preşedintele Kennedy în timpul crizei din Cuba: nu vă modificaţi obiceiurile. Vă sfătuiesc să nu vă schimbaţi nici măcar cu o iotă programul săptămânii. Nimic nu va fi mai eficace, în a dezarma neîncrederea ziariştilor, decât alergarea zilnică în parc şi participarea la inaugurarea pomului de crăciun al personalului Casei Albe.

Preşedintele încuviinţă. Apoi se întoarse spre amiralul care conducea Centrul de comandă şi, regăsindu-şi vechile reflexe de ofiţer, îl rugă să prezinte un raport asupra situaţiei strategice şi să enumere opţiunile ce se ofereau forţelor armate americane.

Amiralul se urcă pe estrada din faţa ecranelor. Eastman nu putu să-şi stăpânească un zâmbet la vederea ofiţerului ţeapăn ca un par, ce vorbea precum un ghid bun de gură al unei agenţii turistice, plimbându-şi indicatorul luminos pe imaginile ce prezentau desfăşurarea forţelor sovietice în lume. Toate informaţiile disponibile arătau că nimic nu se modificase de la explozia din deşertul libian. Herbert Green, secretarul de stat la Apărare, interveni:

— Vă sugerez, domnule preşedinte, să-i alertăm imediat pe ruşi. Oricât de nesemnificative ar fi raporturile lor politice cu Gaddafi, experienţa nucleară libiană poate fi o ameninţare chiar şi pentru ei. Trebuie să le solicităm colaborarea. Printre altele găsesc că e oportun să-i asigurăm că nici una din măsurile pe care vom fi constrânşi să le luăm nu e dirijată împotriva lor.

Preşedintele îşi exprimă acordul dând un ordin lui Eastman:

— Jack, anunţaţi Moscova că aş vrea să vorbesc cu primul secretar.

Atunci chipul trist al lui Middleburger, reprezentantul Departamentului de Stat, se învioră vizibil:

— Mi se pare la fel de necesar, domnule preşedinte, să-i prevenim şi pe aliaţii noştri, la cel mai înalt nivel, în scopul declarat de a coordona cu ei toate acţiunile pe care vom fi obligaţi să le hotărâm aici. Vă solicit autorizaţia să adresez un mesaj din partea dumneavoastră cu titlu strict confidenţial, doamnei Thatcher, cancelarului Helmut Schmidt şi, mai ales, preşedintelui Giscard d’Estaing. Să nu uităm că, probabil, reactorul vândut de Franţa libienilor a fost sursa de plutoniu a lui Gaddafi. Cum chiar dumneavoastră înşivă aţi subliniat mai devreme, domnule preşedinte, francezii ar trebui să ne furnizeze informaţii

capitale pentru ancheta F.B.I. în privinţa oamenilor care lucrează la Tripoli pentru Gaddafi.

Preşedintele încuviinţă şi făcu semn amiralului să-şi continue expunerea. De data asta, pe ecranul foarte întunecat se aprinseră nişte lumini roşii ce indicau poziţia tuturor vaselor Flotei a VI-a americane. Cea mai mare parte a lor se găsea în largul Insulei Creta, angajate într-un exerciţiu de luptă anti-submarină. Amiralul indica principalele unităţi: două super-portavioane, trei submarine nucleare, Un purtător de rachete. Această forţă navală americană era cea mai apropiată de Tripoli şi putea să ia imediat direcţia coastelor libiene.

Amiralul Harry Fuller, preşedintele Comitetului Şefilor de Stat Major, interveni în discuţie:

— Domnule preşedinte, permiteţi-mi să clarific fără întârziere un punct esenţial: NU există soluţie militară satisfăcătoare la această criză. E mai mult decât evident că putem distruge Libia. Pe loc. Dar aceasta nu...

— NU există soluţie militară? i-o tăie indignat texanul Delbert Crandell, titularul de la Energie. Cred că glumiţi, amirale! Libia înseamnă cu totul două oraşe: Tripoli şi Benghazi. Trei sferturi din populaţia sa e concentrată aici. Două sau trei bombiţe deasupra lor şi paf! Libia nu mai există!

— Evident că putem distruge Libia, admise amiralul. Instantaneu. Dar ce garanţie avem că în acest caz blestemata aia de bombă H, dacă chiar există, nu va exploda şi în această situaţie?

— Domnule Middleburger, întrebă şeful statului, care este populaţia Libiei?

— Două milioane, domnule preşedinte. Cu eroare de două mii în plus sau în minus. Recensămintele nu sunt cine ştie ce exacte pe acolo.

Şeful statului se întoarse spre preşedintele Comitetului şefilor de stat-major.

— Harry, câte victime ar face explozia unei bombe de trei megatone într-un oraş ca New York-ul?

Amiralul îşi freca bărbia.

— Greu de spus...

— Măcar la ordinul de mărime...

— La prima vedere, să zicem... cam... patru sau cinci milioane de locuitori.

Preşedintele îl fixă cu gravitate pe titularul de la Energie:

— Din nefericire, vai, acesta este răspunsul! Nu există soluţie militară la acest şantaj, domnule ministru.

Şi, adresându-se amiralului, adăugă:

— Harry, ce propui în loc?

— Să iniţiem o operaţiune spectaculoasă de intimidare! răspunse Fuller cu vigoare. Trebuie să-i demonstrăm colonelului Gaddafi riscurile ce şi le ia cu odiosul său şantaj! Trebuie ca în fiecare clipă să-i reamintim că putem să-l „termonuclearizăm" într-o clipită. Să trăiască, să respire, să mănânce ştiind asta, şi atunci mai vedem noi!

Amiralul întinse mâna spre ecranul pe care clipeau luminiţele roşii.

— Sugerez ca Flota a VI-a să ia cap spre Libia cu toată viteza. Odată ajunse în faţa coastelor, vasele să aplice procedurile de război radio-electronic, saturând cu ţinte false ecranele radarelor libiene. Portavioanele să-şi lanseze aparatele de zbor în valuri deasupra coastei, iar piloţilor să li se ordone să vorbească în clar, astfel încât Gaddafi să înţeleagă că avioanele transportă atâtea rachete cu cap termonuclear încât blestemata lui de ţară va fi transformată într-o mare de sticlă. Un surâs glacial trecu pe faţa amiralului. Această demonstraţie de forţă ar trebui să modifice modul în care inamicul percepe consecinţele gestului său. Poate că aşa îl vom convinge.

În timp ce preşedintele aprobă această propunere, la telefonul din faţa directorului C.I.A. se aprinse o lumină. Acesta ridică receptorul, ascultă câteva clipe şi închise telefonul.

— Domnule preşedinte, s-ar părea că mai avem o belea pe cap, îl anunţă Tap Bennington. Israelienii au înregistrat explozia pe seismografele lor. Bănuiesc că ar fi vorba de o

experienţă nucleară. Ne cer să le spunem ce ştim despre asta.

Chipul preşedintelui se întunecă. Era de aşteptat ca israelienii să înregistreze unda de şoc. Dar atâta timp cât nu vor descoperi căderile radioactive, nu vor avea nici o dovadă. Şi, din fericire, prognoza meteorologică nu prevedea curenţi de aer în direcţia lor. Ceea ce le trebuia americanilor în acele momente, era să câştige timp, cât mai mult timp pentru a putea acţiona.

— Spune-le că pentru moment nu avem nici un fel de informaţie, dar că vom verifica.

Şirul de orologii digitale de deasupra ecranelor indicau că era ora 0.30 – adică 7.30 la Ierusalim şi la Tripoli. Mai rămâneau treizeci şi cinci de ore şi jumătate până la expirarea ultimatumului lui Gaddafi.

Preşedintele se adresă asistenţei:

— Vreau să definim în ordinea importanţei problemele cărora va trebui să le facem faţă. În primul rând e New York-ul şi locuitorii săi. Urmează bomba: cum s-o găsim şi cum s-o neutralizăm? în al treilea rând, Gaddafi, cum să negociem cu el? în sfârşit, mai rămâne o ultimă problemă: Israelienii. Cum facem să nu ajungem la o confruntare cu ei?

Îşi întoarse fotoliul pentru a se adresa secretarului de stat la Apărare. Protecţia civilă era plasată sub umbrela tentaculară a departamentului.

— Doctore Green, există vreun plan pentru evacuarea de urgenţă a populaţiei din New York?

— Domnule preşedinte, răspunse ministrul, preşedintele Kennedy a pus această întrebare în privinţa oraşului Miami, a doua zi după criza rachetelor din Cuba. Atunci au fost necesare două ore pentru a obţine răspunsul: „NU”. De data asta vă pot răspunde în două secunde. Şi, din nefericire, răspunsul e acelaşi: NU!

— Amintiţi-vă, interveni Eastman, că Gaddafi ne-a prevenit: va comanda explozia la cel mai mic semn de evacuare. Iată deci motivul pentru care a cerut ca afacerea să rămână secretă. Îi consideră pe newyorkezi ca pe

ostatecii săi. Or, dacă aceştia vor afla riscul ce-i paşte, o vor lua la fugă.

— Şi chiar credeţi în acest şantaj suplimentar? mormăi James Mills.

— Mă tem că va trebui s-o crezi şi tu, constată oftând preşedintele.

— Chiar şi dacă asta pune în pericol de moarte cinci milioane de persoane?

— Cele cinci milioane de persoane ar fi şi mai periclitate, dacă vom face prostia să credem că e un bluf!

Preşedintele aruncă o privire disperată spre ecranul pe care încremenise imaginea care, într-un cerc alb, prezenta în continuare modestul bungalow al duşmanului său invizibil. Putea oare să-l lase pe fanaticul ce trăia în el să-i dicteze regulile îngrozitoarei sale sfidări, împiedicându-l să-şi protejeze compatrioţii?

Vocea sa nu mai era decât un murmur când reluă:

— Oricare vor fi dramele cu care ne vom confrunta, nu avem dreptul să uităm că prima noastră responsabilitate priveşte pe locuitorii New York-ului. Înainte de orice alte consideraţii. Se întoarse spre titularul Departamentului de Stat al Apărării. Doctor Green, mobilizaţi-vă specialiştii şi pregătiţi cel mai bun plan de evacuare posibil.

La nevoie, vom goli New York-ul.

*

Liniştea perfectă a desertului, atât de dragă lui Muammar al-Gaddafi nu era tulburată de zgomot de telexuri, aparate de radio sau maşini de scris sau de decodat. Se auzea numai scâncetul îndepărtat al vântului. Luase hotărârea să aştepte aici, în mijlocul deşertului, rezultatul experienţei sale nucleare, aici unde se făurise şi se călise voinţa sa şi unde se născuseră visele sale. Postului obişnuit de comandă, el îi preferase cortul său de beduin, simbol al acestei rase ameninţate, căreia el vroia să-i redea plenitudinea destinului său. Nici o manifestare a

acestei tehnologii pe care hotărâse s-o stăpânească nu apărea în acel loc monahal. Nici ecrane speciale pentru a trece în revistă întreaga lume, nici colaboratori în uniforme impecabile care să-i prezinte situaţia strategică şi opţiunile posibile, nici panouri clipitoare care să-i prezinte desfăşurarea propriilor sale forţe. Gaddafi era singur cu armonia deşertului şi pacea sufletului său.

Ştia că nu era timpul şi nici locul pentru a complica lucrurile. Cum lumina ce-se naşte alungă tenebrele nopţii, pustiul acelor locuri reducea la esenţial nevoile vieţii. Aici, totul era subordonat inexorabilei lupte pentru supravieţuire.

Din vremurile imemorabile, ameţitoarea singurătate a orizonturilor infinite făcuseră din deşert incubatorul prin excelentă al unei spiritualităţi care împingea omul să aspire la absolut: Moise, în deşertul Sinaiului, Isus pe Muntele Carantaniei, Mahomed în Hegira Sa oferiseră umanităţii viziunile născute din solitudinea existenţei Lor în deşert. Un întreg şir de mistici şi de iluminişti, de fanatici şi de vizionari apăruse din aceste imensităţi pentru a se opune obişnuinţei cu plăcerile şi cu liberul arbitru al contemporanilor săi.

În atmosfera familiară, liniştitoare, a deşertului său, acest nou campion solitar al absolutismului aştepta cu calm rezultatul experienţei nucleare. Ştia prea bine că reuşita risca de a declanşa o ripostă imediată a Americii. Dar dacă asta era voinţa lui Allah, era gata să piară în locurile în care îşi călise voinţa. Dacă, din contră, experienţa eşua, nu avea decât să condamne „complotul” ce se născuse pe pământul ţării sale, pentru a-şi salva prestigiul. Ar fi ordonat arestarea câtorva palestinieni şi ar fi organizat o mascaradă de proces pentru a mai potoli indignarea Americii şi lumii.

Urechea sa sensibilă desluşi zgomotul sacadat al unui elicopter. Îl văzu apărând dintr-un colţ al cerului, dând ocol cortului şi aterizând la două sute de metri de el. Un bărbat sări grăbit din elicopter:

— *Ya sidi*, exclamă el, a funcţionat!

Gaddafi derulă un covoraş în faţa cortului. Ca şi preşedintele Statelor Unite, prima sa reacţie fu să se arunce în genunchi. Dar rugăciunea sa era o mulţumire pentru puterea pe care experienţa reuşită i-o punea la îndemână. Ţesută în fondul multicolor al covorului de rugăciune, se distinge silueta sanctuarului islamic pe care acum avea puterea să-l recupereze, în numele credinţei sale şi a poporului său. Moscheea lui Omar de la Ierusalim!

Elicopterul ce-l aducea pe Muammar al-Gaddafi din Deşertul Mării Syrta ateriză la orele 7.35 pe o platformă camuflată într-o pădurice de pini maritimi la treizeci de kilometri la sud-est de Tripoli. Şeful statului libian sări la volanul unui Volkswagen de culoare verde-smarald şi demară în trombă. Patru minute mai târziu depăşi un şir dublu de garduri din sârmă ghimpată electrificată şi se angajă pe o lungă alee mărginită de chiparoşi, urmat de un jeep plin cu însoţitori din corpul de elită al beretelor roşii. Aleea ducea la un P.C. riguros păzit şi ţinut secret, a cărui siguranţă era garantată de două batalioane din forţele de gardă. Nici un diplomat străin, nici un vizitator de marcă, nici un şef de stat arab frăţesc nu urcase treptele elegantei reşedinţe ce se înălţa în capătul aleii, construită într-un crâng de eucalipţi pe malul Mediteranei.

Cu balustradele sculptate cu fineţe şi cu coloanele sale dorice Vila Pietri evoca o splendidă reşedinţă a nobilimii italiene construită din greşeală la porţile continentului african.

Vila fusese într-adevăr construită de un roman aparţinând aristocraţiei comerţului cu stofe şi care-i dăduse numele său. După moartea proprietarului a servit de reşedinţă guvernatorului general fascist al Libiei mussoliniene, de reşedinţă fratelui regelui Idris al Libiei şi, mai târziu, comandamentului bazei aeriene americane de la Wheelus, din apropiere de Tripoli. Vila Pietri adăpostea acum cartierul general al operaţiilor speciale ale colonelului.

Acolo a fost organizat sângerosul atentat împotriva atleţilor israelieni în timpul Jocurilor Olimpice de la München, ca şi operaţiunea de pe aeroportul din Roma, din decembrie 1973, destinată asasinării lui Kissinger, răpirea miniştrilor petrolului din O.P.E.P.[13]., atacul cu rachete împotriva unui avion „EL AL”‘ pe pista aeroportului francez Orly, deturnarea Airbus-ului de la Entebee. Eucalipţii din parc ascundeau antenele care transmiteau ordinele lui Gaddafi insurgenţilor din I.R.A.[14] irlandeză, teroriştilor germani din banda Baader, celor din Brigăzile roşii italiene, sinucigaşilor japonezi ai armatei roşii japoneze şi chiar fanaticilor musulmani infiltraţi până în Taşkent şi în Turkestanul sovietic. Pivniţele, care înainte adăpostiseră cele mai fine vinuri de pe dealurile Toscanei, fuseseră transformate într-un ultramodern centru de transmisiuni, legat în mod deosebit de instalaţiile radar libiene. Machete ale cabinelor de pilotaj ale avioanelor Boeing 747 şi Airbus fuseseră construite într-un salon pentru a-i instrui pe autorii deturnărilor de avioane să dejoace tentativele piloţilor de a para acţiunea lor. Pe pereţi erau hărţi care indicau cu linii roşii itinerariile urmate de cea mai mare parte a companiilor aeriene, în timp ce vrafuri de dosare cuprindeau toate informaţiile importante privind fiecare zbor. Gaddafi însuşi dăduse banii necesari echipării Vilei Pietri şi găzduirii locatarilor ei: „Tot ce înfige un ghimpe veninos în piciorul duşmanilor noştri e bun”.

Înainte de a-şi părăsi deşertul, Gaddafi schimbase galabeya de beduin cu o uniformă din stofă kaki impecabil călcată, ce avea numai însemnele de colonel pe epoleţi. Cearcănele de sub ochi trădau surmenajul, şi tensiunea nervoasă a ultimelor zile, dar chipul îi strălucea de fericire.

---

[13] O.P.E.P. – Organización de Países Exportadores de Petróleo – organizaţia ţărilor exportatoare de petrol.

[14] I.R.A. – Irish Republican Army – armata republicană irlandeză.

— Nimeni nu mă va mai obliga vreodată să stau cu braţele încrucişate în timp ce fraţii mei palestinieni sunt deposedaţi de pământul sacru al ţării lor.

Cu o triumfătoare exuberanţă îşi interpelase pe cei câţiva colaboratori care-i veniseră în întâmpinare: primul ministru Abdul Salam Jalloud, unul dintre rarii participanţi la lovitura de stat care mai era alături de el, responsabilul serviciilor sale de spionaj, comandanţii armatei terestre şi aviaţiei. Şeful lor îi obişnuise cu toanele sale. I se întâmpla să explodeze în furii teribile, sau să se lanseze în interminabile monologuri pe care nimeni nu îndrăznea să le întrerupă. Cum părea a fi cazul în acea dimineaţă.

— Lumea întreagă i-a lăsat pe criminalii ăştia de jidani să fure pământurile fraţilor noştri şi să-şi implanteze acolo blestematele lor colonii fără să ridice un deget, vocifera el. Pacea lui Saadat? O uriaşă impostură! Ce fel de pace? Care permite jidanilor să continue jaful împotriva fraţilor noştri palestinieni? Vorbesc de autonomie... Geddafricană. – AUTONOMIE da, care permite străinilor să ne fure casa! Ah! Saadat! E-şeful a patruzeci de milioane de bărbaţi. Allah i-a dat marele cal alb al Califului, şi el ce-a făcut? S-a culcat în mijlocul drumului şi a adormit. Şi eu ce am la îndemână? Micuţul măgar libian cu copitele aurii! Visam să conduc un popor care nu-şi pierde timpul dormind, un popor care-şi petrece zilele pregătind recucerirea pământurilor fraţilor săi palestinieni, un popor ce va respecta legea sacră a lui Allah şi se va supune Coranului pentru că vrea să servească de exemplu şi altor popoare...

Şi ce popor am eu de condus? Un popor care doarme! Un popor care nu se interesează de ceea ce se întâmplă cu fraţii săi palestinienii! Oameni care nu visează decât să-şi cumpere un Mercedes şi trei televizoare color... Am antrenat elita piloţilor noştri să piloteze avioanele Mirage în luptă şi ei ce fac? Au venit şi şi-au deschis prăvălii în bazar, unde sunt aparate japoneze de condiţionat aerul!

Violenţa care însufleţea chipul dictatorului hipnotiza auditoriul. Izbucni într-un râs răzbunător.

— Dar acum, ce importanţă mai are? Graţie bombei mele, nu mai am nevoie de milioane de bărbaţi în spatele meu, ci numai de un pumn de fideli ce sunt gata să plătească preţul pe care-l cer eu! Oare Califul a cucerit lumea cu milioane de oameni? Nu! I-au fost suficienţi câţiva însoţitori, pentru că erau puternici prin credinţa lor!

Gaddafi tăie aerul cu bastonul cu măciulie din argint pe care-l purta din vremea când era la şcoala militară din Anglia. Vocea îi devenise blândă, aproape rugătoare.

— De altminteri, nu cer imposibilul americanilor… Nu cer decât ceea ce e drept. Adică să ne dea Cisiordania. Şi Ierusalimul. Întreaga lume ne va sprijini să obţinem aceste drepturi.

Salam Jalloud, primul ministru, îşi pipăia nervos cusătura pantalonului. Era unicul colaborator al lui Gaddafi ce se arătase ostil planurilor sale.

— Continui să susţin, Sidi – interveni el – că americanii ne vor şterge de pe faţa pământului. Deja discută cu evreii cum să ne înşele, făcându-ne să credem că vor accepta cererile noastre şi ne vor lovi când vom lăsa garda jos.

— Nu vom lăsa niciodată garda jos, i-o tăie Gaddafi, arătând o cutiuţă neagră pusă pe masa de conferinţe din punctul său de comandă. Iată îngerul nostru păzitor!

Aparatul, o altă producţie a inginerilor japonezi de la firma „Oriental Electric”, semăna cu telecomanda unui televizor. Cu un singur deget Gaddafi putea trimite o comandă ce era recepţionată în adăpostul de sub vilă. Acolo, supravegheat în permanenţă de trei „berete roşii”, se găsea terminalul calculatorului care, răspunzând acestui semnal, transmitea satelitului „Oscar” ordinul codificat ce făcea să explodeze bomba ascunsă în New York.

— Americanii nu-s nebuni, continuă dictatorul libian. Credeţi că vor lăsa să moară cinci milioane de compatrioţi de-ai lor pentru o mână de sionişti? Pentru acele colonii pe care le-au condamnat întotdeauna? Niciodată! Vor obliga Israelul să ne dea ceea ce-i cerem. Oricum, nu avem motive să ne temem de americani. Până acum, au putut să

ne ignore şi să ajute jidanilor să calce în picioare speranţa fraţilor noştri palestinieni de a avea o ţară a lor. Erau o superputere. Şi se aflau la adăpost. – Un surâs îi apăru în colţul buzelor. Ei bine, fraţilor, încă mai sunt o superputere. Dar nu mai sunt la adăpost!

*

Preşedintele Statelor Unite părăsise sala de comandament a Pentagonului pentru a sta de vorbă cu şeful de la Kremlin. În lipsa sa, colaboratorii se împărţiseră în grupuleţe, în timp ce marinarii în ţinută albă aduceau carafe mari cu cafea caldă. Numai Jack Eastman rămăsese pe locul său. În faţa lui se strânseseră o mulţime de documente, mai toate marcate „ultra-secret”. Îi trebuia o voinţă ieşită din comun pentru a-şi alunga din minte terifiantul spectacol la care asistase şi a se concentra asupra sarcinii sale. Trebuia să determine amploarea exactă a crizei şi să prezinte preşedintelui, cu toată claritatea şi conciziunea dorită, soluţiile posibile pentru a-i face faţă, chiar dacă ele nu păreau a fi decât o serie de măsuri apocaliptice.

Deschise primul din cele patru volume intitulate „RĂSPUNS FEDERAL LA URGENŢE NUCLEARE ÎN TIMP DE PACE”. Milioane de dolari ai contribuabililor, zeci de mii de ore de muncă fuseseră înghiţite de pregătirea acestor planuri. După o sumară examinare, Eastman le îndepărtă cu inima strânsă. New York-ul putea fi transformat în cenuşă cu mult înainte ca cineva să poată descifra limbajul acela birocratic! Deasupra vrafului de dosare se găsea un memorandum ultra-secret, pregătit în anul 1975 de consilierul ştiinţific al preşedintelui Ford, „DISTRUGERILE ÎN MASĂ ŞI TERORISM NUCLEAR”. Eastman nu se putu abţine să nu sublinieze cu un mormăit ce aducea a sudalmă cinismul şi ironia unei recomandări a documentului: „Obişnuiţi-vă să simulaţi cât mai des pe calculator toate crizele imaginabile. În felul acesta, când

va izbucni o adevărată criză, calculatorul vă va arăta calea de urmat”.

— Domnilor! Preşedintele! anunţă amiralul responsabil al Centrului de comandament.

Şeful statului se îndreptă cu paşi mari spre masa de conferinţe.

— Am discutat cu Primul-secretar, declară el, înainte chiar ca toţi să-şi fi ocupat locul în jurul mesei. M-a asigurat că Uniunea Sovietică condamnă fără rezerve şantajul lui Gaddafi şi m-a asigurat de totala sa colaborare. Îi va transmite ambasadorului său la Tripoli un mesaj pentru Gaddafi, în care va condamna gestul său şi-l va pune în gardă în privinţa consecinţelor.

Chipul trist al reprezentantului Departamentului de Stat se animă din nou:

— Domnule preşedinte, vă rog să-mi permiteţi să recomand, ca un corolar al acestei intervenţii, o acţiune diplomatică mondială având ca ţel să-i demonstreze lui Gaddafi că e singur!

— Nu am nici o obiecţie, numai că sunt foarte sceptic în privinţa rezultatului unor astfel de presiuni asupra unui om precum este Gaddafi.

— Cred că e cazul să-i cerem secretarului de la Justiţie să vină de urgenţă aici, sugeră Eastman. Căci o astfel de anchetă va necesita fără întârziere anumite autorizaţii excepţionale.

— Şi ce vom face cu Congresul? întrebă neliniştit John Mills.

Preşedintele avea un aer chinuit. Relaţiile sale cu baronii din Capitol Hill nu străluciseră niciodată prin cordialitate. Afacerea era mult prea gravă pentru a nu informa cel puţin principalii lideri.

— James, încearcă să afli care sunt reprezentanţii pe care i-a prevenit John Kennedy la începutul crizei rachetelor din Cuba.

— Trebuie să luăm în considerare şi aspectul constituţional, reaminti Eastman. Domnule preşedinte, ar

trebui să-l avertizaţi pe guvernatorul statului New York şi, mai ales că el e în prima linie, pe primarul oraşului.

— Primarul? repetă gânditor preşedintele. Iată un individ care riscă să ne facă greutăţi.

Primarul New York-ului era într-adevăr un personaj ascuns şi bănuitor ce trebuia tratat cu multă atenţie.

— Oricum ar fi, aveţi dreptate. Rugaţi-l să vină aici şi spuneţi-i tot adevărul. Toţi cei din jurul mesei încuviinţară hotărârea sa. Apoi Eastman se ridică şi, cu vocea aceea liniştită cu care obişnuia să rezume afacerile cele mai dramatice, făcu un bilanţ al situaţiei:

— Domnule preşedinte, eu cred că nu avem decât două direcţii posibile de acţiune. Prima e, bineînţeles, să găsim bomba şi s-o neutralizăm. Toate ordinele necesare acestei acţiuni au fost deja date celor de la F.B.I. şi C.I.A., iar cercetările sunt în curs. A doua este de a intra în contact cu Gaddafi şi de a-l convinge că, oricare ar fi problemele sale cu Israelul, şantajul nuclear asupra New York-ului e un procedeu iresponsabil pentru a fi folosit la obţinerea de reparaţii.

Făcu o scurtă pauză, apoi continuă:

— Cum aţi spus-o şi dumneavoastră în această seară, e vorba de un şantaj terorist cu luare de ostateci în cel mai propriu sens al cuvântului. Ne găsim în prezenţa unui exaltat care ţine un revolver încărcat la tâmpla a cinci milioane de persoane. Trebuie să-l convingem să lase arma şi să accepte să negocieze cu noi acele elemente raţionale din cererile sale, în acelaşi fel în care încercăm să discutăm cu orice terorist care a luat ostateci. Dispunem chiar aici de numeroşi experţi în astfel de negocieri. Propun să-i chem să ne ajute în privinţa asta.

— Perfect de acord, Jack. Organizează imediat o reuniune la Casa Albă.

Şeful de stat major al armatei de uscat interveni în discuţie:

— Domnule preşedinte, mă tem că suntem pe cale să pierdem din vedere un punct esenţial, declară el cu fermitate. Sunt de părerea amiralului Fuller şi recunosc că

atâta timp cât blestemata aia de bombă H se găseşte în inima New York-ului, nu avem nici o opţiune militară împotriva Libiei. Asta nu înseamnă că nu trebuie să ne pregătim de o intervenţie militară. Dar nu împotriva Libiei... împotriva Israelului.

Preşedintele se încruntă:

— Israel?

— Israel, domnule preşedinte. Căci dacă bomba e în New York, asta înseamnă că pe un taler al balanţei aveţi viaţa a cinci milioane de americani, iar pe cealaltă expulzarea câtorva mii de evrei care oricum n-au nici cel mai mic drept să se instaleze acolo. Câteva mii de coloni fanatici sau oraşul New York?

Mare amator de teatru, generalul făcu o pauză de efect, apoi spuse în concluzie:

— Eu preconizez să punem în stare de alarmă de luptă Divizia 82 aeropurtată, trupele din Germania şi să păstram în Mediterana orientală transportoarele de trupe ale Flotei a VI-a, mai degrabă decât să le trimitem spre Libia alături de portavioane. Şi sugerez ca Departamentul de Stat să ia discret legătura cu Siria – un surâs maliţios îi înflori pe chip – pun pariu că vor fi mai mult decât bucuroşi să ne acorde facilităţi de aterizare la Damasc, în caz de nevoie.

Generalul culese aplauze aprobatoare din asistenţă. James Mills se făcu ecoul lui:

— Generalul are dreptate. Adevărul e că implantările de coloni în teritoriile ocupate sunt absolut ilegale. Şi noi ne-am opus întotdeauna acestor implantări. Chiar şi dumneavoastră le-aţi dezaprobat, domnule preşedinte. Şi dacă vom fi nevoiţi să alegem între coloni şi New York şi dacă Israelul refuză să-şi expulzeze colonii, trebuie să fim gata să mergem şi să-i scoatem de acolo cu forţa.

— Oricare ar fi părerea voastră despre coloniile din Cisiordania, spuse preşedintele cu un ton foarte sec, şi o cunoaşteţi pe a mea, nu poate fi vorba de a obliga Israelul să le evacueze acum. Asta ar demonstra că acest fel de acţiuni aduc beneficii.

— Domnule preşedinte, acest punct de vedere este cu certitudine eminamente respectabil, spuse James Mills la fel de sec, dar mi-e frică de faptul că nu le va fi de nici un folos locuitorilor New York-ului.

Jack Eastman urmărise înfruntarea fără să se amestece. Brusc, luă cuvântul:

— În orice caz, un lucru e sigur: că această afacere e vitală pentru Israel. Ar fi mai bine să-l avertizăm pe domnul Begin cât mai repede cu putinţă.

Numai la pronunţarea numelui prim-ministrului israelian, chipul preşedintelui se posomori. Nici un lider politic din lume nu-l făcuse să sufere ca acest evreu care-l terorizase, zile de-a rândul, cu interminabile discursuri despre istoria Israelului, pline de eternele referinţe la Biblia pe care el, preşedintele, o cunoştea mult mai bine decât Begin şi cu obiceiul acela exasperant de a discuta la infinit detaliile cele mai nesemnificative, se gândea cu scârbă la penibilele amintiri pe care i le lăsase maratonul de la Camp David şi la imensa răbdare de care fusese obligat să dea dovadă pentru a mai tempera intransigenţa prim-ministrului Israelului. Printre altele, nu-i iertase niciodată faptul că-l sfidase cu noile implantări în teritoriile ocupate şi că profitase de dificultăţile politice interne pentru a se adresa peste capul lui comunităţii evreieşti din America.

În ciuda resentimentelor personale, nu avea de ales.

— Aveţi dreptate, suspină el. Faceţi-mi legătura cu domnul Begin.

*

Galopul unui cal răsuna pe aleea călăreţilor din Bois de Boulogne, care la ora aceea era de obicei pustie. În decembrie se lumina târziu la Paris şi călăreţul apărea din tenebre precum o fantomă din vechile legende. Nimic nu-i era mai plăcut persoanei şefului S.D.E.C.E. Serviciul de

informaţii francez, decât obscuritatea ce învăluia cavalcada sa matinală.

Într-o vreme în care panourile indicatoare de pe autostrăzile americane arătau direcţia sediului C.I.A. în care nume de agenţi britanici erau folosite pentru a alimenta dezbaterile din Camera Comunelor, organizaţia pe care o conducea Henri Bertrand continua să fie obsedată de mania secretului. Era ca şi când S.D.E.C.E. ar fi pretins că nu există. Nici o carte de telefon, nici un ghid al străzilor, nici un *Bottin* nu menţiona numele şi adresa cartierului său general. Nici un *Who's Who*, nici un document guvernamental nu menţionau numele lui Bertrand sau ale subordonaţilor săi. Bertrand nici măcar nu era adevăratul său patronim. Era un pseudonim pe care şi-l alesese în vremea când era tânăr căpitan de cavalerie în războiul din Indochina şi fusese numit, în anul 1954, în rândul serviciilor secrete.

Bertrand încetini galopul calului şi ajunse la pas în dreptul grajdurilor clubului Polo de Bagatelle. De cincisprezece ani, de când aparţinea acestui club ultraelegant şi ultraselectiv, numele său nu apăruse niciodată în repertoarul elegant cu coperte verzi, publicat în fiecare an. În apropierea portalului fu surprins să recunoască silueta zgribulită ce-l aştepta în penumbră. Numai o afacere de-o extremă urgenţă putea să-l scoată din casă la o oră atât de matinală pe Palmer Whitehead, şeful antenei C.I.A. la Paris.

— Salut, *mon cher*! strigă voios Bertrand, sărind de pe cal.

Şi înainte ca Whitehead să aibă timp să-i răspundă, îl luă de braţ şi-l conduse spre peluză.

— Vino cu mine, vreau să-l las să se odihnească.

Timp de câteva minute, cei doi bărbaţi merseră alături de cal pe iarba unde, vara, poneii baronului de Rothschild şi caii crescătorilor de vite argentinieni îşi purtau stăpânii în entuziasmate partide de polo. Reprezentantul C.I.A. nu-i mărturisi colegului său francez ameninţarea ce plutea asupra New York-ului. Se mulţumi să-i spună că guvernul

american a primit dovada incontestabilă că Gaddafi a fabricat o bombă H, plecând probabil de la plutoniul furnizat de reactorul francez, şi că se pregătea s-o folosească în scopuri teroriste. Washingtonul avea cea mai urgentă nevoie să cunoască identitatea tuturor persoanelor care ar fi putut participa la programul atomic libian.

— Ştii, dat fiind faptul că e vorba de implicaţii nucleare, sunt obligat să obţin acordul şefilor mei pentru a-mi vârî nasul în aceste afaceri, răspunse Bertrand. Cu toate acestea, ţinând seama de cele ce mi-ai spus, sunt sigur că nu vor fi nici un fel de probleme.

Americanul clătină din cap cu gravitate:

— Am toate motivele să cred că un mesaj personal din partea preşedintelui nostru este pe drum spre Elysée.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâna. Urcându-se în maşină, americanul îi spuse:

— Şi, Henri, fii mai ales discret, foarte, foarte discret.

Două minute mai târziu, un Peugeot 604 gri, condus de un şofer, părăsea Bois de Boulogne şi se amesteca în circulaţia matinală de pe bulevardele-periferice. Transpirând încă de pe urma cavalcadei, confortabil instalat pe bancheta din piele, cu capul sprijinit de tetieră, Bertrand avea ochii închişi. Dormita. Nu înainte de a fi dat prin radio-telefon ordinele pe care le reclama situaţia. În prezent – ca şi Napoleon, care era modelul său – profita de ocazie pentru a se odihni, pregătindu-se să fie în formă în vederea depăşirii greutăţilor pe care le presimţea.

*

Primele raze de soare luminau pietrele gălbui ale zidurilor unei case ce purta numărul 3, de pe strada Balfour din Ierusalim. Briza înfiora pinii de Alep ce ascundeau de privirile curioşilor reşedinţa primului ministru al Israelului. Erau orele opt ale acelei, dimineţi de 14 decembrie.

În dreptul ferestrei biroului de la parter stătea nemişcat un bărbat. Cu un aer morocănos contempla straturile de trandafiri ce împodobeau zidul grădinii. Peste zid, la circa o sută de metri se vedea clădirea impunătoare a hotelului King David, ce se profila maiestuoasă pe fondul albastru al cerului. La vederea acelei clădiri, Menachem Begin era întotdeauna năpădit de amintiri. În anul 1947, aflându-se în fruntea unui comando al Armatei I-alegale a locuitorilor evrei, cunoscută sub numele de „Irgun”, aruncase în aer o aripă a acestui hotel, provocând moartea a peste nouăzeci de militari englezi, distrugând astfel un Q.G. – cartier general – al armatei britanice. Această reuşită îi asigurase un loc în istoria ţării sale care, în momentul acţiunii, nici măcar nu se născuse. În spatele lui, pe una din etajerele pline de enciclopedii, o fotografie din acele timpuri eroice îl înfăţişa, cu pălărie rotundă cu boruri imense, redingotă neagră, şi barbă de rabin. Pe vremea când armata engleză pusese un premiu pe capul său, această deghizare îi permisese adesea să se strecoare pe străzile Tel Aviv-ului, sub nasul patrulelor engleze. Ca o ironie a soartei, el ocupa acum fosta reşedinţă a celui care fusese duşmanul său cel mai neîmpăcat, generalul Barker, comandantul armatei britanice, care se bucura de trista celebritate de a-şi fi sfătuit compatrioţii „să-i lovească pe evrei acolo unde-i doare mai tare, adică la buzunar”.

Begin părăsi cadrul ferestrei. Era îmbrăcat ca întotdeauna cu un costum gri, impecabil călcat, o cămaşă albă şi o cravată de un roşu întunecat. Eleganţa sa îl singulariza, într-o ţară unde portul cravatei era un anacronism şi dunga pantalonilor o curiozitate.

Se aşeză din nou în spatele biroului. Tocmai primise comunicarea preşedintelui Statelor Unite. Reciti încă o dată notiţele luate în timpul discuţiei, întrerupându-şi lectura cu câteva înghiţituri de ceai călduţ, îndulcit cu sucaryl, singurul mic dejun pe care-l accepta după criza cardiacă, pe care o avusese înainte cu cinci ani. Cum făcuse şi preşedintele american cu o oră mai devreme, adresă şi el o rugăciune Dumnezeului său, Dumnezeului

Israelului. Nu avea nici un fel de îndoieli asupra implicaţiilor pe care le vor avea datele comunicate de americani. Ele reprezentau răsturnarea cea mai radicală care se produsese în decursul vieţii sale în raportul de forţe existent în Orientul Apropiat. Natural că America va reţine în primul rând oribila ameninţare care apăsa asupra populaţiei din New York. Dar datoria lui era să le evalueze în funcţie de pericolul care pândea poporul şi ţara sa. Or, din câte se părea, era o ameninţare de moarte.

În această încercare, Begin avea o certitudine: nu putea conta pe prietenia preşedintelui Statelor Unite. Dacă îi era recunoscător pentru eforturile meritorii în vederea păcii în Orientul Apropiat, el nu-i acorda, ca de altfel nici unui *goi* – străin de cultura ebraică – decât o relativă încredere. De fapt, era neîncrezător chiar şi în foarte mulţi evrei. Opozanţii lui politici îi reproşau o mentalitate de ghetou, un mod meschin, mărginit, de a considera situaţiile, nedemn de un lider internaţional, o neputinţă de a judeca o problemă altfel decât prin dimensiunea ei evreiască. Era în asta moştenirea firească a trecutului său: copilăria în ghetourile din Polonia, adolescenţa la partizani, primii săi ani de conducător, şef clandestin luptând pentru a-i alunga pe englezi din Palestina. Ultimatumul lui Gaddafi nu era pentru el decât ultimul act, deznodământul fatal al unei jumătăţi de veac de conflicte armate între evrei şi arabi. Fusese întotdeauna condus de un ideal, acela formulat de Vladimir Jabotinski, ale cărui scrieri ocupau un loc de onoare în biblioteca sa. Era idealul lui *Eretz Israel*, pământul lui Israel. Nu cel al micului stat mutilat, firimitură căzută de la masa naţiunilor, pe care o acceptase adversarul său Ben Gurion, în 1947, ci pământul biblic al MARELUI ISRAEL.

Să asigure colonizarea pământurilor cucerite, aducând, în acelaşi timp, pacea poporului său, iată cele două obiective, prin esenţa lor inconciliabile, pe care le urmărea din momentul în care fusese ales în fruntea ţării. În acea dimineaţă de decembrie se dovedeau, şi unul şi celălalt, de-a dreptul himerice. Tratatul semnat cu Egiptul se

dovedea a fi doar o iluzie. Neţinând cont de problema palestiniană, tratatul lăsase o plagă purulentă în inima Orientului Apropiat. În loc să se bucure de o pace atât de mult dorită, Israelul trăia în prezent orele cele mai dificile ale istoriei sale. Inflaţia şi impozitele cele mai împovărătoare din lume îi paralizau activitatea industrială. Aportul regulat de imigranţi aproape încetase, reducându-se în prezent la câţiva refugiaţi, cea mai mare parte a lor bătrâni sau neproductivi. Şi în fiecare an tot mai mulţi evrei părăseau ţara. „Pământul Făgăduinţei" părea a nu mai avea nimic de oferit.

Dar ceea ce era mai îngrijorător era faptul că, decişi să ruineze un acord de pace considerat a fi o imensă escrocherie, duşmanii Israelului îşi strângeau din nou rândurile. Irakul şi Siria făceau bloc comun, palestinienii îşi dublau eforturile. În spatele lor, fanatică şi militantă, se înălţa noua republică islamică a Iranului, cu puternicul său armament ultramodern moştenit de la Şah. Turcia, unde Israelul avea numeroşi prieteni influenţi, îi era în prezent deschis ostilă. Statele petroliere din Golful Persic, ele însele ameninţate de mareea revoluţionară ce venea din nord, nu mai îndrăzneau să-i sfătuiască la prudenţă pe fraţii lor, arabii extremişti.

Zgomotul unei motociclete îl scoase pe Menachem Begin din visare. Câteva clipe mai târziu soţia sa Aliza îi aduse, ca în fiecare dimineaţă, un plic marcat cu stampila *sodi beyoter* – ultra-confidenţial. Plicul era trimis de Centrul de cercetare şi planificare instalat în baracamentul cu numărul 28 al Ministerului Afacerilor Externe de la periferia de vest a oraşului. Era sinteza cotidiană a informaţiilor culese de serviciile secrete israeliene.

Primul ministru începu imediat lectura documentelor primite:

Seismografele institutului Weizmann au înregistrat astăzi, la orele 7.01 un cutremur de gradul 5,7 pe scara Richter. Epicentrul acestui cutremur a fost localizat în marea de nisip Awbari, în

sudul deşertului libian occidental, o regiune unde până acum nu s-au înregistrat seisme.

Begin înţelese că e vorba de explozia la, care fuseseră martori preşedintele Statelor Unite şi colaboratorii săi şi despre care i se vorbise. Paragraful următor îl făcu tresară:

La ora 7.31, agentul mossad la Washington a putut să stea de vorbă personal cu şeful C.I.A. Acesta din urmă l-a asigurat formal că este vorba de un cutremur de pământ şi nu de o explozie nucleară.

Chiar şi în momentele cele mai proaste ale relaţiilor între Washington şi Ierusalim, legăturile între C.I.A. şi serviciile secrete israeliene fuseseră în continuare foarte strânse şi bazate pe deplina încredere a partenerilor. Îşi trimiseseră întotdeauna toate informaţiile de care dispuneau. Or, acum, când era vorba de o problemă vitală pentru existenţa sa, americanii îi minţeau pe evrei.

Aliza Begin rămăsese în birou. Ignora drama care se consemna, dar remarcase că soţul său devenise livid la faţă.

— Ce se întâmplă, Menachem? îl întrebă ea îngrijorată.

— De data asta suntem singuri, complet singuri.

*

Cartierul general al S.D.E.C.E., serviciul de informaţii al statului francez, era instalat într-o veche cazarmă de pe bulevardul Mortier, din cel de al XX-lea arondisment al Parisului, în vecinătatea cimitirului Père Lachaise. Ansamblul de vechi clădiri cu acoperişurile cu tablă zincată şi ferestrele cu ochiuri mici, mascat de mai multe construcţii moderne şi de o pădure de piloni metalici, era înconjurat de un zid înalt de culoare gri înţesat de ţepuşe ascuţite din oţel. La fiecare cincizeci de metri, panouri mari anunţau:

ZONA MILITARĂ – INTERZIS FILMATUL ŞI FOTOGRAFIATUL.

Lângă portalul de la intrare se găseşte o gheretă goală. Nici un fel de „firmă”. Nici măcar un număr. S.D.E.C.E. nu are un domiciliu legal lupă tipicul legilor franceze. Are numai o poreclă moştenită din vecinătatea cu un vechi complex de sporturi nautice. I se mai spune şi „piscina”.

Era ora opt dimineaţa, ora Parisului, luni 14 decembrie, când automobilul „Peugeot 604” al directorului ajunse în faţa porţii blindate din bulevardul Mortier. Trecuseră două ore din, momentul în care se produsese explozia libiană. Doi gardieni în uniforme militare deschiseră poarta, legitimară şoferul şi pasagerul, şi le permiseră să treacă. Maşina pătrunse în curte, ocoli stela ridicată în onoarea foştilor membri ai serviciilor secrete franceze morţi pentru Franţa şi se opri în faţa unei vechi clădiri de trei etaje, foarte lungă.

Generalul Bertrand dispăru pe un coridor cu ziduri jegoase, traversă mai multe încăperi cu mobilier bătrânesc, desperecheat, în care plutea un miros pătrunzător de tutun negru, luă un asmatic lift hidraulic ce-l conduse până la un vast birou mobilat cu fotolii îmbrăcate în piele maro. Pe zid, în spatele biroului înţesat de hârtii, era expusă o hartă uriaşă a Planetei. Decrepitudinea decorului se oprea la uşa acestui birou. Într-o clădire alăturată se găseau şiruri de super-ordinatoare, maşini de decodat şi decriptat, laboratoare de radiogoniometrie, fişiere şi săli de lectură cu procese accelerate de lectură cu microprocesor, ce puneau la îndemâna serviciilor sale întreaga vrăjitorie a epocii electronice, deşi S.D.E.C.E. era cunoscut mai mult pentru îndrăzneala solitară a agenţilor săi decât pentru infrastructura tehnică. În timp ce pe malul celălalt al Atlanticului violente campanii de presă şi o cascadă de anchete parlamentare încercaseră să mai tempereze metodele C.I.A., organizaţia generalului Bertrand încă mai putea recruta mercenari pentru a răsturna un dictator

african, închiria serviciile traficanţilor de droguri, să-şi instaleze biroul din Kuala Lumpur într-un bordel. Astfel de locuri erau totuşi locurile cele mai propice pentru obţinerea de informaţii, şi francezii erau prea sensibili la slăbiciunile cărnii pentru a le abandona în favoarea sistemelor informatice la fel de aseptice ca şi fotografiile luate prin sateliţi.

Dosarul cu documentele realizate la imprimanta care se odihnea pe biroul generalului oferea totuşi un exemplu al dimensiunii moderne a serviciului său. Dosarul conţinea tot ceea ce S.D.E.C.E. ştia despre vânzarea către Libia, făcută de firme franceze, a reactorului pe care americanii îl bănuiau a fi sursa plutoniului utilizat de Gaddafi. Bertrand cunoştea esenţa dosarului. Securitatea în materie de tranzacţii nucleare făcea obiectul unei atenţii speciale a Parisului, după acea zi de aprilie 1979, când un comando israelian aruncase în aer, lângă Toulon, cuva unui reactor experimental, numai cu câteva săptămâni înainte de livrarea în Irak. Centrala atomică pe care Franţa o vânduse Libiei era facturată cu cocheta sumă de un miliard de dolari, ceea ce îndemnase cele două servicii, S.D.E.C.E. şi D.S.T., să ia măsuri excepţionale pentru â evita o operaţiune de sabotaj asemănătoare cu cea dinaintea livrării către Irak.

Reactorul vândut Libiei era unul dintre cele două reactoare cu apă uşoară, cu o putere electrică de 600 Mw, comandate de şahul Iranului în septembrie 1977. Ca urmare a anulării brutale ă tranzacţiei de către ayatolahul Khomeini, francezii se treziseră cu două centrale nucleare în braţe, dintre care un reactor era terminat şi neplătit, în uzina Framatome aparţinând concernului Creusot. Cava, inima reactorului, era o capodoperă a metalurgiei moderne. Înaltă de doisprezece metri, groasă de douăzeci de centimetri, cântărea două sute douăzeci de tone. Asamblarea ei necesita folosirea unor aparate speciale pentru a controla toate sudurile cu ultrasunete şi raze gama.

Bertrand îşi amintea foarte bine măsurile excepţionale de tăinuire şi securitate care înconjuraseră transferul, în timpul nopţii, de la uzină până la o barjă, la Chalon-sur-Saône. Fusese obligat să mobilizeze cinci sute de jandarmi pentru a proteja echipamentul ce era instalat pe o semiremorcă cu nouăzeci şi şase de roţi, trasă şi împinsă de cinci autotractoare Berliet de 300 C.P. fiecare. Barja coborâse imediat pe cursului Ronului până la Fos-sur-Mer unde cuva fusese transferată pe un cargou libian ale cărui structuri fuseseră ranforsate din cauza excepţionalei compactităţi şi greutăţi pe care le prezenta încărcătura. Dosarele construcţiei centralei atomice livrate de Franţa Libiei conţineau peste o sută de mii de planşe şi documente, un total de patru milioane de pagini, toate riguros secrete şi asta Bertrand o ştia foarte bine. Centrala număra şaptezeci de mii de kilometri de tuburi, conducte şi ţevi, un milion de kilometri de cabluri electrice, douăsprezece mii cinci sute de valve şi robinete, o mie şapte sute de sonde de temperatură, presiune, nivel de radiaţie, verine, camere automate de luat vederi şi multe alte categorii de echipamente necesare conducerii şi supravegherii centralei pe durata perioadei normate de funcţionare de treizeci de ani.

La terminarea asamblării instalaţiei în Libia, Gaddafi în persoană îşi făcuse apariţia în camera de comandă şi control a reactorului, un fel de cabină spaţială cu pereţii acoperiţi de ecrane de televiziune, indicatori şi martori luminoşi, tablouri de comandă, leviere, butoane şi claviaturi de calculatoare. Vizibil emoţionat, pusese mâna pe un levier cu măciulie neagră, identic cu levierul schimbătorului de viteze al unui automobil. După ce-l deblocase, ridicând siguranţele dispuse în capătul levierului, îl împinse cu delicateţe înainte. Atunci putuse să vadă, pe tabloul de comandă din faţa sa, aprinzându-se o serie de martori luminoşi de culoare roşie. Pentru prima oară în istorie, o mână arabă declanşa o reacţie atomică.

Nouă zile mai târziu reactorul ajungea la puterea proiectată, puterea nominală de 900 Mw. Generalul

Bertrand se întreba intrigat cum era posibil să se fure plutoniu dintr-o instalaţie atât de sofisticată?

Tocmai începuse să studieze cu atenţie dosarul de pe birou, când o voce cu timbru metalic datorat difuzorului interfonului îi anunţa sosirea lui Patrick Cornedeau, tânărul politehnist atletic cu privirea blânda, care ocupa postul de consilier ştiinţific al S.D.E.C.E.

— Ia loc, Patrick, îi zise generalul arătându-i unul din bătrânele fotolii îmbrăcate în piele din faţa biroului – îşi aprinse o gitane-papier maïs – şi se învălui cu un norişor de fum albăstrui. De data asta se pare că americanii nu s-au mai înşelat. De câtă vreme ne-au tot scos din minţi cu ideea lor fixă că Gaddafi e un iluminat periculos – suspină – adu-ţi aminte: după americani, chiar şi „plantatorii" noştri de bombe, corsicani şi bretoni, îşi fac „educaţia" în şcolile lui.

— Americanii au vrut întotdeauna să ne bage „strâmbe" în relaţiile cu Gaddafi şi cu ceilalţi prieteni arabi, răspunse Patrick Cornedeau.

— Oricum ar fi, reluă Bertrand, bunul cetăţean Gaddafi are arma nucleară. Şi e gata să se servească de ea. Da, nu te uita aşa la mine!

O expresie de stupoare apăruse pe chipul tânărului inginer. Bertrand îi povesti de întâlnirea cu şeful antenei C.I.A. Cornedeau îşi scoase pipa din buzunar.

— Dacă Gaddafi avea nevoie de plutoniu nu putea găsi un mijloc mai complicat de a şi-l procura.

— Poate că era singurul de care dispunea.

Cornedeau ridică din umeri. Un şef de stat precum Gaddafi putea alege o duzină de căi diferite pentru a-şi face cadou o bombă. De exemplu, putea organiza o nouă operaţiune pentru a fura plutoniul dintr-un centru de cercetări străin. Sau putea proceda precum indienii, care au cumpărat din Canada un reactor Candu, cu apă grea şi uraniu natural, şi care au construit în cel mai desăvârşit secret un al doilea, copie după primul până la ultimul şurub şi ultima sudură. Dar să furi plutoniul dintr-un

reactor complicat ca cel cumpărat din Franţa era cea mai dificilă din toate operaţiunile care-i stăteau la îndemână.

Cornedeau se ridică şi prinse în pioneze, pe un perete, o foaie mare de hârtie de desen. Timp de un minut se concentră, cu un creion gros de desen în mână, în faţa foii, ca un profesor pe punctul de a-şi începe expunerea.

— Domnule general, dacă vreţi să extrageţi plutoniul fabricat de un reactor nuclear, trebuie să începeţi cu uraniul, care-i serveşte de combustibil. Când acest uraniu începe să „ardă" în inima reactorului – şi vă reamintesc că e vorba de uraniu îmbogăţit numai 3% – se produce o reacţie în lanţ, adică un miliard de mici bombe nucleare. Această reacţie produce o imensă degajare de căldură, ce se transformă în vapori care acţionează turbinele ce produc energie electrică. Mă urmăriţi?

Generalul încuviinţă din cap.

— Or, arzând, mai exact fisionându-se, acest uraniu emite pachete de neutroni care se plimbă cam peste tot în inima reactorului. Mulţi dintre ei se ciocnesc de porţiunea de uraniu neîmbogăţit, transformându-l în plutoniu.

Sunt anumite reactoare, cum este cazul celor canadiene Candu, în care încărcătura de uraniu natural, ce are forma unor pastile, închisă într-o teacă cilindrică de zirconiu, se schimbă aproape zilnic. Cu acest fel de reactor e foarte uşor să faci rost de plutoniu. Dar, în cazul reactorului francez, continuă el, făcând un desen, uraniul este închis într-un container enorm, ce seamănă cu cel desenat de mine. Nu se schimbă decât o singură dată pe an. Pentru a-l schimba, trebuie stins reactorul. După care trebuie aşteptat două săptămâni să se răcească. Apoi urmează să intervină o armată de specialişti cu tot felul de utilaje grele, specializate în operaţii de intervenţie în zone puternic radioactive. Şi nu uitaţi că noi avem acolo douăzeci de specialişti. Libienilor le-ar fi fost absolut imposibil să scoată uraniul şi să-l ascundă fără ca nimeni să prindă de veste.

Bertrand îşi aprinse a treia gitane.

— Bun, şi ce se întâmplă când scoţi încărcătura de uraniu?

— În primul rând e atât de activ, vreau să zic radioactiv, încât te transformă pe loc într-un cancer viu dacă te apropii de el. Este închis în containere din plumb şi depozitat în bazine speciale cu apă, pentru a fi răcit.

— Pentru câtă vreme?

— Ani de zile. Poate pentru totdeauna. Asta e motivul principal al scandalului pe care îl avem permanent cu americanii când e vorba de retratarea combustibilului iradiat. Politica noastră constă în a repatria în Franţa tot uraniul centralelor pe care le vindem şi a extrage noi înşine plutoniul pentru super-generatoarele viitoarelor instalaţii electronucleare. În felul acesta nimeni nu poate subtiliza plutoniul pentru a se folosi de el în scopuri militare. Americanii pretind că, folosind sistemul nostru, se va ajunge să se vânture plutoniul prin lume precum cărbunele sau alunele americane.

— Deci, odată arse în reactor, barele de uraniu libian vor rămâne pe fundul bazinului ce le-a fost destinat. Dar ce-l împiedică pe Gaddafi să le scoată pe urmă din apă şi să-şi extragă singur plutoniul de care are nevoie?

— Agenţia atomică internaţională de la Viena are inspectori care au sarcina expresă să vegheze ca nimeni să nu se apropie de nenorocitul ăla de plutoniu. În mod obişnuit se fac cel puţin două inspecţii pe an. Iar în intervalul dintre inspecţii, pe fundul bazinului sunt dispuse camere automate ce iau imagini din sfert în sfert de oră.

— În principiu, asta nu i-ar lăsa lui Gaddafi timpul necesar să scoată barele de uraniu?

— Dumnezeule, nu! Ar trebui plasate în alte containere, enorme, tot din plumb, pentru a evita iradierea. După care trebuie folosite nişte macarale şi alte echipamente speciale pentru a le pescui. Ar dura cel puţin două-trei ore.

— Inspectorii ar putea truca fotografiile?

— Nu! Nu fac ei developarea filmelor. Lucrul acesta se face într-un laborator special al agenţiei din Viena. Şi oricum, de câte ori fac o inspecţie, introduc la fundul

bazinului detectoare de raze gamma, pentru a verifica dacă barele mai sunt radioactive. În felul acesta pot fi siguri că nu s-au făcut înlocuiri.

Bertrand se lăsă pe spate, cu capul sprijinit de spătarul fotoliului său pivotant, cu ochii întredeschişi fixaţi pe crăpăturile din tavan.

— Una peste alta, dacă ar fi să rezum ce mi-ai spus, este foarte puţin probabil ca libienii să-şi fi putut procura plutoniul plecând de la deşeurile radioactive ale reactorului nostru, mă rog, al lor.

— Da, domnule general, e un lucru neverosimil.

— Numai să nu fi avut complici în anumite faze ale operaţiilor de încărcare-descărcare a combustibilului nuclear.

— Dar unde? Şi mai ales cum?

— Personal, n-am nutrit niciodată o încredere nelimitată pentru organele de control ale O.N.U.

Cornedeau dădu un ocol camerei şi se trânti într-un fotoliu. Patronul său era un gaullist de şcoală veche, şi toată lumea ştia că împărtăşeşte dispreţul generalului pentru organizaţia pe care o supranumise într-o bună zi „Maşina”.

— De acord, generale, admise Cornedeau întinzându-şi lungile-i picioare, recunosc că agenţia din Viena îşi are limitele ei. Dar nu aici e problema. Problema e că nimeni nu doreşte un control eficient. Societăţile care vând reactoarele, precum şi cea americană Westinghouse, şi chiar şi amicii noştri de la Framatome dau publicităţii munţi de vorbe goale, zicând că sunt pentru, dar în particular fug de control ca dracu de tămâie. Nici un guvern nu vrea să vadă inspectorii plimbându-se prin curtea sa, mai ales din lumea a treia. Chiar noi, în Franţa, în ciuda tuturor declaraţiilor, n-am fost niciodată prea bucuroşi la ideea întăririi controalelor. Sunt prea multe interese în joc.

— Păi vezi! constată generalul, învăluindu-se într-un norişor de fum, în ziua de astăzi nu contează decât o balanţă de plăţi activă. Aşa încât va trebui să-ţi procuri

imediat rapoartele de inspecţie ale agenţiei de la Viena. Cereţi, de asemenea, reprezentantului nostru de acolo să ne spună dacă n-a auzit ceva zvonuri, bârfe, apropo de inspectori ce au primit „cadouri”, sau au găsit patul cald, sau mai ştiu eu ce... mă rog, după cum sunt obiceiurile locului.

La amintirea ultimului său popas, de acum câţiva ani, în capitala austriacă, ochişorii generalului începură să strălucească. „Superbe creaturi, vienezele astea!” murmură el. Apoi reveni la subiect.

— Şi oamenii noştri în Libia. Ce ştiţi despre ei?

— D.S.T. a stabilit un dosar de securitate pentru fiecare dintre ei. Şi, ca de obicei, s-au înregistrat toate convorbirile telefonice între Libia şi Franţa.

— Du-te la Villeprieux şi spune-i că vii din partea mea cu rugămintea să-ţi dea dosarele tuturor persoanelor care sunt acolo, precum şi transcripţiile tuturor convorbirilor telefonice din anul ce a trecut. Şi fă-o cât mai repede, drăguţă. S-ar părea că cei de la Washington stau ca pe jar. Apropo, cine-i şeful grupului de tehnicieni francezi din Libia?

— Un inginer de geniu nuclear. Un oarecare de Serre. S-a întors de circa două luni şi aşteaptă o nouă numire.

Bertrand privi micuţa pendulă fixată în onix ce-şi avea locul pe un colţ de birou. Era 8. 20.

— Ştim cum să dăm de el?

— Cred că da. Din câte ştiu, stă în Paris.

— Perfect. Adu-mi adresa individului. Presimt că voi avea o mică discuţie cu acest domn de Serre.

*

Dodgeul negru, împănat cu antene, al prim-ministrului Menachem Begin îşi făcea apariţia când clopotul bizantin al mănăstirii Sfintei Cruci bătea jumătatea orei nouă. Din cele treizeci şi şase de ore ale ultimatumului dat de Gaddafi se scurseseră deja două ore şi jumătate. Ocolind

Knessetul, parlamentul israelian, maşina se opri în faţa unei clădiri triste, cu aspect de bloc de locuinţe, ce adăpostea Preşedinţia Consiliului de Miniştri. Din maşina de escortă săriră patru tineri îmbrăcaţi în jeans şi bluzoane din piele. Fiecare avea în mână o valiză-diplomat. Ceva mai elegant îmbrăcaţi, ar fi putut trece drept un vesel grup de reprezentanţi de firme plecaţi după comenzi. Dar în loc de carnete de comenzi, sculele meseriei lor erau un pistol mitralieră uzi, calibrul 5,6, un colt, calibrul 45, trei încărcătoare de rezervă şi un aparat de emisie-recepţie.

Escortat de gorilele sale, Menachem Begin pătrunse în holul invadat de o mulţime de bătrâni ţărani arabi în gandura negru şi keffiyeh alb. Căci subsolul Preşedinţiei Consiliului de Miniştri adăpostea registrele de stare civilă ce aparţineau unei Palestine demult dispărute, Palestina otomană a copilăriei lor. Begin se fofilă printre ei, salutându-i cu amabilitate şi se îndreptă spre uşa blindată ce izola serviciile administrative de restul clădirii. Trebui să mai treacă de o serie de grilaje manevrate electric înainte de a ajunge la primul etaj, unde îl aştepta Cabinetul reunit în şedinţă extraordinară.

Begin nu dezvăluise nici unuia dintre miniştrii săi motivul acestei convocări de urgenţă. Îşi plimbă îndelung privirea mioapă peste chipurile membrilor Cabinetului. Apoi, încrucişându-şi mâinile pe faţa de masă verde, cu un aer grav şi cu vocea mai joasă ca de obicei, alegându-şi cu grijă cuvintele, le descrise situaţia. Dotat cu o memorie formidabilă, le reproduse toate detaliile convorbirii cu preşedintele Statelor Unite, spunându-le vestea alarmantă că Gaddafi posedă arma termonucleară şi că luase drept ostatec oraşul New York, folosindu-se de o bombă H, lăsase la urmă vestea cea mai rea. Israelul era cel care trebuia să plătească răscumpărarea!

Nici o altă dezvăluire, nici o ameninţare nu putuse provoca atâta uimire. De cincisprezece ani supravieţuirea Israelului se baza pe doi factori strategici: sprijinul Statelor Unite şi certitudinea că, în caz de criză deosebită,

Israelul era singurul stat din Orientul Apropiat ce poseda arma atomică.

Fuseseră suficiente aceste cuvinte pentru ca tot acest edificiu să se năruie.

— Astăzi New York-ul! Tel Aviv-ul mâine! Ei bine, nu putem trăi la bunul plac al unui nebun înarmat cu bomba H! Nu avem de ales!

Aceste cuvinte, pronunţate cu o voce de stentor, izbucniseră ca un trăsnet în mijlocul auditoriului încremenit de vestea adusă de Begin. Bărbatul îşi punctase declaraţia cu un pumn bine simţit în tăblia mesei. Cămaşa deschisă la gât lăsa să vadă un tors puternic. Chipul său pârlit de soare sublinia albeaţa coamei de păr des. Benny Ranan era unul din cei cinci autentici eroi ai Israelului ce făceau parte din Cabinet. General de paraşutişti în timpul războiului de Kippur – războiul de şapte zile – sărise în fruntea trupelor sale în timpul spectaculoasei operaţiuni de traversare a canalului de Suez ce trebuia să desăvârşească încercuirea celei de-a treia armate egiptene. Ministrul al Construcţiilor sau mai exact „ministrul buldozerelor” – cum îi plăcea să i se spună – era unul dintre suporterii cei mai înfocaţi ai programului de colonizare evreiască în teritoriile arabe cucerite în anul 1967. Dădu un ocol mesei cu acei paşi lăbărţaţi pe care paraşutiştii săi se străduiau din răsputeri să-i imite. Se opri în faţa fotografiei făcute de Walter Schirra din cabina spaţială Apollo 7. Ea ocupa un întreg perete a! sălii de consiliu. Nimic nu putea ilustra mai bine teribila vulnerabilitate a Israelului ca acea panoramă ce cuprindea o zonă a globului pământesc ce se întindea de la ţărmurile Mării Negre la cele ale Mării Roşii, de la Mediterana la Golful Persic. În acea imensitate, Israelul nu era decât o minusculă insuliţă, un fragment de pământ, precar alipit de Asia.

Ranan fixă fotografia cu un aer tragic.

— Condiţiile existenţei noastre sunt în acest moment complet răvăşite. Ca să ne şteargă de pe faţa pământului, e suficient ca Gaddafi să lanseze o bombă aici... Arătătorul

său bont se lipi de zona Tel Aviv-ului. Şi aici… şi acolo. Trei bombe şi s-a terminat cu Israelul.

Se întoarse spre colegii lui. Vocea sa puternică, atât de celebră pe câmpul de bătaie, scăzu cu câteva registre.

— Ce valoare ar mai avea viaţa noastră, zise el grav, dacă ştim că în orice moment un fanatic, care ne cere sângele de ani de zile, ne poate dezintegra? în ceea ce mă priveşte, eu nu aş putea trăi cu această sabie a lui Damocles deasupra capului. Şi voi? – făcu o pauză, conştient de impactul cuvintelor sale – patruzeci de veacuri de persecuţii ne-au dat cel puţin o lecţie bună, reluă el. Evreii trebuie să reziste tuturor ameninţărilor cu exterminarea. Prieteni, acum trebuie să-l lichidăm pe acest dement. Fără să mai pierdem un minut! Înainte chiar ca soarele să ajungă la amiază.

Ranan îşi sprijini mâinile de luptător pe tăblia mesei şi se aplecă spre ei:

— Şi le vom spune americanilor după terminarea operaţiunii.

Se lăsă din nou liniştea. Cu un aer gânditor, Jacob Shamir, vicepremierul israelian, îşi aprinse pipa. Mustaţa şi chelia acestui arheolog fin şi distins erau, la fel de legendare ca şi silueta lui Ranan. Shamir fusese artizanul victoriei Israelului în primul război împotriva vecinilor săi arabi în anul 1948.

— Pentru moment, Benny, remarcă el, cei care sunt ameninţaţi de Gaddafi nu se află aici. Sunt la New York.

— Nu are nici un fel de importanţă. Lucrul care are importanţă acum este să-l distrugem pe Gaddafi înainte de a avea timp să reacţioneze. Americanii ne vor mulţumi.

— Şi dacă totuşi bomba va exploda? Şi în ce fel crezi că ne-ar putea mulţumi americanii pentru bucuria ce le-am face-o?

Ranan suspină:

— Ar fi o tragedie. O înspăimântătoare tragedie. Dar este un risc pe care trebuie să ni-l luăm. Se întoarse spre primul ministru. Ce tragedie ar fi mai mare? Distrugerea New York-ului sau a ţării noastre?

— Sunt trei milioane de evrei la New York, mai mulţi decât aici, în Israel, observă corpolentul rabin Yehuda Orent, şeful partidului religios care aparţinea coaliţiei la putere.

— Da, dar ţara lor e aici, reluă cu fervoare Ranan. E o miză mult prea importantă. Aici, pe acest pământ, noi reprezentăm expresia vocaţiei eterne a poporului evreu. Dacă noi dispărem, poporul evreu dispare, ca popor vorbind. Ne vom condamna urmaşii la două noi milenii de rătăcire prin deşert, la vieţuirea în ghetouri, la dezbinare şi la ură.

— Poate, i-o întoarse rabinul, dar americanii aproape ne-au implorat să nu întreprindem nimic împotriva lui Gaddafi.

— Americanii? ricană Ranan, care se aştepta la această obiecţie. Păi, americanii vor să ne lase din braţe. Arătă cu braţul şirul de aparate radio, telefoane şi telexuri puse pe o masă în fundul sălii de consiliu. Sunt deja la telefon, să discute cu Gaddafi. Sunt gata să vândă la licitaţie pământul NOSTRU, poporul NOSTRU, şi fac asta pe spinarea NOASTRĂ.

— Poate că e şi altă soluţie.

Aceste cuvinte liniştitoare îi făcură pe toţi să-şi întoarcă privirile spre un uriaş cu părul roşu, cu faţa mâncată de vărsat. Generalul Yaacov Dorit, patruzeci şi opt de ani, care era comandantul şef al forţelor de apărare israeliene.

— Am putea încerca să-l răpim pe Gaddafi. O operaţie fulger împotriva cazărmii Bab al-Azizia. L-am urca la bordul unui elicopter şi l-am duce pe o plajă pustie, de unde să-l ia o vedetă rapidă.

— Ar fi posibil?

— Cu condiţia să acţionăm prin surprindere şi foarte repede, afirmă Yaacov Dorit încrezător.

— Yaacov!

Generalul Dorit se întoarse spre omuleţul ce-l striga din capul celălalt al mesei. Colonelul Yuri Avidar conducea Shin Bet, serviciul de securitate internă.

— Colonelul Gaddafi nu e la Bab al-Azizia. Sursa noastră de la Tripoli ne-a informat aseară că a dispărut de patruzeci şi opt de ore. N-am şti de unde să-l culegem.

— Deci, i-am pus cruce, suspină Ranan. Nu avem timp să aşteptăm să scoată capul din bârlog.

— Să presupunem că acceptăm să negociem evacuarea coloniilor, sugeră în continuare Yuri Avidar. Abandonarea lor n-ar însemna oricum sfârşitul Israelului! Şi chiar şi majoritatea oamenilor de aici se opun existenţei lor.

Cuvintele acestea, în gura fostului comandant al brigăzii blindate care zdrobise Legiunea Arabă în anul 1987 şi cucerise malul occidental al Iordanului, arătau confuzia în care se găseau cei de faţă ca urmare a şantajului lui Gaddafi.

— Nu coloniile sunt acum în joc, replică Ranan cu calm. Şi nici New York-ul. Întrebarea este: ţara noastră poate trăi alături de un Muammar al-Gaddafi înarmat cu bomba H? Eu zic că nu!

— Sunteţi cu toţii nebuni! ţipă Avidar. O dată în plus complexul Masada este pe cale să ne conducă la sinucidere.

Ranan rămăsese impasibil.

— Fiecare minut pe care îl pierdem în parlamentari fără sens ne apropie de sfârşitul nostru ca naţiune. Trebuie să acţionăm imediat, înainte de a fi împiedicaţi s-o facem. Dacă stăm cu braţele încrucişate, putem să ne luăm adio de la Iudeea şi de la Samaria, şi, de asemenea, şi de la Ierusalim. Legaţi cu mâinile la spate de americani, nu facem altceva decât să aşteptăm lovitura de graţie din partea casapului de la Tripoli.

Dorind să asculte toate opiniile, Menachem Begin urmărise discuţia fără a interveni. Se întoarse spre un ministrul tânăr, cu alură sportivă. Fost pilot de vânătoare, ministrul Apărării, Ariyeh Salamon era făuritorul forţelor aeriene israeliene şi unul din principalii artizani ai victoriei din 1967.

— Ariyeh, există o altă soluţie militară, în afară de o! lovitură nucleară preventivă, care l-ar putea opri pe Gaddafi?

— Din nefericire, nu! Nu avem mijloacele de a pune în aplicare o operaţiune de debarcare la mii de kilometri de ţărmurile noastre.

Begin medita. Toate privirile erau aţintite asupra acestui bărbat fragil care ţinea în mâinile sale destinul poporului evreu.

— Eu am trăit un holocaust mărturisi el sobru. Nu vreau să trăiesc sub ameninţarea unui nou holocaust. Cred că nu avem de ales. Dumnezeu să-i aibă în paza lui pe locuitorii din New York!

— Bunule Dumnezeu, tresări colonelul Avidar, nu ne va mai rămâne nici un prieten în lumea asta!

— Nici acum nu avem prieteni! N-am avut niciodată. De la Faraoni la Hitler, poporul nostru a fost întotdeauna condamnat de Dumnezeu şi de Istorie să trăiască singur.

Pe chipul lui Begin apăruse o mască tragică. Ceru un vot. Numărând mâinile care se ridicau, se gândea la acea după-amiază de mai, cu treizeci şi trei de ani în urmă, când şefii poporului evreu votaseră, cu o majoritate de un singur vot, formarea statului Israel. Cu aceeaşi mizerabilă marjă de un vot fusese adoptată şi hotărârea de azi. Strângând din dinţi, ordonă comandantului şef al armatei:

— Generale Dorit, nimiciţi Libia!

Nici un popor din lume nu era mai bine echipat şi antrenat ca poporul evreu pentru a reacţiona fulgerător în caz de criză. Viteza de reacţie este un reflex de viaţă sau de moarte pentru această ţară mică ale cărei principale aglomerări urbane nu aveau decât două minute de preaviz în caz de atac aerian venind dinspre nord, şi de cinci dacă venea dinspre sud. Din această cauză Israelul se dotase cu sistemul de alertă cel mai perfecţionat din lume, cum va dovedi rapiditatea fulgerătoare cu care înaltul comandament va pune în practică operaţiunile din acea zi de luni, 14 decembrie.

Ordinul lui Begin fiind dat, generalul Dorit intră în camera vecină sălii de consiliu, unde se afla un telefon special. Acest telefon îl lega direct cu „Bîrlogul”, Centrul comandamentului militar al Israelului, instalat la cincizeci de metri sub „pentagonul” local, din HaKirya, între străzile Leonardo da Vinci şi Kalpa, la Tel Aviv.

Yaacov Dorit îi transmite ofiţerului de gardă din „Bîrlog” ordinul de luptă „Zidurile Ierihonului”. Acest nume de cod declanşă procesul care îi lega, zi şi noapte, pe cei douăzeci şi şapte ofiţeri superiori ai forţelor de apărare de Marele lor Cartier General. Oriunde ar fi fost, pe terenurile de tenis ale hotelului Hilton din Tel Aviv, în inspecţie în Deşertul Neguev, sau în braţele unei fetiţe vesele, fiecare dintre aceşti douăzeci şi şapte de bărbaţi erau obligaţi să aibă lângă ei un telefon sau un beeper pe unde ultrascurte. Fiecare dintre ei avea un nume de flori, de fructe sau de animale. Fiecare cunoştea pe dinafară codurile colegilor săi.

Generalul ieşi din clădirea Preşedinţiei Consiliului de Miniştri şi se urcă într-unui din cele două camioane radio riguros identice care însoţeau pretutindeni Plymouthul său gri. Nici nu se aşezase bine în fotoliul din faţa pupitrului de comandă că o serie de indicatori începuseră deja să clipească în faţa lui. Cei douăzeci şi şase de subordonaţi erau prezenţi la posturile lor, aşteptându-i ordinele. Exact trei minute trecuseră din clipa în care Menachem Begin îi dăduse ordinul de a distruge Libia.

În „Bîrlog”, o tânără în minijupă kaki deschise seiful din dreapta ofiţerului de gardă. În interior se găseau mai multe teancuri de plicuri de culori diferite. Fiecare teanc corespundea unui inamic potenţial al Israelului. Evreii ştiau prea bine că în cazuri de criză nu ar avea timpul necesar de a pregăti planurile unei riposte. Prin urmare, printre plicurile din seif se aflau şi planurile unui atac nuclear împotriva tuturor ţărilor care ar fi putut ameninţa existenţa Israelului. Culorile plicurilor corespundeau celor doua opţiuni avute în vedere. Opţiunea A concentra

atacurile împotriva aglomeraţiilor civile, opţiunea B, pe obiectivele militare.

Tânărul luă plicurile ce purtau numele de cod „chihlimbar”, nume de cod sub care era cunoscută Libia, şi le puse pe pupitrul ofiţerului de gardă. Aceasta le discută rapid conţinutul cu generalul Dorit, folosind circuitele radio protejate. În aceste plicuri era consemnat tot ceea ce trebuia să ştie şeful comandamentului: frecvenţele radarelor, durata raidului cu precizie de zecimi de secundă, cu toate fazele detaliate, o descriere minuţioasă a apărării antiaeriene libiene, cele mai bune trasee pentru fiecare obiectiv, ultimele fotografii ale cercetării, aeriene. Pe aeroporturile unde vegheau zi şi noapte piloţii care trebuiau să ducă la îndeplinire aceste ordine se aflau dubluri ale acestor plicuri.

Conform instrucţiunilor lui Menachem Begin, Dorit optase pentru varianta B. Lucru care risca să pună probleme spectaculoase. Pentru a mări efectul surprizei, comandantul şef vroia să atace simultan toate obiectivele. Dar, datorită lungimii coastelor libiene, avioanele care atacau în regiunea Tripoli aveau de zburat două mii de kilometri, de două ori mai mult decât cei ce atacau în regiunea Cirenaica. Libia era în afara razei de acţiune a rachetelor israeliene „Jerico B”, concepute să transporte capete nucleare la o mie de kilometri, prin urmare atacul urma să fie făcut cu avioane Phantom. O măsură de precauţie capitală consta în a proteja escadrilele împotriva detecţiei radar până în momentul când avioanele vor ajunge deasupra ţintei. Radarele libiene nu puneau probleme serioase. Dimpotrivă, cele de pe navele Flotei a VI-a americane ce se aflau la vest de insula CRETA riscau să creeze grave complicaţii. Dorit ordonă celor de pe aeroportul Ben Gurion să pregătească „Hassida” pentru decolare imediată.

— Hassida – Lebăda – era numele de cod al unui avion „Boeing 707” vopsit în culorile companiei aeriene „El AL”. Această asemănare cu un avion de linie se oprea la vopsea. Interiorul era burduşit cu echipamente electronice.

Israelul a fost prima ţară care a pus la punct tehnici active ce împiedicau radarele duşmane să urmărească zborul unui avion, şi asta graţie echipamentelor cu care era dotat acest avion. Aşa au putut ateriza pe aeroportul din Nicosia, fără să fie detectate de radarele cipriote, avioanele ce transportau comandourile venite să elibereze un grup de ostateci deţinuţi de terorişti palestinieni. Acest „707” modela un fel de „tunele” electronice la adăpostul cărora avioanele „Phantom” îşi puteau ataca obiectivele fără să fie reperate.

Când camionul de comandament al generalului Dorit ajunsese pe câmpia Soreq, la jumătatea drumului spre Tel Aviv, totul era gata. În mai puţin de douăzeci de minute, gonind pe pantele acoperite de măslini ale colinelor din Iudeea, pregătise primul atac nuclear preventiv din istorie.

Nu-i mai rămânea decât o singură sarcină: să aleagă un nume de cod pentru această operaţiune. Ofiţerul din „Bîrlog” îi propuse unul. Dorit îl acceptă imediat. Era: Operaţiunea „Maspha”, în amintirea oraşului biblic unde trăsnetele lui Iehova provocaseră deruta filistenilor.

Imensitatea cenuşie a nisipurilor se întindea parcă fără margini. Din loc în loc, pata mai întunecoasă a unei turme de capre, piatra albă a unui mormânt de nomad, cortul unei familii de beduini spărgeau monotonia peisajului. Caravanele antichităţii trecuseră şi pe acolo, ca şi îndureratele cohorte de triburi ale lui Israel ce reveneau din exilul lor egiptean. Acolo, în trei lungi tunele săpate sub Deşertul Neguev, fiii Israelului modern depozitau de mai mult de zece ani arme îngrozitoare, armele ultimei lor şanse, o panoplie de bombe atomice.

Câteva clipe după ce „Bârlogul” fusese pus în stare de alarmă, lumini roşii începură să clipească pe ecranele de control ale fiecărui tunel, declanşând automat un concert de avertismente sonore. Acest apel dădu naştere unei îmbulzeli generale. Abandonându-şi partidele de şah, scrisorile către iubite sau neveste, cititul ziarelor sau uitatul pe pereţi, zeci de bărbaţi se repeziră în tunele. În alveole construite în pereţi erau aliniate containere închise

ermetic care adăposteau fiecare o mică bilă argintie, puţin mai mare decât grepfruturile ce creşteau în livezile kibuţurilor din regiune. Era nucleul de plutoniu al ultimei generaţii de arme nucleare israeliene. O primă echipă le scotea din containere, în timp ce a doua aducea cărucioarele cu marile ogive metalice ce urmau să le servească drept protecţie. Această originală separaţie era un subterfugiu. O bombă atomică nu putea să existe dacă cele două elemente nu erau reunite, iată de ce evreii au putut susţine întotdeauna în mod oficial că nu au introdus arme nucleare în Orientul Apropiat. Şi portavioanele Flotei a VI-a americane se serveau de un artificiu asemănător când făceau escală în porturile japoneze.

Asamblarea bombelor era o operaţiune delicată. Tehnicienii de aici repetau în fiecare zi aceleaşi gesturi, până le puteau face cu ochii închişi. Până în acea zi, bombele nu fuseseră asamblate decât cu titlu de antrenament, cu o singura excepţie, zorii zilei de 9 octombrie 1973, la şapte zeci şi două de ore de la declanşarea războiului de Kippur. În noaptea aceea, sirienii străpunseseră frontul israelian de nord. Întreaga zonă centrală a Israelului – bogatele câmpii din Galileea se găseau fără apărare, la îndemâna duşmanilor. Într-o stare de surescitare extremă Moshe Dayan o avertizase pe Golda Meir că ţara era ameninţată de o catastrofă comparabilă cu distrugerea celui de-al doilea templu al Ierusalimului de legiunile romane dezlănţuite.

Consternată, dar hotărâtă, Golda Meir dăduse ordinul pe care spera să nu aibă niciodată prilejul să-l dea, acela de a pregăti un bombardament nuclear împotriva inamicilor Israelului. Din fericire, ofensiva siriană se oprise în mod miraculos. În felul acesta atacul fusese anulat.

În prezent, în tunelurile lor puternic iluminate, tehnicienii erau din nou pe cale să monteze bombele atomice. În sala de control a fiecărui tunel un calculator programa detonatoarele, astfel încât unele să explodeze la sol şi altele la diverse înălţimi, pentru a le creşte puterea

de distrugere. Imediat după asamblare, fiecare bombă era plasată pe un fel de vagonet ce putea transporta patru arme odată.

Între apelul avertizoarelor sonore şi momentul în care primul vagonet pătrunde în ascensorul ce le conducea spre hangarul în care se aflau în aşteptare avioanele Phantom se scurseseră opt minute şi patruzeci şi trei de secunde.

*

Aceste arme reprezentau ultima etapă a unui program nuclear care avea aproape aceeaşi vârstă cu statul Israel. La originea acestor eforturi se găsea primul preşedinte al Israelului, Chaim Weizmann, un strălucit savant sionist. Ascultându-i sfaturile, în ciuda numeroaselor obstrucţii ale miniştrilor Cabinetului său, David Ben Gurion, neînfricatul fondator al statului evreu, angajase Israelul pe calea stăpânirii puterii atomului la începutul anilor ’50.

Primul sprijin în acest domeniu fusese Franţa care, sfidându-şi aliaţii anglo-americani, se angajase şi ea într-un program nuclear independent. Neavând acces la ordinatoarele americanilor, francezii făcuseră apel, pentru anumite calcule, la creierul Institutului Weizmann din Rehovot, la periferia Tel Aviv-ului. Israelienii le facilitaseră accesul la tehnologiile de fabricaţie a apei grele. În schimb Franţa le permisese să participe la testarea primei sale bombe nucleare în Sahara, favoare care scutise Israelul de a proceda la propriul său test. În fine, în anul 1957, francezii acceptaseră să le livreze un reactor experimental ce funcţiona cu uraniu natural, reactor despre care savanţii din cele două ţări ştiau că e capabil să producă, într-o bună zi, plutoniu pentru operaţiuni militare.

Chiar Ben Gurion alesese locul instalaţiilor atomice ale statului evreu, un colţ din deşertul Neguev uşor de izolat şi de protejat, la treizeci de kilometri sud de kibuţul său Sde Boker. Locul purta numele Dimona, oraşul care se înălţa acolo în timpul nabateenilor. Când inginerii constructori

îşi făcuseră apariţia în zonă pentru a pregăti construcţia centrului nuclear, guvernul decisese să-i ascundă adevărata destinaţie, lăsând să se creadă că e o banală fabrică de produse textile. Cupola argintie ce ţâşnea din dunele de nisip purta poeticul nume de „Fabrica de pantaloni Ben Gurion“.

Revenirea la putere a lui Charles de Gaulle în Franţa, la 15 mai 1958, întrerupsese brutal cooperarea nucleară franco-israeliană. Pentru un naţionalist ca de Gaulle, programul nuclear al Franţei nu privea decât ţara respectivă. Israelul avea în acel moment cunoştinţele teoretice necesare construcţiei unei arme atomice, dar fără uraniul îmbogăţit şi plutoniul indispensabile acestor arme. Le va găsi în locul cel mai neaşteptat, o uzină cu aspect mizerabil de la periferia oraşului Apollo, statul Pennsylvania, la cincizeci de kilometri de Pittsburg, Nuclear Materials and Equipment Corporation (N.U.M.E.C) – Societatea de Materiale şi Echipament Nuclear – era o societate înfiinţată în anul 1957 de un sionist fanatic – Salman Shapiro, care fabrica combustibil nuclear şi recupera uraniul puternic îmbogăţit prin retratarea deşeurilor provenite de la submarinele nucleare americane. Între anii 1960–1967, cantitatea inimaginabilă de 250 de kilograme de uraniu pentru operaţiuni militare dispăruse din depozitele N.U.M.E.C. Agenţia Centrală de Informaţii descoperise mai apoi că mai mult de jumătate din acest uraniu, suficient pentru un întreg arsenal, nimerise în catacombele Fabricii de pantaloni Ben Gurion din deşertul Neguev[15]. În felul acesta, bazându-se pe prima generaţie de arme atomice, statul evreu putuse declanşa atacul său preventiv în iunie 1967. A doua generaţie va putea vedea lumina zilei graţie plutoniului extras din combustibil ars în reactorul de la Dimona cu ajutorul unei

[15] Această deturnare a fost făcută cu binecuvântarea preşedintelui Johnson, şi poate chiar cu sprijinul său activ. Toate anchetele care au încercat să descopere condiţiile de dispariţie a uraniului s-au soldat cu eşecuri. Când directorul C.I.A, a adus preşedintelui Johnson dovada că o parte din uraniul ce lipsea se găsea în Israel, a fost sfătuit să-şi întrerupă toate cercetările şi să nu dezvăluie descoperirea sa nimănui.

instalaţii de retratare construită în acelaşi an 1967[16]. La sfârşitul anului 1970 aceste eforturi făcuseră din Israel a şasea putere nucleară din lume.

De fapt, bombele care ieşeau din ascunzătorile lor din subsolul deşertului făceau parte dintr-o forţă de lovire nucleară de o credibilitate cel puţin egală cu cea a Angliei şi, fără îndoială, superioară celei a Chinei.

*

— Opreşte acolo, mă duc să-mi iau ţigări.

Yuri Avidar, şeful serviciului de informaţii al Armatei Israeliene făcu semn şoferului său să oprească pe bulevardul Jaffa, la Ierusalim, şi alergă să-şi cumpere un pachet de ţigări Europa de la tutungeria din colţ.

În loc să se întoarcă imediat la maşină, merse în direcţie opusă spre cabina de telefon ce se găsea la circa treizeci de metri.

Avidar ştia pe dinafară numărul de telefon al corespondentului său. Înainte de a telefona, îşi aprinse o ţigară. Mâna îi tremura. Fruntea îi era perlată de sudoare. Vru să introducă o monedă în apărat, dar se opri la jumătatea drumului. „Pentru numele lui Dumnezeu, n-aş fi vrut să ajung până aici!” Deschise uşor uşa cabinei şi trase în piept o porţie zdravănă de aer proaspăt. Îl cuprinsese o dorinţă irezistibilă de a pleca de acolo. Pentru a se calma, îşi fumă ţigara cu lungi pauze. Apoi, hotărât, introduse moneda în aparat şi formă numărul ambasadei americane din Tel Aviv.

[16] Pentru a-şi procura minereul de uraniu care să alimenteze reactorul de la Dimona, serviciile secrete israeliene vor organiza în decembrie 1968 „dispariţia” a 299 tone de pudră de uraniu ce se găsea la bordul navei „Sheersberg care plutea între Anvers şi Genova.

*

Sirena îi făcu să sară ca arşi din fotoliile lor confortabile pe tinerii piloţi evrei care-şi petrecuseră orele de alarmă privind la televizor. Trei semnale: o misiune aer-sol. Două semnale însemnau o misiune aer-aer. Îşi luară căştile cu vizieră şi vestele de salvare de culoare portocalie, alergară de-a lungul coridorului şi intrară în baraca ce adăpostea comandamentul escadrilei lor. În chiar acelaşi moment primele vagoane ieşeau din ascensoarele care le urcaseră la nivelul adăposturilor unde aşteptau avioanele Phantom, parcate la capătul unei piste subterane ce-şi avea celălalt capăt mascat în deşert. Briefingul nu dură decât câteva minute, exact timpul necesar pentru comunicarea frecvenţelor radio pentru cazurile de urgenţă şi instrucţiunilor de zbor ce trebuiau respectate pentru ca atacul lor să fie bine sincronizat.

Locotenent-colonelului Giora Laskov, şeful de escadrilă, unul dintre cei mai vechi piloţi din Israel, îi reveni ca obiectiv baza aeriană gigant de la Uqba ibn Nafi, vechea instalaţie militară americană „Wheelus", de la periferia capitalei, Tripoli. Coechipierii săi aveau drept ţinte alte baze libiene de la Benghazi, Tobruk, Al Adm şi Al-Awai.

Ca mai mult de trei sferturi dintre piloţii israelieni, Laskov, treizeci şi cinci de ani, venea dintr-un kibuţ. În timpul celor şaisprezece ani de serviciu împreună cu elita forţelor armate israeliene, luase parte la două războaie şi acumulase mai mult de trei mii de ore de zbor, la început pe avioane Mirage (sau pe copia lor identică, făcută de israelieni după planurile furate din Elveţia de agenţi Mossad, şi cunoscută sub numele *Kfir*), iar apoi pe Phantom. Antrenamentul său era atât de desăvârşit, pregătirea în vederea a tot felul de urgenţe atât de perfectă, încât nici un muşchi de pe chipul său nu tresărise la anunţul că nu e vorba de un exerciţiu, ci de un atac real cu bombe atomice de douăzeci de kilotone asupra unor obiective reale din teritoriul inamic.

Având de parcurs cea mai lungă distanţă, Laskov trebuia să decoleze primul. Se repezise deja spre avionul său când se simţi brusc copleşit de importanţa misiunii primite. Se întoarse spre tinerii piloţi ai escadrilei pe care o comanda. Chipurile lor păreau să reflecte groaza ce-i cuprinsese brusc. Împietrit căuta câteva cuvinte de îmbărbătare, poate chiar de justificare. Dar îşi dădu seama că nici un cuvânt nu se putea rosti în circumstanţe atât de grave.

Se mulţumi să-şi ridice cascheta, cu un surâs trist, ca pentru a le ura tuturor noroc. Apoi, cu un pas ferm, dispăru în ascensor. Era ora 10.22. Trecuseră numai cincizeci şi patru de minute din clipa în care generalul Dorit ieşise din sala de Consiliu pentru a lua contact cu „Bîrlogul”.

*

Menachem Begin îşi scoase ochelarii, îşi prinse fruntea în palme şi începu să-şi maseze uşor zona sprâncenelor. Era în acest gest semnul profundei disperări ce-l cuprinsese pe prim-ministrul Israelului.

Cum au putut afla? Nu înceta el să-şi repete la nesfârşit. Căci nici o altă tară din lume nu-şi luase atâtea precauţiuni pentru a-şi proteja forţa de lovire nucleară cu o asemenea carapace de secret! De la războiul de, Kippur toate procedurile ce priveau folosirea sa eventuală fuseseră analizate, controlate, trecute prin sita calculatoarelor în scopul de a fi siguri că nici un semn revelator nu putea fi decelat prin satelit, că nici o convorbire compromiţătoare nu putea fi interceptată prin supraveghere electronică. În ciuda tuturor acestor proceduri, la nici o oră din momentul în care dăduse ordinul de atac împotriva Libiei, Menachem Begin primise un telefon din partea ambasadei Franţei. Cu vocea strangulată de emoţie, diplomatul francez îi remisese un ultimatum din partea Kremlinului, ce ameninţa Israelul cu represalii nucleare imediate dacă nu anula pe loc atacul împotriva Libiei.

Cum reuşiseră sovieticii să reacţioneze de o manieră atât de fulgerătoare? se minuna Begin. Cunoştea inerţia lor tradiţională la debutul oricărei crize internaţionale. Ştia de la serviciile sale secrete chiar şi faptul că cei de la Kremlin erau de multă vreme îngrijoraţi de pericolul pe care îl implica încetineala luării deciziilor în caz de urgenţă. În mod curios, această dictatură rigidă devenea, paradoxal, un fel de democraţie în perioadele de tensiune mondială. Invers decât în Statele Unite şi Franţa, unde un om putea decide de unul singur declanşarea unui holocaust nuclear, cel puţin nouă din cei douăzeci şi patru de membri ai Biroului Politic al C.C. al P.C.U.S. trebuiau să aprobe în scris orice fel de acţiune militară. Ameninţarea de a distruge Israelul urmase probabil aceeaşi procedură. Cum reuşiseră s-o facă atât de repede? Nu cumva fuseseră avertizaţi chiar de la începutul crizei?

Şi dacă era un bluf din partea ruşilor? Dacă îşi zdrăngăneau numai rachetele, cum făcuse Hruşciov în criza Suezului? Dar avea el oare dreptul de a hotărî soarta ţării sale bazându-se pe o astfel de presupunere?

Menachem Begin îşi consultă ceasul. În următoarele douăsprezece minute primele avioane Phantom îşi vor atinge ţintele Era prea târziu pentru a mai reuni Consiliul de Miniştri, trebuia să decidă de unul singur.

Se duse la fereastră. Cu umerii şi mai lăsaţi ca de obicei, cu inima sa bolnavă bătând să-i spargă pieptul, „gentlemanul polonez” cum i se spunea adesea, contempla turma de coline a Iudeii, monumentele Israelului modern, clădirea în formă de pagodă a Knessetului, cea a Universităţii ebraice, cupola albă a Muzeului Ierusalimului strălucind în soare.

Pe-o înălţime, în afara câmpului său vizual, se înălţa memorialul care era cel mai aproape de sufletul său Yad Vashem unde ardea o flacără veşnică în memoria victimelor persecuţiilor naziste – printre care se găsea şi cea mai mare parte a membrilor familiei sale. Begin jurase pe altarul celor şase milioane de morţi că poporul său nu va mai cunoaşte niciodată un nou holocaust. Trebuia acum

să rişte de a trăda acest jurământ, menţinând ordinul de atac preventiv împotriva Libiei? Cererea U.R.S.S. era tragic de simplă şi de directă. Şi cu toate astea Ranan avea dreptate: cum ar mai fi putut Israelul să trăiască sub ameninţarea constantă de a fi nimicit de un fanatic precum Gaddafi?

Să lovească fulgerător şi să se explice după aceea. Iata ce încercase să facă. În această groaznică partidă de şah ştia că numai americanii puteau avansa pionul ce i-ar fi putut opri pe sovietici, ameninţându-î la rândul lor cu un holocaust nuclear. Dar şi-ar mai fi luat americanii un asemenea risc, când ar fi aflat că Begin se lansase în aceasta aventură în ciuda implorărilor lor de a nu se amesteca? Neezitând să pună în pericol viaţa a zece milioane de newyorkezi pentru a-şi salva preventiv propria ţară!

Brusc, totul devenise clar. Sovieticii nu descoperiseră evident, nimic. Şi nici nimeni altcineva. Americanii nu avuseseră, pur şi simplu, încredere în evrei. Preşedintele Statelor Unite înţelesese că nimic nu-i putea reţine. Drept pentru care pusese mâna pe telefonul roşu şi-i prevenise pe sovietici.

Brusc îmbătrânit, cu moartea în suflet, Menachem Begin puse, la rândul lui, mâna pe telefon.

*

Sub aripile Phantomului ce zbura la cincizeci de mii de picioare altitudine, în splendoarea albăstruie a eterului, locotenent-colonelul Laskov distingea imensitatea strălucitoare a Mediteranei. Nu se auzea decât ţăcănitul regulatorului de oxigen al măştii. Cu pilotul automat angajat în regim de croazieră, Laskov îşi supraveghea aparatele de bord, în mod special sistemul de atac şi sistemul de comandă a armelor, pregătindu-se pentru apropierea şi intrarea în obiectiv. Pe ecranul display-ului apăruse deja conturul ţărmurilor Libiei. Mai avea trei sute

de kilometri până la ţintă. În opt minute va fi deasupra oraşului Tripoli.

Brusc, o voce rupse tăcerea radio şi graseie în căştile sale. — *Shadrock*... *Shadrock*... *Shadrock*... repeta o voce. Laskov îşi trecu regulatorul de oxigen pe urgenţă, decuplă pilotul automat, apucă manşa şi, cu o manevră violentă, făcu un viraj glisat la 180°. Ţărmurile Africii dispărură de pe ecranul radarului său. Operaţiunea „Maspha” fusese anulată.

PARTEA A PATRA

„E LA FEL DE ŞIRET „CA UN VULPOI AL DEŞERTULUI”

La Washington era ora 3.05, luni 14 decembrie. Trecuseră trei ore şi cinci minute de la explozia libiană din marea de nisip Awbari. Capitala Statelor Unite dormea sub o mantie de zăpadă înghețată. Nimic nu lăsa să, se vadă că tocmai izbucnise o criză. Această linişte de suprafaţă ascundea în realitate o intensă agitaţie. De la miezul nopţii principalele resurse tehnologice ale Statelor Unite intraseră în acţiune. De la sediul F.B.I. şi de la Cartierul General al C.I.A., de cealaltă parte a Potomacului plecau şuvoaie de ordine şi mesaje către toţi agenţii din lume aparţinând celor două atotputernice oficine de spionaj, indicându-le să facă tot posibilul pentru a afla cum a pus mâna Gaddafi pe secretul bombei H, cum a putut s-o construiască şi, mai ales, cum a reuşit s-o introducă în New York.

La Olney, în Maryland, cei care vegheau la Centrul naţional de alertă nu aveau decât să formeze numărul 33 pe tastele telefoanelor speciale pentru a declanşa o alarmă atomică generală de la un capăt la altul al ţării. La câţiva kilometri mai departe, tehnicienii „N.S.A. – „Agenţia Naţională de Securitate” – interceptau, înregistrau, introduceau pe calculator şi exploatau, cu ajutorul unui extraordinar sistem de chei, toate comunicaţiile telefonice şi emisiile radio ce traversau spaţiul. În acea noapte pândeau pe toate frecvenţele în speranţa de a descoperi un cuvânt, o frază, un mesaj susceptibil de a pune

anchetatorii pe urmele teroriştilor lui Gaddafi. Nu departe de acolo, Cartierul general subteran al echipelor NEST, de căutare a explozibililor nucleari, era în plină efervescenţă. Era deja a şaptea oară când echipele sale erau chemate să identifice eventualele bombe de pe străzile oraşelor americane. Precedentele şase operaţii se desfăşuraseră fără ca cineva să afle nici cel mai mic amănunt. În câteva ore, cei două sute de agenţi transportaţi de avioanele Starlifter C-141, mobilizaţi la începutul serii, se pregăteau să acţioneze pe străzile Manhattan-ului cu tot materialul lor de detecţie, la bordul unor furgonete anonime, închiriate de la-firmele Herrtz sau Avis, în cel mai desăvârşit secret. O dată în plus nimeni nu va şti cine sunt, şi nici ce caută. Secret absolut şi viteză de execuţie erau regulile de aur ale acţiunilor echipelor NEST. Secret pentru a evita ca teroriştii, ştiindu-se căutaţi, să nu declanşeze prematur explozia armelor lor, de asemenea secret pentru a nu stârni panică în rândul populaţiei. Viteză, fiindcă fiecare minut valora mii de vieţi omeneşti.

Precursoare ale uriaşelor Starlifter, două aparate de zbor, un avion bireactor Beechcraft King-AIR 100 şi un elicopter H-500, având discrete înmatriculări civile, aterizează deja pe pista bazei aeriene McGuire, în statul New Jersey. Transportau un prim grup de circa douăzeci de tehnicieni, o instalaţie autonomă de radio pentru două sute de posturi, precum şi o duzină de detectoare de neutroni cu trifluoride.

Omul căruia îi revenea împovărătoarea responsabilitate de a conduce această vânătoare după bomba H se afla deja la bordul unei maşini banalizate, pe autostrada ce lega baza aeriană McGuire de New York. Cu cei doi metri ai înălţimii sale, cu chipul bronzat, cu cizme şi pălărie de cow-boy, cu cămaşa în carouri şi amuleta navajo în jurul gâtului, fizicianul atomist Bill Booth, cincizeci şi doi de ani, părea ieşit din reclamele pentru ţigările Marlboro. Apelul urgent îl găsise acolo unde era inevitabil să fie găsit iarna, la fiecare sfârşit de săptămână, adică pe pârtiile de ski ale staţiunii Cooper Mountain, în Colorado. În prezent,

grăbindu-se spre New York, se simţea cuprins de o uşoară greaţă la gândul celor ce-l aşteptau. Acest rău îl surprindea de fiecare dată când apelul beeperului îl arunca pe străzi, în fruntea echipelor sale de depistare, în diverse colţuri ale Americii. Cu mulţi ani înainte ca un scriitor să-şi imagineze, într-un roman poliţist, un caz de şantaj nuclear, Booth simţise apărând ameninţarea unui şantaj nuclear. Prima sa viziune apocaliptică a acestei posibilităţi o avusese într-unul din locurile cele mai puţin predestinate acestui gen de spectacole, printre măslinii şi culturile în terase ale unui sătuc de pescari din Spania, pe numele lui, acum celebru, Palomares Fusese trimis acolo în 1966, împreună cu o echipă de fizicieni atomişti şi specialişti în arme nucleare, pentru a încerca să recupereze bombele atomice dintr-un B-29 care se prăbuşise în zonă. Echipa dispunea de aparatele de detecţie şi de tehnicile de căutare cele mai moderne. Zi de zi, săptămâni de-a rândul, căutaseră cu disperare încolo şi încoace. Nu găsiseră decât câteva pete de ulei şi un pumn de pietricele uşor radioactive. Dacă nu reuşiseră să găsească un morman de bombe într-o câmpie netedă ca în palmă, lui Booth nu-i trebuise prea multă imaginaţie pentru a ghici că ar fi fost cu mult mai dificil, aproape imposibil, să găsească o bombă nucleară ascunsa de un grup de terorişti într-un subsol sau un siloz betonat în mijlocul unui oraş.

De la întoarcerea sa la Los Alamos, unde era unul dintre responsabilii cu elaborarea armamentelor nucleare, se zbătuse pentru a pregăti America să facă faţă unor crize care nu vor întârzia să apară, mai mult ca sigur, într-unul sau altul din oraşele americane. Cu toate acestea în ciuda eforturilor sale, Booth ştia că echipele NEST oricât de bine antrenate şi echipate, erau inapte să-şi îndeplinească sarcina care le revenea într-un oraş sau într-o pădure de zgârie-nori de oţel şi sticlă ce constituiau tot atâtea obstacole naturale. A spera să detectezi o scurgere de radiaţii şi a te duce spre bombă ca un câine pe urmele vânatului era o veritabilă utopie!

Sumbru şi melancolic, Booth îşi aţinti privirea spre flăcările torţelor de siguranţă ale rafinăriilor din New Jersey, care străluceau în noapte. Apoi, brusc, zări, compact şi impresionant, promontoriul Manhattan-ului, luminând tenebrele nopţii cu o cascadă de stele. Se gândi atunci la o frază a lui Scott Fitzgerald, pe care o învăţase când era în liceu. Să descoperi New York-ul de departe, aşa ca în acele momente, înseamnă să ai, „o nebunească imagine a misterului şi a frumuseţii lumii". Se înfioră. Zgârie-nori New York-ului nu-i ofereau privirii nici o promisiune de desfătări estetice. Ştia, din contră, că acolo îl aştepta infernul, sfidarea cea mai îngrozitoare pe care oamenii şi chiar el însuşi trebuiseră s-o înfrunte vreodată.

*

La Washington, mai multe etaje ale aripii de vest a Casei Albe erau luminate. Retras în strâmtul său birou înţesat de hârtii, Dick Kallsen, treizeci şi doi de ani, începuse să redacteze alocuţiunea radiotelevizată pe care şeful statului trebuia s-o pronunţe în cazul în care vreo indiscreţie ar fi dezvăluit populaţiei ameninţarea lui Gaddafi.

— Nu trebuie să minţi, îi spusese Eastman, dar încearcă să înmormântezi cât mai adânc adevărul, încât nimeni să nu se gândească la faptul că distracţia asta poate costa viaţa a zece milioane de oameni din New York. Trebuie un discurs care să-i liniştească pe oameni, să-i îmbărbăteze, să-i reconforteze.

Cu ochii roşii de oboseală, Kallsen ridică privirea, scoase foaia scrisă din maşină şi începu să recitească rezultatul primelor sale încercări:

Iubiţii mei compatrioţi,

Nu avem nici un motiv să credem că această bombă reprezintă un pericol imediat pentru viaţa locuitorilor din New York. De comun acord cu aliaţii

noştri din lumea liberă, cu Uniunea Sovietică şi cu Republica Populară Chineză, noi...

Un etaj mai jos, Jack Eastman privea cu un aer trist hamburgerul puţin apetisant pe care-l luase de la un automat din culoarul Casei Albe, pe post de dineu duminical. Biroul său era acoperit cu fotografii şi amintiri ce-i ilustrau cariera, tot atâtea etape în drumul ce-l condusese pe acest militar în înalta funcţie de consilier al şefului statului pentru probleme privind securitatea naţională. Putea fi văzut ca tânăr pilot pe F 86, în timpul războiului din Coreea, apoi la primirea diplomei în management la Harvard Business School. Patru farfurii de porţelan de Deft aminteau anii petrecuţi la Cartierul general al N.A.T.O. Într-un cadru din argint avea o fotografie a soţiei sale Sally şi o alta a fetei lor Cathy, în vârstă de nouăsprezece ani, fotografiată cu doi ani în urmă cu ocazia ceremoniei de sfârşit de studii la Cathedral School din Washington. Eastman vedea întotdeauna un surâs maliţios în acest portret. Privea acel surâs, incapabil să se detaşeze, incapabil să-şi mute gândul de la adolescenta aceea mândră în rochie albă. O crampă îi cuprinse brusc stomacul. Închizând ochii în faţa imaginii fiinţei iubite, îşi prinse capul între palme, luptându-se să-şi controleze emoţiile şi să-şi regăsească virtuţile disciplinei care-l conduseseră toată viaţa. Unica fată a lui Jack Eastman era acum studentă în anul doi a Universităţii Columbia din New York.

*

Taxiul galben făcu slalom printr-o turmă de Rollsuri şi Cadillacuri ce blocau, ca în fiecare noapte, împrejurimile discotecii Studio 54. Un portar galonat se repezi s-o primească pe tânăra ce cobora din taxi şi o conduse prin mijlocul mulţimii de curioşi îngrămădiţi pe trotuare, dornici să vadă unele celebrităţi care frecventau discoteca

cea mai în vogă a New York-ului. Încă tulburată de momentele trăite alături de fraţii săi în depozitul părăsit unde se ascundea bomba, Leila Dajani ezită înainte de a se scufunda în bacanală. Douăsprezece proiectoare îmbrăţişau într-un torent de lumină psihedelică o pădure de module luminoase care se învârteau pe tavan ca nişte roţi luminoase. Sclipind în ritmul dezlănţuit al difuzoarelor, coloane de stroboscoape lansau jerbe de fulgere spre vopselele fluorescente ce acopereau pereţii. Leila făcu câţiva paşi spre ringul de dans fosforescent unde gloriile *jet-set*-ului newyorkez şi internaţional se contorsionau într-o dezlănţuire de acrobaţii ritmice. Lansă un sărut din vârful degetelor spre posomorâta Bianca Jaeger, ex eminenţă cenuşie a celor de la Rolling Stones, care se bâţâia într-un mini-şort din mătase care nu mai lăsa nimic de imaginat, apoi spre Margaret Trudeau, neobosita fostă primă doamnă a Canadei, mulată într-un bustier cu paiete şi un pantalon de corsar ce cădea pe nişte cizme albe brodate. Întinsă lasciv pe o canapea roşie, în mijlocul unui grup de tineri admiratori în smoching, frumoasa actriţă Marisa Berenson părea o regină în mijlocul curţii sale, ca într-o scenă din filmul ei Barry Lyndon. Mai departe, întotdeauna la fel de strălucitoare, Jackie Onassis, îmbrăcată cu o fustă vaporoasă de un auriu stins şi cu o bluză cazacă din mătase gri pe care cădeau în cascadă şiruri de perle din aur şi argint, dansa cu agentul literar californian Swifty Lazar. Într-un colţ, un fel de buddha negru în pantaloni şi vestă din piele, cu mâinile legate cu lănţişoare din argint de o centură ce-i strângea fesele, cu chipul pierdut sub efectul unui ciudat extaz interior, se legăna într-un dans solitar.

Leilei i-au trebuit mai mult de zece minute pentru a-şi face loc printre mâinile şi privirile care încercau să o atragă spre sofalele, fotoliile sau pernele pufoase ce mărgineau ringul de dans. Când găsi, în sfârşit, grupul pe care-l căuta, se grăbi să se arunce la pieptul unui bărbat înalt cu o claie de păr blond ce se revărsa peste gulerul cămăşii din mătase, larg deschisă.

— Scumpul meu Michael, şopti ea, te rog să mă ierţi că am venit atât de târziu.

Michael Laylord o strânse în braţe. Avea un chip de înger, cu ochii albaştri, cu trăsăturile mult prea perfecte şi o gură de o delicată senzualitate.

— Iubito, ştii bine că ţi-aş ierta chiar şi moartea mea!

O conduse cu blândeţe spre o canapea. Printre cei aşezaţi pe canapelele din jur circula o ţigară cu marijuana. Michael o luă şi i-o întinse. Leila aspiră profund un fum, reţinându-l în plămâni până simţi că-şi pierde suflul, apoi îl expulză încet pe nări. Michael vru să treacă altcuiva ţigara, dar Leila îl prinse de mână şi mai trase un fum din ţigară. Apoi se întinse pe spate, cu ochii închişi, lăsându-se cuprinsă de dulcea euforie a drogului. Când redeschise ochii, văzu deasupra ei chipul lui Michael, care o privea cu blândeţe.

— Dansăm?

Pe ringul de dans Leila se lăsă învăluită de muzică, închizând ochii pentru a se bucura până la capăt de visul său pe norii unei călătorii în afara timpului şi spaţiului.

— Negru împuţit!

Urletul îi risipi visarea. Negrul mătăhălos pe care-l remarcase la intrare se prăbuşise pe ring, cu chipul însângerat, cu gura schimonosită de durere. Agresorul, un tânăr în smoching din satin alb presărat cu paiete, cu ochii injectaţi de alcool, mai avu timp să-i expedieze un şut în stomac, înainte ca doi angajaţi, cu priviri deloc duioase, să-l îndepărteze aproape pe sus.

Leila tremura. „Ce oroare!”, gemu ea, repezindu-se spre nefericitul în jurul căruia se rotea mulţimea indiferentă a dansatorilor. Michael o trase încetişor de mână, conducând-o spre masa lor. Tânăra femeie tremura de dezgust şi de revoltă.

— În lumea asta hidoasă trăim noi, Michael?, îi şopti ea.

Ochii îi străluceau. Avea un aer respingător, ostil. Noua iarbă columbiană era prea puternică? se întreba Michael. Îi şterse fruntea de sudoare şi-i zâmbi. Dar o simţea că era absentă.

— După câte s-ar părea, nu e o lume pentru cei sărmani şi neajutoraţi, nu-i aşa Michael? Ei n-au nimic de aşteptat de la o astfel de lume. Dreptate, consideraţie, egalitate? Buf! Lovituri de picior, asta da! Asta dacă îndrăznesc să-şi ceară drepturile. Iar pentru a le obţine nu le rămâne decât o singură cale: violenţa.

Pronunţase acele cuvinte cu o vehemenţă care-l uimise pe Michael.

— Nu e numai violenţa, Linda – el nu o cunoştea sub adevărata sa identitate – mai sunt şi alte căi.

— Nu şi pentru cei slabi şi oprimaţi! – întinse mâna spre cei care se agitau pe ringul de dans – ei nu înţeleg nimic decât atunci când e prea târziu. Nu se interesează decât de trupurile lor, de plăcerile şi de banii lor. Sărmanii, dezrădăcinaţii, spoliaţii – asta nu e treaba lor. Atâta timp cât violenţa nu izbucneşte, lumea rămâne surdă la nevoile lor!

— Tu chiar crezi ce spui, Linda?

— Bineînţeles că da! – vocea sa era acum aproape o şoaptă – în Coran e un dicton, un dicton groaznic, dar care spune bine ceea ce vrea să spună: „Dacă Allah ar trebui să pedepsească pe oameni după faptele lor, n-ar mai lăsa pe pământ nici măcar o fiinţă”.

— Coranul? Eu credeam că eşti creştină, Linda.

— Ştii bine ce vreau să spun, bâigui ea: Coranul e arab, nu-i aşa?

Cineva aprinse o altă ţigară cu marijuana şi i-o întinse lui Michael. Acesta o refuză.

— Să mergem! îi zise el.

Leila prinse între palme chipul amantului ei şi-i mângâie tâmplele. Rămase îndelung să-l privească.

— Da, Michael, să mergem! zise ea în cele din urmă.

Pe când, îşi croiau un drum prin mulţime, îndreptându-se spre ieşire, fură abordaţi de un omuleţ îmbrăcat în nişte veşminte ciudate din catifea mov.

— Linda, scumpo! Dar eşti absolut divină!

Leila recunoscu chipul bucălat, puţin churchillian, al scriitorului Truman Capote.

— Vino să te prezint încântătoarelor mele prietene. Capote o trase după el spre areopagul de ducese italiene îngrămădite în jurul lui. Principesa dă, mâine după amiază, un dejun în cinstea mea, spuse el cu încântare arătând spre o creatură într-un poncho din dantelă neagră, al cărei chip trebuie că suferise de mai multe ori intervenţia miraculoasă a chirurgilor esteticieni ai celor două Americi. Trebuie să vii neapărat. Aruncă o privire arzătoare spre Michael. Şi mai ales nu uita să-l aduci cu tine pe acest încântător tânăr.

Capote se aplecă spre Leila.

— Toată lumea bună va fi acolo. Gianni[17] vine special pentru mine de la Torino. Vocea sa deveni o şoaptă confidenţială. Chiar şi Teddy[18] va veni la Washington. Nu-i aşa că-i minunat?

Împărţind îmbrăţişări şi promisiuni, Leila reuşi să se eclipseze. Acoperind zgomotul asurzitor al muzicii, distinse vocea scriitorului care-i striga:

— Nu uitaţi, scumpii mei! Vom dejuna miercuri. Toată lumea va fi acolo!

*

La douăzeci de minute după ce preşedintele ceruse ajutorul lor, primii trei experţi în materie de psihologie antiteroristă îşi făceau apariţia la Casa Albă. Doctorul John Turner, un uriaş slăbănog şi trist, de un metru şi nouăzeci şi cinci de centimetri, conducea divizia de studii psihologice a C.I.A. În ceea ce-l priveşte pe doctorul Bernie Tamarkin, patruzeci şi opt de ani, ai cărui ochi umflaţi de somn şi aerul de heruvim obosit nu corespundeau cu imaginea unei somităţi a medicinii, era, totuşi, unul dintre cei mai mari psihiatri ai Americii şi un eminent specialist în probleme de psihologie teroristă. Cel de-al treilea expert, o tânără femeie brunetă al cărei

[17] Gianni Agnelli, preşedintele concernului Fiat (n. t.).

[18] Teddy Kennedy, senator democrat, ultimul dintre fraţii Kennedy (n. t.).

machiaj puţin şocant, blugii mulaţi pe picioare şi tocurile înalte îi dădeau un aer foarte disco şi total nepotrivit cu locul şi împrejurările care-i, strânsese laolaltă. Responsabilă cu biroul libian al conducerii C.I.A., petrecuse trei ani în Libia la începutul anilor ’70 ca al doilea consilier al ambasadei americane. Dintre toţi funcţionarii guvernamentali pe care această criză era pe cale să-i mobilizeze, ea era singura care îl întâlnise personal pe Gaddafi. Colonelul libian o remarcase într-o zi la o recepţie. Făcând dovada unui şarm la care tânăra americană nu rămăsese insensibilă, o invitase să bea împreună un pahar cu suc de portocale înainte de a-i consacra o jumătate de oră de discuţii în particular.

Generalul Eastman îşi invită oaspeţii în biroul său, în care se găseau deja expertul antiterorist al Departamentului de Stat, omologul său de la C.I.A. şi alţi câţiva responsabili din Administraţie. Îi puse, pe scurt, la curent cu situaţia, situaţie a cărei gravitate alungă imediat orice urmă de somn de pe faţa doctorului Tamarkin. La sfârşitul expunerii, Lisa Dyson scoase din geanta-diplomat specială un dosar de douăzeci de pagini, cu copertele albe, marcate cu emblema bleu-pal a C.I.A. şi cu menţiunea „Confidenţial”, având ca titlu:

„Studiu de personalitate şi de comportament politic Muammar al-Gaddafi.

Acest studiu făcea parte dintr-un program secret întreprins de C.I.A. încă de la începutul anilor ’50. Avea ca obiect aplicarea tehnicilor psihiatriei la studiul – până în detaliile cele mai intime – personalităţii şi caracterului unui număr de lideri internaţionali. Scopul era de a se putea prevede cu un grad de certitudine rezonabil reacţiile lor în caz de criză. Castro, Nasser, Charles de Gaulle, Hruşciov, Brejnev, Mao Tse-tung, Şahul, Khomeini, toţi trecuseră pe sub microscopul analiştilor de la C.I.A. Anumite elemente ale comportamentelor lui Castro şi Hruşciov, puse la dispoziţia lui John Kennedy, îl ajutară în mod decisiv în negocierile cu cei doi în timpul crizei rachetelor din Cuba. Fiecare studiu era rezultatul unui

efort financiar şi tehnic deosebit. Fusese studiat tot ceea ce privea subiectul: ce elemente i-au influenţat viaţa, care au fost şocurile majore pe care le suferise, cum le făcuse faţă, dacă folosise anumite mecanisme de apărare caracteristice. Au fost agenţi care au cutreierat întreaga lume pentru a determina cu precizie cel mai mic fapt, pentru a explora o singură faţetă a caracterului unui om. Se pornise de la găsirea vechilor colegi de şcoală militară sau de regiment pentru a afla dacă unul sau altul dintre subiecţi se masturba, bea, dacă îşi pipera alimentele, dacă mergea la biserică, cum reacţiona în caz de stres. Dacă suferea de complexul lui Oedip? Îi plăceau adolescenţii? Femeile? Sau amândouă la un loc? Încercau să-i urmărească evoluţia sexuală. Să-i cunoască mărimea penisului. Dacă avea tendinţe sadice sau masochiste... Un agent al C.I.A. fusese trimis pe nepusă masă în Cuba să ia legătura cu o târfă cu care se culcase, pe când era student, Fidel Castro.

Eastman contempla pe coperta dosarului fotografia celui care amenința să-i masacreze copilul împreună cu alţi zece milioane de americani. Un chip supt, concentrat, febril, crispat. Nu avea nevoie de experţi pentru a şti că acel om era un fanatic. Părul negru ca smoala, dinţii de carnivor, gata să muşte, privirea neliniştitoare care te fixa îi erau suficiente. Eastman închise pentru o clipă ochii. Apoi îşi reveni la calmul său obişnuit.

— În regulă, domnişoară Dyson, vă ascultăm, îi zise el cu glas părintesc. Dar poate că ar fi mai bine dacă aţi putea începe rezumându-ne într-o frază conţinutul raportului dumneavoastră.

Lisa Dyson adăstă câteva clipe, căutând acea frază ce ar fi putut acoperi conţinutul celor douăzeci de pagini ale raportului pe care ajunsese să-l cunoască pe de rost.

— Studiul meu demonstrează că Muammar al-Gaddafi e la fel de şiret, ca un vulpoi al deşertului, dar de două ori mai periculos, zise ea.

*

Luminile zgârie-norilor din New York semănau cu tot atâţia ochi strălucitori ce vegheau asupra unui oraş fantomă. Acoperită de o ceaţă lăptoasă, Times Square era pustie. Adăpostită sub porticul de la intrarea unui magazin, două prostituate, cu pulpele dezvelite, îi interpelau pe rarii trecători din intersecţia Străzii 43 cu bulevardul Broadway. La trei blocuri de acolo, peştele lor se lăfăia în căldura plăcută a cearceafurilor din satin auriu ale alcovului luminat difuz. Era un negru înalt, de circa patruzeci de ani, cu un barbişon bine îngrijit. Purta o tocă de castor alb pe capul ras şi, în ciuda luminii slabe din cameră, ochelari cu lentile negre. Îmbrăcat într-o djellaba de mătase albă, ritma cu tot corpul său musculos incantaţiile Donnei Summer ce izvorau din difuzoarele lanţului stereo.

Enrico Diaz se întoarse spre fata întinsă lângă el. Era a treia şi cea mai recentă novice din parohia sa. Scoase pandantivul care-i atârna la gât, agăţat de un lănţug masiv din aur. Acea bijuterie, ce reprezenta un penis, îi servea de ascunzătoare pentru cea mai bună pudră columbiană. Era pe punctul de a oferi această bijuterie dulcineei sale, ca plată pentru îmbrăţişările şi pentru promisiunea de a lucra pentru el, când sună telefonul. Agasarea care se citea pe faţa sa când ridicase receptorul devenise de-a dreptul iritare când auzise vocea care-i spunea: „Eddie la telefon. Trebuie să te văd imediat”.

Un sfert de oră mai târziu, Lincolnul roz al negrului, veritabilă îngheţată de fragi cu roţi nichelate, oprea în colţul Străzii 46 cu bulevardul Broadway, exact cât să-i permită individului care-i telefonase să urce. Negrul aruncă o privire dispreţuitoare spre pasagerul care-şi ridicase gulerul pardesiului pentru a nu fi recunoscut. Zeci de bărbaţi şi de femei erau interpelaţi în acelaşi fel prin baruri, restaurante, la colţuri de stradă, în apartamente pe întreg teritoriul oraşului New York. Enrico Diaz era unul din informatorii F.B.I. Datora această cinste neşansei de a

fi fost găsit, într-o bună zi, cu câteva pliculeţe cu heroină în maşină. Negrul nu se atingea de această pudră Era un gentleman. Drogul era destinat uneia dintre femeile sale. Afacerea se soldase cu un târg: în schimbul a opt până la cincisprezece ani de detenţie, în penitenciarul din Atlanta, Enrico acceptase să „pălăvrăgească” din când în când cu F.B.I.-ul. În afară de ocupaţia, foarte onorabilă de altminteri, de peşte, Enrico – fiul unui negru şi al unei portoricane – era, de asemenea, şi unul dintre principalii membri ai Mişcării de Eliberare din Puerto Rico, organizaţie ilegală faţă de care F.B.I, manifesta un interes deosebit.

— E groasă, Rico, îi spuse bărbatul care se aşezase lângă el pe banchetă.

— Când nu e groasă cu voi? mârâi Rico, sucind furios volanul uriaşei sale maşini.

— Căutăm nişte arabi, Rico.

— Nu se culcă ei cu fetele mele. Sunt prea bogaţi pentru ele.

— Nu arabi din ăia, măi băiatule. Ci tipi care pun bombe, drăguţă. Precum amicii tăi din F.A.L.N.[19]

Rico aruncă o privire circumspectă spre poliţist. Acesta reluă:

— Va trebui să-mi spui tot ce poţi afla despre arabi, Rico, arabi care caută arme, hârtii, un hogeag, orice.

Rico dădu din cap, strâmbându-se.

— N-am auzit nimic, gagiule!

— Va trebui să te interesezi, Rico.

Negrul mormăi ceva imperceptibil. Tot inconfortul dublei sale existenţe se exprima prin aceste bodogăneli. Dar acum viaţa e un târg: vrei – dai – dai – ai. Gagiul vroia ceva, băiatul va trebui să dea.

— Şi zi, copilule, rosti el cu o voce calină pe care o folosea numai în zile mari, ce facem cu fata mea care e în budă la comisariatul 18?

— Da’ ce-a făcut?

[19] F.A.L.N. – Fuerzas Armadas de Liberación Nacional – Forţele Armate de Eliberare Naţională, organizaţie paramilitară, clandestină portoricană.

— Oh! un tip n-a vrut să plătească, şi atunci...

— O să încaseze cinci ani pentru tentativă de omor, nu-i aşa?

Gura lui Rico se deschise într-o grimasă urâtă.

— Cam aşa, gagiule!

— Opreşte acolo, ordonă *fedul* arătând spre trotuar. Tine bine minte, Rico, e groasă, chiar foarte groasă. Dacă afli ce am nevoie despre arabi, am să-ţi scot şi eu paraşuta din ghearele justiţiei.

Rico privi poliţistul ce dispărea în lungul Broadway-ului. Nu putea să nu se gândească la fata care-l aştepta întinsă pe sofaua de satin auriu, la lungile picioare musculoase, la buzele atât de dulci, la limba ei îndemânatică, pe care el era pe cale s-o deprindă cu rafinamentele noii sale vocaţii.

Scoase un lung suspin. Dar nu spre sofaua moale din Strada 43 îşi îndrepta Lincolnul bătător la ochi, ci spre cartierele „calde” ale părţii de jos a Manhattan-ului.

*

Persoanele reunite în biroul lui John Eastman descopereau cu o atenţie pasionată portretul şefului de stat care ameninţa să distrugă New York-ul. Lisa Dyson nu ascundea nici un detaliu. Raportul său cuprindea toate faţetele vieţii lui Gaddafi: copilăria singuratecă şi austeră în deşert, păzind turmele tatălui său, traumatismul brutal pe care i-l provocase alungarea din cortul familiei pentru a fi trimis la şcoală, dispreţul manifestat faţă de el de colegii săi pentru că era un beduin ignorant, umilinţa pe care o îndurase, fiind atât de sărac încât trebuia să doarmă pe jos într-o moschee şi să meargă câte douăzeci de kilometri în fiecare zi de vineri până la cortul părinţilor săi.

Cei de la C.I.A. îi regăsiră vechi colegi de cameră de la şcoala militară, unde ideile sale politice începuseră să încolţească. Descrierea pe care i-o făcuseră lui Gaddafi nu avea nimic comun cu imaginea tradiţională a masculului oriental, dedat plăcerilor vieţii. Era, din contră, portretul

unui puritan fanatic, care făcuse jurământul de castitate până în ziua în care îl va răsturna pe regele Idris al Libiei. Un om care respingea alcoolul şi tutunul şi care-i îndemna pe tovarăşii săi să-i urmeze exemplul. Chiar şi astăzi făcea teribile crize de furie când afla de aventurile prim-ministrului său cu o însoţitoare de bord libaneză de la Lybian Air sau cu cine ştie ce animatoare din *la dolce vitta* romană.

Raportul descria lovitura de stat, pregătită cu deosebită grijă, care-l adusese la putere în ziua de 1 septembrie 1969, la vârsta de douăzeci şi şapte de ani, luând în mână frânele unei ţări care încasa două milioane de dolari net de pe urma vânzărilor de petrol, şi amintea de numele de cod care-l alesese atunci pentru puciul său: *El Kuds* – Ierusalim. Raportul sublinia concepţia extremistă, xenofobă, a Islamului pe care o impusese poporului său cu mulţi ani înainte de intrarea în scenă a ayatolahului de la Teheran: reîntoarcerea la *sharia* – legea coranică, ce tăia mâna hoţilor, condamna la uciderea cu pietre a femeii adultere, condamna beţivii la biciuire, transformarea tuturor bisericilor din Libia în moschei, decretele care interziceau învăţarea limbii engleze şi ordonau ca învăţământul şi toate documentele oficiale să fie redactate numai în limba arabă, interzicerea caselor de toleranţă şi alcoolului. Condusese cu revolverul în mână expediţiile poliţieneşti care închiseseră localurile de noapte din Tripoli, obligând dansatoarele să se îmbrace şi trăgând vesel în sticle precum copoii americani pe vremea prohibiţiei. Avusese loc revoluţia sa culturală care scosese pe străzi mulţimi de analfabeţi care au înălţat ruguri din operele ofensatoare pentru Islam ale unor autori occidentali precum Sartre, Baudelaire, Graham Greene, Henry James şi mulţi alţii. Se organizaseră percheziţii în locuinţele particulare în căutarea băuturilor alcoolice, acţiuni de comando în baracamentele muncitorilor străini de pe şantierele petroliere pentru a rupe de pe pereţi posterele cu femei goale apărute în Playboy. Adevărul e

că, pe lângă el, ayatolahul Khomeini făcea o figură de liberal.

Raportul analiza meandrele bizare ale obiceiurilor sale, retragerile solitare în deşert, subitele explozii de furie, cursele din sat în sat alergând pe un armăsar arab, cu djellaba albă fluturând în vânt. Pasajele cele mai neliniştitoare din document priveau lunga istorie a actelor de terorism al căror responsabil bănuit era, fie prin acţiune directă, fie indirect, prin bani şi sprijin logistic, masacrele de la Lod, München şi Roma, asasinarea ambasadorului american la Khartum, tentativa de torpilare a pachebotului englez Queen Elizabeth II, care transporta cinci sute optzeci şi doi de pasageri evrei spre Israel, eforturile repetate de a-l lichida pe Saadat şi de a ridica triburile sandine împotriva regimului de la Riad, introducerea a milioane de dolari în Liban pentru a întreţine războiul civil şi delapidarea altor milioane pentru a-l ajuta pe ayatolahul Khomeini să-l răstoarne pe Şah.

— Muammar al-Gaddafi e, în esenţă, un om solitar, un om fără prieteni şi fără consilieri, le dezvălui Lisa Dyson. În toate ocaziile, reacţia sa la situaţii noi a fost să se retragă în spatele principiilor unei credinţe militare. A avut prea adesea proba că intransigenţa aduce foloase şi, ca urmare, se va arăta fatalmente intransigent în caz de confruntare de pe poziţii de forţă.

Făcu o pauză, pentru a-şi potrivi o buclă de păr rebelă.

— Dar mai presus de toate, Agenţia este convinsă că în caz de criză majoră va fi gata să joace fără remuşcare rolul unui martir, lăsându-se îngropat sub ruinele casei sale, dacă va fi împiedicat să conducă el jocul. Îi place să pară imprevizibil, iar tactica sa favorită pare a fi lovitura dată acolo unde adversarul are punctul cel mai slab.

— Să mă ierte Dumnezeu, dar cu New York-ul chiar a nimerit-o! mormăi Eastman.

Închizând dosarul, Lisa Dyson conchise:

— Acesta-i colonelul Muammar al-Gaddafi.

Expertul antiterorist al Departamentului de Stat nu se putu abţine să nu comenteze:

— Una peste alta, un fel de Adolf Hitler în sos de Coran! Un iluminat, un om chiar mai periculos decât Khomeini!

— Vrea să ne arunce cu o mie de ani în urmă! adăuga colegul său de la C.I.A.

— Oricum ar fi, acesta e personajul cu care avem de-a face, le tăie Eastman pofta de comentarii, şi rolul dumneavoastră e să-l sfătuiţi pe preşedintele nostru asupra manierei de a trata cu el.

Doctorul Tamarkin se ridicase şi măsura cu paşi mari biroul scărpinându-se cu gesturi nervoase în creştet. Fiecare aştepta cu interes diagnosticul celebrului psihiatru.

— Ne aflăm în faţa unui om extrem de periculos, spuse el grav, un om însetat de răzbunare. Răzbunarea pentru el însuşi, pentru poporul său, pentru toţi arabii. Povestea eu obligarea întregii sale familii să locuiască într-un cort până când toţi libienii vor avea o locuinţă? O glumă de prost gust! în felul acesta îşi pedepseşte tatăl că l-a alungat din trib şi l-a dus la şcoala aceea unde a fost umilit.

— Cred că impactul cu deşertul ne furnizează o explicaţie decisivă, interveni ferm doctorul Turner, uriaşul slăbănog care conducea direcţia de psihiatrie a C.I.A. Singurătatea deşertului a născut întotdeauna exaltaţi, pentru că, printre nisipuri, nu e nimeni, nici un suflet omenesc căruia să poţi să i te confesezi. Singurul dialog posibil în deşert e cel cu Dumnezeu. Cheia pentru a-l înţelege pe acest om ar putea fi în cazul său: Allah şi Coranul.

— Poate, făcu Tamarkin, continuându-şi mersul nervos prin birou.

Prestigiul său de negociator venea în mare parte din abilitatea cu care se servise, într-un anumit caz, de un specialist în problemele Coranului pentru a-i convinge pe musulmanii negri din Washington să-şi elibereze ostatecii.

— Da, poate, dar mă îndoiesc. Acest om se crede el Allah. Poftim, luaţi această poveste cu deghizarea în cerşetor şi mersul la spital pentru a cere unui medic să vină să-i consulte tatăl muribund! Când medicul i-a spus

să-i dea o aspirină bolnavului, şi-a aruncat zdrenţele şi l-a expulzat din ţară. Asta e omnipotenţa. Se crede Allah! Sau spada răzbunării divine, ceea ce este şi mai rău.

— Cu toate astea continui să cred că religia e cea mai bună cale de a negocia cu el, insistă psihiatrul C.I.A.

Tamarkin se opri din mersul său nervos.

— Nu cred. Nu te târguieşti cu Dumnezeu. E îndoielnic că s-ar lăsa manipulat prin intermediul religiei. Noi vom fi, ca de obicei, un fel de elefanţi în magazinul de porţelanuri şi se va simţi ofensat.

Eastman nu încetase să fie obsedat de o întrebare, încă de la începutul crizei. În faţa grozăviei ameninţării, a o pune era într-un fel un mod de a se linişti întrucâtva. Eastman îl privi ţintă pe psihiatrul rotofei a cărui părere era socotită ca oracol printre specialiştii în terorism. Îşi formulă întrebarea cu mare grijă.

— Ar fi o nebunie să ne imaginăm că totul n-ar fi decât un bluf?

— Ar fi o pură nebunie!

Eastman fu surprins de virulenţa cu care îi răspunse doctorul:

— Nu trebuie să vă îndoiţi nici o clipă că acest fanatic n-ar fi gata să-şi pună ameninţarea în aplicare, e mai mult ca sigur cu degetul pe trăgaci. Şi va apăsa pe el, fără nici o îndoială, numai şi numai pentru a vă demonstra că e capabil s-o facă.

— Să revenim puţin la deşert, propuse psihiatrul de la C.I.A. Goliciunea, austeritatea vieţii în deşert au condiţionat întotdeauna oamenii în acelaşi fel: viaţa se reduce la câteva elemente simple, fundamentale. Gaddafi merge drept la ţintă ca un beduin ce se îndreaptă spre o oază. Noi credem că beduinii sunt palavragii şi şireţi. Greşit! Sunt nişte tipi direcţi şi trebuie să joci cu cărţile pe masă când tratezi cu ei.

— În legătură cu influenţa deşertului asupra omului, adăugă doctorul Tamarkin, mai e ceva, ceva *ce* mă îngrozeşte. Nu trebuie sperat că vom reuşi să-l înduioşăm încercând să-i provocăm simpatie pentru New York sau

pentru locuitorii săi. Eastman fu străbătut de un fior de gheaţă. Urăşte New York-ul. Puţin îi pasă lui de coloniile evreieşti din Cisiordania. El New York-ul vrea să-l distrugă! SODOMA şi GOMORA, BANUL, PUTEREA, BOGĂŢIA, CORUPŢIA, MATERIALISMUL. New York-ul reprezintă tot ceea ce-i provoacă greaţa. E simbolul coşmarului pe care se teme să nu-l vadă abătându-se asupra austerei şi asprei sale civilizaţii în care crede. În străfundurile sufletului său, războiul se duce împotriva a tot ceea ce reprezintă New York-ul. El New York-ul vrea sa-l distrugă!

*

Mugetul unei sonerii de alarmă răsună brusc în sala de transmisiuni a subsolului Casei Albe. Ecranele de control se stinseră o fracţiune de secundă, lăsând apoi să apară un semnal luminos anunţând o nouă urgenţă. Responsabilul Centrului apăsa trei butoane roşii aflate pe pupitrul său în timp ce Jack Eastman dădea buzna în sală.

— Domnule general, distrugătorul Allan a dat de Gaddafi!

Eastman luă receptorul telefonului secret care lega sala de Centrul naţional de comandament al Pentagonului.

— Unde se află?

— Într-o vilă la malul mării, în împrejurimile oraşului Tripoli, îi răspunse triumfal amiralul care comanda centrul de la Pentagon. Departamentul ELINT[20] i-a identificat vocea într-o convorbire telefonică, interceptată acum o jumătate de oră. Specialiştii în goniometrie au stabilit locul de unde a vorbit. C.I.A. tocmai ne-a confirmat că e vorba de unul din cartierele generale teroriste.

— Bravo!

— Sunt în legătură radio permanentă cu amiralul Moore, comandantul Flotei a VI-a, continuă amiralul surescitat. Ar

[20] ELINT – electronic signals intelligence – sistem de ascultare şi de reperare radio-electronică, de cercetare radio-electronică (n. t.).

putea trimite o rachetă cu un corp nuclear de trei kilotone asupra vilei în următoarele treizeci de secunde.

Eastman nu avea reputaţia unui om care foloseşte un limbaj colorat, dar de data asta explodă:

— Spune-le să nu facă tâmpenii, că dau de dracu! urlă el dezlănţuit. Preşedintele a interzis formal orice acţiune militară pentru moment. Faceţi cum ştiţi şi avertizaţi imediat toată flota! Asta ne mai trebuia acum!

Brusc, consilierul pentru securitatea naţională păru câteva clipe perplex. Trebuia să-l trezească pe preşedinte? La cererea sa insistentă, acesta se dusese să se odihnească câteva ore. Nu, îşi zise Eastman, trebuie să-l las să doarmă. Mâine va avea nevoie de toate forţele.

— Spuneţi-le celor de la baza Andrews să trimită imediat deasupra Libiei o „Catastrofa”. Sub acest nume şocant se ascundeau trei avioane Boeing 747, înţesate cu material electronic de transmisiuni ultra-perfecţionat. Puteau să stea în aer timp de 72 de ore şi aveau o putere electrică instalată la bord de 5 Mw, fiind destinate să furnizeze preşedintelui un post de comandament aerian în caz de urgenţă, sau de război nuclear.

— Vreau să stabiliţi de urgenţă o linie telefonică specială cu Tripoli.

Eastman făcu o pauză, transpirase. Se întoarse spre responsabilul care se afla lângă el:

— Spuneţi celor de la Departamentul de Stat să ordone însărcinatului nostru cu afaceri să se ducă imediat la vila aceea. Şi să-i spună... Eastman se gândea, alegându-şi cu grijă cuvintele. Transmiteţi-i să-l informeze că Preşedintele Statelor Unite ale Americii solicită privilegiul de a avea o convorbire cu colonelul Gaddafi.

*

Ţăcănitul sec al uşii de la intrare o trezi pe soţia generalului Eastman. Ţăcănitul acesta în miez de noapte punctase cei douăzeci şi şapte de ani de căsnicie ai lui

Sally Eastman, îl auzise la bazele aeriene din Colorado, din Franţa, din Germania şi Okinawa, când o urgenţă oarecare reclama prezenţa soţului ei. Îl auzise la Bruxelles în timpul detaşării lui Jack la N.A.T.O. şi aici la Washington, când soţul său lucra la Pentagon, şi acum la Casa Albă.

Asculta în întuneric paşii care-şi urmau traseul lor obişnuit – spre bucătărie pentru un pahar cu lapte, apoi lenta ascensiune pe scara de lemn a graţioasei lor case de la periferia selectă a Washington-ului. Sally nu aprinse lumina decât în momentul în care uşa camerei se deschise. Anii o făcuseră să capete capacitatea infailibilă de a citi pe chipul soţului ei gravitatea situaţiilor care-l reţineau nopţi întregi la slujbă. Văzându-l intrând, clătinându-se de oboseală, se ridică, neliniştită.

— Cât e ora?

— Patru.

Eastman se prăbuşi pe pat. Răspunsese, gândindu-se ca nu-i mai rămâneau nici două ore de somn.

— Ce s-a întâmplat? Pari total răvăşit!

Vorbise cu blândeţe, fără cel mai mic reproş. Eastman se frecă la ochi şi clătină de mai multe ori din cap, ca pentru a-şi alunga oboseala ce-i înceţoşa creierul. Văzu pe noptieră fotografia care-l înfăţişa foarte mândru, alături de soţia sa, ţinând în braţe fetiţa care tocmai se născuse.

— E îngrozitor, Sal, zise el în şoaptă.

Se gândea la instrucţiunile formale ale preşedintelui. De câte ori, în cursul atâtor situaţii grele, nu purtase singur povara strivitoare a atâtor secrete de stat? Şi, o data în plus, de data asta, chiar zdrobit de disperare la ideea morţii copilului său, nu va încălca principiul fundamental al unei vieţi strict disciplinate. Numai că acum preşedintele schimbase regulile jocului. Nu ceruse o discreţie absolută colaboratorilor săi. Îi împovărase şi mai mult autorizându-i să împartă secretul cu soţiile lor.

— Am să-ţi explic, Sal. Am primit această dezlegare. Dar nici eu şi nici tu nu avem dreptul să vorbim nimănui despre ce am să-ţi spun.

Începu să-i povestească. Scrisoarea, Gaddafi, ultimatumul, teribilul şantaj. Totul. Apoi îi prinse mâinile în ale sale, le strânse cât putu de tare şi închise ochii. Când îi redeschise, fu şocat privindu-i chipul schimonosit de groază. O văzu ducându-şi palmele la tâmple şi o auzi scoţând un ţipăt:

— Cathy!

Sally Eastman se ridicase în picioare, pregătindu-se să se repeadă spre telefonul de pe comodă.

— Sal, nu ai voie s-o faci!

O opri, ţinând-o brutal de umeri.

— Lasă-mă să-ţi explic, zise el, cuprinzând-o în braţe.

Nu-i mai vedea chipul. Vorbea în gol, cu obrazul cufundat În părul ei, cu privirea aţintită pe cadrul de argint de pe noptieră.

— Sal, nu avem dreptul s-o prevenim pe Cathy. Ar fi o trădare! Consecinţele acestei trădări ar putea fi incalculabile. Întregul New York ar putea fi ras de pe faţa pământului!

Ea se desprinse din îmbrăţişare.

— Ai înnebunit, sau ce ai? i se adresă ea, cu ochii strălucind de furie. E vorba de copilul nostru. Să-l condamnăm la moarte în numele nu ştiu cărei obligaţii de păstrare a secretului? Se agăţă cu mâinile de reverele vestonului lui şi-l scutură cu violenţă, Jack, ar fi o crimă!

Văzându-i chipul chinuit şi obosit, încercă, cuprinsă de milă, să-i aducă un argument care l-ar fi putut mişca:

— Ascultă, zise ea, crezi cu adevărat că dacă mucoasa aia roşcovană a preşedintelui ar fi fost la New York, scumpul tău şef n-ar fi adus-o imediat aici?

Jack Eastman se gândea la fetiţa întotdeauna agăţată de pulpana tatălui său. Clătină din cap şi căută cuvinte simple pentru a încerca s-o facă să judece:

— Linişteşte-te, scumpa mea Sal. Ştiu că e groaznic, e pur şi simplu sfâşietor ce se întâmplă cu mine. Cathy şi cu tine sunteţi totul pentru mine. Dar circumstanţele sunt atât de disperate încât cea mai mică indiscreţie poate declanşa o inimaginabilă catastrofă. Gaddafi ne-a scris

foarte clar că, la primul semn de evacuare a New York-ului, va face să explodeze bomba.

Soţia sa ridică din umeri:

— Haide, Jack, nu plecarea unui copil va declanşa evacuarea unui oraş. Cathy e discreţia întruchipată! N-ai de făcut decât să-i explici tu care este situaţia. Îţi jur că s-ar lăsa mai degrabă tăiată în bucăţele decât să sufle un cuvânt din ce i-ai spus!

Eastman se simţi dezarmat de naivitatea sa.

— Sal scumpa mea, cum poţi să crezi aşa ceva? Cathy îl va avertiza obligatoriu – sub jurământ de a păstra secretul, bineînţeles – pe prietenul ei. Sau pe cea mai bună prietenă. Sau, mai probabil, pe amândoi. Fiecare copil din fiecare familie va face la fel. E în firea lucrurilor. Şi, la sfârşit, pentru a salva o viaţă, vom antrena moartea a zece milioane de oameni.

— Eu am o idee,Jack. Inventăm un pretext oarecare, şi o rugăm să vină aici pentru patruzeci şi opt de ore. Aşa ar fi mai simplu.

Eastman se întoarse brusc. Soţia sa nu putea înţelege. Dragostea de mamă o orbea. Cum ar putea accepta... Ceea ce vroia să spună era greu de formulat. Venea din străfundurile conştiinţei sale, era puţin cam abstract, dar era un lucru profund.

— Sally, zise el în cele din urmă, îmi va fi foarte greu să... – ezită – mai trăiesc ştiind că fiica noastră a fost salvată... şi că ceilalţi sunt morţi!

Soţia sa păstră un lung moment de tăcere, cu ochii plini de lacrimi, contemplându-şi soţul...

— Jack, cu ce fel de monstru am trăit atâţia ani? Tu condamni singurul nostru copil în numele principiilor TALE, carierei TALE, preşedintelui TĂU, conştiinţei TALE! Mie, conştiinţa MEA de mamă îmi cere doar un singur lucru: să-mi salvez copilul!

*

De cealaltă parte a Atlanticului era în jur de ora zece dimineaţa, luni 14 decembrie, când un Peugeot 304 negru se opri pe un loc rezervat în faţa uneia din clădirile din cărămidă, ce semănau una cu alta ca picăturile de apă, de pe strada Van Speyck din Haga, capitala Olandei. Câteva clipe mai târziu, şoferul, un omuleţ spătos, de circa şaizeci de ani, căruia obrajii roşii şi cărnoşi îi dădeau aerul unui bürgermeister[21] de Frans Hals, deschidea uşa biroului său. Doctorul Henrick Jagerman urma neabătut ritualul care consta din a scoate din geanta în care îşi purta documentele un termos cu cafea fierbinte şi un măr, cu care işi începea întotdeauna ziua de lucru.

Jagerman era copilul unui fost muncitor, ajuns inspector al închisorilor din Amsterdam. De când era foarte tânăr îşi va însoţea tatăl în vizitele făcute deţinuţilor şi resimţea o deosebita atracţie pentru problemele criminalităţii. Însoţise turişti de-a lungul canalelor şi prin muzeele din oraşul natal pentru a-şi plăti studiile la facultatea de medicină, devenind psiholog specializat în criminologie. Acest olandez modest şi greu de definit era, de fapt, cea mai mare autoritate mondială în materie de psihologie teroristă, un fel de „Doctor în Terorism”, unanim recunoscut de toate poliţiile din lume. El era cel care rezolvase, prin metodele sale originale şi non-violente, unele dintre cele mai delicate afaceri cu luări de ostateci din Olanda anilor ’70, în special capturarea ambasadorului francez la Haga de către un comando palestinian, capturarea unui cor ce venise să cânte colinde de crăciun într-o închisoare, atacul a două trenuri de călători de către terorişti în Insulele Moluce. Acest palmares prestigios îl hotărâse pe preşedintele american să-i transmită, la recomandarea consilierilor săi, o invitaţie imediată psihologului olandez.

[21] Bürgermeister – Primar.

Tocmai terminase de ronţăit mărul zilnic, când secretara dădu buzna în birou. Cu mirare recunoscu în urma ei pe ambasadorul american în Olanda. Diplomatul părea foarte, foarte grăbit. Fără să se mai aşeze, îl puse la curent pe doctorul Jagerman cu evenimentele în curs şi îi transmise cererea preşedintelui. Îl anunţă că un avion cu reacţie din escadrila personală a reginei Olandei îl aştepta deja pe aeroportul din Schiphol pentru a-l conduce pe aeroportul Charles de Gaulle, la Paris, unde va avea timp să se îmbarce într-un Concorde al companiei Air France cu destinaţia Washington.

— Cu puţin noroc, îi spuse ambasadorului, aruncând o privire spre pendula de pe perete, veţi fi la Casa Albă peste patru ore.

*

Sally Eastman asculta respiraţia regulată a soţului său. Dotat cu acea capacitate de recuperare dezvoltată de-a lungul întregii sale cariere militare, Jack Eastman dormea profund. Se strecură uşor din aşternut, ieşi din cameră în vârful picioarelor şi coborî în hol. Ridică fără zgomot receptorul telefonului. Primele trei cifre pe care le compuse pe claviatură erau 212, prefixul oraşului New York.

*

Leila Dajani deschise ochii. Lumina palidă a unei lămpi, care rămăsese aprinsă în camera vecină, desena umbre pe pereţii camerei lui Michael, unde plutea un miros amestecat de tămâie, de marijuana şi de sex. Privi limbile fosforescente ale unui ceas deşteptător ce strălucea pe noptieră. Era şase şi un sfert dimineaţa.

Trebuie să plec, îşi zicea ea, nehotărâtă. Simţea pe sâni mâinile lui Michael ce o ţineau înlănţuită şi-şi amintea cu plăcere de orele pline de delicii pe care le petrecuse în

acel pat din care trebuia să se smulgă fără nici o plăcere. De ce nimic nu putea fi ca lumea? Îşi aminti de un gând al lui Sartre: „Omul nu poate duce nimic la bun sfârşit până când nu înţelege că nu poate conta decât pe sine însuşi”. Era singură în întuneric, fără ca cineva s-o oblige să se desprindă din braţele ce-o cuprindeau, să îndepărteze cearceafurile, să se ridice, să plece pe drumul pe care şi l-a ales.

Luă palma lui Michael şi o sărută cu recunoştinţă. Atingerea uşoară a buzelor îl trezi. Se lipi mai bine de trupul ei şi o strânse din nou în braţe.

— Acum trebuie să dormim, draga mea, murmură el pe jumătate adormit.

— Michael, eu trebuie să plec.

Se aplecă spre el şi-l sărută delicat pe pleoape, pe vârful nasului, pe lobul urechilor şi pe gură.

— Chiar trebuie să pleci acum? gemu el, punându-i palma între coapse.

— Trebuie, crede-mă!

Michael căută comutatorul veiozei de pe noptieră. Lumina crudă a becului îl orbi. Aureola clăii de păr blond şi obrajii umflaţi de somn îi dădeau un aer de îngeraş. Leila îl privi în tăcere, cu ochii plini de tristeţe. Chipul lui Michael i se părea şi mai frumos. Simţea o dorinţă nestăvilită să se arunce la pieptul lui, să-l înlănţuie cu braţele, să se topească în el. Îl iubesc, gândea ea. O cascadă de imagini umbri imediat fericirea acestei descoperiri... Tatăl ei, Kamal, garajul, bomba, dreptatea. Era prizoniera lor.

— Am o întâlnire de afaceri, zise ea în cele din urmă.

Făcuse un mare efort pentru a vorbi aproape cu veselie, pentru a-şi face curaj.

— Vin cu tine!

Leila sări din pat.

— Nici vorbă!

Încercă s-o reţină, dar ea îi scăpă din braţe şi începu să se îmbrace.

— Bun, zise el resemnat, dar cel puţin să mâncăm împreună. Am să-mi termin fotografiile la prânz.

— Astăzi nu, dragul meu. Am un dejun de lucru cu cei de la Saint-Laurent.

— Atunci să mergem miercuri la recepţia de la Truman Capote.

Leila ezită până când găsi forţa să spună pe un ton detaşat:

— Rămânem înţeleşi, Michael, vom merge miercuri la Truman Capote.

Termină îmbrăcatul, îşi puse cerceii, se pieptănă cu grijă, strângându-şi pletele negre într-un coc monumental şi se apropie încetişor de iubitul său pentru o ultimă îmbrăţişare. Se lipi de pieptul lui, rămânând câteva lungi clipe tăcută. Apoi îi spuse:

— Nu e nevoie să mă conduci. Ştiu drumul.

Se ridică şi se îndreptă spre uşă. După câţiva paşi se întoarse. Sprijinit într-un cot, în mijlocul patului, cu claia de păr în dezordine, Michael o privea. Duse un deget la buze şi-i trimise o sărutare.

— Adio, Michael!

Se auzi ţăcănitul încuietorii. Plecase.

Urletul tânguitor al unei sirene de ambulanţă sfâşia liniştea zorilor de zi cu muzica sinistră ce constituia de obicei fondul sonor al străzilor New York-ului. Leila Dajani văzu vehiculul dispărând într-un nimb portocaliu pe Columbus Circle şi grăbi pasul spre hotelul său. Câţiva sportivi matinali tropăiau deja în zăpada îngheţată din Central Park. Gunoierii aruncau sacii cu resturi în maşinile lor scrâşnitoare. Trecători cu chipuri buhăite de somn se grăbeau spre gurile de metrou de pe Bulevardul 8. Un portar pântecos plimba canişii pitici, plini de fundiţe roz, ai unei locatare din imobilul său. Bulevardul se anima. Câteva maşini orbecăiau printre norii de abur ce ieşeau din gurile de canal şi prin grătarele de protecţie a ventilatoarelor tunelelor de metrou. Era ora şapte a dimineţii de 1 decembrie, în oraşul pe care vroia să-l distrugă Gaddafi.

De la tristele oraşe dormitor din Queens la zgârie-norii rezidenţiali care dominau Central Park, de la cochetele vile din lemn din Staten Island la sordidele ghetouri negre şi portoricane din Harlem, de la bidonvilurile din Bronx la străduţele pline de verdeaţă din Brooklyn Heights şi din Greenwich Village, cei zece milioane de ostateci din cele cinci *boroughs*[22] ale New York-ului se pregăteau să înceapă o nouă zi de muncă.

Supremă expresie a eternei vocaţii a omului de a trăi în comunităţi, nebunească şi fabuloasa metropolă căreia îi aparţineau era unică. New York-ul nu seamănă cu nici un oraş de pe pământ. Este Oraşul, prin excelenţă, exemplu a tot ceea ce civilizaţia urbană a putut produce mai bun, dar şi mai rău. Oraşul pe care Leila şi fraţii săi se pregăteau să-l şteargă de pe hartă era un minunat microcosmos, un Turn Babel unde toate rasele, toate popoarele, toate religiile din lume îşi aveau reprezentanţii. New York-ul număra de trei ori mai mulţi negri decât Gabonul, aproape acelaşi număr de evrei ca şi Israelul, mai mulţi portoricani decât San Juan, de italieni decât Palermo, de irlandezi decât Cork. Aproape tot ce se născuse în universul nostru îşi lăsase o urmă aici: mirosuri din Shanghai, strigăte din Neapole, efluvii de bere müncheneză, tam-tamuri africane, cimpoaie scoţiene, mormane de ziare în idiş, arabă, croată şi în alte douăzeci şi două de limbi, grădini japoneze cu cireşii lor în floare. Tibetani, khmeri, basci, galiţieni, kurzi, români, bulgari, ucrainieni, circasieni, grupuri ale tuturor comunităţilor oprimate de pe pământ îşi aveau locul lor în oraş pentru a-şi calma nefericirea. Cartierele sale suprapopulate adăposteau 3 600 de locuri de rugăciune, din care 1 250 de sinagogi şi 442 biserici catolice, ca şi 1 810 temple diverse, câte unul pentru fiecare cult, sectă şi religie inventate de om în eterna sa căutare a Celui ce i-a dat viaţă.

Orbitoare, jegoasă, imprevizibilă, era o cetate a contrastelor şi contradicţiilor, a promisiunilor şi speranţelor înşelate. New York-ul era inima vie a societăţii

[22] Boroughs – Zone administrative.

capitaliste, un simbol al bogăţiei de necuprins. Şi, cu toate astea, finanţele sale erau la pământ în aşa hal încât nu reuşea să-şi plătească nici dobânzile la împrumuturi. New York-ul era socotit oraşul cu cele mai moderne echipamente medicale din lume, dar săracii săi nu puteau profita de pe urma lor şi mureau zilnic din lipsa asistenţei medicale, iar în South Bronx mortalitatea infantilă era mai mare decât în bustees-urile din Calcutta. New York-ul avea o universitate gratuită al cărei număr de studenţi depăşea populaţia multor oraşe mari şi, cu toate astea, un milion din locuitorii săi nu vorbeau engleza, nemaivorbind de scris.

Ca şi faraonii Egiptului, grecii antichităţii, parizienii celui de-al Doilea Imperiu, care inventaseră stilul arhitectural al vremii lor, newyorkezii vârstei oţelului polizat şi a sticlei fumurii marcaseră cu pecetea geniului lor constructiv panorama urbană a lumii. Dar în jurul somptuoşilor zgârie-nori din partea de jos şi de mijloc a Manhattan-ului se întindeau hidoase jungle urbane în care opt sute de mii de locuitori erau în afara legilor şi regulamentelor de securitate şi salubritate. New York-ul era incapabil să ofere un acoperiş tuturor locuitorilor. Treizeci de mii de locuinţe erau abandonate de ocupanţii lor, de comun acord cu proprietarii, devastate şi incendiate pentru că aceiaşi proprietari erau mai siguri de primele de asigurare decât de încasarea chiriilor. În felul acesta dispăruseră sute de hectare de imobile, aproape tot atâtea cât distrusese Hitler la Londra în timpul aşa zisului Blitz.

Nici o metropolă din lume nu oferea locuitorilor săi atâtea ocazii de a se îmbogăţi, nici un mai larg evantai de oferte culturale. Muzeele sale Modern Art, Whitney, Guggenheim adăposteau mai multe pânze ale impresioniştilor decât Luvrul, mai multe creaţii ale lui Botticelli decât Florenţa, mai multe piese de Rembrandt decât Amsterdamul. New York-ul era bancherul, cuturierul, cineastul, manechinul, fotograful Americii, îi era editorul, agentul de publicitate, romancierul,

muzicianul, pictorul. Teatrele sale, sălile de concerte, baletele, operele, comediile muzicale, operele rock, sex-musicalurile, spectacolele sale experimentale erau tot atâtea incubatoare în care se formau gustul şi gândirea unui întreg continent.

Toate bucătăriile din lume, de la cea armeană la cea coreeană, se puteau degusta în cele douăzeci de mii de restaurante ale oraşului: pui tandoori din Pan jab, chich kebab din Liban, prăjituri cu soia din Vietnam, melci din Bourgogne, enchiladas din Mexic, sukiyaki din Japonia, bacalaitos din Portugalia. Cele şaptezeci de mii de buticuri şi magazine ofereau spre vânzare tot ceea ce visa un om să aibă: o biblie tipărită de Gutenberg, valorând două milioane de dolari, la un librar pe Strada 46, cele mai frumoase pietre preţioase la bijutierii olandezi în redingotă neagră de pe Strada 47, Goya şi Renoir în galeriile de pe Strada 57, toaletele de seară ale lui Jackie Onassis şi pantofii Johanei Crawford, aparate cu ultrasunete împotriva şoarecilor, pepeni aduşi direct de la Cavaillon, faguri cu albine vii, fripturi din carne de urs din Himalaya.

Printre atâtea bogăţii subzistau totuşi inimaginabil de multe insule de mizerie şi violenţă. Un milion de şomeri newyorkezi depindeau de mila publică. Sute de mii de negri şi de portoricani se înghesuiau în ghetouri halucinante fără apă şi electricitate, unde domneau decrepitudinea, focul, disperarea şi unde nu aveau decât o şansă din douăzeci să moară de moarte naturală. Pentru aceşti paria ai unei societăţi îmbietoare apocalipsul venise deja, cu imaginile sale suprarealiste de şomeri jucând domino în magazine fără uşi şi ferestre şi de copii negri dormind în carcase de maşini ruginite. Străzile „calde” ale New York-ului găzduiau jumătate din drogaţii Americii. Comisariatele sale de poliţie înregistrau o urgenţă în fiecare secundă, un furt la trei minute, o tâlhărie cu mână armată la fiecare sfert de oră, două violuri şi o crimă la fiecare cinci ore, o sinucidere şi o moarte prin supradoză de drog la fiecare şapte ore.

Douăzeci de mii de prostituate, tot atâtea câte aveau la un loc Parisul, Londra, Roma şi Tokio, făceau din New York capitala mondială a desfrâului şi viciului. Bordelurile sale instalate în zgârie-nori, precum cele nouă etaje ale Băilor din Luxor, miile de hoteluri cu camere închiriate cu ora, saloanele de masaj, localurile cu profil sexi, sălile de spectacole obscene şi de tortură ofereau o gamă completă de servicii, de la simpla exhibiţie până la orgiile sado-masochiste cele mai extravagante.

Imensa metropolă condamnată la moarte de Gaddafi avea în realitate mai multe chipuri: oazele din partea de jos şi cea centrală ale Manhattan-ului, splendide şi ameţitoare temple ale capitalismului şi ale arhitecturii, lume strălucind de bogăţii şi de plăceri, de discoteci excentrice, splendide duplexuri ce dominau Central Park, dineuri la lumina lumânărilor pe terasele vitrate ale zgârie-norilor ca nişte săgeţi ce domină acelaşi parc, monstruoasele limuzine negre cu telefon şi televizor. Dar mai erau şi tristele cartiere muncitoreşti din Queens, din Bronx, din Brooklyn, inexorabil minate de cancerul bidonvilurilor negre şi portoricane din vecinătate. Mai existau şi necropolele din South Bronx, din Brownsville, din nordul Harlem-ului, cartiere fantomatice desfundate, bombardate, calcinate, jefuite.

Şi mai exista şi un al patrulea New York, un oraş nomad de trei milioane şi jumătate de persoane, care veneau zilnic să se înghesuie în cei cincisprezece kilometri pătraţi de zgârie-nori de la sud de Central Park. În acea dimineaţă de luni, coloane interminabile de licurici străluceau deja pe reţeaua de autostrăzi şi de drumuri expres ce convergeau spre Manhattan. Peste tot în jurul oraşului, gările sutelor de orăşele şi sate din Long Island, din New Jersey, din Connecticut, din Pennsylvania colcăiau de mulţimea de gulere albe ce se duceau să lucreze în Manhattan. Financiari, bancheri, agenţi de schimb, directori de canale de radio şi televiziune, avocaţi, specialişti în probleme de publicitate, ei erau, în peşterile lor din oţel şi sticlă, administratorii imperiului noii Rome

americane. Fără îndoială că pentru marxiştii din lumea întreagă Wall Streetul reprezenta şi acum Iadul lui Satan, dar la fel de netăgăduit era şi faptul că zeul dolar îşi pierduse glorioasa supremaţie de până mai ieri. Îngustul canion de zgârie-nori nu mai era centrul financiar al planetei. Ocupanţii birourilor financiare se pregăteau să discute în acea dimineaţă împrumuturile pentru S.N.C.F. – căile ferate franceze, Compania de Distribuire a Apei din Viena, aceea a exploatării transportului în comun din Oslo precum şi pentru guvernele din Ecuador, Malaezia şi Kenya. Soarta minelor de cupru din Zair, zăcămintelor de metan din Bolivia sau de fosfaţi din Iordania, soarta crescătorilor de oi din Noua Zeelandă, plantaţiilor de orez din Thailanda, hotelurilor din Bali şi a şantierelor navale din Grecia toate acestea depindeau de deciziile ce urmau să fie luate imediat în birourile a două din cele trei cele mai mari bănci din lume, adică First National şi Chase Manhattan. Începând cu ora zece, palpitaţiile de la Stock Exchange şi de la bursele comerciale urmau sa influenţeze economia şi, în multe cazuri, chiar şi politica din lumea întreagă.

De la înălţimea turnurilor lor din Mid-Manhattan, cele trei mari canale naţionale de televiziune concepeau programele care determinau valorile, influenţau comportamentele, modificau ierarhiile sociale până în colţurile cele mai îndepărtate ale lumii. Simboluri ale impactului noului imperialism cultural care ieşea din aceste adevărate fabrici de iluzii, copiii din Buenos Aires, cunoscuţii *muchachos* şi puştii din Marrakech, la fel de cunoscuţii *jaouled* îşi vârau acadelele în gură la fel cum o făcea Kojak şcolăriţele japoneze se sinucideau din disperare pentru că nu puteau semăna cu eroinele din Charly’s Angels. Nu departe de acolo se găseau citadelele profeţilor societăţii de consum, agenţiile de publicitate din Madison Avenue. Ele răspândeau în lumea întreagă binefacerile materiale şi angoasele spirituale care caracterizează *American Age*.

În sfârşit, New York-ul era capitala naţiunilor lumi. Pe malurile lui East River se înălţa magnificul paralelipiped de sticlă, drept şi neted ca o oglindă, unde îşi găsise adăpost Organizaţia Naţiunilor Unite. Cinci mii de funcţionari permanenţi şi paisprezece mii de delegaţi veniţi din întreaga lume urmau să continue dezbaterea problemelor mondiale, lucrând la elaborarea noii ordini economice mondiale pe care o aşteptau popoarele lor.

Cele zece milioane de newyorkezi reprezentau colectivitatea cea mai faimoasă, mai capabilă şi mai influentă din lume. Ostateci de vis pentru un auster şi fanatic beduin ce ardea de nerăbdare să purifice lumea prin mijloacele tehnologiilor avansate ale căror orgolioşi inventatori erau şi speraseră să rămână pentru totdeauna stăpâni.

*

Personajul ce avea zdrobitoarea responsabilitate de a administra această populaţie era ascuns în fundul uriaşului Chrysler negru ce-l conducea spre primărie prin vălmăşagul circulaţiei matinale de pe Last River Drive. Această precauţiune era de înţeles: nici un primar al New York-ului nu dorea să fie recunoscut de concetăţenii săi după ce la patru zile de la un viscol, oraşul avea în continuare paralizate serviciile publice.

Abe Stern era un omuleţ ce măsura cu greu un metru şaizeci, cu capul chel, ca o bilă de biliard. O privire jucăuşă, ascunsă în spatele unor ochelari enormi cu montură design, un chip căruia chirurgi esteticieni abili îi restituiseră o prospeţime cvasi-juvenilă, înzestrat cu o zburdălnicie care-i epuiza pe cei din jurul său, toate acestea făceau uitaţi cei şaptezeci şi doi de ani ce urma să-i sărbătorească a doua zi, marţi 15 decembrie. Simţind brusc un miros de trabuc ordinar, se aplecă mai în faţă pentru a da un pumn în scăfârlia gorilei sale, un colos de o

sută douăzeci de kilograme, care fuma lângă şofer, scufundat în paginile sportive ale ziarului Daily News.

— Riky, mormăi primarul, am să-i cer prefectului de poliţie să-ţi mărească salariul, dar, pentru numele bunului Dumnezeu, te rog să-ţi cumperi trabuce care să nu PUTĂ!

— Oh, scuzaţi-mă, domnule primar, dar nu ştiam că vă deranjează fumul!

Stern scoase o înjurătură şi se întoarse spre purtătorul său de cuvânt care era aşezat lângă el.

— Bine, şi până la urmă câte gunoiere au scos pe stradă nepricopsiţii ăia?

— 3 162, răspunse Victor Ferrari.

— Ticăloşii! explodă primarul.

În mai puţin de o oră Stern urma să ţină o conferinţă de presă în care trebuia să explice unei haite de ziarişti gata să-l sfâşie, cauzele incredibilei încetineli cu care serviciile municipale curăţaseră, sau mai bine spus, nu curăţaseră oraşul după viscol. Se gândea la conferinţa cu pricina cu entuziasmul celui care se ducea la dentist pentru a-i fi scoasă o măsea de minte.

— Nenorocitul ăsta de oraş are peste şase mii de gunoiere şi ticăloşii ăia de la Salubritate nu reuşesc să scoată pe străzi nici măcar jumătate din ele! se indignă el, jucând puţin teatru.

Era genul de statistici după care se dădeau în vânt ziariştii. Parcă şi auzea sarcasmele prezentatorilor de la jurnalele de actualităţi, denunţând o dată în plus ineficacitatea administraţiei sale.

— Ştiţi, domnule primar, aproape toate aceste camioane, are peste douăzeci de ani de funcţionare! bâigui Ferrari, căutând o scuză.

— Au, Victore, AU! Dumnezeule mare! mormăi Stern, am o gorilă care vrea să mă asfixieze, un director la Salubritate incapabil să-şi facă treaba şi, pe deasupra, un purtător de cuvânt care nici măcar nu ştie să vorbească corect.

Ferrari luă un aer plouat.

— Mai e şi altceva, domnule primar.

— Nu vreau să ştiu!

— Friedkin, tipul de la sindicatul celor din Salubritate cere plată triplă pe ziua de ieri.

Stern fixa furios apele negre ale East Riverului şi încerca să-şi imagineze cum ar putea profita de conferinţa de presă pentru a-i bate un cui în talpă tipului de la sindicat, Friedkin, care se dovedea a fi peste măsură de lacom. Dar, în ciuda protestelor sale, nu foarte convinse, în fundul sufletului era încântat de aceste încăierări care erau, la urma urmelor, toate conferinţele de presă la care participa cu entuziasm. „Scandalagiu" era calificativul care se folosea cel mai adesea pentru a-l descrie pe Abe Stern şi calificativul era al dracului de bine ales. Se născuse într-o cocioabă mizerabilă din Lower East Side, Manhattan, ca fiu al unui imigrant evreu polonez, ce cârpăcea pantaloni la un croitor, şi al unei mame de origine rusă ce broda bluze într-un atelier-ocnă din cartierul confecţiilor. Anii copilăriei tânărului Abe fuseseră trăiţi în acest cartier fără milă, cu populaţie preponderent evreiască şi cuprinzând insuliţe de imigranţi italieni şi irlandezi, un cartier în care locul unui copil depinde de abilitatea cu care se foloseşte de pumni. Minunat sistem! Tânărul Stern adora să se bată. Visul lui era să devină boxer profesionist, precum idolul său, campionul la categoria mijlocie Battling Levinsky. Îşi amintea şi acum cu plăceri de înăbuşitoarele seri de vară în care adormea legănat de murmurul discuţiilor celor mari, care stăteau pe palierele scărilor de incendiu, imaginându-şi victoriile pe care le va obţine cândva în ring.

Un brusc handicap fizic va pune capăt speranţelor lui Abe Stern. La cincisprezece ani încetase să mai crească. Dar dacă Cel de Sus nu-i dăduse trupul de atlet la cart visase în copilărie, îi făcuse în compensaţie un dar cu mult mai preţios: un cap bine mobilat. Abe îl pusese la încercare, pentru început, la colegiul municipal, iar apoi la universitatea din New York, unde studiase dreptul. În anul în care obţinuse diploma de avocat, îşi găsea şi un nou idol, un luptător total diferit de boxerul pe care-l

idolatrizase în copilărie: Franklin Roosevelt, infirmul de la Casa Albă al cărui accent nobil dădea speranţe unei naţiuni înglodate în criza economică. Abe devenise politician.

Îşi începuse cariera ca agent electoral în campania pentru alegerile din 1934 pentru Congres. Responsabil pentru un sector din Brooklyn, bătuse din uşă în uşă pentru a strânge voturi pentru candidatul său, legând în aceste drumuri primele prietenii politice ce-l vor duce într-o bună zi la Primărie, Nimeni nu cunoştea mai bine alchimia New York-ului decât omuleţul ghemuit în fundul uriaşei limuzine oficiale. Abe Stern îi pătrunsese misterele, unul câte unul, în cursul lungii sale ascensiuni politice. Stătuse pe băncile sinagogilor, dar şi pe taburetele înalte ale barurilor, vizitase buticurile, asistase la serate de bingo, la sărbători irlandeze şi festivaluri italiene şi la un şir infinit de baluri cu scopuri caritabile. Participase la banchete în onoarea a mai mulţi sfinţi decât erau înscrişi în orice calendar, fie catolic sau ortodox. Stomacul său rezistase eroic la o mulţime de feluri incendiare – pizza, gulaş, kebab, chop suey – care ar fi putut demola pentru vecie aparatul digestiv al unui întreg batalion de simpli muritori. Vocea sa răguşită de tenor cântase Hatikvah-ul în sinagogile din Sheephead Bay, balade irlandeze în Queens, canţonetele siciliene în Little Italy, lieduri în Yorkville, bluesuri în Harlem. Toate acestea făcuseră din Abe Stern una dintre personalităţile cele mai viclene, mai dinamice, mai curajoase, dar şi descurajant de exasperante ale New York-ului. De fapt, conştient sau nu, numeroşi alegători îl votaseră pentru că vedeau în acel omuleţ neobosit imaginea a ceea ce ar fi vrut să fie ei. Pentru mulţi, Abe Stern era New York-ul.

Cu excepţia preşedinţiei Statelor Unite, misiunea pe care trebuia să o ducă la îndeplinire era cea mai importantă şi mai complicată, aceea de comandant şef al unei armate de 300 000 de funcţionari, din care numai poliţişti erau 32 000. Abe Stern era responsabil de bunăstarea şi securitatea a zece milioane de americani, de

funcţionarea a 959 de şcoli publice şi universităţi, frecventate de 1 250 000 de elevi şi studenţi, de întreţinerea şi supravegherea a 9 000 de kilometri de străzi şi a 7 000 de vagoane care rulau pe 380 de kilometri de tunele municipale. Trebuia să asigure fondurile de subzistenţă a peste un milion de şomeri, să evacueze zilnic douăzeci de mii de tone de gunoaie menajere, inclusiv cele 250 de tone de „suveniruri" lăsate zilnic de cei 1 100 000 de concetăţeni cu patru labe ai oraşului. O sarcină herculeană ce epuizase lungul şir al predecesorilor săi şi înghiţise numai în acel an bagatela de paisprezece miliarde de dolari, o şesime din bugetul Franţei.

În maşină răsună brusc soneria telefonului. Victor Ferrari, purtătorul de cuvânt, întinse mâna după receptor, dar mâna durdulie a lui Stern fu mai rapidă.

— La telefon primarul! lătră el scurt.

Scoase mai multe mormăituri, zise: „Merci, scumpo", şi închise. Un surâs de beatitudine înflori brusc pe chipul său.

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă nedumerit Ferrari.

— Ţi-ai fi putut imagina una ca asta? Preşedintele a cerut să mă vadă imediat. A trimis un avion după mine la Marine Air Terminal.

Abe Stern se aplecă spre purtătorul său de cuvânt. Cu o voce conspirativă, îi şopti:

— Pariez că e vorba de proiectul nostru de reconstrucţie în South Bronx. Am o presimţire că baptistul de la Casa Albă o să ne dea, în sfârşit, cele două miliarde de care avem nevoie!

*

Înfometată din cauza nopţii de dragoste, Leila Dajani vâra bucăţele de pâine prăjită bine unse cu unt în gălbenuşul ouălor moi şi le ronţăia cu o deosebită plăcere. Un miros plăcut de ceai de China bine opărit plutea în apartamentul pe care îl ocupa în Hampshire House.

— E ora şapte şi jumătate şi sunt -5C° în Mid-Manhattan, anunţa o voce ce ieşea din tranzistorul pus pe măsuţa cu rotile. Domnul Meteo ne anunţă o zi geroasă, dar, însorită. Şi nu uitaţi că nu mai aveţi decât zece zile pentru a vă face cumpărăturile de crăciun.

Cu un gest brusc, Leila închise tranzistorul şi îşi luă agenda Hermes O deschise la litera C şi căută numărul înscris în dreptul numelui Colombe. Ridică receptorul şi formă numărul, având însă grijă să adauge două unităţi fiecărei cifre.

Telefonul sună îndelung. În cele din urmă, cineva ridică receptorul la celălalt capăt al firului.

— *Seif*, zise ea, în arabă.

— *Al Islam*, îi răspunse o voce.

— Puteţi începe operaţia, le ordonă ea în arabă. Apoi închise.

Seif al Islam – Sabia Islamului era numele de cod al programului atomic al lui Muammar al-Gaddafi.

*

Bărbatul cu chipul ciupit de vărsat care răspunsese la apelul Leilei Dajani pătrunse în magazia unei brutării siriene, în spatele lui Atlantic Avenue, în Brooklyn. Era aşteptat de doi acoliţi. Toţi trei erau palestinieni şi toţi trei voluntari. Fuseseră aleşi cu un an în urmă chiar de către Kamal Dajani, dintre alţi doisprezece militanţi dintr-un lagăr al O.E.P., situat la periferia oraşului sirian Alep. Îşi oferiseră toţi trei viaţa CAUZEI. Nici unul dintre ei nu ştia cine le telefonase şi de unde fuseseră chemaţi. Li se spusese numai că trebuie să aştepte în fiecare dimineaţă la orele şapte şi jumătate un apel telefonic prin care vor primi ordine.

Bărbatul cu obrazul ciupit de vărsat deschise cuptorul unei vechi maşini de gătit din fontă şi scoase un container din plumb de mărimea unei valijoare, tăie cu grijă legăturile capacului şi-l deschise. Interiorul era împărţit în

două compartimente. Într-un compartiment era o grămadă de inele de mărimea unei verighete. Celălalt conţinea mai multe şiruri de capsule brune de mărimea unui comprimat de aspirină efervescentă. Cei trei bărbaţi începură să fixeze cu grijă o capsulă de fiecare inel. Apoi deschiseră unul din cele trei panere identice puse unul peste altul într-un colţ al camerei şi scoaseră un porumbel. Dar nu un porumbel călător, ci un porumbel cenuşiu dintre cei mai obişnuiţi, care se găseau cu zecile de mii în New York. Prinseră inelul de piciorul porumbelului şi repetară operaţia cu toţi porumbeii din cele trei panere.

Când toate inelele au fost prinse de picioarele porumbeilor, palestinianul cu chipul ciupit de vărsat îşi îmbrăţişă însoţitorii. Emoţionat şi mândru, le spuse:

— Cu astea, jigodiile alea de poliţişti au să alerge cu limba scoasă prin tot oraşul. *Ma'salamah*! Pe curând la Tripoli. Inshaa'Allaah.

Luă unul din cele trei panere şi se îndreptă spre o maşină parcată pe stradă. Cei doi complici ai săi făcură acelaşi lucru, lăsând un interval de un sfert de oră între ei.

*

Pe celălalt mal al East Riverului, în jurul insulei Manhattan, prefectul poliţiei oraşului New York se bucura în acele clipe de un foarte rar moment de linişte. De la fereastra biroului său de la ultimul etaj al ultramodernului cartier general al poliţiei, irlandezul Michael Bannion privea primele raze de soare ce începeau să lumineze clădirile oraşului care îi fusese dat în grijă. În faţa sa se înălţa silueta familiară a Podului Brooklyn, ale cărui artere de circulaţie spre Manhattan erau deja blocate. Spre stânga, mult în spatele coloanelor neoclasice ale tribunalului federal, Bannion identifică acoperişul blocului de opt etaje unde se născuse acum cincizeci şi cinci de ani. Chiar de-ar fi fost să-şi petreacă restul vieţii în atmosfera aseptică a unui birou precum al său, cu aer condiţionat, tot

mirosul de varză călită din bucătăriile apartamentelor, putoarea veceurilor de pe palier şi mirosul cerii pe scara din lemn, care i-au însoţit copilăria, le va simţi până în ultima clipă a vieţii. Bannion fugise de toată această mizerie alegând soluţia cea mai la îndemână tuturor copiilor de imigranţi irlandezi: poliţia. Cu înverşunare urcase una câte una toate treptele ierarhiei, până în vârful acestui *building* nou-nouţ, aflat la mai puţin de doi kilometri de locul naşterii sale.

Soneria unui telefon îl smulse din reverie şi-l aduse pe prefect în dreptul biroului din mahon ce simboliza funcţia pe care o ocupa, birou pe care-l folosise şi Theodore Roosevelt înainte de o deveni preşedintele Statelor Unite. Suna telefonul de pe linia sa particulară. Recunoscu imediat vocea lui Harvey Hudson, directorul biroului newyorkez al F.B.I.

— Michael, se întâmplă ceva foarte grav şi foarte urgent ce ne priveşte pe amândoi, îi spuse Hudson. Îmi pare rău că trebuie să te scot din birou pe frigul ăsta, dar am o mulţime de motive, pe care nu ţi le pot spune la telefon, şi cred că ar fi mai bine să discutăm la mine. Clădirea noastră e mai bine protejată împotriva interceptărilor. Vom avea nevoie de toţi inspectorii tăi.

Bannion aruncă o privire pe fişa numeroaselor sale întâlniri, pe care secretara sa i-o punea pe birou în fiecare dimineaţă.

— Harry, e chiar atât de urgent?

— O da, Michael! – Bannion remarcă o intonaţie în vocea sa – mai mult decât urgent! Vino cât poţi de repede cu şeful inspectorilor tăi!

*

Erau în New York aproape cinci sute de mii de apartamente în care în acea dimineaţă de decembrie se petrecea, cu mici variaţiuni, aceeaşi scenă. Milioane de newyorkezi priveau actualităţile dimineţii la televizoarele

întoarse spre masa unde îşi luau micul dejun. Tommy Knowland, doisprezece ani, îşi golea ca un automat farfuria plină cu fulgi de porumb şi banane tăiate în felii subţiri, cu atenţia captată de emisiunea „Good Morning, America”.

Aşezată lângă el, Grace, mama sa, îşi bea cafeaua, privindu-l cu duioşie. Chiar şi la ora aceea matinală, fără nici un fel de machiaj, abia spălată cu puţină apă rece pe faţă şi părul descâlcit cu câteva treceri ale periei cu dinţii rari, avea un farmec irezistibil.

— Uau! Mamă, tu ai văzut ce smeci are?

Surescitat la maximum, tânărul Tommy bătea cu linguriţa în marginea farfuriei.

— Nu, dragul mamei, dar crezi că i-am putea trimite lui Jimmy Connors factura farfuriilor sparte în timpul meciurilor sale?

Tommy schiţă o grimasă plictisită şi-şi aţinti din nou privirea asupra televizorului.

— Tommy, tu nu ai avut niciodată? – Grace îşi bea cafeaua cu înghiţituri mici, părând a fi foarte preocupată de ceva – vreau să zic, că de când eu şi tatăl tău ne-am despărţit, n-ai suferit niciodată de singurătate, n-ai simţit nevoia unui frăţior sau surioare?

Câteva clipe i se păru că fiul ei nu auzise întrebarea. Continua să fixeze ecranul, fascinat de meciul de tenis.

— Nu, mamă. Zău că nu! – îşi privi ceasul – Trebuie s-o şterg.

Înhăţă ghiozdanul şi depuse în fugă un sărut pe obrazul mamei sale.

— Nu uita că diseară am meci. Vii, nu-i aşa?

— Bineînţeles, dragul meu.

— Să ştii că am să câştig. Sunt cel mai bun!

— Un meci de tenis se câştigă pe teren, nu la masa din bucătărie.

— Mulţumesc, doamnă antrenoare.

Uşa de la bucătărie se închise cu zgomot. Grace asculta paşii fiului său tropăind în hol. Peste doi-trei ani, va pleca spre o lume a lui, va începe să aibă o viaţă diferită de a sa.

Îşi pipăi pântecul. Primele semne ale celeilalte vieţi pe care o purta în ea? O! nu, nu încă! Luă o ţigară, aprinse un chibrit şi privi îndelung flacăra ce pâlpâia la capătul degetelor sale. Aş face mai bine dacă m-aş lăsa de fumat, murmură ea strivind ţigara în scrumieră.

*

Cu obrajii neraşi, cu ochii încercănaţi şi cu blugii şifonaţi mai rău ca de obicei, James Mills părea să fi petrecut o noapte de beţie în cine ştie ce bar studenţesc. Adevărul era că secretarul general al Casei Albe nu-şi părăsise biroul întreaga noapte. Preşedintele îl chemase de două ori pentru a se sfătui cu el în legătură cu măsurile ce trebuiau luate pentru ca acea criză să rămână un secret de stat. Grea misiune! Nici un şef de stat din lume nu ducea o existenţă atât de publică ca preşedintele Statelor Unite. Brejnev putea să dispară pentru două săptămâni fără ca nimeni să afle de plecarea sa. Preşedintele Republicii Franceze putea să dispară, incognito, la volanul maşinii sale personale. Şeful statului american nu putea face un singur pas fără ca haita de ziarişti acreditaţi la Casa Albă să nu prindă de veste. În afara deplasărilor oficiale şi a conferinţelor de presă zilnice, îşi făceau cu toţii veacul în sala ce le era rezervată la Casa Albă, cu antenele lor ultrasensibile mereu la pândă, gata să prindă cea mai mică şoaptă, să descifreze cel mai mic semn neobişnuit.

— În primul rând, nu vreau să văd picior de ziarist pe lângă uşile birourilor voastre, îşi avertizează James Mills colaboratorii. Dacă vreunul dintre voi are întâlnire cu un ziarist, ia animalul şi-l duce la o cafea la restaurantul de la subsol.

Luă de pe birou lista întâlnirilor oficiale ale preşedintelui pe ziua în curs. Ca întotdeauna, lista era împărţită în două: erau activităţile publice, care se publicau cotidian în ziarul Washington Post, şi activităţile

particulare, pe care le cunoştea numai cabinetul său. Lista oficială din acea zi de luni 14 decembrie prevedea:

09h00 – Reuniunea Consiliului naţional pentru problemele securităţii.

10h00 – Comisia pentru probleme bugetare.

11h00 – Celebrarea aniversării adoptării Declaraţiei universale privitoare la drepturile omului.

17h25 – Festivitatea iluminării pomului de crăciun în parcul din faţa Casei Albe.

— În privinţa primei întâlniri, nu-s probleme. Pentru cea de-a doua, nu avem decât să-i cerem lui Charlie Katz să-l înlocuiască – Katz era preşedintele Comitetului consilierilor economici – sugeră Mills. Spuneţi-i că preşedintelui i-ar face plăcere să afle întâi părerea sa asupra efectelor reducerilor bugetare asupra economiei.

— Trebuie să-l punem la curent cu evenimentele? întrebă cineva.

— Mai ales asta nu!

— Ce facem cu drepturile omului şi pomul de crăciun? se nelinişti John Gould, purtătorul de cuvânt al Casei Albe.

— De ce nu le anulăm pur şi simplu?

— În cazul ăsta va trebui să găsim nişte explicaţii beton! Toţi ticăloşii ăia din sala presei au să-mi sară în cap ca un roi de lăcuste! strigă Gould.

— Şi dacă am spune că-i răcit? sugeră Mills.

— Au să vrea imediat să vorbească cu doctorul McIntire[23]. Şi-l vor potopi cu întrebări: i-ai dat medicamente? Ce temperatură are? Trebuie să stea în pat? Ştii la fel de bine ca şi mine că nu ne putem juca aşa cum vrem cu agenda publică a preşedintelui fără să avem alibiuri indiscutabile. Şi tu eşti cel care ştie cel mai bine că în oraşul ăsta nu-i aşa de uşor să-i faci să înghită un alibi, oricât de deştepţi ne-am crede noi!

— Comemorarea drepturilor omului nu reprezintă mari probleme, estimă Mills. Dacă ar începe brusc să ardă în

[23] Medicul personal al preşedintelui (n. t.).

timp ce-şi rosteşte alocuţiunea, putem să-l scoatem rapid din birou fără ca nimeni să prindă de veste. Dar să ne ferească Dumnezeu să se întâmple ceva în timp ce e la pomul de crăciun, atunci să vezi ce şuturi în cur o să luăm. N-am reuşi să-l scoatem de acolo fără ca toţi să afle că avem o belea zdravănă pe cap!

— James, dacă tu vrei ca tot căcatul ăsta să rămână secret, va trebui să ne asumăm riscurile de rigoare şi să-l obligăm să-şi facă programul la secundă.

Gould se lăsă pe spate în fotoliu şi îşi puse picioarele pe colţul biroului lui Mills.

— Eastman are perfectă dreptate: cel mai bun mod de a proteja un secret e să te porţi ca şi cum nu ar exista. Aşa a procedat şi Kennedy în timpul crizei din Cuba. El şi anturajul său mergeau şi mâncau în oraş, plecau în week-end, trăiau ca de obicei... Să nu-ţi schimbi obiceiurile. Trebuie să facem la fel! – în privirea lui Gould apăru o lumină jucăuşă – iar tu ai să te duci astă seară la Gatsby. O să te lipeşti de bar, o să razi un whisky mare, apoi o să-l razi şi pe al doilea. Şi o s-o faci în aşa fel încât toată lumea să te vadă că eşti pe cale să te pileşti cu sufletul împăcat!

Mills izbucni în râs, pentru ca aproape imediat să rămână cu gura căscată: afară, pe aleea înzăpezită, zărise o siluetă cunoscută. Fiecare şef de stat are tehnica sa particulară pentru a se menţine în formă în momentele de criză. Preşedintele american o avea pe a sa: într-un trening bleumarin, învăluit de aburul uşor al respiraţiei, cu părul său grizonat reţinut de o bandă elastică, se pregătea să alerge în jurul Casei Albe.

*

La vederea tuturor acelor chipuri necunoscute ce-l înconjurau pe Harvey Hudson, directorul F.B.I. al oraşului New York, prefectul de poliţie Michael Bannion înţelese că se petrecea ceva foarte grav în oraşul său. Şi această

impresie îi fu întărită de auzul cuvintelor: „laboratorul atomic de la Los Alamos ne va spune…”

Hudson era un omuleţ vioi şi slut cu un cap pleşuv ca o bilă de popice, cu urechile mari şi întoarse mult în faţă, cu sprâncenele groase şi cu o imensă slăbiciune pentru ţigările de foi cubaneze pe care şi le procura violând cu neruşinare embargoul american împotriva lui Castro. Prefectul de poliţie nu avu timp să pună întrebarea ce-i stătea pe buze.

— Ei bine, Michael, „chestia aia” s-a întâmplat până la urmă, îl anunţă Hudson.

Bannion se prăbuşi pe un scaun.

— Când asta?

— Ieri seară.

În mod normal, cele două cuvinţele ar fi fost suficiente să-i provoace lui Bannion o explozie de furie celtică. Căci atitudinea celor de la F.B.I. i se părea imposibilă. Chiar şi într-o afacere ce privea viaţa sau moartea a sute de mii de locuitori ai oraşului său, securitatea federală nu găsise de cuviinţă să-i anunţe imediat pe cei din poliţia newyorkeză. Dar îşi stăpâni furia pentru a asculta cu o oroare crescândă explicaţiile lui Hudson.

— Avem timp până mâine la prânz să găsim o bombă atomică. Şi trebuie s-o facem fără ca nimeni să-şi dea seama că noi am căuta vreuna. Ordin absolut al preşedintelui: lucrul trebuie să nu fie recunoscut public.

Toate privirile se întoarseră atunci spre bărbatul cu alură de cow-boy ce reprezenta organizaţia secretă a echipelor de Căutare a explozibililor nucleari. Bill Booth bătea nervos darabana cu degetele pe medalionul navajo ce-l purta ca talisman în jurul gâtului.

— Oamenii noştri sunt deja la muncă, declară el după ce trase cu sete un fum din ţigara Marlboro a cărei imagine publicitară vie era. Am echipat o sută de camionete închiriate de la Hertz şi Avis şi am început să mişunăm prin Manhattan.

— Nu pot fi oameni care să vă repereze vehiculele? se nelinişti Bannion.

— Foarte puţin probabil. Numai minusculul element de detecţie fixat pe şasiu le-ar putea atrage atenţia. Dar trebuie să-l cauţi cu lumânarea.

Booth îşi privi ceasul:

— Şi elicopterele noastre? îl întrebă Hudson.

— Vor trebui să decoleze dintr-un moment în altul. Am mai închiriat încă trei aparate de la compania New York Airways şi acum le echipăm cu sistemele de detecţie. Vor fi gata peste circa o oră. Booth mai trase câteva fumuri zdravene din ţigară. Iată cum cred eu că va trebui să procedăm. Vom începe cu cheiurile. Acolo va fi cel mai eficace sprijinul elicopterelor. Vor putea peria foarte repede locurile de ancorare şi vor decela fără dificultate cea mai mică urmă de radiaţie prin acoperişurile subţiri ale antrepozitelor – făcu o grimasă – dar dacă bomba e ascunsă în vreun vas, va trebui s-o luăm la picior după ea. Platformele metalice ale punţilor ecranează emisiile de raze pe care le căutăm noi.

Prefectul de poliţie făcu un gest de nerăbdare. Booth îşi strivi ţigara în scrumieră.

— Ascultaţi, domnule prefect, zise el uşor enervat, nu aşteptaţi minuni din partea noastră, că nu aveţi ce aştepta. Om avea noi crema tehnologiei în domeniu, dar e total neputincioasă într-o junglă de beton şi sticlă cum e blestematul ăsta de oraş. Fizicianul văzu irisul albastru al prefectului dilatându-se de mirare şi un spasm care-i agita mărul lui Adam. Toate avantajele tactice sunt de partea adversarilor noştri. Camioanele mele n-ar putea detecta nimic mai sus de două etaje de la sol. De acolo în sus începe necunoscutul. Nu avem nici o şansă să găsim o armă termonucleară ascunsă în oraş! Domnilor, furnizaţi-mi cel puţin informaţiile care să-mi permită să mă concentrez într-o zonă precisă.

Cu trei etaje mai sus de sala de conferinţe a sediului F.B.I., un telefon suna într-un birou al brigăzii Informaţii. Un agent ridică receptorul.

— Salut, gagiule, Rico la aparat.

Agentul sări în picioare şi puse în funcţiune sistemul de înregistrare a convorbirilor.

— Ce veşti, iepuraş?

— Nu cine ştie ce, gagiule. Am alergat de nebun toată noaptea, dar tot ce-am găsit e o mâţă care a cerut medicamente pentru o arăboaică.

— Droguri sau medicamente, Rico?

— Nu, gagiule, e de-a dreptul oficial. Ceva pentru foale. Nu avea reţetă şi nici nu vroia să meargă la un vraci.

— Cum arăta gagica?

— Mâţa mea n-a văzut-o. I-a adus marfa la hotel.

— Ce hotel, Rico?

— Hampshire House.

*

Şeful inspectorilor poliţiei newyorkeze, inspectorul şef Al Feldman, cincizeci şi trei de ani, un lungan roşcovan cu vocea tunătoare, îl privea cu un ochi bănuitor pe fizicianul de la Los Alamos. Ce potop de cuvinte! Aşa se întâmplă mereu cu savanţii ăştia! Aşteaptă tot timpul să fie cineva în spatele lor, să le culeagă rahaţii pe care îi lasă peste tot! Feldman îşi drese vocea.

— Căutăm, căutăm, dar se poate să ne spuneţi şi nouă cam cum arată ceea ce căutăm? întrebă el.

Bill Booth le împărţi copii ale schemei şi descrierea armei, pe care cei de la Los Alamos le făcuseră după planurile trimise de Gaddafi.

— Are cineva idee cam pe când ar fi putut intra drăcovenia asta în Statele Unite? întrebă Bannion.

— Nu, răspunse Harvey Hudson, dar presupunem că de foarte puţină vreme. Cei de la C.I.A. cred că bomba nu poate veni decât din cinci locuri: Libia, Libanul, Irakul, Siria sau din portul Aden. Ar fi putut fi introdusă clandestin, pe la frontiera cu Canada, nu e o mare scofală s-o faci, dovadă trabucele mele. Sau pur şi simplu printr-un port american, sub o acoperire oarecare.

Bărbatul aşezat în faţa lui Hudson rodea nervos capătul creionului. Quintin Dewing, cincizeci şi şase de ani, era şeful direct al lui Hudson. Director adjunct al diviziei Cercetări din Centrala F.B.I., venise de la Washington în seara zilei de duminică pentru a lua conducerea anchetei. Purta un sever costum bleumarin, ornamentat cu o batistă albă ce ieşea fix un centimetru din buzunarul de la piept. „Un adevărat director de companie de asigurări”, îşi zisese cu dispreţ inspectorul şef Feldman când îi fusese prezentat. Dewing îşi schimbase poziţia în fotoliu, pentru a-i putea privi pe toţi.

— Asta înseamnă că va trebui să luăm la purecat toate actele de navlu şi toate facturile mărfurilor ce au venit în lunile din urmă din aceste ţări. Vom începe cu ultimele sosiri şi vom urca în timp.

— Asta înainte de mâine la prânz?! exclamă stupefiat Bannion. Dewing îl împunse cu privirea pe prefectul de poliţie.

— Înainte!

Absorbit de examinarea documentelor pe care le împărţise Booth, fizicianul, Feldman nu remarcase mutra pe care o făcuse şeful său.

— Ia spuneţi-mi, se adresă acesta fizicianului, ar fi posibil ca bomba să fi fost introdusă aici în piese detaşate, şi montată în locul în care e ascunsă?

Booth lăsă să-i scape un rotocol de fum albăstrui.

— Aş zice că, din punct de vedere tehnic, e aproape imposibil.

— Iată, în sfârşit, şi o veste bună! exclamă Feldman, adresându-se de data asta întregii asistenţe. Pentru că bomba cântăreşte pe puţin şapte sute cincizeci de kilograme, asta va elimina din start un munte de mărfuri. Precum va elimina şi etajele superioare ale imobilelor fără ascensor – îşi întinse în faţă documentele de care dispunea. Şi tipii care ar fi putut introduce drăcovenia asta în ţară? Avem măcar cel mai mic indiciu asupra identităţii lor?

— Nimic precis pentru moment, recunoscu Hudson, arătând cu degetul un *fed* ca la vreo treizeci de ani cu un păr de un blond spălăcit, aşezat în faţa lui Feldman. Farrel e specialistul nostru în problemele palestiniene. Frank, fă-ne repede un scurt rezumat cu ceea ce ştim.

Aşezate cu grijă în faţa sa se aflau foile de imprimantă pe care se găseau rezumate toate anchetele F.B.I. ce aveau o cât de mică legătură cu Orientul Apropiat. Fişele priveau cele mai diverse afaceri cu putinţă: trafic cu prostituate între Miami şi Golful Persic, exportul clandestin a patru mii de carabine semiautomate „M 30” către falangele creştine libaneze, tentativele regimului revoluţionar iranian de a infiltra în Statele Unite echipe de ucigaşi însărcinaţi cu asasinarea înaltelor oficialităţi americane. Farrel scoase un document care cuprindea cu precizie cercetările în curs.

— Avem o listă de douăzeci şi unu de americani – şaptesprezece bărbaţi şi patru femei – care au trecut prin taberele libiene de antrenament terorist. Toţi sunt de origine arabă.

Inspectorul şef Feldman îi aruncă o privire îngrozită.

— Şi i-aţi arestat deja? Ce anume aţi descoperit? exclamă el.

Junele fed tuşi.

— Marea lor majoritate au stat în Libia între anii 1975 şi 1977. I-am urmărit imediat după întoarcerea lor, dar nici unul nu a făcut nici cea mai mică faptă reprobabilă. Nici măcar să fure şi ei un pachet cu gumă de mestecat dintr-o băcănie! Justiţia ne-a refuzat categoric cererea de reînnoire a mandatului de urmărire.

— Şi voi nu i-aţi mai urmărit?

Junele fed scoase un mormăit afirmativ.

— Doamne Dumnezeule! exclamă Feldman sărind în sus ca muşcat de şarpe, vreţi să spuneţi că dictatorul Gaddafi a instalat în ţara asta douăzeci şi unu de agenţi, cetăţeni americani special antrenaţi, iar F.B.I nu a ţinut sub urmărire nici măcar unul?

— Aşa spune legea, domnule inspector-şef, i-o reteză scurt Hudson. Dar de ieri seară suntem pe urmele lor. Am găsit deja patru.

Feldman era congestionat la faţă ca o pătlăgică roşie.

— Asta nu e lege, domnule Hudson! E un contract sinucigaş!

Prefectul de poliţie făcu un semn inspectorului său şef să se calmeze şi să-şi reia locul în jurul mesei. Vorbind cu voce scăzută, şi pentru a destinde atmosfera, făcu observaţia că cea mai mare parte a aglomerărilor preponderent arabe se găseau în apropierea cheiurilor, apoi întrebă:

— Al, în ceea ce ne priveşte, noi avem ceva în puşculiţă privitor la activitatea tipilor din O.E.P.?

— Nu mare lucru, se plânse Feldman. Două sau trei brutării amărâte ţinute de nişte familii de arabi pe care le bănuim vag că ar servi de acoperire pentru un trafic timid de arme şi care ar putea avea, poate, legături cu O.E.P. Când Arafat a venit la O.N.U. gorilele lui ne-au băgat la bănuieli vizitând unele din cârciumioarele arabe. Or fi venit să bea şi ei o cafea. Sau să pună pe roate o reţea! Feldman ridică din umeri. Alegeţi ce vă place.

— Măcar aţi infiltrat mediile care simpatizează cu O.E.P.? îl întrebă pe prefect Clliford Salisbury, un responsabil cu barbişon de la C.I.A., specializat în afacerile palestiniene.

— Singura activitate de infiltrare care e permisă astăzi în mod legal poliţiei e legată de crima organizată, răspunse Bannion. Şi apoi, adăugă el cu amărăciune, eu nu reuşesc să-mi trimit maşinile de patrulare pe străzi chiar cu un singur om la bord şi voi vreţi să infiltrez mediile O.E.P.?

Ceea ce nu le spusese era că nu avea decât patru poliţişti care vorbeau araba printre cei treizeci şi două de mii de bărbaţi şi femei care compuneau efectivele poliţiei newyorkeze, şi că nici unul dintre ei nu avea ca sarcină supravegherea activităţii celor peste două sute de mii de arabi ce locuiau în New York.

Quentin Dewing, directorul F.B.I. din centrala de la Washington, se ridică pe jumătate din fotoliu şi bătu cu palma în masă.

— Domnilor, nu suntem aici ca să reglăm conturile între poliţiile federale şi municipale. Trebuie să ne organizăm urgent cercetările în plan naţional şi metodic. Prima întrebare: suntem cu toţii de acord – ţinând cont de cuvintele „insula New York-ului" utilizate de Gaddafi în scrisoarea sa de ameninţare – să concentrăm activitatea tuturor echipelor de cercetare nucleară numai în Manhattan?

Se auzi un murmur aprobator.

— Din motive de asigurare a secretului, „Operaţiunea NEST" se va desfăşura independent, în totalitatea ei. Cei de la F.B.I. vor pune la dispoziţie numai şoferi pentru maşinile de cercetare.

— De unde începem? vru să ştie Bill Booth. Wall Street sau Harlem? Nordul sau Sudul?

— Eu aş zice să începeţi din Wall Street. Veţi fi mai aproape de cheiuri. Teroriştii ar fi avut de parcurs astfel un drum mai scurt cu bomba prin oraş. Şi apoi se ştie: toată lumea urăşte Wall Streetul.

— Perfect, încuviinţă Dewing. A doua problemă: oamenii. Am sunat alarma generală la noi, la F.B.I. Vom aduce aici cinci mii de agenţi. Am ordonat Direcţiilor Tezaur, Vămi şi Stupefiante să ne pună la dispoziţie absolut toate forţele disponibile – se întoarse spre Bannion – domnule prefect, am putea conta pe întreaga dumneavoastră brigadă de inspectori?

— Vă stă la dispoziţie.

Harvey Hudson muşcă vârful unei ţigări de foi.

— Inspectore şef Feldman, care este, după părerea voastră, cel mai bun mod de a ne împărţi forţele?

— Pe echipe, ca întotdeauna când am avut în braţe câte o belea de genul ăsta. Un fed cu un inspector de-al nostru.

Hudson scoase din buzunar un trabuc şi-l întinse inspectorului newyorkez cu gestul ceremonios al unui şef indian care întindea pipa păcii.

— E în regulă, şefule!

Se ridică apoi de la masă şi, trăgând din trabuc, se proţăpi lângă harta New York-ului ce acoperea peretele din spatele său.

— Trebuie să ne împărţim forţele în mai multe grupuri – îndreptă vârful trabucului spre cheiurile din Brooklyn – vom trimite unul aici, iar aici altul – arătase spre aeroporturi – un al treilea trebuie să verifice sistematic toate locurile obişnuite, hoteluri, agenţii de închiriat maşini, trebuie strânşi cu uşa toţi informatorii, poate aflăm dacă nu cumva cineva a procurat acte false unor arabi, sau le-a asigurat fuga, poate chiar le-au procurat arme sau altele de felul ăsta.

Feldman îşi stăpânea cu greu nerăbdarea.

— Scumpul meu Hudson, cine vă aude ar putea crede că avem la dispoziţie trei săptămâni să dăm de drăcia aia. Dacă vrem să avem o cât de mică şansă, nu trebuie să ne dispersăm. Trebuie să începem prin a ne concentra asupra celor care socotim că ar putea da o astfel de lovitură. Are cineva vreo idee cam ce fel de tipi sunt ăia care au pus la cale aşa ceva?

Hudson făcu semn expertului de la biroul palestinian să răspundă la întrebare.

— Vorbind la modul general, explică junele fed, teroriştii din raza asta sunt fatalmente foarte organizaţi. Au banii necesari să treacă neobservaţi. Vreau să spun că nu sunt obligaţi să-şi caute ascunzători în cocioabele din Bronx sau la cerşetorii din Bowery. Ăştia au învăţat demult că, pentru a se pierde în peisaj, trebuie să aibă înfăţişarea unor burghezi înstăriţi. Printre altele, au tendinţa de a nu se încrede în alţii, rămânând într-un cerc foarte închis. Nu au aerul că ar manifesta prea multă încredere în alte mişcări revoluţionare.

— Aş adăuga, preciză inspectorul şef, că dacă vrei să dai o lovitură ca asta, nu trimiţi decât oameni care cunosc deja ţara, care deci, au mai stat pe aici. Indivizi care vin pentru prima oară riscă să lase prea multe urme.

— Inspectorul Feldman are dreptate, aprobă Salisbury, reprezentantul cu barbişon al C.I.A. Şi aş vrea să mai adaug două lucruri: trebuie să ne gândim serios la faptul că avem de-a face cu oameni deosebit de inteligenţi, care acţionează cu sânge rece, conştienţi că şansele lor de reuşită sunt minime şi, ca atare, că acţiunea lor trebuie să fie organizată perfect. Sunt convins că trebuie să căutăm un mic grup coerent de fanatici foarte bine motivaţi şi, cum am mai spus, deosebit de inteligenţi. În al doilea rând, cred că tipul de profesionişti de care s-a folosit Gaddafi, încredinţându-le o astfel de misiune, a lăsat deja oarecari urme prin fişierele serviciilor de informaţii din lumea întreagă. Suntem în contact cu toate serviciile străine care au informaţii despre teroriştii palestinieni. Vom primi toate fotografiile şi datele disponibile. Ca metodă de lucru, propun să-i selecţionăm pe cei care au un anumit nivel de pregătire şi care au mai trecut prin Statele Unite, ei să constituie principala noastră preocupare!

— Şi cam câţi indivizi credeţi că ar fi în situaţia asta? se nelinişti Feldman.

Salisbury părea că socoteşte.

— Sunt în jur de patru sute de palestinieni cunoscuţi şi identificaţi care mişună prin lume. Bănuiesc că vom găsi între cincizeci şi şaizeci şi cinci care să corespundă criteriilor noastre.

Inspectorul şef dădu din cap.

— Sunt mulţi. Mult prea mulţi. Într-o afacere ca asta nu trebuie să alergăm după mai mult de doi, hai trei, iepuri. Bătrâne, dacă vrei să ne ajuţi să salvăm oraşul ăsta, trebuie să ne dai una sau două feţe palide. Nu o galerie de portrete.

*

Unul din cei doi agenţi federali îşi prezentă insigna funcţionarului de la recepţie cu atâta discreţie încât tânărul recepţioner nu realiză cine erau vizitatorii săi

înainte de a auzi cuvântul F.B.I. Imediat, ca majoritatea persoanelor brutal şi direct confruntate cu un reprezentant al legii federale, se retrase în defensivă.

— Dacă nu vă supăraţi, aş putea vedea registrul clienţilor?

Recepţionerul se grăbi să-i aducă registrul cu coperte negre al hotelului Hampshire House. Arătătorul agentului începu să alerge de-a lungul paginilor şi se opri în dreptul unei adrese: strada Hamra din Beirut, Liban, trecut în dreptul unui nume: Linda Nahar, apartamentul 3202, notă el în carneţel, aruncând o privire spre panoul cu chei. Cheia nu era la locul ei.

— Doamna Nahar e în cameră?

— O, aţi ratat-o! le răspunse cu un aer satisfăcut recepţionerul. Doamna a părăsit hotelul, acum circa o jumătate de oră. Dar a zis că revine după o săptămână.

— V-a spus unde pleacă?

— La aeroport. Pleca în California.

— A lăsat o adresă unde să-i trimiteţi corespondenţa?

— Nu.

Vocea primului *fed* deveni brusc prietenoasă.

— Sunteţi bun să ne vorbiţi puţin despre doamna Nahar?

Zece minute mai târziu, cei doi agenţi erau în maşina lor. Recepţionerul se dovedise puţin dispus să coopereze cu legea.

— Ce zici, Frank?

— Cred că ne pierdem timpul de pomană.

— Şi eu cred la fel. Numai dacă n-ar fi plecatul ăsta tocmai astăzi.

— De ce nu-i ceri informatorului tău să-şi mai „stoarcă” puţin sursa?

— Ar fi puţin peste puterile mele. Rico are de-a face, de obicei, cu tot felul de ucigaşi – *fedul* îşi privi ceasul – hai mai bine să verificăm listele de pasageri, să vedem ce avion a luat. O vor interoga-o cei din California, la sosire.

*

— Am uitat cu toţii un lucru de o importanţă capitală, spuse prefectul de poliţie cu o voce autoritară care-i făcu pe toţi să-l privească miraţi. Consemnele de „secret” date de Casa Albă se vor aplica şi oamenilor care vor face cercetările pe teren?

— Nu, bineînţeles că nu, răspunse cu o voce metalică Hudson. Cum i-aş putea motiva, cum i-aş putea face să muncească aşa cum n-au făcut-o niciodată până acum, cum să-i fac să fie conştienţi că ţin în mâinile lor viaţa a milioane de oameni fără a le spune adevărul gol-goluţ?

În privirea prefectului de poliţie se putea citi cea mai desăvârşită uimire.

— Vreţi să spuneţi că o să le spuneţi oamenilor mei că în oraş e ascunsă o bombă H, care va exploda în câteva ore, ştergându-i de pe faţa pământului? Nu sunteţi în toate minţile! Sunt şi ei oameni. Vor fi cuprinşi de panică. Ştiţi ce-şi vor spune imediat ce vor afla vestea? „Hait, puştii mei sunt aici. Să o sun pe nevastă-mea. Ascultă-mă, du-te repede şi-i ia pe ăia micii de la şcoală şi şterge-o imediat la maică-ta în Massachusetts”.

— S-ar părea că aveţi foarte puţină încredere în oamenii voştri, domnule prefect.

Privirea lui Michael Bannion îl străpunse pe Quentin Dewing, austerul director din Centrala F.B.I. de la Washington.

— Am o totală încredere în oamenii mei, domnule Dewing. Numai că ei nu vin din Montana, din South Dakota sau din Oregon precum ai voştri. Ai mei vin din Brooklyn, din Bronx, din Queens. Au soţii, copii, mame, unchi, mătuşi, prieteni, amante, iubite, câini, pisici, canari prinşi în capcană în oraşul ăsta blestemat. Sunt oameni. Nu supermeni ca oamenii voştri. Va trebui să inventaţi o poveste pentru a le ascunde adevărul. Şi vă mai pot spune un lucru, domnule Dewing, va trebui ca povestea voastră să fie a dracului de bună, dacă nu, va fi o panică în oraşul

ăsta cum nici dumneavoastră şi nici altcineva nu şi-ar putea imagina!

*

Ziarista Grace Knowland îşi ridică gulerul de blana pentru a se apăra de vântul care o izbi la ieşirea din staţia de metrou Chambers Street, în partea de jos a Manhattan-ului. Traversând în grabă parcul din faţa primăriei plantat cu sicomori, unde George Washington pusese să se citească „Declaraţia de Independenţă" locuitorilor New York-ului, alunecă pe zăpada îngheţată şi căzu. Tâmpitul ăsta de primar nu-i în stare să-şi facă oamenii să cureţe trotuarele nici măcar în faţa primăriei! se înfurie ea. Drept în faţă se ridica faţada impozantă a primăriei, un amestec ciudat de arhitectură Ludovic al XVI-lea şi arhitectură clasică americană. Grace urcă cu grijă treptele acoperite de polei, care cunoscuseră paşii atâtor suverani, prinţi, preşedinţi, militari, astronauţi şi savanţi care veneau să primească omagiul oraşului. Surâse poliţistului de gardă şi intră în sala rezervată presei în acelaşi timp cu Victor Ferrari, purtătorul de cuvânt al primarului.

— Doamnelor şi domnilor, îi anunţă acesta din urmă, frecându-şi mâinile, am să vă dau o veste proastă. Excelenţa sa regretă că nu poate participa la conferinţa de presă cu dumneavoastră în această dimineaţă...

Ferrari aşteptă să se liniştească torentul de blesteme şi de huiduieli pe care-l provocase vestea amânării conferinţei de presă. Să suporţi proasta dispoziţie a presei newyorkeze era una din sarcinile cele mai uşoare pe care trebuia să le suporte funcţia de purtător de cuvânt al primarului oraşului New York.

— Primarul a fost chemat la Washington personal de preşedinte pentru a discuta anumite probleme bugetare de interes comun.

Sala făcu explozie. Maladia cronică a finanţelor newyorkeze hrănea de ani de zile o mulţime de ziarişti.

— Creşterea ajutorului federal?

— Reducerea contribuţiei guvernamentale?

— Împrumutul bugetar?

Întrebările începuseră să curgă precum un stol de săgeţi.

— Îmi pare rău, dar sunt în imposibilitate de a preciza obiectul exact al acestei întâlniri neprogramate, se scuză Ferrari ridicând mâinile a neputinţă.

— Victore când crezi că se întoarce primarul? îl întrebă Grace.

— În cursul zilei. Vă anunţ eu.

— Cu cursa aeriană, ca de obicei?

— Sigur că da.

— Hei, Vic! îl strigă un reporter de televiziune, crezi că s-ar putea să fie în legătură cu proiectul de reconstrucţie al zonei South Bronx?

Chipul lui Victor lăsă să se strecoare o imperceptibilă aprobare, un scurt clipit din ochi asemănător cu cel al jucătorului de poker care se trezeşte cu o chintă royală servită. Un singur ziarist o surprinsese: Grace Knowland.

— Vă repet că nu sunt încă la curent cu obiectul acestei vizite, insistă Ferrari.

Grace o şterse discret până la primul telefon şi chemă redacţia locală a ziarului său New York Times.

— Myron, îi şopti ea redactorului şef, se mişcă ceva în afacerea cu locuinţele din South Bronx. Stern a şters-o la Washington! Vreau să dau de el şi să încerc să ne întoarcem împreună cu avionul.

— De acord!

Înainte de a pleca, se gândi să dea un alt telefon. Numărul de la birou al inspectorului Rocchia sună în gol. În cele din urmă îi răspunse o voce necunoscută:

— Nu-i aici. Au plecat cu toţii la o şedinţă.

E ceva ciudat aici, gândea Grace în timp ce închidea telefonul, Angelo mi-a zis că astăzi stă să se ocupe de hârţoage. În timp ce se strecura spre ieşire, auzi un murmur de voci ce creştea din grupul care-l înconjurase pe purtătorul de cuvânt.

— Totul e minunat, Vic, strigă cineva, dar aşa, din pură curiozitate, putem şti şi noi când are de gând municipalitatea să cureţe străzile de căcatul ăsta de zăpadă?

*

— Domnule preşedinte, arătaţi minunat! Formidabil! Încântător!

Aprecierile pocneau precum un şir de petarde ce explodează în noaptea de Anul Nou. Nici chiar acolo, în intimitatea biroului personal al preşedintelui Statelor Unite, o cămăruţă lipită de marele birou oval care era cel oficial, primarul New York-ului nu-şi putea stăpâni vechile sale obiceiuri de politician trecut prin ciur şi prin dârmon. Traversă încăperea săltând de parcă ar fi avut arcuri la tălpi.

— Zău, păreţi în cea mai bună formă!

Preşedintele, livid de nesomn, îi făcu semn să se aşeze pe canapeaua de culoarea piersicii şi aşteptă ca majordomul să termine de turnat cafeaua. Se auzeau, în surdină, acordurile din „Cele patru anotimpuri” de Vivaldi. Preşedintele prefera intimitatea acestei camere decorului biroului vecin, sanctuar al autorităţii sale, al răspunderilor şi servituţilor sale. Îl decorase cu câteva amintiri personale: o muschetă oferită de miliţiile din Georgia, un portret în ulei al soţiei şi fiicei sale, pictat a doua zi după victoria sa în alegeri, o fotografie a idolului său, amiralul Rickover, care avea ca dedicaţie o întrebare, la care meditase adesea: „*Why not the best?*” – „De ce nu cel mai bun?”. Lângă călimară se găsea faimoasa placă ce împodobise odinioară biroul lui Harry Truman şi al cărui text era întotdeauna de actualitate. „*The buck stops here*” – „De aici nu se mai aruncă mingea altuia”.

— Deci, exclamă Stern radios, imediat ce majordomul ieşi din încăpere, putem discuta în sfârşit despre

finanţarea proiectului de reconstrucţie a zonei South Bronx? Preşedintele puse cu grijă ceaşca pe farfurioară.

— Îmi pare rău, Abe, dar sunt obligat să vă decepţionez. Nu ăsta era motivul pentru care v-am rugat să veniţi aici.

Mirat, primarul ridică din sprâncene.

— Abe, avem o belea îngrozitoare pe cap, şi beleaua priveşte oraşul vostru.

Stern scoase un sunet care era în acelaşi timp şi suspin şi mormăit.

— Ah! domnule preşedinte, păi atunci nu e chiar sfârşitul lumii! Crize au fost, şi vor mai fi, dar New York-ul le-a supravieţuit!

Un fel de văl acoperi ochii preşedintelui în timp ce-l privea pe omuleţul din faţa sa:

— Faceţi o mare greşeală, domnule primar, de data asta e vorba de o criză căreia New York-ul s-ar putea să nu-i mai supravieţuiască.

PARTEA A CINCEA

„ZGÎRIE-NORII ÎŞI VOR LUA ZBORUL

Harvey Hudson, directorul biroului F.B.I. din New York, cobora două câte două treptele amfiteatrului din cartierul general situat în Federal Plaza. Era urmat de prefectul de poliţie şi de şeful brigăzii de inspectori. În timp ce aceştia doi se aşezau între hampa drapelului oraşului New York şi flamura albastru-aurie a F.B.I., Hudson se apropie de pupitrul aflat la marginea estradei, cu cel de-al patrulea trabuc al zilei între dinţi. Se mişcaseră repede. Era abia ora nouă a zilei de luni 14 decembrie. Hudson îmbrăţişă cu o privire satisfăcută uriaşa sală plină ochi, aşteptă să-şi calmeze respiraţia şi scoase trabucul din gură. Apoi luă microfonul.

— Domnilor, avem o belea mare pe cap.

Această ciudată introducere provocă-un freamăt în sală, urmat de o linişte de mormânt.

— Un grup de terorişti palestinieni a ascuns un butoi cu clor în New York, mai mult ca sigur în Manhattan.

În spatele lui Hudson prefectul Bannion observa feţele inspectorilor săi, încercând să le ghicească reacţiile.

— Sunt sigur, continuă Hudson, că nu e nevoie să vă amintesc de proprietăţile extrem de toxice ale clorului vă amintiţi cu toţii ce s-a întâmplat în Canada după accidentul acela de cale ferată. În chiar aceste clipe blestematul ăla de butoi cu clor face ca asupra populaţiei să planeze o ameninţare cu moartea. Imaginaţi-vă numai panica la aflarea veştii! Iată de ce fac apel la simţul vostru de

responsabilitate şi vă cer insistent să păstraţi cel mai riguros secret asupra spuselor mele.

Inspectorii poliţiei newyorkeze erau nişte duri de felul lor, dar pe Bannion expresia de groază ce apăruse pe numeroase chipuri îl făcu să se-nfioare. Dumnezeule! ce s-ar fi întâmplat dacă ne punea dracu să le spunem adevărul?

Hudson continua să le spună basmul pe care-l imaginase împreună cu Bannion şi Feldman: un comando palestinian se găsea în New York cu ordinul de a face să explodeze butoiul cu gaz mortal, dacă Begin nu eliberează până a doua zi la prânz zece din tovarăşii lor, actualmente în închisorile israeliene. O schemă mărită a bombei H a lui Gaddafi, din care serviciile tehnice speciale şterseseră cu grijă orice urmă care le-ar fi putut da alte idei poliţiştilor, apăru pe un ecran în spatele vorbitorului.

— Unii dintre dumneavoastră vor avea ca misiune arestarea teroriştilor, alţii vor proceda la operaţii de cercetare, sector cu sector, vor fi echipe care vor pieptăna cu atenţie aerodromurile, cheiurile şi docurile pentru a încerca să afle cum au introdus drăcovenia în oraş. Veţi lucra în echipe, poliţia din New York cu agenţii F.B.I., serviciu cu serviciu: anti-gang cu anti-gang, răpiri cu răpiri, explozibili cu explozibili şi aşa mai departe.

— Dumnezeule mare! exclamă unul din fundul sălii, de ce nu le ziceţi jidanilor să dea drumul feciorilor ăia de târfe pe care-i ţin la păstrare!

Bannion se aştepta la o reacţie de acest gen. Îi făcu un semn lui Hudson, se ridică şi se apropie de microfon:

— Asta e problema israelienilor, declară el fără drept de apel, nu a noastră! Şi treaba voastră e să găsiţi blestematul ăla de butoi!

Bannion făcu o pauză, apoi încheie, cu o voce tunătoare:

— Băieţi, contez pe voi! Găsiţi-mi butoiul ăla! Şi fuga-fuguţa!

*

Inspectorul de gardă la intrarea principală a Departamentului Finanţelor, din Washington, se apropie de cei doi bărbaţi care coborâseră dintr-un „FORD” negru, oficial. Verifică rapid actele de identitate care dovedeau că sunt înalţi funcţionari la Departamentul Apărării, apoi le făcu semn să-l urmeze în holul ministerului. Îi conduse spre o uşă grea pe care scria „Ieşire”, după care coborâră două etaje, până în subsolul clădirii, şi apucară pe un coridor prost luminat care se termină cu o a doua uşă, închisă cu cheia. Ea permitea accesul în culisele secrete ale Casei Albe, în acel tunel care trece pe sub East Executive Avenue şi care fusese folosit de preşedinte cu o seară înainte pentru a se duce incognito la Pentagon.

David Hannon, cincizeci şi patru de ani, cu părul grizonat, era responsabilul Agenţiei pentru protecţia civilă. Adjunctul său, Jim Dixon, era specialist în efectele armelor nucleare. Amândoi îşi petrecuseră cea mai mare parte a activităţii lor profesionale studierii unui subiect oribil: distrugerea oraşelor, satelor şi populaţiei americane cu arme nucleare şi termonucleare. Inimaginabilul le era la fel de familiar ca un bilanţ expertului contabil. Fuseseră la Hirosima şi Nagasaki, urmăriseră exploziile experimentale în deşertul Nevada, concepuseră şi comandaseră construirea unor cochete case coloniale, şiruri întregi de frumoase bungalouri, manechine în mărime naturală pe care planificatorii militari ai anului ’50 măsuraseră efectul generaţiilor succesive de arme nucleare.

Însoţitorul lor îi conduse pe sub Casa Albă şi-i îndrumă pe o scară ce dădea spre aripa de vest, care adăpostea birourile prezidenţiale şi sala Consiliului Naţional pentru Securitate. Acolo fuseseră lăsaţi pe mâna unui comandant din corpul Infanteriei Marine.

— Conferinţa tocmai a început, le zise ofiţerul arătându-le două scaune pliante instalate lângă uşă. Vă vor chema imediat.

*

Membrii Comitetului de criză îşi reluaseră locurile în jurul mesei de conferinţe. Preşedintele îşi aşezase oaspetele, primarul New York-ului, în dreapta sa. Ceasul digital de pe perete arăta 9.03. Se scurseseră nouă ore din clipa exploziei din deşertul Libiei.

— Am vorbit la telefon cu guvernatorul statului New York şi l-am pus la curent cu situaţia, spuse preşedintele. Chiar eu i-am expus situaţia şi domnului primar şi l-am rugat să ni se alăture. Ameninţarea priveşte oraşul şi concetăţenii săi, aşa încât vom face o excepţie de la procedurile obişnuite ale secretului discuţiilor noastre.

Făcu un semn din cap în direcţia amiralului Tap Bennington. Tradiţional, toate reuniunile Consiliului Naţional pentru Securitate începeau, invariabil, printr-o expunere a directorului C.I.A.

— Din momentul în care ambasada noastră din Tel Aviv a primit telefonul acela anonim ce anunţa iminenţa unui bombardament atomic asupra Libiei, am intervenit pe lângă sovietici cerându-le să facă presiuni asupra Israelului: Presiunile au avut efect imediat. Grupul ELINT al Flotei a VI-a din Mediterana ne-a confirmat că la ora 3.48 în dimineaţa acestei zile, Israelul a anulat un atac nuclear împotriva Libiei. Consider că, în privinţa asta, situaţia este satisfăcătoare.

Directorul C.I.A. răspunse cu un semn din cap murmurului de uşurare provocat de spusele sale.

— Pe de altă parte, C.I.A. încearcă să găsească indicii care să-i permită să identifice pe indivizii care ar fi putut plasa bomba lui Gaddafi în New York – făcu o pauză – din nefericire, până acum nu am făcut nimic concret.

— Însărcinatul cu afaceri la Tripoli a răspuns mesajului lui Eastman prin care îi ceream să-i facă cunoscut lui Gaddafi că vreau să stau de vorbă cu el? întrebă preşedintele.

— Încă nu. „Catastrofa”, Boeing-ul nostru, e la locul lui în dispozitiv, gata să stabilească legătura în clipa, în care vor dori cei din Tripoli.

— Perfect.

Răspunsul acesta laconic dădea de înţeles că preşedintele era convins că, o dată intrat în legătură cu Gaddafi, ar fi posibil să-l convingă să accepte o soluţie rezonabilă apelând la judecata şi la sentimentele sale religioase.

— Tap, de ce libertate de manevră dispune, după părerea voastră, colonelul Gaddafi? E singur la cârmă? E unicul stăpân asupra deciziilor?

— Absolut! armata, poporul, ţara întreagă i se supun. Nimeni şi nimic nu i se împotriveşte!

Preşedintele strânse din buze şi începu să bată darabana pe tăblia mesei. Se întoarse spre directorul F.B.I.:

— Domnul Holbon?

În timp ce fiecare participant dădea raportul asupra activităţii departamentului de care răspundea, de la ultima întâlnire cu preşedintele, primarul Abe Stern continuă să rămână sub şocul îngrozitoarei confidenţe ce i-o făcuse şeful statului. Când amiralul Fuller, preşedintele Comitetului şefilor de stat major, anunţă că portavioanele şi submarinele nucleare ale Flotei a VI-a se apropiau de ţinta lor în largul coastelor libiene, Stern se aplecă spre microfonul ce-l avea în faţă, cu palmele dolofane încrucişate pe masă. I se părea că trăieşte un coşmar:

— Domnilor, israelienii aveau dreptate! – toate privirile erau îndreptate spre omuleţul din faţa lor – n-ar fi trebuit să-i constrângeţi să renunţe la o ripostă. Singurul nostru obiectiv ar trebui să fie lichidarea exaltatului ăla!

— Domnule primar, îi replică liniştit Eastman, grija noastră principală este de a vă salva populaţia oraşului.

Dar nimic nu-l mai putea opri pe Abe Stern. Chipul lui devenise brusc stacojiu. Apocalipsa care-i ameninţa oraşul îl făcuse să-şi piardă măsura.

— Arabul ăsta nu e altceva decât un nou Hitler! De zece ani de zile nu face nimic altceva decât să violeze absolut toate principiile moralei internaţionale. A ucis, a distrus, şi-a trimis teroriştii în toate colţurile lumii pentru a-şi impune voinţa. A distrus Libanul cu banii săi, invadând Beirutul cu zeci de milioane de dolari, prin intermediul cinstiţilor bancheri americani, ca să fim sinceri. El stă în spatele lui Khomeini. Caută să distrugă pe toţi prietenii noştri din zonă, de la Saadat, la casa domnitoare saudită, cu scopul de a ne submina, anulându-ne aprovizionarea cu petrol. Şi noi ne-am ţintuit fundurile pe scaunele noastre confortabile, în toţi aceşti zece ani, lăsându-l să acţioneze, ca nişte fantome ale lui Chamberlain ce suntem, făcând sluj în faţa acestui nou Führer! Stern se întoarse spre preşedinte şi i se adresă direct:

— Şi bufonul ăla de frate al vostru s-a acoperit de ridicol, ca de altminteri şi dumneavoastră, domnule preşedinte, mergând să-i cântaţi osanale acestui monstru peste mări şi ţări... Precum cretinii ăia din partidul germano-american care urlau la lună „Heil Hitler“ în 1940, când şi-au ţinut congresul la Chicago.

Făcu o scurtă pauză pentru a-şi relua suflul şi o luă de la capăt şi mai surescitat:

— Acum a pus o bombă H în oraşul meu, printre oamenii mei şi voi vreţi să-l imploraţi în genunchi, să-i daţi ce vă cere acestui fanatic! în loc să-l lichidaţi!

— Domnule primar, lichidând Libia nu vom salva New York-ul, interveni amiralul Fuller.

— Baliverne!

— Credeţi sau nu, ăsta-i adevărul.

— De ce?

— Pentru că distrugerea Libiei nu va împiedica explozia bombei. Dimpotrivă, va grăbi explozia acesteia!

Primarul lovi tăblia mesei cu ambele palme. Se ridicase pe jumătate din fotoliu, tremurând de furie, arzându-l cu privirea pe calmul şef de stat major din capătul mesei.

— Adică vreţi să-mi spuneţi că aţi păpat an de an zeci de miliarde de dolari cu blestemata voastră de maşinărie

nucleară – miliarde de care oraşul meu are atâta nevoie şi pe care nu le-a primit nici până azi – ca acum să aflăm că armele voastre nu pot salva locuitorii New York-ului, nu pot apăra oraşul de ambiţiile unui dictator de o sută de ori mai rău decât Khomeini – care e un dulce copil nevinovat – şi care conduce o ţară care nu e decât un imens deşert de nisip presărat cu baligi de cămile!

— Aţi uitat petrolul!, remarcă cineva uşor maliţios.

Chipul osos al amiralului luă aerul trist al unui bătrân câine de vânătoare căruia îi râde un iepure în nas.

— Cea mai sigură metodă de a vă salva oraşul, şi, de altminteri, singura, domnule primar, e să găsim blestemata aia de bombă şi s-o dezamorsăm.

*

— Pe care ţi l-au dat?

Inspectorul principal Angelo Rocchia îşi usca mâinile sub jetul de aer cald al unei suflante din toaletă, în timp ce discuta cu vechiul său coleg şi prieten Henry Ludwig. Ludwig întoarse enormul său cap pleşuv spre un negru înalt, cu un păr scurt şi creţ.

— Ala de colo! Şi ţie?

Angelo îi arătă cu o scurtă şi dispreţuitoare privire pe tânărul agent F.B.I., care-şi pieptăna meşele de păr blond la câteva chiuvete mai departe de ei. Apoi scoase un suspin de plictiseală şi se aplecă spre oglindă pentru a-şi examina mai bine chipul. Văzu câteva urme unsuroase din crema anti-rid pe care o aplica în fiece dimineaţă sub ochi şi în colţurile buzelor. Începuse să facă asta de când o cunoscuse pe ziarista de la New York Times, Grace Knowland. Îşi perie cu grijă sacoul, căci cochetăria şi mâncarea bună erau cele două slăbiciuni ale sale. Banii lui Angelo Rocchia nu au decât două direcţii: burta şi ferchezuiala, glumeau colegii săi. Nu juca poker sau alte jocuri de noroc, nu paria şi nu alerga după femei. Dar purta costume de la casa Tripler, la trei sute cincizeci de

dolari bucata, ca cel bleumarin pe care-l îmbrăcase în acea dimineaţă, cu o cămaşă din mătase cu monogramă şi butoni la manşete, o cravată din brocart alb şi o pereche de pantofi strălucitori cu bot ascuţit de la firma Screenland. De la începuturile meseriei sale înţelesese un lucru foarte important: că eleganţa şi consideraţia merg mână în mână şi că un copoi bine înţolit face impresie asupra caizilor din Mediu.

— Henry, socotesc că nu e nevoie să-ţi mai spun ce cred? mormăi el. Şi totuşi e ceva ce mă calcă pe bătătură în circul ăsta. Miza e mult mai mare! F.B.I.-ul este vârât până în gât în chestia asta. Ca şi tipii de la Finanţe, ca şi vămile. Am văzut vreo câţiva indivizi şi de la *Stupe*. Şi toţi ăştia caută un butoi cu rahat? Haida-de!

Fără să mai aştepte vreun răspuns, se apropie de junele fed cu care fusese procopsit pe post de coechipier.

— Bună, amice! Ce cravată mişto ai! exclamă el aruncând o privire compătimitoare spre fâşia îngustă de stofă ce atârna la gâtul lui Jack Rand. Unde ai găsit minunăţia asta?

— Chiar credeţi că-i drăguţă? Am cumpărat-o de la Brown, un mare magazin din Denver.

— Denver? Dar ai făcut ceva drum până aici! Bine, hai să vedem încotro ne spun s-o apucăm, zise Angelo, trăgându-l după el pe tânărul *fed*.

În mijlocul unui careu din birouri metalice, într-o uriaşă încăpere alăturată, un poliţist newyorkez şi un agent F.B.I. împărţeau ordinele de misiune fiecărei echipe. O confuzie groaznică domnea în jurul meselor. Căci, ceva mai departe, alţi poliţişti împărţeau, la rândul lor, graficele de patrulare, codurile de legături radio, aparate reglate pe frecvenţele secrete ale F.B.I. Inspectorii cereau urlând maşini de patrulare banalizate, alţii cereau plata orelor suplimentare, iar cei mai mulţi îi înjurau la grămadă pe toţi, jidani şi arabi deopotrivă.

Angelo simţi o mână atingându-l uşor pe umăr. Se întoarse. Inspectorul şef Feldman se aplecă şi-i spuse la ureche:

— Dă-i bătaie, Angelo! Pe viaţă şi pe moarte! Şi nu-ţi fă griji: te reclamă, te înjură că i-ai ameninţat sau i-ai pocnit, eşti perfect acoperit pentru orice!

Feldman plecă imediat să-şi găsească altă ureche pentru mesajul său nu tocmai ortodox. Junele fed apăru cu o hârtie pe care era codificat ordinul de acţiune şi zona de patrulare. Angelo îl citi cu atenţie şi apoi, privind cu îngrijorare la mulţimea care se înghesuia în faţa mesei unde se împărţeau staţiile radio, îşi zise că au toate şansele să-şi petreacă întreaga zi stând la coadă. Se apropie discret, se aplecă, pescui un aparat, îl ascunse sub haină şi o şterse uşurel.

— Hei! sări în sus un agent F.B.I. cu ochelari. Unde te crezi aici? Şi încotro ai şters-o cu drăcia aia?

— Cum unde? se miră candid Angelo. Pe cheiurile Brooklyn-ului acolo unde am fost trimis. Unde aţi vrea să mă duc? La cursele de ogari?

— Nu puteţi pleca aşa! urla fedul scos din fire. N-aţi semnat de primire. Trebuie să semnaţi un bon de primire! Şi cu data precizată!

Angelo făcu o mutră plictisită.

— Poţi crede asta, iepuraş? mormăi el trăgându-şi de mână coechipierul. Pe undeva prin oraşul ăsta un butoi cu gaz toxic stă să explodeze, omorând o mulţime de oameni şi noi ne pierdem vremea semnând hârţogăria individului ăsta, în loc să-l căutăm.

Luă foaia de hârtie pe care le-o vârâse sub nas funcţionarul care acum era ca turbat.

— Îţi jur, iepuraş, chiar dacă ar fi să se aleagă praful de lumea asta, se va găsi întotdeauna un birocrat tâmpit care să urle după tine: „Hei, o secundă! Mai înainte trebuie să semnaţi de primire!” Asta e!

*

Pentru prima oară în viaţa sa David Hannon, responsabilul Agenţiei de securitate civilă, se găsea în faţa

şefului statului. Scoase din buzunar un disc din plastic bleu cu roşu, de mărimea unei farfurioare pentru desert şi îl puse pe masă. Era instrumentul indispensabil pentru exercitarea meseriei sale, mai degrabă macabră, aceea de a calcula efectele bombelor nucleare. Adică o riglă specială de calcul, ce dădea răspuns tuturor situaţiilor imaginate: presiunea pe centimetru pătrat necesară pentru a sparge un geam sau a provoca o hemoragie pulmonară, mărimea arsurilor provocate de o bombă de cinci megatone, ce explodează la treizeci şi şapte de kilometri, amploarea radiaţiilor provocate de o explozie de optzeci de kilotone, ce explodează la optzeci şi patru de kilometri, timpul în care aceste radiaţii îşi vor ucide victimele...

— Domnule Hannon, vă ascultăm.

Omuleţul îşi înclină capul în direcţia preşedintelui şi-şi îndreaptă cu un gest precis nodul cravatei în dungi.

— Situaţia New York-ului este, din nefericire, o situaţie specială, începu el pe tonul sentenţios al unui arheolog ce descria vestigiile unei civilizaţii dispărute. Din cauza zgârie-norilor... Lucrările noastre au fost centrate pe distrugerile pe care le putem face noi sovieticilor şi mai puţin asupra pagubelor pe care ni le-ar putea face ei. Şi cum ei nu au zgârie-nori, noi ne găsim astăzi într-o situaţie în care, într-un fel, ne cam lipsesc... – îşi căută un cuvânt potrivit – să zicem, datele. Dar un lucru e sigur: pagubele pe care o bombă de trei megatone le-ar putea provoca în Manhattan sfidează orice închipuire. Îşi şterse fruntea şi se întoarse spre harta pe care adjunctul său o afişase pe perete. Era o hartă a New York-ului. Această hartă prezintă o încercare de estimare aproximativă a pagubelor materiale şi a pierderilor de vieţi omeneşti.

Patru cercuri concentrice având ca centru Times Square, în inima Manhattan-ului, cuprindeau succesiv întregul oraş şi periferiile sale. Hannon arătă spre primul cerc tras cu roşu, cerc ce cuprindea o zonă cu un diametru de aproximativ cinci kilometri şi care, transpus la scara aglomeraţiei pariziene, reprezenta spaţiul cuprins între

Arcul de Triumf, Turnul Eiffel, Luvrul şi Basilica Sacré-Coeur din Montmartre.

— În interiorul acestui cerc, nimic nu va mai rămâne decât sub formă de vestigii calcinate.

— Nimic? întrebă preşedintele, îngrozit, chiar nimic?

— Nimic domnule preşedinte. Distrugerea va fi totală.

— E îngrozitor!... bâigui Eastman.

Se gândea la panorama Insulei Manhattan, pe care o redescoperea cu atâta emoţie de fiecare dată când mergea să-şi petreacă week-endul la New York cu soţia şi fiica lor Cathy. Revedea acele adevărate ziduri strălucitoare din oţel şi sticlă ce se întindeau de la Centrul de comerţ internaţional până în Wall Street şi chiar mai departe. Şi totul putea fi ras într-o clipă! Nu se poate! Nu era decât un coşmar, emanaţia minţii dezaxate a unui birocrat, îndobitocit de prea multe calcule!

— Totuşi, domnule director, unele din acele clădiri vechi sunt construite precum nişte fortăreţe!

— Unda de şoc a unei astfel de bombe, de timpul H, va produce un uragan cum n-a fost vreunul pe faţa Pământului până acum, replică imperturbabil Hannon.

— Mai rău ca la Hiroshima şi Nagasaki?

— Acelea erau simple bombe atomice, nu cu hidrogen, cum e cazul acum. Erau nişte arme de-a dreptul rudimentare. Furtunile declanşate de explozie nu erau decât nişte brize amărâte pe lângă cele ce vor fi declanşate de explozia la care ne putem aştepta acum.

Expertul cu părul grizonat arătă din nou cercul roşu ce contura inima Manhattan-ului, Wall Street, Greenwich Village, Bulevardul 5, Park Avenue, Central Park, East şi West Side.

— Noi ştim, ca urmare a cercetărilor făcute pe teren în cele două oraşe japoneze distruse cu arme nucleare, că imobilele moderne din oţel şi beton au fost pur şi simplu suflate, puf! aşa – Hannon plesni din degete – aşa că, în cazul furtunii declanşate de o bombă H, veţi vedea zgârie-nori zburând literalmente prin aer. Luaţi precum

umbrelele de soare de pe plaja Coney Island într-o zi cu vânt puternic. Înainte de a se preface în pulbere.

Expertul se întoarse apoi spre ascultătorii săi. Era atât de absorbit de subiectul expus încât ai fi zis că ţine un curs studenţilor boboci.

— Domnilor, dacă bomba chiar explodează, tot ce va rămâne din Manhattan va fi un pumn de moloz fumegând.

Se lăsase o linişte mormântală. Primarul New York-ului încercă să se ridice din fotoliu. Avea ochii măriţi de groază şi chipul pământiu.

— Şi supravieţuitorii? întrebă el într-un târziu, arătând spre cerul roşu în interiorul căruia erau prinşi ca într-o cursă de şoareci peste cinci milioane de locuitori.

— Care supravieţuitori? – Hannon ridică din umeri – poate ceva gândaci de bucătărie, dar nu fiţi prea optimist.

— Dumnezeule! gemu Abe Stern prăbuşindu-se în fotoliu.

— Va lua foc întreg oraşul? întrebă Herbert Green, secretarul de stat de la Apărare.

— Incendiile care vor izbucni nu vor avea precedent în istorie, explică doct David Hannon. Bomba va da naştere unei unde de şoc calorice care va aprinde totul pe mai multe zeci de kilometri în jurul New York-ului. Zeci, sute de mii de case din New Jersey, Long Island, Staten Island, Westchester se vor aprinde precum chibriturile".

Examină cu atenţie harta.

— În interiorul primului cerc, suflul undei de şoc va fi atât de puternic încât va stinge cea mai mare parte a incendiilor. Efectul termic va fi întrucâtva atenuat de ecranele vitrate ale clădirilor moderne din centrul New York-ului. Numai că se pune o întrebare: ce e în interiorul acestor clădiri? Păi ar fi covoare, perdele, tapete, birouri pline cu hârtii. Bref, materii inflamabile. Veţi avea, brusc, zeci de mii de focare. Bineînţeles că imediat deflagraţia va transforma totul în ruine fumegânde.

— Dumnezeule mare! gemu cineva, aflat într-unul din capetele, mesei, toţi nefericiţii ăia prizonieri în clădirile înalte...

— După calculele noastre, clădirile din oţel şi sticlă sunt mai puţin periculoase decât v-aţi putea imagina, bineînţeles cu condiţia să fie suficient de îndepărtate de epicentrul exploziei. Căci structurile din sticlă se vor fragmenta în mii de schije microscopice. În felul acesta şocul îi va transforma pe ocupanţi într-un fel de arici cu ţepi din sticlă, fără să-i ucidă pe loc.

Tipul ăsta glumeşte? se întreba Jack Eastman, complet năucit de ceea ce auzea. Îl privea pe expert, cu degetele mâinilor crispate pe marginea mesei, cu umerii săi laţi prăbuşiţi de oboseală. Îşi dă seama că vorbeşte de fiinţe umane, care au un chip, un nume, o familie? Şi nu cu un morman de cifre scuipate de un calculator!

— În afara primului cerc vor fi supravieţuitori? îl întrebă preşedintele.

— Da. Calculele noastre indică faptul că în cercul doi, adică între cinci şi zece kilometri de la punctul de impact, cincizeci la sută din locuitori vor fi ucişi, patruzeci la suta răniţi, mai mult sau mai puţin grav, şi zece la sută vor rămâne teferi.

— Numai zece la sută? murmură primarul.

Întoarse capul spre hartă, dar nu vedea nici cercurile în culori, nici caroiajele strânse ale străzilor şi bulevardelor. Vedea oraşul său, New York-ul, pe care-l bătuse cu piciorul, îl iubise sau îl blestemase timp de mai bine de o jumătate de secol de politică şi campanii electorale. Vedea cartierele evreieşti din partea de jos a Brooklyn-ului în care, din uşă în uşă, într-un ucigător miros de peşte, tradiţionalul *gefilte,* strânsese votul alegătorilor, plimbările în Coney Island cu puştii care vindeau cornete cu cartofi prăjiţi şi cârnaţi lungi şi groşi ca nişte bulane de poliţai, ulicioarele din Harlem-ul hispanic şi străduţele colcăitoare puţind a peşte sărat, clătite cu carne de porc şi ouă putrede, ferestrele Micii Italii decorate în întregime în roşu şi verde în onoarea sfântului lor patron, statuia lui naivă purtată pe umeri, din om în om, prin mulţimea în delir, interminabila aliniere de triste locuinţe populare de la Bensonhurst şi Astoria, toate căminele oamenilor săi,

acei şoferi de taxi, servitori, coafeze, amploiaţi, funcţionari, electricieni, pompieri, poliţişti, modeştii locuitori printre care îşi petrecuse viaţa, luptându-se să le-o îmbunătăţească, astăzi condamnaţi într-un perimetru trasat cu albastru pe hartă.

— Vreţi să spuneţi că un singur newyorkez din zece are oarecari şanse să rămână în viaţă? Şi că jumătate din ei vor muri pe loc? insistă el.

— Exact cum aţi auzit, domnule primar.

— Care va fi impactul asupra celorlalte sectoare? întrebă neliniştit preşedintele.

— Aproape întreaga totalitate a zonelor Jersey City, Bronx şi Brooklyn vor fi rase de pe suprafaţa pământului. Clădirile din oţel şi sticlă cele mai noi vor fi prefăcute în schelete, dar majoritatea carcaselor vor rămâne în picioare, fiindcă spărgându-se geamurile, vor opune o rezistenţă mai mică furtunii. La periferia cercului bleu, clădirile mai vechi se vor prăbuşi.

— Putem presupune că vor fi supravieţuitori în interiorul celui de-al treilea cerc? întrebă neliniştit Eastman.

Acel cerc cuprindea campusul universităţii Columbia, precum şi o serie de zone rezidenţiale extrem de populate.

— În aceste zone geamurile, zidurile interioare şi acoperişurile se vor volatiliza. Un număr nu prea mare de case se vor prăbuşi. Orice persoană ce nu se va găsi într-un adăpost sau într-o pivniţă riscă să fie îngropată sub dărâmături. Estimăm la 10% numărul de morţi şi la circa 35–40% răniţi.

— Perfect, dar nu ne-aţi vorbit de radiaţii, interveni preşedintele.

— Să ne ferească Dumnezeu! domnule preşedinte, dar dacă avem ghinionul ca vântul să sufle dinspre mare în momentul exploziei, norul radioactiv va acoperi întreaga arie a aglomeraţiei newyorkeze înainte de a-l împinge spre interiorul ţării. Milioane de oameni vor fi atinşi şi zeci de mii de kilometri pătraţi vor fi contaminaţi radioactiv. Timp de generaţii nimeni nu va mai putea, trăi acolo.

— Ascultaţi, domnule. Nu mai ştiu cum, m-am săturat să vă aud povestindu-mi cum arată iadul! Primarul îşi regăsise aplombul. Singurul lucru care mă interesează pe mine, şi asta să-mi spui cu precizie, e următorul: câţi dintre concetăţenii mei vor fi îngeraşi, dacă blestemata aia de bombă explodează?

— Cu plăcere, domnule primar!

Hannon deschise un dosar voluminos cu coperte rigide îmbrăcate într-o piele artificială neagră, cu inscripţia aurie „Ultra-Secret”. Conţinea inseparabila dovadă a existenţei unui birocrat model: hârtii scrise la imprimantă. De fapt, era vorba de un fel de uimitoare proiecţie, cartier cu cartier, a morţii şi distrugerilor, până la numărul exact de infirmiere, pediatri, osteopaţi, de instalatori, paturi de spital, pompe de incendiu, piste de aeroport şi, natural, arhive oficiale, care ar fi putut supravieţui în fiecare din zonele atinse.

Executivul american cheltuise milioane de dolari pentru a aduna aceste date şi a le prelucra pe calculatoarele gigant ale Centrului de alertă naţională din Olney, în Maryland. Şi iată că venise timpul să rezume toate ororile implicate de toate acele coloane de cifre, statistici şi procentaje.

Hannon îşi consultă rapid cartea sa neagră şi declară hotărât:

— Numărul total de morţi în oraşul New York se va ridica la 6 744 000.

*

Agentul federal Jack Rand aruncă o privire nervoasă spre ceas. Un uriaş ambuteiaj de maşini imobiliza Chevrolet-ul răpciugos al coechipierului său, inspectorul Angelo Rocchia.

— Măcar să-i fi anunţat pe cei de la punctul de comandă, sugeră Rand.

— Şi la ce le-ar folosi asta? îi replică Angelo în zeflemea. Să afle că suntem blocaţi pe Podul Brooklyn? Aş putea spune că-şi cam închipuie.

Gagiul ăsta are un radio în fund, gândea Angelo. Scoase nişte alune din punga de hârtie de culoare cafenie, de care nu se despărţea când pleca în misiune.

— Uşurel, flăcău! Relaxează-te! Admiră panorama. Ce-i mai frumos abia acum urmează! Căcatul ce poartă numele de Brooklyn.

Încet, cu prudenţă, se fofilă de-a lungul rampei şi o luă spre Henry Street, la două străzi de chei. Junele *fed* făcu o grimasă la vederea spectacolului ce-i apăruse în faţa ochilor: un şir de imobile cu trei sau patru etaje, aproape toate distruse ca de un bombardament. Zidurile, sau cel puţin cele care mai stăteau în picioare, erau acoperite cu desene obscene. Locul puţea a urină, excremente şi cenuşă.

Cea mai mare parte a magazinelor erau baricadate cu obloane solide. Rand remarcă mirat puţinele dintre ele care mai erau încă deschise: frizeria „La Marele Tony” cu faţadă sa în care se căscau mari crăpături, cu uşa ascunsă de o perdea galbenă şi cu muşcate în fereastră, măcelăria lui Ace, cu rafturile cu mezeluri, cutiile de bere şi de limonadă, ţigările şi şerveţelele din hârtie, îngrămădite de-a valma în spatele unui grilaj ţeapăn.

În colţul străzilor, oameni chinuiţi de mizerie, pentru care visul american nu rămăsese decât un miraj, îşi încălzeau mâinile la focuri aprinse cu gunoaiele din pubelele demult neridicate.

— Pun pariu că n-ai mai văzut un aşa rai pe acolo, pe la tine, prin Colorado! Ştii cât costă pe aici viaţa unui om? Zece dolari! Da, iepuraş, zece dolari asasinarea unui cetăţean al mândrei Americi! Angelo Rocchia dădu din cap cu nostalgie. Cu toate astea, a fost un cartier mişto. Italieni. Câţiva irlandezi. Astăzi, cea mai mare parte a oamenilor de aici trăiesc cu mult mai rău ca animalele din grădina zoologică din Bronx. Arabii ăia ne-ar face un serviciu...

— Un serviciu?

— ...dacă şi-ar arunca aici butoiul ăla împuţit!

Cu coada ochiului Angelo îl văzu pe junele fed strâmbându-se.

— Acolo jos e President Street, zise el cu mândrie. Vechiul teritoriu de vânătoare al gangsterului Joey Gallo. Iar în faţa ta, iepuraş, ai unul dintre cele mai mari câmpuri de bătălie ale americanilor.

Era purul adevăr: pe cheiurile din Brooklyn muriseră mai mulţi oameni decât în toate bătăliile istorice ale Americii, cu excepţia Războiului de Secesiune, dar după cum evoluau ostilităţile, ziua când va fi depăşit nu era prea departe. De când se ştie, crima, corupţia, asasinatele fuseseră o boală pentru acei nesfârşiţi kilometri de cheiuri, de antrepozite jegoase, ca şi pentru cartierele vecine. „Şobolanii" de pe cheiuri, piromanii plătiţi din docuri, gazdele de hoţi, negustorii de oameni, traficanţii de carne vie, dezaxaţii capabili de orice cruzime, recrutorii veroşi de echipaje, contrabandiştii, ucigaşii cu ora, fuseseră – şi erau încă – siniştrii eroi ai uriaşei saga despre conglomeratul social viciat al acelor ţărmuri blestemate, care pentru mulţi fuseseră pământul făgăduinţei. Nesiguranţa şi jaful atinseseră asemenea proporţii încât navele sfârşiseră prin a părăsi cheiurile Brooklyn-ului.

— Şi tot mafia controlează şi acum cheiurile? întrebă candid junele *fed*.

Angelo nu-şi putu stăpâni un rânjet. Ce ţi-e şi cu gagiul ăsta! Data viitoare o să mă întrebe dacă, din întâmplare, papa e catolic!

— Ei bine, da tot mafia! Familia Profaci, Anthony, Scotto...

— Şi n-aţi reuşit să-i zdrobiţi?

— Auzi la el: nu i-aţi zdrobit! Glumeşti, iepuraş! Controlează toate companiile de manutanţă care închiriază cheiurile. Dacă un docher nu are un unchi, un frate, un văr în sindicat, care să-l poată recomanda, se poate duce liniştit la plimbare, nu va găsi de lucru nici măcar la măturătură. Ştii ce se întâmplă când apare un năuc din ăsta în

prima lui zi de muncă? Un tip se apropie de el şi-i spune suav: „Salut, bătrâne! Se face o chetă pentru Tony Nazziato. Şi-a rupt o labă pe cheiul 6”. Surprins, candidatul întreabă ca tâmpitul: „Care Tony?” S-a terminat: fi sigur că omul tău nu va avea de lucru acolo în vecii vecilor. Căci marele Tony e acolo, în biroul sindicatului, pe cale să-şi numere sutele de dolari câştigaţi cu chetele pentru multiplele sale fracturi închipuite. Legea junglei. Ca peste tot pe cheiurile astea împuţite.

Angelo văzu obrajii rozalii ai coechipierului său virând spre cenuşiu, culoarea cerului deasupra Brooklyn-ului.

— Gata, hai să vorbim de altceva. E al dracului de ciudat că te-au trimis tocmai din Denver numai pentru a scotoci după blestematul ăla de butoi cu rahat, nu?

— S-ar părea că e o afacere deosebit de periculoasă, observă Rand.

— Pai sigur că e, iepuraş! Ştii câţi dintre voi, cei din F.B.I., au venit fuga-fuguţa încoace? Cel puţin două mii!

— Atât de mulţi? – ezită o clipă – spune-mi, nu cred că mai ai mult până la pensie, nu-i aşa?

— Dacă vreau, chiar pot ieşi la pensie! exclamă Angelo ronţăind o alună. Vechimea o am. Dar îmi place meseria... ce să fac? Să mă retrag undeva prin Long Island şi să stau, ascultând cum creşte iarba? Uită-te la mine, iepuraş! Aşa arată un pensionar?

Angelo îşi începuse cariera de copoi în 1947, chiar în, cartierul pe care îl traversau acum. Comisariatul din Brooklyn era aşa de aproape de casa în care locuia, încât între două patrulări putea veni să bea o cafea în casa în care se născuse, să-şi sărute mama, să croiască un piept cu tatăl său în micuţul atelier de croitorie, pe care acesta îl deschisese la sosirea lor din Italia, imediat după primul război mondial, şi chiar să ciupească un pui de somn pe balconul în care, adolescent fiind, stătuse sâmbetele după-amiază, ascultându-şi tatăl fredonând după radio celebrele arii din Rigoletto, Traviata şi altele, ce-i aminteau de însorita Italie.

— Eşti de mult în F.B.I.? îl întrebă pe Rand.

— De trei ani. De la terminarea facultăţii de drept din Tulane.

— Eşti originar din New Orleans?

— Nu, din Thibodaux, e pe un braţ al fluviului Mississippi, în Louisiana. Tata era agent federal acolo.

— E locul de baştină al lui Ron Guidry, observă cu satisfacţie Angelo. Cel mai bun aruncător pe care basebaliştii de la Yankees l-au avut de la plecarea lui Whitey Ford[24].

— Şi eu am jucat fotbal!

— Nu s-ar zice, eşti prea slăbănog!

— Aşa ziceau şi antrenorii. Şi aşa, am urmat ştiinţele juridice.

Cu câteva zile înainte de înmânarea diplomelor, un reprezentant al F.B.I. venise să prezinte studenţilor avantajele pe care le-ar putea avea intrând în rândurile securităţii federale. În toamnă Jack Rand fusese admis în misterioasa academie a F.B.I., instalată în incinta bazei navale Quantico, în Virginia. Urmase timp de unsprezece luni antrenamentul intensiv al viitorilor agenţi de siguranţă americani: cursuri de procedură criminalistă, şcoală de contraspionaj, iniţierea în ideologiile revoluţionare, lecţii de filaj, lecţii practice pe scenarii de răpiri, infiltrări din străinătate, terorism politic, şantaj nuclear. Un întreg antrenament fizic demn de James Bond: exerciţii de autoapărare, luptă corp la corp, trageri reale – toate acestea reprezentau stagiul de pregătire al cărui ultim examen fusese o probă de rezistenţă la tortură.

Dar Rand învăţase mai ales să se supună acelor reguli care urmăreau să unească în acelaşi aluat cei nouă mii de agenţi ai F.B.I. Se terminase cu veşmintele sau cravatele fanteziste: trăiască costumele sobre, bune în orice ocazie, gabardine bej sau cenuşii, cu pălării din fetru de aceeaşi culoare. Ochelari discreţi, stil predicator sau preot. Părul nici prea lung, nici prea scurt. Adio bărbi sau mustăţi. Aceleaşi exigenţe şi în privinţa comportamentului. Ca şi pentru modul de abordare a unei conversaţii: fără

[24] Jucători celebrii de baseball.

discursuri volubile sau discuţii în contradictoriu, ci o strictă economie de limbaj. Cu atât mai mult era nedorită originalitatea în abordarea problemelor. Cel mai important era să te supui obedient metodelor în vigoare. Un poliţist anonim, gata să-şi dilueze originalitatea şi individualitatea în cenuşiul organizaţiei, iată ce făcuse F.B.I.-ul din junele Rand.

Angelo Rocchia îşi începuse cariera în inima acelei imense babilonii care era Brooklyn-ul şi al cărui cartier din jurul docurilor semăna astăzi cu satele devastate de război ale Siciliei, în care luptase în toamna lui 1942. Se aflau în ghetoul italian, care în vremea începuturilor carierei sale era scena vendetelor între familiile rivale ale mafiei. Nu întârziase să descopere ce imensă decădere, ce imensă corupţie favorizau culoarea uniformei bleumarin, cascheta hexagonală şi faimosul calibru 38, ce simbolizau puterea celor treizeci şi două de mii de poliţişti ai New York-ului. Închisese ochii la tâlhăriile din sectorul său, luase, fără cea mai mică jenă, şi oricum fără scrupule, dijmă de la gangsteri. După o scurtă trecere prin Bronx, traversase East Riverul pentru a-şi lua în primire locul în rândul brigăzii criminaliste din Manhattan, unde lepădase uniforma de copoi de stradă pentru a naviga în civil prin mediul interlop al jocurilor interzise, al pariurilor oneroase, extorsiunii comerciale şi industriale, cartier care era mai înfloritor ca oricând.

Un an petrecut la brigada „Hoţi de buzunare” din sectorul Manhattan-Sud, apoi încă un an şi o lună la brigada „Moravuri” a comisariatului 18 de pe cea de-a 54-a Stradă Vest îi îmbogăţiseră considerabil experienţa. Se dovedise un excelent actor. Arta cu care se deghiza făcuse să-i cadă în plasă câteva fetiţe vesele din zona aristocratică din Times Square, surprinse toate să descopere că blegul vânzător de bere de München sau reprezentantul cu ochii oblici al maiestăţii sale Honda avea un calibru 38 sub braţ. Ecusonul aurit al inspectorilor de prima clasă venise să-i recompenseze activitatea, deschizându-i porţile aristocraţiei forţei publice

newyorkeze, corpul celor trei mii de inspectori, care reprezentau un puternic Lobby curtat de putere şi de presă.

— Eşti căsătorit? îşi întrebă Angelo coechipierul.

— Da şi am şi trei puşti. Şi tu?

Jack Rand descoperi pentru prima oară o umbră de tristeţe pe chipul coechipierului său, care-i mărturisi:

— Sunt văduv de câţiva ani. Am un copil, o fetiţă.

Pronunţase cuvintele ca pe o punere la punct definitivă care nu mai permitea nici un alt comentariu.

Poliţistul îşi opri maşina în faţa unei porţi mari, metalice. Îşi arătă insigna de inspector paznicului, care-i făcu un semn plictisit că poate intra. Puţin mai departe opri în faţa unei uriaşe clădiri de un galben murdar, care avea – scris pe faţadă cu litere mari, negre:

PASSENGERS TERMINAL
GARA MARITIMĂ

— Ultima oprire înainte de ruperea de oase! glumi Angelo.

— Ruperea de oase!

— Oh! un căcat, las-o baltă. Tu nici măcar nu te născuseşi pe atunci! – îşi mai vârî în gură câteva alune – de aici am plecat la război în 42.

O rafală îngheţată de vânt le aruncă în faţă fuioarele de ceaţă murdară care învăluiau decorurile. Angelo îşi ridică gulerul pardesiului şi se îndreptă spre un fel de cuşcă vitrată din capătul cheiului.

— Ei bine, iată minune: e biroul vămilor americane! Poţi să treci cu ditai trupa de elefanţi prin faţa geamurilor, că individul tot n-o să-şi dea seama.

Angelo intră în cuşca slab luminată în care plutea un miros de transpiraţie şi de fum rece de ţigară. Fotografii de vedete ale baseball-ului, un poster îngălbenit cu un *pin-up* scos dintr-un număr vechi din Playboy decorau zidurile jegoase. Răsturnat într-un fotoliu, omuleţul în uniformă albastră citea concentrat paginile sportive din Daily News.

— M-au anunţat de vizita voastră, mormăi el, vizibil deranjat la vederea insignei lui Angelo. Vă aşteaptă alături, în biroul agentului maritim!

Biroul lui Hellias Stevedore era cu puţin mai mare decât cel al vameşilor. Maldăre de hârtii erau înghesuite în căsuţe din lemn înşirate de-a lungul peretelui. Erau documentele de expediţie ale tuturor vaselor care-şi descărcaseră mărfurile la acel chei în anul care se scursese.

Angelo îşi scoase pardesiul şi-l împături cu grijă, punându-l pe spătarul unui scaun. Scoase câteva alune din nedespărţita sa pungă, şi le întinse lui Rand.

— Ia de ronţăie, iepuraş, şi la muncă! Şi ţine minte: *Chi va piano va sano!*[25] Hai, pa!

Junele *fed* părea hazliu de nedumerit.

— Cu alte cuvinte, iepuraş, asta vrea să spună că un bun poliţist e un tip care nu se grăbeşte. Şi mai clar: răbdare şi tutun!

*

Cu chipul răvăşit şi livid de emoţie, primarul New York-ului îşi împreunase palmele într-un gest de implorare. Şase milioane şapte sute patruzeci şi patru de mii de morţi! repeta el fără încetare, şase milioane şapte sute patruzeci şi patru de mii! Un holocaust mai îngrozitor ca tragedia care expediase în camerele de gazare de la Auschwitz un mare număr de rude ale sale. În cele câteva secunde ale unui fulger ucigător!

— Domnule preşedinte – vocea sa era aproape o şoaptă greu de auzit – trebuie să faceţi cât mai repede ceva pentru toţi aceşti oameni. E absolut obligatoriu!

Abe Stern era singur cu preşedintele, în biroul particular al acestuia din urmă. Anchilozat de lungile şedinţe la care asista până atunci, şeful statului se plimba de colo-colo prin cameră.

---

[25] Cine merge încet merge sănătos.

— Bineânţeles, Abe... O să găsim o cale s-o facem. Dar aşteptând să găsim soluţia, trebuie să ne păstrăm sângele rece, să nu cedăm panicii.

— Domnule preşedinte, astea nu-s decât cuvinte frumoase nu acţiuni capabile să salveze cele peste şase milioane de bărbaţi, femei şi copii prizonieri în oraşul meu! Ce vom face să-i smulgem din ghearele acestui fanatic?

— Pentru numele bunului Dumnezeu, Abe, doar nu vei fi crezând că dacă e ceva de făcut, eu nu voi face?

— De ce nu-i evacuaţi?

— Să-i evacuez? N-ai citit mesajul? E mai mult decât clar: la primul semn de evacuare, va arunca totul în aer. Vrei să ne luăm acest risc? Înainte chiar să putem sta de vorbă cu el?

— Eu refuz să accept că acest dement ne dictează ce să facem! Nu putem s-o facem în timpul nopţii? Fără ca el s-o ştie? Întrerupând legăturile telefonice, radioul şi televiziunea? Trebuie să existe vreo cale!

Preşedintele se întoarse de la fereastra în dreptul căreia se oprise. Nu mai putea suporta frumuseţea spectacolului, covorul imaculat de nea şi obeliscul lui Washington, ce ţâşnea spre albastrul cerului, memorial sobru al vremurilor fericite.

— Abe, zise el grav, am comite o gravă eroare subestimându-l pe Gaddafi. Eu am convingerea că a prevăzut totul, până în cel mai mic detaliu. Toată strategia lui se bazează pe acest lucru: pe faptul că ţine în şah o concentrare fantastică de populaţie. Dacă ostatecii săi reuşesc să părăsească oraşul, s-a terminat cu el. O ştie bine... Ca atare, mai mult ca sigur că, oameni de-ai lui, dotaţi cu puternice emiţătoare radio, sunt gata să-l anunţe chiar în clipa în care noi vom pronunţa cuvântul evacuare!

— Vă implor, domnule preşedinte, lăsaţi-mă să fac un apel la radio şi la televiziune.

— Abe, dacă o s-o faci, vei reuşi poate să salvezi un milion de oameni. Dar ăştia vor fi bogaţii care au maşini sau elicoptere. Dar ce vei face cu negrii din Harlem, portoricanii din Brooklyn, oamenii sărmani din Bronx? Ei

nu ar avea timp nici să dea colţul străzii, fiindcă bomba i-ar şi transforma în pulbere!

— Cel puţin supravieţuitorii vor putea scrie pe mormântul meu: „A salvat un milion din concetăţenii săi!”, Măcar atât să fac pentru ei!

Preşedintele clătină trist din cap:

— Da Abe, dar cărţile de istorie vor scrie că din cauza nesăbuinţei noastre celelalte cinci milioane au pierit într-un mod îngrozitor!

Sfâşietoarea dilemă în care se găseau făcu sa se lase o lunga tăcere între cei doi oameni politici. În cele din urmă, preşedintele reluă:

— Abe, imaginează-ţi pentru o clipă numai haosul provocat de anunţul evacuării New York-ului!

— Ştiu mai bine ca oricare ce imens balamuc se va isca! Dar e vorba de oamenii MEI, şi nu pot sta cu mâinile încrucişate şi cu fundul lipit de un fotoliu aşteptând ca altcineva să-i scoată din labele şantajistului ăla dement! Primarul întinse un deget acuzator spre oraşul ce se vedea în spatele ferestrelor. Şi toţi aceştia scârţa-scârţa pe hârtie de la protecţia civilă care au păpat peste treizeci de ani milioanele NOASTRE? Ce mai aşteaptă? Să ne arate ce au făcut cu banii? Daţi-mi cei mai buni experţi de la Apărarea civilă. Îi iau cu mine la New York şi-i pun la treabă. Să vedem dacă sunt capabili să găsească o soluţie.

— Sunt ai voştri, Abe. Îi voi trimite imediat la baza aeriană Andrews. Vor pleca în acelaşi avion cu dumneata. Preşedintele puse mâna pe umărul primarului. Şi dacă descoperă un mijloc, oricare ar fi el, care să permită o evacuare fără risc, sunt de acord! – îl bătu uşor pe umăr pe bătrânul din fotoliu – capul sus Abe, nu se va întâmpla nimic rău! Din clipa în care vom intra în legătură cu Gaddafi voi face totul să-l conving, şi sper că voi reuşi, să renunţe la proiectele sale – suspină – dar acum e timpul să mergem să ne interpretăm comedia!

Jurnaliştii îi aşteptau pe unul din holuri. Preşedintele glumi cu unul şi cu altul, apoi citi un comunicat anodin: se întreţinuse cu primarul în privinţa cuantumului ajutorului

federal ce urma să fie acordat oraşului New York în următorul an fiscal.

— Domnule primar, ce dracu se va întâmpla cu New York-ul dacă nu obţine subvenţiile cerute? îl întrebă pe şleau un reporter.

Abe Stern îl împunse cu privirea:

— Nu duceţi grija New York-ului, tinere domn? New York-ul va şti să se descurce în orice situaţie.

*

Ca în fiecare dimineaţă, Jeremy Oglethorpe intră în bucătăria căsuţei sale din Arlington, în Virginia. De treizeci de ani, de când locuia acolo, nimic nu tulburase vreodată obiceiurile acestui funcţionar meticulos a cărui zi de lucru începea invariabil cu două ouă ochiuri şi se termina, opt ore mai târziu, cu savoarea întăritoare a două pahare cu *dry martinis*. Cincizeci şi opt de ani, aer bonom şi roşu în obraji. Oglethorpe făcea parte din acea corporaţie de birocraţi cu diplomă, născută dintr-o curioasă încrucişare între pepinierele universitare şi anticamerele guvernamentale ale Washington-ului. Organismele care foloseau oameni ca el proliferaseră ca ciupercile după ploaie pe malul Potomacului imediat după cel de al doilea război mondial. Temele de studiu ale acelora erau, stabilirea, printre altele, a necesarului de acumulatori cu cadmiu în industria electronică pe anul 1987, precizia de impact a rachetei „MX” după diferitele curbe de apropiere de obiectiv şi legi de comandă, evoluţia condiţiilor socio-culturale până în anul 2000. Nici un subiect nu scăpa competenţei unor tehnocraţi precum Oglethorpe. Nici chiar problemele legate de suprapopularea bordelurilor din America de Sud, descoperire ce provocase o criză de furie senatorului William Proxmire.

În ce-l priveşte pe Jeremy Oglethorpe, el aparţinea prestigiosului „Stanford Research Institute”, filială a nu

mai puţin cunoscutei universităţi Stanford din Palo Alto, în California. Specialitatea sa consta în stabilirea modalităţilor de evacuare a oraşelor în caz de atac termonuclear sovietic. Cu toate că în rapoarte nu figura niciodată cuvântul „evacuare”. Birocraţia guvernamentală îl găsea la fel de pesimist ca şi cuvântul „cancer”; motiv pentru care fusese înlocuit cu formularea pudică: „reamplasarea populaţiei în caz de urgenţă”.

Timp de aproape treizeci de ani Oglethorpe se consacrase acestei probleme cu un zel cel puţin egal cu devotamentul Maicii Tereza pentru săracii din Calcutta. Încoronarea carierei sale fusese publicarea unei opere monumentale de patru sute douăzeci şi cinci de pagini cu titlul destul de inofensiv: „Condiţiile reamplasării populaţiilor urbane din coridorul nord-estic al Statelor Unite”. Acest document necesitase colaborarea a douăzeci de persoane timp de trei ani, precum şi fonduri al căror total Oglethorpe nu îndrăznea să-l mărturisească! De atunci se dedicase celui mai delicat şi arzător aspect al misiunii sale, adică problema evacuării New York-ului. Incontestabil, el era expertul prin excelenţă în problemele de evacuare a giganticei metropole în caz de alarmă nucleară. Cu toate că nu locuia în acest oraş, pe care îl detesta. Dar totala sa necunoaştere pe teren a aglomerărilor a căror evacuare o planifica nu-i tulburase conştiinţa profesională, ca de altfel, nici pe cea a şefilor săi, ca să fim cinstiţi. În apropierea pensiei Jeremy Oglethorpe se întreba adesea dacă nu cumva atâtea eforturi nu fuseseră zadarnice.

Cu toate astea, în acea dimineaţă de luni 14 decembrie, atunci când mai rămânea cu puţin peste o zi până la expirarea ultimatumului lui Gaddafi se părea că ora lui sosise brusc.

În timp ce îşi pregătea ochiurile, micul său dejun tradiţional, soneria telefonului îl chemă în salon. Aproape că se înecă de emoţie când un colonel de la Pentagon îl anunţă că secretarul de stat de la Apărare doreşte să-i vorbească. Nici o persoană oficială mai mare în grad ca un

şef de birou nu-l chemase încă la el. Două minute mai târziu se arunca în limuzina oficială, care urma să-l ducă la birou să-şi ia documentele, ca apoi să fugă la baza aeriană Andrews, de unde urma să plece cu avionul la New York, împreună cu Abe Stern. În timp ce şoferul demara în trombă, Oglethorpe fu scuturat de un frison: treizeci de ani de viaţă pentru a ajunge la acest extraordinar rezultat!

*

Sosirea psihiatrului olandez Henrick Jagerman va provoca reacţii diverse printre consilierii extenuaţi care-l înconjurau pe Jack Eastman în biroul său din aripa vestică a Casei Albe. Pentru blonda Lisa Dyson, şeful secţiei libiene a C.I.A. aducea promisiunea unei guri de aer proaspăt într-o reuniune care se împotmolise după o noapte de discuţii intense şi, nu rareori, furtunoase. Doctorul Bernie Tamarkin, specialist în negocierile cu teroriştii, vedea intrarea confratelui său cu respectul unui tânăr violoncelist care-l întâlneşte pe Pablo Casals. Corpolentul personaj ce venea de la Amsterdam întruchipa pentru Jack Eastman singura speranţă de a rezolva terifianta criză în care se afla America.

Prezentările fiind făcute, doctorul Henrick Jagerman se aşează în locul indicat de Jack Eastman, chiar în faţa lui. Din fotoliul său vedea celebra rotondă cu coloane a Casei Albe. Calmul său, enervant pentru cei din jur, fusese pus la grea încercare. Cu nici o jumătate de oră înainte mai zbura încă deasupra Atlanticului, cu de două ori viteza sunetului, savurând fastuosul mic dejun gastronomic al companiei Air France, servit de o încântătoare însoţitoare de bord, studiind, în acelaşi timp, dosarul lui Gaddafi, pe care-l primise de la un agent C.I.A. pe aeroportul din Paris. Şi iată-l acum catapultat în mijlocul conducerii naţiunii celei mai puternice din lume, pentru a propune o strategie susceptibila de a împiedica o catastrofă de o amploare inimaginabilă.

— Aţi stabilit deja un contact cu colonelul Gaddafi? întrebă el cu un puternic accent olandez, imediat ce Eastman termină de rezumat situaţia.

— Nu încă, din nefericire! Circuitele de transmisie sunt stabilite, dar Gaddafi rămâne încă de negăsit.

Jagerman reflecta, cu ochii în tavan. Avea o aluniţă în mijlocul frunţii. Era ca un fel de *bindi,* îi plăcea lui să spună, acea pată rotundă pe care hinduşii şi-o pictau în acel loc pentru a reprezenta cel de-al treilea ochi cel care percepea adevărul dincolo de realitate.

— Oricum nu e grabă mare.

— Nu e grabă mare? se minună Eastman. Ne mai rămân mai puţin de douăzeci şi şapte de ore să ieşim din viesparul ăsta blestemat şi spuneţi că nu e grabă mare?!

— Păi nu e, căci, după succesul experienţei nucleare, colonelul nostru se găseşte aproape sigur în stare de erecţie psihică, mai pe şleau, în plin delir paranoic.

Psihiatrul vorbise cu autoritatea unui profesor în medicină ce-şi expunea diagnosticul în faţa studenţilor.

— Explozia sa atomică l-a convins că posedă, în sfârşit, ceea ce s-a străduit să obţină de ani de zile, adică puterea absolută, totală, definitivă. În alţi termeni, e stăpânit de o psihoză a forţei. Îşi vede obiectivele de atins la îndemână: lichidarea Israelului, preluarea conducerii lumii arabe, stăpânirea pieţei mondiale a petrolului. A începe imediat convorbiri cu el ar însemna, fără îndoială, să comitem o eroare fatală. E mai bine să lăsăm oala să se răcească înainte de a-i da capacul jos, să vedem ce-i înăuntru!

Jagerman se ciupi de nas pentru a-şi desfunda urechile, încă afectate de coborârea rapidă pe care avionul Concorde al companiei Air France o făcuse la cererea expresă a autorităţilor americane.

— Ştiţi, într-o afacere de felul ăsta, primele momente sunt cele mai periculoase, reluă el. La început, gradul de anxietate al unui terorist este foarte, foarte ridicat. Se găseşte frecvent într-o stare de isterie care-l poate împinge subit să comită ireparabilul. Trebuie să-i dăm

oxigen, să-l ajutăm să-şi tragă sufletul, să-l lăsăm să-şi expună opiniile şi să-şi formuleze dorinţele.

Olandezul se ridică brusc.

— Apropo de legătura aia cu Gaddafi, sper că e o legătură radio sau telefonică, şi nu telex, şi că putem să-i auzim vocea.

Eastman părea foarte încurcat:

— Asta pune o problemă de securitate...

— E absolut necesar să-i auzim vocea, insistă el. E esenţial.

Vocea unui om era pentru el o deschidere indispensabilă spre psihicul său, elementul care-i permite să-i înţeleagă caracterul, modularea emoţiilor, eventual să-i prezică modul de comportare în viitor. În toate afacerile cu ostateci, Jagerman înregistra toate convorbirile cu teroriştii, apoi asculta şi reasculta banda, analizând cea mai mică ezitare în voce, cea mai mică schimbare de timbru, vocabularul, elocuţiunea.

— Cine ar trebui să-i vorbească? întrebă Eastman, Presupun că preşedintele...

— Mai ales, el nu! protestă cu vehemenţă psihiatrul. Preşedintele este singurul care ar putea să-i acorde ceea ce el cere, – cel puţin aşa crede el. Este deci ultima persoană cu care trebuie să intre în contact – Jagerman bău o gură de cafea – obiectivul nostru e să câştigăm timp, timpul necesar poliţiei să descopere bomba. Or, cum vom putea face să treneze lucrurile şi să obţinem o amânare a ultimatumului dacă-l lăsăm pe şeful statului să intre în joc la începutul negocierilor? Riscăm ca Gaddafi să-l pună cu spatele la zid, cerându-i pe loc un răspuns.

Olandezul constată că întreaga asistenţă era cu ochii aţintiţi asupra sa, ascultându-l cu o deosebită atenţie.

— Iată de ce eu preconizez interpunerea unui negociator între terorist şi autoritate. Dacă teroristul formulează o cerere presantă, negociatorul poate atunci pretexta că trebuie să supună cererea sa aprobării celui ce-i poate da ceea ce cere. Timpul, surâse el, timpul lucrează întotdeauna în favoarea autorităţii. Pe măsură ce orele

trec, teroriştii se arată din ce în ce mai puţin siguri pe ei, din ce în ce mai vulnerabili. Să sperăm că aşa va fi cazul şi cu Gaddafi.

— Ce fel de individ trebuie să fie acest negociator? îl întrebă Eastman.

— Cineva mai degrabă în vârstă, placid, care ştie să asculte, să-l smulgă din eventualele tăceri. Una peste alta, un fel de tată, cum a fost pentru el, când era tânăr, preşedintele egiptean Nasser. Esenţial este ca acest cineva să-i inspire încredere. Tactica sa va trebui să constea în a-l face să înţeleagă următoarele: „Vă agreez şi sunt de acord cu obiectivele voastre. Vreau să vă ajut să le atingeţi.

Psihiatrul olandez îşi cunoştea la perfecţie meseria. În cinci cazuri, până atunci, dialogase cu teroriştii într-o astfel de manieră încât să le frâneze pornirile agresive, ca apoi să-i aducă, puţin câte puţin, în starea de a lua cunoştinţă cu realitatea, ca, în sfârşit, să accepte rolul în care el îi distribuise: acela de eroi generoşi care au cruţat viaţa ostatecilor lor. De patru ori manevra reuşise în mod strălucitor. Astăzi ar fi mai bine să nu ne gândim la eşecul celei de a cincea afaceri! se gândea el.

— Primul contact va fi decisiv, continuă el. Gaddafi trebuie să ştie de la început că-l luăm în serios – privirea sa vie şi luminoasă mătură încăperea – luând în considerare enormitatea şantajului, ceea ce vă voi recomanda eu vă va părea poate grotesc, dar e un element vital al strategiei noastre. Trebuie să începem prin a-i spune că are dreptate. Că nu numai că acuzaţiile sale aduse Israelului sunt legitime, dar chiar suntem gata să-l ajutăm să găsească o soluţie rezonabilă.

— Până aici toate bune doctore, dar chestiile astea presupun ca şi Gaddafi să vrea să discute cu negociatorul nostru! observă Lisa Dyson. Dar îi stă în caracter să ne spună – şi-i adresă un surâs angelic olandezului – iertată fie-mi expresia: „Hai sictir! Terminaţi cu pălăvrăgeala! Şi faceţi ce vă spun!” Nu-i aşa?

„Poftim de vezi femeia americană!” îşi zise Jagerman. „Asta e mai spurcată la gură ca un gardian dintr-o închisoare olandeză!”

— Nu vă faceţi griji, scumpă domnişoară! Va vorbi. Excelentul vostru studiu o arată clar. Sărmanul amărât de beduin din deşert, pe care camarazii lui îl ridiculizau altă dată, vrea să devină eroul tuturor arabilor, impunându-şi voinţa omului celui mai puternic din lume, adică preşedintelui vostru! Credeţi-mă, va vorbi!

— Să vă audă Cel de Sus!

Eastman îl ascultase cu atenţie pe Jagerman, cu toate că era prins între îndărătnicul său scepticism în privinţa metodelor psihiatrice şi speranţa nebună că acel bărbat putea să le dea soluţia mult aşteptată.

— Numai nu uitaţi, doctore, interveni Eastman: nu ne aflăm în faţa unui pârlit de ucigaş obscur care pune ţeava revolverului la tâmplă unei bătrânici. Gaddafi are în mâinile sale puterea de a ucide aproape şapte milioane de oameni în mai puţin de o secundă. Şi el ştie acest lucru!

Jagerman dădu din cap:

— Aşa e. Cu toate astea noi trebuie să ţinem seama de datele psihologice precise şi de anumite principii imuabile. Ele se aplică la fel de bine unui şef de stat ca şi unui vulgar şantajist. Cea mai mare parte a teroriştilor se consideră ca fiind vizionari oprimaţi, care luptă pentru a pedepsi unele nedreptăţi. Omul cu care avem de-a face este fără nici cea mai mică îndoială un iluminat, un autentic fanatic religios. Ceea ce complică lucrurile, căci, în numele religiei, omul este întotdeauna mai radical, mai intransigent. Aduceţi-vă aminte de amicul Khomeini!

Jagerman se întoarse spre Lisa Dyson şi o privi părinteşte, cu un aer aprobator.

— Şi în acest punct portretul făcut de dumneavoastră este dintre cele mai instructive, domnişoară. Este evident că dorinţa de a obţine ceea ce crede el că ar fi dreptatea pentru fraţii săi arabi este raţiunea fundamentală a acţiunii în curs. Cu toate că, inconştient, un alt imperativ îl determină să acţioneze aşa: dispreţul pe care-l manifestă

faţă de Occident. El ştie că voi, americanii, ca şi englezii, francezii şi chiar şi sovieticii, îl consideraţi a fi un nebun. Ei bine, el vrea să vă demonstreze că aţi greşit. El, mizerul copil arab dispreţuit, vă va obliga să-l respectaţi, să ţineţi cont de voinţa lui, să-i permiteţi să-şi realizeze visul său grandios. Şi pentru a vă dovedi că nu e aşa de nebun pe cât pare, e gata să meargă până la capăt: să distrugă totul. Pe voi, pe el şi poporul lui, dacă e nevoie!

*

Angelo Rocchia trecea în revistă fiecare din facturile agentului maritim Hellias Stevedore, când mai mulţi haidamaci intrară în încăpere să se încălzească în jurul godinului cu cărbuni. Erau şefi de chei. Cei mai mulţi dintre ei erau italieni, dar şi cu un eşantion de negri, concesie reticentă a „Mediului" la presiunile antirasismului. Erau distribuţia ideală pentru un remake după filmul „Pe chei", cu salopetele lor unsuroase, cu cămăşile în carouri, vătuite, şi şepcile din piele. Limbajul acestor indivizi se reducea la o serie de grohăieli guturale, un amestec de argou american cu înjurături siciliene, vorbind de sex, de timp, de piţule şi de baseball.

Poliţistul simţi privirile lor ostile străpungându-l. Ştia bine că nimeni nu era atât de nedorit pe chei ca un poliţai. Indivizii erau pe cale să-şi stoarcă creierii încercând să afle de ce a venit, se gândea el încântat. De pe imensul chei al lui Brooklyn Ocean Terminal veneau, cu zgomot de fond, şuierăturile elevatoarelor, scrâşnetele macaralelor ce scoteau paletele cu mărfuri din cala vaselor legate de mal. Un chei mai ciudat ca acela era greu să găseşti în S.U.A.: era unul din ultimele porturi care mai manipulau mărfuri în vrac, mărfuri ce zăceau în grămezi uriaşe mai peste tot, un anacronism în era containerelor. Angelo îşi amintea de vremurile când toate mărfurile soseau în vrac. Docherii se aruncau asupra mărfii, ca nişte hoarde înfometate de şobolani, ciordind tot ce se putea ciordi, fără discriminări

sau crize de conştiinţă. Se frecă la ochi, mai ronţăi câteva alune, apoi îşi urmă acţiunea meticuloasă de verificare a facturilor. Brusc, simţi un ghiorăit familiar în stomac şi-şi scoase capul din mormanul de facturi.

— Hei, Tony! strigă el funcţionarului cu faţa ca o lună plină, aşezat la un birou din fundul încăperii, ştii cumva dacă restaurantul lui Salvatore mai există?

Tony Picardi îşi scoase la rândul lui nasul din mormanul de hârţoage ce-l avea în faţă şi deschise o gură plină cu dinţi îmbrăcaţi în aur.

— Nu. Ăla bătrânu' a mierlit-o acu doi ani.

— Păcat! Nimeni nu ştia să facă precum el manicaretti.

Remarca îl sâcâi pe Jack Rand, care dădea semne de nerăbdare. Poliţaiul ăsta newyorkez e complet diliu! îşi zicea, furios. De când intraseră în biroul ăla jegos, nu făcuse altceva decât să pălăvrăgească în italiană cu individul din fundul încăperii. Bombănind, junele *fed* pescui o nouă factură din mormanul din faţa sa. O citi şi sări în sus.

— Hopa! Am pus lăbuţa pe el! exclamă Rand cu surescitarea unui pescar ce descoperă cu uimire un somn în undiţă.

Angelo se aplecă spre el şi urmări degetul coechipierului său ce aluneca de-a lungul documentului.

EXPEDITOR:	Libyan Oil Service, Tripoli.
CONSIGNATAR:	Kansas Drill International, KansasCity, Kansas.
IDENTIFICARE:	LOS 8477/8484.
CANTITATE:	5 palete.
DESCRIERE:	Material de foraj petrolier.
GREUTATE BRUTO:	17 000 1ivre.

— Da, aprobă Angelo, s-ar părea că e bun. Du-te şi telefonează la P.C. şi comunică-le informaţiile.

Jack Rand ieşi imediat. Câteva clipe mai târziu, atenţia lui Angelo Rocchia fu atrasă brusc de cuvântul Benghazi ce figura pe o altă factură. Numele ăsta îi spunea ceva...

Unchiul Giacomo! Acolo îl făcuseră englezii prizonier pe unchiul Giacomo în 1942. La Benghazi, în Libia. Examină fişa:

NUMELE VASULUI: Dionysos.
EXPEDITOR: Am El Fasi, Export, Benghazi.
CONSIGNATAR: Durkee Filter, 194 Jewel Avenue, New York.
IDENTIFICARE: 18/38 B.
CANTITATE: 1 paletă.
DESCRIERE: 10 butoaie cu diatomita.
GREUTATE BRUTO: 5000 livre[26].

Rocchia făcu rapid un calcul: asta însemna circa 500 Lb[27] pe butoi. Nu era puţin cam uşor pentru un butoi cu clor?

— Hei, Tony! îl strigă el pe funcţionar, vino încoace să te uiţi şi tu – îi vârî sub nas lui Picardi factura cu pricina – ce dracu e asta: diatomită?

— Un fel de pudră... Scoici sfărâmate.

— La ce foloseşte?

— Nu ştiu prea bine. Se pare că la filtrarea apei, de exemplu, apa din piscine.

— Îţi spune ceva numele vaporului ăsta: Dionysos?

— Mda. O bazaconie ruginită. Care apare la fiecare şase săptămâni cu acelaşi rahat, de vreo cinci sau şase luni.

Angelo îi luă factura şi începu să se gândească serios la ce trebuia să facă. Dacă o să-i pun să alerge după butoaie care cântăresc numai cinci sute de livre, cei din P.C. au să mă ia de tâmpit, mai ales că ne-au spus că se caută o belea ce cântăreşte de trei ori mai mult! Numai daca nu cumva unele din butoaiele astea n-or fi sosit goale.

[26] 5000 livre = 2 267,96185 kg
[27] 500 pounds = 226.796185 kg

*

Proxenetul negru Enrico Diaz nu avea obiceiul să se afle la o oră atât de matinală pe Bulevardul 7. Orele zece ale dimineţii erau un fel de crăpat de ziuă pentru pasărea asta de noapte. Tocmai îl îmbarcase în uriaşul său Lincoln special pe agentul federal care-l sunase în zori. De data asta *fedul* era însoţit de un coleg. Cu pedala la blană, Rico o şterse din zona sa: nu era prea sănătos să fie văzut de Fraţi cu pasagerii ce-i avea, cu toate că puteau trece uşor ca fiind doi onorabili turişti ce se îndreptau spre o partidă de picioare în aer cu fetiţele lui.

— Rico, avem o mică problemă, îl anunţă Frank, care era corespondentul său obişnuit.

Negrul se făcu a nu-l fi auzit. Prin sticla fumurie a uriaşelor lentile ale ochelarilor de soare, îl scruta în, oglinda retrovizoare pe celălalt *fed*, aşezat pe bancheta din spate. Tipul ăsta are o mutră de mârlan, îşi zicea el, mutra unuia care juisează de plăcere când rupe aripile fluturilor.

— Arăboaica, pe care ne-ai semnalat-o, şi-a părăsit hotelul în dimineaţa asta, spunând că ia avionul spre Los Angeles...

Rico ridică dezabuzat o mână şi arătă spre munţii de zăpadă murdară ce se ridicau de-o parte şi de alta a bulevardului.

— Iată un şoricel ce are suficient mălai!

— Numai că şoricelul tău nu s-a urcat în avion, Rico.

Proxenetul simţi că-l ia cu frig pe şira spinării. Începu să-i pară rău că nu-şi luase porţia de praf la trezire.

— Şi ce-i cu asta?

— Păi uite ce-ar fi: ne-ar face reală plăcere să stăm de vorbă cu mâţa ta.

Frisonul se transformă în crampă.

— Nici vorbă. Mâţa e un gagiu care poate fi al dracului de fioros. Şi e un ticălos de primă mână!

— Nu mă aşteptam să fie un îngeraş bucălat, Rico. Cu ce se ocupă de fapt, dacă nu sunt prea curios?

Peştele scoase un fel de mormăit, mai mult un geamăt.

— Te ascult, Rico.

— O, nu cine ştie ce! Chestiile obişnuite. Un pic de praf ici şi acolo.

— Perfect, Rico. O să-l chemăm să ne conversăm pe tema prafului. Nu există nici cel mai mic pericol să ajungă la tine.

Rico rânji. Un firicel de sudoare îi curgea pe spate şi asta nu pentru că i-ar fi fost prea cald în scurta sa de vizon, de cinci mii de dolari.

— Sunteţi dilii sau ce-i cu voi? Spuneţi-i numai gagiului: „o arăboaică, Hampshire House" şi o să vedeţi că nu va fi alt negru din New York la care se va gândi cu duioşie şi cu un Magnum 52 în mână!

— Domnule Diaz! – interveni în discuţie celălalt *fed*, care-i era necunoscut – e vorba de o afacere extrem de importantă. Şi foarte urgentă. Realmente avem nevoie de ajutorul dumneavoastră.

— Păi v-am şi ajutat.

— Ştiu. Şi vă suntem extrem de recunoscători. Dar e absolută nevoie s-o găsim pe fata aceea. De aceea trebuie să-i vorbim prietenului dumneavoastră.

Scoase din buzunar un pachet de Winston, se apleca peste spătarul banchetei din faţă şi-i oferi o ţigară lui Rico. Negrul îl refuză.

— Sunteţi foarte preţios pentru noi domnule Diaz. Nu vom face niciodată ceva care ar putea să vă compromită. Credeţi-mă. Nu există nici cel mai mic risc ca amicul care ne interesează să-şi dea seama că e vorba de dumneavoastră. V-o promit.

Fedul îşi aprinse o ţigară şi trase cu sete din ea.

— Frank, dacă am înţeles eu bine, una din prietenele domnului Diaz are acum, oarecari dificultăţi cu poliţia din New York.

— Dacă crezi că cinci ani la ţambal nu-s chiar o fericire, aş putea spune că are, într-adevăr, niscaiva probleme.

— Ai putea să te descurci cu retragerea plângerii? Datorită importanţei cooperării domnului Diaz?

— Cred că da.

— Astăzi?

— Dacă e neapărată nevoie, da!

— E neapărată nevoie!

Rico observă în retrovizor că privirea *fedului* era aţintită asupra sa.

— Fata se va întoarce la dumneavoastră, domnule Diaz, dacă veţi face un mic efort de memorie. Vă repet că nu e nici cel mai mic pericol ca prietenul dumneavoastră să ghicească de unde i se trage. Nici un pericol!

„Ce m-o fi găsit s-o las să plece în ziua aia cu puşcociul la ea, înjura Rico. Tâmpita dracului, şi dacă nu i-aş fi spus să nu tragă niciodată după clienţi. Chiar dacă gagiul refuză s-o plătească. Anita era singura «maşină» din garajul său care prindea o sută – de dolari – pe oră. Curul fătucii era o adevărată mină de aur. Două-trei mii de dolari pe săptămână. Individa era de două ori mai productivă decât restul fetiţelor. Ea era principala sursă a fastuoasei sale existenţe şi nu era nevoie să-i spună cineva ce se va întâmpla dacă nu va ceda şantajului celor doi federali. Încăpăţânându-se s-o facă pe mutu', va fi pa şi pusi, fata tatii, cinci ani pe banii statului, iar pentru el strânsul curelei! Dacă va vorbi, îi vor înapoia, pe post de «Albă ca Zăpada», principala sa sursă de venituri. Ceea ce nu era de lepădat!"

Rico dădu cu pumnii în volan. Înghiţi de câteva ori în sec. Era un gest nervos.

— Chiar nu e nici un pericol să mă trezesc cu nebunu' pe cap? mormăi el.

— Poţi avea încredere în noi, îl asigură Frank.

În căpşorul lui, care funcţiona cu viteza unui supercalculator, Rico încă îşi mai făcea socoteli pro şi contra, evalua riscurile, ţinând cont de creşterea galopantă a preţurilor la prafurile de bună calitate şi de mica avere necesară seniorului ce era, pentru a-şi menţine *standingul* la acelaşi nivel.

Fedul de lângă el trebui să-şi aplece urechea pentru a auzi murmurul aproape imperceptibil pe care-l scosese cu scârbă:

— Pedro. Apartamentul 5-A, 213 West, Strada 55.

*

Tânăra arabă căutată de F.B.I., se afla la volanul unui Ford, pe şoseaua 187, la cincizeci de kilometri nord de Manhattan, mergând spre Tarriton. Leila închiriase maşina cu cincisprezece zile mai devreme din Buffalo. Ca o măsură suplimentară de prevedere, îi schimbase numerele de înmatriculare cu nişte numere din New Jersey, ce fuseseră furate cu şase luni în urmă de pe autoturismul unui turist american aflat la Baden-Baden, în Germania. Aşezat lângă ea, fratele ei Whalid învârtea butoanele radioului în căutarea buletinului de ştiri de la ora zece.

— Poate vom afla că jidanii au început deja să-şi facă bagajele, zise el, exultând de încântare.

Leila îi surâse puţin mirată. Cât s-a schimbat în ultimele ore! se gândea ea. S-ar părea că s-a împăcat din nou cu el însuşi. Groaza de eşec care-l torturase până în noaptea trecută dispăruse. Or, poate era efectul medicamentelor pe care i le adusese ea? Oricum, nu se mai plânsese de dureri ulceroase de când plecaseră.

Leila trecu pe banda din dreapta, lăsându-se depăşită de un monstruos camion frigorific. Conducea cu un ochi pe vitezometru, având grijă să nu depăşească limita celor 90 de kilometri la oră. Nu era momentul potrivit să se trezească oprită pentru exces de viteză. Whalid părea perfect liniştit şi, nu cumva, asta era din cauză că misiunea lui se terminase? se întrebă Leila. Acum îl conducea la adăpostul pe care-l pregătise în sătucul Dobbs Ferry, prima etapă pe drumul de întoarcere. Ea urma să se întoarcă imediat în Manhattan, pentru a-l lua şi pe Kamal, care nu putea părăsi garajul decât cu două ore înainte de explozie. Cu paşapoartele false pe care le primiseră, cei trei Dajani urmau să treacă în Canada şi să ajungă în portul Vancouver, pe coasta Pacificului. Un cargou sub pavilion panamez, dar care aparţinea, de fapt, unei

companii libiene, urma să-i ia la bord în ziua de crăciun. Leila credea că supravegherea portului nu va fi atât de riguroasă în ziua naşterii Fiului Domnului.

Tânăra femeie părăsi şoseaua 187 la ieşirea în Bulevardul Ashford şi se îndreptă spre vest, în direcţia râului Hudson. Câteva minute mai târziu oprea în faţa unui supermagazin şi avu grijă să o facă în cel mai îndepărtat colţ al parcării.

— Whalid, ar fi mai bine dacă te-ai duce tu să cumperi provizii. Vei trece mai uşor neobservat decât mine. Am face o prostie prea mare dacă am risca inutil.

Whalid îi făcu voios cu ochiul şi ieşi din maşină. Leila deschise aparatul de radio. Fratele ei îşi va fi regăsit calmul, numai că ea, pe măsură ce orele treceau, se simţea din ce în ce mai nervoasă şi mai neliniştită. Căută cu febrilitate un post de radio care emitea muzică rock, căci vacarmul o ajuta să-şi alunge gândurile negre. Mâinile sale strângeau spasmodic volanul. Nu vroia să se mai gândească. Să-şi şteargă din minte coşmarul... Dar nu putea scăpa de chipul lui Michael, un Michael dezintegrat de sfera de foc, cu trupul devorat de razele ei ucigătoare, calcinat într-un oribil urlet de suferinţă. Ar fi fost bine să-şi spună fără încetare că bomba nu va exploda, că în ultimul moment americanii vor accepta ultimatumul lui Gaddafi, că monstruoasa armă va fi dezamorsată la timp, ipoteză opusă cataclismului ce l-ar fi putut declanşa şi care nu înceta s-o tortureze.

Era atât de absorbită de gândurile ei încât nu auzi deschizându-se portiera. Whalid puse pe bancheta din spate o cutie din carton plină cu provizii, de unde se iţea gâtul unei sticle cu whisky Johnny Walker.

— Şi ulcerul tău ce zice?

— Nu-i duce tu grija ulcerului meu!

*

Din cele treizeci şi şase de ore ale ultimatumului lui Gaddafi trecuseră deja zece. La Paris era ora patru a după-amiezii de luni 14 decembrie. Generalul Henri Bertrand, director al S.D.E.C.E., reuşise să dea, în sfârşit, de inginerul francez care condusese construcţia reactorului francez vândut de Franţa libienilor. Ochii pe jumătate închişi şi chipul impenetrabil al şefului serviciilor de informaţii franceze te făceau să crezi că gândurile îi rătăceau la mii de kilometri. În realitate gândurile sale erau acaparate de posteriorul unduitor al subretei spaniole ce-l condusese în salonul unui elegant apartament din arondismentul al XVI-lea. Directorul S.D.E.C.E. începu să examineze locurile. Un întreg perete vitrat dădea spre Bois de Boulogne unde călărise cu câteva ore mai devreme. Zidurile erau decorate cu vitrine tapisate cu catifea de culoarea carminului, ce punea în evidenţă o colecţie de obiecte de artă orientală şi greco-romană. Născut în Indochina, Bertrand iubea ca un amator avizat comorile Orientului. Anumite piese de origine indiană, ca acea statuie din granit roz a zeului Şiva, pe care o bănuia a fi din secolul VII sau VIII erau, fără îndoială, de o mare valoare şi cu un preţ pe măsură. Dar piesa cea mai valoroasă a colecţiei era, fără îndoială, acel admirabil cap de roman, pus pe o măsuţă scundă în mijlocul salonului.

Auzi deschizându-se o uşă şi văzu făcându-şi apariţia un bărbat mărunţel, slăbuţ, cu capul pleşuv, îmbrăcat într-o haină de casă din mătase roşie închisă până la bărbie şi din ale cărei falduri ieşeau vârfurile unor papuci din catifea roşie cu un ciucur auriu în vârf. Un mandarin, sau un cardinal pe drumul spre Capela Sixtină pentru un conclav.

Paul Henri de Serre era una dintre cele mai vechi figuri ale Comisariatului pentru energie atomică al Franţei. Îşi începuse cariera lucrând pe „ZOE”, prima pilă atomică franceză, o maşinărie atât de primitivă încât barele de uraniu erau comandate de motorul electric al unei maşini

de cusut. După care, se specializase în construcţia centralelor nuclearo-electrice, lucru ce-i permisese să facă frecvente deplasări şi să lucreze mulţi ani în ţările în care Franţa îşi exporta instalaţiile sale nucleare. În felul acesta fusese de curând însărcinat să supervizeze instalarea reactorului nuclear vândut Libiei şi să-i asigure funcţionarea în perioada critică a primelor şase luni.

— Ei bine, ce să-i faci, e obiceiul americanilor să arate cu degetul spre noi, suspină inginerul, când Bertrand termină să-i expună motivul vizitei sale. De mulţi ani ne poartă sâmbetele pentru faptul că le-am luat o parte din piaţă. Chiar şi ideea, că libienii ar fi putut obţine plutoniul din reactorul nostru, e absurdă.

Confortabil instalat pe o canapea „Ludovic al XVI-lea", cu vesta rotunjită pe un început de burtă, Bertrand îşi aprinse o ţigară.

— Experţii noştri confirmă spusele dumneavoastră admise el. Asta nu înseamnă că nu ar fi al dracului de stânjenitor dacă plutoniul ar fi furat din instalaţia noastră. Spuneţi-mi, scumpe domn, nu s-a întâmplat niciodată în Libia ceva care ar fi putut să vă dea de bănuit? Nici cel mai mic lucru bizar? Ceva neobişnuit? Nimic?

— Absolut nimic.

— Nu s-au întâmplat niciodată... ştiu şi eu... să zicem defecte în funcţionarea reactorului, incidente mecanice inexplicabile?

— Nici unul! Dar fiindcă tot veni vorba, e evident că Gaddafi ar fi încântat să aibă la îndemână ceva plutoniu! De câte ori pronunţi cuvântul „nuclear" în faţa arabilor, le strălucesc ochii de poftă. Însă tot ceea ce pot afirma cu tărie e că nu şi-au putut face rost de plutoniu din instalaţia noastră.

— Aveţi vreo idee cum şi-ar fi putut procura plutoniul şi din ce surse?

— Nici cea mai mică idee!

— Şi tehnicienii cu care aţi lucrat? Nu au fost printre ei şi simpatizanţi pentru cauza arabă? Ţipi dispuşi să-i ajute pe libieni?

— Cum prea bine ştiţi, toţi oamenii noştri de acolo au făcut obiectul unei anchete prealabile din partea celor de la D.S.T. Tocmai pentru a elimina genul de indivizi despre care vorbiţi. Acestea fiind zise, cei mai mulţi dintre ei au plecat în Libia cu sentimente mai degrabă favorabile cauzei arabe. Dar trebuie să spun că zelul lor s-a stins repede, chiar de la începutul colaborării cu libienii.

— Sunt oameni dificili libienii?

— De-a dreptul imposibili!

Iată unul care nu-i prea are la suflet, gândea generalul.

După o oră de discuţii, şeful S.D.E.C.E. era la fel de nelămurit ca la început. Sursa plutoniului lui Gaddafi rămânea un mister. Pur şi simplu îl furase, era evident, dar de unde?

— Scumpe domn, cred că deja am abuzat prea mult de timpul dumneavoastră, zise el curtenitor, ridicându-se.

— La nevoie, nu ezitaţi să mă căutaţi, se grăbi să-i spună inginerul.

În momentul în care se pregătea să iasă, Bertrand fu din nou atras de frumuseţea capului roman, de liniştea perfectă a acelei măşti din marmură ce traversase secolele nealterată.

— Ce minunăţie! se extazie el. Unde l-aţi găsit?

— Provine de la „LEPTIS MAGNA”, un şantier arheologic ce se găseşte la o sută de kilometri est de Tripoli – Paul Henri de Serre mângâie părul marmorean cu o expresie de încântare – e frumos, nu-i aşa?

— Magnific – Bertrand arătă spre vitrinele înşirate de-a lungul pereţilor – ca toată colecţia dumneavoastră!

Se apropie de statuia lui Şiva:

— Şi piesa asta e de o valoare excepţională. Aş putea spune că are o vechime de cel puţin douăsprezece sau treisprezece secole. Aţi luat-o din India?

— Da. Eram la post acolo, la începutul anilor ’70, în calitate de consilier tehnic.

Generalul contempla piatra lucrată cu delicateţe.

— Sunteţi un om fericit, domnule de Serre, un om realmente fericit.

*

În timpul acesta, la New York, junele *fed* Jack Rand termina de cercetat ultima factură a lui Hellias Stevedore. Le pusese cu grijă la locul lor, îşi încheie nasturele de la gât, îşi potrivi nodul de la cravată şi se ridică. Atunci constată iritat că coechipierul său terminase de mult partea ce-i revenea. Angelo Rocchia mânca liniştit o bucată uriaşă de pudding cu ciocolată, pe care o luase de pe un platou cu dulciuri ce trona pe un colţ al biroului. Cu picioarele puse pe masă, flecărea senin cu funcţionarul companiei.

— Bun, aici am terminat, spuse sec fedul pregătindu-se de plecare. Ar trebui s-o luăm deja din loc, că mai avem şi alte docuri de cercetat.

Ignorând acest ordin, Angelo începu să-şi lingă îndelung urmele de ciocolată de pe degete. Puţoiul ăsta e un căcănar, îşi zise el, în gând. N-am mai văzut până acum un altul pe care să-l mănânce aşa de tare în cur. Numai dacă nu cumva individul ştie ceva ce nimeni n-a găsit de cuviinţă să-mi spună şi mie, îi trecu brusc prin minte.

Poliţistul îşi puse tălpile pe pământ şi privi o clipă mormanul de facturi de pe masă. Cu un gest rapid luă foaia de deasupra, se ridică şi, fără să-i spună un cuvânt junelui *fed*, se proţăpi în faţa amploiatului.

— Ia zi, Tony, mai ai şi alte hârţoage legate de transporturile astea de diatomită?

Picardi examină factura lui Dionysos şi luă un clasor negru dintr-un raft Avea câte unul pentru fiecare vas ce acosta la cheiul de care răspundea. Acolo era păstrat un exemplar din recipisa de evidenţă a mărfurilor pentru toată încărcătura debarcată, avizul de recepţie trimis intermediarului sau tranzitarului, documentul de punere la dispoziţie vizat de vameşi, precum şi o foaie de chei. Scoase foaia de chei, corespunzătoare ultimei sosiri de butoaie cu diatomită provenind din Libia. Acolo era indicat numele cărăuşului, firma ce închiriase camionul de

transport, numărul de înmatriculare al vehiculului, ora la care părăsise docurile, şi descrierea încărcăturii.

— Mda! îmi aduc aminte de transportul ăsta. De obicei cel care vine să ia marfa de pe copaia aia nenorocită e un angajat al lui Murphy. Dar de data asta n-a mai venit el. Ci un tip oarecare cu o camionetă închiriată de la Hertz.

Rand bătu cu degetul în factura pe care Angelo o ţinea în mână.

— Tu nu vezi că aceste butoaie cântăresc numai cinci sute de livre?

— I-auzi! se sclifosi poliţistul cu o mutră fals surprinsă, Apoi, adresându-se lui Picardi şi arătând cu degetul spre Rand, adăugă: Puştiul meu are o minte, ceva de speriat, un adevărat calculator!

Angelo se întoarse şi-l fixă cu calm pe junele *fed* care fierbea de nerăbdare.

— Iepuraş, tu aştepţi să-ţi spun ceva ce-ţi place: ei bine, ai dreptate. Trebuie să ne mişcăm fundurile în altă parte. Dar înainte, aşa, pentru noi, trebuie să mai facem două sau trei mici verificări. În felul acesta, în frumosul motel unde te-au instalat patronii tăi, pe banii noştri, vei putea pune căpşorul pe pernă şi vei face nani liniştit, îngeraşule. Vei avea conştiinţa împăcată că ai verificat totul. Că n-ai lăsat nimic în aer!

Angelo se întoarse spre amploiat.

— Toni, nu e printre băieţii tăi vreunul care şi-ar putea aminti ceva despre chestia asta?

Picardi examină un colţ al facturii.

— Poate ăştia doi care au transbordat marfa.

Angelo notă numele celor doi docheri pe un colţ de ziar.

— O.K., amice, exclamă el, bombându-şi pieptul, ce-ai zice dacă ai merge cu noi acolo jos, să ne prezinţi celor doi domni? Plesni din degete în direcţia lui Rand. Vino, fiule! Vei avea marele noroc să vezi cu ce se mănâncă un chei din Brooklyn!

Brooklyn Ocean Terminal era un tunel nesfârşit, întunecat şi lat cam cât un teren de fotbal, unde se desfăşura o intensă activitate. Munţi de mărfuri se ridicau

pretutindeni până în tavan. Arome ameţitoare de mirodenii şi de cafea prăjită pluteau în aerul prăfos dându-i acestui imens hol o atmosferă de bazar oriental. Pătrunzând la intervale regulate prin uşile de acces la locurile de acostare, lungi fascicole strălucitoare aruncau o palidă lumină asupra baletului motostivuitoarelor care se mişcau cu viteza unor păianjeni de apă pe suprafaţa unui lac. La capătul clădirii o scară ruginită conducea la platforma superioară. Pe părţile ei exterioare se mai putea citi: „îmbarcarea trupelor”. Lipit de ea se găsea un fel de cuşcă cu gratiile din lemn: „cufărul”, pentru adăpostirea mărfurilor valoroase: cutii cu coniac spaniol, spumant italian, fildeş din Senegal, obiecte din sidef balinez. Angelo şi Rand trecură prin faţa piramidelor alcătuite din cutii cu măsline greceşti, bidoanelor cu ulei din floarea soarelui venind din Turcia, sacilor cu nuci de cajou din Indii, baloturilor cu bumbac din Pakistan, baloturilor cu piei împuţite din Afganistan.

— E gogeamite supermagazinul în peştera asta. Şi să nu-ţi imaginezi că toţi docherii care mişună pe aici nu pun mâna.

Picardi mergea cu doi sau trei metri în faţa lor, cu foaia de chei a lui Dionysos în mână.

— Hei, Tony, se întâmplă adesea ca să vină după marfă camioane închiriate de la alţii, nu de la voi?

— Nu prea des, răspunse funcţionarul fără să se întoarcă, Cam de două sau trei ori pe săptămână. Depinde.

Îşi conduse vizitatorii spre un grup de docheri, care descărcau palete cu saci de cafea, şi se apropie de un malac care-şi ţinea cârligul în mână. Angelo remarcă faptul că albul ochilor era striat cu mici firişoare roşii.

„Un amator de pileală, gândi el.”

Picardi îi vârî-factura sub nas.

— Domnii aceştia vor să ştie daca tu îţi aduci aminte ceva despre marfa asta.

În spatele lor lucrul încetase. Bărbaţii formaseră un semicerc tăcut, ostil, în jurul lui Angelo şi Rand. Docherul nici măcar nu privi documentul.

— Nu, mormăi el cu o voce răguşită. Nu-mi aduc aminte de nimic.

Alcoolul l-a făcut să-şi piardă şi memoria, gândi Angelo. Căută în buzunar pachetul de Marlboro. Nu mai fuma de cinci ani, dar avea întotdeauna un pachet cu ţigări în buzunar, alături de nelipsita pungă cu alune. Pentru a le oferi. Căci, tânăr poliţist, învăţase un lucru esenţial: nimic mai bun pentru a sparge gheaţa într-o „conversaţie" decât gestul de a oferi ceva.

— Poftim, Gumbo, zise el în italiană, aprinde-ţi o piparoasă.

În timp ce individul îşi aprindea ţigara, Angelo continuă:

— Ascultă-mă bine, ceea ce căutăm noi pe aici nu are nimic de-a face cu micile voastre învârteli şi ciupeli... înţelege-mă bine!

Docherul aruncă o privire fugară spre Picardi. Cu un uşor ridicat din sprânceană, funcţionarul îl lăsă să înţeleagă că e cazul să vorbească.

— Cu ce semănau butoaiele astea? îl întrebă cu blândeţe Angelo.

— Păi... Cu nişte butoaie. Nişte butoaie foarte mari.

— Ţi-l aminteşti pe tipul care a venit să le ia?

— Nu.

— Vreau să spun, era unul care cunoştea obiceiurile casei? Un gagiu care cunoştea locurile, cum devine chestia pe aici, te-ai prins?

Aluzia la obiceiurile casei, care spun că trebuie să-i ungi cu ceva pe docherii care-ţi descarcă mărfurile, avu ca efect îmbunarea interlocutorului său.

— Daa! Acum îmi aduc aminte de ţărănoiul ăla – plescăi din limbă – a trebuit să-i aduc io aminte de bunele manere, şi cân' i-a picat fisa, a ieşit pe ştrase cu o hârtie de cincizeci de mardei. Cum dracu' să nu-m' aduc aminte!

Inima lui Angelo o luă, la goană. Cine era nebunul să dea, aşa, o hârtie de cincizeci de dolari? se întrebă el. Mai mult ca sigur nu era un italian! Şi cu atât mai puţin un irlandez, frate bun cu scoţianul! De fapt, nici un obişnuit al

docurilor care ştie tarifele. Cel care-o făcuse nu putea fi decât un străin, un gagiu care nu are obişnuinţa locurilor.

— Îţi aminteşti cum arăta?”

— Păi, era un gagiu oarecare. Ce poci să vă spui io? Un gagiu. Era un gagiu!

— Angelo, ne pierdem timpul de pomană pe aici, se enervă Jack Rand. Hai să mergem la cheiul următor.

— De acord, să mergem.

Îi arătă docherului foaia de chei pe care o ţinea Picardi.

— Unde e colegul tău care te-a ajutat să încarci marfa?

— S-a dus să joace cărţi la cantină, le zise docherul.

— O.K., fiule, mă duc un minut până acolo şi apoi chiar o ştergem.

Înainte ca Rand sa poată scoate cel mai mic sunet, darmite un protest, poliţistul newyorkez îşi puse laba sa mare pe umărul lui.

— Eşti la fel de grăbit ca şi mine. Smulse foaia de chei din mâna lui Picardi şi-i arătă numărul de înmatriculare al camionului care venise să ia butoaiele. În timp ce mă duc până la cantină, tu du-te şi telefonează la Hertz şi încearcă să afli ce agenţie a închiriat camionul, şi pe ce nume s-a realizat contractul de închiriere.

Angelo se întoarse de la cantină în mai puţin de cinci minute fără să fi obţinut altceva decât mârâiturile furioase ale jucătorilor de cărţi. Rand întinse o foaie de hârtie cu datele privind camionul Hertz. Fusese închiriat de la agenţia de pe Bulevardul 4 din Brooklyn, chiar în spatele docurilor, vineri dimineaţa la orele 10.30, cu foarte puţin timp înainte de a ridica marfa, oră indicată pe foaia de chei. Clientul l-a adus în seara aceleiaşi zile şi a plătit cu o carte de credit American Express. Permisul său de conducere fusese eliberat de statul New York pe numele Gerald Putman, de la Interocean Exports, 123 Cadman Plaza West, Brooklyn Heights.

Angelo repetă numele şi adresa cu un aer satisfăcut.

— Bravo, fiule! Să verificăm. Un mic telefon şi apoi putem dormi liniştiţi.

Găsi în cartea de telefon numărul de la Interocean Exports şi sună imediat. Rand îl auzi spunându-şi numele şi funcţia telefonistei şi cerându-i să vorbească acelui domn Putman. În timpul pauzei ce urmă, Angelo se maimuţări, luându-i pe Rand şi pe Picardi de martori:

— Unde aţi mai văzut voi camionagii cu secretară?

Îşi reluă tonul serios pentru a-i răspunde sus-numitei secretare:

— Da domnişoară, e ceva personal. Alo, domnul Putman? Vă vorbeşte inspectorul Angelo Rocchia de la brigada criminalistă. Am fost informaţi de agenţia Hertz de pe Bulevardul 4 din Brooklyn că aţi închiriat de la ei un camion, vinerea trecută în jurul orelor 10 dimineaţa şi am dori...

La un metru de telefon Rand putu să audă răcnetele lui Putman, care întreba furios:

— Ce-am făcut? Greşiţi, inspectore! Vineri dimineaţa nici măcar n-am ieşit din birou, îmi amintesc al dracului de bine de ziua de vineri. E ziua în care mi-am pierdut portofelul. Credeam că mă sunaţi să-mi daţi vestea cea bună, cum că l-aţi găsit!

*

Cartierul general însărcinat cu coordonarea acţiunilor de căutare, din care echipa Rocchia-Rand nu era decât o rotiţă, devenise operaţional din jurul orelor zece ale dimineţii de luni 14 decembrie. Ales de Quentin Dewing, director din Centrala F.B.I. de la Washington, locul oferea condiţiile ideale de păstrare a secretului: îngropat trei nivele sub tribunalul din Foley Square, P.C.-ul „alertă” al oraşului New York fusese atât de rar utilizat încât aproape toată lumea, chiar şi ziariştii acreditaţi pe lângă primărie, uitaseră de existenţa lui. Era o peşteră gigantică împărţită în mai multe cuşti în care totul era vopsit într-un gri sinistru: zidurile, podelele, mobilele, chiar şi chipurile

poliţiştilor, care-i asigurau paza zi şi noapte, erau tot cenuşii.

Cu acea grijă metodică ce constituia renumele F.B.I., Dewing transformase, într-un timp record, acest P.C. adormit într-un stup în acţiune. Cincizeci de federali ocupau centrala telefonică, având ca misiune centralizarea informaţiilor privind arabii sosiţi în New York în ultimele şase luni. Fiecare agent avea o linie la dispoziţia Unii dintre ei se aflau în contact direct cu serviciul de imigrare de la Washington şi cu colegii lor, care purecau în aeroporturi cărţile de debarcare model I-94. Pe un birou exista un calculator „I.B.M.-P.C. 1”, care servea de bancă centrală de identificare, fiecare nume şi adresă comunicate erau introduse în memoria sa. Toate persoanele de origine arabă care nu fuseseră găsite şi interogate pe loc îşi aveau numele pe o fişă cu prioritate specială.

Feldman, şeful inspectorilor – poliţiei newyorkeze, asculta cu admiraţie şuvoiul neîntrerupt de nume şi de adrese transmise de maşinile F.B.I. răspândite peste tot în zona New York-ului.

— Romeo 19! Ocupaţi-vă de numitul Ahmed Attal – repet: Alfa, Tango de două ori, Alfa, Lima – locuind pe Bulevardul 4, la numărul 1904, Brooklyn.

Operaţia care se derula într-o cameră vecină era şi mai impresionantă. De acolo se coordonau cercetările în porturi şi pe malurile zonei adiacente lor. Hărţi, care cuprindeau cei nouă sute optzeci de kilometri de ţărmuri ale zonei New York şi New Jersey, erau întinse pe toţi pereţii. Fiecare din cele două sute de locuri de acostare era înscris pe panouri. Nume de vase care veneau din porturi precum Tripoli, Benghazi, Lattakia, Aden sau Bàssora erau înscrise pe aceste tabele. În clipa în care o echipă descoperea intrarea unor mărfuri suspecte, telefona şi anunţa datele necesare identificării destinatarului. Dacă livrarea se făcea în zona oraşului New York, P.C. lansa pe urmele ei o echipă de la Vămi sau Stupefiante. Dacă era expediată în afara New York-ului, un

agent al biroului F.B.I. cel mai apropiat era trimis pe urmele ei.

Traversând camera, Feldman se opri şi admiră, cu un surâs ironic în colţul buzelor, munca de furnicuţe a federalilor.

— Allo, Detroitul? Avem pentru voi o expediţie de cinci sute de lăzi cu curmale provenind de la Bossora. Destinatarul este Marie’s Food Products, 1132-A, Dearborn Avenue.

— Romeo 17 a terminat de verificat cele 12 baloturi de piei provenind de la Lattakia, descărcate de pe SS Prudential Eagle, pe 19 noiembrie la dana 32 din Port Elizabeth. Nimic deosebit.

— Scanner 6! – Scanner era numele de cod dat agenţilor vamali. Ocupaţi-vă de cele două sute cincizeci bidoane cu ulei de măsline sosite de la Beirut pentru Paradise Supply, 1476 Decatur, Brooklyn.

Dewing îşi instalase biroul în camera destinată primarului în caz de alertă nucleară. În sala vecină funcţiona o baterie multiplă de receptoare multiplex, prin intermediul cărora sosea un şuvoi neîntrerupt de informaţii provenind din fişierele C.I.A. şi F.B.I., ca şi de la contactele acestor două organizaţii din străinătate.

Clifford Salisbury, agentul cu barbişon din conducerea C.I.A., studia metodic dosarul fiecărui terorist şi selecţiona indivizii care aveau un oarecare nivel intelectual şi care locuiseră mai mult timp în S.U.A.

— Magnific! bombănea Feldman la vederea mormanului de fotografii ce creştea pe un colţ al biroului. Mai e niţel şi se face suta... Şi care nu vor folosi la absolut nimic... Ce să facă agenţii lui cu toată grămada aia de poze? Să le arate prin barurile şi cofetăriile din Brooklyn? „Spuneţi-mi, nu cumva aţi văzut din întâmplare mutra individului ăsta pe aici? Dar pe a ăstuia? Şi pe a ăstuia?” După trei sau patru fotografii, oamenii se vor lua cu mâinile de cap. De fapt, vor fi atât de ameţiţi, încât nu vor putea să recunoască nici mutra celui mai bun prieten al lor, darmite pe a altora!

Feldman scoase o ţigară dintr-un pachet boţit de Camel. Cu toată bombăneala lui, admira minuţia cu care procedau cei de la F.B.I, Cea mai mare parte a marilor anchete plecau de la o bază foarte mare şi convergeau încetul cu încetul, şi cu puţin noroc, spre un punct precis. Un sistem verificat. Cu condiţia să dispui de opt-zece zile. Or, tipul de la C.I.A. se pare că a uitat că nu mai avem mai mult de treizeci de ore la dispoziţie, gândea el. Gaddafi putea să prăjească de câteva ori oraşul până vor trece ei de faza a III-a a operaţiei lor. Pentru ca toată munca asta să folosească la ceva, ar trebui ca C.I.A. sau F.B.I. să ne dea direcţia definitivă, fotografia unui singur individ care trebuie căutat în mulţime. Şi cât mai repede!

Intrarea ofiţerului de poliţie însărcinat cu spionarea cartierelor arabe din Brooklyn îl readuse pe Feldman la realitate. Era un tânăr din Virginia cu gabaritul unui jucător în linia a treia la rugby. Cum făcea dovada unui perfect eclectism, superiorii săi îi dăduseră şi misiunea supravegherii organizaţiilor evreieşti. Dar dosarele lui nu conţineau cine ştie ce. Ceva zvonuri vagi recoltate de la măcelarul din colţ, sau din gura vreunui informator de ocazie, de genul: „Societatea Semilunii Roşii, 135, Atlantic Avenue, care a prezentat o cerere de scutire de impozite, e bănuită că strânge fonduri pentru O.E.P.”, sau „Cafeneaua Damascului, 204, Atlantic Avenue, e frecventată adesea de susţinători ai lui Georges Habache”. De fapt, de Când o lege privind libertatea de informare permitea oricui să-şi vâre nasul în toate arhivele oficiale, poliţia newyorkeză făcea în aşa fel ca nici o informaţie cu adevărat importantă să nu figureze vreodată în dosare oficiale. Marfa bună era pusă la păstrare în dosare secrete pe care ofiţerii de informaţii le ţineau la adăpost de orice privire indiscretă. Cel al tânărului ofiţer de poliţie conţinea o listă de treizeci şi opt de suspecţi de apartenenţă la O.E.P., cea mai mare parte a lor tineri imigranţi palestinieni săraci ce trăiau în cartierele de la graniţa bidonvilurilor negre din Bedford Stuyvesant.

— Cel puţin pe suspecţii noştri ştim de unde să-i luăm! îi spuse Feldman ofiţerului său. Te apuci şi mi-i hingherești pe toţi, până le-o ieşi sufletul! Să-ţi spună, minut cu minut ce-au făcut în ultimele şaptezeci şi două de ore.

— Şi sub ce pretext, şefule?

— Sub orice pretext. Verificarea identităţii... Oricum, toţi sunt mai mult sau mai puţin în neregulă cu actele!

— Dumnezeule! Dacă fac asta, au să mă muşte de fund toţi apărătorii drepturilor civile din prăpăditul ăsta de oraş!

Feldman era pe punctul să-i răspundă că peste câteva ore probabil că nu vor mai fi locuitori, şi deci nici drepturi civile de apărat, când fu întrerupt de un gardian:

— Şefu' la telefon!

La telefon era Angelo Rocchia. Şeful inspectorilor nu se miră că Rocchia îl suna direct, ocolind ierarhia. Ştia bine pe ce cal poate paria, ca şi gloabele din grajdul de care răspundea, aşa încât pe băgăreţii care-i puteau face un blazon tot mai strălucitor în faţa şefilor săi îi încurajase întotdeauna să-şi urmeze instinctul, să vină să-l caute personal când aveau o problemă. Cum Rocchia era unul dintre caii lui câştigători, îl ascultă cu cea mai mare atenţie, notând ce i se părea mai important.

— Dă o fugă la biroul individului ăla din Brooklyn şi vezi dacă poţi afla despre cel care i-a umflat portofelul, îi ordonă el imediat. Trimit o altă echipă să vă ia locul în docuri.

În timp ce vorbea, formă pe un al doilea telefon numărul lui Tommy Malone, şeful brigăzii hoţi de buzunare.

— Strânge toate fotografiile şuţilor care lucrează în Brooklyn, îi zise, şi fugi cu ele în 123 Cadman Plaza West.

— Ceva nou, şef? îl întrebă tânărul ofiţer.

— Să fiu cinstit, m-ar mira să iasă ceva, mormăi Feldman, ridicându-se, cu un aer nedumerit.

Făcu câţiva paşi în direcţia unei nişe ce adăpostea o plită electrică pe care stătea la cald o cană din sticlă termică plină cu cafea. Îşi turnă o porţie zdravănă de cafea fierbinte şi, profitând de un scurt moment de acalmie,

încercă să-şi pună puţină ordine în gânduri. Îşi ducea cana la gură când privirea i se lipi pe ceva ce atârna pe perete, deasupra plitei. Era un afiş vechi al Apărării civile, cu semnul său familiar, un triunghi alb într-un cerc negru. Recunoscu stilul tipografiei oficiale şi începu să citească titlul:

SFATURI DE RESPECTAT ÎN CAZ DE ATAC TERMONUCLEAR.

Şi urmau şapte sfaturi:

Depărtaţi-vă de ferestre, glăsuia primul.

Feldman parcurse lista:

5. Desfaceţi-vă cravata, descheiaţi-vă nasturii de la manşete ca şi orice alt veşmânt ajustat pe corp.

6. De cum aţi văzut strălucirea exploziei nucleare, aplecaţi-vă în faţă şi băgaţi-vă capul între genunchi.

La ultimul sfat al afişului, Feldman izbucni într-un uriaş hohot de râs. Nici o recomandare nu putea rezuma mai bine rahatul îngrozitor în care se găseau, îşi zicea în sinea lui.

7. *Kiss your ass good-bye!* – Daţi-i curului un sărut de adio!”

*

— Acum să-ţi povestesc cum se fac astea în acest minunat oraş...

— Poftim cultură! mârâia exasperat Jack Rand, ăsta iar o ia de la capăt cu basmele lui.

— La New York, explică Angelo Rocchia junelui *fed* din Denver, hoţii de buzunare lucrează aproape numai la comandă. Unul, care se ocupă cu dositul mărfii furate, se duce la şuţul pe care-l cunoaşte şi-i spune: „Salut, Charlie, vreau să-i fac cadou bătrânei mele un Tv color. Am nevoie de hârtii şi de un „plastic” proaspăt mâine dimineaţă. „Plasticul” sunt cărţile de credit. Dositorul insistă: „Trebuie să fie neapărat foarte proaspete, nu mai vechi de

două sau trei ore”. Altfel spus înainte ca păgubaşul să aibă timp să-i anunţe pe cei de la American Express sau Diners Club că i-au şutit cărţile de credit. Şuţul execută comanda. Păstrează paraii pe care-i găseşte – dacă-i găseşte – în portofel şi primeşte şi de la cel care i-a dat comanda două sau trei sute de mangoţi pentru actele de identitate şi cărţile de credit. Mişto, nu-i aşa?

De la stradă la stradă decorul se schimbase încetul cu încetul. Nu trecuseră nici cinci minute de când părăsiseră cheiurile şi peisajul dezolant al cocioabelor din jurul docurilor dispăruse, făcând loc străduţelor înguste ale vechiului cartier Brooklyn Nighte, cu reşedinţele sale particulare construite din piatră maro, ornamentate cu graţioase scări exterioare, rampe în feronerie şi cu trotuarele plantate cu arbori fasonaţi cu grijă.

— Şi crezi că a fost cazul cu portofelul individului la care mergem? insistă fedul.

— S-ar putea foarte bine.

— Aşa, după tine, cam câţi hoţi de buzunare sunt în New York?

— Da’ dracu-i ştie: trei, patru, cinci sute!

Rand îi vârî sub nas ceasul de la încheietură, bătând furios cu degetul în geam:

— E deja trecut de ora unsprezece şi nenorocitul ăla de butoi trebuie să explodeze mâine, la prânz! Doar nu-ţi închipui că avem timp să punem laba pe cinci sute de şuţi? Să-l identificăm pe cel care a – sau n-a – furat portofelul individului, să descoperim cui a dat cărţile de credit, să găsim dositorul... Până mâine la prânz?... Eşti căzut în bibiloi, tăticu’?

— Şi ce-ai vrea să-ţi spun? suspină Angelo, cu un ton detaşat. Pentru moment altceva mai bun nu avem. De fapt, fiule, pentru moment nu avem DECÂT ASTA!

Tocmai intraseră pe Fulton Street şi vedeau Cadman Plaza, aproape de intrarea pe rampa ce conducea spre Podul Brooklyn.

— Şi dacă stau bine să mă gândesc, nici tu şi nici eu, nu-l putem împiedica să sară în aer. Şi nimeni de pe aici. Noi

nu suntem decât pe post de galerie. Barosanii de la Washington trebuie să-i scoată din căcat. Numai ei pot s-o facă. Nu nişte pârliţi ca noi.

*

Barosanii de la Washington practic nu mai ieşiseră din şedinţa începută cu două ore mai devreme şi la care participase şi primarul New York-ului. Pentru a da ziariştilor impresia unei zile obişnuite de lucru, preşedintele se străduia să-şi respecte calendarul oficial. Acum se întorsese în mijlocul consilierilor săi, din Comitetul de criză. Imediat puse întrebarea care se găsea, de fapt, pe buzele tuturor:

— Veşti de la Tripoli? Gaddafi e pregătit să stea de vorbă cu noi?

— Am vorbit la telefon cu ambasada noastră, răspunse secretarul de stat adjunct. Însărcinatul nostru cu afaceri e tot la cazarma din Bab al-Azizia. Nimeni nu pare să aibă habar de ceva.

Harold Green, secretarul de stat de la Apărare, se juca cu pipa. Părea că gândeşte cu voce tare.

— Faptul că distrugătorul Allan a putut intercepta o convorbire telefonică a lui Gaddafi nu-i o dovadă suficientă. Nimeni nu l-a văzut pe libian de la începutul acestei afaceri. Nimeni nu l-a auzit proferându-şi direct ameninţarea. E vorba de o escaladă atât de fantastică în practica şantajului încât trebuie să ne punem anumite întrebări. Ce dovadă avem că e chiar el în spatele şantajului? Ar fi imposibil ca acum să fie prizonier în propriul său C.G., în mâinile unor palestinieni fanatici?

Atenţia generală se îndreptă spre directorul C.I.A.

— Noi am prevăzut o astfel de eventualitate, le spuse amiralul Bennington, şi răspunsul nostru este NU. Programul nuclear libian a fost dintotdeauna un domeniu exclusiv al colonelului Gaddafi. În ceea ce-i priveşte pe palestinieni, i-a ţinut întotdeauna bine în lesă. Printre

altele, laboratoarele noastre tocmai ne-au confirmat că vocea de pe casetă îi aparţine.

— Mai bine mai târziu, decât niciodată, mârâi preşedintele.

Bennington surâse jenat.

— După analiza pe care am făcut-o înregistrării de pe Allan, reluă el, rezultă că nu face obiectul nici unei constrângeri.

— Un motiv în plus pentru a încerca să-i vorbim de urgenţă, sublinie Eastman.

— Absolut! întări preşedintele înainte de a-l interpela pe directorul F.B.I.:

— Ce mai e nou la New York?

Joseph Holbon se pregătea să-i răspundă când o lumină roşie începu să clipească pe telefonul secretarului de stat adjunct.

— Domnule preşedinte, Centrul Operaţional al Departamentului de Stat este pe cale să primească un cherokee nodis de la Tripoli – un „cherokee nodis[28]" e o telegramă având cea mai înaltă prioritate în sistemul de transmisiuni al Departamentului de Stat – ne-o vor trimite în câteva secunde, îi anunţă Middleburger.

Pe măsură ce sosea la etajul şapte al Departamentului de Stat, telegrama codată era înghiţită de un calculator care o decoda şi o expedia – folosind un telescriptor special – Centrului de telecomunicaţii care servea sala Consiliului Naţional al Securităţii. Middleburger abia terminase convorbirea când un ofiţer îi aduse lui Eastman telegrama de la Tripoli.

— Domnule preşedinte, însărcinatul cu afaceri tocmai s-a întâlnit cu Gaddafi.

— Şi?

— Gaddafi declară că tot ce-a avut de spus a spus pe caseta pe care ne-a trimis-o. Refuză să vorbească cu dumneavoastră.

---

[28] Denumirea a fost aleasă de secretarul de stat Dean Rusk în semn de omagiu pentru Cherokee Country, comitatul din Georgia unde se născuse.

PARTEA A ŞASEA

„VULTUR CĂTRE BAZA VULTURILOR! BÎRLOGUL VULPII A ÎNTRERUPT LEGĂTURA!”

Rău am făcut înjurându-i pe poliţai, îşi zicea importatorul Gerald Putman. Nici măcar nu se deranjase să mai depună plângere după dispariţia portofelului, convins, ca oricare alt cetăţean în situaţia sa, că plângerea, oricum, n-ar fi determinat intervenţia unei poliţii care avea altele pe cap. Şi cu toate astea, avea în birou un inspector, după toate aparenţele cu un grad mare în ierarhia poliţiei, un agent F.B.I. şi şeful brigăzii hoţi de buzunare, toţi trei arzând de nerăbdare să afle ce se întâmplase cu portofelul său.

— Perfect, domnule Putman, spuse Angelo Rocchia, dar să mai recapitulăm încă o dată. Deci v-aţi petrecut întreaga dimineaţă a zilei de vineri aici, în acest birou. Apoi, pe la...

— Douăsprezece şi jumătate...

Poliţistul verifică bucăţica de hârtie pe care îşi luase notiţe.

— Bun, aşa. La douăsprezece şi jumătate v-aţi dus la piaţa de peşte din Fulton Street, ca să mâncaţi la Luigi. Pe la orele două aţi băgat mâna în buzunar să scoateţi portofelul şi să plătiţi nota cu cartea de credit American Express. Atunci aţi descoperit că v-a dispărut portofelul. Corect?

— Corect.

— Atunci v-aţi întors aici, unde aveţi numerele tuturor cărţilor de credit, şi i-aţi cerut secretarei să anunţe diverselor societăţi bancare dispariţia lor.

— Aşa e.

— Şi v-a fost aşa de greu să-l anunţaţi şi la poliţie? că doar comisariatul e chiar peste drum!

Putman surâse stingherit.

— Îmi pare rău, inspectore, dar m-am gândit că, la câte aveţi pe cap, numai portofelul meu vă mai lipsea.

Angelo îşi fixa interlocutorul cu insistenţă. Era un bărbat cam la patruzeci de ani, de talie mijlocie, bine făcut, cu păr negru buclat şi tenul mat, de mediteranean.

— Acum să încercăm să reconstituim ce aţi făcut vineri dimineaţa, îi spuse inspectorul newyorkez. În primul rând, unde vă ţineţi de obicei portofelul?

— Aici, zise Putman, arătând spre buzunarul din dreapta de la spatele pantalonului din flanelă gri.

— Îmi închipui că în dimineaţa aceea purtaţi un sacou şi un pardesiu, interveni Tommy Malone, şeful brigăzii hoţi de buzunare.

— Bineînţeles. Pot să vi le arăt.

Deschise o debara şi scoase un sacou de tweed gri în carouri şi un pardesiu de aceeaşi culoare cu guler de blană. Poliţistul examină cele două piese de îmbrăcăminte şi-i arătă despicătura din spate.

— E foarte practică pentru şuţi, zise Malone surâzând.

Îndrumat de Angelo, importatorul le povesti cum şi-a petrecut dimineaţa zilei de vineri 11 decembrie. Îşi părăsise casa din Obyster Bay, în Long Island, cu câteva minute înainte de ora opt. Ca de obicei, soţia îl condusese la gară. Cumpărase Wall Street Journal şi aşteptase pe peron două minute trenul de 8.07. Se aşezase lângă prietenul şi partenerul său de squash, Grant Ottley, un director de la I.B.M. Coborâse la staţia terminus de pe Flatbush Avenue în Brooklyn, şi mersese pe jos până la birou. Nu-şi amintea de nimic anormal sau ciudat, nici în tren şi nici în gară, cu atât mai puţin în timpul deplasării spre birou. Nimeni nu-l împinsese sau lovise şi nici nu

remarcase vreo mişcare mai deosebită în jurul său. Pe scurt, nimic care să-i atragă atenţia.

— Se pare că avem de-a face cu opera unui adevărat artist, comentă Malone cu admiraţie.

— Sunt în plop, şi plopu-n aer, suspină Angelo, nedumerit.

Se ridică şi începu să se plimbe nervos prin birou.

— Domnule Putman, o să vă arătăm câteva fotografii. Nu vă grăbiţi. Examinaţi-le cu cea mai mare atenţie şi spuneţi-ne dacă credeţi că aţi mai văzut pe undeva vreuna dintre figurile acestea.

Dacă e adevărat că tinerii se formează şi călătorind, băieţii şi fetele, cărora şeful brigăzii hoţi de buzunare le înşira fotografiile pe biroul importatorului, trebuiau să constituie o elită culturală deosebită, remarcabilă! Puţini globe-trotteri puteau pretinde, într-adevăr, că au asemenea cunoştinţe despre capitalele lumii. Nici o adunare internaţională, fie ele Jocurile Olimpice de la Montreal, Lake Placid sau Moscova, alegerea Papei la Vatican, Jubileul reginei Elizabeth la Londra, campionatul mondial de fotbal de la Buenos Aires nu puteau avea loc fără prezenţa lor, ce-i drept prea puţin dorită. În afara acestor evenimente spectaculoase, domeniile lor de predilecţie rămâneau câmpurile de curse, marile magazine, gările, bisericile şi alte locuri deosebit de frecventate. Toţi aceşti indivizi detestau singurătatea. Ei reprezentau crema mondială a hoţilor de buzunare.

Aproape toţi indivizii cu părul negru şi cu tenul mat, ale căror poze treceau prin mâinile lui Gerald Putman, erau de origine columbiană. Aşa cum Ţara Bascilor exportă cei mai buni ciobani, iar Anversul şlefuitorii de diamante, această ţară din America Latină exporta cafea, smaralde, cocaină şi hoţi de buzunare. Există pe mizerabilele *calles* din Bogota, capitala Columbiei, o adevărată întrecere între şcolile de şuţi. Copii de ţărani săraci sunt vânduţi proprietarilor acestor şcoli pentru a-şi face ucenicia în această meserie. În Piaţa Bolivar sau pe Avenida Santander, specialiştii din şcoli îi învăţau trucurile artei

lor: cum sa taie un buzunar cu o lamă de ras, cum să desfacă o poşetă, cum să desfacă brăţara unui ceas de mână. Proba finală consta din subtilizarea unor obiecte de pe un manechin acoperit cu clopoţei.

După ce privise mai mult de cincizeci de fotografii, Putman rămase cu ochii lipiţi de fotografia unei brunete, superbe cu sânii provocatori sub un pulover mulat pe corp.

— Figura ei îmi spune ceva! Pe cinstea mea, asta pare a fi fătuca pe care era s-o răstorn mai zilele trecute pe scările de la intrarea în gară! Da, da... chiar-ea e. Acum îmi aduc aminte: citeam un prospect când m-am lovit de ea. A fost cam jenant. Tipa a trebuit să se agaţe de mine, ca să nu cadă!

— Domnule Putman, i-o tăie Angelo, chestia asta nu s-a întâmplat cumva vineri dimineaţa?

Importatorul închise ochii, încercând să-şi aducă bine aminte.

— Cred că da.

Angelo luă fotografia şi începu să examineze şi el chipul fetei, cu sâni generoşi, îndreptaţi obraznic spre fotograful poliţiei ascuns în mulţime.

— Nu dumneavoastră aţi îmbrâncit păpuşica asta, domnule Putman, ea vi s-a băgat în suflet! Şuţii sunt încântaţi să lucreze cu fetiţele astea cu lăptăriile bine dezvoltate. Ele vi le vâră sub nas, în timp ce complicele vă palmează portofelul. E un truc clasic!

Angelo remarcă o uşoară roşeaţă în obrajii importatorului.

— Nu vă faceţi prea multe griji, domnule Putman. Îţi pierzi întotdeauna puţin capul când dai de-o gagică cu un balcon bine garnisit. Chiar şi oamenii din Oyster Bay, precum dumneavoastră.

*

Primarul New York-ului urmărea cu o mirată iritare manejul specialistului în probleme de apărare civilă, pe

care-l cărase cu el la Washington în avionul pus la dispoziţie de preşedintele Statelor Unite. Jeremy Oglethorpe alerga dintr-un colţ într-altul al biroului prefectului poliţiei pentru a-şi agăţa diagramele, tabelele şi hărţile sale cu dinamismul unui agent de publicitate, ce prezintă o campanie de promovare a unei noi mărci de pastă de dinţi. Şi mai are tupeul să fredoneze marşul triumfal din Aida! se sufoca de indignare Abe Stern.

— Perfect! exclamă satisfăcut Oglethorpe, aruncând o privire părintească tuturor materialelor care reprezentau munca sa de mai mulţi ani.

— Chemaţi-l pe Walsh! ordonă prefectul.

Timothy Walsh, de origine irlandeză, treizeci şi şapte de ani, un metru nouăzeci şi şase de centimetri, nişte ochişori maliţioşi şi o mutră de boxer, cu nasul stâlcit, era ofiţerul responsabil cu serviciul de protecţie civilă al poliţiei newyorkeze. Activ, ambiţios, fusese luat din divizia de informaţii şi pus să reanime acest serviciu muribund. Şi reuşise s-o facă. Toate catastrofele susceptibile să lovească New York-ul erau de resortul său. În mod deosebit cele care erau subiectul favorit al mediilor de informare, precum mareele, taifunurile, viscolele, întreruperile gigantice de curent, toate nenorocirile care puteau înmuia inima prefectului de poliţie, permiţând umflarea bugetului şi întărirea echipelor. În mod paradoxal, problemele evacuării şi apărării pasive, în caz de atac nuclear, erau pe ultimul loc în preocupările sale. Căci, explica el, nimeni nu vroia să audă de astfel de lucruri. Când le pomeneai de aşa ceva, toţi îţi replicau supăraţi: „Mai lasă-mă, neică, cu sovieticii şi cu bombele lor. Tu nu vezi că am ditamai mormanul de zăpadă în faţa garajului?” Filozofia sa în privinţa chestiunii cu pricina era rezumată în principiu de următoarea frază, nu lipsită de cinism: „N-am pierdut niciodată ocazia de a mă ruga pe altarul ororilor nucleare, la Washington, dar de fapt mă rugam să obţin bani federali pentru cauzele care interesează cu adevărat pe newyorkezi, ca, de exemplu,

cumpărarea de grupuri electrogene în vederea următoarei pene de curent!”

Walsh intră fluierând. La vederea atâtor feţe simandicoase, dezinvoltura îi dispăru brusc. Primarul îi sări literalmente în cap.

— Walsh, avem sau nu un plan de evacuare a New York-ului?

Ofiţerul rămăsese cu gura căscată. Ce era cu întrebarea asta brutală? Ce dracu’ se întâmpla acolo?

În realitate, un astfel de plan exista. Purta chiar şi un nume, extrem de sforăitor: „Plan operaţional de supravieţuire pentru zona ţintă a New York-ului”, Volumul I – „Plan de bază”. Concepută în anul 1972, veritabilă cărămidă de peste două sute de pagini, era considerată de toţi inutilă, fără valoare. Se vorbea chiar de hârtie igienică. Nici chiar Walsh nu-l citise vreodată. Şi din câte ştia, nimeni din serviciul său n-o făcuse până atunci.

— Domnule prefect, ultima oară când a fost vorba de o problemă de evacuare era în decembrie 1977. Societatea Consolidated Edison vroia s-o apuce pe East River în sus cu un vas încărcat cu gaze lichefiate, până la un depozit de-al lor din Berrian Island. Ne-au întrebat dacă am fi capabili să organizăm evacuarea cartierelor din East Side în cazul în care se vor semnala pierderi de gaze sau, Doamne fereşte, accident la navă sau la rezervoare.

— Bine, şi?

— Şi e absolut imposibil!

Prefectul de poliţie se burzului.

— Bine, Walsh, ia aşează-te tu acolo şi ascultă ce zice specialistul care ne-a venit de la Washington.

Fierbând de curiozitate, ofiţerul de poliţie îşi aşează trupul masiv pe canapeaua bleu a prefectului. Îl privi pe Oglethorpe cum îşi ocupa locul în faţa hărţilor. I se părea că recunoaşte vag capul ce se agita deasupra papionului negru cu buline albe.

Oglethorpe ţinea în mână un băţ indicator.

— Din fericire, problema evacuării New York-ului este una din cele pe care noi le-am studiat cu cea mai mare

grijă, începu el cu un surprinzător optimism. Cred că nu mai e nevoie să vă spun că e totuşi vorba de o acţiune colosală. Intervalul minim de timp în care simulările noastre au dovedit că se poate goli oraşul e de trei zile.

— Trei zile! sughiţă Abe Stern. Nebunul ăla de arab nu ne lasă decât treizeci de ore!

— Să aprofundăm puţin problema, nu descurajă Oglethorpe. Manhattan-ul fiind o insulă mai mult lungă decât lată, suntem obligaţi să luăm, de asemenea, în calcul şi evacuarea foarte numeroaselor periferii care vor fi, fatalmente, situate în zona de risc.

— Una peste alta, de câţi oameni e vorba?

— Unsprezece milioane!

Primarul scoase un muget disperat. Walsh îl privea cu simpatie pe bătrânul din faţa sa. În ceea ce-l priveşte, îşi satisfăcuse curiozitatea. Isuse Cristoase! îşi zicea el, păi numai o bombă nucleară poate justifica evacuarea a unsprezece milioane de oameni.

— Prima măsură ce trebuie luată, continuă netulburat expertul, Washington-ului, e să închideţi toate căile de acces în oraş şi să le faceţi cu sens unic, adică spre exterior. Nenorocirea e că numai 21% dintre locuitorii Manhattan-ului dispun de o maşină – statistici, cifre, date erau mediul în care Oglethorpe se simţea precum peştele în apă – asta înseamnă că restul trebuie să fugă cu alte mijloace. Vor trebui rechiziţionate toate autobuzele şi va trebui să puneţi mâna pe toate camioanele. Din fericire, dispunem de metrou. Va trebui să umpleţi ochi toate ramele, să le daţi drumul pe căile expres şi să ordonaţi mecanicilor să nu se uite la vitezometru. Va trebui să trimiteţi cea mai mare parte a lor în direcţia zonei Bronx. La cap de linie oamenii vor coborî şi o vor lua la picior.

— V-aţi gândit vreodată la chermeza ce şi-o vor oferi tâlharii? îl întrerupse prefectul, încă sub efectul jafurilor ce urmaseră uriaşei pene de curent din decembrie 1977.

— Bineînţeles, nu hoţii vă lipsesc în oraş, recunoscu Oglethorpe. Dar dacă nişte indivizi sunt dispuşi să-şi asume riscul de a fi dezintegraţi, alergând să fure un

televizor în culori, ca şi când miercuri Manhattan-ul ar mai fi tot acolo, treaba lor!

— Şi unde veţi evacua aceste milioane de oameni? se nelinişti Abe Stern. Doar n-o să-i aruncaţi pe Stradă în gerul ăsta polar?

Nu exista întrebare care l-ar fi putut prinde pe picior greşit pe Oglethorpe. Îşi bombă pieptul şi îşi aranjă papionul.

— Domnule primar, evacuarea populaţiilor în caz de urgenţă se bazează pe conceptul zonelor zise de risc şi pe zonele zise de primire. Problema constă în a muta cât mai multe persoane posibil din zonele de risc, suprapopulate, spre zonele de primire, subpopulate. Dat fiind termenul extrem de scurt de care dispunem, vom cere zonelor periferice de a primi refugiaţii.

Minunat! se gândea locotenentul Walsh. Imaginaţi-vă puţin ce mutră va face şeful poliţiei din Scarsdale când îi vom spune: „Scumpule, pregăteşte-te, că-ţi vom trimite în vacanţă o juma' de milion din-ăi mai buni negri pe care-i avem prin Harlem!

— Bine, şi cu bătrânii, infirmii, mă rog, toţi cei care nu se pot deplasa? se nelinişti din nou primarul.

Oglethorpe ridică trist din umeri.

— O să le spunem să se târască şi ei cum pot până în subsoluri sau adăposturi. Şi să nu uite să-şi ia Biblia cu ei. Căci nu le mai rămâne altceva de făcut decât să se roage.

*

Oglethorpe prevăzuse totul în monumentalul său studiu de 195 de pagini. Totul era conştiincios descris acolo, analizat, clasificat. Din el puteai afla că există 3 800 000 de unităţi locuibile în zona de risc nuclear, cu o medie a ocupării de trei persoane; că fiecare sector poştal al New York-ului avea în medie circa 40 000 de locuitori, 19 400 de locuinţe şi 4 500 de automobile; că s-ar fi putut utiliza 310 avioane de linie cu peste 200 de locuri, care, plecând

de pe opt aeroporturi, cu o frecvenţă de 71 de zboruri pe oră, timp de trei zile, făceau posibilă evacuarea pe calea aerului a unui număr de exact 1 022 400 locuitori. Vagoane, locomotive, mecanici, tot ceea ce priveşte cele şase reţele de cale ferată ce serveau New York-ul fuseseră şi ele incluse în calcul. Toate frecvenţele de trafic imaginabile fuseseră simulate pe calculator până ce ajunsese la o rotaţie a convoaielor ce permitea evacuarea cu o cadenţă de 80 000 de locuitori pe oră. Inventarul mijloacelor de transport maritim fusese făcut cu aceeaşi grijă. Feriboturi remorchere, barje, şlepuri, drăgi, platforme plutitoare şi vase de plăcere făceau parte din categoria mijloacelor de evacuare. Oglethorpe petrecuse săptămâni la rând pentru a stabili, folosind hărţi rutiere, itinerariile cele mai rapide de evacuare pentru a permite populaţiei să scape de un holocaust. Da, totul fusese gândit cu o rigoare impecabilă chiar şi faptul că 250 000 de locuitori s-ar fi putut revolta că nu şi-ar fi putut lua cu ei câinii, pisicile, canarii şi peştişorii din acvarii, chiar şi faptul că o jumătate de milion de newyorkezi nu au valize. Dar acest plan era gândit pentru o evacuare în trei zile trei zile ale unei plecări metodice, ordonate, şi nu o cursă nebună spre poduri, cum ar fi impus-o situaţia de faţă.

Oglethorpe scutură din cap, ca pentru a alunga imaginea de coşmar care-i întunecase brusc spiritul meticulos.

— Bineînţeles că şoselele şi reţeaua metroului vor fi principalele noastre căi de evacuare. Va trebui să menţinem cu orice preţ un flux normal de vehicule pe căile ce duc la ieşirea din oraş. Există mai multe căi de a asigura acest lucru. Fie eşalonând plecările în ordine alfabetică, difuzând instrucţiunile corespunzătoare la radio şi televiziune, de exemplu, plecarea imediată a posesorilor de maşini ale căror numere încep cu litera A; fie plecând de la numerele pare şi impare de înmatriculare. Sau, altă soluţie, plecând de la sectoarele poştale şi alegând, în primul rând, cartierele cele mai ameninţate din centrul oraşului.

— Domnule expert, se pare că uitaţi că oraşul ăsta e, totuşi, o insulă, îl întrerupse prefectul poliţiei. Veţi avea maşini în pană, cu radiatoare sparte, motoare calate, fără benzină, care vor bloca drumurile, podurile, tunelurile. Vă mai amintiţi de imaginile atroce ale exodului pe şoselele Franţei anului 1940?

Din ce în ce mai enervat Timothy Walsh nu-şi mai putea stăpâni furia. „Visez, îşi zicea el. Nu se poate, toate astea nu-s adevărate! Îi privea cu milă pe primar şi pe prefect. Păreau atât de afectaţi, aşa cum stăteau şi ascultau ca nişte şcolari silitori, ca şi când, în adâncul sufletului lor, ar îi sperat că vorbăria aia frumoasă s-ar fi putut materializa într-un fel sau altul”.

Se hotărî să intervină.

— Ascultaţi, domnule expert, mie mi se pare că n-aţi înţeles prea bine cum se vor petrece lucrurile în adevăratul New York, nu în cel din imaginaţia dumneavoastră. O să-i spuneţi domnului Abbot să se urce în maşină şi s-o ia din loc? Şi vă închipuiţi că domnul Rodriguez din Brooklyn va sta culcat pe-o rână, privind cum domnul Abbot o şterge? O să vă spun eu ce-o să facă domnul Rodriguez: se va posta în prima intersecţie, cu flinta lui ruginită şi cu buzunarele pline de gloanţe, şi-i va zice domnului Abbot să iasă din rabla lui, dându-i de înţeles că mersul pe jos e mult mai sănătos şi se va instala el la volan.

Oglethorpe protestă indignat.

— Dar poliţia pentru asta este: ca să prevină astfel de incidente!

— Poliţia? Glumiţi! Ce vă face să credeţi că poliţaii noştri se vor supune? Puteţi fi siguri că jumătate din ei vor alerga, în prima intersecţie, cu pistolul de serviciu în mână, la fel ca domnul Rodriguez, ca să oprească prima rablă care trece pe acolo. S-o şteargă şi ei în munţi – Walsh dădu din cap – toată această minunată combinaţie funcţionează, dar cu o condiţie: folosiţi soldaţi. Dar aici aveţi de-a face cu o hoardă înspăimântată de civili nedisciplinaţi!

— Calm, Walsh! Ţine-ţi gura! îi reteză avântul prefectul de poliţie, deşi ştia că acesta are perfectă dreptate.

— Cum aveţi de gând să avertizaţi populaţia? întrebă primarul, foindu-se pe scaun.

Locotenentul Walsh prinse întrebarea din zbor.

— Haideţi să vă spun eu, domnule primar, cum NU PUTEŢI avertiza populaţia. Nu o veţi putea avertiza cu sirenele municipalităţii dumneavoastră! Acestea nu funcţionează!

Walsh făcea aluzie la reţeaua de şapte sute de sirene instalată la New York în anii ’50, din ordinul guvernatorului Rockefeller în timpul războiului rece. Cele mai multe dintre ele rugineau, pierdute cine ştie pe ce acoperişuri. Una dintre sirene sfârşise chiar prin a storci o paşnică trecătoare prin Herald Square, căzând în gol de pe un acoperiş.

— Vom folosi radioul şi televiziunea, răspunse Oglethorpe, fără să se lase intimidat, în scopul de a ţine legătura prompt şi permanent cu populaţia. Toate mesajele noastre vor trebui să fie cât mai concrete cu putinţă. Oamenii vor trebui să aibă sentimentul că executăm un plan sistematic, că nimic nu e lăsat la voia întâmplării, că ne ocupăm de ei de cum ajung la destinaţie, că se face totul pentru a se evita panica.

Se întoarse spre una din planşe. Avea ca titlu un singur cuvânt scris cu litere groase: „LUAŢI...”

— Putem prezenta această planşă la televiziune, ca oamenii să ştie ce să ia cu ei.

Ochişorii lui Walsh priveau miraţi tabelul, rotunzi ca nişte bile: „...Ciorapi de schimb, un termos cu apă potabilă, un deschizător de conserve, lumânări, chibrituri, un aparat de radio cu baterii, o periuţă de dinţi, un tub cu pastă de dinţi, o cutie de tampax, un sul de hârtie igienică, un tub de aspirină, carnetul de la Securitatea socială...” Oglethorpe întoarse planşa. Pe verso era o a doua listă cu titlul: „NU LUAŢI”. Se rezuma la trei articole: arme de foc, stupefiante, alcool.

Expertul ăsta e genial! se extazie Timothy Walsh. A reuşit să găsească exact cele trei articole fără de care nici un locuitor al acestui minunat oraş n-ar fi conceput s-o ia din loc în caz de pericol!

Oglethorpe îşi bombă din nou pieptul.

— E o chestiune de organizare. Totul e să ne conducem cât mai bine afacerile. Aş vrea să facem imediat o recunoaştere din elicopter a tuturor căilor de evacuare. Apoi aş vrea să mergem în Bronx, să vorbim cu cei de la direcţia metroului din Jay Street.

Dumnezeule mare! mârâi Walsh. Jay Street e în Brooklyn. Tipul ăsta vrea să salveze New York-ul şi el habar nu are care-i Bronx-ul şi care-i Brooklyn-ul!

— Un minut, vă rog! interveni Abe Stern, mi se pare că aţi uitat cu toţii de adăposturile antiaeriene. E un element esenţial al apărării pasive şi, din câte ştiu eu, e unul dintre cele mai bune sisteme de adăposturi antiaeriene din lume. Ce mai aşteptăm? Să-l folosim!

Oglethorpe exulta: sigur că o deşcă bătrână ca el în ale apărării civile nu putea fi lipsită de interes pentru adăposturile newyorkeze, care şi ele fuseseră construite sau amenajate tot în anii cincizeci. Comandamentul geniului din U.S. ARMY şi departamentul municipal al lucrărilor publice înregistraseră şaisprezece mii de pivniţe sau localuri subterane, care puteau primi şase milioane şi jumătate de locuitori. Bugetul municipal şi ajutorul federal înghiţiseră zeci de milioane de dolari pentru a echipa aceste refugii cu provizii şi materiale necesare supravieţuirii pe timp de cincisprezece zile a celor adăpostiţi în ele: bomboane vitaminizate şi biscuiţi proteici, înveliţi într-un ambalaj special, cerat, doisprezece biscuiţi de persoană, de trei ori pe zi, furnizau o raţie minimă de supravieţuire de şapte sute cincizeci de calorii, truse medicale de prim-ajutor, penicilină, apă potabilă în recipiente speciale, care se puteau transforma în WC-uri chimice, hârtie şi prosoape igienice. Găseai chiar şi mici contoare Geiger pentru ca ocupanţii adăposturilor care

mai supravieţuiau loviturii nucleare să poată măsura nivelul radiaţiilor ruinelor de deasupra capetelor lor.

— Bineînţeles, Excelenţa Voastră, se grăbi să-i răspundă Oglethorpe, aceste adăposturi constituie un element capital în programul nostru. În mod special pentru persoanele care nu pot fugi. Va fi suficient să le spunem unde să se ducă. Aş vrea să procedăm de urgenţă la o inspecţie rapidă a câtorva din aceste adăposturi în compania locotenentului Walsh, pentru a aprecia capacitatea lor de primire.

— Faceţi-o imediat, domnule Oglethorpe! îi zise primarul, şi să fiţi aici peste trei ore şi jumătate cu un plan de evacuare executabil imediat!

Oglethorpe şi Walsh ieşiră imediat. Prefectul Bannion se întoarse atunci spre primar. Erau buni prieteni de peste douăzeci de ani.

— Abe, tu ce gândeşti de fapt despre toate astea? îl întrebă el.

— Dacă vrei să ştii adevărul, Michael, am încetat să mai gândesc... Încerc, mai degrabă, să mă rog... Şi-mi dau seama că nu prea sunt în stare s-o fac.

*

Era aproape ora cinci a după-amiezii zilei de luni 14 decembrie, când, în sfârşit, generalul Henri Bertrand, directorul S.D.E.C.E., reuşi să revină în biroul său, după întâlnirea cu Paul Henri de Serre, inginerul care condusese lucrările de construcţie a reactorului vândut Libiei de Franţa. Pe biroul său se găseau patru pachete trimise de cei de la D.S.T. Conţineau dosarele privind pe toţi francezii implicaţi în realizarea proiectului atomic libian, ca şi transcrierile intercepţiilor tuturor convorbirilor telefonice pe care le avuseseră cu Franţa.

Aceste transcripţii nu reprezentau decât o infimă parte, a recoltei culese în fiecare zi de laboratorul de telecomunicaţii al D.S.T. instalat la ultimul etaj al

cartierului general din strada Saussaies, în spatele Ministerului de Interne. În sala cu aer condiţionat şi presurizată, în care nu pătrundea nici cel mai mic fir de praf, tehnicienii mânuiau o întreagă panoplie de aparate ultrasensibile, capabile să înregistreze emisiile şi comunicaţiile telefonice internaţionale, care aveau ca origine sau destinaţie teritoriul francez. Tot ce se recolta era stocat pe calculator şi apoi „smântânit” electronic după un evantai de chei care permitea o explorare instantanee a informaţiilor culese.

Bertrand tocmai începuse să frunzărească dosarele primite, când fu deranjat de soneria telefonului. Era consilierul său ştiinţific, Patrick Cornedeau.

— Patroane, rapoartele misiunilor de inspecţie au sosit de la agenţia din Viena acum o oră. Abia am terminat să le citesc. Trebuie să vă văd imediat, îi zise el.

Cornedeau intră câteva secunde mai târziu cu un braţ de hârtii purtând antetul O.N.U. Bertrand îşi manifestă surprinderea.

— Dumnezeule mare! A trebuit să înghiţi tot mormanul?

— La dracu’, bineînţeles că da, îi răspunse tânărul inginer, frecându-şi fruntea cu degetele. Şi sunt complet nedumerit!

— Perfect, îl aprobă generalul. În meseria noastră e cu mult mai bine să fii nedumerit, decât să fii sigur!

Cornedeau pusese vraful de hârtii pe biroul şefului său şi începuse să le răsfoiască.

— Pe data de 7 mai, anul acesta, libienii au avertizat Agenţia de inspecţie a instalaţiilor nucleare de la Viena că au belele, deoarece au descoperit urme de radioactivitate în sistemul de răcire a reactorului. Au declarat, de asemenea, că au descoperit o defecţiune la încărcătura de uraniu, care servea drept combustibil în reactor, din această cauză l-au oprit pentru înlocuirea containerelor defecte. Agenţia a trimis imediat trei inspectori la Tripoli: un japonez, un suedez şi un nigerian. Oameni foarte la locul lor... Au asistat la scoaterea barelor de uraniu şi la transbordarea lor în bazinul de răcire. Au pus cu mâna lor

în bazin camerele de control foto de care v-am povestit azi dimineaţă. Şi de atunci au mai făcut două inspecţii.

— Şi rezultatul?

— Totul e în regulă.

— Atunci nu văd de ce te-ai impacienta! îi zise mirat generalul.

— Beleaua e alta... – Cornedeau se ridică şi se duse spre foaia de carton care rămăsese prinsă de zid – şi anume că plutoniul, ca mai toate elementele, există sub forma diferiţilor izotopi, un fel de variaţiuni pe aceeaşi temă. Ca să realizezi o bombă ai nevoie de plutoniu 239, foarte, foarte pur. Plutoniul de calitate aşa-zis „militară”. Or, plutoniul obţinut din uraniul ars în reactoarele de tipul celui din Libia conţine în mod obişnuit, un procent extrem de mare dintr-un alt izotop, plutoniul 240. Se poate face o bombă şi cu plutoniu 240, dar e chinul dracului, nu merită efortul.

— Tot ce-mi spui e nemaipomenit de interesant, îi zise nerăbdător Bertrand, dar tot nu văd ce te nelinişteşte!

— Durata, domnule general! Cu cât uraniul stă mai puţin în reactor, cu atât mai mult plutoniu 239 se produce în urma procesului de reacţie.

Generalul îşi slăbi nodul cravatei. Obrajii săi, de obicei îmbujoraţi, se făcuseră pământii.

— Şi ce calitate de plutoniu s-a produs la scoaterea uraniului din reactor?

— Asta e ceea ce mă nelinişteşte. – Cornedeau reveni la rigla sa specială de calcul pentru a verifica încă o dată calculele făcute în minte – pentru a obţine un plutoniu ideal, de puritate 97%, calitate militară, cu uraniul folosit în acest tip de reactor, trebuie ca acesta să stea în inima reactorului timp de numai douăzeci şi şapte de zile.

Se întoarse spre Bertrand.

— Patroane, din rapoarte rezultă că exact douăzeci şi şapte de zile au stat şi barele scoase de libieni din reactorul lor!

*

Iniţiativa acelei şedinţe din P.C.-ul subteran al New York-ului aparţinuse lui Quentin Dewing, directorul F.B.I., care hotărâse să facă un fel de bilanţ, la fiecare nouăzeci de minute, cu toţi responsabilii diverselor compartimente angajate în operaţiunile de cercetare. Dădu cuvântul agentului federal însărcinat cu căutarea arabilor intraţi în regiunea New York-ului în ultimele şase luni.

— Washingtonul şi aeroportul „Kennedy” ne-au furnizat toate numele de care dispun, îi anunţă fedul. Sunt deja introduse în memoria calculatorului de alături. În total sunt 18 372. Enormitatea cifrei provocă un fel de undă de şoc printre participanţi. Am deja două mii de băieţi care aleargă să le ia urma. Până acum au controlat identitatea a 2 102 dintre ei. Cei pe care nu-i găsim când îi căutăm, dar care par a fi în regulă, îi plasăm în categoria albastră pe calculator. Cei care par a fi suspecţi au parte de fişele verzi. Cazurile evidente de infiltrare le clasificăm în categoria roşie.

— Câţi „roşii” din aceştia aveţi? îl întrebă Quentin Dewing.

— Pentru început, numai doi.

— Şi ce faceţi ca să puneţi mâna pe ei?

— Avem cincizeci de agenţi care se ocupă de cei verzi şi roşii. Pe măsură ce apar noi cazuri dubioase, trimitem alţi agenţi.

Dewing îl aprobă cu un semn din cap.

— Şi dumneata, Henri?

Întrebarea era adresată *fedului*, care fusese însărcinat cu coordonarea cercetărilor în port.

— Noi avansăm puţin mai repede decât am sperat, domnule Dewing. Serviciile de informaţii ale firmelor Lloyds de la Londra şi Maritime Association de pe Broad Street ne-au comunicat listele tuturor navelor pe care le căutăm, data sosirii, ora acostării la chei şi locurile de acostare folosite. Sunt 2 116 nave, adică circa o jumătate din navele sosite la New York în ultimele şase luni.

Echipele noastre au verificat deja peste 800 de facturi şi au controlat destinaţia mărfurilor de pe aproape jumătate din nave.

— Perfect. Şi dumneavoastră, domnule Booth? îl întrebă Dewing pe şeful brigăzilor NEST de căutare a explozibililor nucleari, dumneavoastră ce ne puteţi spune?

Booth îşi părăsi fotoliul şi se duse spre harta Manhattan-ului, care era fixată pe un perete.

— Echipele noastre sunt în întregime operaţionale de mai bine de două ore. Am două sute de furgonete şi cinci elicoptere care patrulează în partea de jos a Manhattan-ului. De la Canal Street până la Battery Park.

— Şi n-au descoperit nimic suspect până acum? îl întrebă nerăbdător Dewing.

— Cum dracu' nu! Beleaua cu materialul de detecţie de care dispunem e că nu detectează numai bombe nucleare. Detectează TOATE radiaţiile. Aşa încât am pus mâna pe o băbuţă care colecţiona deşteptătoare „BIG BEN" cu cadranul şi cifrele din radiu, am găsit depozitul de îngrăşăminte care aprovizionează juma' de oraş, plus doi indivizi care ieşeau dintr-un spital cu burta plină de barită, după o radiografie la stomac. Numai bomba nu!

Quentin Dewing se întoarse spre Harvey Hudson,; directorul F.B.I.-ului newyorkez.

— Am două ponturi, Quentin, declară acesta. Unul a sosit chiar acum câteva clipe de la Boston şi pare foarte promiţător. E vorba de unul dintre tipii care au stat în lagărele de antrenament ale lui Gaddafi. Iată-i fişa şi fotografia.

Le împărţi o foaie xeroxată.

— Sinho, Mahmoud. Născut la Haifa, la 19.07.1946. Imigrat în Statele Unite în anul 1962, în cadrul cotei speciale conform legii privind refugiaţii. Instalat la părinţii Săi: 19 Summer Drive, Quincy, Massachusetts. Naturalizat cetăţean american de Prima Curte districtuală, New York, în octombrie 1967. Înscris la universitatea din Boston, facultatea de gestiune administrativă, 1966–1970. Fişat de direcţia F.B.I. din Boston ca fiind militant O.E.P. şi colector

de fonduri, în 1972. Semnalat de C.I.A. că a intrat în Libia în februarie 1976. Corespondentul local confirmă prezenţa lui Sinho într-un lagăr de antrenament al fedaynilor palestinieni la Misratah, Libia, aprilie 1976. Plasat sub supravegherea direcţiei F.B.I. din Boston la reîntoarcerea în S.U.A., septembrie 1976. Suspectul şi-a abandonat toate activităţile politice pro-palestiniene. Întrerupt supravegherea la 23 mai 1977, conform rechizitoriului 9342/77 dat de Camera de punere sub acuzaţie. Cazier judiciar lipsă. Nici o suspiciune de participare la acţiuni criminale. Ultima adresă 49 Horace Road, Belmont, Mass.

Tipul a dispărut de la domiciliu ieri dimineaţă pe la zece şi de atunci n-a mai fost văzut, le spuse Hudson. Compania de telefoane i-a verificat linia. Primise un apel cu taxă inversă dintr-o cabină telefonică de pe Atlantic Avenue, Brooklyn, cu două ore mai devreme de plecarea sa precipitată. Circulă cu un Chevrolet verde cu numărul de înmatriculare din Massachusetts, având codul 792 K 83.

— Iată cea mai bună pistă de la începutul anchetei! exclamă Dewing, încântat. Şi celălalt pont?

— Unui dintre informatorii noştri, un peşte, negru legat de Frontul de eliberare portorican, ne-a semnalat că un mic traficant de droguri dintre cunoştinţele sale a dus nişte medicamente unei cliente arabe de la Hampshire House. Tipa a părăsit hotelul în această dimineaţă dând o adresă falsă – Hudson îşi consultă agenda – a trebuit să-l strângem serios cu uşa pe traficantul cu pricina până l-am făcut să vorbească. S-ar părea că fata l-a chemat. Un schimb de servicii între palestinieni şi portoricani. Tipa cunoştea parola. I-a cerut medicamentele pentru că nu vroia să ia o reţetă de la medic. Problema e că tipul se jură pe toţi sfinţii că nici măcar n-a văzut-o. I-a lăsat medicamentele la recepţie. Ceea ce s-a şi confirmat la recepţia hotelului.

Hudson se strâmbă şi-şi vârî agenda în buzunar. Apoi continuă:

— Le-am cerut celor de la Departamentul de Stat să ne furnizeze toate informaţiile privitoare la cererea de viză a

femeii suspecte şi, mai ales, să ne dea fotografia. Dar un consul idiot de la Beirut a trimis fotografiile cu cursa Pan Am, pentru că ambasada noastră în Liban nu are fax. Cretinul ăla putea să se ducă dracului cu ea la biroul de la Associated Press sau mai ştiu eu care agenţie care are şi transmisie belino!

— Chemaţi avionul înapoi la Beirut! sugeră Dewing.

— I-am spus să aterizeze la Roma. E mai aproape.

— Despre ce medicament era vorba?

— Despre Tagamet. E ceva pentru ulcer la stomac.

— E singurul indiciu până la sosirea blestematei ăleia de fotografii, conchise Dewing. Să căutăm, deci, un arab care suferă de ulcer!

Se întoarse spre Feldman.

— Şef, care sunt noutăţile de la oamenii voştri?

Şeful inspectorilor luă un aer plictisit.

— Din nefericire, nu cine ştie ce! Unul din inspectorii noştri, care anchetau în port, mi-a spus că a dat de urma unei încărcături de butoaie care a venit din Libia şi care a fost ridicată de un tip ce s-a folosit de acte furate. Dar greutatea acestor butoaie e net inferioară estimărilor atribuite obiectului pe care îl căutăm noi. Cu toate astea am trimis imediat o echipă la destinatarul mărfii. Nu se ştie de unde sare iepurele!

— Bine, şef! răspunse Dewing, vizibil iritat de faptul că un simplu inspector newyorkez a scurtcircuitat ordinea ierarhică şi, mai ales, conducerea F.B.I. Ţine-ne la curent!

Dewing tocmai pusese capăt şedinţei când un operator radio dădu buzna în cameră.

Domnule Booth, vă cheamă C.G.-ul formaţiunilor voastre! Unul dintre elicopterele de patrulare a descoperit radiaţii.

Booth o luă la fugă pe urmele operatorului radio până în sala de telecomunicaţii.

— Ce-aţi înregistrat? strigă el tehnicianului aflat la bordul elicopterului.

Cu greu putu să-i audă răspunsul din cauza zgomotului făcut de reductorul rotorului principal.

— Nivelul nouăzeci de milirazi.

Booth rămase cu gura căscată. Era vorba de o emisie considerabilă, cu atât mai mult cu cât era probabil ecranată de mai multe etaje până la nivelul acoperişului, unde fusese descoperită de aparatura elicopterului.

— De unde vin radiaţiile?

Booth se repezi la o hartă. Cu ajutorul a doi poliţişti newyorkezi, a reuşit să localizeze rapid zona de unde proveneau radiaţiile. Era vorba de un ansamblu de patru blocuri de locuinţe în cartierul Baruch, chiar pe malul East Riverului, la câteva zeci de metri de podul Williamsburg.

— Şterge-o imediat de acolo, să nu te repereze! îi ordonă Booth pilotului. Am să trimit furgonetele!

Apoi se năpusti pe scări şi se aruncă în maşina banalizată care-l aştepta în colţul Foley Square.

La Paris, generalul Bertrand se plimba prin birou, ca un leu în cuşcă, rumegând spusele consilierului său ştiinţific, în legătură cu rapoartele misiunilor de inspecţie ale Agenţiei de la Viena, privitoare la reactorul francez cumpărat de Libia. Îşi aprinse o nouă Gitane de la mucul alteia, se întoarse la birou şi se lăsă să cadă în fotoliu.

— Ce mă deranjează e că onorabilul domn de Serre n-a scos nici măcar un cuvinţel despre această oprire a reactorului, îi spuse lui Cornedeau.

— Probabil că s-a gândit că e vorba de un accident mult prea tehnic pentru a fi cu adevărat interesant pentru dumneavoastră.

Bertrand scoase un scurt oftat şi deschise unul din dosarele trimise de cei de la D.S.T.

— Va trebui să examinăm foarte serios toate hârţoagele astea. Îţi dai seama ce scandal va fi dacă se dovedeşte că libienii au făcut rost de plutoniu cu ajutorul reactorului nostru? Şi, mai ales, dacă se mai dovedeşte şi că au fost ajutaţi de un oarecare inginer francez? Ne scot ochii americanii!

Degetul generalului frunzărea mormanul de plicuri marcate cu ştampila roşie „Ultra Secret”, până îl găsi pe cel care avea înscris: Paul Henri de Serre.

— În ceea ce mă priveşte, vreau să încep cu dosarul colecţionarului ăsta de pietre!

*

Angelo încă mai chicotea pe înfundate.

— E realmente reconfortant să constaţi ce eforturi face poliţia pentru a ajuta un simplu cetăţean să-şi regăsească portofelul, le spusese Gerald Putman, luându-şi rămas bun de la cei trei poliţişti în pragul uşii biroului respectiv.

De cum urcaseră în maşină, Angelo se întorsese spre Tommy Malone, şeful brigăzii hoţi de buzunare.

— O.K. Tommy, ce ştii despre gagica asta?

Malone scoase o fişă din geanta sa diplomat.

— Yolanda Belindez, alias Amalia Sancez sau Maria Fernandez. Născută la Neiva, Columbia, 17.06.1959. Păr negru, ochi verzi. Semne particulare: nu are. Cazier judiciar: arestare pentru furt în timpul jubileului reginei, Londra, iunie 1977. Condamnată la doi ani de închisoare, din care unul cu suspendare. Arestare pentru acelaşi motiv la München, în timpul sărbătorilor din octombrie, la 3 octombrie 1978. Condamnată la doi ani de închisoare, din care unul cu suspendare. Complici cunoscuţi: Pablo „Pepe” Torres, alias Miguel Costanza, ref. fişier poliţie New York 3742–51.

Malone căută imediat fişa acelui Torres şi constată că datele arestărilor coincideau cu ale fetei.

— Nu e cine ştie ce, suspină Angelo, dar e măcar o pistă. Unde dăm de cele două zebre?

— E o zonă în care vin să lenevească adesea, undeva pe lângă Atlantic Avenue. Hai să dăm un ocol pe acolo. Poate găsim pe vreunul care are nevoie de un „mic serviciu”. După aceea mai vedem.

Angelo tocmai pornise motorul când radiotelefonul începu să ţârâie. Îl deschise.

— ROMEO 14, telefonaţi de urgenţă la P.C., spuse o voce fără nici o altă explicaţie.

Angelo se opri în faţa primei cabine telefonice. Câteva momente mai târziu ieşea cu un aer vesel, care nu scăpă celor doi însoţitori ai săi. Se aruncă la volanul Chevroletului şi se întoarse spre Rand:

— Ia zi, iepuraş, îţi mai aminteşti mutra tipului căruia i s-a furat portofelul?

— Bineînţeles!

— Ia povesteşte-ne ceva frumos!

Junele *fed* era întruchiparea vie a mirării:

— Păi tenul mat... părul creţ... ochii deschişi la culoare..., da' de ce?

Angelo râse satisfăcut.

— E exact semnalmentul portretului robot făcut de colegul de la identificarea judiciară, trimis de Feldman în port, după ce am plecat noi, şi corespunde cu mutra şoferului care a condus camionul vineri, când s-au ridicat butoaiele!

— Vrei să spui că Putman a...

— Nu fi tâmpit! Nu el, ci un tip care-i seamănă atât de bine încât i-a folosit liniştit actele... Au făcut o muncă pe cinste! Şi nu e totul, amice, adăugă triumfător Angelo, s-ar părea că prietenii noştri, care s-au dus să caute butoaiele, le-au găsit!... Tocmai au sunat la P.C. Locul unde le-au găsit e un fel de magherniţă cu un garaj uriaş în spate. Toate butoaiele de pe factura lui Dionysos sunt bine mersi la locul lor... Toate, în afară de unu!

*

În timp ce fedul, care conducea maşina în care era Bill Bogth, încerca să se strecoare cât mai repede pe străduţele strâmte şi întortocheate ale părţii de jos a Manhattan-ului, acesta era muncit de un gând care nu-i dădea pace. Informaţiile privitoare la imobilele pe care trebuia să le controleze: grosimea zidurilor, plafoanelor, acoperişurilor, natura materialelor utilizate la construcţia

lor, toate acestea uşurau întotdeauna munca echipelor de căutare a explozibililor nucleari.

— Cartierul ăsta de blocuri n-a fost construit de municipalitate?

Înainte ca şoferul să aibă timp să-i răspundă, Booth luase microfonul radiotelefonului şi chemase P.C.-ul.

— Trimiteţi de urgenţă pe cineva la primărie să ia planurile de construcţie ale imobilelor din cartierul Baruch, ordonă el. Să mi le aducă în intersecţia bulevardelor Huston cu Columbia.

Ajungând pe bulevardul Huston văzu una din furgonetele sale vopsite în culorile roşu cu alb ale firmei Avis. Nimic n-o deosebea de un vehicul ce livra mărfuri în oraş. Cu toate astea era unul din cele două sute de laboratoare ştiinţifice mobile ce se plimbau în acea dimineaţă de luni prin Manhattan. Patru discuri minuscule şi o antenă scurtă fixate pe caroserie erau legate la un detector cu bor şi la un scaner cu germaniu. Aceste aparate erau capabile să detecteze radiaţiile gama şi neutronii emişi de cele mai fine pulberi de plutoniu. Erau racordate la un calculator care le afişa pe un C.R.T.[29] Calculatorul putea identifica nu numai o sursă de radiaţii gama la foarte mare distanţă – distanţa exactă era ţinută în secret – dar putea determina şi natura izotopilor şi elementele din care proveneau.

Booth îl recunoscu pe tipul înalt şi bronzat aşezat lângă şoferul furgonetei. Doctor în fizică al Universităţii Berkeley, californianul Larry Delaney era un proiectant de arme nucleare în laboratorul din Livermore. Se bronzase escaladând versanţii munţilor Sierra Madre la fiecare sfârşit de săptămână.

— Nu se înregistrează nimic, anunţă el cu un aer decepţionat.

Booth ridică ochii spre masa compactă de imobile care se decupau pe fondul albastru al cerului cu acea lipsă de eleganţă caracteristică construcţiilor municipale.

---

[29] C.R.T. (Cathode Ray Tube) – ecran catodic – monitor, ecran de televizor (n. t.).

— Nu-i de mirare! Sursa trebuie să fie undeva acolo sus.

Îşi continuă examenul. Cincisprezece etaje. Pe puţin opt sute de apartamente şi cinci mii de locatari. Să te plimbi pe acolo fără să fii remarcat nu era chiar aşa uşor. O a doua maşină a F.B.I.-ului se strecură între ei. Din ea coborî un agent care-i întinse un sul gros de planuri.

Şeful brigăzilor NEST urcă în furgoneta în care un alt agent F.B.I. tocmai îl echipa pe Delaney cu un microfon de mărimea unei piese de un cent, cu ajutorul căruia putea comunica permanent cum decurge cercetarea blocurilor de locuinţe. După care agentul F.B.I. îi prinse după ureche un microreceptor care-i permitea să capteze informaţiile aparatului său de detectare şi să primească instrucţiuni. Apoi le cuplă pe amândouă la emiţătorul-receptor ascuns sub haină.

Booth desfăcu planurile de construcţie privitoare la blocurile pe care trebuia să le cerceteze. Erau nişte adevărate cuşti pentru iepuri! îşi spuse el. Câţi politicieni şi speculanţi şi-au umplut buzunarele cu afacerea asta! Dar tot răul spre bine! Pereţii subţiri şi fragilitatea materialelor folosite la construcţie cel puţin îi vor uşura cercetările. Nu planşeele şi zidurile imobilelor din cartierul Baruch vor ecrana radiaţiile, slavă Domnului! Dacă vor mai fi pe acolo!

— Bine, declară el după ce-şi termină studiul, vom cerceta ultimele şase etaje şi acoperişurile. Chiar dacă nu avem practic nici o şansă de a găsi sursa de radiaţii pe care elicopterul a descoperit-o sub ultimele patru etaje. Voi doi vă veţi ocupa de blocul A. Dacă sunteţi reperaţi şi sunteţi întrebaţi ce căutaţi pe acolo, spuneţi că sunteţi de la compania de asigurări a imobilelor. O.K.?

Fedul newyorkez care trebuia să-l însoţească pe Delaney se strâmbă.

— Ei, ce e?

— Păi pe aici mişună mai degrabă cei puşi să recupereze mălaiul caselor de împrumut decât agenţii de asigurări, îl atenţionă el.

— Corect! încuviinţă Booth.

Apropierea de o încărcătură explozivă plasată de teroriști era faza cea mai delicată, cea mai periculoasă, căci aceştia din urmă erau gata să facă orice pentru a-şi apăra bomba. Oamenii din brigăzile NEST nu erau înarmaţi şi protecţia lor cădea în sarcina agenţilor F.B.I., care-i urmau ca nişte umbre.

Pentru a cerceta imobilul B, Bill Booth alesese unul dintre inginerii săi negri, şi ca escortă F.B.I. – o negresă. Puteau trece drept tineri căsătoriţi în căutarea unui apartament.

Larry Delaney ieşi din furgonetă cu detectorul de radiaţii portabil. Aparatul nu era mai mare decât o valiză-diplomat sau decât o valiză cu eşantioane, de care nu se despart comis-voiajorii. Nu mai era nici o urmă de bronz pe chipul fizicianului alpinist.

— Nervos? se nelinişti Booth.

Delaney făcu semn că da. Booth îl bătu pe umăr.

— Hai, nu-ţi fă gânduri negre, o să găsim, în sfârşit, prima noastră bombă!

— Care bombă? Nu din cauza bombei tremur eu, protestă Delaney. Mi-e frică să nu fie vreun gagiu pe acolo pe sus – şi arătă spre cuburile triste din beton – care să-mi înfigă un cuţit între omoplaţi!

Imediat după ce Delaney şi fizicianul negru dispărură în cartier, urmaţi de gărzile lor de corp, Booth formă alte trei echipe care urmau să controleze celelalte imobile. Apoi, cu ajutorul planurilor construcţiilor, le urmări prin radio mişcările, etaj cu etaj, apartament cu apartament, de la etajul cincisprezece la etajul zece. Delaney fu ultimul care-şi termină cercetările în clădirea care-i fusese repartizată. Nici un detector nu captase nici cea mai mică urmă de radiaţii. Nu avuseseră nici măcar satisfacţia unui ceas deşteptător cu cadran luminiscent!

— Fir-ar al dracului să fie! înjura furios Booth. Nu mai înţeleg absolut nimic. După focul de artificii înregistrat de elicopter, să nu mai găseşti nici cea mai mică scânteie! Nu se potriveşte! Se gândi câteva clipe. Chemaţi elicopterul în timp ce ei vor scotoci etajele nouă şi opt.

Câteva minute mai târziu, Booth auzi din fundul furgonetei, unde se afla, bâzâitul aparatului. Apoi vocea uimită a tehnicianului care se afla deasupra blocului:

— Radiaţiile au dispărut. Nu mai înregistrez nimic! Nici o miime de miliard!

— Eşti sigur că te afli chiar deasupra locului unde ai descoperit radiaţiile?

— Afirmativ!

Decepţionat, fizicianul suspină.

— Continuaţi căutarea! ordonă el.

Elicopterul se învârti până când echipele de la sol îşi terminară cercetările. Fără nici un rezultat.

— Detectorul tău trebuie să fie decalibrat, conchise Booth. Şterge-o imediat la McGuire şi verifică-l cum trebuie!

Delaney anunţă că nu găsise nimic nici la etajul opt.

— Atunci urcă la ultimul etaj şi aruncă o privire şi pe acoperiş!

Se auzi un mormăit nu prea politicos:

— P... măsii, liftul e defect!

— Ei bravo! Nu eşti tu un fanatic al căţărărilor? Mişcă!

Câteva minute mai târziu, gâfâind de efort, californianul ajunse pe acoperiş. În faţa lui se deschidea panorama cenuşie a cartierelor din Brooklyn. Detectorul rămânea mut. Aruncă o privire plină de scârbă spre găinaţul, care acoperea smoala acoperişului.

— Bill, spuse el, nu-i absolut nimic aici. Absolut Nimic! în afară de răhăţei de porumbel!

*

Preşedintele Statelor Unite stătea în dreptul unei ferestre din rotonda care prelungea marele birou oval, ce simboliza reşedinţa puterii pentru două sute douăzeci de milioane de americani. Cu mâinile la spate, cu privirea rătăcind pe mantia albă de zăpadă ce acoperea parcul, se gândea. Fusese ales în funcţia supremă pentru că

compatrioţii săi aveau nevoie de un şef, o personalitate energică, capabilă să înlocuiască personajul, plin de bune intenţii, dar lipsit de posibilităţi, care-l precedase în acel birou. Şi iată cum calităţile sale de lider erau puse la grea încercare, cum niciodată nu fuseseră solicitate cele ale predecesorilor săi de după cel de-al doilea război mondial. Se gândea la tot şirul de preşedinţi care ocupaseră acel birou: Harry Truman, rumegând decizia de a arunca prima, armă nucleară asupra Japoniei, Lyndon Johnson, vârându-se în viesparul vietnamez şi, bineînţeles, J.F.K.[30], cel de pe vremea crizei cubaneze a rachetelor. Dar cel puţin ştiau că pot recurge la forţa terifiantă a Statelor Unite pentru a-şi susţine hotărârile. Pe când grija de a apăra viaţa a milioane de americani îl priva acum de acest sprijin. Ah! gândea el, chinezii aveau dreptate când spuneau altă dată că suntem nişte „tigri de hârtie”.

Un zgomot de paşi îl smulse pe preşedinte din gândurile sale amare. Venise timpul primei manifestări oficiale, din acea zi de luni 14 decembrie.

Se întoarse la biroul „Resolute” din lemn de stejar, cadou al reginei Victoria pentru preşedintele Hayes, şi care provenea din lemnul navei regale britanice HMS Ferm. Sub conducerea însărcinatului cu problemele presei, un grup de ziarişti şi reporteri de televiziune intră în cameră. Preşedintele nu lăsa să se vadă nimic din necazurile sale, se arătă volubil, primind pe fiecare ca pe un vechi prieten, în timp ce purtătorul său de cuvânt debita câteva cuvinte introductive, preşedintele privea stema prezidenţială pictată pe tavan. Dumnezeule, ce vom face dacă blestematul ăla de libian persistă în refuzul lui de a sta de vorbă cu noi?

Apoi, fără cel mai mic semn de emoţie sau nervozitate, îşi puse ochelarii cu lentile bifocale şi rame din baga şi începu să citească alocuţiunea pregătită de serviciile Casei Albe pentru aniversarea celor 33 de ani de la adoptarea Declaraţiei Universale a Drepturilor Omului. Ajunsese pe la mijlocul cuvântării când atenţia îi fu atrasă de silueta lui

[30] John Fitzgerald Kennedy (n.t.).

Jack Eastman, care se strecura discret spre fundul biroului. Consilierul prezidenţial îşi strânse nodul cravatei şi mimă cu degetele o foarfecă ce taie. Şeful statului îşi scurtă imediat discursul.

— E târziu, domnilor. Şi cred că muriţi cu toţii de foame. Eu, cel puţin, nu mai pot. La revedere şi vă mulţumesc!

Câteva clipe mai târziu, Eastman se găsea împreună cu preşedintele în biroul particular al acestuia din urmă.

— O veste mare! Am stabilit o legătură cu Gaddafi!

*

Expertul Jeremy Oglethorpe îşi începuse inspecţiile la adăposturile antiaeriene din oraş, oprindu-se la cel de sub zgârie-norul care adăpostea Centrul administrativ al statului New York. Era o alegere deliberată. Dacă era o clădire care să posede „Rolls-Royceul" acestui tip de instalaţii, apoi aceea era cea cu care îşi începuse vizitele, De la intrarea în imensul hol colcăind de lume, vizitatorul văzu cu satisfacţie panoul negru cu galben semnalizând direcţia în care se găsea adăpostul.

— Cel puţin aici oamenii vor şti încotro s-o apuce în caz de alarmă, îi zise el locotenentului Walsh, care-l însoţea.

Cei doi ajunseră în faţa biroului vitrat al portarului, ocupat de un negru masiv în uniformă. Walsh îi prezentă insigna.

— Poliţia municipală. Biroul de protecţie civilă. Avem sarcina să verificăm starea de întreţinere a adăpostului vostru antiaerian.

— Adăpost antiaerian? se bâlbâi negrul. A, da?... adăpostul ăla de dedesubt? Aşteptaţ-o clipă, să caut chiia.

Se ridică şi se îndreptă spre un enorm tablou garnisit cu mii de chei de toate formele, mărimile şi culorile. Îşi frecă fruntea şi începu să caute disperat prin mormanul de fierătanii care ocupa un perete întreg al biroului. „E una din chiile astia, mormăia el, uşor fonfăit, trebui' să fie p-aci!" Se scurseseră cinci minute bune, timp în care bravul

portar, cu fruntea inundată de sudoare, examina cu o mână tremurătoare cheie după cheie.

Dumnezeule, îşi zicea Walsh înspăimântat, ia să ne închipuim puţin panica ce va izbucni în holul ăsta în timp ce animalul aici de faţă nu mai sfârşeşte de căutat cheia de la adăpost!

Probabil ca portarul simţi nerăbdarea în creştere a vizitatorilor săi, căci sfârşi prin a striga cu o voce exasperată:

— Pedro! Unde e căcatu' ăla de chiie de la adăpost?

La chemarea asta categorică, din fundul biroului apăru un fel de gnom împodobit cu o caschetă de baseball. Purta un bluzon înstelat cu insigne şi abţibilduri care proclamau că: „Cel sculat din morţi va reveni!", că „Isus e salvatorul nostru" şi că „drumul lui Cristos e cel mai bun."

Pedro se apucă la rândul lui să scotocească printre chei. Mai trecură minute bune până când, în sfârşit, dădură de ea. Apoi le arătă drumul vizitatorilor. Uşa adăpostului se deschidea sub o scară prost luminată, iar intrarea era obturată cu o reţea de ţevi de canalizare, încât Walsh şi Oglethorpe intrară aproape în patru labe. Pătrunseră, în sfârşit, într-o uriaşă sală umedă, unde plutea un miros greţos de mucegai. Pe un panou agăţat pe perete era lipită o foaie galbenă de hârtie: inventarul încăperii, făcut de Apărarea civilă, şi datat 3 ianuarie 1959. Erau enumerate alimentele şi alte materiale ce se găseau acolo, adică: 6 000 de bidoane cu apă, 275 truse de prim-ajutor, 140 de contoare geiger muller, 2 500 000 biscuiţi proteinizaţi. Oglethorpe mătură încăperea cu fascicolul lanternei. Părea a căuta ceva.

— Aha! Iată-le! exclamă el, descoperind uşurat, de-a lungul unui zid, grămezile de cutii din carton, pline cu faimoşii biscuiţi.

Lovi una cu lanterna.

— E curios, se minună el, dar sună a gol!

Lovi mai multe cutii de ambalaj şi trebui să se supună evidenţei: toate erau goale!

— Walsh, se indignă el, de parcă ar fi fost vorba de lingourile de aur din camera blindată, unde sunt biscuiţii?

Locotenentul îl privi cu milă pe extraterestrul expert.

— În Nicaragua!

— Cum adică: în Nicaragua?

— Aşa bine. Nu vă mai amintiţi de taifunul care a devastat ţara în anul 1975? Ei bine, le-am trimis sinistraţilor biscuiţii noştri!

Poliţistul surise sarcastic.

— Blestemat cadou, nu-i aşa? S-ar părea că cei care au scăpat de taifun n-au scăpat de o căcare. Toţi biscuiţii erau stricaţi.

Oglethorpe avea răsuflarea tăiată. Hotărât lucru, totul e nemăsurat la New York, până şi nesimţirea! îşi zicea el.

— Şi celelalte adăposturi? întrebă el în cele din urmă, cu o voce stinsă.

Walsh dădu din cap.

— Nu-s toate chiar aşa pustii, domnule Oglethorpe. Unele dintre ele sunt chiar locuite... şi nu numai de şobo... Bande de puşti vin în adăposturi să se înţepe cu morfina din trusele de prim-ajutor şi apoi se f...!

Conduşi de Pedro, cei doi bărbaţi se întorseseră pe acelaşi drum. Pe scară, lanterna lui Oglethorpe lumină brusc un abţibild lipit de spatele bluzonului purtat de paznic. Ca o culme a descurajării, expertul aprecie mesajul înscris pe el ca fiind cel mai judicios sfat pe care-l putea primi în acele ore tragice:

— ISUS e salvatorul nostru, spunea abţibildul, încredinţaţi-i LUI necazurile voastre!

*

La Washington, membrii comitetului de criză aşteptau întoarcerea preşedintelui şi a lui Jack Eastman. Cu excepţia militarilor, ceilalţi erau în cămaşă, cu gulerele descheiate şi cu cravatele slăbite. Toţi păreau a fi la capătul puterilor. Se ridicară, obosiţi, la intrarea

preşedintelui, care le făcu semn să ocupe loc. Nu era momentul să se sinchisească de protocol. Îşi scoase şi el haina şi-şi suflecă mânecile cămăşii, în timp ce consilierul său le făcea un rezumat al situaţiei.

— Însărcinatul nostru cu afaceri la Tripoli a primit un telefon din partea lui Salam Jalloud, prim-ministrul libian, le spuse Jack Eastman. Gaddafi e dispus să se întreţină cu dumneavoastră la orele douăsprezece G.M.T. – aruncă o privire spre ceasurile digitale de pe perete – adică la orele prânzului aici la noi, deci peste douăzeci şi şapte de minute. Legătura se va face prin circuite radio asigurate de Boeingul nostru „Catastrofa”. Gaddafi vorbeşte engleza, dar mai mult ca sigur va prefera să vorbească în arabă, cel puţin la început. Aceşti domni – şi arătă spre doi funcţionari cu părul alb, aşezaţi sfioşi într-un colţ al camerei – sunt interpreţii Departamentului de Stat. Vă sugerez să procedaţi în felul următor: unul din cei doi interpreţi ne va face o traducere simultană, confidenţial, pentru a şti imediat ce zice Gaddafi. De fiecare dată când Gaddafi va face o pauză pentru traducere, al doilea interpret va face traducerea, hai să-i zicem aşa, oficială. În timpul acestei traduceri oficiale, vom dispune de puţin timp pentru a ne confrunta opiniile şi pentru a pregăti un răspuns. Dacă avem nevoie de un răgaz suplimentar îi vom cere acestui al doilea interpret să-l întrebe pe Gaddafi asupra sensurilor precise ale unui cuvânt oarecare, sau asupra unei fraze mai încurcate.

Preşedintele aprobă cu un semn din cap. Jack Eastman continuă:

— Natural că ne-am luat toate măsurile ca să-l înregistrăm pe Gaddafi concomitent cu traducerea. Totul va fi stenografiat. Mai multe secretare se vor afla aici pentru a dactilografia convorbirea, pe măsură ce se desfăşoară. Iar acolo avem – şi arătă spre un pupitru de comandă cu o mulţime de cadrane şi butoane – un analizator de voce furnizat de C.I.A., care ne va semnala cel mai mic semn de tensiune sau nervozitate apărut la interlocutorul nostru.

Eastman îşi termină expunerea prezentând preşedintelui şi miniştrilor săi pe doctorii Jagerman, Tamarkin şi Turner, care erau aşezaţi la celălalt capăt al mesei. Prezenţa acestui areopag medical nu mira pe nimeni. Cu toate că lucrurile erau aproape necunoscute marelui public, înaltele sfere guvernamentale americane aveau obiceiul de a face apel la sfatul psihiatrilor.

— Bazându-se pe experienţa lor în negocierile cu teroriştii, aceşti domni vă sfătuiesc să nu staţi de vorbă personal cu Gaddafi, atenţionă Eastman.

Preşedintele îşi stăpâni cu greu surprinderea.

— Domnilor, ţin să vă mulţumesc, spuse el cu căldură în glas, căci ajutorul dumneavoastră ne va fi foarte preţios. Şi, mai ales, al dumneavoastră, doctore Jagerman. Olandezul înclină ceremonios din cap. Dar explică-mi şi mie, de ce nu vreţi să-i vorbesc lui Gaddafi?

Jagerman repetă argumentele pe care le expusese mai devreme în biroul lui Eastman.

— Confratele meu are perfectă dreptate, domnule preşedinte, insistă doctorul Tamarkin. Obligându-l să discute cu altcineva decât dumneavoastră, sunteţi liber să vă pregătiţi în linişte riposta. Psihiatrul american utilizase şi el metoda cu succes, la Washington, când o sectă a celor din Black Muslims luase ostateci. Altfel spus, îl ţinem cu sufletul la gură în timp ce noi avem timp de gândire.

— Mi se pare că pentru moment mai degrabă el e cel care ne ţine pe noi cu sufletul la gură, remarcă amar preşedintele. Şi cui vreţi să încredinţaţi rolul de negociator?

— Sperăm că Gaddafi va accepta să stea de vorbă cu generalul Eastman, răspunse Jagerman. Toată lumea ştie că este colaboratorul dumneavoastră cel mai apropiat.

Preşedintele bătea nervos cu degetele în tăblia mesei.

— Bine, domnilor, sunt de acord cu propunerile voastre. Să sperăm că va fi de acord şi Gaddafi. Nu mă îndoiesc de perfecta cunoaştere de către dumneavoastră a mentalităţii criminalilor, dar aceea a unui şef de stat nu e obligatoriu să răspundă aceloraşi criterii. Şi, fiindcă veni vorba, poate

îmi veţi explica şi mie ce anume îl poate împinge pe un om, precum Gaddafi, să acţioneze aşa cum o face. A înnebunit? A fost atins de demenţa puterii?

Psihiatrul olandez închise ochii pentru câteva clipe. Ce n-ar fi dat să fie acum în liniştitul său birou din Amsterdam!

— Important nu e acum să ştim dacă e sau nu atins de paranoia, domnule preşedinte. Important e să-i descoperim motivaţiile. Personal, împărtăşesc concluziile celor de la C.I.A.: nu e chiar nebun.

— Atunci de ce a organizat o astfel de acţiune demenţială?

— Aici e aici – Jagerman îşi freca nervos nasul – trăsătura dominantă a personalităţii sale este gustul pentru singurătate, cultivat la şcoală şi apoi la academia militară pe care a făcut-o în Anglia. Ca şef de stat, continuă să-l cultive. Or, solitudinea e de temut. Cu cât un om se închide mai mult în sine, cu atât riscul de a deveni periculos creşte. Teroriştii sunt fundamental nişte indivizi izolaţi, marginalizaţi, excluşi, care se regrupează în jurul unui ideal, unei cauze. Simţindu-se rău în pielea lor, sunt împinşi să acţioneze. Violenţa este modul lor de a-şi afirma existenţa în faţa lumii. Singurătatea în acţiune le dă un sentiment de superioritate. Se consideră un fel de semizei, încarnarea dreptăţii, atâta timp cât sunt convinşi de justeţea cauzei lor.

Preşedintele îl privea cu o aşa de mare curiozitate pe Jagerman, încât olandezul îşi lăsă privirea în pământ câteva clipe, înainte de a continua.

— Pe măsură ce Gaddafi a simţit crescând izolarea sa în faţa celorlalte naţiuni arabe, cuplată cu ruptura tot mai profundă de comunitatea mondială, această nevoie de a acţiona, de a dovedi lumii că există, a devenit din ce în ce mai mult o obsesie pentru el. Aşa încât a devenit campionul luptei pentru cauza palestiniană. Este absolut convins de temeinicia cauzei lor. Şi acum, datorită bombei H, se crede Dumnezeu Tatăl, gata, dincolo de Bine şi de Rău, să administreze singur Dreptatea!

— Şi dacă omul nostru e în halul ăsta de megalomanie, de ce ne mai pierdem timpul încercând să stăm de vorbă cu el? obiectă preşedintele.

— Nu vom încerca să-l convingem că trebuie să gândească altfel, domnule preşedinte. Noi vom încerca să-l convingem de necesitatea de a ne acorda un răgaz, aşa cum încercăm de obicei să convingem un terorist să-şi lase liberi ostatecii. Adesea, cu timpul, lumea ireală în care se complace teroristul începe să se prăbuşească. Realitatea îl depăşeşte şi mecanismele sale de apărare se dezmembrează. Lucrul acesta se poate întâmpla foarte bine şi cu Gaddafi. Realitatea, descoperirea consecinţelor acţiunilor sale ar putea să-l paralizeze brusc.

Psihiatrul ridică arătătorul în aer.

— Dacă se ajunge acolo, momentul va fi teribil de periculos. În clipa contactului cu realitatea teroristul este gata să moară, să se sinucidă într-un mod extrem de spectaculos. Riscul sa ia cu el în mormânt ostatecii pe care-i deţine este imens în acele momente. În caz că se întâmplă... – Jagerman îşi lăsă ideea în aer, toată lumea înţelesese: Dumnezeu cu mila Lui! – în schimb, urmă el, ar putea fi cea mai bună ocazie să-l luăm de mână pe terorist – vorba vine – şi să-l conducem departe de locul periculos. Va trebui în acest caz să-l convingem că e un erou, un erou care a fost obligat să se supună onorabil unor forţe superioare.

— Şi credeţi că vom ajunge să-l manipulăm pe Gaddafi în felul acesta?

— E o speranţă. Şi nimic mai mult. Dar situaţia în care ne aflăm nu ne oferă altă soluţie.

— Bine. Şi cum vom acţiona?

— Aici e vorba de obiectivul final, domnule preşedinte. Tactica de urmat pentru a ni-l atinge urmează să o discutăm acum, să o punem cât mai bine la punct. Iată de ce e crucial să putem angaja un dialog cu el. Căci strategia noastră va depinde de ceea ce vom afla ascultându-l. Înainte de toate, esenţialul este ca fiecare dintre cei prezenţi aici – şi psihiatrul îşi plimbă privirea sa

pătrunzătoare peste asistenţă – să binevoiască a accepta această situaţie, spunându-şi că până la urmă noi vom câştiga.

„Numai... gândea medicul olandez la propriile sale cuvinte, numai că, la sfârşit, când tragi linie, nu se întâmplă să câştigi întotdeauna...”

*

Clopoţelul de deasupra uşii îşi făcu auzit clinchetul cristalin. Toţi ocupanţii cafenelei întunecoase din Brooklyn, cinci sau şase adolescenţi, tolăniţi pe canapele acoperite cu un fel de scai zdrenţuit, barmanul ameţit şi neras, trioul în bluzoane de piele care juca la biliardul electric se întorseseră şi priveau ţintă la cei trei poliţişti care trecuseră pragul sanctuarului lor. În sală se lăsase o linişte mormântală, întreruptă numai de „clic-clac-ul” bilei de plumb, care sărea din arc în arc şi „bing-ul” numărătorului, care marca scorul pe panoul aparatului.

— Nu-i aici, îi şopti Angelo lui Rand, puştii ăştia au un al şaselea simţ care le spune când au parte de o astfel de „vizită”. Asta e.

Tommy Malone, şeful brigăzii şuţi, trecu încetişor de-a lungul barului, privind atent fiecare chip în parte. Toţi erau hoţi de buzunare care „făceau” regulat gara Flat-Bush şi care, între orele de maximă aglomeraţie, veneau să se destindă aici, cu o cafea columbiană în faţă şi cu un pahar de tequila. Malone se opri la un metru de biliardul electric şi-i făcu semn să se apropie unuia dintre cei trei în bluzoane din piele.

— Vai, domnule Malone, gemu acesta, contorsionându-se ca un dansator de disco la balul de sâmbătă seara, da’ de ce tocmai eu? Vă jur, n-am făcut nimic!

— Vrem să avem o mică discuţie cu tine, îi zise Malone pe un ton dulceag. Afară, în hodoroagă.

Malone şi Angelo se aşezară pe bancheta din faţă a Chevroletului, cu şuţul între ei. Rand vru să se aşeze pe bancheta din spate, dar coechipierul său îl opri.

— Mai bine întoarce-te în cafenea, iepuraş, îi sugeră el prieteneşte, şi cască bine ochii. Nu se ştie niciodată.

Încadrat în felul acesta, columbianul începu să tremure. Capul i se clătina precum ştergătoarele de parbriz pe timp de ploaie.

— De ce mă săltaţi, domnule Malone? gemu el încetişor. Vă jur că n-am făcut nimic!

— Dar nu te-am săltat, îi răspunse Malone. Vreau numai să te rog să ne faci un mic serviciu. Un mic serviciu care nu va fi uitat la următoarea porcărie pe care simt eu că, o s-o faci cât de curând.

Scoase fotografiile Yolandei Belindez şi a lui Torres şi le vârî sub nasul hoţului de buzunare. Angelo privea fix chipul adolescentului. Pentru câteva fracţiuni de secundă, văzu ceea ce căuta, o tresărire aproape imperceptibilă: recunoscuse fotografiile.

— Cunoşti mutrele astea? îl întrebă Malone.

Şuţul părea că încearcă să-şi amintească.

— Nu. Nu-i cunosc, nu i-am mai văzut.

Înainte ca hoţul să aibă timp ca să înţeleagă ce i se întâmplă, Angelo îi prinsese braţul drept ca într-o menghină şi începuse să i-l răsucească.

— Amicul meu ţi-a pus o întrebare!

Picături de sudoare perlau fruntea adolescentului. Privirea îi alerga de la un poliţist la altul.

— Vă jur că nu-i cunosc!

Angelo strânse şi mai tare braţul. Hoţul scoase un ţipăt de durere.

— Tu ai încercat vreodată să şuteşti un portofel cu laba în ghips? Dacă nu-i răspunzi amicului meu, o să-ţi rup oasele ca pe surcele!

— Opriţi-vă! Vă spun totul!

Angelo slăbi strânsoarea.

— Sunt din ăia noii. Nu i-am văzut decât o singură dată.

— Unde-şi au hogeagul? Repede!

— Pe undeva pe Micks Street. Peste drum de Expressway. Nu ştiu casa. Nu i-am văzut decât o singură dată, vă jur.

Angelo îi dădu drumul la braţ.

— *Gracias, Amigo!* zise el deschizându-i portiera.

*

Generalul Bertrand detesta să citească transcripţiile interceptărilor telefonice. Nu pentru că directorul S.D.E.C.E. ar fi avut cel mai mic scrupul privind moralitatea procedeului. Dimpotrivă, anii petrecuţi în serviciile secrete îl învăţaseră ce auxiliare preţioase puteau fi. Dacă detesta dosarele astea cu transcripţii, aceasta se datora faptului că găsea lectura lor deprimantă. Nimic nu dezvăluia mai mult vidul şi mediocritatea celor mai multe dintre existenţele concetăţenilor săi decât fructele acestei supravegheri electronice a sufletului uman.

Cel puţin spera să descopere în convorbirile lui Paul Henri de Serre, făcute în decursul îndelungatei sale şederi în Libia, dovada unui spirit strălucit. Or mare îi fu decepţia constatând că Serre nu era decât un banal funcţionar. Un bărbat fără cea mai mică strălucire, fără umbra celei mai neînsemnate singularităţi nemărturisite, care să-i fi atras simpatia generalului. Nu avea nici măcar o amantă, sau dacă avea, nu vorbea niciodată cu ea la telefon. De fapt, se gândea Bertrand amuzat, aparenta fidelitate conjugală a tipului e singura bizarerie a caracterului său.

Generalul se frecă la ochi. Dosarul foarte gros cuprindea o perioadă de mai multe luni. Una din înregistrări îl arăta pe Serre discutând pe mai multe pagini cu directorul administrativ al centrului nuclear de la Fontenay-aux-Roses, pentru a obţine numirea a trei dintre asistenţii săi în funcţii superioare, ceea ce ar fi antrenat propria sa avansare, deci o creştere destul de substanţială a

salariului. Bertrand notă, cu interes, că discuţia se terminase cu un schimb de remarci personale:

ADMINISTRATORUL: Apropo dragul meu, vom avea cât de curând un premiu Nobel în dugheana noastră!

SERRE: Vezi să nu, ştii prea bine că suedezii nu vor da niciodată Nobelul cuiva care e asociat, chiar şi pe departe, cu programul nostru! Sunt încă prea grijulii în a-i face pe oameni să uite cum şi-a câştigat iubitul lor Nobel averea, pentru a recompensa nişte francezi care lucrează în centrul care se ocupă de bombă.

ADMINISTRATORUL: Ei bine, vă înşelaţi, dragul meu Serre. Vă mai amintiţi de Alain Prévost?

SERRE: Omuleţul care şi-a pierdut ceva timp, acum câţiva ani la Cadarache, bibilind la motorul submarinului?

ADMINISTRATORUL: Chiar el. Cu rugămintea celui mai desăvârşit secret vă anunţ că el şi echipa lui de la Lasere, aparţinând centrului Fontenay-aux-Roses, a făcut o descoperire decisivă în cadrul cercetărilor în domeniul fuziunii.

SERRE: Au spart bila?

ADMINISTRATORUL: Au pulverizat-o, dragul meu! Marţi după amiază e invitat la Elysée ca să-i povestească lui Giscard şi câtorva miniştri aleşi pe sprinceană ce şi cum.

SERRE: Drace! Transmiteţi-i lui Prévost felicitările mele cele mai călduroase! Rămâne între noi: nu mi-am închipuit vreodată că băiatul ăsta va fi în stare de o asemenea ispravă. La revedere, dragul meu.

— Alain Prévost! Cum? Alain Prévost? Fir-ar dracu’ al dracului! strigă furios Bertrand. Inginerul asasinat în Bois de Boulogne, când se ducea la reuniunea de la Elysée cu Giscard!

Generalul închise brusc dosarul cu stenogramele şi trase cu sete din nelipsita sa Gitane, Sunt două posibilităţi,

îşi zicea el. Prima, ca D.S.T.-ul să nu fie singurul serviciu de informaţii care a tras cu urechea la ce-şi spuneau cei doi în acea zi.

Pe când cea de-a doua... Venise timpul să se ocupe foarte, foarte serios de trecutul inginerului francez însărcinat cu proiectul libian.

*

Din boxele din lemn vopsit în alb, care mascau difuzoarele dispuse în centrul mesei de conferinţe din sala Consiliului Naţional al Securităţii din Washington, se auzi o voce. Îi chema Boeingul 747 „Catastrofa”, care zbura la cincisprezece mii de metri deasupra coastelor libiene, generalul responsabil cu transmisiunile în cadrul U.S. Air Force din Mediterana îl chema pe preşedintele Statelor Unite.

— Vulturul Unu către Baza Vulturilor. Legătura noastră radio protejată cu Bîrlogul Vulpii este din acest moment operaţională – Bîrlogul Vulpii era numele de cod pentru Tripoli – Bîrlogul Vulpii anunţă că Vulpea Unu va fi pe linie în şaizeci de secunde.

Rumoarea discuţiilor încetă brusc la auzul numelui Vulpea Unu. Pentru câteva clipe nu se auzi decât fâşâitul aparatelor de condiţionare a aerului. Fiecare lua cunoştinţă, în felul său, că peste puţin timp urmau să-l audă pe omul care ameninţa viaţa a şase milioane de newyorkezi.

Se auzi un fâşâit şi, brusc, vocea lui Gaddafi răsună în sala de consiliu. Faptul că legătura se făcea pe o linie specială, protejată, dădea vocii sale un timbru ciudat, ai fi zis că provenea din banda sonoră a unui film cu extratereştri care dau năvală să cucerească Pământul.

— La aparat colonelul Muammar al-Gaddafi, preşedintele Jamahirii Arabe Libiene Populare Socialiste.

În clipa în care interpretul oficial termina de tradus această introducere, Jack Eastman deschidea microfonul din fata sa.

— Domnule Preşedinte, vă vorbeşte generalul Jack Eastman, consilier al Preşedintelui Statelor Unite ale Americii pentru problemele securităţii naţionale. În primul rând vreau să vă transmit asigurările personale ale preşedintelui meu că linia noastră de legătură radio este strict confidenţială. Pentru a uşura dialogul nostru, îl am alături de mine pe domnul E.R. Sheehan, de la Departamentul de Stat, care ne va asigura traducerea.

Eastman îi făcu un semn interpretului.

— Acest angajament este satisfăcător, declară Gaddafi la sfârşitul traducerii. Sunt gata să discut cu preşedintele dumneavoastră.

— Mulţumesc Excelenţei Voastre, răspunse Eastman cu deferenţă. Preşedintele m-a rugat să vă spun în primul rând că este interesat în cel mai înalt grad de conţinutul scrisorii dumneavoastră. Chiar în acest moment discută cu membrii guvernului american pentru a găsi cel mai bun mijloc de a da satisfacţie cererilor dumneavoastră. M-a însărcinat să-l reprezint şi să încercăm să găsim împreună termenii unui acord asupra diverselor probleme pe care le-aţi ridicat. Există în scrisoarea dumneavoastră un număr de puncte în care am dori să vă solicităm câteva lămuriri. De exemplu, v-aţi gândit ce măsuri de securitate ar fi de dorit în Cisiordania după plecarea evreilor?

Cei trei psihiatri schimbau între ei surâsuri satisfăcute. Eastman îşi asuma cu autoritate rolul său de negociator, terminându-şi, cum era prevăzut, prima intervenţie cu o întrebare care-l putea face pe Gaddafi să creadă că va obţine ceea ce cere, obligându-l în acest fel să continue dialogul.

Urmă o pauză mai lungă până când libianul reveni la aparat. Chiar dacă vorbea în limba arabă, cei din sala de consiliu detectară cu toţii o schimbare de ton.

— Generale Eastman, nu voi vorbi decât cu Preşedintele şi cu nimeni altcineva!

Asistenţa aştepta urmarea, dar numai brumul amplificatorului mai răsuna în boxe.

— Încercaţi să câştigaţi timp, îi şopti Jagerman generalului Eastman, răspundeţi-i că l-aţi anunţat pe preşedinte. Că va sosi. Spuneţi-i orice, numai să nu plece de la aparat.

Nici nu apucase Eastman să pronunţe două-trei cuvinte, când din difuzoare se auzi vocea lui Gaddafi. De data asta vorbea în engleză.

— Generale, vă înşelaţi dacă credeţi că puteţi să mă faceţi să cad aşa uşor în cursă! Dacă cele cuprinse în scrisoarea mea nu sunt atât de importante încât Preşedintele vostru să le discute personal cu mine, nu mai am nimic de adăugat. Nu mai încercaţi să mă contactaţi atâta timp cât Preşedintele nu va fi gata să discute personal cu mine.

Urmă din nou o pauză în care nu se auzi decât un bâzâit de fond. Apoi apelul din Boeingul 747 „Catastrofa”:

— Vultur Unu către Baza Vulturilor! Bîrlogul Vulpii a întrerupt legătura!

*

— Chevroletul lui Angelo Rocchia valsa încetişor printre găurile care înfloreau în asfaltul de pe Hicks Street. Înghesuită între docuri şi Expressway, strada oferea un spectacol la fel de dezolant ca şi cele din cartierul docurilor. Junele *fed* din Denver holba ochii, scârbit de cele ce vedea. Aceleaşi graffitti-uri obscene anunţau că puterea neagră va „f... întreaga lume”, aceleaşi faţade pe jumătate carbonizate, aceleaşi epave de automobile „canibalizate” până la tablă, aceleaşi mormane de gunoaie pe trotuare. Rand văzu la fereastra unei case o bătrână în zdrenţe. Cu un prosop făcut turban în jurul capului, cu restul unei pături pe umerii firavi, ţinea în mână o sticlă cu whisky. Suferinţa cumplită întipărită pe chipul bătrânei

era de nesuportat pentru tânărul agent federal. Se întoarse spre Angelo.

— Ce dracu' căutăm aici? O s-o luăm cu colindatul din uşă în uşă?

Angelo se gândi înainte de a-i răspunde.

— Nu, spuse el într-un sfârşit. Dacă încercăm să dăm de cele doua zebre, bătând din uşă în uşă, procedam ca nişte tâmpiţi. Cum se va afla că sunt oarece copoi prin zonă, n-ai să mai găseşti pe nimeni. Toţi îşi vor închipui că sunt amicii lor de la Imigrări. Mai mult de jumătate din cei de aici sunt cu actele în neregulă. Trebuie să găsim altceva.

Trecură prin faţa unei băcănii pipernicite, o gaură într-un zid, cu câteva coşuri de legume pe jumătate putrezite înghesuite în dreptul geamului. Angelo remarcă numele proprietarului, vopsit cu alb pe blatul uşii.

— Am o idee, zise el, căutând un loc de parcare.

Cei doi poliţişti îşi croiră drum printre mormanele de deşeuri care barau trotuarul, trecură pe lângă o bandă de puşti, care spărgeau cu praştia ultimele ochiuri de geam rămase încă întregi la o casă în ruină şi ajunseră în sfârşit la intrarea în băcănie.

— Lasă-mă pe mine să-l ţin de vorbă, îi ordonă Angelo, făcându-i cu ochiul.

Zgomotul familiar al unui clopoţel răsună la deschiderea uşii. Încă de la intrare fură învăluiţi de un miros persistent de usturoi şi de mezeluri bine condimentate... Te-ai fi putut crede în cambuza unui vas, văzând mormanele de conserve, de bidoane şi sticle cu ulei, pachetele cu tăieţei şi supele la pachet. De tavan erau agăţate, în ambalajele lor din rafie, butelci cu vin ieftin din Italia.

O bătrânică îmbrăcată de sus până jos numai în negru, cu părul alb strâns într-un coc, apăru din spatele unei vitrine frigorifice, în care se aflau de-a valma cutii din carton cu lapte proaspăt, pachete de unt, brânzeturi şi diverse produse congelate. Se uita bănuitoare la cei doi vizitatori.

— Signora Marcello? întrebă Angelo, exagerându-şi accentul specific limbii vorbite în Calabria sa natală.

Bătrâna scoase un mormăit. Angelo făcu un pas spre ea. Avea o mină atât de jovială încât Rand aştepta ca din clipă în clipă să înceapă să-i cânte o arie din Tosca. Newyorkezul se apropie de proprietară până când simţi mirosul de leşie ce emana din rochia de dimie de culoare neagră.

— Signora Marcello, şopti el astfel încât junele fed să nu audă, am de rezolvat o mică problemă şi am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Nici nu putea fi vorba să-i mărturisească faptul că era de la poliţie. Bătrânele, cum era şi cea din faţa lui, născute în Italia, mai ales în sud, nu vorbeau niciodată în faţa poliţiştilor. Era un lucru bine ştiut.

— Una din nepoatele mele, o micuţă italiancă de pe la noi, a fost atacată duminică pe Bulevardul 4, când se întorcea de la slujba de ora zece de la Catedrala Sfântul Anton – se aplecă spre bătrâna ca un preot gata să asculte o confesiune – e *fidanzato,* murmură el, arătând cu degetul spre Rand – o umbră de repulsie îi întunecă chipul – nu-i italian. Ah! ce ţi-e şi cu tinerii din ziua de azi! E neamţ, dar e un bun catolic.

Se retrase cu un pas, simţind că între el şi bătrână se stabilise o legătură bazată pe simpatie. Afectând un aer plin de o tristeţe sfâşietoare, adăugă:

— Cine şi-ar fi putut închipui că există oameni capabili să-i facă asta micuţei, o copilă de pe la noi care tocmai primise cuminecătura? Acolo, aproape în faţa bisericii? S-o lovească şi să-i fure geanta?

Se aplecă din nou spre urechea signorei Marcello: „Erau nişte venetici... sud-americani. – scuipă scârbit pe podea – veneau de aici, din cartier, zise el arătând spre stradă.

Apoi scoase din buzunar fotografiile lui Torres şi Yolandei Belindez.

— Un amic de-al meu, un inspector italian din Manhattan mi-a dat fotografiile astea. Dar ce pot face copoii? – bătu uşor cu degetul în fotografii – eu sunt capul familiei. Şi atunci trebuie ca eu să-i caut. Ca la noi. Pentru onoarea familiei. I-aţi văzut cumva pe cei doi?

— Ai! ai! ai! gemu bătrâna. Isuse, Mario, Iosife! Ce se va alege de cartierul ăsta?

Îşi căuta ochelarii pe tejghea. Degetul său noduros se opri pe fotografia tinerei cu sânii provocatori:

— Pe asta o cunosc. Vine mereu să cumpere lapte de la mine.

— Unde locuieşte?

— Puţin mai jos, lângă cafenea. Sunt trei case la fel. Acolo stă.

*

Singur preşedintele nu fusese surprins de brutalitatea cu care Gaddafi refuzase să discute cu Jack Eastman şi întrerupsese legătura. Se aştepta la o astfel de reacţie.

— Lăsaţi să mai treacă vreo câteva minute şi spuneţi-le celor din 747 să restabilească contactul cu Tripoli, ordonă el.

Apoi se întoarse spre cei trei psihiatri:

— Domnilor, vă invit să profităm de acest răgaz pentru a-mi spune cum trebuie să-l abordez pe Gaddafi în acest nou context. Doctore Tamarkin?

Pleoapele medicului american se zbăteau nervoase în dosul lentilelor groase de miop.

— Domnule preşedinte, experienţa m-a învăţat că teroriştii se dedau la violenţă pentru că au ceva pe suflet. Au ceva de mărturisit. Dacă sunt ascultaţi, vorbesc, şi ceea ce spun dă, în general, cheia ripostei. Sfatul meu este deci, grosso-modo, să ascultaţi cât mai mult cu putinţă.

— Ce drăguţ doctore, dar cum poţi avea un dialog numai ascultând? Cum trebuie dusă discuţia? Să fac un apel la pace în lume?

Cu toate că nu-şi avea locul la masa discuţiilor, Lisa Dyson estimă că era obligaţia ei să răspundă la întrebarea asta.

— Domnule preşedinte, mă tem că un apel în favoarea păcii nu va fi un argument la care să fie sensibil colonelul

Gaddafi, zise ea, având în faţa ochilor chipeşul ofiţer care-i oferise într-o zi un pahar cu suc de portocale. Pacea nu este obligatoriu o stare de dorit pentru un beduin. Ea implică supunerea în faţa unei autorităţi, în timp ce dispoziţia unui beduin e să fie constant la pândă, gata de o incursiune în sălaşurile triburilor vecine. Eu aş interpreta apetitul continuu al lui Gaddafi pentru aventuri în exteriorul ţării, sprijinul său pentru susţinerea tuturor mişcărilor revoluţionare ca pe o prelungire a acestei stări de spirit. Chiar dacă s-ar declara de acord cu dumneavoastră asupra necesităţii salvgardării păcii în lume, ar fi o eroare de a trage de aici o concluzie realmente valabilă pentru ceea ce va urma.

Preşedintele îi mulţumi cu un surâs.

— Şi dumneavoastră, doctore Jagerman?

Psihiatrul olandez scoase un lung suspin, întrebându-se încă o dată ce dracu' căuta el în ocna asta.

— Domnule preşedinte, va trebui să nu vă arătaţi nici ameninţător, dar nici slab. Ci gata să-i vârâţi în cap ideea că ceea ce cere nu e chiar irealizabil.

— Chiar dacă nu-i adevărat?

— Ja, ja. Va trebui să-l faceţi, încetul cu încetul, să creadă că va reuşi. Evitaţi o confruntare directă care ar risca să întărească atitudinile sale negative. După primul contact cu noi, se simte mai degrabă sigur pe el, stăpânindu-şi bine emoţiile. Orice aţi crede dumneavoastră, e un lucru bun. Oamenii slabi, gata să se sperie, sunt cei mai periculoşi. Aceştia vă pot face pocinogul la cea mai mică provocare – Jagerman îşi mângâia aluniţa din frunte, cel de-al treilea ochi al său, ca şi când ar fi căutat lumina adevărului – încercaţi din nou să-l convingeţi să stea de vorbă cu generalul Eastman. Faceţi-l să înţeleagă că în acest fel veţi fi mai liber să vă ocupaţi, cu toată hotărârea, de satisfacerea cererilor lui. E realmente capital să-l constrângem să stea de vorbă cu noi.

Preşedintele închise ochii, încrucişă mâinile şi rămase câteva clipe nemişcat, încercând să-şi adune gândurile şi

să se pregătească pentru încercarea care-l aştepta. Ca un sportiv în faţa marii încercări, inspiră profund şi expiră brusc aerul din plămâni.

— O.K., Jack, eu sunt gata.

În timp ce se apropia de microfon fu cuprins de un acces de furie. Furie că era obligat să joace această comedie, furie fiindcă era obligat, el, şeful naţiunii celei mai puternice din lume, să se umilească în faţa unuia care era gata să ucidă şase milioane de oameni.

— Colonele Gaddafi, vă vorbeşte Preşedintele Statelor unite ale Americii, zise el, de cum fu anunţat de stabilirea legăturii radio. Mesajul pe care mi l-aţi adresat ieri face obiectul unui studiu serios şi aprofundat din partea guvernului nostru şi a mea personal. Nu am terminat încă s-o facem. Cu toate acestea, nu trebuie să aveţi vreo îndoială asupra următorului lucru: condamnăm ferm acţiunea pe care aţi întreprins-o. Oricare ar fi sentimentele voastre privitoare la problemele care ne despart, referitor la Orientul Apropiat, sau în privinţa nedreptăţilor făcute poporului palestinian, tentativa dumneavoastră de a le rezolva, jucându-vă cu viaţa celor şase milioane de americani nevinovaţi, este un sacrilegiu inacceptabil!

Brutalitatea acestei introduceri îi făcu să pălească pe cei trei psihiatri. Tamarkin îşi scoase batista şi-şi şterse fruntea şi tâmplele umede de sudoare, Jagerman trăgea de lobul urechii, ca şi când ar fi vrut să audă cât mai clar începutul Apocalipsului. Imperturbabil, preşedintele îi făcu semn interpretului:

— Traduceţi. Şi fiţi atent: nu modificaţi nici c-o iotă, nici ca formă, nici ca fond.

Nici nu se termină bine traducerea, că preşedintele reluă:

— Colonele Gaddafi, sunteţi soldat şi ca soldat ştiţi că am la îndemână puterea de a distruge instantaneu orice urmă de viaţă pe teritoriul ţării dumneavoastră. Dacă mă veţi obliga, trebuie să ştiţi că nu voi ezita să utilizez această putere, oricare ar fi consecinţele. În locul meu, continuă preşedintele, cei mai mulţi şefi de stat ar fi

reacţionat în felul acesta în chiar clipa în care ar fi primit ultimatumul vostru. Eu m-am abţinut, căci doresc din tot sufletul să găsesc o rezolvare paşnică acestei situaţii, şi vreau s-o găsim împreună. Cum sigur ştiţi, n-am încetat niciodată, nici în timpul campaniei electorale şi nici după alegerea mea, să declar că nu poate exista o soluţie durabilă problemei Orientului Apropiat, fără să fie luate în considerare aspiraţiile legitime ale poporului palestinian. Sunt sincer gata să cooperez cu dumneavoastră în acest scop. Dar va trebui să înţelegeţi că satisfacerea cerinţelor dumneavoastră nu depinde numai de guvernul ţarii mele. Iată de ce vă propun ca generalul Eastman să ne servească drept legătură în timp ce eu voi antama negocierile cu Ierusalimul.

Preşedintele se lăsă pe spate în fotoliu şi-şi şterse fruntea de sudoare.

— Cum a fost? îl întrebă el pe Eastman, în timp ce interpretul traducea.

— Formidabil!

Răspunsul libianului nu se lăsă aşteptat. Contrar temerilor tuturor, tonul era măsurat, aproape reţinut. Nu se putea spune acelaşi lucru şi despre cuvintele folosite,

— Domnule Preşedinte, nu v-am chemat pentru a discuta conţinutul scrisorii mele. Termenii săi sunt suficient de clari. Nu mai necesită nici o explicaţie din partea mea ci doar o acţiune imediată din partea voastră.

Gaddafi făcu o scurtă pauză pentru a permite traducerea. Psihiatrii schimbau privi profund neliniştite.

— Domnule Preşedinte, singurul obiect al intervenţiei mele este să vă avertizez de faptul că radarele mele au detectat prezenţa vaselor Flotei a VI-a a S.U.A. în dreptul ţărmurilor libiene. Vă declar solemn, că nu mă voi lăsa intimidat de această ameninţare!

— Monstrul! mârâi sotto voce texanul Delbert Crandell, secretar de stat la Energie. El vorbeşte de ameninţări!

— Navele voastre au depăşit în aceste momente limitele apelor mele teritoriale. Vă cer să fie retrase imediat la o distanţă de cel puţin o sută de mile marine. Daca

retragerea nu se face în următoarele două ore, cu regret trebuie să vă informez că voi fi obligat să reduc cu cinci ore limita ultimatumului.

Preşedintele era literalmente uluit de atâta îndrăzneală din partea lui Gaddafi. Privea cu speranţă spre colaboratorii săi, căutând să vadă pe chipurile lor un răspuns la noua dilemă ce apăruse, complicând lucrurile. Nu văzu pe nicăieri altceva decât reflectarea propriei sale uluieli.

— Colonele Gaddafi, dată fiind ameninţarea din partea voastră, care planează asupra New York-ului, găsesc această nouă cerere nu numai extravagantă, ci de-a dreptul necuviincioasă. Cu toate astea, datorită dorinţei mele sincere de a ajunge, cu ajutorul vostru, la o soluţie paşnică, sunt dispus s-o discut cu guvernul ţării mele şi vă voi anunţa decizia noastră cât mai repede posibil.

Şeful statului aruncă o privire severă colaboratorilor săi.

— Domnilor, nici unul din frumoasele voastre scenarii n-a prevăzut şi beleaua asta, zise el cu amărăciune. Ce-o să-i răspundem? – se întoarse spre preşedintele Comitetului Şefilor de Stat Major – Harry, care e părerea voastră?

— Domnule preşedinte, sunt absolut împotriva retragerii acestor vase, declară categoric amiralul Fuller. Demonstraţia noastră de forţă are ca scop să-l oblige să devină conştient de consecinţele ce le poate avea asupra propriului popor, şantajul său nuclear împotriva New York-ului. Şi am reuşit pe deplin. Retragerea acestor vase riscă să-l incite, la un moment dat, să-şi detoneze bomba!

— Ca să nu mai vorbim de faptul că Flota a VI-a este un enorm mecanism, adăugă şeful operaţiunilor navale, care era aşezat lângă Fuller. N-o putem trambala de colo-colo ca pe nebunul de la şah. Dacă-i anulaţi misiunea, vor trece mai multe ore până va redeveni operaţională.

— Herbert?

— Împărtăşesc această opinie, răspunse secretarul de stat de la Apărare, fără să-şi scoată pipa dintre dinţi.

— Domnule Middleburger?

Secretarul de stat adjunct se juca cu pixul, căutând să câştige timp pentru a-şi pune ordine în gânduri.

— Lăsând la o parte toate consideraţiile de ordin militar, dar ţinând cont de personalitatea lui Gaddafi, cred că ar fi o eroare fatală să-i acordăm cu uşurinţă o astfel de concesie. Asta îl va face să fie şi mai intransigent. Domnule preşedinte, răspunsul meu este: REFUZ TOTAL!

— Tap?

Şeful C.I.A. îşi vârî degetele în răscroiala vestei:

— Omul nostru pare decis să se angajeze într-o încercare de forţă. Dacă asta caută, n-ar fi mai bine să-i demonstrăm pe loc că suntem gata să-l înfruntăm?

Preşedintele privi cu atenţie la personajul sigur de el, uşor arogant, care tocmai vorbise. Ah! indivizii ăştia din serviciile secrete! îşi zicea el, mereu gata să-ţi răspundă la o întrebare cu o altă întrebare, pentru ca posteritatea să nu reţină în contul lor vreo luare de poziţia oarecare. Să-ţi vină să crezi că au studiat cu toţii la Harvard pe vremea lui Kissinger!

— Jack?

Jack Eastman se foi puţin jenat în fotoliul său:

— Sunt obligat să mă pronunţ împotriva avizului general. Problema cu care suntem confruntaţi constă în a şti cum vom putea salva viaţa a şase milioane de newyorkezi. Nu vom reuşi să facem acest lucru decât câştigând ceea ce Gaddafi vrea să ne ia: timp. Acum avem mai multă nevoie de cele cinci ore decât de prezenţa Flotei a VI-a în apele teritoriale ale Libiei.

— Deci mă sfătuiţi să retrag navele?

— Da, domnule preşedinte, fără ezitare. Eastman încercă să-şi alunge din faţa ochilor imaginea fiicei sale în rochie albă, vrând să fie cât mai sigur că răspunde exclusiv ca urmare unei analize la rece a situaţiei. Realitatea acestor câteva ore este infinit mai importantă pentru noi decât modul în care Gaddafi percepe forţa sau slăbiciunea noastră, continuă el. Aş adăuga, în cunoştinţă de cauză, că nu avem nevoie de Flota a VI-a pentru a şterge Libia de pe faţa pământului.

— E ceva care mă miră în această nouă ameninţare a lui Gaddafi, observă şeful statului. De ce cinci ore? De ce nu cincisprezece? De ce nu imediat? Dacă navele noastre îl neliniştesc atât de mult, de ce n-a cerut mai mult?

Rămase câteva clipe gânditor, încercând să găsească el însuşi o explicaţie. Apoi se adresă psihiatrilor:

— Care este părerea dumneavoastră, domnilor? Ce mă sfătuiţi să fac?

Henrick Jagerman simţi din nou un fior rece pe şira spinării. Sfatul pe care se pregătea să-l dea va fi greu de înghiţit pentru o parte a asistenţei, cu atât mai mult cu cât el venea din partea unui străin.

— Domnule preşedinte, eu cred că această nouă pretenţie a colonelului Gaddafi trădează fundamental nesiguranţa în care se află. Inconştient, el caută să vă pună la încercare, în speranţa că acceptarea cererii îi va aduce confirmarea din partea dumneavoastră că această sfidare va da realmente roade. Noi am observat întotdeauna această atitudine la primele contacte cu teroriştii. O atitudine agresivă, exigentă: „faceţi imediat asta sau asta” sau dacă nu executăm un ostatec! În asemenea situaţii sfatul meu este invariabil acelaşi: faceţi ce vă cere teroristul. În cazul de faţă, vă sfătuiesc, deci, să faceţi ce vă cere Gaddafi, în felul acesta îi veţi demonstra că se poate înţelege cu dumneavoastră. Veţi strecura astfel foarte subtil în mintea lui ideea că are o şansă de a reuşi dacă tratează cu dumneavoastră. Dar eu l-aş face să plătească această concesie. M-aş servi de ea pentru a-l obliga să discute conţinutul scrisorii, pe care v-a trimis-o, şi pe care se pare că refuză în continuare să-l discute. Pentru a pune pe picioare un dialog.

Preşedintele îi mulţumi cu o înclinare a capului. Fără să scoată o vorbă, închise din nou ochii, concentrându-se pentru a lua o hotărâre, singur în faţa conştiinţei sale. Apoi se întoarse spre amiralul Fuller:

— Harry, ordonă Flotei a VI-a să se retragă.

Imediat se auzi o voce scandalizată:

— Cedând acestui şantajist, riscaţi să deveniţi Chamberlainul Americii, domnule preşedinte!

Şeful statului fixă chipul rubicond al secretarului de la Energie.

— Domnule Crandell, nu-i cedez colonelului Gaddafi – fiecare cuvânt cădea în cadenţa fatidică a unui marş funebru – nu încerc să fac altceva decât ceea ce generalul Eastman a calificat, pe drept cuvânt, a fi atuul major în această criză, – ochii săi albaştri erau aţintiţi asupra ceasurilor de pe perete – încerc să câştig TIMP! Jack! Să se restabilească legătura cu Tripoli!

Imediat ce Boeingul 747 „Catastrofa” anunţă intrarea pe linie a Vulpii Unu, preşedintele declară:

— Colonele Gaddafi, sunt gata să ordon Flotei a VI-a să se retragă la o sută de mile de coastele Libiei, aşa cum aţi cerut. Dar ţin să vă spun că am luat această hotărâre pentru un singur şi unic motiv: pentru a vă demonstra dorinţa mea arzătoare şi sinceră de a găsi, împreună cu dumneavoastră, mijloacele de a rezolva această criză, spre satisfacţia ambelor părţi. Cu toate acestea nu voi da ordinele necesare decât dacă veţi accepta să angajăm imediat discuţiile asupra modului de rezolvare a crizei.

După care o pauză anormal de lungă urmă cuvintelor sale. Ce se întâmpla la Tripoli? se întreba neliniştit generalul Eastman. Când Gaddafi răspunse în cele din urmă, o făcu în engleză.

— Atâta timp cât vasele voastre de război sunt acolo unde sunt acum, nici nu poate fi vorba de discuţii. Vom discuta când vor fi plecat. *Inshaa'Allaah!*

Se auzi un declic. Cutiile albe amuţiseră din nou.

PARTEA A ŞAPTEA

„M-AŢI MINŢIT, DOMNULE PREŞEDINTE!”

Angelo Rocchia examină cele trei clădiri pe care i le arătase bătrâna din băcănie. Prezentau toate acelaşi aspect de decrepitudine: faţade leproase, scări de incendiu prăbuşite sau care atârnau şui, ferestre şi uşi baricadate cu foi de placaj. „Camere de închiriat. Adresaţi-vă portarului din 305 Hicks Street”, anunţa un panou prins pe zidul uneia dintre clădiri.

— Adevărate cocini, comentă Angelo. Sunt fără îndoială proprietatea vreunui Slum Lord din Manhattan. Aşteptând să ia foc, individul înghesuie aici clandestini şi-i obligă să plătească cât mai mult posibil pe cap de fraier.

Cei doi poliţişti intrară în holul clădirii cu numărul 305 din Hicks Street. Un maldăr împuţit de resturi menajere, sticle goale, cutii de bere şi hârtii unsuroase se înălţau până la tavan. Ceea ce era mai greu de suportat era mirosul înţepător, învăluitor, de urină, care impregna zidurile şi scara.

— Ia te uită, iepuraş!

Angelo ridicase o sticlă şi o aruncase în mormanul de gunoaie. Sub privirile îngrozite ale junelui fed, o hoardă de şobolani bine hrăniţi o zbughi în toate direcţiile. Angelo râse pe înfundate la vederea pasului înapoi făcut de coechipierul său şi se îndreptă spre uşa pe care scria „portar”. Ciocăni. Se auzi zornăitul, unui lanţ. Timid, uşa apartamentului se întredeschise, lăsând să apară silueta unui negru bătrân îmbrăcat într-o salopetă. Angelo îi flutură cu atâta iuţeală prin faţa ochilor insigna sa de

ofiţer de poliţie, încât portarul nu văzu decât o sclipire aurie. Rand crezu că se sufocă auzindu-l prezentându-se ca fiind „inspector la comisia de igienă”. Arătase deja cu degetul spre muntele de gunoaie.

— Ia zi, tuciuriule, nu ţi se pare că sunt cam multe gunoaie în şandramaua asta? Risc de epidemie, plus risc de incendiu… o să te coste ceva…

Cu chipul înspăimântat de cele auzite, negrul începu să descuie una câte una încuietorile şi lanţurile care-l baricadau în casă.

— Da’ ce poci să fac io? gemu el. Ăştia care stă aici e ca animalili. Deschide uşa şi-şi aruncă gunoaili pă scară!

— Va trebui să dresez câteva procese verbale… – Angelo scoase fotografia tinerei hoaţe – numai dacă… – îi arătă fotografia – o cunoşti? O columbiană. Cu ţâţele mari, pe care le vezi de la un kilometru.

Portarul examină atent fotografia. Spasmul brusc al mărului lui Adam îl convinse pe poliţist că acesta va minţi.

— Nu, io n-am văzut-o pă aici niciodată.

— Păcat! – Angelo îl privea compătimitor – speram că ne putem face unul altuia mici servicii, înţelegi ce vreau să zic?

Poliţistul suspină şi scoase o bucăţică de hârtie ca şi când s-ar fi pregătit să scrie un proces verbal.

— Sunt pe puţin o duzină de infracţiuni aici.

Arătă gunoaiele, scara fără iluminare, scările de incendiu rupte.

Dumnezeule mare! îşi zicea Jack Rand, înspăimântat de comedia coechipierului său, dacă află vreodată F.B.I.-ul prin ce mijloace am obţinut informaţiile, pot spune un călduros adio carierei mele! Sunt sigur că-mi voi sfârşi zilele într-un cătun din South Dakota!

— Hai, domnu’ inspector, da’ de ce trebui’ să vă grăbiţi, îi zice portarul. Nu vă supăraţi. Că pă mine mă pune proprietarul să plătesc hârtiile ălea.

— Aşa deci? Sper că ai ceva bani la ciorap! Căci de data asta distracţia o să te cam coste… ia să vedem… cam la cinci sute de dolari.

Portarul se clătină sub forţa loviturii. Dar mai ştia că locatarii i-ar fi sucit cu plăcere gâtul, dacă avea nefericita inspiraţie să-l dea pe vreunul dintre ei pe mâna poliţiei.

— Ascultă, amice, îi zice cu blândeţe Angelo, punându-i mâna pe umăr. Îţi fac o favoare. Să zicem că uităm de ăia cinci sute de dolari. Dar zi-mi, iute, unde înnoptează porumbiţa asta. Ştim că locuieşte aici.

Ochii bătrânului începură să se rotească precum bilele de la loto, privind când spre uşile de pe coridor, când spre scară, când spre trotuarul din faţa casei.

— La 207, murmură el paralizat. Etajul doi, a doua uşă pe dreapta.

— Acum e sus?

Negrul dădu din umeri.

— Mişună fără încetare. Uneori sunt şi cinşpe la ea.

Angelo îl lovi pe portar prieteneşte cu palma pe obraz şi-i făcu un mic semn de adio, apoi îl chemă pe Jack Rand, care era în hol, şi începură să se sfătuiască.

— Trebuie să cerem întăriri, îi zise agentul federal. Se pot dovedi periculoşi.

— Ai dreptate, mormăi newyorkezul. Cincisprezece gagii nu-s de colo – Angelo se ciupea de bărbie – dar, în general, şuţii nu sunt înarmaţi. Îi costă prea scump să fie găsiţi cu puşcociul după ei când se ocupă numai de buzunare – Angelo se gândea – pe de altă parte, a încerca să aduci pe neobservate poliţaii într-un cartier ca ăsta e ca şi cum ai încerca să vâri un elefant într-un magazin cu porţelanuri. Hai, vino, iepuraş, o să mergem singuri!

Ajuns în dreptul scărilor, Angelo scoase din buzunar un mic calendar din plastic cu reclama băncii First National City Bank. Să-i ceri dublura cheii amărâtului ăla de portar însemna să-i semnezi condamnarea la moarte. Sigur că puteau încerca să spargă uşa, dar asta îi va lipsi de efectul surprizei. Vârî calendarul sub nasul lui Rand.

— Am să deschid colivia cu drăcia asta. După care dăm buzna amândoi.

Utilizată adesea de poliţişti şi de lăcătuşi, acea micuţă placă din plastic, rigidă şi suplă în acelaşi timp, permitea deschiderea fără zgomot a broaştelor obişnuite.

— Angelo nu putem face asta! se revoltă junele fed. Nu avem mandat, de percheziţie.

— Ce griji ai şi tu! îi replică Angelo, ajuns pe palierul de la etajul doi. Nu trăim într-o lume perfectă, iepuraş!

*

— Sublim!

Michael Laylord se învârtea ca un titirez în jurul manechinului încremenit într-o oază excentrică, sub lumina reflectoarelor din studio. Cu ochiul lipit de vizorul scumpului său Hasselblad, îngenunchea căutând să surprindă reflexele mov ce dansau pe rochia de seară a casei, Yves Saint-Laurent.

— Fantastic! – apăsă pe declanşator – fabulos!

În felul ăsta luă o duzină de instantanee.

— Merci, iubito, ajunge pentru ziua de astăzi, zise el modelului, stingând reflectoarele.

Atunci o descoperi, ghemuită într-un colţ al studioului, pe Leila, care revenise la New York după ce-l condusese pe fratele său în ascunzătoarea de la Dobbs Ferry, unde trebuia să se întoarcă cu Kamal a doua zi şi de unde trebuiau să fugă în Canada.

— Linda! exclamă el. Eu credeam că dejunezi cu…

Ea îl întrerupse cu o sărutare.

— Mi-am schimbat programul. Ca să mâncăm împreună!

*

— Poliţia! Nimeni nu mişcă!

Cuvintele răsunară ameninţătoare între cei patru pereţi ai încăperii. Angelo şi Jack Rand dăduseră năvală pe uşa deschisă graţie micuţului calendar din plastic. Ai fi zis că-s doi federali, de pe vremea prohibiţiei şi a lui Elliot Ness,

care năvălesc într-un *speakeasy*[31]: pălăria trasă pe un ochi, revolverul ţinut strâns în pumn, genunchii uşor îndoiţi. O astfel de înscenare avea de ce să-i înlemnească pe cei şase ocupanţi ai apartamentului.

Locul era conform cu ce-şi imaginase Angelo: saltele din paie întinse pe jos, un bec chior, atârnând din tavan la capătul a două fire, era unica sursă de lumină. Şi totul era inundat de un miros insuportabil de sudoare amestecată cu parfum ieftin. Pe o sfoară întinsă, de-a lungul camerei, se uscau de-a valma izmene, sutiene, tricouri, chiloţi de damă, blugi – decor derizoriu al acestei maghernițe împuţite. În cameră nu exista decât o singură mobilă: o canapea desfundată a cărei arcuri străpunseseră stofa roasă de atâta frecuş, şi pe marginea căreia era aşezată fata cu sânii opulenţi, ocupată să mestece cu lingura într-o oală, care fierbea pe un reşou aşezat direct pe podea. Angelo o recunoscuse imediat. Se îndreptă, îşi puse revolverul la loc în tocul de la subţioară, trecu peste un adolescent înspăimântat şi se proţăpi în faţa ei. Adulmecă mirosul ce se ridica din oală.

— Ce păcat că n-o să te poţi bucura de ea, îi zise uşor amuzat, că miroase al dracului de bine! ia-ţi hainele, *muchacha*[32], mergi cu noi la bulău!

— Nu vă atingeţi de *mujer*[33] la mine! Ce vrei de la ea? scheună atunci o formă lăbărţată într-un culcuş de-a lungul zidului.

— Gura! strigă la el Jack Rand.

Torres, columbianul care lucra cu fata, tăcu imediat. Era un tinerel gălbejit, cu pometii unsuroşi, o privire febrilă şi o claie de păr negru şi cârlionţat.

— Dă cuvertura aia la o parte, îi ordonă Rand, arătând cu ţeava revolverului spre un fel de poncho roşu cu desene geometrice, sub care s-ar fi putut ascunde o armă.

Columbianul se conformă. Cu excepţia unor şosete desperecheate şi a unui slip de o albeaţă îndoielnică,

[31] Speakeasy – local în care se consuma alcool în timpul prohibiţiei.
[32] Muchacha – Fată.
[33] Mujer – Femeie.

individul era gol-goluţ. Angelo se apropie de el, scoase din buzunar fotografia pe care i-o dăduse şeful brigăzii hoţi de buzunare şi o compară surâzător cu originalul.

— Hei! *amigo*, chiar tu eşti zebra pe care o căutăm. Mergi şi tu la bulău!

Şuţul începu să protesteze într-un amestec de spaniolă şi engleză, dar Angelo îi închise iute pliscul.

— Individul căruia i-ai săltat portofelul în gară vinerea trecută ţi-a recunoscut mutra dintr-un morman de fotografii. Ţi-am zis c-o să ajungi la bulău! Numai că înainte o să avem o mică discuţie între patru ochi.

Unul dintre ceilalţi trei columbieni întinşi pe saltele căuta să-i atragă atenţia poliţistului. Era un bărbat în vârstă, cu chipul trist şi zbârcit.

— Domnule inspector, e din ăia noii, îi zise el rugător. Într-o engleză ezitantă. N-a făcut nimic rău până acu'! – cotrobăi sub aşternu, şi scoase un pachet de bancnote – am putea să ne înţelegem! zise el, făcându-i cu ochiul.

Angelo îi aruncă o privire pătrunzătoare şi le făcu semn să iasă, lui şi celor doi asociaţi ai săi, ca şi unei fete ghemuite într-un colţ al încăperii.

— Ştergeţi-o! Toată lumea afară! Imediat! Dacă nu, îmi chem amicii de la Imigrare!

Simpla pomenire a cuvântului „imigrare" îi făcu pe cei patru columbieni s-o ia din loc fără să mai aştepte alte invitaţii. Angelo se întoarse apoi spre Torres şi-i zise pe un ton dulceag:

— Amigo, trebuie să ne dai o informaţie: cui ai plasat cărţile de credit pe care le-ai ciupit vineri dimineaţa în gara Flatbush? Cine ţi-a dat comanda?

Angelo auzi în spate o rafală de cuvinte spanioleşti. Nu înţelese decât două: *derechos civicos* – drepturi civice. Exasperat, se întoarse spre fata cu sânii mari şi-i aruncă o privire ucigătoare. Trebuie să-i fac vânt nebunei, îşi zise Angelo. Îl chemă pe Rand, care stătea de pază în dreptul uşii.

— Ia gagica şi du-o jos în rabla noastră! Vin şi eu imediat.

Rand se cam codea. Nu aproba metodele coechipierului său. Cu toate astea se supuse.

— Hai, fetiţo, marş afară! îi strigă el, împingând-o pe palier.

Se auzi uşa trântindu-se şi Torres începu să-şi tragă pe el o pereche de blugi.

— Şezi blând! îi zise Angelo, smulgându-i pantalonii din mână. Mai întâi să stăm de vorbă. Îţi repet întrebarea: cui ai plasat cartea de credit American Express pe care ai găsit-o în portofelul şterpelit vineri? Cine ţi-a dat comanda?

— Eu nimic furat, *señor!*

Vocea îi tremura, dar îl privea pe poliţist drept în ochi.

— Fii foarte atent, *muchacho*[34]*!* Te întreb pentru a treia oară cui ai dat blestemata aia de carte! Tu ai dat lovitura în gară vineri dimineaţa. Cineva ţi-a cerut să alegi un client care să semene cu o anumită persoană. Cine e? Atât vreau să ştiu.

Torres lăsă ochii în podea, se dădu înapoi şi se urcă pe o saltea. Se sprijinea cu spatele de zid. La picioarele sale, pe reşou, oala fierbea, în draci. Angelo se apropie ameninţător de el.

— Domnule, îl imploră columbianul, tu nu dreptul! Eu avem *derechos civicos*.

— *Derechos civicos?* rânji Angelo. Tu nu ai drepturi civile, târâtură! Drepturile tale le-ai lăsat la Bogota.

Poliţistul se apropie de Torres, pe care îl domina cu mai bine de un cap. Adolescentul slăbuţ şi neputincios tremura de frig, de frică, din cauza acelui sentiment de neputinţă, datorat goliciunii în faţa anchetatorului. Îşi proteja sexul cu mâinile, şi umerii roşii şi osoşi îi dădeau un aer şi mai jalnic.

Lovitura poliţistului fu atât de rapidă încât columbianul n-o văzu venind. Mâna stângă a lui Angelo îl lovi în bărbie şi-l proiectă cu capul de perete. Paralizat de frică, ridică mâinile. Angelo profită de ocazie şi-l prinse de testicule cu

[34] Muchacho – Băiat.

mâna dreaptă, strângându-l tare. Columbianul scoase un urlet.

— O.K., fiu de căţea, acu' ori îmi spui cui ai dat blestemata aia de carte ori îţi smulg bomboanele şi ţi le vâr pe gât!

— Vorbesc! Vorbesc! gemea Torres, frânt în două.

Angelo slăbi uşor strânsoarea.

— Union Street. Benny. Dositorul!

Angelo strânse din nou.

— Unde pe Union Street?

Columbianul scoase un nou urlet. Un val de sudoare îi inundase faţa.

— Aproape de Bulevardul 6. Peste drum de supermagazin. Etajul doi.

Angelo îi dădu un brânci şuţului, care se prăbuşi pe podea, gemând de durere.

— Hai, pune-ţi izmenele, îi ordonă el. O să-i facem amândoi o mică vizită lui Benny ăsta al tău.

*

— Michael, my Iove! Şi dacă am uita de tot şi de toate, măcar câteva ore... să nu ne mai gândim decât la noi doi? spunea Leila, privindu-şi iubitul cu un aer languros.

Fotograful o privea uimit. Mai devreme, în taxiul care-i ducea la restaurant, îi dăduse de înţeles că are să-i spună ceva foarte important. În timpul dejunului rămăsese tăcută, abia atingându-se de mâncare şi de paharul cu vin. Chelnerul strânse farfuriile şi adusese cafeaua.

— Acesta e lucrul deosebit de important pe care vroiai să mi-l spui? o întrebă el, lăsând jos ceaşca cu cafea.

— Se spune că dragostea e ca o plantă, Michael. Pe care trebuie s-o îngrijeşti ca să se dezvolte. Ar fi minunat dacă, din când în când, am face împreună câte o mică nebunie, ceva mai deosebit de cenuşiul de fiecare zi. Ar fi ca o gură de aer proaspăt pentru...

— ...legătura noastră?

— Dacă vrei, da.

— Şi ce ţi-ar plăcea să facem?

— Orice… De exemplu, plecăm din restaurantul acesta, ne urcăm în primul taxi, îi spunem şoferului să ne ducă la aeroportul Kennedy şi plecăm undeva. Două, trei zile. Fără bagaje. Fără nimic. Uite, eu trebuie să fiu mâine la Montréal. Să văd o colecţie de vară. Mâine seară ne-am putea întâlni la Quebec. Michael, tu cunoşti Quebec-ul? Ai văzut Chateau Frontenac? Un vechi şi imens hotel francez pe malul fluviului Saint-Laurent. Cu restaurante, magazine şi localuri de noapte ca la Paris. Ne vom plimba cu trăsura şi vom mânca un munte de cornuri.

Îi luă mâna lui Michael. O, nerăbdare copilărească îi strălucea în priviri. Michael mai luă o înghiţitură de cafea.

— Linda mea scumpă, am programat pentru mâine două şedinţe de pozat pe care nu le pot amâna. Nu am cum. Şi apoi nu uita că miercuri suntem invitaţi la Truman Capote… Dacă chiar ai chef de o escapadă, hai mai bine să ne petrecem sfârşitul de săptămână în Mexic, la Puerto Vallarta, sugeră el conciliant… Brr… Canada, e un ger pe acolo, mai ales acum, iarna. Plecăm vineri după amiază şi seara luăm masa sub palmierii de pe malul Pacificului.

Leila pocni din degete entuziasmată.

— Minunată idee! Las totul baltă. În loc de Canada, plecăm mâine după-amiază spre Mexic. Eşti un geniu, dragul meu.

— Nu mâine, *darling*, vineri, o corectă Michael, plătind nota. Cei de la Vogue mă spânzură dacă nu le fac fotografiile mâine. Dar vineri…

Leila se întristase brusc. Până unde pot merge fără riscul de a… se întreba ea.

Afară, norii cenuşii şi joşi anunţau noi căderi de zăpadă.

— Mai ai de lucru astăzi?

— Nu, îi răspunse el, ajutând-o să-şi îmbrace mantoul de blană.

— Atunci, haidem la tine. Am mare nevoie de tandreţe.

*

Situat la etajul nobil, al treilea, biroul secretarului general al ministerului francez de externe avea ferestrele spre splendoarea poluată a Senei. Oprit în dreptul uneia din ele, baronul Geoffroy de Fraguier, actualul stăpân al locurilor, urmărea lenta înaintare a unui şlep care lupta contra curentului gălbui al fluviului, întrebându-se care ar putea fi motivul real al vizitei urgente pe care urma să i-o facă directorul S.D.E.C.E.

Fraguier nu înghiţea nici omul şi nici organizaţia pe care o conducea. Încăpăţânându-se să copieze modelul său american, cei de la S.D.E.C.E. intraseră pe domeniul de vânătoare rezervat celor din Quai d'Orsay, implantându-şi reprezentanţi în toate ambasadele Franţei, vopsiţi în consuli sau ataşaţi, politici. Fraguier acuza guvernul că tolerase această degradare a corpului diplomatic, demn urmaş al unor Vergennes şi Talleyrand.

Revenise la masa sa de lucru când, un uşier îl introduse pe generalul Bertrand. Îl salută cu cel mai impecabil semn din cap compatibil cu regulile curtoaziei.

— Cărui fapt datorez plăcerea prezenţei dumneavoastră aici? întrebă el cu o voce fals cordială.

Bertrand căuta o scrumieră. Cu degetul, baronul îi arătă un gheridon în celălalt colţ al încăperii.

— La 15 aprilie 1973, îşi începu generalul explicaţiile, cu scrumiera pe genunchi, ministerul dumneavoastră a semnat, în numele unui domn Paul Henri de Serre, inginer la Comisariatul pentru energie atomică, un contract pe trei ani, care-l însărcina cu o misiune pe lângă Comisariatul pentru energia atomică din India, în calitate de consilier tehnic. S-a întors în Franţa în noiembrie 1975, cu şase luni înainte de expirarea contractului. Dosarul pe care mi l-au furnizat colegii mei de la D.S.T. şi care-l priveşte pe domnul de Serre nu indică motivele acestei întoarceri anticipate. M-aţi putea oare ajuta să mă lămuresc?

Baronul se aplecă asupra biroului, cu coatele pe tăblia mesei şi capul prins între palme.

— Aş putea cunoaşte şi eu motivele curiozităţii dumneavoastră?

— Tare mă tem că nu, se scuză Bertrand, care jubila în sinea lui. Cu toate acestea ţin să precizez că am autorizaţii de la cel mai înalt nivel pentru a vă cere dosarul său.

„Braconierii! fierbea, de indignare, diplomatul. Iată-i vânând încă o dată pe pajiştile noastre, invocând binecuvântarea castelanului. Ce vremuri! Ce moravuri!”

Fraguier ceru dosarul de Serre unuia dintre colaboratorii săi. Îl deschise pe birou, în aşa fel încât Bertrand să nu-l poată citi din fotoliul în care era aşezat. La documentul care punea capăt şederii lui Paul Henri de Serre în India, era ataşată o notă. Ea făcea trimitere la un plic sigilat ce conţinea o scrisoare a ambasadorului Franţei în India, adresată predecesorului secretarului general. Acesta o luă şi o citi, trăgând de timp, lucru de natură să-l înfurie pe general, a cărui nerăbdare era manifestă. Cînd termină de citit, împături scrisoarea, o puse înapoi în plic, puse plicul la loc şi înapoie dosarul colaboratorului său.

— Cum era de aşteptat, o afacere fără importanţă, zise el în cele din urmă.

— Hm! mârâi generalul sceptic.

— Amicul vostru, domnul de Serre, a utilizat valiza diplomatică pentru a scoate fraudulos antichităţi. Obiecte de mare valoare. Pentru a evita orice asperităţi în relaţiile cu prietenii noştri indienii, a fost rechemat şi reintegrat la comisariatul pentru energie...

— Extrem de interesant, constată Bertrand, stingând cu mare atenţie mucul ţigării în scrumieră.

Deci găsise acea greşeală, acel defect care îi permitea să exploreze zonele de umbră ale unui individ mai presus de orice bănuială! Limbile pendulei Ludovic al XVI-lea, de pe şemineul din spatele baronului, arătau orele şase şi jumătate ale după-amiezii. Dacă vroia să exploreze aceste informaţii, înainte de căderea nopţii, trebuia să acţioneze cu cea mai mare viteză. Deşi se găsea oricum într-o dilemă: nu era mai înţelept să-şi ia un timp de gândire şi

să aştepte până a doua zi? Pe de altă parte, colegul lui de la C.I.A. părea al dracului de grăbit...

— Vă rog să mă scuzaţi, domnule secretar general, dar mă văd obligat să vă cer permisiunea să utilizez facilităţile dumneavoastră de comunicaţii radio pentru a transmite un mesaj urgent reprezentantului nostru la Tripoli. Luând în considerare cele ce mi-aţi spus, nu mai pot aştepta până la întoarcerea la birou.

*

Jeremy Oglethorpe, expertul Washington-ului în materie de evacuare, contempla spectacolul cu încântarea unui puşti ce descoperă, în dimineaţa crăciunului, trenuleţul electric al viselor sale. Pe un întreg perete din postul de comandă al direcţiei generale a transportului în comun din New York se întindea o hartă luminoasă a metropolitanului, gigantică pânză de păianjen semănată cu 450 de staţii printre care şerpuiau ca licuricii cele cinci sute şase rame, care transportau în fiecare zi patru milioane de călători, pe cei trei sute optzeci de kilometri ai celor trei reţele.

— E mai impresionant decât îmi închipuiam, se extazia el în faţa negrului gras şi jovial care ocupa funcţia de director al traficului. Domnule Todd, îl întrebă el brusc, închipuiţi-vă că ar trebui să evacuăm Manhattan-ul în cea mai mare grabă, care ar fi numărul maxim de persoane pe care le-ar putea transporta metroul în, să zicem, patru ore?

Negrul privea cu uimire la omuleţul cu papion din faţa sa.

— Mărturisesc cinstit că întrebarea asta nu mi-am pus-o niciodată.

Oglethorpe scoase un dosar din servietă.

— Cu toate astea am un document elaborat de Stanford Research Institute, care arată că, mobilizând totalitatea celor şapte mii de vagoane ale metropolitanului,

îmbarcând câte două sute cincizeci de pasageri în vagon, mărind lungimea fiecărui tren de la zece, la paisprezece vagoane, şi crescând cadenţa la o ramă pe minut, care să circule cu viteza maximă posibilă până la staţiile terminus, se pot evacua trei milioane şi jumătate de oameni în mai puţin de patru ore. E adevărat?

Directorul traficului era din ce în ce mai interzis.

— Mă tem că estimările dumneavoastră sunt puţin cam optimiste.

— Adică?

— Adică, vreau să spun că socotelile dumneavoastră de acasă nu ţin seama de cele 20% din vagoanele din reţea defecte, aflate în revizie sau reparaţii curente, de faptul că dacă veţi înghesui mai mult de două sute de oameni într-un vagon vor începe adevărate busculade, ramele vor ajunge să se ciocnească în lanţ, că dacă vor merge cu viteza maximă vor deraia precis, iar dacă veţi mări numărul de vagoane la paisprezece, ultimele patru vor rămâne ascunse după colţ, în tunel, căci peroanele nu pot acoperi decât zece vagoane! În rest, calculul e cum nu se poate mai bun!

Pe măsură ce Todd îi enumera obiecţiile sale, chipul expertului pălea.

— Am putea totuşi evacua cel puţin jumătate? implora el Măcar două milioane în patru ore?

Negrul dădu trist din cap.

— Planul dumneavoastră e formidabil, domnule expert. Numai că are un mic defect: e complet irealizabil!

— Complet? se ofuscă Oglethorpe.

Rânjetul lui Todd îi dădu de înţeles că acesta nu avea chef de glume.

— Şi apoi cine o să vă conducă minunatele trenuri din vis? îl întrebă el.

— Conducătorii voştri obişnuiţi, ca de obicei. Dar cine aţi vrea s-o facă?

— Şi ce motiv o să invocaţi pentru această evacuare de urgenţă?

— Nu ştiu încă... ezita Oglethorpe, pipăindu-şi papionul... de exemplu, le-am putea spune că teroriştii au ascuns o bombă atomică undeva în Manhattan.

Negrul pufni în râs.

— Dacă o să le spuneţi că e o bombă atomică în Manhattan, puteţi fi sigur că au să-şi ducă cu toată pompa ramele până la staţia terminus. Asta, da! Dar acolo vor coborî şi ei ca toată lumea. În privinţa acarilor şi şefilor de tren, de care veţi avea nevoie să aduceţi ramele înapoi în oraş, fiţi sigur că-şi vor fi făcut şi ei valiza! – mimă cu mâna un semn de adio – doar nu vă închipuiţi c-or fi tâmpiţi să aştepte să le cadă în cap bomba voastră! Şi cine se va ocupa de oameni, în staţii? Nu angajaţii metroului, asta v-o garantez eu. Ei vor fi primii care o vor şterge spre Bronx sau mai ştiu eu unde. În maximum o jumătate de oră veţi găsi toate ramele goale, într-o învălmăşeală de nedescurcat, la capătul liniilor. Iar în timpul ăsta oamenii se vor părui pe peroane.

Oglethorpe asculta avalanşa de calamităţi cu inima strânsă, cu mâna încleştată pe dosar. Negrul arătă spre documente, cu un aer dezolat:

— Ceea ce aveţi dumneavoastră acolo, sărmanul meu domn, sunt numai vorbe goale!

*

Flegmaticul şef al brigăzilor NEST, de detectare a explozibililor nucleari, avea aerul disperat al unui soţ care tocmai a aflat că soţia sa e pe care să nască quintupli. De la reîntoarcerea în P.C.-ul instalat în cazarma din Park Avenue, Bill Booth simţea că înnebuneşte. În decursul unei singure ore elicopterele sale, care survolau partea de jos a Manhattan-ului, semnalaseră puternice emisii de radiaţii. Şi aceste radiaţii dispăruseră în mod misterios la sosirea echipelor terestre, trimise să percheziţioneze imobilele unde fuseseră detectate. Cu toate acestea, echipamentele de la bordul elicopterelor funcţionau corect, cum o

dovedea verificarea făcută pe elicopterul trimis la baza aeriană McGuire.

Exasperat, Booth se plimba ca un leu în cuşcă prin P.C., ascultând mesajele radio de la echipele sale din teritoriu. Brigăzile NEST dispuneau de un sistem de transmisii ultraperfecţionat, detaşat în mod special de la baza lor din Las Vegas. În întregime-autonom, el permitea echipelor de la sol sau din aer să comunice pe frecvenţe secrete ce nu puteau fi interceptate nici de ziare, nici de staţiile de radio şi televiziune, nici de radioamatorii care-şi făcuseră o ocupaţie din spionarea comunicaţiilor poliţiei. Pe pereţi erau înşirate imense fotografii aeriene ale unor zone din cartierele newyorkeze. Rezoluţia acestor clişee era atât de mare încât puteai desluşi culoarea pălăriei unei trecătoare pe Strada 5. Aceste documente veneau dintr-o serie de clişee care acopereau o sută şaptezeci de oraşe americane şi care stăteau zi şi noapte la dispoziţia statului major al brigăzilor NEST din Washington. Booth auzi brusc vocea surescitată a unuia dintre oamenii săi.

— Fulg 3 către Baza! Am captat ceva! Sunt deasupra Străzii 23, aproape de intersecţia cu Madison Avenue.

Fulg 3 era unul din cele trei elicoptere din dotarea permanentă a brigăzilor NEST. Pilotul său tocmai relua emisia pentru a reconfirma localizarea exactă, când Booth îl auzi înjurând:

— Paştele şi dumnezeii măsii! Sursa de radiaţii a dispărut!

Se scurseră câteva secunde, după care vocea reveni:

— Bill! Le-am regăsit. N-au dispărut, ci se deplasează. Aş spune că se deplasează pe Madison Avenue!

— Fac pariu că jigodiile alea au pus bomba într-un camion şi-o plimbă de colo-colo prin oraş!

Dădu ordine ca o duzină de furgonete să cerceteze imediat sectorul, trimise şi cel de-al doilea elicopter în sprijinul primului şi alertă F.B.I.-ul. O întreagă armată de maşini banalizate se pregătea pentru vânătoarea camionului, în traficul intens al miezului de zi. Urmărită în permanenţă de elicoptere, sursa de radiaţii urcă de-a

lungul bulevardului Madison, trecu de Strada 34, depăşi Mobil Building şi o coti scurt spre vest.

Brusc, elicopterul din frunte anunţă:

— Sursa de radiaţii s-a oprit.

— Unde sunteţi? îl întrebă Booth.

— În intersecţia Străzii 42, cu Bulevardul 5.

Şeful echipelor NEST ordonă echipajelor sale să se îndrepte spre intersecţie. Prima furgonetă ajunsă în zonă confirmă imediat:

— Radiaţii prezente!

— Unde te afli exact?

— Chiar în faţa Bibliotecii Municipale!

*

La Washington, orologiul de pe peretele sălii Consiliului Naţional al Securităţii' arăta ora 14.28. Din clipa în care Gaddafi întrerupsese legătura asigurată de Boeingul 747 „Catastrofa", cu două ore şi jumătate mai devreme, în încăpere domnea o atmosferă de neputinţă. Sunau neîntrerupt soneriile telefoanelor care-o legau cu Centrul de comandă al Pentagonului, cu Biroul urgenţelor nucleare din cadrul F.B.I., cu P.C.-ul poliţiei newyorkeze, cu Biroul Acţiuni al C.I.A., cu Centrul Operaţional de la etajul 7 al Departamentului de Stat al Apărării, intrau şi ieşeau tot felul de mesageri. Ceşti de cafea, resturi de mâncare şi scrumiere debordând de mucuri umpleau masa, amestecate printre maldărele de documente secrete. Nici una dintre telegramele şi mesajele care soseau, prin intermediul reţelei ultrasofisticate de telecomunicaţii aparţinând Casei Albe, nu adusese preşedintelui şi consilierilor săi nici cea mai mică uşurare, nici cea mai palidă promisiune că s-ar putea găsi o soluţie rezonabilă acestei crize. Cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore înainte de expirarea ultimatumului lansat de dictatorul de la Tripoli, preşedintele şi guvernul său erau dezarmaţi, în ciuda fabuloasei panoplii de mijloace militare aflate la

dispoziţia S.U.A. Respirând mirosul acru de fum amestecat cu transpiraţie, Eastman găsea că semănau cu echipajul unui, submarin avariat, aflat pe fundul mării. Erau informaţi din oră în oră cu derularea acţiunii de detectare a bombei din New York. O certitudine se impunea puţin câte puţin: dimensiunea acţiunii era atât de uriaşă încât nu mai exista nici o speranţă de a găsi bomba în termenul impus de Gaddafi, în timp ce absolut toate mesajele sosite din străinătate îl presau pe preşedinte să nu cedeze şantajului. Dar nimeni nu spunea cum ar putea-o face, fără să pună în pericol viaţa locuitorilor din New York.

În cursul ultimelor ore preşedintele se întreţinuse cu prim-ministrul Begin de două ori: prima oară pentru a-l informa asupra situaţiei, a doua oară, presat de cei de la C.I.A., ca să-l roage ca specialiştii israelieni să accepte să „joace” criza pe calculator împreună cu omologii lor americani. Poate că nenorocitele alea de creiere electronice ne-ar lumina acolo unde noi nu reuşim să facem lumină şi ne-ar da, prin cine ştie ce minune, soluţia-miracol, i-a zis, în esenţă, preşedintele prim-ministrului Begin. La Washington nimeni nu credea cu adevărat că vor obţine soluţia de la necuvântătoarele Marelui Albastru, numai că scopul lor era altul: să-i oblige pe evrei să vadă cu ochii lor, pe propriile ecrane, că numai o concesie teritorială majoră din partea lor va permite salvarea New York-ului.

Imediat după orele 14.30 un ofiţer de marină întrerupse un raport al C.I.A., ce provenea de la biroul din Paris, pentru a anunţa că ultimul vas al Flotei a VI-a tocmai părăsise apele teritoriale ale Libiei. Preşedintele primi vestea cu un amestec de uşurare şi îngrijorare. Dialogul urma să fie reluat, dar în ce direcţie trebuie el orientat? Cum să-l faci să judece, de la şase mii de kilometri distanţă, pe un fanatic care, nu mai departe decât ieri, era numai şeful iluminat al unui mic popor de triburi pierdute într-un ocean de nisipuri mişcătoare, dar care astăzi era – graţie petrolului, geniul tehnologic al omului secolului 20, nebuniei Occidentului, care permisese oricui accesul la

cele mai preţioase cunoştinţe – în posesia mijloacelor care-i permiteau să impună lumii viziunea sa de justiţiar. Omenirea îşi putea permite luxul de a moşi tirani pe vremea săbiei sau a ghioagei, nu în secolul atomului, îşi zicea preşedintele.

În timp ce în difuzoarele boxelor se auzea jargonul spaţial al operatorilor de pe „Catastrofa”, care stabileau legăturile cu Tripoli, preşedintele aruncă o ultimă privire asupra notelor pe care le primise, în cursul discuţiilor cu psihiatrii care-i erau consilieri. „Flataţi-l! Exaltaţii vanitatea, dându-i de înţeles că ar fi un lider mondial. E un solitar. Promiteţi-i un prieten. Demonstraţi-i că sunteţi cel care-l poate scoate cu demnitate din tranşeele unde s-a retras. Să-i vorbiţi cu blândeţe. Fără ameninţări. Să nu-i daţi nici o clipă impresia că nu-l luaţi în serios. Încercaţi să-l faceţi să se îndoiască. Trebuie să-i zdruncinaţi progresiv fermitatea. Să nu ştie niciodată unde se află!” Hm! Sfaturi bune pentru a trata cu nişte prăpădiţi de hoţi care au atacat o bancă de provincie! La ce-or servi ele în discuţia cu un tip de calibrul lui Gaddafi... numai Dumnezeu poate şti!

Ofiţerul radio aflat în Boeingul 747 aflat deasupra Libiei anunţă:

— Vulpea Unu este pe linie!

Preşedintele simţi un ghem în stomac. Se descheie la guler. După ce se asigură că libianul constatase retragerea Flotei a VI-a, declară:

— Colonele Gaddafi, doresc să discutăm împreună foarte grava problemă pe care o ridică scrisoarea dumneavoastră. Ştiu cu câtă ardoare doriţi ca fraţii voştri din Palestina să obţină dreptatea. Vreau să ştiţi că împărtăşesc aceleaşi sentimente, că...

Gaddafi îl întrerupse. Vorbea de la început în limba engleză. Vocea îi era la fel de politicoasă ca şi în cazul precedent, dar cuvintele nu erau cu nimic mai încurajatoare.

— Domnule preşedinte, nu cred că e cazul să ne pierdem timpul cu discursuri frumoase! Israelienii au început, sau nu, evacuarea teritoriilor arabe ocupate?

— Nici urmă de emoţie, îl informă specialistul de la C.I.A. care mânuia analizatorul de voce.

— Vă înţeleg nerăbdarea, îi răspunse preşedintele, luptându-se să-şi păstreze calmul. E şi a mea. Dar trebuie să punem împreună bazele unei păci durabile, o pace care să satisfacă toate părţile interesate, şi nu o pace impusă lumii de ameninţarea dumneavoastră asupra New York-ului.

— Vorbe! Mereu numai vorbe! i-o tăie din nou Gaddafi. Aceleaşi vorbe alunecoase şi ipocrite cu care i-aţi ameţit timp de peste treizeci de ani pe fraţii mei din Palestina!

— Vă asigur că vorbesc cu toată sinceritatea, insistă preşedintele.

Gaddafi nu-l luă în seamă.

— Aliaţii voştri, israelienii, bombardează şi mitraliază lagărele de refugiaţi palestinieni din Liban cu avioane şi tunuri americane, ucigând cu gloanţe americane femei şi copii arabi şi ce le daţi în schimb? Vorbe! Şi în timpul ăsta continuaţi să vindeţi evreilor cele mai noi arme ale voastre ca să poată ucide cât mai mulţi palestinieni! Ce aţi făcut de fiecare dată când evreii au furat proprietăţile fraţilor mei, pentru a-şi instala acolo coloniile lor ilegale? Ne-aţi servit lamentaţiile voastre pioase, pe care le-au citit cu exclamaţii de indignare purtătorii voştri de cuvânt de la Washington! Dar de câte ori aţi intervenit pentru a-i opri pe evrei? Niciodată! Ei bine, domnule preşedinte, din clipa asta, păstraţi-vă pentru dumneavoastră minunatele voastre discursuri. Timpul vorbelor frumoase a trecut. Arabii din Palestina au de acum mijloacele să-şi obţină dreptatea care li se datora de atâta vreme. Şi o vor obţine pentru că dacă nu, milioane de compatrioţi ai dumneavoastră vor plăti nedreptăţile cărora le-au fost şi le sunt victime arabii.

Impactul spuselor sale era subliniat de tonul rece, monocord, aproape detaşat, cu care se exprimase şeful statului libian. Era tonul unui agent de bursă ce-i citeşte

unui client cotaţiile, îşi zicea Eastman. Pentru dr. Tamarkin şi Jagerman, vocea aceea precisă, perfect controlată, le confirma amândurora temerile. Gaddafi n-ar ezita să-şi pună în aplicare ameninţarea.

— Nu pot crede, îi explică preşedintele, că un om ca dumneavoastră, colonele Gaddafi, un om atât de mândru că a realizat revoluţia din ţara sa fără nici cea mai mică vărsare de sânge, un om compătimitor şi milostiv va fi capabil să comande explozia acelei bombe, instrument al iadului, acea alcătuire diavolească, ce ar însemna moartea sau mutilarea a milioane de suflete nevinovate.

— De ce să nu credeţi?

Pentru prima oară tonul avea ceva usturător. Preşedintele era consternat.

— Pentru că ar fi un act total iresponsabil, iraţional – ezita – un act dement, un...

— Un act asemănător cu cel făcut de ţara dumneavoastră, când aţi aruncat o bombă asemănătoare asupra populaţiei civile japoneze. Unde vă erau atunci mila şi compasiunea? Vreţi poate să-mi spuneţi că nu contează că aţi omorât, ars şi mutilat milioane de mici asiatici galbeni, arabi şi africani, atâta timp cât n-a fost vorba să se întâmple acelaşi lucru cu acei frumoşi americani cu pielea albă? Asta vreţi să-mi spuneţi? Cine sunt barbarii, domnule preşedinte? Cine a inventat această unealtă diavolească, aşa cum i-aţi spus dumneavoastră? Evreii germani! Care e singura ţară din lume care s-a folosit de ea? Prea creştina Americă! Cine produce mii de astfel de arme care ar putea pulveriza lumea de mii de ori? Naţiunile avansate ale aşa-zisului vostru Occident civilizat. Aceste bombe sunt produsul civilizaţiei voastre, domnule preşedinte, şi astăzi noi suntem obligaţi să ne folosim de ele pentru a îndrepta greşelile pe care le-aţi făcut în privinţa noastră!

Şeful statului îşi privea disperat bloc-notesul. Cât de derizorii i se păreau acum sfaturile primite.

— Colonele Gaddafi! – vocea sa suna patetic – oricât de mare ar fi solidaritatea dumneavoastră faţă de nefericirile

palestinienilor, trebuie să recunoaşteţi că nu locuitorii New York-ului poartă responsabilitatea, negrii din Harlem, portoricanii din Bronx, milioanele de proletari care-şi câştigă greu pâinea, cu sudoarea frunţii.

— Bineînţeles că sunt responsabili! Toţi! Şi pentru început, cine e responsabil de înfiinţarea statului Israel? Voi, americanii! Şi cu ai cui bani supravieţuieşte? Cu ai voştri!

Preşedintele căuta un alt argument. De data asta fu insidios:

— Să presupunem ca evreii ar accepta să părăsească teritoriile pe care le revendicaţi, în acest caz, colonele Gaddafi, credeţi că v-ar lăsa nepedepsit? Ce garanţie de soluţionare durabilă speraţi să aveţi?

Se pare că era o întrebare la care libianul fu încântat să răspundă.

— Cereţi sateliţilor care survolează în acest moment ţara mea să examineze banda de deşert de la frontierele noastre orientale, de la ţărmul mării până la oaza Kufra. Vă vor dezvălui existenţa anumitor instalaţii. Evident, rachetele mele nu sunt aşa de puternice ca ale dumneavoastră, domnule preşedinte, nu sunt capabile să facă acum ocolul pământului, ca apoi să lovească un vârf de ac. Dar o mie de kilometri, până la ţărmurile Israelului, tot vor putea zbura. E tot ceea ce le cer, Ele reprezintă toate garanţiile de care am nevoie.

— Dumnezeule mare! murmură preşedintele. Abia acum realiza ce se întâmplă. Era mai rău decât îşi imagina. Răsfoia febril paginile bloc-notesului în speranţa că va găsi formula magică susceptibilă să-i atingă interlocutorului său coarda sensibilă, dar se pare că nu reuşea s-o găsească. Aruncă o privire în direcţia psihiatrilor, dar chipurile lor nu reflectau decât propria sa neputinţă.

— Colonele Gaddafi, am urmărit cu vie admiraţie cuceririle revoluţiei voastre. Ştiu cu câtă înţelepciune aţi folosit bogăţiile petrolifere ale subsolului vostru pentru a oferi progresul material şi prosperitatea poporului libian. Oricare ar fi sentimentele dumneavoastră în privinţa New

York-ului, nu cred că vreţi ca ţara şi poporul dumneavoastră să fie distruse de represaliile unui holocaust termonuclear?

— Poporul meu este gata să moară pentru Cauză, domnule preşedinte, ca şi mine!

Libianul se exprima în continuare în engleză, pentru a facilita dialogul.

— Mao Tse-tung a putut să înfăptuiască una dintre cele mai mari revoluţii din istorie practic fără să facă să curgă sânge, reluă preşedintele. Afirmaţia era total neadevărată, dar referinţa la Mao fostul lider chinez, îi fusese sugerată de Jagerman: „Invocaţi-l pe Mao. Mai mult ca sigur se consideră un fel de Mao arab". Puteţi face şi dumneavoastră acelaşi lucru, colonele Gaddafi. Fiţi rezonabil, renunţaţi la ameninţarea asupra New York-ului şi lucraţi cu mine la construirea unei păci juste şi durabile în Orientul Apropiat.

— Să fiu rezonabil? exclamă libianul. După dumneavoastră, a fi rezonabil înseamnă a accepta ca arabii din Palestina să fie alungaţi de pe pământurile lor, obligaţi să trăiască, generaţie de generaţie, în lagărele de refugiaţi? A fi rezonabil înseamnă, fără îndoială, ca arabii din Palestina să asiste cu braţele încrucişate la anexarea progresivă a ţării lor de colonii amicului vostru Begin? A fi rezonabil înseamnă să tolerăm în continuare ca voi, americanii şi aliaţii voştri, evreii, să continuaţi să-i privaţi pe fraţii mei palestinieni de dreptul divin de a-şi avea căminul lor, în timp ce noi continuăm să vă vindem petrolul cu care merg maşinile şi uzinele voastre, şi cu care vă încălziţi casele? Pentru voi asta înseamnă a fi rezonabil? Acordaţi-ne drepturile pe care ni le refuzaţi de atâta vreme, dacă nu, vă vom lovi, chiar dacă asta n-ar mai fi tocmai rezonabil!

În timp ce Gaddafi vorbea, Jagerman îi strecură un mesaj preşedintelui: „încercaţi tactica obiectivului superior." Era vorba de o manevră pe care psihiatrul olandez o explicase puţin mai devreme. Ea consta în a-l convinge pe Gaddafi de a se asocia la realizarea unui

obiectiv şi mai grandios. Să-i subliniezi ambiţiile într-un proiect ce depăşeşte limitele pe care el însuşi şi le-a propus. Din nefericire, nimeni nu fusese capabil să definească un astfel de obiectiv care să permită să se aplice această teorie.

O inspiraţie neaşteptată îl făcu pe preşedinte să întrevadă o soluţie. Nu avea nici un precedent şi prezenta dificultăţi a priori insurmontabile. Dar ea era atât de îndrăzneaţă, atât de dramatică, încât avea şanse de a vorbi imaginaţiei lui Gaddafi.

— Colonele Gaddafi! exclamă el, fără a putea să-şi stăpânească surescitarea. Vreau să vă fac o propunere. Eliberaţii pe concetăţenii mei newyorkezi de ameninţarea dumneavoastră, şi eu voi lua imediat avionul în direcţia Tripoli. Fără escortă, la bordul lui Air Force One. Eu, Preşedintele Statelor Unite ale Americii, mă voi constitui ostatec în locul lor în timp ce vom lucra mână în mână pentru a da fraţilor voştri din Palestina o pace durabilă, o pace adevărată şi acceptată de toţi. O vom face împreună şi gloria voastră va fi mai mare decât cea a lui Saladin căci o veţi obţine fără vărsare de sânge!

Această ofertă absolut neaşteptată îi lăsă muţi de uimire pe membrii comitetului de criză. Jack Eastman era meduzat[35]. Era o soluţie de neimaginat: şeful naţiunii celei mai importante din lume să devină ostatecul unui despot arab al petrolului, sechestrat în deşert ca un vulgar negustor răpit, acum două secole, de piraţii de pe coasta barbara? Pe chipul obosit al preşedintelui american răzbătea un aer triumfător. Era convins că iniţiativa sa putea crea şocul salutar, capabil să rezolve problema. Boxele rămâneau mute. La fel de uimit ca şi consilierii americani, libianul închisese linia pentru a-şi putea pregăti răspunsul. Secretarul de stat adjunct profită de ocazie pentru a-şi exprima dezacordul:

[35] Un executant lipsit de idei proprii, de dorinţa şi capacitatea de a găsi un sens la ceea ce face, cu o voinţă moale ca o meduză.

— Este vorba, domnule preşedinte, de o propunere extrem de curajoasă, dar mă tem că ne pune o serioasă problemă constituţională!

Preşedintele îşi aţinti privirea sa, de un albastru închis, asupra diplomatului.

— Unica şi adevărata noastră problemă e acum aceea de a salva viaţa a şase milioane de newyorkezi, domnule Middleburger. Şi nu Constituţia ne va spune cum s-o facem! Nu-i aşa?

Vocea lui Gaddafi răsună din nou în încăpere:

— Domnule preşedinte, aveţi tot respectul şi toată admiraţia mea pentru propunerea făcută. Dar ea e inutilă. Scrisoarea pe care v-am trimis-o e suficient de clară. Ea prezintă foarte limpede care sunt singurele mele cereri. Nu mai avem nimic de discutat în plus, nici aici, nici în altă parte...

— Colonele Gaddafi! – preşedintele american îl întrerupse pe libian – vă implor să acceptaţi propunerea mea. În cursul ultimelor ore guvernul meu a luat legătura cu principalii şefi de stat din lume. Bineînţeles că am luat legătura şi cu cei din ţările prietene cu ţara dumneavoastră: preşedintele Saadat, preşedintele Assad, regele Husein, regele Khaled. Chiar şi cu Yasser Arafat. Toţi, fără excepţie, au condamnat acţiunea dumneavoastră. Sunteţi singur, izolat. Şi veţi fi în continuare izolat dacă nu-mi acceptaţi propunerea.

— Domnule preşedinte, eu nu vorbesc în numele lor, ci în numele Poporului Arab. Cetăţeni ai acestui popor îndură umilinţe şi nedreptăţi, nu preşedinţii şi monarhii care se lăfăie în palatele lor demne de „O mie şi una de nopţi” – în vocea lui Gaddafi se simţi în acele clipe un freamăt de iritare şi de nerăbdare – toată această discuţie e absolut inutilă. Domnule preşedinte, trebuie să faceţi ceea ce aveţi de făcut.

— Apariţia câtorva semne de nervozitate, anunţă specialistul C.I.A., care mânuia analizatorul de voce.

— Aţi avut tot timpul în aceşti treizeci de ani să faceţi dreptate poporului meu şi n-aţi făcut nimic! Acum vă mai rămân mai puţin de douăzeci şi patru de ore!

Chipul preşedintelui se împurpură sub efectul unui acces de furie.

— Colonele Gaddafi! – spre consternarea psihiatrilor, aproape striga – refuzăm să acceptăm şantajul vostru! Ameninţarea aceasta iresponsabilă nu ne va obliga să cedăm cererilor voastre nebuneşti!

O tăcere lungă, de prost augur, urmă acestei izbucniri. Apoi se auzi din nou vocea lui Gaddafi, la fel de calmă şi de măsurată ca la început.

— Domnule preşedinte, e rândul dumneavoastră să fiţi rezonabil, căci nu vă cer imposibilul. Nu cer distrugerea statului Israel. Eu cer numai ceea ce e drept: fraţilor mei palestinieni să le fie redate pământurile lor natale şi să-şi aibă şi ei ţara pe care Dumnezeu a lăsat-o tuturor popoarelor. Noi, arabii, avem aceste drepturi de peste treizeci de ani, dar nici lupta armată, nici acţiunea diplomatică nu ne-au permis să ne facem auziţi şi înţeleşi, pentru că ne lipsea forţa. Acum o avem, domnule preşedinte. Deci, sau îi veţi obliga pe evrei să ne acorde drepturile pe care ni le datorează sau, dacă nu, precum Samson din Biblia voastră, vom face să se prăbuşească Templul asupra voastră şi asupra tuturor celor care-l locuiesc!

*

În timp ce Muammar al-Gaddafi îşi reînnoia ameninţarea, unul din teroriştii pe care se baza pentru a-şi pune în practică ameninţarea cu explozia bombei H se pregătea să facă dragoste într-un apartament newyorkez.

— Ce caut eu aici? se întreba Leila Dajani, căzută brusc în braţele unei inexplicabile proaste dispoziţii.

Uşa camerei se deschise şi în cadrul ei apăru Michael, gol, cu un prosop legat în jurul taliei, cu câte o cupă de

şampanie în fiecare mână. Îi întinse o cupă, apoi se întinse alături de ea. Rămaseră tăcuţi, întinşi unul lângă celălalt.

— Michael? Deci ne vedem mâine la Quebec!

Michael se ridică într-un cot şi văzu o implorare mută în privirea Leilei.

— De ce insişti, Linda, ştii bine că-mi este imposibil să plec mâine, îi zise el cu blândeţe.

— Pot să-ţi spun ceva?

Michael îşi lăsă din nou capul pe pernă.

— Bineînţeles, darling, sunt numai urechi.

— Cunosc un ghicitor bătrân, cam ciudat, care locuieşte undeva prin Brooklyn. E un loc uluitor. Cînd intri la el, te crezi, undeva, pe malurile Nilului. Nevasta lui e îmbrăcată toată în negru, ca cei din triburile de beduini. Are tot chipul acoperit de tatuaje. Cum te vede, îţi aduce imediat o ceaşcă de *mazbut,* cafeaua arabă. El îşi petrece timpul într-o cămăruţă întunecată unde se roagă toată ziua. Te asigur că, din clipa în care îl vezi, îţi dai seama că te afli în prezenţa unui om sfânt. Are chipul cel mai pur, cel mai ascetic ce poate fi închipuit. Îţi ia ceaşca de cafea şi o cuprinde în palme. Te întreabă cum te cheamă, cum o cheamă pe mama ta şi când te-ai născut. Intră într-un fel de transă şi începe să se roage. Nu-ţi dă voie să fumezi, nici să-ţi ţii braţele sau picioarele încrucişate. Zice că asta ar întrerupe fluxul stabilit între tine şi el. Din timp în timp se opreşte din rugăciune şi-ţi vorbeşte. Michael, mă crezi dacă am să-ţi spun unele lucruri din cele ce mi le-a spus?

— O întâlnire secretă la Quebec?

Leila surâse.

— Am fost să-l văd astăzi dimineaţă. La sfârşitul întâlnirii, când mă pregăteam să plec, chipul i s-a crispat brusc, ca şi când ar fi fost lovit de ceva. Mi-a zis: „Văd pe cineva care vă e foarte aproape. Un bărbat. Tânăr şi blond. Un *messawarati*" a precizat el în arabă. Tu ştii ce-i acela un *messawarati*?

Capul blond se mişcă de câteva ori pe pernă:

— Un infidel dezmăţat?

— Te rog, fii serios, dragul meu. Un *messawarati* e un fotograf. De unde putea şti el de tine?

Făcu o pauză. Apoi continuă:

— Şi a adăugat: „Acum e în mare pericol aici. Trebuie să plece până mâine din New York”. Asta mi-a spus.

Luă mâna lui Michael şi o strânse în a sa.

— Michael, te implor, vino mâine cu mine la Quebec.

Michael se ridică din nou într-un cot, privind-o drept în faţă. Îi privea chipul rugător şi lacrimile care-i curgeau pe obraji. Cât puteau fi de superstiţioase femeile astea! O sărută cu blândeţe pe obrazul ud de lacrimi.

— Eşti o drăguţă, dar nu fi îngrijorată, scumpa mea. Ştiu... prezicerile unui vrăjitor arab...

Leila se întoarse şi se lipi de el. Decepţionată şi resemnată, privi îndelung chipul iubit. Am încercat să fac tot ceea ce puteam face, îşi zicea ea. Din tot sufletul.

— Păcat, Michael, murmură ea, simplu.

*

Preşedintele era livid. Aluzia lui Gaddafi la Samson distrugând Templul îl zdruncinase la fel de mult ca şi bula de foc pe care o văzuse izbucnind la miezul nopţii pe ecranele Pentagonului.

— Jack, ordonă el aproape în şoaptă, cereţi celor din „747” să simuleze o pană de circuit pentru câteva minute. Trebuie să am un răgaz de gândire.

Preşedintele privea feţele îngrijorate ale celor care-l înconjurau!

— Domnilor, ce părere aveţi de asta?

În capătul mesei, preşedintele Comitetului Şefilor de Stat Major, amiralul Fuller îşi ascunsese capul în gulerul cămăşii, ca o bătrână broască ţestoasă ce se ascunde în carapacea ei.

— Mă tem, domnule preşedinte, că nu avem de ales şi că o acţiune militară...

— Nu sunt de acord!

Middleburger, secretarul de stat adjunct, intervenise înainte ca amiralul să-şi fi terminat spusele:

— În loc să încercăm să-l facem să gândească pe acest exaltat, ar trebui să utilizăm răgazul care-l mai avem la dispoziţie pentru a smulge evreilor câteva concesii care să-l potolească pe nebun şi să salvăm în felul acesta New York-ul.

— Iată, în sfârşit, o iniţiativă care are cel puţin meritul că cere foarte puţin timp, observă sarcastic directorul C.I.A. Begin nu are nevoie de mai mult de o secundă pentru a spune un NU hotărât şi definitiv. De cinci ani de zile C.I.A. predică în pustiu, spunând oricui vrea să asculte, că toate aceste colonii „sălbatice" sunt o ameninţare pentru pacea în zonă şi că, într-o zi, au să ne bage într-o belea îngrozitoare. Din nefericire, nimeni n-a binevoit să ţină cont de spusele noastre. Ei bine, aţi ajuns la vorba noastră!

Preşedintele simţi subit dorinţa să-i lovească pe cei din faţa sa. Nici o criză nu era deci atât de îngrozitoare pentru a îndepărta retorica stereotipă a cercurilor conducătoare, ale ierarhiilor guvernamentale americane! Pentagonul, care ne imploră să-l distrugem pe fanatic. Departamentul de Stat, care ne sfătuieşte să batem în retragere, C.I.A., care nu se gândeşte decât să se eschiveze cum n-a mai încetat s-o facă de la dezastrul iranian...

— Jack? întrebă el descurajat.

— Domnule preşedinte, eu nu pot decât să repet ce-am spus şi mai devreme, răspunse Eastman. Singurul meu cuvânt de ordine rămâne: să câştigăm timp! Middleburger are dreptate, trebuie să obţinem cu orice preţ o concesie oarecare din partea lui Begin pentru a ne putea servi de ea în negocierile noastre cu Gaddafi, obligându-l să-şi retragă ameninţarea. Sau cel puţin să întârziem cu câteva ore expirarea ultimatumului pentru a avea şanse mai mari de a găsi bomba!

— Şi dumneavoastră, domnilor psihiatri, ce ne sfătuiţi?

Tamarkin aruncă o privire consternată pe notele insignifiante pe care le mâzgălise ascultându-l pe Gaddafi şi spuse:

— Un singur, lucru mi-e clar: că avem de-a face cu un individ care suferă de o psihoză a puterii, uşor atins de paranoia, dar asta nu înseamnă că ar fi iresponsabil. Genul acesta de subiect stăpâneşte cu greu situaţiile complexe. Trebuie să evităm să-i oferim prilejul de a-şi cristaliza acţiunile. El se aşteaptă la două feluri de atitudini din partea adversarului: sau veţi capitula, sau veţi încerca să-l distrugeţi. Altfel spus, se aşteaptă ca dumneavoastră să luaţi decizii în locul lui. Dacă, din contră, îl vom confrunta cu o mare varietate de probleme anexate, ar putea să se simtă descumpănit.

— Ja, ja, aprobă Jagerman, sunt întru totul de acord cu colegul meu. Şi, dacă-mi permiteţi, domnule preşedinte, mi-ar face plăcere să vă sugerez că nu avem mare lucru de câştigat obligându-l în continuare să explice „de ce”-ul acţiunii sale. Oricum, el e convins că are dreptate şi astfel riscaţi să-l faceţi şi mai iritat, zgândărindu-l cu asta. Cred că ar trebui să abordaţi mai degrabă „cum”-ul afacerii şi să încercaţi să-i abateţi atenţia, bombardându-l cu o mulţime de întrebări de ordin tehnic şi mai puţin importante, privind modul de aplicare a cererilor sale. Vă mai aduceţi aminte de teoria „puiul sau cârnatul” pe care v-am expus-o mai devreme?

Preşedintele făcu semn că da. Denumirea teoriei cu pricina putea părea grotescă în atari circumstanţe. Era vorba de fapt de o tehnică pusă la punct de psihologul olandez pentru a rezolva problemele legate de luările de ostateci. Ea figura de acum în toate manualele de poliţie din lume. Trebuie să-i deturnezi atenţia teroristului, susţinea Jagerman, să-l obligi să răspundă unui şuvoi neîntrerupt de întrebări şi de probleme care nu aveau nici o legătură cu fondul negocierilor în curs. Exemplul pe care-l dădea invariabil era modul de a răspunde unui terorist care cere de mâncare. „Ce doreşte să mănânce? Pui sau cârnaţi? Piept sau pulpe? Bine fript sau mai în

sânge? Cu muştar sau cu ketchup? Cu sau fără pâine? Fiert sau prăjit? Cu ce condimente? Vrea şi castraveţi? Cu ceapă? Prăjită sau nu?”[36]. Scopul era să-l îndepărteze pe terorist de la obsesiile sale prin acest adevărat şuvoi de întrebări, adeseori permiţând negociatorului să-l calmeze, să-l aducă la realitate şi să-l facă până la urmă, mai maleabil.

— Dacă reuşiţi să adaptaţi această tehnică la situaţia actuală, îl sfătui Jagerman, poate veţi reuşi să-l convingeţi să continue discuţia cu domnul Eastman, în timp ce dumneavoastră vă adresaţi israelienilor.

— Ce ne costă să încercăm, răspunse fatalist preşedintele. Jack, restabiliţi legăturile cu Tripoli!

Se gândea la acea seară de vară de acum aproape treizeci de ani când, singur în velierul său, se rătăcise în ceaţă şi în întuneric, în largul apelor Golfului Maine. Prizonier întreaga noapte al acelui văl ucigător, neputincios, fusese zvârlit de colo până colo de valuri, pândind cu disperare sunetul sirenei de ceaţă, care să-i arate direcţia spre port, confruntat pentru prima oară cu eventualitatea morţii. Doamne, Dumnezeul meu, când voi auzi oare sirena în tenebrele care mă înconjoară acum?

— Colonele Gaddafi, începu el, ştiţi că în prezent există peste treizeci de implantări israeliene în teritoriile arabe ocupate. Dacă punem la socoteală şi Ierusalimul de est, asta înseamnă pe puţin o sută de mii de persoane. Problemele de logistică puse de evacuarea lor într-un termen atât de scurt, aşa cum aţi cerut, pun obstacole insurmontabile în faţa israelienilor.

— Domnule preşedinte! – Ponderată, politicoasă, vocea libianului nu se schimbase – oamenii aceştia şi-au instalat coloniile lor ilegale în numai câteva ore. Ştiţi prea bine

[36] Medicul olandez adăugase numeroase rafinamente tehnicii sale. El avea grijă ca mâncarea să fie trimisă întotdeauna în farfurii adevărate, nu în plastic sau hârtie, cu şerveţele şi fete de masă din bumbac şi pahare din sticlă. Această precauţie, afirma el, introduce subtil un element de omenie în relaţiile poliţiei cu teroristul. Între altele, de fiecare dată când are ocazia şi e posibil s o facă, cere teroriştilor să spele vasele înainte de a le returna. Astfel aceştia încep să execute încetul cu încetul ordine

cum a fost. Au profitat de întunericul nopţii pentru a se instala într-o noapte, douăzeci şi patru de ore le sunt mai mult decât suficiente s-o ia din loc!

— Dar, colonele Gaddafi, se împotrivi preşedintele, familiile acelea au acum casele lor, fermele lor, atelierele lor, ogoarele lor, şcolile şi sinagogile lor. Nu vă aşteptaţi să plece brusc, abandonându-le.

— Este exact ceea ce aştept din partea lor. Bunurile care le aparţin vor trece sub protecţia poporului arab. Din clipa în care statul arab palestinian va intra în posesia locurilor acestora, evreii vor fi autorizaţi să se întoarcă să-şi ia lucrurile care le aparţin.

— Cum putem fi siguri că nu se vor produce dezordini sau chiar haos pe măsură ce evreii se vor retrage?

— Poporul, bucuros să-şi regăsească patria pierdută, va avea grijă să menţină ordinea.

— Mă tem că nu va fi suficient. Nu ar fi mai bine să-i cerem regelui Hussein să-şi trimită trupele?

— Asta nu! De ce să recolteze acest valet al imperialismului gloria acestei victorii?

— Şi O.E.P-ul?

— Să mai vedem!

— Oricum va fi, va trebui să elaborăm aceste aranjamente cu cea mai mare grijă, sublinie preşedintele. Să determinăm ce unităţi să alegem. Să ştim care le vor fi şefii. De unde vor veni. Cum vor putea fi recunoscute. Cum vom reuşi să le coordonăm mişcările cu cele ale israelienilor. Tot acest proces va necesita o pregătire şi negocieri foarte bine puse la punct, şi, de ce să n-o recunoaştem, foarte tensionate.

După o lungă pauză, Gaddafi răspunse:

— Sunt dispus să accept totul.

— Şi bomba din New York? Presupun că din momentul în care vor fi luate toate măsurile necesare, ne veţi comunica locul său de amplasare şi veţi da ordin echipei de supraveghere să o dezamorseze pe loc? Sunteţi de acord?

Urmă din nou o lungă tăcere.

— Bomba a fost concepută să explodeze automat la expirarea ultimatumului meu. Receptorul său radio nu va putea primi decât semnalul negativ care provoacă anularea exploziei. Codul îl cunosc numai eu!

Eastman scoase un fluierat admirativ.

— Ticălosul! Asta e garanţia că nu vom lansa câteva rachete împotriva lui, în ultima clipă. Ca să salvăm New York-ul, va trebui să avem grijă să rămână în viaţă.

— Numai dacă nu e prea şmecher? se hazardă directorul C.I.A., şi nu blufează. Cum minte probabil şi în privinţa rachetelor îndreptate împotriva Israelului...

Se întoarse brusc spre şeful statului.

— Domnule preşedinte, faptul că ştim dacă minte sau nu poate schimba esenţial datele problemei. Laboratorul nostru a pus la punct un detector de minciuni care ne-ar putea da un ajutor incalculabil. Va fi suficient să-l determinăm pe Gaddafi să continue dialogul în faţa unei camere de luat vederii.

— Despre ce-i vorba?

— Despre o maşină care foloseşte fascicole laser şi care permite să facem o analiză ultra-sensibilă a mişcărilor ochilor unui individ care vorbeşte. Ea decelează, în mod special, modificările specifice ale mişcării în momentul în care subiectul minte.

Preşedintele îi surâse admirativ directorului C.I.A.

— Aveţi dreptate, merită să încercăm aşa ceva.

Se concentră câteva clipe înainte de a lua legătura cu Tripoli.

— Colonele Gaddafi, în discuţiile foarte complexe pe care le vom avea în legătură cu organizarea teritoriilor din Cisiordania, ne-ar fi de mare folos să putem să ne elaborăm aranjamentele folosindu-ne de hărţi şi de fotografii ale recunoaşterii aeriene, ceea ce ar limita riscurile de a greşi. De aceea mi se pare indispensabil să avem, pe lângă legătura radio, şi o legătură video. Sunteţi de acord să stabilim imediat o legătură video între noi? Vă putem trimite imediat un avion cu materialul necesar.

Urmă, din nou, o lungă tăcere din partea libianului. Directorul C.I.A. muşca distrat muştiucul pipei sale Dunhill, rugându-se în gând să-l audă zicând „da” pe Gaddafi. Spre marea lui uimire, acesta acceptă, aparent foarte satisfăcut de propunere. Îi anunţă chiar că dispune de echipamentul necesar în propriul său post de comandă. Sărmanul cretin, jubila directorul C.I.A., după ce descoperise o urmă de aroganţă în spusele lui Gaddafi, e atât de fascinat de gadgeturile tehnologiei moderne încât e gata să cadă în orice capcană!

În timp ce tehnicienii din Boeingul 747 „Catastrofa” stabileau legăturile care urmau să ducă la schimbul de imagini între Washington şi Tripoli prin intermediul satelitului Comsat, doi ingineri din laboratorul C.I.A. îşi montau scannerul în faţa ecranului din sala de conferinţe a Consiliului Naţional al Securităţii. Toată lumea urmărea cu interes deosebit instalarea acestui ultim instrument din arsenalul C.I.A., care avea ca scop să forţeze barierele cele mai îndepărtate ale inconştientului şi să-i oblige pe oameni să se trădeze fără voia lor. Acest scanner semăna vag cu un aparat portativ pentru radioscopii. La partea superioară avea fixate două tuburi legate între ele, de mărimea unui binoclu puternic de câmp, Acestea emiteau două mici fascicole luminoase, ale căror urme dansau deja pe ecranul de televizor unde trebuia să apară chipul dictatorului libian. Cele două raze laser erau dirijate spre pupilele sale pentru a înregistra cele mai mici mişcări, care erau transmise unui calculator instalat în unitatea centrală a scannerului. Rezultatele obţinute erau comparate cu datele stocate în memoria calculatorului şi afişate pe ecranul fixat pe unitatea centrală.

Timp de câteva secunde imaginea care sosea de la Tripoli te făcea să te gândeşti la o colonie de amibe, colcăind sub obiectivul unui microscop. Ca apoi, dintr-odată, să apară chipul liderului libian. Era curios, dar apariţia sa era aproape liniştitoare. Gaddafi avea un aer atât de tânăr, atât de serios, atât de rezervat, încât părea de neînchipuit că ar putea să pregătească moartea a şase

milioane de locuitori ai New York-ului. În bluzonul său kaki care nu avea alte ornamente, în afara epoleţilor cu însemnele de colonel, semăna mai degrabă cu un instructor de tactică militară decât cu un fanatic care se crede instrumentul pedepsei divine. Eastman nu detectă nici măcar o umbră de emoţie sau de tensiune pe chipul său. Numai în colţul buzelor se putea bănui o urmă de ironie. Aşezată în fotoliul său din fundul camerei, Lisa Dyson simţi o uşoară nelinişte revăzându-l pe bărbatul care o onorase altă dată cu atenţia sa.

Cele două puncte luminoase provenind de la scanner alunecară pe fruntea lui Gaddafi şi se fixară pe pupilele sale, ca două lentile de contact.

— Începem înregistrarea, anunţă unul dintre tehnicieni.

— De data asta am pus laba pe tine! mormăi directorul C.I.A., muşcând nervos muştiucul pipei.

În faţa preşedintelui se aprinse un bec roşu pe camera de televiziune care transmitea imagini la Tripoli.

— Totul e gata, şopti Eastman.

Cei doi şefi de stat apărură atunci alături pe marele ecran din sala de conferinţe, americanul făcând un efort să surâdă, libianul la fel de impenetrabil ca un bust de senator roman pe una din coloanele de la Leptis Magna.

— Colonele Gaddafi, începu preşedintele, cred că suntem amândoi de acord că acest contact vizual este foarte util pentru a rezolva problemele delicate pe care trebuie să le rezolvăm. Mai devreme, în timpul ultimei discuţii pe care am avut-o, ne-aţi spus că explozia bombei pe care aţi plasat-o în New York este reglată de un mecanism automat, şi că numai un semnal radio transmis de dumneavoastră, şi numai de dumneavoastră, poate anula declanşarea exploziei. E adevărat?

În jurul preşedintelui, toate privirile erau aţintite pe imaginea libianului, cu cele două puncte luminoase care străluceau pe pupilele sale. Înainte de a răspunde, Gaddafi duse mâna dreaptă la buzunarul bluzonului, îl deschise cu o încetineală calculată şi scoase o pereche de ochelari cu lentile negre pe care şi-i puse ostentativ pe nas.

— Fecior de curvă! înjură cu obidă unul dintre tehnicienii C.I.A., în mijlocul unui „oh” general de stupoare.

Umbra de ironie din colţul buzelor lui Gaddafi se transformă într-un larg surâs batjocoritor.

— Da, Domnule Preşedinte, e perfect adevărat.

*

Comparat cu sala Consiliului de securitate de la Casa Albă, P.C.-ul libian din Vila Pietri, de unde se adresa Gaddafi preşedintelui Statelor Unite ale Americii, arăta de-a dreptul spartan. Nu găseai nici planigloburi uriaşe, nici orologii digitale, nici telefoane cu zeci de butoane clipitoare. Gaddafi stătea pe un scaun din lemn vopsit în alb, având ca fundal un perete gol, iar în faţa sa camera de luat vederi care transmitea, pentru Washington.

Lângă el se găsea ultimul său recrut, un blond înalt, cu părul lung şi jegos ce semăna cu un beatnik al anilor ’60: doctorul german Otto Falk, care preda psihologia aplicată la universitatea liberă din Berlinul de Vest. Dibuit de vestitul terorist columbian Carlos în mediile de stânga din fosta capitală germană, el juca, pe lângă stăpânul de la Tripoli, acelaşi rol ca şi psihiatrii de la Washington, pe lângă preşedintele S.U.A. Falk îi făcuse lui Gaddafi o descriere amănunţită – şi exactă – a modului în care va reacţiona Casa Albă şi a capcanelor pe care vor încerca să i le întindă omologii lui. Cu toate că libianul nu luase în seamă sfatul său de căpătâi – să refuze categoric orice dialog – ajutorul său se dovedise extrem, de eficace, aşa cum cei de la Washington simţiseră din plin pe propria lor piele.

Şeful statului libian fixa camera din dosul ochelarilor săi negri.

— Domnule preşedinte, întrebarea corectă e nu CUM va exploda bomba, ci DACĂ va exploda sau nu. Or, ce aţi făcut dumneavoastră până în clipa de faţă pentru

satisfacerea cererilor mele? Ce concesii aţi obţinut din partea amicilor voştri evrei? Nu cumva nimic?

— Fiţi sigur, colonele, că sunt în contact permanent cu Ierusalimul.

Imaginea preşedintelui american era prezentată la Tripoli, în P.C.-ul libian, pe ecranul uriaş al unui televizor de construcţie franceză al firmei Radiola. Prin ochelarii săi de soare Gaddafi vedea două minuscule pete luminoase pe pupilele preşedintelui. C.I.A. ar fi fost foarte surprinsă la aflarea veştii că şeful statului libian îşi avea şi el scannerul de scrutare a conştiinţelor. Doctorul Falk îi descoperise existenţa după ce poliţia vest-germană îl utilizase pentru interogarea asasinilor prezumtivi ai bancherului Dietrich Waldner. Ca să-şi procure un exemplar, de la fabricantul său Standarten Optika din Stuttgart, prin intermediul unei firme de complezenţă, era o joacă de copil. Fusese suficient să plătească fără să se tocmească preţul destul de piperat: 2,4 milioane franci francezi.

— Şi vă pot anunţa, domnule Gaddafi, continuă preşedintele, că prima reacţie a domnului Begin la cererile dumneavoastră a fost deosebit de favorabilă. Iată de ce e foarte important să continuaţi discuţiile cu consilierul meu Jack Eastman, permiţându-mi să continui, la rândul meu, convorbirile cu Israelul.

Unul din cei doi tehnicieni arabi care mânuiau scannerul libian tresări. Linia verde care curgea continuu pe ecranul osciloscopului se frângea într-o succesiune de dinţi de fierăstrău, pe măsură ce calculatorul înregistra reacţiile oculare ale preşedintelui. Tehnicianul apăsă pe butonul roşu, care-l punea în legătură cu Gaddafi.

— *YA SIDI!* Minte!

Libianul rămase liniştit. Nici cel mai mic muşchi de pe faţa sa nu tresărise. Îşi scoase ochelarii negri şi se apropie de cameră.

— Domnule preşedinte, vă credeam un om onest şi sincer. M-am înşelat. M-aţi minţit! În acest caz orice discuţie e absolut inutilă.

Se auzi un declic. Legăturile cu Tripoli erau din nou întrerupte.

*

În furgoneta roşie Ford, cu însemnele Avis, tehnicianul brigăzii de cercetare nucleară, sosit primul la intersecţia Străzii 42 cu Bulevardul 5, privea scara monumentală a Bibliotecii Municipale din New York. Osciloscopul detectorului înregistra o emisiune constantă de treizeci şi patru de milirazi. Spre marea sa mirare, în faţa edificiului nu era oprit nici un camion sau furgonetă, între senzorii vehiculului de detectare şi cei doi lei uriaşi din granit, care păzeau scara, nu se găsea decât mulţimea de la prânz: studenţi mâncând un cârnat, aşezaţi pe treptele de la intrare, vânzători şi funcţionari din imobilele învecinate, dezmorţindu-şi oasele în lumina unui soare timid, câţiva locuitori din cartier, plimbându-şi câinii.

Tehnicianul se scărpina în cap, disperat.

— Dumnezeule mare! De unde vin radiaţiile astea? îşi storcea el creierii.

Îşi făcu apariţia, cu o altă furgonetă de cercetare, Bill Booth, nu mai puţin disperat... Şeful echipelor NEST examină ecranul osciloscopului, apoi privi esplanada. Părea la fel de nedumerit ca şi subordonatul său. Elicopterul le confirmă din nou existenţa unei surse de radiaţii în acel loc. Tot sectorul era împânzit de acum cu maşinile banalizate ale F.B.I.-ului şi poliţiei newyorkeze. Apărură încă două furgonete NEST care raportară şi ele acelaşi lucru.

Booth îşi aprinse o ţigară, încercând să se calmeze, apoi începu să scruteze meticulos locurile. O bombă, cântărind o mie cinci sute de livre, putea fi introdusă în clădire înainte de sosirea furgonetei? Nu, era imposibil, îşi zicea el, căci în acest caz elicopterul nu ar fi putut detecta nimic, din cauza masivităţii extraordinare a bibliotecii! Consternarea îl deprimă teribil. Fără îndoială că iar ne-am

păcălit urmărind un individ care şi-a făcut o radiografie la stomac, folosind bariul ca substanţă de contrast, şi care coborâse în staţia de autobuz...

Ordonă imediat la patru dintre tehnicienii săi să-l însoţească într-o cercetare a împrejurimilor bibliotecii, folosindu-se de detectoarele lor portabile. Îşi croiră drum printr-o ceată de tineri pe patine cu rotile şi cu căştile pe urechi, ale minicasetofoanelor care le atârnau la brâu, pentru a nu pierde nici o notă din muzica disco ce le ritma acrobaţiile. Trecură pe lângă doi negri solizi, unul care încercă să le vândă ustensile de bucătărie iar celălalt care îi îmbie cu băuturi răcoritoare. Înaintau în arc de cerc, pentru a putea „pieptăna", ansamblul pieţii. Brusc, unul dintre ei exclamă:

— Semnul vine de acolo, de sus!

Tehnicianul i-l arătă lui Booth pe Prudence, unul din cei doi lei din piatră care flancau scara. La picioarele statuii se aflau aşezate pe treptele din travertin cam zece-cincisprezece persoane.

Cînd începură să se apropie de grup, sursa de radiaţii se puse brusc în mişcare. O bătrânică gârbovită, îmbrăcată cu un palton răpănos, de culoare neagră, se ridicase şi se îndepărta cu paşi şovăitori.

Booth le făcu semn oamenilor săi să se îndepărteze, Urmat de un singur fed, se apropie de bătrână. Două mari pete de ruj îi colorau obrajii scofâlciţi, machiaj neîndemânatic, amintind de o frumuseţe demult trecută. La vederea uriaşului proţăpit în faţa sa care-i flutura pe sub nas insigna de poliţist, degetele i se crispară pe mânerul genţii de plastic pe care o avea în mână. Înspăimântată, tremurând toată, bâigui:

— Vă cer iertare, domnule ofiţer, dar nu ştiam că nu e voie. Eu sunt săracă, nu am pensie. Ridică o mână noduroasă spre frunte, pentru a-şi aranja o şuviţă de păr scăpată de sub basma. Privirea sa era plină de disperare. Vremurile sunt atât de grele şi eu... eu n-am crezut că fac ceva rău dacă-l iau să-l duc acasă. Nu ştiam că e al statului. Vă jur că nu ştiam.

Booth îi făcu semn fedului să plece şi se aplecă politicos spre sărmana femeie.

— Scuzaţi-mă, doamnă, dar ce anume spuneţi că aţi luat?

Ea deschise timid geanta. Booth văzu înăuntru ceva de culoare cenuşie: Băgă mâna în geantă şi scoase corpul, cald încă, al unui porumbel mort. Pe una din gheruţe avea prins un inel cu o capsulă.

— Dumnezeule mare! exclamă el, când i-aţi sucit gâtul?

— Acum câteva minute, înainte de sosirea dumneavoastră.

Bill Booth era lămurit acum. Totul se explica: radiaţiile care apăreau şi dispăreau, mergeau când pe stradă, când pe acoperişuri... porumbei cu capsule radioactive! Întinse zburătoarea unuia dintre oamenii săi.

— Vâr-o cât mai repede într-un container de plumb. Drace! Ăştia sunt de-a dreptul diabolici!

*

Pentru a treia oară în ultimele patru ore statul major însărcinat cu căutarea bombei se reunise în jurul şefului său în P.C.-ul subteran din Foley Square.

— Harvey, aţi reuşit să puneţi mâna pe tipul din Boston, care a stat la Gaddafi? îl întrebă Quentin Dewing pe directorul F.B.I. din New York.

Hudson dădu din cap.

— Nu. Avem cincizeci de oameni pe urmele lui. Dar un lucru e sigur: docherii care au încărcat butoaiele de diatomită pe cheiul din Brooklyn nu l-au recunoscut în fotografie.

— Trebuie mărită zona de cercetare! tuna şi fulgera Dewing. Puneţi mâna şi scotociţi toate cârciumile şi barurile arabe de la Boston la Philadelphia. Am convingerea că tipul ăsta reprezintă cea mai bună pistă pe care o avem.

Cineva tuşi la celălalt capăt al mesei.

— Doriţi să spuneţi ceva, şef? îl întrebă agasat Dewing pe Al Feldman.

Şeful inspectorilor îşi freca nasul.

— Dacă iepuraşii de care vorbiţi sunt atât de preţioşi pentru noi, ca şi pentru ei, ca să fiu drept, un restaurant arab e ultimul loc în care o să-i găsiţi. Vor alege mai degrabă o pizzerie sau un „McDonald.

— Nu trebuie să neglijăm absolut nimic, şef. Apropo, experţii voştri au găsit ceva interesant în antrepozitul din Queens unde au fost depuse butoaiele?

Dewing ordonase tehnicienilor din laboratoarele poliţiei municipale să examineze antrepozitul din Queens. Iar camioneta Hertz, care fusese închiriată cu acte false, fusese încredinţată unei echipe de specialişti ai laboratorului naţional de criminologie, sosită cu avionul de la Washington.

Feldman îşi scoase notesul şi-l puse pe masă.

— Antrepozitul din Queens aparţine unui agent de schimb din Long Island, retras din afaceri. L-a moştenit de la sora sa. A fost închiriat de o femeie în luna august a acestui an. Şi cum aceasta i-a plătit chiria în avans, pe un întreg an, individul nu i-a pus prea multe întrebări. I-am prezentat portretul robot al tinerei arabe dispărute azi dimineaţă din hotelul Hampshire House, portret făcut după spusele cameristei şi recepţionerei. Cred că e vorba de aceiaşi persoană.

Dewing îşi manifestă satisfacţia.

— Va trebui să distribuiţi portretul-robot tuturor celor care anchetează în Brooklyn, îi ordonă lui Hudson. Dar despre antrepozit ce aţi aflat?

— După spusele vecinilor, cei care l-au închiriat n-au venit prea des pe acolo. Cu toate că am găsit pe cineva care afirmă că ar fi văzut o camionetă Hertz intrând, acum circa o săptămână în urmă.

— Ce fel de canale de scurgere a dejecţiilor servesc cartierul? Întrebă şeful echipelor NEST.

Feldman îşi stăpâni cu greu râsul: ce dracu’ aveau în comun haznalele cartierului cu belele lor?

— Canalele municipalităţii, ca în tot oraşul ăsta împuţit!

— Vreau să trimit o echipă să le sondeze, îi anunţă Bill Booth. Trebuie să vă spun că în cazul în care cineva se află în contact fizic cu o armă nucleară, urina şi fecalele sale prezintă urme de radioactivitate. Nu e cine ştie ce, dar în cazul în care le găsim vom avea o confirmare suplimentară că e vorba de butoiul-pe care-l căutăm.

— Şi furgoneta, Harvey?

— Oamenii noştri se ocupă de ea. Tot ceea ce ştim pentru moment este că parcursese 410 kilometri până în seara când fusese adusă înapoi. Asta ar însemna că bomba se poate găsi oriunde într-un cerc cu raza de 205 kilometri. Dar asta nu înseamnă nimic, căci indivizii se puteau plimba foarte bine aiurea câteva sute de kilometri, pentru a ne induce în eroare. E o manevră clasică.

— Asta nu ne ajută cu nimic, se plânse Dewing. Şi ancheta privitoare la actele furate? întrebă el, întorcându-se spre Feldman.

— Am pus mâna pe şuţ şi acum ne ocupăm de dositorul care i-a comandat lovitura.

Dewing nu-şi putu ascunde nerăbdarea:

— Nu puteţi grăbi puţin cercetările în direcţia asta?

— Domnule Dewing, trebuie să fim foarte prudenţi, replică Feldman. Sunt anumiţi indivizi care se ghemuiesc precum aricii dacă nu ştii cum să-i iei. Şi atunci chiar că vom fi în căcat.

*

— I-acolo sus.

Pablo Torres, şuţul columbian, arăta spre etajul al doilea al clădirii din cărămidă de pe cealaltă parte a străzii. Era aşezat pe bancheta din spate a Chevroletului lui Angelo Rocchia având mâinile, prinse în cătuşe, puse protector în zona părţilor genitale care-l dureau foarte tare. Amalia, complicea sa, era deja pusă în păstrare în comisariatul 81.

Angelo privea cu atenţie clădirea. Jegul de pe ferestre şi o scară de incendiu nu-i permiteau să vadă înăuntru.

— Ia zi-i, cum e înăuntru?

Şuţul dădu din umeri.

— O prăvălie. O gagică. Şi Benny, patronul.

— Tipic! constată Angelo. La New York dositorii dau aparenţa magazinelor de gros. Cu o secretară apetisantă într-o cuşcă de sticlă şi tot circul. Cumpără orice: aparate foto, televizoare, maşini electrice, utilaje, covoare, piese de schimb pentru automobile... închiriază chiar şi puşcoace Au în stoc şaizeci până la optzeci de pocnitori pentru şparlitorii de sâmbătă seara. Le închiriază cu douăzeci de piţule pe seară, plus un procent din recoltă.

Viră şi intră pe Bulevardul 6, căutând un loc de parcare, la adăpost de priviri indiscrete.

— Micuţule, tu-ţi faci intrarea cu columbianul la un minut în urma mea. Pune-i pardesiul tău pe umeri, să nu sperie lumea cu noul model de brăţări.

Magazinul dositorului era semnalat de o firmă – „Brooklyn Trading” – şi de numele proprietarului – Benjamin Moscowitz – pe uşă. Aşa cum prezisese Angelo, o secretară drăguţă, ce-şi pilea conştiincios unghiile, se afla instalată la intrare, în omniprezenta cuşcă de sticlă. Îşi ridică genele false spre poliţist. După mutra ce-o făcea, Angelo înţelese că fătuca nu avea obişnuinţa de a primi vizitatori atât de elegant înţoliţi.

— Cu ce vă pot fi de folos? se grăbi ea să-l întrebe cu o voce ascuţită.

Dositorul era în camera vecină, de cealaltă parte a peretelui vitrat. Era un omuleţ dolofan, la vreo şaizeci de ani, ce purta o cămaşă în dungi fine, deschisă la guler, cravată desfăcută şi o vestă din catifea verde. Ochelarii îi avea ridicaţi pe capul pleşuv. Fuma un trabuc de dimensiuni respectabile.

— Cu el am treabă, îi zise Angelo.

Înainte ca pupăza din cuşcă să facă cel mai mic gest, poliţistul intrase în biroul dositorului.

— Cine sunteţi? chelălăi Benny Moscowitz, fluturând trabucul ca pe o măciucă.

Angelo îşi arătă insigna de poliţist. Chipul dositorului nu trăda nici cea mai mică nelinişte.

— De ce mă bateţi la cap? mârâi el. Sunt un negustor cinstit. Nu am nimic de-a face cu poliţia.

Angelo îl privea ţintă pe omuleţul din faţa sa, dominându-l prin statură şi prin acel aer dispreţuitor pe care-l numea „Aerul de Naş”.

— Am cu mine un amic de-al tău care arde de nerăbdare să-ţi spună bună ziua.

Se întoarse spre uşă şi, aşa cum se aştepta, îi văzu pe Rand şi Torres. Le făcu semn să intre.

— Cine-i târfa asta de poponar? mugi Benny aţintind vârful trabucului spre şuţ. Nu l-am văzut în viaţa mea.

„Naşul” luă tonul unui judecător de instrucţie:

— Pablo Torres, îl recunoaşteţi pe domnul Moscowitz Benjamin, aici de faţă, şi-l identificaţi ca fiind persoana care v-a cerut să furaţi portofelul unui călător în gara Flatbush, vineri dimineaţa, şi căruia i-aţi adus actele călătorului şi o carte de credit?

Jargonul ăsta juridic nu avea nici o valoare legală, dar Angelo învăţase că putea zgâlţâi adesea cu el oameni precum jupânul Moscowitz.

Şuţul dansa de pe un picior pe altul.

— Mda, el e.

— Căcatul ăsta hispanic nu ştie ce zice, vociferă Benny.

Se ridicase de pe scaun şi se plimba de colo-colo prin cameră, scuipând vălătuci de fum din trabucul de care se pare că nu se putea despărţi.

— Ce-i cu povestea asta tâmpită? Vreţi să mă şantajaţi?

— Aşează-te, Benny, agitaţia nu face bine la colesterol, îl sfătui calm Angelo, Nu vreau decât să stăm puţin de vorbă.

Fierbând de furie, dositorul se aşeză în fotoliu.

— Cască urechile mari, Benny: am aflat de la un columbian că faci regulat cincizeci de cărţi de credit pe săptămână. Mi se fâlfâie mie de cărţile tale de credit. Pe mine mă interesează numai una, cea pe care i-ai

comandat-o vineri dimineaţa. Vreau să ştiu pentru cine ai făcut trebuşoara asta.

Dositorul se prefăcea uluit de spusele poliţistului.

— Realmente nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

Angelo îl măsura pe Moscowitz cu o privire placidă, dar care lăsa să se înţeleagă că nu e omul care să fie prea uşor de păcălit.

— Torres i-a golit buzunarul individului cu pricina, la sosirea trenului de ora nouă. Booon. Ţi-a adus hârtiile la nouă şi jumătate. La ora zece un flăcău s-a folosit de ele pentru a închiria un camion de la agenţia, Hertz de pe Bulevardul 4.

— Nu vă lipseşte tupeul! se indignă dositorul, sugând furios din trabuc. Doar v-am spus că fac o negustorie cinstită. Am şi registre. Un morman de registre. Plătesc impozite, domnule! Vreţi să-mi vedeţi registrele?

— Benny, ţi-am mai spus, mi se fâlfâie de registrele tale. Vreau să ştiu un singur lucru: cui ai revândut nenorocita aia de carte de credit. Pentru mine e foarte important, Benny. Foarte, foarte important.

Cu toate că în tonul lui Angelo se strecurase o nuanţă ameninţătoare, dositorul nu se sinchisi.

— Nu fac nimic ilegal. Vând articole de ocazie, asta-i tot. Toată marfa mea e cu acte în regulă.

Arăta spre etajerele pline de aparate de fotografiat, camere video, aparate electrice de ras, televizoare, ceasuri...

— Mi se fâlfâie la fel de tare şi de căcaturile alea din rafturi – nu mai era nimic amical în vocea lui Angelo – îţi mai repet întrebarea: Torres ţi-a adus vineri o carte de credit American Express, O.K.? Şi cartea a plecat de aici imediat. La cine a ajuns, Benny? La cine?

— Eu nu am nimic de-a face cu poliţaii, se încăpăţână Benny.

Angelo îl fulgeră cu o privire furioasă şi-i smulse trabucul cu o mişcare rapidă.

— Băi, scrumbie afumată! ţipă la el poliţistul, arătând spre pancarta „PLECAT LA MASA”, agăţată în geamul uşii de la intrare. Dacă refuzi să cooperezi, o să-ţi închidem prăvălia! Şi rişti să-ţi agăţi pancarta aia în geam pentru câţiva ani bunişori!

Individul se ghemui în fotoliu, dar rămase nemişcat pe poziţie.

— O să-ţi cam închidem şandramaua, Benny, îi repetă Angelo, şi tot ce poţi spera e să ai o poliţă de asigurare contra incendiilor cât mai grasă! Încet, metodic, poliţistul scutura trabucul pentru ca scrumul incandescent să cadă în coşul plin cu hârtii mototolite. Măi băiatule, tu nu-ţi dai seama în ce cursă incendiară te afli. Proprietarul plecat, şandramaua ia foc. Pricepi cam ce vreau să spun?

Benny deveni brusc livid.

— Bandă de ticăloşi, doar n-o să-mi faceţi asta.

— Care asta, Benny? îl întrebă dulceag Angelo, scuturând în continuare scrumul în coş, peste hârtiile care începuseră deja să miroasă a ars. Te referi la focul de artificii ce va urma în şandramaua ta? Va fi o încântare să-l privim!

Dintr-un salt, dositorul fu în faţa lui.

— Am să fac o plângere! explodă el. Pentru şantaj şi tentativă de incendiere a magazinului meu.

Angelo îi râse în nas. Se ştia acoperit. Vorbele lui Feldman erau sfinte: „Eşti acoperit pentru tot, Angelo”.

— Ştii ce poţi face cu plângerea ta, Benny? Să te ştergi cu ea la cur, tâmpitule!

Dositorul clipea din ochi, nedumerit. Era din ce în ce mai intrigat. Mai fusese arestat de şase ori până atunci, dar de fiecare dată scăpase repede de belea. Acum nu mai era acelaşi lucru, se simţea mai încolţit ca niciodată.

— O.K., făcu el resemnat. N-am prea mult mălai lichid la mine, dar ne putem înţelege.

Angelo zdrobi furios trabucul pe biroul lui Moscowitz. Chipul îi era de-a dreptul vânăt.

— Benny, nu de astfel de înţelegere e vorba, îi spuse el cu o voce glacială. Mă doare-n cot de combinaţiile tale.

Mi se fâlfâie de felul în care îţi revinzi tu cărţile de credit furate. Pentru ultima oară, Benny, nu vreau să ştiu decât un singur lucru: cui ai dat blestemata aia de carte American Express?

Moscowitz scoase alt trabuc din sertarul biroului şi-l aprinse. Gustul tutunului îi dădu forţe noi. Ridică receptorul telefonului. Angelo îi dădu peste mână.

— Am dreptul să-mi chem avocatul! se răzvrăti dositorul.

— Bineînţeles, recunoscu Angelo, ridicându-şi mâna. Hai, dă-i bătaie, cheamă-ţi avocatul! Şi, arătând spre trabuc şi spre coşul de gunoi care fumega deja, adăugă: Sper că avocatul tău este şi pompier.

Angelo îşi privi prada. În fiecare interogatoriu e un moment în care cel interogat e gata să se prăbuşească sub efectul unei ultime lovituri bine ţintite. Sau, din contră, înspăimântat de consecinţele unei trădări, se retrage brusc preferând închisoarea riscului de represalii. Inspectorul se aplecă spre Moscowitz cu o expresie de simpatie atât de cordială încât Rand se aştepta să-l ia în braţe-şi să-l pupe pe frunte. Vocea era numai miere.

— Benny, înţelege-mă bine, tot ce vreau să ştiu e numai atât: cui ai vândut cartea de credit. Tu îmi spui, noi plecăm, şi nu mai auzi de noi în vecii vecilor.

Dositorul îşi scuturǎ nervos trabucul. Îşi ţinu capul aplecat un lung moment, apoi îl ridică brusc şi-l fixă pe inspector:

— Ei bine, ducă-se dracului tot, n-aveţi decât să mă duceţi la mititica! Nu vă spun nimic! le răspunse el furios.

Atunci se auzi vocea gravă a lui Jack Rand.

— Poate poţi să mă laşi câteva momente singur cu acest domn, înainte să-l săltăm, îi sugeră el lui Angelo.

Poliţistul newyorkez se întoarse iritat spre junele *fed.* Era cuprins de un sentiment de neputinţă amestecată cu umilinţă şi furie că a dat greş în faţa lui.

— Bineînţeles, micuţule, îi zise el fără să încerce să-şi ascundă amărăciunea. N-ai decât să stai bot în bot cu scumpetea asta până când te-oi plictisi!

Se ridică, trosnindu-şi oasele, şi se îndreptă tacticos spre anticamera unde se găsea secretara.

— Şi dacă tot eşti aici, încearcă să-i vinzi şi o poliţă de asigurare suplimentară împotriva incendiilor, adăuga el ieşind.

— Domnule Moscowitz, începu junele fed imediat ce Angelo închise uşa în urma lui, presupun că sunteţi de religie mozaică?

Fixa steaua lui David, lucrată în aur şi care atârna la gâtul lui Moscowitz. Dositorul îl privea ţintă, complet năuc. Gagiul ăsta ce mai e? se întreba el intrigat, predicator, prof, sau e un alt diliu rămas în libertate?

Îşi bombă pieptul.

— Da, sunt evreu. Şi ce-i cu asta?

— Şi presupun că sunteţi interesat de securitatea şi bunăstarea statului evreu?

— Ce-i cu tine, puişor? Vinzi bonuri de Tezaur pentru Israel?

— Domnule Moscowitz, răspunse calm Rand, aplecându-se spre el, ceea ce am să vă spun acum, sub rezerva celui mai desăvârşit secret, este infinit mai important pentru statul Israel decât vânzarea câtorva amărâte de bonuri de tezaur.

Angelo îi observa prin peretele de sticlă. La început Moscowitz părea sceptic, apoi perplex, pentru ca în final să fie extrem de interesat de spusele lui Rand. Brusc, îşi strivi trabucul, se precipită afară din birou, trecu în trombă, prin faţa lui Angelo şi se opri în dreptul ferestrei care dădea spre stradă. Strivindu-şi arătătorul de geam urlă:

— Un curist de arab a cumpărat blestemata aia de carte – pronunţase „arab” cu o greaţă de nedescris în cuvinte – îşi omoară timpul acolo, în barul din colţ!

*

Ia te uită, cardinalul nostru s-a metamorfozat în Sacha Guitry, merge să supeze la Maxim's! îşi zicea generalul Bertrand. Se găsea pentru a doua oară în aceeaşi zi în salonul-muzeu al lui Paul Henri de Serre, inginer de geniu nuclear, care – după cum se ştie – supervizase construcţia şi punerea în funcţiune a centralei Nucleare pe care Franţa o vânduse Libiei. În acea seară inginerul era îmbrăcat cu o haină din catifea grena, cu un papion negru şi papuci din velur negru brodat cu fir de aur.

— Sunt realmente dezolat că v-am făcut să aşteptaţi.

Primirea pe care i-o făcea de Serre părea cu atât mai călduroasă, cu cât îl scosese de la dineul pe care îl oferea câtorva prieteni. Deschise o cutie luxoasă pentru ţigări, din lemn de mahon şi o întinse vizitatorului său.

— Luaţi o ţigară Château Lafite, sunt delicioase.

După care, inginerul, scoase dintr-un bar micuţ o sticlă de Napoleon V.S.O.P. şi turnă în două pahare-balon. După ce-i oferi un pahar lui Bertrand se afundă în pernele moi ale unei canapele.

— Spuneţi-mi, dragă domnule, aţi făcut ceva progrese în ancheta dumneavoastră de la întâlnirea noastră precedentă?

Bertrand savura buchetul coniacului. O minune! Cu ochii întredeschişi, chipul său mărturisea o deplină desfătare.

— Din nenorocire, practic nici un progres! Cu toate acestea, ar fi un mic detaliu despre care aş vrea să vă vorbesc. Am aflat, acum câteva ore, că libienii au fost obligaţi să-şi oprească foarte repede reactorul după un schimb de uraniu, pentru a extrage nişte bare defecte.

— A da! – cu aerul distrat, de Serre urmărea cu privirea volutele de fum ale trabucului său – un banal incident tehnic, cum se întâmplă în toate instalaţiile nucleare. A fost totuşi un moment destul de jenant, datorită faptului că uraniul cu pricina era de provenienţă franceză. Căci, aşa

cum poate ştiţi, majoritatea uraniului ars în centralele nucleare este de provenienţă americană.

— Ce mă miră pe mine e că nu mi-aţi semnalat acest fapt imediat.

— Scumpe domn, era vorba de probleme tehnice atât de complexe încât nici măcar nu m-am gândit că v-ar putea interesa, explică de Serre, netulburat.

— Înţeleg, zise Bertrand, pufăind din trabuc.

Întrevederea continuă încă un sfert de oră, era atât de evazivă încât directorul S.D.E.C.E. se mulţumea, în mare, să-l întrebe pe de Serre despre gradul de fiabilitate al inspecţiilor agenţiei din Viena. În sfârşit, îşi goli paharul şi se ridică, pregătindu-se să plece.

— Vă rog să mă scuzaţi că am abuzat de timpul dumneavoastră, dar întrebările astea...

Fraza lui Bertrand se termină voit într-un fel de mormăit. Îndreptându-se spre uşă, se opri în faţa capului de roman pe care-l admirase cu câteva ore mai devreme.

— Ce piesă superbă! se extazie el din nou. Sunt convins că nici la Luvru nu găseşti prea multe ca aceasta.

— Puteţi fi sigur! – de Serre nu-şi ascundea mândria – eu nu am văzut niciodată ceva asemănător.

— Probabil că v-aţi zbătut din greu ca să obţineţi de la libieni un permis de export pentru această minune!

— Într-adevăr, m-am lovit de dificultăţi inimaginabile!

— Ei da, bravo, se vede că până la urmă aţi reuşit să-i convingeţi.

— Cu multă perseverenţă, după săptămâni şi luni de pălăvrăgeală!

— Felicitările mele!

Generalul ajunse la uşă. Cu mâna pe clanţă, se opri, ezită o clipă, apoi se întoarse.

— Sunteţi un mincinos, domnule de Serre!

Inginerul păli.

— Libienii nu v-au autorizat să scoateţi această statuie, pentru bunul motiv că, de cinci ani de zile, au pus un embargo total asupra tuturor antichităţilor din patrimoniul lor naţional.

Paul Henri de Serre se clătină şi se prăbuşi într-un fotoliu. Chipul său, de obicei rubicond, era acum livid, iar mâinile îi tremurau.

— E absurd! protesta el, gâfâind. E o nebunie!

Bertrand îi domina cu statura sa înaltă, ca Torquemada sortind focului veşnic al iadului un eretic.

— Vin de la Quai. Am vorbit cu amicii mei de la Tripoli. Şi am aflat şi de încurcăturile din India. M-aţi minţit fără încetare din clipa în care v-am cunoscut. M-aţi minţit în privinţa funcţionării reactorului, ca şi în privinţa modului în care libienii i-au înşelat pe inspectorii agenţiei de la Viena.

Generalul acţiona instinctiv, lovind orbeşte. Se aplecă şi îl strânse pe inginer de braţ.

— Gata cu tâmpeniile! Acum îmi veţi spune frumuşel tot ce s-a întâmplat în Libia. Nu peste o zi, nu peste o oră, acum!

Generalul îşi intensifică strânsoarea atât de mult încât inginerul scoase un geamăt de durere.

— Dacă nu, vă garantez că vă veţi târşâi minunaţii dumneavoastră papuci auriţi pe cimentul unei celule la Fresnes. O vacanţă la mititica, chestia asta vă spune ceva?

La auzul cuvântului „închisoare” în privirea lui de Serre apăru o lucire de panică.

— Nu se servesc nici trabuce Davidoff şi nici Napoleon V.S.O.P. după mesele luate la Fresnes, scumpişor, iar singurele piese de colecţie pe care le veţi admira vor fi mutrele patibulare ale unor tăntălăi ca dumneata.

Bertrand simţea că personajul era pe cale să clacheze. Zdrobeşte-l, îi şoptea vocea experienţei, zdrobeşte-l imediat, nu-i lăsa timp să se dezmeticească. Şi aceeaşi voce îi şoptea unde să-şi lovească adversarul căzut, cum să-l termine.

— Cred că aşteptaţi să ieşiţi la pensie peste câteva luni, dacă nu mă înşel? Şi-mi închipui că sunteţi preocupat de felul în care vă veţi putea păstra strălucitul vostru nivel de trai, nu? Ştiu, pentru că mi-am petrecut după-amiaza scotocind prin conturile voastre bancare. Chiar şi pe cel pe

care-l aprovizionaţi permanent la banca Cosmos din Geneva!

Paul Henri de Serre tresări.

— Domnule de Serre, va trebui să fiţi înţelegător şi să cooperaţi cu noi. Dacă nu, mă văd obligat să-mi vâr nasul în toate afacerile dumneavoastră şi veţi da socoteală şi de ultimul bănuţ.

Mai slăbi din strânsoare. Tonul se mai îndulcise întrucâtva.

— Domnule de Serre, motivul prezenţei mele la dumneavoastră este atât de grav încât vă pot face o promisiune. Dacă mă ajutaţi să-mi rezolv problemele, mă angajez să fac să dispară din dosarul dumneavoastră orice piesă compromiţătoare, chiar şi pe cea privind nefericita aventură indiană. Chiar dacă pentru asta va trebui să intervin pe lângă preşedintele Republicii!

Chipul lui de Serre virase spre vineţiu. Dumnezeule mare! ticălosul ăsta o să-mi facă o criză cardiacă! îşi zicea Bertrand. De fapt, inginerul lăsase să-i cadă paharul cu coniac din mână şi, ghemuit în fotoliu, vomita, murdărindu-şi haina de velur şi pantalonul de smoching. După ce se mai linişti puţin, îşi prinse capul între mâini şi începu să plângă.

— N-am vrut s-o fac, hohotea el, am fost obligat s-o fac!

Bertrand ridică paharul şi se duse la bar, unde-l umplu cu Fernet Branca, lichiorul verzui care taie greaţa, Era inutil să mai joace în continuare rolul inchizitorului, îl avea în buzunar... Serre bău o duşcă de Fernet Branca, revenindu-şi puţin.

— Deci, aţi fost obligat, zise Bertrand, cu vocea liniştitoare a bătrânului medic de familie chemat la căpătâiul unui prieten, asta poate fi în avantajul dumneavoastră. Povestiţi-mi absolut tot. Începeţi cu începutul.

— N-am vrut s-o fac! horcăi din nou de Serre. Aveam obiceiul să merg în fiecare săptămână la Leptis Magna. Puteai să mai găseşti câte ceva pe acolo, mai ales după câte o furtună, din cauza alunecărilor de teren. Mă

împrietenisem cu un paznic libian. Pentru câţiva dinari îmi arăta unde pot găsi un fragment de statuie, o bucată de friză, câteva monede. Într-o zi m-a invitat să beau un ceai în ghereta lui. Şi mi-a arătat capul acesta... – inginerul îl privea cu disperarea unui îndrăgostit bătrân ce-şi vedea aleasa inimii, cu mult mai tânără, părăsindu-l – mi l-a oferit pentru zece mii de dinari.

— Presupun că e o sumă derizorie pentru o astfel de piesă!

— Evident. Valorează milioane de dolari. Două săptămâni mai târziu plecam să-mi petrec vacanţa de paşti la Paris. Şi, cum niciodată nu-mi fuseseră controlate bagajele, am hotărât să-l iau cu mine.

Şi la aeroport vameşii s-au repezit fix la valiza dumneavoastră!

— Da.

— E evident că v-au întins o cursă.

— M-au aruncat într-o închisoare, un fel de gaură întunecoasă, fără ferestre. Nu puteam sta în picioare. Nu avea pat, scaun, şi nici tinetă. Nimic.

Sărman idiot, îşi zicea Bertrand, cunoştea genul acela de locuri. Nu-i de mirare că a dat ochii peste cap când i-am pomenit de mititica. Inginerul se agăţă de braţul generalului.

— Era plin de şobolani. Mergeau pe corpul meu. Mi se dădea o cană de orez pe zi. Trebuia să-l mănânc urgent, până nu-mi săreau şobolanii în cap – De Serre horcăia tot mai tare – am făcut dizenterie. Trei zile ma-am bălăcit în propriile-mi mizerii, urlând după ajutor. În cele din urmă au venit. Mi-au spus că am violat legea privind patrimoniul naţional. Au refuzat cererea mea de a-l chema pe consulul francez. Mi-au spus că urma să rămân un an în închisoare, dar dacă...

— Dar dacă îi veţi ajuta să scoată uraniul din reactor?...

De Serre aprobă, dând din cap.

Bertrand se ridică şi se uită să-i mai toarne un pahar de Fernet Branca.

— După câte aţi îndurat, cine v-ar putea reproşa ceva? îi zise el întinzându-i paharul. Cum aţi procedat?

De Serre bău o duşcă şi se strădui să-şi recapete calmul.

— Relativ uşor. Pana cea mai frecventă într-un reactor cu apă uşoară este datorată unei anomalii în încărcătura de combustibil. De exemplu, o fisură în teaca uneia din barele ce conţin pastilele de uraniu. Deşeurile radioactive care se acumulează în aceste teci, pe măsură ce uraniul ars scapă prin fisuri, se răspândesc în apa de răcire a reactorului şi o contaminează. Noi am susţinut că aşa ceva s-a întâmplat.

— Dar reactorii sunt totuşi nişte maşinării extrem de sofisticate, obiectă Bertrand, amintindu-şi de spusele consilierului său ştiinţific. Au o mulţime de dispozitive de securitate! Cum aţi reuşit să înscenaţi o astfel de comedie?

De Serre dădea din cap, ca şi când ar fi încercat să alunge amintirile coşmarului pe care-l trăise.

— Reactoarele în sine sunt, într-adevăr, nişte capodopere de perfecţiune. Sunt echipate cu numeroase sisteme de securitate care nu pot fi violate prin nici un mijloc. Dar micile dispozitive grefate în jurul lor sunt vulnerabile.

Făcu o pauză.

— Iată, am un bun prieten, pilot de curse în Formula 1. Într-o zi l-am însoţit la Marele Premiu de la Monaco. În vremea aceea alerga pentru căluţul celor de la Ferrari şi il Commendatore îi dăduse pe mână un nou prototip de doisprezece cilindri, o minunăţie. Costa milioane. După primul tur s-a defectat în faţa hotelului Paris. Nu din cauza vreunei deficienţe a nemaipomenitului motor al firmei Ferrari, ci din cauza unei garnituri nenorocite de doi bani, care n-a rezistat.

Îşi drese puţin glasul, apoi continuă:

— În cazul reactorului nostru, ne-am legat de instrumentele care măsoară radiaţiile în cele trei camere de combustie. Ca toate instrumentele de acest gen, au un potenţiometru pentru reglarea derivei de la zero. Mişcând uşor aceste potenţiometre, am indicat existenţa unor

scurgeri radioactive, deşi nu era cazul. Am prelevat un eşantion din apa de răcire şi l-am trimis la laborator, pentru analize. Laboratorul cu pricina era condus de libieni, care ne-au dat răspunsul dorit.

— Bine, bine, dar apoi cum i-aţi păcălit pe inspectorii de la Viena?

— Am scris Agenţiei internaţionale pentru energia atomică de la Viena, anunţând că vom opri reactorul pentru a scoate o încărcătură de uraniu ce prezintă fisuri în teacă. Am trimis-o cu poşta, evident, doar trebuia să câştigăm timp. Cum am prevăzut, ne-au trimis o echipă de inspectori pentru a supraveghea operaţiile de înlocuire a uraniului „defect" şi punerea încărcăturii scoase la loc sigur.

— Cum i-aţi convins că a fost realmente ceva anormal în funcţionarea reactorului, recte, că barele erau defecte?

— N-a trebuit să facem nimic. Pur şi simplu le-am pus în faţă înregistrările calculatorului de supraveghere a funcţionării reactorului, care atestau că senzorii din camerele de combustie au detectat urme de radioactivitate, precum şi rezultatele falsificate ale laboratorului libian. Iar uraniul scos era atât de radioactiv încât nimeni nu avea chef să-l vadă prea de aproape.

— Şi v-au crezut?

— Singurul lucru care i-a mirat puţin a fost faptul că toate cele trei încărcături s-au defectat în acelaşi timp. Cum însă tot uraniul avea aceeaşi sursă de provenienţă, putea părea firesc. Să zicem, la limita verosimilului.

— Şi cum aţi făcut să şutiţi uraniul din bazinul de răcire, unde a trebuit să-l depuneţi după scoaterea din reactor? Camerele inspectorilor de la Viena, plasate pe fundul bazinului, nu sunt puse tocmai pentru a controla, la fiecare sfert de oră, dacă uraniul e la locul său?

— Asta a fost treaba libienilor. Camerele de luat vederi pe care le foloseşte agenţia de la Viena sunt de tipul Psychrotonics, fabricate în Austria. Au reuşit să cumpere şase camere de luat vederi printr-un intermediar. Fiecare aparat posedă două obiective, unul super-angular şi unul

normal cu focalul de 50 mm, şi care sunt reglate să se declanşeze la intervale regulate. În bazin există mai multe puncte de ancorare, special instalate pentru aceste-camere. Libienii au ascultat cu stetoscopul camerele foto ale agenţiei de la Viena, fiind vorba de echipamente speciale, de înaltă sensibilitate, până când au aflat intervalul exact de timp la care se declanşează, acesta fiind reglabil şi cunoscut numai de cel ce mânuieşte camera. Au fotografiat cu propriile lor camere, riguros din aceleaşi locuri cu cele ale agenţiei, secvenţa pe care o filmau acestea din urmă. Au developat şi au mărit clişeele până au obţinut secvenţa fotografiată în mărime naturală, scenă pe care au montat-o în bazin, în faţa camerelor agenţiei, astfel încât acestea nu fotografiau altceva decât o altă fotografie. Graţie acestui subterfugiu, au putut subtiliza liniştiţi barele de uraniu.

Bertrand se gândi din nou la cele ce i le spusese consilierul său ştiinţific.

— Bine, dar cum i-au păcălit din nou pe inspectori, când au venit să-şi scoată camerele şi să verifice dacă barele erau în continuare în bazin?

— Nimic mai simplu! Cînd au scos din bazin adevăratele bare de uraniu, libienii au pus în locul lor nişte bare false tratate cu cobalt 60. Cobaltul 60 dă acelaşi halou albăstrui – efectul Gzermikon – pe care-l dă uraniul ars în reactor. Dă chiar şi aceleaşi indicaţii pe contoarele de detecţie puse tot de inspectorii agenţiei de la Viena.

Subtilitatea şi, de ce nu, viclenia tehnicienilor libieni stârnise admiraţia generalului Bertrand. De ce suntem tot timpul gata să-i denigrăm, încercând să ne convingem că nu sunt egalii noştri, numai pentru că sunt arabi, negri, sau mai ştiu eu ce?

— Şi cum au reuşit să extragă plutoniul conţinut de barele de uraniu?

Nu mai exista nici cea mai mică urmă de ostilitate în vocea generalului, ci mai degrabă un sentiment de compasiune pentru bărbatul distrus din faţa sa.

Nu a mai trebuit să mă ocup personal de acest lucru. O singură dată am văzut locul în care fac aceste operaţii. E un fel de staţiune agricolă, la circa douăzeci de kilometri de reactor, aproape de malul mării. Şi-au procurat din Statele Unite planurile unei mici uzine de extracţie a plutoniului, Prin anii ’60 o obscură societate americană, Phillips Petroleum, vindea acest fel de informaţii. Târgul comporta vânzarea schemelor foarte detaliate ale lanţului de operaţii chimice necesare procesului de extracţie şi desenele diferitelor utilaje şi aparate necesare proceselor tehnologice aferente.

— Şi cum au făcut rost de toate utilajele de care aveau nevoie?

— Dumnezeu ştie cum, zise de Serre, ridicând braţele spre cer. S-au descurcat. Le-au smuls pakistanezilor una din cele trei foarfeci hidraulice care folosesc la debitarea barelor de uraniu iradiat, şi pe care Franţa le vânduse Pakistanului. E un material extrem de specializat şi pe care nu-l fabricăm decât noi şi americanii.

Pentru prima oară de la începutul discuţiei Bertrand sesiză un surâs timid luminând chipul livid al inginerului.

— Nu vi se pare curios gândul că o astfel de foarfecă, element care constituie unul din principalele secrete ale tuturor tehnologiilor nucleare, poate fi fabricată într-un mic atelier de lăcătuşerie din regiunea pariziană? Bun, să ne întoarcem la oile noastre, libienii! V-am spus că s-au descurcat. În realitate, ei şi-au luat multe riscuri. Au neglijat anumite precauţii de securitate considerate fundamentale. Dar ceea ce e mai important e că la ora actuală echipamentele indispensabile construcţiei unei astfel de uzine se pot cumpăra fără probleme pe piaţa mondială. Nu există nimic atât de rar şi de scump să nu ţi-l poţi cumpăra. Mai ales când ai, precum Gaddafi, zeci de miliarde de dolari din petrol!

— Nu e vorba de operaţii tehnologice extrem de periculoase?

Bertrand îşi reamintea atenţionarea privind riscurile de iradiere, făcută de tânărul său consilier ştiinţific în cursul

convorbirii din dimineaţa aceleiaşi zile. De Serre păru brusc incomodat de mirosul neplăcut degajat de hainele sale.

— Dumnezeule, trebuie să mă duc să mă schimb, mormăi el... Ascultaţi, erau cu toţii voluntari. Palestinieni. Nu mi-ar face plăcere să fiu eu cel care trebuie să le facă o poliţă de asigurare pe viaţă. În cinci sau zece ani... zise el dând din umeri. Dar îşi au plutoniul lor.

— Câte bombe au reuşit să fabrice?

— Mi-au spus că au ajuns să extragă două kilograme de plutoniu pe zi. Suficient pentru a face două bombe pe săptămână. Asta se întâmpla în iunie. Făcând un calcul sumar şi luând şi o marjă de eroare, aş zice că au extras suficient pentru a-şi putea fabrica circa patruzeci de bombe.

Bertrand fluieră a mirare. Povestea îl captivase într-atât încât nici nu lua în seamă scrumul ce-i cădea pe veston.

— Aţi putea recunoaşte câţiva dintre chimiştii care lucrează acolo, dacă vă arătăm nişte fotografii?

— S-ar putea. Omul cu care eram în contact era un palestinian, nu un libian. Un tip bine făcut, cu mustăţi. Nu i-am cunoscut niciodată numele.

— Bine, mergeţi să vă schimbaţi, domnule de Serre, vă iau cu mine.

Inginerul îi aruncă o privire disperată directorului S.D.E.C.E.

— Asta vrea sa însemne că sunt în stare de...

— Pentru moment, vă mărturisesc că soarta dumneavoastră e ultima mea grijă la ora actuală. Avem de rezolvat o problemă, şi mă bazez pe dumneavoastră pentru a ne ajuta să-i găsim soluţia!

Inginerul se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— Mă duc să mă pregătesc.

Bertrand îi călcă pe urme.

— Date fiind circumstanţele, nu e cazul să vă formalizaţi dacă am să vă însoţesc.

*

Într-o criză internaţională de o astfel de complexitate vine o vreme în care omul investit cu destinul unei ţări simte nevoia să-şi părăsească anturajul oficial, pentru a se izola cu un intim, un confident. În orele sumbre care au urmat dezastrului de la Pearl Harbor, Franklin Roosevelt fusese însoţit de silueta fragilă a lui Harry Hopkins. Vocea pe care o ascultase John Kennedy în timpul crizei rachetelor din Cuba fusese cea a fratelui său Robert. După eşecul ultimei sale discuţii cu Gaddafi, preşedintele se retrăsese cu Jack Eastman. Se plimbau pe aleea cu coloane care lega aripa de vest a Casei Albe de reşedinţa sa. Soarele după-amiezii era cald şi zăpada de pe cornişe se topea, curgând uşor de-a lungul ţurţurilor care dantelau marginile acoperişului. Un agent din serviciul de protecţie, cu braţele încrucişate, îi păzea discret din capătul galeriei. Preşedintele era tăcut.

— Jack, uneori am impresia că sunt atins de un virus misterios şi refractar la toate medicamentele minune pe care le recomandă medicii.

Se întoarse spre fundul parcului şi privi imensul pom de crăciun pe care urma să-l inaugureze două ore mai târziu, demonstraţie oficială de speranţă şi îmbărbătare, afirmare a permanenţei anumitor valori pe care el le întruchipa în faţa compatrioţilor săi, atât la bine, cât şi la rău. Puse mâna pe umărul lui Eastman.

— Şi acum Jack, încotro o apucăm?

Eastman se aştepta la întrebare.

— Sigur nu pe drumul pe care ne mână Gaddafi. Veţi îi obligat să staţi în genunchi în faţa lui. În ciuda celor spuse de psihiatri, nu mai cred că-l vom putea convinge să renunţe. Nu-mi mai fac nici un fel de iluzii din clipa în care l-am auzit.

— Şi eu la fel.

Preşedintele îşi freca gânditor fruntea.

— Mai rămâne Begin.

— Begin, sau mai bine ar fi ca poliţiştii să găsească blestemata aia de bombă.

Cei doi bărbaţi îşi reluară plimbarea.

— Trebuie să-i propunem lui Begin un pact „beton” care să garanteze frontierele statului israelian din 1967 în schimbul retragerii din Cisiordania. Şi trebuie să-i luăm ca garanţi şi pe sovietici. Mi se pare singura soluţie rezonabilă pentru a ieşi din viesparul ăsta!

Preşedintele pândea reacţia consilierului său.

— Probabil – Eastman clătină din cap – dar în starea actuală a lucrurilor, mi se pare puţin probabil ca Begin să accepte. Numai dacă nu sunteţi gata să-i puneţi cuţitul la gât. Amintiţi-vă ce ne-a spus aseară un general. Sunteţi decis să debarcaţi în Israel pentru a-i muta pe coloni cu forţa, de va fi nevoie? Sau, cel puţin, să-i ameninţaţi c-o veţi face?

Preşedintele părea surprins. O astfel de eventualitate nu era deloc plăcută. Dar nici perspectiva dispariţiei New York-ului într-o explozie termonucleară nu era mai încurajatoare.

— Nu am de ales, Jack. Trebuie să mă iau de Begin. Hai să ne întoarcem!

Joseph Holbon, directorul F.B.I., pândea întoarcerea celor doi.

— Am vorbit cu New York-ul la telefon, îi anunţă el, bomba e în oraş. Au găsit urme de radioactivitate într-un antrepozit din zona Queens, unde se presupune că a fost ascunsă câteva ore, vinerea trecută.

*

Şi un alt personaj se eclipsase pe nesimţite din sala Consiliului naţional pentru securitate. Secretarul de la Energie, Delbert Crandell, alerga pe un culoar din subsolul aripii de vest a Casei Albe în căutarea unei cabine telefonice Cum găsi una, formă cu febrilitate un număr.

Telefonul sună îndelung, pentru ca, în cele din urmă, o femeie să-i răspundă.

— Ce-ai păţit? gemu Cindy Garett cu o voce cleioasă. Te-am aşteptat până la cinci dimineaţa şi ca să adorm am luat două somnifere.

— Îţi explic puţin mai târziu, i-o tăie grăbit Crandell. Am să te rog să faci ceva urgent.

Cindy se ridică în pat, îşi aprinse o ţigară şi-şi lipi receptorul de ureche. Blonda de douăzeci şi trei de ani, cu nasul cârn, era originară dintr-un orăşel din Alabama, pe care-l părăsise în grabă după ce aflase că aştepta un copil de la adjunctul şerifului. Stabilită la Washington, găsise o slujbă la secretariatul senatorului din statul său. Cariera ei la Washington se sfârşise brusc când senatorul cu pricina o descoperise pe post de poster, în costumul Evei minus frunza, în revista Playboy. Concediată, Cindy îşi datora salvarea întâlnirii providenţiale cu bogatul texan Delbert Crandell, care o instalase într-o „bombonieră" luxoasă din Washington, la câteva străzi de propriul său apartament. Îşi petreceau toate sfârşiturile de săptămână la New York, unde Crandell poseda un superb apartament.

— Ce vrei să fac? îl întrebă ea cu accentul tărăgănat al celor din sud.

— Te urci imediat în maşină şi o ştergi la New York. Te duci în apartament...

— Nu pot pleca acum la New York, mormăi ea. Peste o oră trebuie să mă duc la epilat.

— La dracu' cu epilatul! urlă Crandell. Faci ce-ţi spun eu! Şi fără să pierzi un minut! Ştii tabloul de deasupra căminului?

— Ăla care luceşte – ca – şi – când – s-ar – fi – pişat – cineva – pe – el?

— Ala!

Lucitorul tablou era o pânză semnată de Jackson Pollock, pe care experţii de la asigurări îl estimaseră la trei sute cincizeci de mii de dolari.

— Şi pe cel din stânga televizorului?

— Cu un ochi în mijlocul mutrei?

— Da – era vorba de un Picasso – le iei pe amândouă, ca şi portretul de femeie din dormitor – Crandell nu găsea că e cazul să-i spună că e vorba de un Modigliani – şi le aduci aici. Cât poţi de repede!

Crandell auzi un potop de proteste la capătul celălalt al firului.

— Ţine-ţi gura şi şterge-o imediat!

Închise imediat, pentru a forma un nou număr. De data asta dorea să-i vorbească agentului său imobiliar, de la firma Douglas Ellman din New York.

Câteva minute mai târziu, liniştit, îşi relua locul printre colegii din Consiliul Naţional al Securităţii.

*

Aspectul modest şi spaţiul strâmt ale biroului primarului New York-ului contrastau puternic cu imensitatea oraşului pe care-l administra. Multe secretare din silozurile de sticlă din Manhattan aveau mai mult loc. Aşezat la biroul din lemn de trandafir, Abe Stern contempla portretul ilustrului său predecesor Fiorello La Guardia, încercând să-şi înăbuşe furia care fierbea în el. Ca şi preşedintele, se străduise din răsputeri să-şi urmeze programul oficial, ca în zilele obişnuite. Ultimul efort în acest sens fusese primirea roiului zumzăitor de viespi întărâtate, întruchipat în mulţimea de ziarişti care-şi câştigau o pâine înjurând primăria şi pe primar, primire la care încercase să le explice ce se întâmplase eu curăţitul zăpezii pe străzile New York-ului. Cum plecă ultimul ziarist, îşi făcu apariţia un alt vizitator care-l aştepta. Era directorul bugetului municipal.

— Ce doriţi? se răsti primarul la timidul funcţionar.

— Prefectul de poliţie doreşte să-şi mobilizeze totalitatea forţelor pentru nu ştiu ce acţiune urgentă, Înălţimea Voastră!

— Ei bine, cine-l opreşte?

— Bine, dar asta înseamnă că va trebui să plătească ore suplimentare, protestă acesta.

— Ce-i cu asta? Să le plătească!

Stern era în culmea exasperării.

— Isuse Cristoase! Înălţimea Voastră îşi dă seama ce lovitură va fi pentru bugetul nostru şi aşa destul de subţire?

— Mi se rupe în... Pentru numele Bunului Dumnezeu, daţi-i prefectului ce vă cere!

— Perfect, perfect, mormăia contabilul, în timp ce deschidea mapa cu documente pentru semnat, dar în acest caz trebuie să-mi semnaţi autorizaţia.

Stern smulse foaia de hârtie din mâinile funcţionarului şi-şi puse în grabă semnătura pe ea, dând din cap cu un aer consternat. Ultimul om care va rămâne pe pământ, dar ultimul, va fi un birocrat! îşi zicea el furios.

Zece minute mai târziu bătrânul edil urca în elicopter împreună eu expertul Washington-ului, Jeremy Oglethorpe, în scopul de a efectua o recunoaştere aeriană a căilor de evacuare din New York. Prefectul de poliţie Bannion şi locotenentul Walsh îi însoţeau. Imediat ce luă înălţime elicopterul, în faţa ochilor le apăru panorama New York-ului, Abe Stern îşi simţi inima bătând mai puternic, vederea oraşului îl emoţionă mai tare ca niciodată. „Babel” strălucind în soare, superb, vibrant, agresiv, cu turnurile sale ţâşnind spre cer ca nişte totemuri, cu trotuarele pe care vedea viermuiala multicoloră a trecătorilor, cu canioanele sale strâmte prin care se scurgea şuvoiul galben al taxiurilor, baletul acvatic al miilor de ambarcaţiuni dansând în jurul insulei Manhattan, urmate de siajul de spumă. Oraşul său, familia sa, oamenii săi, cărora aproape că le auzea vocile. Nu-i posibil, nu, nu se poate ca totul să dispară brusc, fără urmă! Vocea expertului de la Washington îl smulse din viziunile de coşmar.

— Metroul ne va pune o problemă serioasă, îl anunţă Oglethorpe, numai dacă nu găsim un mijloc de a evacua oamenii fără să le spunem de ce.

— Fără să le spunem de ce? zbieră Stern, aţi căzut în cap? Nu puteţi face nimic în acest oraş fără să spuneţi oamenilor de ce o faceţi. Ştiţi cum se petrec lucrurile pe aici? Dacă vreţi să mobilizaţi metroul, trebuie să vorbiţi întâi cu şeful sindicatului conductorilor, anunţându-l că oamenii lui trebuie să facă ore suplimentare. „E urgent” o să-i spuneţi dumneavoastră. „Ce urgenţă, domle?” o sa va zică el. După ce o să-i spunem, o să ne zică: „Aşteptaţi, trebuie să-i spun şi colegului meu de la sindicatul angajaţilor municipalităţii”. Care la rândul lui va vrea să vorbească cu colegul de la sindicatul pompierilor. Şi aşa mai departe. Ăsta-i New York-ul, domnule Oglethorpe!

Fofilându-se printre vârfurile zgârie-norilor din Wall Street, elicopterul ajunse deasupra centrului Manhattan-ului.

— În cazul acesta singura soluţie ar fi o evacuare pe şosea, spuse Oglethorpe, privind copiii care se băteau cu bulgări de zăpadă în Battery Park – arătă cu degetul spre pământ – dar în partea asta a oraşului riscăm să avem probleme serioase. Tunelurile rutiere din josul Manhattan-ului nu au decât două căi. Cu un debit maxim de şapte sute cincizeci de vehicule pe oră şi pe fir, şi cinci pasageri pe vehicul, nu vom putea evacua niciodată mai mult de şapte mii cinci sute de persoane pe oră.

Oglethorpe oftă, vizibil depăşit de amploarea problemei.

— Or, numai de aici avem un milion de oameni de mutat! Va trebui ca poliţia să ia măsuri draconice pentru a împiedica panica. Vreau să spun, domnule primar, că va trebui ca poliţiştii dumneavoastră să fie gata să tragă asupra celor care vor încerca să nu stea la coadă.

— În cazul acesta, puteţi fi sigur că vor trebui să alicească nouă locuitori din zece, i-o tăie scurt locotenentul Walsh.

Elicopterul virase şi urca de-a lungul Hudson-ului, prin centrul New York-ului.

— Aici, din fericire, va fi mult mai uşor, urmă imediat Oglethorpe, bine dispus. Avem cele şase fire ale Tunelului Lincoln, cele nouă ale Podului Washington şi cele

douăsprezece fire ale autostrăzilor ce duc spre nord. Asta ne-ar permite un debit de o sută de mii de persoane pe oră.

Vocea expertului răguşise în încercarea de a acoperi zgomotul rotoarelor. Şi cu toate astea se încăpăţâna, sclav al cifrelor şi statisticilor, al anilor petrecuţi la Washington, căutând pe hărţi şi pe ecranul calculatoarelor soluţii la o problemă care părea imposibil de rezolvat.

Abe Stern nu-l mai asculta. Pentru el, tipul era uşor ţicnit. Se întoarse spre prefectul poliţiei, sperând să desluşească pe faţa lui o lucire de speranţă. Dar nu văzu la vechiul său prieten decât reflectarea propriei sale descurajări.

— E imposibil să evacuezi oraşul ăsta, nu-i aşa, Michael.

— Imposibil, Abe.

Bannion contempla gigantica aglomerare de construcţii de pe îngusta limbă de pământ înconjurată de ape.

— Acum treizeci sau patruzeci de ani am fi putut s-o facem nu? Oamenii ar fi dovedit fără îndoială mai multa disciplină. Pe când astăzi...

Dădu trist din cap la amintirea frumoaselor vremuri de altădată.

— Astăzi nu mai avem nici un mijloc s-o facem. Ne-am schimbat prea mult.

Imperturbabil, Oglethorpe continua neobosit să debiteze măsurile ce trebuiau luate pentru a organiza accesul la poduri şi tuneluri.

— Ţineţi-vă gura! urlă în cele din urmă Abe Stern. Totul e pură nebunie. Ne pierdem timpul. E imposibil să evacuăm oraşul. Şi vreau să i-o spun şi preşedintelui. Suntem prinşi în cursă ca nişte şobolani!

Se aplecă şi-i dădu o palmă peste umăr pilotului, zicându-i:

— Ajunge, ne întoarcem!

Elicopterul făcu un viraj foarte strâns. Panorama insulei Manhattan basculă spre cer, viziunea simbolică, gândea Abe Stern, a lumii cu curul în sus, căreia am ajuns să-i fim prizonieri.

PARTEA A OPTA

„FII ŞI FIICE ALE ISRAELULUI, ACEST PĂMÂNT E PĂMÂNTUL VOSTRU!”

Scena, care se derula la nouă mii de kilometri de New York, oferea o imagine idilică a seninătăţii familiale. Aşezată la pianul cu coadă din reşedinţa prim-ministrului Israelului, Hassia, fiica cea mai mică a lui Menachem Begin, descifra, pentru tatăl ei, notele cristaline ale unui studiu de Chopin. Pe pervazul unei ferestre era pus un *menorah*[37]. Begin aprinsese cu mâna lui una din cele nouă lumânări, cu o oră mai devreme, pentru a marca începutul primei nopţi de Hanukka – Sărbătoarea Luminilor, ce comemorează recucerirea Ierusalimului de către Iuda Macabeul.

Premierul era aşezat într-un fotoliu, cu picioarele încrucişate şi cu bărbia în palmă. Părea furat de muzică. Dar, dacă e să fim cinstiţi, gândurile sale rătăceau altundeva, într-un univers care nu avea nimic senin. În inima crizei cu care se confrunta Israelul. Forţele sale armate erau în stare de alertă. Tocmai vorbise cu guvernatorul militar al teritoriilor ocupate şi cu ambasada de la Washington: Cisiordania era calmă. Dacă erau la curent cu îngrozitoarea acţiune angajată în numele lor, palestinienii nu lăsau să se vadă nimic. Aceeaşi situaţie şi la Washington. Nu transpirase nimic din ceea ce ar fi putut dezvălui publicului american criza care era în curs de desfăşurare. Mai rău, chiar şi la informatorii recunoscuţi ai

[37] Menorah – Sfeşnic cu nouă braţe folosit la sărbătoarea evreiască Hanukka.

Israelului de la Casa Albă se observase aceeaşi apăsătoare tăcere.

Tânăra pianistă se opri la intrarea în cameră a mamei sale.

— Menachem, te caută, de la Washington, Preşedintele.

Hassia văzu chipul tatălui ei posomorându-se. Încercând să-i zâmbească, aceasta se îndepărtă cu paşi grăbiţi. Cât de obosit arată, îşi zicea ea.

Begin se duse în biroul său din fundul casei, unde avusese în acea dimineaţă primul contact telefonic cu şeful statului american. Îl ascultă, impasibil, pe preşedinte relatându-i dificultăţile negocierilor cu Gaddafi, apoi îi propuse o soluţie pentru a rezolva criza: Statele Unite oferă Israelului garanţia umbrelei sale nucleare în cadrul frontierelor din iunie 1967. Preşedintele Sovietului Suprem acceptase să asocieze Uniunea Sovietica la această iniţiativă. În schimb, guvernul israelian trebuia să-şi anunţe imediat hotărârea de a se retrage – cu forţele armate, administraţia şi colonii – din teritoriile ocupate, şi de a le restitui jurisdicţiei arabe.

Begin pălise la auzul acestui târg, dar rămăsese, totuşi, calm.

— Altfel spus, Domnule preşedinte, ceea ce-mi cereţi mie şi poporului meu, este să cedez în faţa şantajului unui tiran!

— Ceea ce vă cer, îi replică preşedintele, e numai acceptarea singurei soluţii rezonabile pentru cea mai tragică criză internaţională căreia trebuie să-i facă faţă lumea.

— Unica soluţie rezonabilă este cea pe care sovieticii ne-au împiedicat s-o aplicăm în dimineaţa acestei zile – cu sau fără complicitatea ţării dumneavoastră.

Liderul evreu vorbise, ca de obicei, cu o voce ponderată, netrădând nimic din zbuciumul interior care-l măcina.

— Dacă intervenţia dumneavoastră ar fi fost rezonabilă, îi spuse preşedintele, aş fi fost primul care ar fi pus-o în aplicare. Dar preocuparea mea majoră în această criză, domnule Begin, este să salvez vieţile oamenilor. Să

împiedic holocaustul a şase milioane de newyorkezi – atâţia câţi evrei au fost masacraţi de nazişti – care nu au nici o vină, plus cele două milioane de libieni la fel de nevinovaţi.

— Vă daţi seama că ne cereţi să călcăm în picioare înseşi bazele suveranităţii noastre naţionale pentru a ceda unei acţiuni criminale fără precedent în istorie şi capabilă – iar asta chiar dumneavoastră mi-aţi spus-o în această dimineaţă – să distrugă bazele păcii în lume ca şi ordinea internaţională?

— Propunerea mea nu aduce nici o atingere suveranităţii ţării dumneavoastră, domnule prim-ministru! – Begin ghicea exasperarea preşedintelui – Israelul nu are nici un drept de suveranitate asupra Cisiordaniei şi nici n-a avut vreodată! Aceste teritorii au fost atribuite în 1947 de Naţiunile Unite arabilor din Palestina în acelaşi timp cu poporul evreu care-şi primea statul său naţional.

— Regret, Domnule preşedinte, Iudeea şi Samaria nu puteau fi distribuite de Naţiunile Unite – credinţa se făcea simţită în vocea liderului israelian – aceste pământuri au fost dăruite poporului evreu de Dumnezeul strămunilor noştri, o dată pentru totdeauna.

— Doar nu vreţi să pretindeţi,.dumneavoastră, un şef de stat responsabil din secolul XX, în epoca armamentului termonuclear, că împărţiţi lumea după o tradiţie religioasă îndoielnică, veche de patru mii de ani!

— Această „tradiţie religioasă îndoielnică”, cum i-aţi spus dumneavoastră, ne-a susţinut şi ne-a crescut, ne-a păzit şi ne-a unit timp de patru mii de ani! Dreptul unui ovreu de a se instala pe aceste pământuri este la fel de inalienabil ca şi dreptul unui american de a locui la New York sau în California!

— Dreptul de a se instala pe pământul altuia? se indignă preşedintele american. Domnule Begin, cred că glumiţi!

— N-am fost niciodată mai serios, Domnule Preşedinte, de fapt, ceea ce doriţi dumneavoastră, ca Israelul să se supună unui dictat, pe care-l respinge, un dictat care pune în cauză chiar principiul existenţei dumneavoastră. Dacă

ne veţi forţa să abandonăm Iudeea şi Samaria pentru a ne supune unui dictator, veţi face, din nou din evrei un popor de sclavi, distrugându-ne credinţa şi ţara.

— Propunerea mea oferă în mod special ţării dumneavoastră ceea ce solicită de atât de multă vreme: garanţia solemnă a supravieţuirii sale. Departe de a slăbi voinţa naţională, ea o va întări.

Felul lent, aproape meticulos în care vorbea preşedintele îi dezvăluia lui Menachem Begin efortul ce-l făcea pentru a se stăpâni.

— Garanţia supravieţuirii noastre! Ce încredere mai poate avea poporul meu în garanţiile voastre când va afla că America, singura naţiune care-şi zice prietena Israelului, mai mult, aliata lui, ne constrânge să acţionăm împotriva voinţei noastre, împotriva intereselor noastre vitale şi neagă dreptul nostru la existenţă? E ca şi cum... – Begin ezită o secundă înainte de a spune ce avea pe suflet, dar nu putu să treacă peste convingerile sale şi să se abţină – ...am fi din nou în 1939 şi Franklin Roosevelt ne-ar zice: „Duceţi-vă în lagărele naziste. Garantez eu de buna comportare a lui Hitler". Vă mai amintiţi cuvintele, nu-i aşa?

Preşedintele se simţea la capătul răbdării. Begin şi Gaddafi: două voinţe inflexibile, doi fanatici religioşi, între care era prins.

— Domnule prim-ministru, nu pun în discuţie dreptul Israelului la existenţă. Dar dreptul Israelului de a urma o politică ce tinde să anexeze teritoriul unui alt popor, da!

Urmă o pauză lungă. Preşedintele rupse primul tăcerea. Vocea sa era călduroasă, aproape patetică.

— Pactul de protecţie pe care vi-l propun garantează pentru totdeauna existenţa Israelului. Numai renunţând la teritoriile arabe pe care le-aţi cucerit în urma războiului din 1967, veţi oferi ţării dumneavoastră pacea şi veţi salva viaţa a şase milioane de newyorkezi. Dacă însă veţi dori să persistaţi cu încăpăţânare în refuzul dumneavoastră, trebuie să vă spun că nu-mi voi lăsa compatrioţii masacraţi, fără să încerc să-i salvez prin orice mijloc. Iar

ordinul pe care va trebui să-l dau va fi cel mai dureros din-viaţa mea. Vă declar în mod solemn, domnule Begin, că dacă nu veţi evacua imediat coloniile din Cisiordania, forţele armate ale Statelor Unite ale Americii vor primi ordinul s-o facă!

Begin era consternat. Acea ameninţare de recurgere la forţă împotriva Israelului, pe care o simţea plutind în aer de la începutul discuţiei cu preşedintele american, ieşise în sfârşit la iveală. O imagine groaznică izvorî din străfundurile memoriei. Se revedea copil, nu avea mai mult de patru ani, în Łódź-ul natal – în Polonia – tremurând de frică în spatele ferestrei casei părinteştii când o hoardă de cazaci îşi făcuse apariţia în ghetoul lor, în goana cailor, mânuind nişte ciomege uriaşe ca pe săbii, lovind în cap şi în spinare pe evreii întâlniţi în cale, zdrobindu-le trupurile sub copitele cailor.

— Domnule preşedinte, zise el, cu vocea plină de tristeţe, Israelul e o democraţie. Nici nu pot accepta, nici nu pot respinge de unul singur propunerea dumneavoastră – sau mai exact ultimatumul dumneavoastră. Numai guvernul are dreptul şi puterea s-o facă. Vreau să convoc de urgenţă o şedinţă a Cabinetului şi vă voi comunica hotărârea sa.

După ce închise telefonul, Begin îi ceru soţiei un pahar cu apă. Tremurând uşor, luă una din pilulele prescrise de medicul său în caz de stres. Nici nu luase bine paharul de la gură, când sună din-nou telefonul. De data aceasta era ministrul de interne.

— Ehud, zise el, după ce-l ascultă puţin, împiedicăi să treacă! Nu-i putem lăsa să-şi facă de cap. Mai ales în seara asta!

*

Iarna întunericul se lasă repede deasupra New York-ului, şi crepusculul acelei zile de luni 14 decembrie învăluise deja oraşul. Cei patru bărbaţi ascunşi în spatele

ferestrei lui Benny Moscowitz, dositorul, abia mai reuşeau să distingă în ocularele binoclurilor lor puternice trăsăturile clienţilor care pătrundeau în localul din colţul străzii care purta prozaicul nume „Brooklyn Bar & Grill”.

— Drace, dacă fiul ăsta de curvă arabă nu se grăbeşte, vom fi obligaţi să-l cărăm pe Benny în rabla noastră mascat în cutie de tampax, mârâia Angelo. „Cutia de tampax” era o veche şmecherie a poliţiei. Pentru a proteja anonimatul unui informator se foloseau de o cutie de carton cu care se livrau pachetele de vată igienică „tampax”. În această cutie se dădeau două găuri pentru ochi.

Benny îşi consultă ceasul. Era aproape ora cinci după amiază.

— Ar trebui să-l vedem, şopti el. Apare întotdeauna la cinci fix.

— Cunosc pe unu’ căruia o să-i sune ceasul dacă arabul nu-i punctual, mormăi careva în spatele lui Angelo.

Poliţistul pricepu aluzia şi se întoarse. Cel care vorbise era directorul adjunct al biroului din New York al F.B.I. Şeful său, Harvey Hudson, îl expediase aici să coordoneze capturarea arabului în clipa în care P.C.-ul fusese informat de declaraţiile dositorului. O mulţime de alţi agenţi federali intrau şi ieşeau fără încetare, trecând prin faţa secretarei cu gene false, care dădea din picioare, ascultând şlagăre din parada săptămânii, fiind indiferentă la agitaţia din jurul ei.

Cooperarea dositorului fusese totală. Clientul său arab, care venea în fiecare seară să-şi bea porţia de *seven and seven*[38] la „Brooklyn Bar & Grill”, în colţul străzii, intrase în contact cu el folosindu-se de serviciile barmanului. Într-o zi îi închiriase un „calibru 33” cu surdină, pe care-l înapoiase a doua zi fără să se fi folosit de el. Două zile mai târziu îi spusese că are nevoie de „plastic”, de două cărţi de credit valabile, „proaspete” mai ales, cu actele de identitate aferente. Benny îl socotise a fi un om plin de

[38] Seven and seven – un amestec de whisky marca Seven Crowns cu limonada Seven Up, băutură preparată după gustul american (n. t.).

bani. Îi ceruse – şi obţinuse – două sute cincizeci de dolari, preţ cu mult peste tariful obişnuit. Apoi, miercurea trecută, arabul îi ceruse o comandă „pe măsură”: vineri să fie furată cartea de credit a unui individ care să aibă următoarele trăsături: circa treizeci de ani, talie mijlocie, tenul mat, şi să nu fie blond. Benny îl uşurase de cinci sute de dolari pentru afacerea asta.

Aceste informaţii îi obligaseră pe responsabilii din P.C. să acţioneze repede. Era puţin probabil ca arabul cu pricina să fi închiriat chiar el camioneta de la firma Hertz. Părea a fi mai degrabă un intermediar. Dar erau siguri că era unica pistă ce-i putea duce la cel care închinase maşina. La început cei din F.B.I, hotărâseră să-l „fezandeze” puţin pe barman, dar prefectul poliţiei şi şeful inspectorilor newyorkezi se opuseseră vehement. Dacă puneau gheara pe barman, riscau să „prăjească” barul. Arabul se putea prinde şi dispărea ca măgarul în ceaţă. Şi adio perspective luminoase. Era mai bine să-i întindă o cursă.

Nici un locatar sau obişnuit al locurilor n-ar fi putut bănui că se petrece ceva neobişnuit pe Union Street în seara aceea. Şi cu toate astea, cartierul era înţesat de inspectori şi agenţi federali. Câţiva, deghizaţi în muncitori ai companiei de electricitate Consolidated Edison, erau pe cale să mai adauge o gaură la frumoasa colecţie de găuri de pe stradă, jucându-se cu un ciocan pneumatic, îmbrăcaţi în salopete albastre, îşi făceau curaj înainte de a începe lucrul cu o bere băută la botul calului, adică sub nasul barmanului. O camionetă, cu însemnele unui reparator de televizoare din Queens, era parcată în spatele clădirii. Din interior, patru agenţi supravegheau intrarea de serviciu în bar. Mai departe, trei negri, înţoliţi precum celebrii *junkies* – toxicomani – în căutare de prafuri, erau la pândă, gata să blocheze orice tentativă de fugă pe Bulevardul 6.

La ora şaptesprezece şi cinci minute nu aveau nici o veste despre arab. Angelo începuse să se enerveze. Îl dureau ochii lipiţi de ocularele binoclului. La fel de

nerăbdător, directorul adjunct din F.B.I. se adresă în cele din urmă unui *fed* care păzea un radiotelefon:

— Cheamă-i pe cei din P.C. şi spune-i lui Hudson că ar fi mai bine să dăm buzna înăuntru şi să-l strângem puţin cu uşa pe barman.

Fedul era pe cale să execute ordinul, când dositorul îi anunţă:

— Iată-l!

Arătă spre un tânăr subţirel, îmbrăcat într-un Alain Delon, care trecu pe sub reclama luminoasă a berii Budweiser şi dispăru în Brooklyn Bar & Grill. În interiorul barului se auzi un bip în căştile minuscule din urechile tuturor agenţilor strecuraţi printre consumatori, Putură să urmărească drumul arabului până la masa la care se aşează. La trei scaune mai încolo, la tejgheaua barului, un *fed* îmbrăcat cu un pulover pe gât şi cu o scurtă militară uzată, aparent pilit, învârtea în palme halba cu bere. Era Jack Rand. Angelo intră în bar şi dădu, fără grabă, un ocol tejghelei barului. Se opri în spatele arabului care-şi bea liniştit primul pahar de *seven and seven*. Fără brutalitate, dar ferm, îi vârî între coaste ţeava pistolului de serviciu calibru 38 şi-i flutură sub nas insigna de inspector.

— Poliţia, îi zise el în şoaptă. Ieşi cu mine. Vreau să-ţi spun ceva.

Înainte de a avea timp să reacţioneze, Rand şi trei dintre falşii muncitori săriseră să-l înconjoare.

— Hei, ce-i asta? exclamă mirat arabul.

— Lasă că vezi tu la comisariat!

*

Ca de obicei, chipul generalului Bertrand era de nepătruns. Cu toate că în sinea lui fierbea. De mai mult de o oră, Paul Henri, de Serre, examina fotografiile fizicienilor şi teroriştilor arabi, care erau întinse pe biroul directorului S.D.E.C.E. Nu văzuse printre ele nici un chip cunoscut. Generalul nu punea la îndoială buna sa credinţă.

Omul nostru era gata să facă şi pe dracu-n patru, numai să mai atenueze consecinţele tribulaţiilor sale libiene. În timpul drumului cu maşina până la sediul S.D.E.C.E., generalul se convinsese de nevinovăţia sa în ceea ce priveşte moartea colegului de la Fontenay-aux-Roses, fizicianul Alain Prévost. Acest asasinat şi modul în care libienii îl prinseseră în cursă pe de Serre purtau, fără îndoială, semnătura serviciilor secrete ale lui Gaddafi. Indivizii făcuseră progrese, nu mai încăpea nici o îndoială. Poate că şi K.G.B.-ul le mai dăduse ceva lecţii? Trebuia să verifice şi asta, după ce va scăpa de beleaua care o avea acum de rezolvat.

Se întoarse spre inginerul care luase la mână fotografiile pentru a doua oară:

— Nici o mutră cunoscută?

— Nici una!

— La dracu!

Cu o Gitane în colţul buzelor, generalul nu mai avea astâmpăr. Era sigur că avea în birou totalitatea documentelor disponibile. De ce nu-i dăduse C.I.A. tot ceea ce avea? Căci în privinţa celor de la Mossad nu avea nici o grijă, îi dăduseră absolut tot ce aveau: de peste i treizeci de ani Bertrand întreţinea cele mai bune relaţii de încredere şi prietenie cu serviciul de informaţii israelian. Directorul S.D.E.C.E. era perplex. Trebuia să facă un portret robot al savantului palestinian? El, personal, nu avea încredere în acest procedeu.

Încetă să mai măsoare biroul şi ridică receptorul telefonului. Experienţa îl învăţase că trebuie să cauţi printre prieteni mai apropiaţi pe cel care-ţi ascunde ceva în cazul afacerilor celor mai delicate. Trebui să formeze mai multe numere înainte de a da de Robert de Villeprieux, directorul D.S.T., care în seara aceea cina în oraş.

— Scumpe prieten, spune-mi, în arhivele voastre nu aveţi cumva, din întâmplare, niscaiva informaţii legate de arabi, cel mai probabil palestinieni, implicaţi în poveşti nucleare şi pe care să nu-i am eu în insectar?

Liniştea vinovată care urmă îl făcu să surâdă pe bătrânul vulpoi care era generalul Bertrand.

— Mă tem că n-ar trebui să vi le arăt, răspunse, înghiţind în sec, de Villeprieux.

— Păcatul nu va cădea pe capul dumneavoastră, scumpe prieten. Sunaţi-l pur şi simplu pe secretarul general al preşedinţiei şi cereţi-i autorizaţia preşedintelui Franţei, ca să-mi fie trimise imediat toate documentele pe care le deţineţi.

O jumătate de oră mai târziu, un motociclist din strada Saussaies îi aduse o mapă directorului S.D.E.C.E. Scoase din ea un plic gros sigilat cu ceară şi având o inscripţie tipărită cu cerneală roşie:

Conţinutul acestui plic nu trebuie divulgat decât cu autorizaţia expresă a preşedintelui Republicii, sau, în lipsa sa din ţară, cu a celei a primului ministru.

În plic se găsea lungul raport, rămas secret, asupra tentativei nereuşite a fraţilor Dajani de a fura plutoniul de la Cadarache şi expulzarea lor din Franţa.

Bertrand îi arătă lui de Serre fotografia lui Whalid Dajani:

— Asta-i omul vostru?

Inginerul păli.

— Da, el e!

Bertrand îi întinse apoi fotografia lui Kamal.

— Şi ăsta?

De Serre examină cu atenţie fotografia.

— Îmi spune ceva, dar nu sunt prea sigur... Mi se pare că l-am zărit prin laboratorul de extracţie.

— Şi ea?

Bertrand îi întinsese fotografia Leilei.

— Nu. Nu aveam niciodată femei printre noi.

Directorul S.D.E.C.E. se grăbi spre telefon.

— Pregătiţi o linie telefoto cu Langley[39], ordonă el, şi preveniţi-l pe amicul nostru Whitehead că fotografii ale persoanelor pe care le caută sunt în drum spre Washington.

*

Nici un sociolog n-ar fi putut aduna un eşantion mai reprezentativ al societăţii israeliene ca mulţimea disparată care urca în noaptea complice spre Zidul Plângerii din Ierusalim. Erau acolo profesori de fizică de la Technikon din Haifa, docheri yemeniţi din portul Ashdod, tâmplari din Nazaret, şlefuitori de diamante de pe strada Dizengoff din Tel Aviv, ţărani din kibuţurile din ţinuturile Neguev şi Galileea. Găseai un cântăreţ de muzică populară alături de o somitate mondială în cancerul limfatic, un comandant şi două însoţitoare de bord de la compania aeriană El Al, care încadrau un fost ministru din Cabinetul Ben Gurion. Veneau din toate colţurile Israelului, cu rucsacuri sau valize ultra-luxoase Samsonite, cu vechi cufere jerpelite legate eu sfoară, cu chitare sau menorah-uri străvechi, cu plăpumi, perne şi saltele. Unii veneau pe jos, alţii cu autoturismele proprii, cei mai mulţi cu autobuzele roşii ale companiei Egged sau în camioanele kibuţurilor lor.

Toţi aparţineau faimosului Gush Emunim – Blocul Credinţei – acea mişcare ai cărei militanţi îşi semănaseră coloniile „sălbatice” prin toate teritoriile ocupate de Israel în urma războiului din 1967. Îi unea o singură dorinţă comună, acea arzătoare dorinţă cu care se sfârşea promisiunea făcută, de Dumnezeu lui Avraam: „Îţi voi da, ţie şi urmaşilor tăi, pământul pe care astăzi eşti un străin, pământul Canaan-ului.

Fondat imediat după victoria amară a războiului de Kippur, în 1973, Blocul credinţei grupase sub steagul său o nouă generaţie şi un nou stil de sionişti, unii dintre ei veniţi din străinătate, mulţi dintre ei bucurându-se de

[39] Langley este localitatea în care se află Cartierul General al C.I.A.

situaţii confortabile, dar decişi cu toţii, să reinstaureze în sufletul Israelului spiritul de pionierat, pierdut, după părerea lor. Nu avea nici o importanţă că lumea întreagă, arabii, ca şi mare parte dintre compatrioţii lor, condamnaseră modul de acţiune şi consideraseră ilegale coloniile lor: femeile şi bărbaţii profund religioşi din Gush Emunim se considerau a fi copiii Reînvierii, înfăptuind, prin recuperarea fiecărei bucăţele de pământ din vechea lor moştenire, porunca cea mai sacră a credinţei lor.

Coloana lor trecu de Poarta Jaffa, trecu pe sub zidurile crenelate ale Turnului lui David şi intră în Oraşul Vechi. Neştiind de ultimatumul libian care ameninţa New York-ul şi ţara lor, se pregăteau să lanseze una din acele operaţiuni fulger care-i făcuse celebri. Fiecare detaliu al operaţiunii fusese calculat cu cea mai mare grijă, în scopul de a obţine maximum de impact politic, emoţional şi publicitar. Numele de cod al acţiunii era străvechea poruncă a profetului Isaia către poporul evreu: *shuvah Israel* – întoarce-te la tine (pocăieşte-te) Israel. Alegerea orei, miezul nopţii, fusese făcută pentru a reaminti acestor bărbaţi şi acestor femei exemplul străbunilor lor care, în istoria Palestinei, ieşiseră din tenebre pentru a-şi implanta coloniile pe pământul părinţilor lor. Operaţiunea *Shuvah Israel* urma să adauge paisprezece noi locuri populate în teritoriile arabe ocupate.

Operaţia avea ca punct de plecare zidul occidental al Templului lui Solomon, – Zidul Plângerii – simbol mistic spre care se întorseseră evreii, timp de două mii de ani de la împrăştiere, pentru a-şi căuta speranţă şi alinare.

Responsabilul acţiunii *Shuvah Israel*, Yaacov Levin, îşi conduse jeepul până în centrul esplanadei. Cu statura sa impozantă, cu părul în bucle fine, cu fruntea înaltă, cu lunguieţul şi rectiliniul său profil, semăna cu un războinic asirian din vechiul Babilon. La treizeci şi doi de ani, era deja o figură legendară. Se născuse în aprilie 1948, în kibuţul Kfar Etzion, la sud de Ierusalim, puţin înainte de cucerirea acestuia de către Legiunea Arabă, în timpul războiului de independenţă a Israelului. Cules dintre ruine

de un soldat beduin, fusese redat evreilor şi crescut într-un alt kibuţ. În timpul războiului din 1967, Levin, pe atunci în vârstă de nouăsprezece ani, condusese o companie de paraşutişti la recucerirea kibutz-ului în care pieriseră părinţii săi. Era unul dintre şefii Blocului Credinţei.

Lângă el se găsea Ruth Navon, secretarul adjunct al mişcării, o fată înaltă, cu o siluetă graţioasă, trăsături fine, cu lungi plete aurii, care semăna izbitor cu Catherine Deneuve. Spre deosebire de Levin, Ruth nu se născuse în Israel, ci în Algeria franceză, unde fusese crescută în atmosfera de frică şi de violenţă a războiului.

În timp ce colonii se strângeau în jurul lui, Levin montă o porta-voce pe capota jeepului şi-i legă firele de alimentare la instalaţia maşinii. Brusc, cineva începu să sufle într-un *shofar* – cornul de berbec – cu care preoţii lui Iosua au făcut să se prăbuşească zidurile Ierihonului. Mulţimea salută cu strigăte străvechea lamentaţie al cărei ecou făcu ocolul esplanadei. O farandolă de kibuţnici, în blugi şi sandale, dansând în acordurile voioase ale unei melodii, se apropie de jeep. În centrul cercului rotitor al dansatorilor se afla un bătrân fragil, îmbrăcat cu o redingotă neagră închisă, până sub bărbie şi având pe cap o pălărie rotundă cu nişte boruri enorme. Mergea cu paşi ezitanţi, aruncând, ca un fel de păpuşă mecanică, un picior în faţa celuilalt, sacadat, susţinut de doi militanţi a căror statură îl făcea să pară şi mai fragil. Lunga barbă hirsută se agita în ritmul psalmilor de recunoştinţă pe care-i intona fără încetare. Văzându-l, te făcea să te gândeşti la un supravieţuitor pierdut al unei lumi dispărute pentru totdeauna în camerele de gazare de la Treblinka şi Auschwitz, la respectabilul patriarh dintr-un ghetou pierdut undeva în Europa Centrala, care, la sfârşitul vieţii, împărtăşeşte din înţelepciunea sa şi aduce alinare nepoţilor.

Rabinul Zvi Yehuda Kook era strict la polul opus al acestei imagini bucolice. Căci nu Menachem Begin, nici Moshe Dayan, sau altă figură legendară a Israelului modern, conducea acţiunea colonilor aparţinând de Gush

Emunim. Acest rabin nonagenar, neobosit herald al iudaismului militant, succesor al războinicilor răzbunători ai Vechiului Testament, în care îşi găsea sursa şi justificarea viziunii sale mesianice. El era întemeietorul, forţa spirituală ce anima acea mişcare, el era cel care-şi trimisese cu miile adepţii să revendice stăpânirea teritoriilor arabe, el era cel care dăduse formă filozofiei în numele căreia puseseră în pericol pacea Israelului şi a lumii, sfidând vecinii arabi ai Israelului, trei preşedinţi ai Statelor Unite ale Americii şi conducerea Uniunii Sovietice.

Rabinul Kook îşi descoperise mesajul său profetic în paginile venerabile ale Talmudurilor din Babilon şi din Ierusalim, ca şi în scrierile profeţilor şi înţelepţilor Israelului cărora le dedicase o întreagă viaţă de studiu. Ca cea mai mare parte a ideilor, susceptibile să aprindă mulţimile, şi a sa îşi avea forţa în extrema ei simplitate. Dumnezeu alesese poporul evreu pentru a-şi releva, prin profeţie, natura Sa şi opera Sa omenirii. Dăduse lui Abraham şi fiilor lui Israel ţinutul Canaan-ului, pentru a-i consacra natura de loc binecuvântat, care să-i unească, pentru a face să înflorească spiritualitatea şi sufletul evreului şi să ofere poporului lui Dumnezeu hrana spirituală şi pământească de care avea nevoie pentru a-şi îndeplini misiunea ce-i fusese încredinţată.

Bătrânul inspirat, scruta chipurile extaziate care-l înconjurau. Se simţea animat de glasul profeţilor, flacăra celor care-şi asumaseră, precum el astăzi, teribila responsabilitate de a conduce poporul evreu pe căile obscure şi dificile care le trasase pentru el Dumnezeu.

— Fii şi fiice ale Israelului, fraţi şi surori, strigă Kook în microfonul porta-vocii, pe care i-l întinsese Levin, veţi îndeplini în această noapte, în numele întregului popor evreu, una din datoriile cele mai sacre ale credinţei noastre. După două mii de ani de absenţă, veţi consacra întoarcerea fiilor lui Israel pe noi suprafeţe din Pământul sfânt, făgăduit de Dumnezeu strămunilor noştri.

Se opri pentru a-şi trage sufletul.

— Nu lăsaţi pe nimeni să vă înşele sau să vă facă să rătăciţi drumul drept. Acest pământ este pământul VOSTRU. Cei care s-au aşezat pe el au făcut-o uzurpând drepturile VOASTRE – ridică o mână tremurătoare în direcţia Samariei – trebuie să se ştie, o dată pentru totdeauna, că acolo nu e pământ sau teritoriu arab. E pământul lui Israel, eterna moştenire a străbunilor noştri. Chiar dacă alţii au venit şi s-au aşezat acolo în lipsa noastră, noi nu am renunţat niciodată la locurile noastre şi nici la dreptul nostru asupra lor, n-am încetat niciodată de a denunţa stăpânirea crudă, nelegitimă, pe care străinii au avut-o cu forţa asupra pământurilor evreilor!

Fanaticul profet făcu o nouă pauză. Imaginea acelui bătrân, care, cu ultimele sale forţe, îşi îndeamnă discipolii să-i împlinească visul sacru, emoţionase până la lacrimi asistenţa. Pentru Levin, rabinul Kook părea a fi în noaptea aceea trimisul lui Mesia care, în sfârşit, venea să anunţe renaşterea Israelului.

— Lăsaţi-i pe cei care doresc să impună o pace himerică în Orientul Apropiat să ne combată, reluă bătrânul rabin. Meditaţi la cuvintele profetului Ezechiel: „Vă voi scăpa de cei care se răzvrătesc şi se ridică împotriva Mea! Îi voi alunga de pe pământul pe care-l uzurpă şi nu vor mai pune vreodată piciorul în ţara lui Israel!” Dacă duşmanii noştri vor pacea în Orientul Apropiat, ei trebuie să respecte, în primul rând, Legea Divină! Fii şi fiice ale Israelului, mergeţi şi faceţi să triumfe dreptatea! – ridică braţele – mergeţi să vă acoperiţi de glorie! Faceţi-o în numele tuturor fraţilor noştri răspândiţi în lumea întreagă! În această noapte voi sunteţi instrumentele Voinţei Divine, cei ce-i împlinesc profeţia SA!

Istovit, bătrânul se lăsă să cadă în scaunul jeepului, însoţit de un vibrant strigăt aprobator ce se ridica din mulţime. Chemările stridente ale fluierului lui Yaacov Levin îi trimise pe coloni spre maşinile cu care veniseră.

În timp ce caravana, condusă de Levin şi Ruth, părăsea bătrânele ziduri ale Ierusalimului, pentru a se pierde în valea Chedronului, doi tineri ofiţeri ai Armatei I-asraeliene

alertau prin radio P.C.-ul unităţii lor. După care, unul dintre ei îşi întrebă însoţitorul:

— Şi unde-i aşteaptă ai noştri?

— Chiar în faţa Ierihonului.

*

Întârzie! îşi repeta nerăbdătoare Leila Dajani, simţind cum zeci de priviri se lipesc de trupul ei precum lipitorile. Era ora şapte şi jumătate, seara, şi Strada 12 Vest era stăpânită acum de o faună de derbedei ieşiţi de-a dreptul din paginile Portocalei Mecanice, de homosexuali, harnaşaţi şi încălţaţi cu cizme din piele, care se ofereau pentru un sandviş sau o porţie de drog.

În cele din urmă Leila îl zări pe fratele său Kamal, ieşind dintr-o pizzerie, cu şapca în carouri trasă până peste urechi, cu gulerul bluzonului din piele ridicat, cu o cutie, plină de pizza sub braţ. Kamal se strecură lângă sora sa şi plecară împreună spre Strada 12 Vest.

— Totul e în regulă la Dobbs Ferry? o întrebă el.

Leila încuviinţă, dând din cap.

— Numai că Whalid s-a apucat din nou de băut. Azi dimineaţă şi-a cumpărat o sticlă de whisky.

— Lasă-l să bea! rânji Kamal. Nu ne mai poate împiedica cu nimic dacă se pileşte. Fără îndoială, e fericit că a scăpat de corvoada de a-şi contempla opera...

Kamal privea vitrinele sex-shopurilor în faţa cărora se înghesuia mulţimea tăcută a funcţionarilor obscuri din zgârie-norii Manhattan-ului. Privirea sa întâlni privirea arzătoare a unei adolescente în minijupă ce-şi oferea corpul emaciat în umbra intrării într-un bar. Îi adresă un surâs. O avusese cu puţin timp în urmă pentru douăzeci şi cinci de dolari. Fusese o posesiune sălbatică, maşinală, care călcase toate regulile de prudenţă impuse de Tripoli. Poate că e pentru ultima oară, îşi zicea el, aruncându-se ca un animal asupra fetei.

Hotărî! lucru, îşi zicea el, urăsc acest oraş. Nu pe evreii din Israel ci pe americani îi urăsc... îmbuibaţi, aroganţi, aceşti indivizi care dau permanent lecţii întregii lumi... care se cred conştiinţa universului – scuipă – de ce ne scârbesc pe toţi? Şi pe tipii din banda Baader pe care-i cunoscuse în Germania, şi pe amicii săi din, Brigăzile Roşii din Italia, ca să nu mai vorbim de iranieni şi de ciudaţii şi micuţii ăia de japonezi cu care se antrenase în Siria. Ce au de sunt urâţi de toată lumea?

— Ce faci în seara asta? îşi întrebă pe neaşteptate sora.

— Nimic deosebit. Mi-am luat o cameră la Hilton. Nu mai fac nici o mişcare până mâine, când trebuie să vin să te iau.

— Perfect!

Erau tot pe Strada 12 Vest şi se opriră în faţa unei fierării situate la numărul 74.

— Cât arată ceasul tău?

— Ora 19 şi 30 de minute!

— Ne vom întâlni aici la ora 11, mâine dimineaţă. Dacă nu vii, revin la 11 şi 10 minute şi apoi la 11 şi 30 minute Dacă nu te găsesc nici a treia oară, mă pun singur la adăpost.

Kamal puse mâna pe umărul surorii sale.

— Dar, pentru numele lui Allah, dacă se întâmplă ceva şi vrei să mă anunţi la garaj, fă în aşa fel ca să fiu sigur că eşti tu. Pentru că, din acest moment, la cel mai mic zgomot suspect, declanşez sistemul automat de declanşare a exploziei.

Strânse umărul surorii sale.

— *Ma'salamah*, zise el, totul va îi bine. *Inshaa'Allaah!*

Şi dispăru în mulţime, pentru ultima sa noapte printre şobolani, alături de bomba implantată în inima oraşului pe care îl ura atât încât era gata să-l distrugă.

*

— Culcă-te acolo, *baby!*

Proxenetul Enrico Diaz se tolănise pe cearceafurile de mătase aurie, cu capul şi umerii sprijiniţi pe peretele lăcuit în negru, cu picioarele desfăcute, cu, pliurile mătăsoase ale djellabalei căzându-i până la călcâie. Graţie pudrei pe care o prizase, plutea euforic în braţele nirvanei.

Două dintre fetele sale erau întinse într-un colţ al patului, împărţind extazul unui ciubuc al cărui fum acru se amesteca cu cel al boabelor de tămâie ceyloneză, care ardeau în cădelniţele din bronz fixate în perete. Cea de-a treia fată, Anita, era îngenuncheată la picioarele sale, ca o novice în faţa marelui preot. Era o creatură lungă şi subţire, la vreo douăzeci de ani, originară din Minessota, ale cărei plete blonde îi cădeau în dezordine pe umeri. Cu o mişcare felină se strecură lângă el. Buzele rujate dădeau chipului ei bosumflat o vagă asemănare cu Marilyn Monroe. Purta un pantalon disco ultra-colant de un verde smarald, pe care-l primise de la Rico – din banii câştigaţi tot de ea, în paranteză fie spus – şi unul din acele sutiene din dantelă cu închizătoarea în faţă şi fără bretele, pe care-l descheia cu o singură mişcare în faţa clienţilor nerăbdători.

— Ştii ce-a făcut astăzi pentru tine omul tău?” o întrebă Rico.

Anita dădu din cap.

— Te-a ferit de cinci ani la mititica.

— Darling, tu...

— Mda... Am vorbit cu un gagiu. L-am făcut să uite plângerea contra ta.

Anita se pregătea să se arunce în braţele omului său, când acesta se ridică, o prinse de plete şi îi dădu capul pe spate.

— Ascultă, tâmpita dracului, de câte ori să-ţi spun să nu-ţi mai ameninţi clienţii cu puşcociul?

— Rico! Mă doare!

Peştele o trăgea şi mai tare.

— Nu vreau să văd copoii roind în jurul fetelor mele! Bagă bine la cap!

Rico vârî o mână sub Saltea şi scoase un cuţit cu buton. Anita începu să tremure la vederea lamei fine care lucea în penumbră. Înainte de a avea timp să facă cel mai mic gest de apărare, Rico îi trecu lama prin faţa ochilor.

— Ar trebui să-ţi ciopârţesc buzele!

O tăietură cu lama pe buze era răzbunarea tradiţională a unui proxenet, când una din fetele care lucrau pentru el nu-i asculta ordinele.

— Numai că am altă idee...

Lăsă cuţitul şi cu o mişcare lentă ridică poalele djellabalei, centimetru cu centimetru până când dădu la iveală un penis imens, deja în erecţie. Cu cealaltă mână ţinea strâns pletele fetei.

— Şi acum, târfă mică, zise el scuturând violent capul Anitei, ai să-i spui stăpânului tău cât de mult îţi pare rău pentru necazurile pe care i le-ai făcut.

Chiar în acel moment se auzi soneria de la intrare.

Rico deveni livid la vederea celor doi indivizi în vestoane kaki din soldurile armatei şi cu berete negre de aceeaşi provenienţă, care-i rânjeau în cadrul uşii. Cel mai înalt arătă cu capul spre scară.

— Vamonos, lătră el, scurt, *hay trabajo!* – Să mergem, avem o treabă!

*

La Ierusalim, zorii zilei de marţi 15 decembrie începeau să apară în spatele clopotniţelor de pe Muntele Măslinilor. Cu ochii întredeschişi în spatele lentilelor groase, Menachem Begin asculta cu un aer obosit torentele de imprecaţii, pe care le schimbau între ei membrii Cabinetului israelian de mai mult de o oră. Cum era de aşteptat, ameninţarea preşedintelui american declanşase cea mai îngrozitoare furtună pe care o cunoscuse vreodată sala de consiliu. Furtună cu mult mai violentă decât toate dezbaterile care au precedat Războiul de Şase Zile mai în draci decât toate arţagurile care au urmat războiului de

Kippur, mai pasionate decât discuţiile care au condus la organizarea raidului asupra localităţii Entebbe. Lăsând să alunece pe lângă el toate schimburile de cuvinte inflamante, Begin căuta să descopere care dintre cei paisprezece bărbaţi, care împărţeau cu el conducerea Israelului, i-ar fi putut fi partizani în aceste circumstanţe. Cum era de aşteptat, reacţia cea mai brutală la ameninţarea americană venise din partea ministrului Construcţiilor Benny Ranan.

Fostul paraşutist era în picioare. Lovind aerul cu pumnii săi mari de boxer, reclama o mobilizare imediată şi totală a forţelor de apărare ale ţării pentru a se opune oricărei intervenţii americane împotriva Israelului. Suporterul său cel mai înfocat era rabinul Orent, reprezentantul unui partid religios de extrema dreaptă. Ciudată uniune, dar cât de semnificativă: credinciosul încrâncenat şi ateul indiferent, sinagoga şi kibuţul, omul Bibliei, ataşat de acel pământ, pentru că Dumnezeu îl dăruise strămunilor săi, şi omul a cărui meserie erau armele, obsedat de securitatea poporului său. Alianţă care încarnează forţa Israelului! îşi zicea Begin.

Spre marea sa surpriză, partizanul cel mai crâncen al unui compromis cu americanii era ministrul Internelor, Ehud Nero, un uliu pe care opinia publică îl asociase întotdeauna deciziilor celor mai extremiste, ale guvernului. După el, era momentul să profite de ocazie pentru a smulge S.U.A. şi U.R.S.S. acele garanţii care vor pune pentru totdeauna Israelul la adăpost de orice ameninţare. Asta ar permite reducerea zdrobitoarei poveri a bugetului pentru apărare, care ducea ţara în prăpastie mai sigur şi mai temeinic decât Gaddafi şi bombele lui!

Viceprim-ministrul, arheologul pleşuv Iacob Shamir şi ministrul Apărării, fostul comandant şef al aviaţiei, Ariyeh Şalamon, erau de părere să caute o cale de mijloc. Decizia care urma să fie luată era de o asemenea gravitate, încât era cazul să fie invitaţi şi liderii Partidului Muncii, care se afla în opoziţie, pentru ca decizia finală să fie rezultatul unui consens naţional. Begin nu avea nici cea mai mică

intenţie să se lase atras într-o asemenea capcană, conştient fiind că singur nu va stăpâni situaţia.

Aflat încă sub influenţa decepţiei de a-şi vedea anulată în ultimul moment misiunea asupra Libiei, generalul Yaacov Dorit, comandantul şef al forţelor de apărare, rămânea de data asta într-o espectativă prudentă. Dar Begin era convins că, fiind un bun militar, se va dovedi, la momentul potrivit, hotărât să reziste americanilor. Deci prim-ministrul putea conta pe cinci oameni pentru a se opune ultimatumului Washington-ului: paraşutistul Ranan, rabinul Orent, precum şi miniştrii Finanţelor, Afacerilor Externe şi Educaţiei. Contra erau miniştrii Internelor, Justiţiei, cel al Energiei şi cel al Comerţului, cu toţii, membri ai propriului partid, cum constată cu amărăciune Begin, la fel ca şi miniştrii Comunicaţiilor şi Muncii, care aparţineau partidului reformist. Shamir şi Şalamon nu se pronunţaseră, guvernul fiind crâncen divizat.

Begin îşi drese vocea, vrând să atragă atenţia Consiliului. Cu o ţinută parcă şi mai sobră ca de obicei, haina încheiată, nodul cravatei perfect la locul lui, batista din buzunarul de la piept ca şi manşetele cămăşii de un alb orbitor, ieşind exact atât cât trebuie, rămânea la fel de calm, de stăpân pe el ca şi în zori, când primise primul telefon al preşedintelui Statelor Unite ale Americii.

— Ţin să amintesc fiecăruia dintre voi care e responsabilitatea noastră fundamentală în faţa tării şi istoriei: TREBUIE SĂ RĂMÂNEM UNIŢI! De fiecare dată când evreii au permis duşmanilor, sau prietenilor, să îi dezbine, consecinţele au fost catastrofale”.

Apariţia unuia dintre ofiţerii din garda sa personală îl întrerupse pe prim-ministru:

Scuzaţi-mă, Menahik, zise el cu acea familiaritate israeliană care-l dezgusta pe Begin, generalul Dorit este chemat de urgenţă la telefon.

— Forţele noastre n-au reuşit să oprească toate coloanele plecate în noaptea asta din Ierusalim, le spuse acesta la întoarcere.

Toată lumea cunoştea abilitatea cu care militanţii din Gush Emunim scăpau de urmăritorii lor.

— Întunericul, circumstanţele... încercă o scuză generalul Dorit. Nici nu trebuia să spună mai mult. Guvernul ştia că vânătoarea de coloni nu era o misiune tocmai potrivită pentru a stimula zelul recruţilor din Armata I-asraeliană.

Begin îşi înăspri atitudinea, stăpânindu-şi cu greu furia.

— Generale, incapacitatea, forţelor noastre de a neutraliza operaţiunea din această noapte va avea consecinţa dramatice! În câteva ore colonii se vor regrupa şi-şi vor trâmbiţa victoria în cele patru vânturi. Gaddafi sau americanii nici nu mai au nevoie de un alt pretext pentru a trece la acţiune.

— Trebuie să acţionăm urgent! reacţionă vehement ministrul de Interne. Fanaticii ăia pun patria în pericol de moarte. Cer guvernului să ordone forţelor de apărare să procedeze de urgenţă la expulzarea imediată a tuturor coloniilor implantate în teritoriile ocupate. Demonstrarea publică a unei astfel de măsuri va permite americanilor să angajeze negocieri cu Gaddafi şi să obţină anularea ultimatumului său în privinţa New York-ului. După care vom vedea dacă e posibil să se găsească termenii unui acord la care putem subscrie şi noi.

Begin se întoarse spre comandantul forţelor de apărare:

— Generale, putem conta pe armată pentru a evacua aceste colonii prin forţă? întrebă el. Toate coloniile?

— Veţi spune unităţilor noastre motivele operaţiei? întrebă generalul.

Begin îşi încruntă sprâncenele, cu un aer nedumerit.

— Pentru că dacă nu le veţi spune adevărul, continuă generalul, ele vor refuza să se supună. Armata noastră este expresia majorităţii, şi oricare ar fi sentimentele majorităţii în privinţa acestor colonii, nimeni din această ţară nu va accepta să purtăm un război împotriva evreilor. Fie şi pentru a salva New York-ul!

— Şi dacă le spunem adevăratul motiv?

Pus în încurcătură, generalul Dorit dădu din umeri:

— Chiar şi în acest caz, n-am fi mai siguri de supunerea trupelor noastre...

Paradoxal, dar la auzul răspunsului, Begin păru mai liniştit. Privea ţintă spre ministrul de Interne.

Vedeţi, sărmanul meu Ehud, chiar şi dacă am vrea probabil că n-am putea capitula în faţa ameninţării lui Gaddafi. Am risca să antrenăm ţara într-un război civil.

Îşi scoase ochelarii, jucându-se cu ei în timp ce vorbea.

— Ştiu că mă veţi acuza şi pe mine că mă las furat de mitul Masada. Dar cred sincer că nu avem de ales. Nu trebuie să cedăm nici lui Gaddafi, nici americanilor!

— Americanii blufează, mormăi Ranan. Nu vor îndrăzni să vină aici. Şi dacă o fac, îi vom trece prin râşniţă!

Begin îl privea cu un aer glacial.

— Mi-ar face plăcere să gândesc ca dumneavoastră, dar, vai, mă tem să nu fiţi prea optimist.

Întorcându-se spre Dorit, urmă:

— Dar cer să facem un gest simbolic şi ordon forţelor noastre să expulzeze, la nevoie *manu militari*, P.C. al colonilor din Samaria, colonia din Elon Sichem. Acolo, stau toţi şefii mişcării. Iniţiativa de astă-noapte constituie o provocare intolerabilă în condiţiile actuale. Cereţi ambasadei noastre să-i anunţe pe americani de decizia pe care am luat-o. Asta s-ar putea să dezamorseze cât de cât tensiunea.

*

Nu se poate, ăştia îşi închipuie că-l aduc pe Khomeini în persoană! se mira Angelo Rocchia, scoţându-l din maşină pe arabul pe care-l arestase în barul din Brooklyn. Din zgârie-norul din Federal Plaza dădură buzna mai mulţi agenţi federali cu degetele pe trăgacele pistoalelor şi se repeziră să-i înconjoare pe cei doi, conducându-i până la ascensorul rezervat pentru F.B.I. Angelo putu acum să-şi examineze în voie prada. Era un bărbat la vreo treizeci de ani, mai degrabă pirpiriu cu o claie de păr negru, lucitor,

cu o mustaţă ce ascundea nişte buze mici, efeminate, şi o bărbie minusculă.

Quentin Dewing, prefectul de poliţie Bannion, Salisbury de la C.I.A., Hudson, Al Feldman, toate mărimile îi aşteptau pe palierul celui de-al douăzeci şi şaselea etaj. Timp de o secundă Rocchia se simţi ca o vedetă care se duce să-şi ia Oscarul.

— Frumos lucrat! îi zise prefectul. E primul succes!

Imediat după luarea amprentelor şi terminarea fotografiilor de identificare, arabul, care declarase că se numeşte Mustafa Kaddourri, fu condus în sala de interogatorii a F.B.I. O sală de-a dreptul ciudată pentru scopul propus: o mochetă elegantă şi groasă acoperea podeaua. Locul rezervat suspectului era o canapea adâncă de culoare bleumarin închis, tapisată cu perne în care te pierdeai. Pe o măsuţă joasă, luată dintr-un magazin de design, erau întinse ziare şi reviste, o cafetieră şi ceşti cu farfurioare, precum şi ţigări. De cealaltă parte a măsuţei, în faţa canapelei, se găseau două fotolii care urmau să fie ocupate de cei însărcinaţi cu interogatoriul. Această ambianţă rafinată era destinată să-l destindă şi să-l dezarmeze pe cel care urma să fie „lucrat”.

Cel mai mic zgomot, aprinderea unui chibrit, un oftat, orice, era automat înregistrat de microfoane ultrasensibile instalate în spătarele canapelelor şi fotoliilor. Pe pereţi erau atârnate tablouri şi acuarele care ascundeau obiectivele unei baterii de camere video. Pe peretele despărţitor, din partea opusă canapelei, se afla o oglindă uriaşă care, în realitate, era un geam special, un fel de semi-oglindă. În spatele acestui geam se găsea o cabină de control, de unde douăzeci de persoane puteau vedea şi asculta tot ceea ce se petrecea în camera de interogatorii. Arestarea arabului îi dădea dreptul lui Angelo Rocchia să ia loc în sală. Fascinat, scruta chipurile care-l înconjurau.

— Ia zi, şefule, şopti el, arătând discret spre o tânără? brunetă îmbrăcată cu un pantalon şi cu un pulover mulat pe sâni, cine e fătuca?

— Serviciile secrete israeliene, îi şopti Feldman: Mossad!

Scoţându-i-se cătuşele, arabul se aşezase timid pe marginea canapelei. Doi federali se învârteau în jurul lui, mai grijulii, spre indignarea lui Angelo, să-i asigure confortul decât să-l stoarcă rapid de ceea ce ştie. Cînd, în cele din urmă, crezu că vor începe şi interogatoriul, newyorkezul văzu pe unul din federali că scoate din buzunar un cartonaş şi i-l vârâ arabului sub nas.

— Ei bine, ăştia sunt dilii! mormăi el la urechea lui Feldman. Avem în labă tipul care ne-ar putea duce la butoi şi curiştii ăştia îi arată târfa aia de regulament.

Feldman ridică resemnat din umeri. „Cartonaşul” era un document tipărit de care nu se despărţeau niciodată (gurile rele spuneau că nici în mormânt) inspectorii şi agenţii F.B.I. El avea ca scop să reamintească tuturor celor încăpuţi în ghearele lor de ce drepturi civice se bucură. În felul acesta arabul putea cere să fie asistat de un avocat, înainte de a răspunde la întrebări, oricare ar fi ele.

Atmosfera din cabina de control se tensionă brusc. Fiecare simţea că eforturile pentru găsirea bombei riscau să se oprească acolo. Dacă arabul cerea un avocat, puteau trece ore multe (şi destul de preţioase în cazul lor) până puteau să-l ia la întrebări, ca şi multe alte ore până să-l poată strânge cu uşa suficient de tare pentru a obţine mărturisiri complete în schimbul promisiunii de eliberare.

Arabul respinse cartonaşul. Neavând nimic de spus, nu vedea de ce ar avea nevoie de avocat.

Un *fed* tinerel dădu buzna în cabina de control.

— E deja fişat la noi! anunţă el triumfal.

Amprentele digitale fuseseră trimise la cartierul general al F.B.I. din Washington unde, în memoria calculatorului de la Siguranţa federală, fuseseră comparate cu sutele de mii de amprente ale tuturor indivizilor arestaţi în întreaga ţară, în ultimii zece-ani. Apoi au fost trimise la Langley, unde calculatorul C.I.A. păstra în memorie amprentele tuturor teroriştilor palestinieni fişaţi în arhivele

principalelor servicii de informaţii din lume. Trei minute după introducerea în memoria calculatorului, acesta le comunicase cui aparţin amprentele digitale.

Era vorba de un oarecare Nabil Suleiman, născut la Bethleem în anul 1951, suspectat pentru prima oară de israelieni, ca urmare a unei manifestări organizate de elevii colegiului arab din Ierusalim. În anul 1972, fusese din nou arestat pentru port de armă şi condamnat la şase luni de închisoare. La eliberare, şi-a făcut pierdută urma timp de un an, dispariţie pe care ulterior, Mossad o va atribui unei şederi într-un centru de antrenament al F.P.E.P., condus de Georges Habaché, în Liban. În 1975 o fost identificat ca fiind unul din cei doi terorişti care plasaseră o încărcătură explozibilă într-un coş cu fructe, în piaţa Mahane Yehuda din Ierusalim. Trei bătrâne fuseseră ucise pe loc şi alte şaptesprezece persoane rănite, mai mult sau mai puţin grav, în acest atentat. De atunci numitul Nabil Suleiman se pierduse fără de urmă.

— Aţi verificat la Departamentul de Stat şi la Biroul de imigrări? întrebă Dewing, confruntând fotografia ataşată fişei cu chipul arabului din camera de interogatorii.

— Da, domnule, răspunse tânărul agent care adusese fisele. Nici urmă de el în evidenţele lor. E sigur un clandestin.

În sala de interogatorii, arabul acceptase să spună unda locuieşte: Century Hotel, 844 Atlantic Avenue, Brooklyn.

— Trimiteţi urgent doi băieţi acolo, ordonă Hudson.

Indicarea adresei sale era evident singura informaţie pe care palestinianul părea dispus s-o dea. Cu ochii în pământ, îşi compusese o expresie de ostilitate dispreţuitoare.

Angelo îl observa cu atenţie. E un dur, îşi zicea. Un tip care se călise în taberele de antrenament ale fedaynilor şi care, după aceea, pusese bombe în Israel, nu era o cârpă. Dacă federalii îşi închipuie că-l vor face să clacheze cu canapeaua lor moale şi cu cafeaua aburindă, apăi se înşeală de-a binelea! Rocchia nu digerase încă umilirea la

care-l expusese Rand în biroul lui Benny, dositorul. Se apropie de Feldman.

— Şefule, faceţi în aşa fel încât să rămân singur cu individul măcar zece minute. Că, dacă stau bine să mă gândesc, eu l-am pescuit, nu?

Cinei minute mai târziu, Angelo lua locul celor doi agenţi federali, care conduceau interogatoriile, în faţa arabului. Feldman fusese obligat să apeleze la prefectul poliţiei pentru ca patronii F.B.I. să consimtă să-şi lase prada din gheare, fie chiar şi pentru o clipă, în beneficiul unui simplu inspector newyorkez. În cabina de control, tensiunea atinsese cote maxime. Angelo simţea toate privirile aţintite asupra sa. Dacă eşua, federalii nu i-o vor ierta şi o ştia foarte bine. În ciuda urgenţei, decise totuşi s-o ia uşor. Adresându-i un surâs părintesc, îşi scoase punga cu alune.

— Serveşte-te, amice! – Ascuns în carapace ca o broască ţestoasă, micuţul, îşi zise Angelo, văzând claia de păr negru agitându-se brusc, apoi se lăsă pe spate şi ronţăi ostentativ mai multe alune.

— Nabil, să ştii că nu ai nevoie de un avocat ca să mănânci alune.

Folosise prenumele ca pe o lovitură de măciucă. Îl văzu pe arab tresărind. Angelo se afundă şi mai tare în fotoliu şi mai ronţăi câteva alune, dându-i astfel timp să mediteze la faptul că adevărata sa identitate era cunoscută. Apoi se aplecă spre el.

— Ştii, noi, poliţiştii ăştia obişnuiţi, nu avem cu toţii aceleaşi metode.

Vorbea cu acea voce puţin joasă, confidenţială, pe care o folosise fără succes cu dositorul.

— Federalii le au pe ale lor. Eu le am pe ale mele. Vezi tu, eu joc întotdeauna foarte cinstit cu cel din faţa mea. Îi spun verde-n faţă ce am de spus.

— Nu vă obosiţi, rânji arabul, n-am de gând să vorbesc.

— Să vorbeşti? se sclifosi Angelo. Ţi-am cerut cu să vorbeşti? Ascultă! Îţi cer numai să-ţi deschizi bine urechile.

Îşi descheie haina şi-şi vârî degetele în răscroiala vestei, cu un oftat de plăcere.

— Bun, ia să facem noi un mic rezumat: deci te-am săltat pentru dosirea de mărfuri furate pe care Benny Moscowitz ţi le-a vândut vineri pentru cinei sute de piţule... Angelo se întrerupse şi adresă un surâs amical arabului. Apropo, micuţule, le-ai plătit prea scump. Valorau cam două-trei sute juma', nu mai mult.

Simţea că vorbeşte cu pereţii.

— Micuţule, bagă bine la cap că vei sta la mititica cel puţin trei ani juma'! Depinde de juraţi. Mie puţin îmi pasă că ajungi la gherlă. Mi se fâlfâie, şi e bine s-o ştii de la început. Ce mă interesează pe mine e altceva: cui ai dat cărţile acelea de credit? Atât şi nimic mai mult.

— Vă repet că nu am nimic de spus, insistă arabul, mereu cu acelaşi arţag.

— De acord, amice. Nu eşti obligat. Ai citit care-ţi sunt drepturile, nu?

Vocea lui Angelo devenise liniştită, aproape prietenească. Cu un aer gânditor, arătă spre oglinda uriaşă din spatele său.

— Vezi chestia aia?... E o falsă oglindă. În spatele ei sunt pe puţin douăzeci de indivizi care stau cu ochii pe noi. Judecători, mărimi din F.B.I., tot felul de alţi indivizi. E chiar şi-un şoricel care se interesează foarte de scalpul tău.

Angelo făcu o pauză, dând timp curiozităţii arabului să-şi facă datoria.

— Tipa aparţine de drăcovenia aia jidănească... pe care o iubiţi voi de nu mai puteţi... cum ai zis că-i spune?... Ah! da, aşa e, Mossad.

Angelo se opri din nou, de data aceasta din cauza cravatei care se pare că nu făcea unghiul dorit cu gulerul cămăşii numai că nu-şi pierdea prada din ochi. Văzu, în sfârşit, un vag semn de nelinişte pe chipul palestinianului.

— Bun şi acum să vedem unde suntem – tonul vocii sale devenise brusc rece, detaşat – tu eşti un clandestin, de asta suntem siguri. Nu ai o viză americană. Şi, cum bine

ştii, noi avem acel tratat cu Israelul în privinţa extrădării teroriştilor. Booon! – Angelo pocni din degete – stai bine! La tribunal un om de-al nostru se ocupă deja de hârtiile necesare extrădării. Şi fătuca de la Mossad n-a venit cu mâna goală. Pe Kennedy aşteaptă un avion, special pentru tine. Sper că-ţi dai seama cât de mult te iubesc dacă au trimis ditamai avionul numai pentru tine. Din câte am înţeles de la ea, şi-a făcut socoteala ca la ora opt să fiţi deja în aer.

Angelo înregistră brusca schimbare de expresie de pe chipul arabului. Încă vreo câteva minute şi o să facă pe el, îşi zicea, nu fără satisfacţie.

— N-ai de ales, drăguţă mioară. Vom fi obligaţi să te predăm verişorilor tăi din Israel. Obligaţi. Efectiv nu avem motive să te păstrăm în America pentru amărâtele alea de cărţi de credit furate!

Scutură cojile de alune de pe revere şi-şi încheie haina, ca şi când s-ar fi pregătit să plece.

— Nu vrei să ne spui nimic? E dreptul tău. Dreptul tău cel mai absolut, dacă absolut poate avea termen de comparaţie. Numai că, în acest caz, noi nu avem motive să te reţinem.

Angelo se ridică.

— Aşteptaţi, nu mai înţeleg nimic!

— Şi e aşa de simplu! Da-mi, să-ţi dau. Tu ne dai o mână de ajutor, şi noi nu uităm gestul. Tu te aşezi la masă şi scrii, şi în felul ăsta devii martor. Şi, uite aşa, noi suntem obligaţi să te păstrăm. Nu se mai pune problema să te predăm evreilor.

Angelo era în picioare. Se întindea, de-i pocneau articulaţiile.

— Dacă rămâi mut ca peştele, noi ce putem face? Suntem obligaţi să te livrăm destinatarului. Asta-i legea! Poliţistul începuse să se învârtă în jurul arabului.

— Tu ar trebui să-i cunoşti mai bine decât mine pe amicii de la Mossad. După câte-i ştiu eu, nu se prea încurcă ei cu cărticica bunului poliţai, ca cei din F.B.I.…

— Angelo lăsă să-i fluture în colţul buzelor un uşor surâs. Mai ales când au nesperata ocazie să petreacă o juma' de zi singuri în cogeamite avionul cu arabul care a ascuns o bombă într-o piaţă, ucigând trei amărâte bunicuţe care nu aveau altă vină decât că erau evreice. Pricepi cam ce vreau să spun?... Bine, cu alte cuvinte, să nu te aştepţi să-ţi servească şampanie în avion.

Chipul palestinianului devenise livid în clipa în care Angelo pomenise de atentat.

— Bine, zise el în silă. Ce vreţi de la mine?

Angelo se aşează din nou. Îşi aranjă delicat dunga de la pantaloni şi-şi încrucişă picioarele.

— Să discutăm puţin, iepuraş, numai atât. Câteva minute, nu mai mult.

*

Grace Knowland avu o surpriză foarte neplăcută văzându-şi fiul, pe Tommy, aşteptând în faţa porţii cazărmii celui de-al şaptelea regiment din Park Avenue. Era trecut de şapte seara şi meciul ar fi trebuit să înceapă de zece minute.

— Mamă! scânci puştiul disperat. Meciul a fost anulat.

Grace încercă să mai domolească cu un sărut decepţia puştiului care tremura de furie.

— De ce, puişor?

— Nu ştiu. Înăuntru e plin de oameni şi nimeni nu vrea să ne lase să intrăm. Nu mi-au dat voie nici să mă duc să-mi iau racheta.

Grace suspină. Hotărât lucru, era o zi ratată! Plecase de pomană de la Washington, căci primarul nu se întorsese la New York cu naveta obişnuită, ci cu avionul dat de preşedinte, nu reuşise să stoarcă nici o informaţie de la purtătorul de cuvânt al primăriei, privitoare la proiectul South Bronx, înghesuiala şi călcăturile pe picioare ca să ajungă până aici, ca să afle că meciul de tenis al fiului său nu va mai avea loc...

— Scumpişor, cel puţin să încercăm să-ţi iei racheta.

Se îndreptă spre soldatul din Military Police care păzea intrarea în clădire.

— Ce se întâmplă? Fiul meu urma să susţină un meci de tenis aici, în seara asta!

Soldatul bătu din palmele înmănuşate în ciudate mănuşi negre cu un singur deget.

— N-am nici cea mai mică idee, scumpă doamnă. Singurul lucru pe care-l ştiu e că am primit ordin să nu las pe nimeni să intre în clădire.

— Nu cred că fiul meu ar deranja pe cineva, oricine ar fi el, dacă s-ar duce să-şi ia racheta din vestiar, insistă Grace cu o voce alintată.

Soldatul ridică din umeri cu un aer jenat.

— Ce pot să vă spun eu, doamnă? Am ordinele mele. Interzisa intrarea! Asta ştiu, asta fac!

Grace simţi că-i sare muştarul. Reprezentanţii lui New York Times nu sunt obişnuiţi să dea cu nasul de uşi închise.

— Cine comandă aici?

— Locotenentul. Doriţi să-l chem?

Câteva minute mai târziu, M.P.-ul reveni în compania unui ofiţer tânăr şi numai un surâs. O privea cu interes pe Grace.

— Locotenente, zise ea mieros, ce se petrece aici e aşa de important încât să împiedice un puşti de doisprezece ani să-şi ia racheta din vestiar?

— Nimic deosebit, doamnă. E un exerciţiu pentru a studia cele mai bune mijloace de a curăţi zăpada de pe străzile New York-ului şi pentru a vedea cum ar putea ajuta armata serviciile municipale, în cazul unor viscole ca acel de săptămâna trecută. Asta-i tot.

Grace avu o idee. Poate că totuşi, după atâtea eşecuri, ziua nu era chiar pierdută.

— Sunt Grace Knowland, de la New York Times, şi tocmai lucrez la o anchetă asupra acestei probleme. Aş fi foarte bucuroasă să-i iau un interviu responsabilului exerciţiului şi să aflu la ce concluzie s-a ajuns.

Tânărul locotenent părea uşor încurcat.

— Îmi pare extrem de rău, dar nu vă pot fi de nici un fel de ajutor în această problemă, zise el. Eu nu am nici o legătură cu exerciţiul. Eu sunt însărcinat numai cu asigurarea pazei.

Tommy fixa cu admiraţie pistoletul de la centura ofiţerului.

— Coltul tău e încărcat?

— Bineînţeles, flăcău.

Întorcându-se spre Grace, locotenentul îi spuse:

— Uitaţi ce se întâmplă, dacă puştiul dumneavoastră îmi explică unde are racheta, voi încerca să mă duc eu să i-o aduc. Şi-i voi spune comandantului că doriţi să-l vedeţi.

Cînd reveni, lovea cu palma cordajul rachetei.

— Iată un racordaj al dracului de bine întins, înseamnă că eşti un foarte bun jucător! îi zise el junelui Tommy.

Apoi, surâzându-i lui Grace, îi explică:

— Mi-au spus că toate întrebările privind exerciţiul în curs vor trebui adresate comandantului McAndrews, ofiţer de presă la C.G. al Armatei I-a. – îi întinse o foaie de, hârtie – iată numărul său de telefon.

Ofiţerul privea spre tânăra femeie cu admiraţie.

— Dacă reveniţi să faceţi un reportaj, adăugă el timid, poate nu mă refuzaţi să bem o cafea împreună?

Grace îşi notă în agendă numele înscris pe ecusonul de deasupra buzunarului vestonului.

— Cu plăcere, locotenente. Pe curând.

*

Bine înfundat în fotoliu, cu picioarele puse neglijent pe masă, Angelo Rocchia continua interogatoriul arabului.

— Deci, făceai mici servicii oamenilor care lucrau la ambasada Libiei la O.N.U. Cum te contactau?

— Îmi lăsau mesaje în barul din Brooklyn.

— Şi cum vă întâlneaţi?

— Adunam patru unităţi datei înscrise în mesaj şi mă duceam să aştept în intersecţia străzii corespunzătoare cu Bulevardul 1. De exemplu, dacă aveam întâlnire pe data de 9, mă duceam în intersecţia Străzii 13 cu Bulevardul 1.

Angelo încuviinţă din cap.

— Mereu la aceeaşi oră?

— Nu. Între unu şi cinci după amiaza. Adăugam o oră după fiecare întâlnire, apoi o luam de la capăt.

— Te întâlneai întotdeauna cu aceeaşi persoană?

— Nu chiar. Aveam în mână ultimul număr din Newsweek. Ei erau cei care mă abordau.

— Şi în afacerea noastră cum s-au întâmplat lucrurile?

— La început a venit o fată.

— Îţi aduci aminte când?

Arabul ezita.

— Trebuie să fi fost marţi, pentru că locul de întâlnire a fost în colţul Străzii 12.

— Cum arăta?

— Nu era rea deloc. Păr şaten, tuns scurt. Purta un mantou de blană.

— Era o conaţională?

Suspectul lăsă privirea în jos, îi era ruşine.

— Probabil. Dar vorbea englezeşte.

— Ce a vrut de la tine?

— Cărţi de credit proaspete. Trebuia să i le aduc a doua zi dimineaţa la ora zece.

— Şi atunci te-ai dus la Benny.

Arabul încuviinţă din cap.

— Şi apoi?

— Am dat cărţile fetei. Ea mi-a cerut să o însoţesc la cumpărături. Am mers la un magazin de aparate foto. Mi-a zis să intru şi să cumpăr un aparat.

— Şi ce-ai făcut?

— În primul rând m-am dus la toaletă pentru a exersa semnătura. Asta se întâmpla într-un bar. Apoi am intrat şi l-am cumpărat. Treaba a mers. Casierul n-a observat nimic.

Arabul scoase un suspin. Era zdrobit de amploarea confesiunilor făcute poliţiei.

— Apoi tipa mi-a zis: „Bun, asta e dovada că totul e în regulă şi cartea de credit e bună” Dorea alte cărţi de credit proaspete şi un permis de conducere pentru vineri dimineaţa după orele zece. Pentru un tip între treizeci şi patruzeci de ani, brunet cu părul negru. Mi-a strecurat în buzunar o mie de dolari.

— Şi vineri ce s-a întâmplat?

— De data asta a venit la întâlnire altcineva. Un tip. Pe care nu l-am mai văzut.

Quentin Dewing dădu buzna în sala de interogatoriu. Angelo nu-şi ascunse furia că fusese întrerupt în timpul interogatoriului.

— Scuzele mele, inspector Rocchia, dar am vrea ca domnul Suleiman să examineze fotografiile acestea. Tocmai ne-au sosit de la Paris.

Îi arătă arabului fotografia Leilei Dajani, pe care generalul Bertrand o trimisese celor de la C.I.A. prin telefoto, cu mai puţin de douăzeci de minute în urmă.

— Nu cumva, din întâmplare e vorba de persoana care v-a contactat?

Arabul privi fotografia şi-şi ridică privirea spre *fed*.

— Da, ea e.

Dewing îi întinse fotografia lui Whalid Dajani.

— Şi el? Nu el a venit după cărţile de credit vineri dimineaţa?

Arabul o examină şi dădu din cap că nu.

— Dar el?

Dewing îi arăta acum fotografia lui Kamal. Arabul o studie o clipă, apoi înălţă capul.

— Da, zise el. E chiar cel căruia i-am dat cărţile de credit.

În cabina de control Al Feldman nu-şi putea stăpâni bucuria. Cu braţele ridicate spre cer, strigă:

— De data asta avem şi mutrele lor!

*

Dacă n-ar fi fost gravitatea situaţiei, spectacolul gentlemenilor în smoching, aşezaţi în jurul mesei din sala Consiliului Naţional al Securităţii, ar fi fost mai degrabă comic. Obligat să se prefacă, acţionând ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat, preşedintele şi miniştrii săi, care îl însoţeau, urmau să-şi întâlnească soţiile la o recepţie în sala Blue Room a Casei Albe. După ce vor asista la un banchet oferit în vesela de email care aparţinuse lui Lincoln, care era dat în onoarea decanului corpului diplomatic, ambasadorul Boliviei, cu ocazia încheierii misiunii sale în S.U.A. Toată seara vor fi obligaţi să bea, să mănânce şi să flecărească, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— În orice caz, ascultând buletinele de ştiri, şi la radio şi la televiziune, nu exista nici cel mai mi g semn că mediile de informare ar bănui ceva, declară vizibil uşurat Eastman.

— Palidă consolare, suspină preşedintele, în timp ce desfăcea telegramele diplomatice sosite din Israel în răstimpul cât lipsise pentru a se schimba în smoching. Domnule Middleburger, zise el, adresându-se secretarului de stat-adjunct, această iniţiativă a Ierusalimului e evident insuficientă!

— Domnule preşedinte, răspunse diplomatul, parcă scuzându-se, ambasadorul israelian a fost categoric. E maximum ce e dispus Ierusalimul să facă. Ei afirmă că Armata I-asraeliană nu va executa vreodată un ordin de expulzare în totalitate a coloniilor evreieşti.

— În cazul acesta, Begin nu ne lasă altă alternativă decât s-o facem în locul lui, nu-i aşa?

Tonul supărat al preşedintelui ascundea cu greu emoţia ce-l stăpânea. Toţi ştiau cât de mult ura o astfel de acţiune. Dar ce putea face?

Se întoarse spre directorul C.I.A.

— Tap, care sunt şansele ca israelienii să se opună cu forţa intervenţiei noastre?

— Aş zice cam juma'-juma', domnule preşedinte...

Şeful statului îşi lipi spatele de spătarul fotoliului, închise ochii, cu bărbia sprijinită în palme, ca şi când ar fi fost absorbit de oarecari rugăciuni. Şi poate că acel bărbat, atât de religios, se ruga.

Deschise brusc ochii.

— Suntem prinşi între două fanatisme, bombăni el, fanatismul evreu şi fanatismul islamic, şi n-am de gând să le sacrific şase milioane de americani. Şi pentru că ne obligă s-o facem, vom acţiona!

Se întoarse spre ministrul Apărării.

— Herbert, vreau ca forţa de intervenţie rapidă să fie gata să plece în maximum o oră!

Forţa de intervenţie rapidă era o forţă interarme, care fusese înfiinţată în 1979 şi era gata de o intervenţie fulger în orice punct al globului.

— Domnule Middleburger, vreau să-i avertizaţi, în cel mai desăvârşit secret, pe regele Hussein al Iordaniei şi pe preşedintele sirian Assad. Aranjaţi cu ei ca, în caz de nevoie, să folosim aerodromurile siriene şi iordaniene ca bază de plecare.

Se ridică. Paşii săi erau fermi şi rapizi. Ajunsese la uşă, când îl chemă directorul F.B.I.

— Domnule preşedinte! – chipul de obicei impasibil al directorului Joseph Holbon strălucea de surescitare – oamenii noştri din New York au identificat trei palestinieni implicaţi în această operaţiune. Peste patru mii de agenţi vor fi pe urmele lor încă de la revărsatul zorilor.

*

— Ce ghinionu' dracu' mormăia sictirit directorul F.B.I. din New York.

Unul dintre agenţii săi tocmai terminase raportul privitor la vizita ziaristei Grace Knowland la cazarma din Park Avenue. Iată cam ce se putea citi în el:

— De cum a aflat de la ofiţerul care comandă detaşamentul de pază că e vorba de un exerciţiu de curăţire a zăpezii, femeia a devenit brusc foarte interesată. Şi-a scos legitimaţia de ziarist, cerând să vorbească unuia dintre responsabili. Ca să scăpăm de nebună, i-am dat în cele din urmă numărul de telefon al liniei pe care o utilizăm pentru a proteja echipele NEST. E o linie falsă, care, chipurile, ar trebui să sune la ofiţerul de presă al Armatei I-a. De fapt e centrala cazărmii. Ziarista tocmai a sunat şi cere o declaraţie completă şi o descriere a exerciţiului în curs.

Harvey Hudson ora consternat.

— Vă daţi seama ce belea? Pentru un puşti râzgâiat, care i-a înnebunit pe toţi cu racheta lui, avem toate şansele ca presa să-şi vâre nasul în oala noastră. Şi atunci să te ţii!

Trăgea de una din aripile papionului, care atârna trist sub gulerul mototolit al cămăşii.

— Cassidy! costumează pe unul dintre ai noştri în uniformă de ofiţer şi plantează-l în zorii zilei de mâine în faţa cazărmii, ca să pună laba pe individă şi să se descurce cum o şti dar să-i servească cea mai senzaţională poveste pe care a auzit-o cineva cu privire la curăţatul zăpezii în New York! îi ordonă el adjunctului său. Nu mă interesează ce-o să-i spună, treaba lui, dar să fie plauzibil! Ultimul lucru pe care mi-l doresc în clipa de faţă e să-i am pe cap pe cei de la New York Times!

*

La New York era deja noapte. Întunericul cădea repede în zilele de iarnă. Bătrâna Toyota aluneca în linişte de-a lungul liniei pustii a docurilor. Proxenetul Enrico Diaz era aşezat pe bancheta din faţă, între cei doi compatrioţi ai săi, care-l „răpiseră” unei ocupaţii agreabile pentru a-l lua într-o misiune urgentă. În dreapta, prin ochiurile plasei de sârmă care alcătuia gardul ce înconjura antrepozitele din

Jersey City zărea panglica strălucitoare a Hudson-ului şi, mai departe, ciorchinii de lumini a; Manhattan-ului.

Şoferul se opri în dreptul unei alei pustii, care ducea spre o baracă ce părea a fi pustie. Cei trei bărbaţi coborâră în tăcere din maşină. Perechea de portoricani, care mergea în faţa lui Rico, purta bocanci ai armatei americane, cu tălpi extrem de groase, din cauciuc, făcuţi special pentru junglele Vietnamului. Înaintau fără nici un zgomot, precum sălbăticiunile pădurilor. Ajunşi la baracă, unul din cei doi însoţitori ai lui Rico făcu un semnal de recunoaştere. Se întredeschise o uşă, de unde ţâşni raza luminoasă a unei lanterne.

— *Venga!* comandă cel care-o ţinea, după ce-i recunoscu pe cei trei vizitatori.

De cum intră, Rico înţelese motivul chemării. În fundul încăperii erau înşirate cinci scaune, în spatele unei planşete aşezată pe două capre. La fiecare capăt al acestei mese încropite erau puse lămpi cu petrol, care aruncau o lumină pâlpâitoare asupra portretelor lui Che Guevara, Hector Galindez şi Luis Cabral, fondatorii. Frontului de Eliberare din Puerto Rico, şi care erau înşiruite pe perete.

Această mişcare portoricană era singura organizaţie teroristă solid implantată pe teritoriul Statelor Unite. Reuşise să-şi menţină aici coeziunea graţie unor practici nemiloase, de felul celei care era pe punctul să se desfăşoare acum. Era vorba de procesul unui trădător. Spre imensa sa uşurare, Rico constată că acuzatul, bine legat şi cu un căluş în gură, era deja aşezat pe un taburet în faţa mesei. În calitatea sa de membru în conducerea Frontului, Rico era unul dintre judecătorii acestui tribunal revoluţionar. Se feri să privească spre acuzatul care se zbătea, cu privirea îngrozită, cu venele de la gât umflate, încercând în zadar din cauza căluşului să articuleze cuvintele unei pledoarii.

Procesul nu era, de fapt, decât justificarea unei crime. Fu extrem de scurt. Acuzatul era un informator al poliţiei din Philadelphia, adus aici pentru că era mai uşor de executat sentinţa în Jersey City. Odată vinovăţia sa

stabilită, se trecu la vot. Unul după altul, cei cinci membri ai juriului pronunţară cuvântul *muerte.* Nimeni nu se ridică în apărarea sa. Cu excepţia câtorva personaje, precum Enrico Diaz, direcţia „Frontului…" era formată! din intelectuali, proveniţi din mica burghezie, învăţători rataţi şi studenţi de profesie. Mila nu era partea lor tare.

Pe masă trona un pistol militar Walther P 33, o armă de mare calibru. Fără un cuvânt preşedintele tribunalului i-l dădu lui Rico. Proxenetul îşi stăpâni cu greu un puternic tremur de groază. Era vorba de un alt ritual al Frontului. Să ucizi cu sânge rece, la ordinul organizaţiei, constituia proba definitivă a loialităţii unui militant. Rico luă pistolul, se ridică şi dădu un ocol mesei. Stăpânindu-şi cu greu tremurul mâinii – cu ochii aţintiţi spre fundul sălii, pentru a evita să înfrunte privirea victimei – ridică arma, dădu la o parte siguranţa şi apăsă pe trăgaci.

Se auzi un declic.

Rico auzi atunci un râs înăbuşit care provenea de la presupusa victimă. Privi spre cei patru „judecători" din spatele mesei. Chipurile lor erau la fel de goale ca pereţii unei închisori.

— E un trădător în camera asta, dar nu e acesta din faţa noastră! declară preşedintele tribunalului.

Dintr-o cameră alăturată năvăliră şase bărbaţi care-l înconjurară pe Rico. Fu aşezat legat într-un scaun, şi i se puse un căluş în gură. De data asta nu mai era nevoie de un simulacru de proces. Acesta avusese loc înainte de sosirea proxenetului Enrico Diaz.

Preşedintele „tribunalului" scoase încărcătorul pistoletului, îl umplu metodic cu cartuşe de 9 mm şi-l puse la loc cu un gest scurt. Îl întinse bărbatului care se proţăpise în faţa condamnatului. Era Pedro, micul traficant de droguri pe care-l „dăduse" Rico celor de la F.B.I., pentru că dusese medicamente unei palestiniene care locuia la „Hampshire House.

Fără cea mai mică ezitare, Pedro lipi ţeava rece a pistolului de tâmpla celui care-l „vânduse" F.B.I.-ului. Savurându-şi răzbunarea, îl privi pe Rico drept în ochi.

Apoi izbucni într-un râs sălbatic şi apăsă pe trăgaci.

*

Nu poate exista ceva mai frumos! se extazia Angelo Rocchia, cu ochii roşii de oboseală, hipnotizaţi de spectacolul de care nu se sătura niciodată. Zgârie-norii Manhattan-ului i se păreau şi mai frumoşi acum, noaptea, cu miile de ferestre aurii străpungând tenebrele. În inima acestui corolar de lumini, cele paisprezece etaje ale Cartierului General al Poliţiei şi cele ale Sediului Federal al F.B.I. erau scăldate într-o baie de lumină. Nici inspectorii şi nici agenţii federali, care alergaseră întreaga zi după butoi, nu fuseseră autorizaţi să plece acasă sau la hotel. Primiseră cu toţii ordine să doarmă în birouri, gata să răspundă la cel mai mic apel. Rand şi Rocchia se despărţiseră, după interogatoriul arabului, mergând fiecare la cartierul lui general pentru a se odihni câteva ore.

— Şi tu picoteşti tot aici?

Angelo recunoscu accentul gutural al vechiului său coleg Ludwig, care-l striga din biroul vecin.

— Mda! Trebuie să predau chestiile astea mâine dimineaţă la ora şase jumătate.

Înainte de a se lungi pe patul de campanie, trimis de Serviciul protecţiei civile, trebuia să completeze nenumăratele documente care însoţesc inevitabil orice acţiune poliţienească. Chiar şi o zi atât de obositoare nu se putea termina fără redactarea raportului model DD5 şi a fişelor privind toate persoanele interogate şi locurile vizitate. O adevărată belea, dar un bun poliţai, spunea el tinerilor săi colaboratori, e un tip care-şi ţine hârţoagele la zi.

Angelo îşi scoase nasul din rapoarte şi se întoarse spre prietenul său.

— Vezi tu, Ludwig, sunt sătul până-n gât de toate afacerile astea care încep în zori de zi! O fi vârsta...

— Şi eu la fel, zise colegul său, desfăcându-şi nodul cravatei. Îţi mai aduci aminte de ticălosul ăla de comandant,. pe care-l aveam pe cap în ’52, când am venit la comisariatul 9? Zi, ţi-l mai aminteşti?

— Cum dracu’ nu!

Timp de o săptămână, în fiecare dimineaţă la orele şase, pe un ger de crăpau pietrele, Angelo şi Ludwig trebuiau să se planteze pe bulevardul din West Side, încercând să dea de urma unui şofer care fugise după ce provocase un accident mortal. Opreau toate maşinile. „Scuzaţi-ne, domnule, treceţi zilnic pe aici? N-aţi văzut din întâmplare un autoturism care a lovit un pieton vineri dimineaţă?” Puseseră aceeaşi întrebare de mii de ori, la mii de şoferi. Un vânzător de cravate le dăduse, în cele din urmă, informaţiile care le permiseseră să dea de urma vinovatului.

Angelo căscă, întinzându-se cu voluptate.

— Ce-am mai îndurat până am pus mâna pe bezmeticul ăla!

— Îţi dai seama ce de bani am câştiga astăzi numai pe orele suplimentare, dacă ne-ar mai da şi acum astfel de misiuni?

— Lasă visele, bătrâne! Nu se vor mai da niciodată de ceasul morţii să pună mâna pe un tembel care dispare ca măgarul în ceaţă după ce omoară pe cineva, zise Angelo, stingând lumina. Hai, noapte bună!

Tocmai adormise, când sună telefonul. Fără să mai aprindă lumina, întinse mâna şi ridică receptorul.

Grace! Scumpo, te-am sunat de două ori în seara asta!

— Şi eu te-am căutat toată ziua! Dar, ia, zi, ce faci la birou la ora asta?

Blestemată meseria asta de ziarist! Cînd e vorba de întrebări, sunt mai rău ca poliţiştii. Adoptă un ton glumeţ.

— Ar fi trebuit să ştii până acum că ziua unui inspector nu se termină niciodată.

— Buf! exclamă ea râzând.

Ca apoi să adauge, serioasă:

— Ia, zi, Angelo, ce-mi ascunzi? Ce dracu’ se întâmplă?

Se simţea o uşoară nelinişte în vocea ei.

— Nimic... În orice caz nimic grav. Pur şi simplu ne spetim ca să căutăm, ca de obicei, acul în carul cu fân.

Urmă un lung moment de tăcere. O auzi aprinzându-şi o ţigară şi trăgând cu sete din ea. De două luni se chinuia s-o convingă să se lase de fumat.

— Angelo? – ezită câteva momente – cred că până la urmă putem cina miercuri împreună.

— Dar credeam că...

— Nu. M-am răzgândit – urmă un nou moment de tăcere – am hotărât să păstrez copilul.

— Vorbeşti serios, Grace? bâigui el.

— Mai serios nici că se poate.

— Doreşti atât de mult să ai un alt copil?

— Da.

O auzi din nou trăgând din ţigară. Apoi se auzi vocea ei, calmă, naturală:

— Linişteşte-te, îngeraş! Asta nu va schimba cu nimic relaţiile dintre noi.

*

Nopţile de iarnă sunt reci în Samaria. Tremurând, cu gluga vestonului trasă până în dreptul ochilor, tropăind să se încălzească, santinela de la intrarea în colonia „sălbatică” Elan Sichem privea răsăritul soarelui în zorii zilei de marţi 15 decembrie. Ridicându-se din spatele munţilor de dincolo de Iordan, soarele începea să scalde în lumina sa roşietică întinderea câmpiei. Acolo jos, între coamele stâncoase ale munţilor Ebal şi Garizim, se ridica marea aşezare arabă din Nablus – anticul Sichem al Bibliei. La porţile sale se găsea unul dintre cele mai importante locuri ale istoriei evreilor, câmpia pe care-şi ridicase tabăra Avraam, după sosirea în ţinutul Canaanului Acolo, la umbra unui terebint, după cum spune Sfânta Scriptură, i s-a înfăţişat Dumnezeu pentru a-i spune că pământul pe care intrase era pământul lui Israel şi că va

aparţine pe vecie urmaşilor săi. După Avraam, pământurile acelea fuseseră stăpânite de Iacob, înainte de Iosua, supunându-se ordinelor lui Moise, să-i adune pe evrei şi să vină să moară în acele locuri.

După aproape patru milenii, un pumn de militanţi ai Blocului Credinţei revenise să scrie pe colinele Samariei o nouă pagină a istoriei evreieşti. În noaptea de 9 a lunii Ab a anului 1974, dată aniversară a distrugerii templului din Ierusalim de legiunile române ale lui Titus, un comando a ocupat o colină nelocuită din apropierea sătucului arab Kaddum, pentru a implanta acolo o colonie formată dintr-o duzină de caravane. În amintirea locului din apropiere unde Dumnezeu dăruise lui Avraam ţara lui Israel, colonii o botezaseră Elon Sichem.

Această instalare ilegală, într-un teritoriu arab ocupat prin forţa armelor, în anul 1967, pecetluia deznodământul unor lungi luni de război de gherilă între adepţii Blocului Credinţei şi guvernul statului Israel, condus pe atunci de generalul Isaac Rabin. Invocând dreptul sacru al evreilor la colonizarea în totalitate a teritoriilor lăsate moştenire de Dumnezeu străbunilor lor, discipolii bătrânului rabin Kook nu ezitau să sfideze sistematic ordinele guvernului. Ocupaseră un hotel la Hebron şi implantaseră multe alte colonii „sălbatice” în regiunile Bethleem şi Ierihon. Apoi îşi lansaseră comandourile în direcţia Sebastiei, capitala legendară a Samariei. După ce-i alungase de nouă ori cu armata, generalul Rabin sfârşise prin a se plictisi, cedând şi tolerând implantarea a treizeci de caravane mobile pe mamelonul arid Elon Sichem. Dar le refuzase orice fel de ajutor: nu apă, nu electricitate, nu drumuri, nu şcoli pentru încăpăţânaţii din Elon Sichem! Cu toate acestea sute, mii de familii se ofereau voluntare pentru a se lipi primului nucleu de evrei care reveneau în Samaria. Autorizaţia de a deschide o *yeshivá*[40] permisese introducerea clandestină a câtorva locuitori în plus. La prima aniversare a aşezării, în decembrie 1975,

[40] Yeshivá – Instituţie evreiască tradiţională de învăţământ superior religios.

cincisprezece mii de simpatizanţi, veniţi din întreaga ţară, urcaseră pe mamelonul dezolant pentru a-şi manifesta solidaritatea. Cu ajutorul câtorva panouri prefabricate şi al unor plăci ondulate de azbociment, colonii construiseră un fel de hangar care le servea drept sinagogă. Plasaseră în mijlocul lui pupitrul ritual acoperit cu un covor din mătase roşie, împodobit cu Steaua lui David. Fixaseră, de-a lungul pereţilor, etajere pentru a pune cărţile sfinte oferite de o familie extrem de bogată din Tel Aviv primilor evrei care se vor instala în Samaria. Tabernacolul, din lemn aurit, fusese dăruit în 1945 de o comunitate de israelieni italieni soldaţilor din brigada evreiască. Treizeci şi cinci de ani mai târziu, aceştia îl vor dărui coloniei, în semn de recunoştinţă. Iar cele trei *torahuri*[41] bogat împodobite erau un cadou din partea locuitorilor Ierusalimului.

Pentru a supravieţui, făcând faţă tuturor vicisitudinilor pe stânca lor stearpă, locuitorii construiseră un atelier de feronerie, a cărui producţie o vindeau la Tel Aviv şi Haifa. Dar condiţiile lor de viaţă rămâneau atât de precare, încât numeroşi capi de familie trebuiau să lucreze în altă parte, şi nu se întorceau acasă decât pentru sabat, Cu toate acestea, viaţa se organiza. Primul copil se năştea în decembrie 1975. În jurul caravanelor începuseră să răsară mici căsuţe, simbol al irevocabilei voinţe a acestor locuitori de a se înrădăcina în acele ţinuturi. Sosirea la conducerea guvernului a lui Menachem Begin însemnă zorii unei ere noi în existenţa lor dură. Abia ales, noul prim-ministru se duse la Elon Sichem, asigurându-i pe locuitori de sprijinul guvernului său. Trecu din caravană în caravană, vizită atelierul, spunând tuturor: „Vă iubesc! vă iubesc! Sunteţi cei mai buni copii ai mei!” Mica aşezare începu să semene din ce în ce mai mult cu un sat. Erau acum circa o sută de caravane legate la reţelele de apă, canalizare, electricitate şi chiar şi la reţeaua telefonică. Se deschisese o şcoală, apoi şi un dispensar. Sinagoga, devenită neîncăpătoare, fusese mărită. Puţin câte puţin

[41] Torah – Primele cinci cărţi ale lui Moise din Vechiului Testament – Geneza, Exodul, Leviticul, Numeri şi Deuteronom.

Elon Sichem devenea trambulina şi cartierul general al operaţiunilor de implantare lansate de Blocul Credinţei în Cisiordania, apoi în Golan, în Sinai şi chiar şi în Gaza.

Ca în timpul acţiunilor precedente, P.C.-ul operaţiunii lansate de bătrânul rabin Kook în faţa Zidului Plângerii din Ierusalim era instalat în Hadar ha Okel, trapeza coloniei, o baracă lungă din eternit şi cu acoperişul din tablă ondulată, care împodobea creasta mamelonului. Fundalul încăperii era împodobit cu un foto-tapet uriaş, lung de patru metri şi înalt de doi, care înfăţişa magnifica esplanadă Haram ech Cherif din Ierusalim. Numai că fotografia era trucată. Sanctuarele musulmane – Catedrala „Pietrei Sfinte", de unde urcase la ceruri Mahomed, şi moscheea El Aqsa care se înalţă astăzi pe esplanadă şi care fac din Ierusalim al treilea oraş sfânt al Islamului – fuseseră retuşate şi înlocuite cu o imagine monumentală a templului iudaic al lui Solomon, înaintea dărâmării sale de soldaţii lui Titus, în anul 70. Pe fundalul cerului de deasupra peisajului se afla înscrisă cu litere groase porunca profetului Iosua către poporul lui Israel:

Reconstruieşte-ţi casa
Aşa cum a fost ea!

O intensă animaţie domnise întreaga noapte în colonie. După ce-şi conduseseră trupele până la ieşirea din Ierusalim, Yaacov Levin şi Ruth Navon se întorceau la Elon Sichem pentru a conduce operaţia prin radio. În acea noapte, pentru prima oară, militanţii Blocului Credinţei se foloseau de un puternic sistem de telecomunicaţii. Artizanul acestui sistem inedit era un rabin atletic, de treizeci şi cinci de ani, cu ochii albaştri şi barba roşcată. Născut în Brooklyn, tată a patru copii, Joel Ben Sira fusese ofiţer de transmisiuni în trupele de paraşutişti.

Dintr-unul dintre difuzoare se auzi un apel.

Yaacov, Yaacov, aici Efraim, suntem încercuiţi!

— Unde sunteţi?

— La kilometrul şase pe şoseaua Ramallah-Ierihon. Soldaţii trag în aer.

— Abandonaţi-vă vehiculele şi împrăştiaţi-vă! Vă regrupaţi mai departe de ei!

Tactica era la fel de veche şi de eficace ca şi colonizarea evreiască în Palestina. Dar, de data aceasta, dispersarea grupelor era însoţită de o manifestare simbolică. Ca şi iudeii, care-şi jalonaseră cu focuri uriaşe pământurile pe care le cotropeau pentru a da de înţeles că le aparţin, peste tot pe unde treceau de-a lungul câmpiei din Iudeea şi Samaria.

Yaacov Levin şi Ruth Navon examinară harta de stat major la scara 1/25 000 care acoperea un panou al trapezei. Tânărul simţi lipindu-se de obrazul său obrazul tinerei fete. Recunoscu parfumul de iasomie pe care-l simţise în prima noapte când făcuseră dragoste în camera sa din Katamon, la Ierusalim.

— Îţi mai aminteşti de unul dintre primele lucruri pe care mi le-ai spus? îl întrebă-ea pe neaşteptate.

— Nu.

— Mi-ai spus: „Acţiunea uneşte oamenii, şi nu ideile lor”. Eu n-am uitat niciodată ce mi-ai spus.

Ruth îi luă mâna şi i-o strânse cu blândeţe. Apoi înfipseră pe hartă micile drapele cu Steaua lui David, care marcau locurile prevăzute pentru noile colonii. La puţin timp după aceea sosi un căpitan al armatei, însărcinat să remită responsabililor coloniei un plic cu sigiliul Cabinetului prim-ministrului. Yaacov Levin rupse sigiliul din ceară şi recunoscu imediat semnătura lui Menachem Begin în partea de jos a mesajului. Îl citi cu voce tare:

— Am trista datorie să vă informez că, pentru un motiv de înalte raţiuni de stat, toţi locuitorii coloniei Elon Sichem vor trebui să evacueze aceste locuri azi, 15 decembrie, până la orele 11 ale dimineţii.

Forţele de apărare israeliene au primit ordinul să vă furnizeze mijloacele de transport necesare spre zona de cantonare prevăzută să vă primească.

În cazul neexecutării prezentului ordin în termenul prescris, forţele de apărare israeliene vor proceda la evacuarea locurilor prin forţă.

Levin îşi ridică încet chipul bărbos. Fiecare putu vedea în privirea lui reflectarea propriei uluieli. Se întoarse spre Avraam Kastover, secretarul coloniei.

— Avraam, trebuie să-i aducem, pe toţi înapoi. Nu ne putem lăsa alungaţi ca nişte câini!

*

În splendida, sa reşedinţă din Gracie Mansion pe malul East River-ului, primarul New York-ului se pregătea să atace micul dejun, uitându-se pofticios la ouăle ochiuri din farfurie. Era ora şapte şi un sfert, marţi 15 decembrie. Chipul său era răvăşit. Se hotărâse să părăsească C.G. subteran la ora trei dimineaţa, întorcându-se ostentativ acasă, dorind să nu trezească curiozitatea ziariştilor, veşnic la pândă după ştiri senzaţionale. Dar nu putuse lipi geană de geană întreaga noapte, urmărit de teribilele imagini ale coşmarului care-i pândea. Iar acum nu mai rămâneau decât circa cinci ore până la expirarea ultimatumului lui Gaddafi.

Descoperirea radiaţiilor într-un antrepozit din Queens şi în furgoneta care servise pentru transportul bombei, certitudinea că unul dintre palestinienii care lucraseră la programul nuclear libian, şi şoferul, care ridicase încărcătura de pe Dionysos, erau una şi aceeaşi persoană alungaseră definitiv speranţa nebunească ce-i hrănise iluziile lui Abe Stern în decursul ultimelor ore. Era evident: bomba exista!

Primarul New York-ului fu smuls gândurilor sale de intrarea soţiei, silueta ei fragilă fiind înveşmântată în rozul fanat al unui chimono de mătase pe care-l cumpăraseră împreună la Tokio în 1960.

— De ce te-ai trezit atât de devreme? se miră el.

Fără să-i răspundă, Esther Stern îşi îmbrăţişa soţul.

— Mulţi ani fericiţi, iubitul meu Abe! Şi multă sănătate şi fericire!

În oroarea acelor ore tragice, Abe Stern uitase complet că acea zi de 15 decembrie era ziua sa de naştere: împlinea Şaptezeci şi doi de ani.

— Ce nu e în regulă, dragul meu? Te-am simţit foindu-te toată noaptea.

— Dar n-am nimic, absolut nimic! bodogăni el. N-am putut dormi, asta-i tot!

Soţia sa întinse un deget acuzator spre ouăle din farfurie.

— Ouă la micul dejun? Ştii bine că doctorul Moritz le-a interzis! Măresc colesterolul!

— Îl dau dracului de colesterol!

Cu o furie subită Stern îşi vârî cuţitul în calupul de unt şi-şi întinse un strat gros pe o felie de pâine prăjită.

— Dacă dau în primire din cauza unui infarct, apăi nu ouăle prăjite au să fie de vină, ascultă-mă pe mine!... La ce oră ai avionul?

Esther Stern pleca în fiecare an, la aceeaşi dată, să-şi petreacă crăciunul la Miami, cu nepoţii. Plecarea era prevăzută de două săptămâni. Faptul că ea urma să fie ferită de destin era singura consolare a primarului din New York.

— Nu cred că mai am chef să plec.

— Ce? răcni el, lovind cu pumnul în masă. Ce te-a apucat? Trebuie să pleci!

— De ce ţii atât de mult să plec? Şi de când te-a apucat grija de mine?

— Esther!

În vocea lui se simţea reproşul. După treizeci şi doi de ani de perfectă înţelegere conjugală, cum putea să-i spună aşa ceva?

— Va trebui să te urci în avion, ăia micii ar fi foarte decepţionaţi dacă nu te-ai duce, zise el simplu.

Esther îşi turnă o ceaşcă de cafea pe care o bău cu înghiţituri mici, căzând pradă gândurilor.

— Bineînţeles că a fost o glumă, scuză-mă – îşi privi soţul cu o profundă tandreţe – dar simt că e ceva care nu merge, Abe! E ceva care te roade. Ce e? Te rog, spune-mi ce se întâmplă.

Stern scoase un oftat. După o atât de lungă viaţă împreună, nu mai încăpeau secrete între ei.

— Da, zise el în cele din urmă. E vorba de ceva foarte grav. Dar nu-ţi pot spune ce. Te implor, Esther, ia avionul şi pleacă. Fă-mi această bucurie. Du-te la Miami...

Esther se ridică, veni lângă soţul său şi-i luă chipul între palmele sale deformate de artroză.

— Abe, tu ai spus prea mult, sau prea puţin... Nu contează... Dar pentru că e vorba de ceva foarte grav, locul meu e lângă tine, şi nu la Miami!

Dincolo de ulmii desfrunziţi din parc, primarul New York-ului văzu zorile acelei zile incendiind apele ceţoase ale East Riverului.

Cât e de frumos, se gândea el mângâind tandru mâna soţiei sale, cât poate fi de frumos!

*

În postul de comandă subteran, în care federalii şi poliţiştii lucrau fără pauză, titanica operaţie de căutare îşi schimbase brusc direcţia şi luase o nouă dimensiune. Filajul tuturor arabilor intraţi în Statele Unite în ultimele şase luni ca şi ancheta din port fuseseră abandonate. Toate forţele disponibile erau în prezent concentrate asupra celor trei palestinieni, în cea mai impresionantă vânătoare de oameni pe care o cunoscuse vreodată un oraş american.

Al Feldman îşi petrecuse întreaga noapte coordonând cu F.B.I.-ul acţiunea efectivelor proprii, de data asta în formaţie completă. Cei trei suspecţi fiind identificaţi, se hotărâse să se arunce pe urmele lor toţi cei treizeci şi două de mii de gardieni publici ai New York-ului. Pentru a păstra secretul şi a evita orice risc de panică, cei trei

Dajani fuseseră prezentaţi ca fiind asasinii a doi motociclişti ai poliţiei din Chicago. Feldman ştia că, întotdeauna când era vorba de ucigaşi de poliţişti, oamenii săi depuneau maximum de zel.

Tipăriseră în mai multe mii de exemplare fişele cu datele personale şi fotografiile celor trei palestinieni. În zori documentele fuseseră distribuite tuturor agenţilor care intrau în serviciu la toate comisariatele din oraş. Chiar şi celor care ieşeau din serviciul de noapte şi care fuseseră mobilizaţi pentru un nou tur de serviciu. Peste tot acelaşi consemn: în dimineaţa asta lăsaţi totul baltă. Singura voastră misiune: să-i găsiţi pe cei trei ucigaşi de poliţişti pe care-i aveţi în poze.

Convins că cel puţin unul din cei trei Dajani va scoate capul dintr-un moment în altul, Feldman pusese la punct un plan general de cercetare defalcat pe fiecare comisariat. Era vorba de intenţia de a arăta fotografiile suspecţilor tuturor vânzătorilor de ziare, vânzătorilor din băcănii, chelnerilor din bistrouri, tuturor casieriţelor din self-service-uri, chioşcuri cu hamburgheri, pizzerii, tuturor vânzătorilor de sandvişuri şi cartofi prăjiţi, proprietarilor de baruri, angajaţilor din restaurante, îngrijitorilor de toalete, fetelor de la garderobe, tuturor patronilor, funcţionarilor, vânzătorilor, gestionarilor şi casierilor din magazinele alimentare, începând cu cea mai jegoasă băcănie din Brooklyn şi sfârşind cu cel mai mare supermagazin din Queens! Acelaşi lucru şi pentru vânzătorii ambulanţi de hot-dog şi de băuturi gazoase, paznicii w.c.-urilor şi băilor publice, ca şi giranţilor băilor turceşti.

Inspectori de la brigada Moravuri fuseseră trimişi să ancheteze pe lângă prostituate, în saloanele de masaj, în localurile cu program sexual, în hotelurile cu ora, oamenii de la stupefiante fuseseră asmuţiţi pe urmele drogaţilor, deşi Feldman se îndoia că nişte terorişti de un asemenea calibru ar putea sucomba la tentaţii atât de periculoase. Fuseseră postaţi poliţişti la toate punctele de control la intrarea pe autostradă, la intrările şi ieşirile de pe poduri

şi din tunele, cu consemnul de a examina pasagerii tuturor vehiculelor. Cei trei mii de agenţi ai poliţiei metroului fuseseră postaţi în dreptul fiecărui punct de plată din reţea.

De cealaltă parte, Quentin Dewing îşi trimisese miile de agenţi federali să scotocească în toate hotelurile, casele de închiriat şi agenţiile de locaţie a automobilelor. O parte din ei fuseseră trimişi la agenţiile imobiliare să examineze contractele de închiriere încheiate în ultimele şase luni în speranţa că vor identifica ascunzătoarea bombei. Alţii, lucrând în tandem cu specialiştii în prevenirea criminalităţii din fiecare comisariat, telefonau la sute de comercianţi pentru a încerca să afle dacă nu s-au întâmplat lucruri ciudate în cartierele lor. Alţii însoţeau echipele NEST, scotocind localurile şi imobilele abandonate cu ajutorul contoarelor geiger şi aparatelor de detecţie.

Punerea la punct a acestui imens dispozitiv dăduse naştere unor aprige dispute. Trebuiau să amestece în acţiune şi mediile de informare? Feldman dorea să comunice fotografiile celor trei Dajani şi semnalmentele lor presei – ziare, posturi de radio şi reţele de televiziune. Spera să câştige timp preţios făcând apel la ajutorul populaţiei. Dar, prin vocea lui Jack Eastman, Washingtonul opusese un veto ferm. De la incidentul cu scannerul şi ochelarii cu lentile negre, consilierul preşedintelui pentru securitatea naţională nutrea cea mai profundă neîncredere în privinţa lui Gaddafi. Neîncrederea sa se baza pe ideea că libianul trimisese la New York numai kamikaze gata să moară cu bomba în braţe. Nu dorea să rişte ca, descoperindu-şi poza într-un ziar, aceştia să declanşeze prematur o explozie.

Feldman îşi frecă faţa nebărbierită de două zile şi-şi turnă o nouă ceaşcă de cafea. Nu-i mai rămânea decât să aştepte. Bând încet din lichidul fierbinte, căuta să vadă ce ar fi putut uita. De mai multe ori simţise o dorinţă nebună să-i telefoneze soţiei care se afla în casa lor din Forest Hills, la nord de New York, să-i spună să nu trimită copiii

la şcoală şi să-i ducă cât mai departe cu putinţă. De fiecare dată se stăpânise. Mă întreb dacă bătrânul Bannion şi-a prevenit bătrânica îşi zicea el.

Îşi făcu apariţia şi prefectul poliţiei, cu ochii cerniţi, cu chipul descompus. Imediat după numirea sa, Bannion îşi părăsise locuinţa din Long Island şi venise să se instaleze în inima Manhattan-ului pentru a „exprima sentimentele sale de solidaritate cu populaţia New York-ului” cum declarase el.

În faţa acelui chip epuizat, plin de disperare, şefului inspectorilor îi fu ruşine de gândurile pe care şi le făcuse puţin mai devreme.

— Ce zici, şefule? îl întrebă Bannion cu un glas obosit. Avem vreo şansă să reuşim?

Feldman nu fusese niciodată un monument de optimism. Înghiţi ultima gură de cafea amară de pe fundul ceştii şi-i aruncă o privire desperată.

— Ţinând cont de puţinul timp care-l avem la dispoziţie, sincer să fiu, nu, domnule prefect, nu cred că avem vreo şansă.

PARTEA A NOUA

„PENTRU NUMELE LUI DUMNEZEU! OBŢINEŢI-NE O ZI ÎN PLUS!”

Doi soldaţi din M.P.[42] o însoţiră pe Grace Knowland în interiorul cazărmii din Park Avenue. În hol o aştepta un ofiţer tânăr. Se prezentă, surâzând:

— Comandant McAndrews, serviciul de presă al Armatei I-a, îi zise el cu toată căldura unui autentic profesionist al relaţiilor publice. Vă suntem realmente recunoscători, doamnă, pentru interesul pe care-l acordaţi muncii noastre.

O conduse pe ziarista de la New York Times pe un coridor şi o invită să intre într-un birou scăldat în lumină.

— Iată-l pe ofiţerul nostru însărcinat cu operaţiile, comandantul Calhun, zise el, prezentându-i pe ofiţerul cu aer jovial care se ridicase la intrarea lor.

Cei doi bărbaţi oferiră un fotoliu tinerei ziariste.

— Cum vă place cafeaua? o întrebă McAndrews cu amabilitate.

— Tare şi amară, mulţumesc.

În timp ce McAndrews ieşea să pregătească ceştile cu cafea, Calhun îşi pusese nonşalant picioarele pe birou, îşi aprinsese o ţigară şi arătă cu ea spre hărţile zonei newyorkeze ce tapetau pereţii.

— În mare, începu el, scopul exerciţiului este să stabilim un fel de inventar al ajutoarelor pe care le poate oferi Armata I-a New York-ului în caz de catastrofă naturală,

[42] M. P. – Poliţia Militară (n. t.).

cum a fost viscolul de săptămână trecută, o pană generală de electricitate, Doamne, fereşte!, sau un ciclon.

Comandantul se ridică şi începu să arate cu o baghetă diferitele instalaţii ale Armatei I-a aflate în zonă.

— Să luăm, de pildă, baza aeriană de la McGuire, din New Jersey. E adevărat că poate oferi facilităţi de evacuare pe calea aerului, dar nu asta va ajuta la curăţatul zăpezii de pe străzi, nu?

Ofiţerul râse pe înfundate, satisfăcut se pare de scena pe care o juca, după care îşi continuă foarte serios expozeul pentru încă mai bine de o jumătate de oră, timp considerat de cei de la F.B.I. a fi suficient pentru a potoli curiozitatea celei mai înrăite ziariste, croite să afle cum se poate curăţi New York-ul de zăpadă.

— Aveţi să-mi puneţi întrebări asupra unor aspecte mai deosebite? întrebă el în concluzie.

— Da, zise Grace, aş vrea să discut cu câţiva dintre militarii participanţi la exerciţiu.

— Mda!... e puţin mai greu pentru moment. Toate echipele sunt în plină activitate şi, întrucât durata intervenţiei contează mult în calculele noastre, ar fi inoportun să-i deranjăm. Ar însemna-să introducem date false în rezultatele noastre. Dar vă pot ajuta astfel: dacă doriţi, reveniţi mâine seară la terminarea exerciţiului şi veţi putea sta de vorbă cu câţi doriţi, asta v-o garantez eu!

— În exclusivitate?

Perfect, îşi zicea Grace. Mulţumi ofiţerului şi-şi închise caietul de note. McAndrews o însoţi până la poarta cazărmii. Cum treceau de-a lungul imensului hol, unde venea din când în când să-şi vadă fiul jucând tenis, ziarista fu intrigată de ceva. În locul camioanelor verde-oliv aparţinând gărzii naţionale, care rugineau de obicei în curtea cazărmii, fu surprinsă să vadă o mulţime de furgonete vopsite în culorile agenţiilor Hertz şi Avis.

— Ce caută aici furgonetele astea închiriate? Participă şi ele la exerciţiul vostru?

— La o adică… ezită comandantul, prins pe picior greşit, da, ne servesc să transportăm diferite materiale. Un, fel de sprijin logistic, dacă vreţi.

— Armata nu dispune de mijloace suficiente de transport? întrebă Grace în culmea uimirii.

McAndrews trebui să-şi scoată batista, prefăcându-se că-şi şterge nasul, pentru a câştiga timp să găsească o explicaţie plauzibilă.

— Bineînţeles că are, doamnă. Dar din cauza mărimii lor, camioanele militare sunt foarte dificil de manevrat pe străzile întortocheate ale unui oraş. Ar risca să provoace serioase ambuteiaje. Iată de ce preferăm să utilizăm acest tip de vehicule, mai uşor de manevrat. Ca să nu deranjăm populaţia.

Fedul deghizat în ofiţer era încântat de găselniţa sa. În clipa în care se pregăteau să se despartă, Grace îşi aminti de faimoasa promisiune făcută cu o zi înainte tânărului ofiţer din M.P. din paza cazărmii.

— Da, văd! zise Grace ironică. Armata nu se dă în lături de la nici o cheltuială! Comandante, credeţi că l-aş putea întâlni pe locotenentul Daly? A fost foarte amabil faţă de fiul meu ieri seara şi aş vrea să-i mulţumesc.

*

Preşedintele simţea cu plăcere binefacerile regeneratoare ale masajului glacial. Ce binecuvântare era acest duş cu jet super puternic! La Casa Albă i se spunea „deşteptătorul lui Lyndon”. Pentru că preşedintele Lyndon Johnson ceruse să fie instalat. Actualul şef al Executivului se întorsese în apartamentul său în jurul orei patru şi jumătate dimineaţa, pentru a mai prinde câteva ore de somn. Dar, ca şi primarul New York-ului, nu putuse lipi geană de geană, căutând până la obsesie o soluţie miracol. Idi Amin Dada, Khomeini, astăzi Gaddafi!… întregul edificiu fragil al planetei era pe cale să se dezintegreze datorită toanelor acestor fanatici beţi de ură! Dar, în fond,

nu cumva noi suntem responsabili de ascensiunea unor monştri, îşi zicea el, noi ţările industrializate, cu lăcomia noastră nepotolită de petrol?

Un chelner aduse în cameră măsuţa cu rotile pe care se afla micul său dejun obişnuit: un pahar cu suc de portocale, cafea, două ouă fierte şi pâine prăjită. Bău cu poftă sucul, îşi turnă o ceaşcă de cafea, dar nu se atinse de restul. Nu-i ardea de mâncare în dimineaţa aceea. Ca în fiecare dimineaţă, deschise cele trei televizoare aliniate la picioarele patului, pentru a arunca o privire spre actualităţile de dimineaţă prezentate de cele trei mari reţele naţionale. Chipul i se însenină la vederea soţiei sale, care se adresa unei adunări de tineri handicapaţi din Illinois. Din grija de a păstra aparenţele unei situaţii normale, o rugase să participe la această manifestare, prevăzută cu multă vreme în urmă. Înviorat de imaginile acelea emoţionante şi de constatarea că nu transpirase nimic din tragedia în curs de desfăşurare, se îndreptă cu un pas hotărât spre sala de conferinţe.

Membrii comitetului de criză erau cu toţii acolo, într-o stare vrednică de plâns. Rând pe rând încercaseră să fure câteva minute de somn în fotoliile incomode, dar cea mai mare parte se mai ţineau pe picioare cu ajutorul fortifiantelor. Numai Jack Eastman, proaspăt ras, făcea figură aparte.

Imediat ce preşedintele se aşează în fotoliul rezervat în jurul mesei de conferinţe, consilierul său pentru problemele internaţionale îi prezentă singura informaţie importantă sosită în absenţa sa: un mesaj de la Kremlin. La ordinul Moscovei, ambasadorul sovietic la Tripoli fusese la Gaddafi să-l roage să întârzie ora ultimatumului dat americanilor şi să-şi reia negocierile cu Washingtonul. Libianul fusese de negăsit. După părerea diplomatului sovietic, acesta era gata să moară şi să-şi vadă şi ţara distrusă dacă cererile sale nu erau satisfăcute! Cum şi cei câţiva fideli care-l înconjurau păreau la fel de decişi, nu exista nici un motiv de a spera într-o lovitură de stat care ar putea modifica situaţia.

După relatarea celor de mai sus, Eastman îi prezentă şefului statului pe cei trei nou veniţi în sala de conferinţe: generalii de aviaţie, infanterie şi infanterie marină, responsabili cu proiectul de expulzare a colonilor israelieni implantaţi în Cisiordania.

— Domnule preşedinte, va trebui să luăm urgent câteva decizii, spuse amiralul Fuller, preşedintele Comitetului Şefilor de Stat Major. Prima priveşte Divizia 82 trupe aeropurtate Şoimii urlători ca şi Brigada a 2-a blindate. Primele aparate sunt la mijlocul drumului. Le lăsăm să continue?

Cea de a 82-a divizie aeropurtată staţionată la Fort Bragg în Carolina de Nord, şi Brigada a 2-a blindată de la Camp Hood, în Texas, fuseseră puse în stare de alarmă în cursul nopţii. Preşedintele ştia că cele două mari unităţi aparţineau forţei de intervenţie rapidă, pe care o înfiinţase în 1979 pentru a răspunde imperativelor politicii externe americane. O sută zece mii de soldaţi de elită, special antrenaţi şi superechipaţi, puteau fi trimişi fără întârziere spre orice punct cald de pe glob. În 1979 acestea fuseseră puse de două ori în alertă, în cel mai deplin secret, pentru a interveni în Golful Persic. Prima oară în Arabia Saudită, după o ameninţare de complot împotriva regimului de la Riad, a doua oară, pentru a lua sub control instalaţiile, petroliere iraniene de la Abadan în timpul crizei determinate de luarea ostatecilor de la ambasada americană din Teheran.

Astăzi, aceste trupe de elită fuseseră îmbarcate cu materialul lor sofisticat într-o armată de avioane C-5 galaxy. Avioanele zburau spre Germania, împărţite în douăsprezece flotile, cea din frunte fiind deja departe, deasupra Oceanului Atlantic.

Înainte ca preşedintele să aibă timp să răspundă la întrebarea amiralului, Michael York, şeful diplomaţiei americane, întors în cursul nopţii din America Latină, interveni:

— Am primit autorizaţia cancelarului Schmidt. Putem utiliza bazele noastre din Germania ca puncte de escală.

— A doua divizie priveşte debarcarea infanteriei marine aparţinând Flotei a VI-a, continuă amiralul Fuller. Generale, aveţi cuvântul.

Generalul comandant al trupelor de infanterie marină apăsă pe un buton, care comanda apariţia unui ecran încastrat în zid. O imagine, transmisă de la Pentagon, înfăţişa pe ecran partea orientală a Mediteranei şi poziţia forţelor amfibii aparţinând Flotei a VI-a: două portelicoptere şi patru nave de asalt. Aceste bastimente se găseau la douăzeci de mile nautice de coasta libaneză, la nord de Beirut.

— Avem trei posibilităţi, domnule preşedinte. Prima este să ne debarcăm trupele aici, în regiunea Tyr, în sudul Libanului, sau mai la nord, la Golful Juniyah, care e în mâinile falangelor creştine. A doua e să-î debarcăm aici, lângă Lattakia, în Siria, adică şi mai la nord. A treia e să-i transportăm direct cu elicopterele până în Iordania, unde ar fi, evident, în imediata apropiere a obiectivelor ce le sunt destinate. Dar pentru asta va trebui să avem acordul regelui Hussein.

Secretarul de stat interveni:

— Ambasadorul nostru la Amman tocmai s-a întors de la o întâlnire cu suveranul iordanian. Acesta a acceptat să ne regrupăm forţele pe aeroporturile ţării sale, asigurându-ne de totala sa discreţie.

— Şi unităţile forţei rapide de intervenţie? întrebă preşedintele, ce destinaţie le-aţi prevăzut?

— Singurul loc convenabil ar fi Damascul, răspunse amiralul Fuller. Vom găsi acolo absolut toate facilităţile aeroportuare pentru a descărca materialul lor greu.

— S-a luat legătura cu Assad?

— Nu, domnule preşedinte, răspunse secretarul de stat. Am considerat că ar fi mai bine să aşteptăm aprobarea dumneavoastră. Relaţiile noastre cu preşedintele sirian nu sunt atât de bune ca acelea pe care le avem cu regele Hussein.

Şeful Executivului îşi acordă câteva momente pentru a recapitula în minte toate elementele problemei, înainte de a face cunoscute deciziile sale.

— Perfect, domnilor. Unităţile de intervenţie rapidă să-şi continue drumul spre Germania. Să fie pregătite să decoleze imediat spre Orientul Apropiat. Preveniţi-l pe ambasadorul nostru de la Damasc şi spuneţi-i ce aşteptăm noi de la preşedintele Assad. Dar recomandaţi-i să nu ia legătura cu el înainte de a primi noi instrucţiuni.

Se întoarse spre generalul comandant al trupelor de marină.

— Dumneavoastră va trebui să prevedeţi pentru început că veţi debarca la Juniyah. Trupele voastre vor fi primite probabil cu mai multă căldură decât în regiunea Tyr, unde artileria israeliană s-ar putea să nu se arate prea ospitalieră. Cînd îl vom fi prevenit pe Assad, le vom heliopurta pe deasupra Siriei până în Iordania. Dar, pentru moment, toată lumea rămâne la bordul navelor. Nici o debarcare fără ordinul meu formal.

Preşedintele reflectă câteva momente, apoi se adresă secretarului de stat:

— Michael, pregătiţi un mesaj pentru Kremlin, explicându-le intervenţia noastră şi motivele sale. Faceţi în aşa fel ca aceste informaţii să fie aduse la cunoştinţa lui Gaddafi. Adresaţi un mesaj analog însărcinatului nostru cu afaceri la Tripoli. Pentru nimic în lume nu trebuie să riscăm ca Gaddafi să se înşele asupra intenţiilor noastre şi să decidă imediat să acţioneze. Şi profitaţi de ocazie pentru a-i face pe sovietici să înţeleagă cât le-am fi de recunoscători dacă ar face toate presiunile posibile asupra lui Gaddafi să-şi prelungească cu câteva ore termenul ultimatumului său.

— Şi cu evreii ce facem? se nelinişti secretarul de stat. N-ar trebui să-i avertizăm şi pe ei? Dacă-şi dau seama că nu avem de gând să glumim, poate că vor sfârşi prin a-şi expulza ei înşişi propriile colonii.

— Domnule preşedinte, dacă avem de gând să angajăm o demonstraţie de forţă împotriva Israelului, protestez

energic împotriva ideii de a le dezvălui intenţiile noastre cu câteva ore înainte! se grăbi să replice Fuller.

În tăcerea care urmă, toţi urmăreau reacţia preşedintelui.

— Nu vă faceţi iluzii, amirale. Nu avem nevoie să-i anunţăm noi pe evrei de operaţiile pe care le pregătim, le vor descoperi şi singuri!

*

O adevărata muncă de ceasornicar! se extazia Angelo Rocchia privindu-i pe specialiştii laboratorului criminalistic al F.B.I. cum demontează până la ultimul şurub furgoneta Volkswagen care servise la transportul bombei, de la Dionysos la destinaţia finală. Pe cimentul unuia dintre garajele agenţiei Hertz, aflat pe Bulevardul 4 din Brooklyn, se întindeau sute de piese. Fiecare din cele treizeci şi şapte de defecte ale caroseriei – zgârieturi, lovituri, înfundări – unele abia vizibile, fuseseră încercuite cu roşu. Cea mai mică ciupitură a vopselei era examinată cu un echipament de analiză spectografică trimis cu avionul de la Washington.

O echipă de federali stabilise cu minuţiozitate istoricul vehiculului. Plecând de la contractele de închiriere, căutaseră pe toţi utilizatorii din ultimele două săptămâni şi reconstituiseră împreună cu ei toate deplasările camionetei. Convocaseră şi tânăra pereche care-o închiriase după palestinian, pentru a vedea dacă nu găsiseră nimic în interior – pachet de chibrituri, şerveţele de hârtie ale vreunui restaurant, hartă rutieră – care le-ar fi putut oferi eventuale indicii asupra locului unde s-ar fi dus teroriştii în ziua precedentă.

Banda de rulare a pneurilor fusese analizată la microscop, pentru a decela toate particulele ce le-ar fi putut dezvălui natura solului pe care rulase... sau staţionase. Covorul de cauciuc din dreptul pedalelor fusese şi el cercetat cu cea mai mare atenţie pentru a descoperi

pulberi sau părţi din tălpile pantofilor lui Dajani, care ar fi putut orienta geografic ancheta. Nimic nu fusese neglijat. După ce aflaseră că în vinerea cu pricina pe Podul Brooklyn fuseseră executate lucrări de vopsire, federalii examinaseră cu lupa caroseria maşinii: o singură urmă din acea vopsea ar fi fost dovada că bomba e ascunsă în Manhattan.

Minunat! Angelo era cuprins de admiraţie în faţa unei astfel de rigori, de minuţie şi precizie. Numai că, vai! toată această gigantică analiză nu servise la absolut nimic. Îşi petrecuse o oră în birourile agenţiei Hertz, purecând datele anchetei. Ştia că cei doi Dajani – Whalid şi Kamal – se prezentaseră la agenţie vineri dimineaţa în jurul orei 10.30. Angajatul firmei îşi amintea că ceruseră o camionetă pentru „a muta câteva mobile”. Această precizare indica faptul că ştiau bine regulile care domneau în domeniul închirierii vehiculelor de transport. Într-adevăr, pentru a folosi camionete în scopul ridicării mărfurilor din port, permisul de conducere nu le-ar fi fost suficient, la agenţie trebuind să prezinte şi o licenţă comercială de transport. Funcţionarul îşi amintea şi de faptul că fusese întrebat ce greutate maximă poate transporta autovehiculul propus de el. Păruseră satisfăcuţi când le spusese că e vorba de trei tone.

După ora ştampilată pe contractul de locaţie, luaseră în primire maşina la 10.47. Kamal o restituise singur în aceeaşi seară, la orele 18.15. După închiderea biroului, paznicul de noapte pusese şaizeci şi unu de litri de benzină în rezervor. Pentru cei patru sute zece kilometri marcaţi pe aparat, însemna o medie de 15 litri la suta de kilometri, ceea ce, în condiţii de iarnă şi de trafic intens, era normal. Singura informaţie precisă, în afară de acestea pe care le deţineau anchetatorii, era ora 11.42 – marcată de paznicul docurilor pe factura de ridicare a mărfii. Asta era aproape tot ceea ce ştiau. O altă echipă îşi petrecuse noaptea verificând, pe calculatorul Biroului de contravenţii, infracţiunile de staţionare în locuri interzise comise în ziua de vineri. Dar nu obţinuseră nimic.

Angelo ieşise în curtea garajului. Se plimba gânditor pe cimentul crăpat încercând să stoarcă totul din slabele informaţii de câre dispunea.

— Hei! ce dracu căutaţi de atâtea ore pe aici? Un asasin fioros?

Angelo îl recunoscu pe paznicul căruia îi restituise Kamal Dajani furgoneta. Îi puse prieteneşte mâna pe umăr.

— Amice, ai ghicit, de un asasin e vorba, şi tu poţi să ne ajuţi să salvăm pe următoarele sale victime. Nu vrei să încercăm să recapitulăm din nou cele ce s-au petrecut vineri seara?

— Vă arde de glume, nu? – iritarea paznicului era evidentă – am spus tot ce ştiam amicilor tăi de jos. Vineri garajul ăsta era un căcat de patinoar! Hai, că am pierdut o groază de timp cu poveştile voastre! Salut!

Angelo îşi reluă liniştita sa plimbare. Brusc se opri. „Un căcat de patinoar”, zisese paznicul. Un căcat de patinoar?... De ce nu, în definitiv?... Era bine ştiut: după ce ninge, numărul accidentelor creşte exponenţial. Or, arabii nu prea văd zăpada la faţa, aşa că... Un căcat de patinoar... Trebuie să verific imediat. Nu se ştie niciodată.

*

Grace Knowland surâdea tânărului locotenent intimidat, aflat în faţa ei. Cum s-au mai schimbat lucrurile, îşi zicea ea. Aproape i-aş putea fi mamă şi uite cu ce priviri galeşe mă priveşte! Erau aşezaţi la o masă într-un drugstore de pe Madison Avenue, în faţa unor ceşti de cafea, şi a unor farfurii cu prăjituri.

— Ştiţi, îi zise tânărul ofiţer, în realitate nu fac parte din Military Police, Aparţin corpului de infanterie. La New York sunt într-o misiune temporară.

— Aţi avut o şansă nemaipomenită! E încântător să te trezeşti pe neaşteptate la New York!

— Nu pe cât aţi putea crede! Închipuiţi-vă că ne-au trimis aici pe nepusă masă şi că nu au pregătit nimic pentru a ne adăposti. Dormim pe podele, în saci de dormit, iar ca mâncare ne dau faimoasele raţii K de război, şi alea reci!

— Aşa? se miră Grace. Vreţi să spuneţi că armata îşi permite luxul de a închiria un morman de maşini şi nu are bani să vă dea o masă caldă?

— Dar nu armata a închiriat aceste camioane!

— Cum adică, nu armata?

— Nu, civilii au organizat exerciţiul în curs şi ei sunt cei care le folosesc.

— Să cureţe zăpada?

— Nu ştiu! Cred că le-au înţesat cu aparate şi acum ies cu ele pe străzi şi se plimbă ore întregi. Or fi măsurând ceva? Poate poluarea, dar habar n-am!

Grace îşi goli ceaşca, cu un aer nedumerit. Plăti ea consumaţia.

— Oh! la dracu' zise ea, căutându-şi portofelul. Uite că mi-am uitat carnetul de note în biroul comandantului. Puteţi să mă conduceţi la el?

Zece minute mai târziu, ieşea din cazarmă. Strânse cu căldură mâna tânărului ofiţer şi opri primul taxi care hoinărea prin Park Avenue.

Intrând în maşină, îşi scoase carnetul şi notă grăbită un număr. Pentru obţinerea acestei informaţii dorise să se întoarcă în cazarmă. Era vorba de numărul de înmatriculare al uneia din furgonetele Avis care erau parcate în curte.

*

— Aveţi idee câte camioane Hertz circulă într-o zi obişnuită prin New York?

Angelo Rocchia pusese această întrebare funcţionarului cu faţa plină de coşuri, care conducea agenţia de pe

Bulevardul 4. Acesta scoase un uşor fluierat mirat şi se lăsă în fotoliu, încercând să-şi facă socotelile.

— Noi, aici, avem o medie de patruzeci de închirieri pe zi, şi mai avem două agenţii în Brooklyn. Adăugaţi-le pe cele din Manhattan, din Bronx şi din Queens. Ar putea fi între patru şi cinci sute de hodoroage pe zi. Poate chiar mai multe, într-o zi mai aglomerată. De ce vă interesează?

— Aa! aşa! Mă întrebam şi eu...

Prin fereastra micului birou supraaglomerat, Angelo urmărea baletul agenţilor federali de la laboratorul criminalistic în garajul vecin. Tipii făceau realmente tot ceea ce puteau pentru a scoate ceva din ruginitura aia, dar nu puteau spera la prea multe lucruri. Măcar de-ar avea timp, cât mai mult timp. Dar, de fapt, nimeni nu se sinchisise să ne dea un termen pentru găsirea blestematului ăla de butoi! Şi, de altminteri, sunt o grămadă de lucruri care ni se ascund în afacerea asta. Începând cu acel raport de expertiză a furgonetei pe care federalii l-au făcut să dispară cât ai zice peşte, în clipa când au văzut că am de gând să-mi vâr nasul prin el. „Secret”mi-a zis gură-bogată ăla de *fed* care conduce echipa. Ce dracu’ poate fi aşa de secret în raportul ăla încât cei care au sarcina să-l găsească nu-l pot citi?

Furios, Angelo mai scoase câteva alune din nedespărţita sa pungă şi începu să le ronţăie ostentativ. Se gândea la povestea cu patinoarul şi la concluzia ce se desprindea din ea. Era cumva trasă de păr acea deducţie, au ba? Deci arab plus zăpadă egal accident. Nu cumva sunt pe cale să caut pere-n plop? Sau e ceva în această direcţie? Privi la federalii care munceau din greu, ca nişte furnicuţe, în jurul furgonetei. În loc să salivez ca un imbecil aşteptând să termine, aş putea da câteva telefoane! Cu un aer plictisit, ceru o carte de telefon şi formă un prim număr.

— Alo, comisariatul numărul 1? Daţi-mi pe inspectorul însărcinat cu jurnalul de operaţii.

Jurnalul de operaţii era un registru în care fiecare dintre cele treizeci şi două de comisariate de poliţie din New York consemna succesiunea delictelor cotidiene, de la

păruiala încasată de o biată nevastă de la bărbăţelul ei beat până la crime.

— Spuneţi-mi, inspectore, îi ceru el după ce-şi declinase numele şi funcţia, aţi avut vreun „61” vinerea trecută?

În jargonul poliţiei newyorkeze, un „61” este un accident de circulaţie cu autor necunoscut.

*

Grace Knowland împinse masiva uşă de la intrarea în imobilul ziarului New York Times şi-l salută, făcându-i cu ochiul, pe paznicul înarmat care păzea intrarea în ascensoare. Holul de la intrare în clădirea celui mai influent ziar din lume impune o atmosferă de respect, de disciplină. Într-o nişă trona chipul sever al lui Adolph Ochs, fondatorul ziarului, părând să reamintească tuturor celor care intrau acolo că simţul datoriei era primul din principiile pe care-şi fondase extraordinara sa întreprindere.

Fofilându-se prin labirintul uriaşei săli a redactorilor, Grace se instală în micul ei refugiu vitrat. Prima sa grijă fu să sune, direcţia newyorkeză a societăţii de închiriat maşini Avis. Obţinu repede informaţiile de care avea nevoie: furgoneta, căreia îi notase numărul în cazarmă, aparţinea sucursalei din New Brunswick, un oraş din statul vecin, New Jersey. Îi rămânea să stabilească identitatea celui care o închiriase. Ştiind că societatea Avis nu comunica astfel de informaţii unui corespondent necunoscut, recursese la o stratagemă pe care, fără cea mai mică îndoială, austerul fondator al ziarului la care lucra ar fi dezaprobat-o vehement.

— Sergent Lupy Harris, de la biroul central al poliţiei rutiere a statului New York, la telefon, spuse ea funcţionarei de la agenţia Avis din New Brunswick. Unul dintre punctele noastre de control radar a constatat excesul de viteză al unei furgonete înmatriculate *NJ 48749*, aparţinând agenţiei dumneavoastră. Vă reamintesc

obligaţia de a ne comunica identitatea şi adresa persoanei în numele căreia a fost stabilit contractul de închiriere.

— Asta va dura ceva, se scuză funcţionara. Vă sun eu?

— Inutil, domnişoară. Aştept!

Câteva minute mai târziu obţinea informaţiile cerute:

— Luându-ne după permisul de conducere, e vorba de John McClintock, locuind la adresa 104 Clear View. Avenue, la Las Vegas. Permis emis în Nevada, numărul 432701, la 4 mai 1979. Valabil până la 3 mai 1983.

Grace îşi notă datele în carneţel. De ce dracu' şi-au căutat un expert în curăţatul zăpezii taman în mijlocul deşertului? se minuna ea.

— A lăsat un număr de telefon?

— Da. Prefix 202 şi numărul 293.30.00.

Ziarista îi mulţumi şi formă imediat numărul obţinut de la sucursala Avis.

— Baza aeriană McGuire, îi răspunse cineva.

Aha, e un militar, înţelese Grace. Ceru să vorbească cu John McClintock.

— Puteţi să-mi spuneţi la ce serviciu lucrează?

— Nu. Mi-a lăsat numai acest număr de telefon şi m-a rugat să-l sun.

— Vă dau serviciul de informaţii.

La baza McGuire nu exista nici urmă de John McClintock, aşa încât ziarista închise telefonul, complet încurcată. Frumosul său vis de a denunţa un nou jaf în fondurile publice se risipise. Aruncă o nouă privire ceasului. Era trecut de ora zece la New York, asta însemna cam ora opt la Las Vegas. Încă un telefon, un ultim telefon, şi-o las baltă.

De la serviciul de informaţii al companiei de telefoane din Nevada obţinu numărul de telefon al unui John McClintock, care corespundea adresei de pe permisul de conducere. Sună îndelung. Tocmai se pregătea să închidă, când îi răspunse o voce de femeie. Ceru din nou să vorbească domnului John McClintock.

— Îmi pare rău, nu-i aici, pot să vă ajut cu ceva?

— Ştiţi unde aş putea să-l găsesc?

— Cine-l caută? Eu sunt soţia lui.

— Scuzaţi-mă că vă deranjez, doamnă, la telefon e First National City Bank din New York. Am primit un ordin de plată pe numele soţului dumneavoastră şi am nevoie de instrucţiuni din partea dânsului. Mi-aţi putea spune unde îl pot găsi?

— Din nefericire, nu. A plecat într-o călătorie pentru mai multe zile.

— Cînd se va întoarce?

— Să fiu cinstită, nu ştiu.

— Nu există un loc unde să-i pot lăsa un mesaj?

După un moment de ezitare, doamna McClintock îi explică:

— Îmi pare rău, dar nu vă pot spune unde e soţul meu. Este în misiune în slujba guvernului. Ar fi mai bine să sunaţi la biroul său din Federal Building, la Las Vegas.

Ca de fiecare dată când instinctul său de reporter o făcea să miroasă o afacere grasă, Grace fu cuprinsă de un val de căldură... Comandantul McAndrews îi spusese că furgonetele sunt închiriate de armată, locotenentul Daly îi spusese că nu. Unul din cei doi se înşela – sau minţea. Sună la Federal Building din Las Vegas.

— Serviciul de protecţie, Tom Reily la telefon, răspunse cineva din biroul lui McClintock.

Protecţie? împotriva cui, sau a ce? se minună Grace.

— Cu domnul McClintock, vă rog.

— Domnul McClintock lipseşte pentru câteva zile.

Ziarista adoptă un ton complice în speranţa că interlocutorul său o va considera o veche cunoştinţă a lui McClintock.

— Aha! Şi de data asta ce protejează?

— Cine-i la telefon?

Vocea era seacă, distrată. Ziarista reîncepu mica ei comedie cu viramentul bancar.

— Aţi putea fi amabilă să-mi spuneţi unde l-aş putea găsi?

— Este imposibil să-l găsiţi până la terminarea misiunii. Obiectivul său e confidenţial.

Grace era stupefiată. Ce drac de motive putea avea guvernul american să ţină secret un exerciţiu de curăţare a zăpezii pe străzile New York-ului? Brusc, avu o revelaţie: camioanele alea nu aveau nimic cu zăpada! Dar dacă nu, ce căutau acolo?

Se gândea la răspunsul lui Angelo de la miezul nopţii: „O zi clasică de anchetă în căutarea acului în carul cu fân.” Dar apropo, ce, Doamne, iartă-mă, făcea la miezul nopţii la birou? Şi primarul? De ce se întoarse de la Washington cu un avion prezidenţial? Cam multe ciudăţenii!

Sună la biroul lui Angelo, dar ca şi în timpul întregii dimineţi nu-i răspunse nimeni. Căută în anuarul secret al poliţiei newyorkeze şi formase febril numerele directe ale unei duzini de inspectori. Nu-i răspunse nici unul.

Două minute mai târziu, Grace Knowland dădu buzna în biroul redactorului său şef.

— Myron, îi strecură ea, trebuie să-ţi vorbesc de urgenţă. Cred că am dat peste o afacere grasă, foarte, foarte grasă.

*

O întrebare îl obseda din ce în ce mai mult pe primarul New York-ului, de la întoarcerea sa în P.C.-ul, subteran din Foley Square. Şi dacă bufonul ăla de Oglethorpe se înşela, agitând spectrul panicii pentru a evita o evacuare de urgenţă a New York-ului? Nu ne demonstrează experienţa că, din contră, oamenii au cel mai adesea tendinţa să se comporte mai bine în cazul unei tragedii deosebite decât în cazul unui incident banal? Şi în acest caz nu avea absoluta datorie morală să le spună concetăţenilor săi să plece? Imediat! În cea mai mare viteză! Atâta vreme cât mai pot! Oricum! Ducă-se dracului orice alte consideraţii! Mai bine să salveze câteva sute de mii, decât să-i condamne pe toţi la moarte!

Rapoartele pesimiste din ultimele ore îi întăriseră primarului convingerea. După euforia ce urmase

identificării palestinienilor şi mobilizării tuturor forţelor de poliţie, la mai puţin de patru ore de expirarea ultimatumului, în P.C. domnea o atmosferă apăsătoare.

Ca să-şi lanseze strigătul său de alarmă, Abe Stern dispunea de un instrument unic în Statele Unite, „Linia 1000”. Era vorba de o legătură radio şi televiziune directă între biroul său de la primărie sau din reşedinţa de la Gracie Mansion şi controlul general al staţiei locale de radio şi de televiziune W.N.Y.C. La ordinul primarului, tehnicianul de serviciu la W.N.Y.C. chema cele trei staţii principale ale oraşului: W.N.B.C., W.C.B.S. şi W.A.B.C. Toate trei declanşau, la rândul lor, un sistem de alarmă care răsuna în toate staţiile newyorkeze. La acest semnal, toate staţiile aveau obligaţia expresă să-şi întrerupă instantaneu emisiunile şi să-şi roage ascultătorii sau telespectatorii să rămână lângă aparate în vederea transmiterii unui mesaj urgent. În mai puţin de, două minute după activarea Liniei 1000, primarul New York-ului putea fi văzut pe ecranele televizoarelor şi ascultat pe frecvenţele a peste o sută de staţii de radio şi televiziune în acelaşi timp. Nici preşedintele Statelor Unite nu s-ar fi putut adresa atât de rapid compatrioţilor săi.

Abe Stern ezita încă să ia această decizie, când, dintr-un difuzor din sala de conferinţe a P.C.-ului subteran, se auzi vocea preşedintelui. Cu o seară în urmă se stabilise o linie telefonică directă între P.C. şi sala de conferinţe de la Casa Albă. Stern se,cutremură la auzul vocii înspăimântate a şefului statului implorând veşti liniştitoare în privinţa acţiunii de detectare a bombei. Acum singura sa speranţă suntem noi, cei de aici, îşi zicea primarul cu amărăciune. Optimismul său de aseară: „încredere, Abe, îl vom convinge pe Gaddafi să nu-şi pună în aplicare funesta ameninţare” făcuse loc celor mai negre presimţiri. Preşedintele îl anunţă că încercase de trei ori fără succes să restabilească legătura cu Gaddafi. Acesta rămânea de nezdruncinat în hotărârea sa de a nu discuta.

Le spuse de intervenţia militară prevăzută pentru a expulza colonii evrei din Cisiordania. Stern păli. Nu era un

sionist militant, dar perspectiva unui masacru între compatrioţii săi şi evrei, din cauza complotului fanaticului ăla de libian, îl îngrozea. De altminteri, nici un preţ nu era prea mare pentru a-şi salva oraşul!

Spre stupefacţia sa îl văzu pe Al Feldman, taciturnul şef al Inspectorilor, repezindu-se la microfonul liniei directe cu Casa Albă. Vocea îi era gâtuită de emoţie.

— Domnule preşedinte, nu avem nici o şansă să găsim bomba în răstimpul dat. Dacă vom avea o zi în plus, vom reuşi! Pentru numele Bunului Dumnezeu, domnule preşedinte, obţineţi-ne ziua asta în plus!

*

Numai în ziua de vineri 11 decembrie, jurnalele de operaţii ale celor treizeci şi două de comisariate din New York înregistraseră cincisprezece accidente de circulaţie cu autor necunoscut. Aşa cum bănuise Angelo Rocchia, cifra era cu mult superioară mediei obişnuite şi se datora zăpezii şi viscolului, care făcuseră din şosele patinoare.

Un singur accident se soldase cu un rănit grav şi, ca urmare, făcea obiectul unei anchete aprofundate. Celelalte purtau în registru aceeaşi menţiune. Afacerea încredinţată inspectorului Aupanier[43]. Pentru profani, inspectorul cu pricina putea părea cel mai ocupat poliţist din New York. De fapt, nu exista. Numele său exprima sentimentele poliţiei referitoare la accidentele minore cu autor necunoscut: o grămadă de hârţoage inutile! Cea mai mare parte a plângerilor veneau din partea şoferilor care conduceau maşinile diverselor societăţi, obligaţi să semnaleze şi cea mai mică zgârietură dacă vroiau să pupe banii de la asigurări, sau din partea celor cu meserii independente, care vroiau să-şi justifice cheltuielile de reparaţii în declaraţiile de impozitare. Altădată poliţiştii aruncau direct la coş acest gen de plângeri, deşi se munciseră să le dactilografieze în formă legală în faţa

[43] Joc de cuvinte – AU PANIER: la coş (n, t.).

victimei. Şi o făceau grijulii să nu-şi strice statisticile cu încălcări ale legii nepedepsite! F.B.I.-ul descoperise această practică şi-i pusese energic capăt. Acum, toate accidentele cu autor necunoscut primeau un număr şi erau înregistrate în jurnalele de operaţii ale comisarilor. Aceste declaraţii primite cu pioşenie sfârşeau în acelaşi fel: erau uitate conform procedurii regulamentare.

În ciuda urgenţei extreme a afacerii, Angelo nu se grăbea. După ce telefonă la nouă comisariate şi inventarie şase din cele cincisprezece accidente semnalate, acum vorbea cu cei de la comisariatul 10, situat în Manhattan.

— Am o singură plângere scrisă pentru ziua de vineri, îi spuse poliţistul de serviciu. Un reprezentant al firmei Colgate care şi-a găsit o aripă a maşinii şifonată.

— Perfect. Cum sună declaraţia lui?

— Reclamantul declară că vineri, 11 decembrie, automobilul său marca Pontiac, purtând un număr de înmatriculare al statului New York, N.Y.349271, se găsea parcat, între orele 13 şi 14, în dreptul numărului 537, pe Strada 29 Vest. Cînd a venit să-şi ia maşina, a constatat că aripa stânga-faţă era lovită. Un necunoscut îi lăsase un bilet sub ştergătorul de parbriz: „V-a lovit un camion galben care a fugit”. Declaraţia primită la 11 decembrie de ofiţerul de poliţie Natal. Afacere încredinţată inspectorului Aupanier, în aşteptarea unor informaţii susceptibile să-i permită o rezolvare.

Angelo nu se putu abţine să nu izbucnească în râs în faţa unei atât de grăitoare dovezi de sfântă birocraţie.

— Şi zi, ce fel de informaţii aşteptaţi de fapt să-i „daţi urmare?” îl persiflă el.

Apoi se entuziasmă.

— Chiar zice acolo un camion galben?

— Eu aşa văd.

— Dă-mi numele şi adresa acestui reprezentant al firmei Colgate!

— ’tui pastele măsii de treabă! înjura Angelo Rocchia, punând la loc telefonul. Reprezentantul firmei Colgate, cel cu maşina şifonată, era în turneu prin Manhattan, mai

precis în West Side, şi nu se întorcea până seara. Dacă se grăbea să dea de el, telefonista îi sugerase să-l caute la Pascuale, o cafenea de pe Strada 35, unde toţi comis-voiajorii din cartier veneau zilnic, pe la orele zece, să bea o cafea cu gogoşi calde.

Patru sute de fierotenii sub culorile celor de la Hertz, calculă Angelo. Plus alte sute, gălbioare şi ele. Sunt mii zi de zi pe-străzile blestematului ăstuia de oraş! Şi eu am o singură dovadă, o bucată de hârtie unde scrie că o camionetă galbenă s-a pupat cu o rablă care staţiona! Trebuie să fii masochist să te arunci pe o astfel de pistă! Aruncă o privire spre armata de federali care trudeau examinând furgoneta piesă cu piesă. Alţi bani, altă distracţie! îşi zicea el, gândindu-se la cât de săraci erau ei.

Se ridică, cu un aer obosit, îşi puse pălăria şi se îndreptă spre garaj, recapitulând datele problemei. Dacă maşina reprezentantului de la Colgate a fost lovită în aripa stânga-faţă, atunci a fost lovită cu partea din dreapta a camionului galben. Se duse să examineze piesele din partea dreaptă a caroseriei cercetate de federali şi identifică paisprezece cercuri roşii numerotate, câte unul pentru fiecare punct de impact reperat. Consultă rapoartele de analiză spectografică ce corespundeau fiecărui număr. Din nefericire nu aduceau concluzii definitive! Permiseseră să se identifice urme provenind de la trei mărci diferite de vopsele, două utilizate de concernul General Motors, cea de-a treia utilizată de Ford. Or, modelele vopsite cu aceste vopsele corespundeau la mai mult de 55% din parcul obişnuit aflat în circulaţie! Iată ceva ce ne ajută ca o frecţie la un picior de lemn ricană Angelo.

— E ceva care vă interesează, inspectore? îl întrebă sec unul dintre federalii laboratorului.

— Nu, mulţumesc, îi zise Angelo. Mă uitam şi eu.

— În cazul acesta ar fi mai bine să aşteptaţi în biroul acela. E mai comod. Şi o să vă anunţăm noi când vom descoperi ceva ce v-ar putea interesa.

Hotărât lucru, sunt la fel de binevenit ca un Stup[44] la o partidă de prafuri, îşi zise Angelo. Neîncrederea agenţilor F.B.I. în toţi ceilalţi poliţişti îl scosese întotdeauna din pepeni. Îşi zări coechipierul, pe junele *fed* Jack Rand. Şi el părea că-l ţine la distanţă, ca pe un ciumat.

— Ia zi, iepuraş! îi şopti newyorkezul, ai putea să-mi faci un mic serviciu?

Îi puse mâna pe umăr şi-l conduse într-un colţ mai discret. Nu se punea problema să-i spună ce-i umbla prin minte. Rand era mult mai respectuos cu regulamentul. Ar fi sunat imediat la P.C., anunţându-i să trimită pe altcineva pe urmele reprezentantului lui Colgate. Or, asta nu o dorea cu nici un preţ Angelo. Îl privi pe Rand drept în ochi. Junele fed ar putea da totuşi dovadă de un dram de solidaritate!...

— M-ai putea acoperi pentru o oră sau două? – îi făcu cu ochiul – Trebuie să fac o vizită cuiva, pe aici pe aproape, o gagicuţă pe care n-am mai văzut-o cam de multişor. Numai cât să mă duc până la ea să-i zic un bună Ziua!

Rand se uita la el ca la un monstru.

— Angelo, tu eşti diliu? – era sincer indignat – nu poţi face asta! Tu nu-ţi dai seama cât e de urgent să găsim această...

Era gata-gata să scoată „porumbelul” şi să spună „bombă”, dar se stăpâni în ultima clipă.

— Această ce?... îl întrebă candid Angelo.

— Acest butoi... acest butoi cu gaz.

— Ia spune-mi tu, micuţule, ce e atât de secret în această poveste încât şi tu şi amicii tăi de colo – şi arătă spre garaj – munciţi ca apucaţii şi mârâiţi de câte ori se apropie cineva de voi? Căcatul ăla de butoi chiar conţine gaz?

— Bineînţeles.

Angelo îşi privi coechipierul cu o privire de entomolog. „Şi tu eşti un mincinos”, îşi zise el, scârbit. Rand insista.

---

[44] Stup – poliţist de la brigada stupefiante (n. t.).

— Să te retragi acum, e... căuta cel mai urât exemplu pe care-l ştia... e ca şi cum ai fi un soldat care dezertează în faţa inamicului!

Rocchia scoase un mormăit nepoliticos şi-l ciupi de ureche pe junele fed.

— Nu-ţi fă griji, iepuraş! O s-o întreb dacă n-are o prietenă!

*

Myron Pick, redactorul şef de la New York Times, se plimba nervos prin birou. Prin uşa deschisă se auzea zornăitul uriaşului stup care era sala redactorilor. Din clipa în care Grace Knowland îi împărtăşise bănuielile sale, îşi expediase toţi redactorii disponibili în comisariate, cu misiunea de a selecta toate informaţiile susceptibile de a dezvălui ceva anormal. De douăzeci de minute telefonau cu toţii anunţând aceeaşi veste: în afară de câţiva poliţişti care stau de pază, cele treizeci şi două de comisariate sunt practic goale. Unul dintre reporteri se dusese chiar şi la Cartierul general al F.B.I. din Federal Plaza. Nu fusese lăsat să intre, dar reuşise să afle de la băieţii care lucrau pe lifturi că sediul era invadat de cu seară de sute de agenţi sosiţi din provincie. Intrigat, coborâse să-şi vâre nasul prin garajul clădirii şi reperase şiruri întregi de maşini înmatriculate în statele învecinate. Era evident: F.B.I. avea una grasă în braţe.

Pick încerca să găsească motivele unei astfel de mobilizări cvasi-generale, când unul dintre tinerii săi reporteri dădu buzna în biroul său. Jubila, mândru ea un ogar care pune laba pe primul lui iepure.

— Iată pricina balamucului, zise el gâfâind şi-i aruncă pe birou fotografiile celor trei Dajani: Palestinieni, măcelari de oameni! Toată poliţia oraşului e pe urmele lor!

Pick examină fotografiile una după alta.

— Şi pe cine zici că au ucis?

— Doi motociclişti ai poliţiei din Chicago!

— Din Chicago?

Pick încruntă sprâncenele. De când poliţia din New York dovedeşte atâta compasiune faţă de sora ei mai mică de pe lacul Michigan?

— Fugi şi caut-o pe Grace Knowland! ordonă el, ridicând receptorul telefonului.

Cum sosi Grace, îi şi arătă cele trei fotografii.

— Iată şi acul tău în carul cu fân. Trei palestinieni care ar fi ucis doi poliţişti din Chicago acum cincisprezece zile. Curios e că nimeni n-a ucis vreun poliţist la Chicago de mai bine de trei luni! Am verificat vorbind cu şeful subredacţiei noastre.

Chipul lui Pick era foarte sever.

— Vreau să ştiu adevărul!

Ridică din nou receptorul şi-o sună pe Patricia McKnight, ofiţer de presă al prefectului de poliţie. Aceasta veni imediat la telefon. Înalţii funcţionari ai administraţiei newyorkeze nu aveau obiceiul să-l facă să aştepte pe redactorul şef de la New York Times.

— Patty, vreau să ştiu ce se întâmplă. Ştiu că un fals exerciţiu de deszăpezire este în curs de desfăşurare în cazarma din Park Avenue. Şi mai ştiu că toţi copoii voştri sunt pe urmele a trei palestinieni pentru un motiv care nu este cel care li s-a spus. Patty, ce dracu’ se întâmplă de fapt? Voi aveţi în braţe un fel de afacere teroristă cu palestinieni, şi vreau să ştiu despre ce e vorba cu adevărat!

La celălalt capăt al firului urmă o lungă linişte jenantă.

— Sunt dezolată, dragul meu Myron, dar mă tem că întrebarea ta depăşeşte competenţa mea. Rămâi la birou?

— Nu mă mişc de aici.

— Am să-i cer prefectului să te sune imediat.

*

Angelo Rocchia mirosi cu desfătare efluviile de salamuri, de usturoi, de provolone, ulei de măsline şi piper râşnit

După mirosurile apetisante şi un orb ţi-ar fi putut spune unde te aflai: la Pascuale, cafeneaua de pe strada 35, frecventată, la ora dejunului, de comis-voiajorii şi reprezentanţii firmelor din West Side. Angelo cuprinse sala cu privirea. În faţa tejghelei barului erau aliniate vreo zece taburete îmbrăcate în pluş roşu, iar în fundul sălii se găseau mesele, acoperite cu faţa de masă din hârtie roşie. Personalul se reducea la un singur chelner, care, cu iuţeala unui prestidigitator, stivuia sandvişuri după sandvişuri, pregătindu-se pentru năvala de la prânz a clienţilor. Iar în spatele casei de marcat trona o robustă matroană, înveşmântată toată în negru, pe care Angelo o salută cu toată ceremonia, scoţându-şi pălăria.

Apoi făcu un semn din cap spre damigenuţele cu chianti suspendate de tavan şi, cu cel mai bun accent sicilian, îşi comandă un pahar de ruffino.

— *Bellissima signora*, şopti el în timp ce ea îi turna vinul cu o condescendenţă aprobatoare, cunoaşteţi cumva un anume domn McKinney care lucrează la Colgate?

— Bineînţeles. Uitaţi-l acolo!

Arătă spre un bărbat la vreo cincizeci de ani, într-un impermeabil negru, care bea cafea, singur la masă, şi citea Wall Street Journal. Angelo se apropie de el cu paşi furişaţi şi-i arătă insigna de inspector de poliţie în căuşul palmei.

— Îmi permiteţi să iau loc?

— Vă rog.

Cu o pereche de ochelari fără rame pe un nas de Cyrano, cu un început de chelie, te făcea să te gândeşti mai degrabă la un cleric decât la un comis-voiajor. E un exemplar prea de lux pentru a colinda băcăniile! îşi zise Angelo, înainte de a-i spune ce-l adusese la o porţie de bârfă eu el.

— Asta era! îi răspunse comis-voiajorul, vizibil uşurat. Ştiţi, am spus deja totul celor de la poliţie, când am declarat accidentul.

— Aşa e, domnule McKinney, dar eu am nevoie de câteva precizări suplimentare.

Angelo surâse şi se aplecă spre interlocutorul său.

— Ascultaţi-mă, îi spuse el confidenţial, suntem pe urmele unei afaceri barosane şi există o posibilitate, o infimă posibilitate ca accidentul dumneavoastră să ne ofere o pistă capitală. Sunteţi absolut sigur că bucata de hârtie lăsată sub ştergător menţiona un camion galben?

— Absolut! răspunsul lui McKinney venise, fără ezitare, prompt. Le-am arătat bileţelul celor de la circulaţie.

Angelo sorbi din paharul cu vin.

— Perfect! Domnule McKinney, credeţi-mă că nu am nimic cu dumneavoastră, dar e extrem de important să ştiu ora şi locul exact unde s-a întâmplat beleaua.

— Le-am spus şi pe astea în raport.

— Ştiu. Dar eu trebuie să fiu absolut sigur. Sunteţi sigur că v-aţi parcat maşina la ora 13?

— Nu mă pot înşela, căci am ascultat titlurile buletinului de ştiri de la ora 13 pe programul W.C.B.S., chiar înainte de a coborî din maşină.

— O.K.! Şi cât timp aţi lipsit?

— Păi să vedem... McKinney îşi frecă fruntea, într-un efort de memorie. Îşi scoase caietul de comenzi din geantă. În ziua aia am vizitat trei clienţi, zise el frunzărindu-l. Ultimul a fost supermagazinul din colţ. Dar a fost numai o vizită de curtoazie, căci indivizii cumpără direct de la sediu. L-am salutat pe director, am verificat cum sunt expuse produsele noastre, am tras cu ochiul la ce face concurenţa şi am plecat. Una peste alta, nu cred că am lipsit mai mult de o juma' de oră.

Angelo îşi nota ceva pe un colţ de ziar.

— Şi aţi parcat chiar în faţă la numărul 537 de pe Strada 29 Vest?

— Sunt sigur! Aşa mi-am notat.

Bărbatul din faţa sa roşise uşor. De ce minte? se întrebă Angelo. E evident că nu are nimic de-a face cu balamucul nostru. Atunci, ce ascunde? Nu cumva mângâia un şoricel în loc să-şi vadă de clienţi? Nu se prea glumeşte cu asta la Colgate. Bun, să încercăm să-l luăm altfel pe naivul nostru.

Îşi goli paharul dintr-o înghiţitură şi luă un aer jovial.

— Bănuiesc că locuiţi în White Plains.

— Da, cunoaşteţi locurile?

— E un orăşel încântător! La un moment dat am vrut, când trăia şi soţia mea, săraca, să mă mut acolo. E linişte şi aer curat şi toate cele… Sunteţi căsătorit?

Angelo îşi gratifică interlocutorul cu un surâs dintre cele mai cordiale şi se aplecă din nou spre el.

— Credeţi-mă, domnule McKinney, vă garantez că nu sunteţi cu nimic implicat în belelele noastre. Dar trebuie să fiu sigur, absolut sigur, că v-aţi oprit maşina în dreptul numărului 537 pe Strada 29 Vest. Pentru mine e capital să ştiu!

Reprezentantul Colgate părea nerăbdător să termine conversaţia.

— Dar eu ce vă tot spun de un sfert de oră! De ce sunteţi aşa încrâncenat?

— Pentru că e fals!… domnule McKinney. Am trecut prin faţa numărului 537 de pe Strada 29 Vest în timp ce veneam aici… E un antrepozit cu trei porţi de intrare-ieşire pentru camioane. Nu v-aţi fi putut parca maşina acolo nici altă dată! Nici pentru un minut, darmite pentru o oră.

McKinney se îmbujorase la faţă. Mâinile îi tremurau uşor. Lui Angelo îi era milă de el, dar tipul îl iritase. De ce se juca de-a v-aţi ascunselea? Cu siguranţă că are un şoricel pe undeva. Şi când şi-a găsit aripa şifonată a intrat în panică. Şi-a zis că ar fi cu mult mai bine dacă cei de la Colgate n-ar şti locul exact unde s-a întâmplat accidentul. Şi să nu-l întrebe ce dracu’ căuta pe acolo!

— Ascultaţi-mă bine, domnule McKinney, ar fi trebuit să ştiţi până acum că e foarte grav să faceţi o declaraţie falsă la poliţie. Asta ar putea să vă producă mari necazuri cu cei din parohia voastră. Eu nu vreau să vă fac nici un fel de buclucuri, căci sunt sigur că sunteţi un cetăţean onest, cu respect pentru legi. Dar vreau să ştiu unde v-aţi găsit maşina lovită şi la ce oră.

McKinney îşi ridică ochii din ceaşca de cafea.

— Lucrurile astea pot avea urmări? întrebă el neliniştit.

— Nici un fel de urmări. Aveţi cuvântul meu: tot ceea ce-mi veţi spune va rămâne strict între noi. De fapt, unde eraţi?

— Pe Christopher Street.

— Povestea cu camionul galben şi cu mesajul e adevărată?

Reprezentantul, învins, făcu semn că da.

— Şi ora?

— Am ieşit din maşină pe la ora 12 şi 5 minute, după ce am ascultat primul buletin de la Bursa, difuzat la „W.C.B.S. Acum cincisprezece zile am cumpărat o sută de acţiuni Teltron…

În timp ce-l asculta, Angelo făcea câteva calcule rapide. Furgoneta Hertz părăsise docurile la ora 11 şi 42. Dacă apucase prin tunelul Brooklyn Battery şi urcase spre West Side, i-au trebuit cam douăzeci, douăzeci şi cinci de minute pentru a ajunge pe Christopher Street. Nu mai mult.

— Cât aţi stat acolo?

Omul nostru părea din ce în ce mai încurcat.

— Nu prea mult. E un bar acolo. Doar cât am băut un păhărel şi am dat barmanului un bileţel pentru cineva. Cel mult o juma' de oră.

— Vă mai amintiţi ce număr avea casa în dreptul căreia aţi parcat?

— Nu, dar vă pot arăta locul.

*

Cei două sute locuitori ai implantării evreieşti Elon Sichem, din Samaria, se reuniseră în mai puţin de un sfert de oră în refectoriu. Cu ochii umflaţi de somn cu părul vâlvoi, în capot sau pulovere trase în grabă, semănau cu un grup de evrei luaţi de o razie. Era printre ei un importator bogat de pietre preţioase, cinci familii americane, două franceze, una rusă şi chiar şi un fost căpitan din armata japoneză care se convertise la iudaism

după ce japonezii din Armata Roşie masacraseră evrei la Lodz. Ofuro Kazamatzu îşi schimbase numele în Aaren Bin Nun.

Cînd toată lumea luă loc în jurul meselor din refectoriu, Avraam Katsover, secretarul coloniei, dădu citire mesajului lui Menachem Begin. La auzul ultimatumului, toate chipurile erau descompuse. De la semnarea acordului de la Camp David şi, după deciziile Curţii supreme israeliene care hotărâse demolarea anumitor implantări în teritoriile arabe, pe terenuri aparţinând particularilor, colonia Elon Sichem trăia în incertitudine. Dar cine şi-ar fi putut închipui că şeful venerat, care în iunie 1977 făcuse pelerinaj pe colina lor dezolantă pentru a le spune: „Vă iubesc, sunteţi cei mai buni copii ai mei”, le-ar putea spune într-o zi că au patru ore la dispoziţie pentru a-şi abandona căminele, sinagoga, toate roadele muncii lor! Katsover ridică braţele pentru a calma furtuna de proteste din sală. În ciuda urgenţei, dorea ca procedurile democratice obişnuite să fie respectate, ca fiecare să-şi poată spune părerea şi ca hotărârea de a se supune sau nu ordinului prim-ministrului să fie rezultatul unui vot.

— Tovarăşi! strigă el, fluturând scrisoarea lui Begin, ştiţi care e părerea mea: prezenţa noastră pe această colină nu e numai o realitate, ci şi un simbol. Ea dovedeşte tuturor evreilor, care încă sunt răspândiţi în lumea întreagă, ca şi tuturor naţiunilor, că Israelul e al nostru!

Spusele sale fură subliniate de ovaţiile celor prezenţi, Pe chipurile lor atenţia nemăsurată luase locul stuporii de la începutul adunării. Din fundul sălii se ridicase un omuleţ cu părul alb care-l interpelă pe secretarul coloniei:

— Avraam, fii atent! Aminteşte-ţi de cuvintele lui Maimonide: „Cînd e ameninţat un interes superior, acel interes superior cere să dai înapoi”. Cred că o rezistenţă împotriva armatei ar fi o curată nebunie!

Colonul care vorbise era decanul de vârstă al coloniei Elon Sichem. În vârstă de şaizeci şi şase de ani, fost avocat la Viena, Isaac Rubin era singurul dintre ei care cunoscuse ororile lagărelor de exterminare naziste. Experienţa

aceasta tragică şi faptul că fusese unul dintre intimii lui Ben Gurion, jucând un rol deosebit de important în timpul războiului de independenţă din anul 1948, îi confereau o autoritate incontestabilă. Dar deja se ridicase cineva dispus să-i răspundă.

— Sărmanul meu Isaac, tună rabinul Moshe Hurewitz, ar trebui să ştii că integritatea morală şi temporală a ceea ce toţi slujim, „Eretz Israel”, este mai importantă decât pericolul de a înfrunta armata!

Rabinul Hurewitz era unul dintre apărătorii cei mai fanatici ai lui Eretz Israel – Marele Israel, un teritoriu care ar fi trebuit să cuprindă Libanul, Siria şi Iordania, pe care le cuceriseră odinioară Iosua şi David. Drept pentru care era şi cel mai fanatic susţinător al colonizărilor evreieşti în teritoriile arabe din Iudeea şi Samaria. Înainte de a se stabili cu soţia sa sa, de origine americană, şi cei opt copii în colonia Elon Sichem, rabinul întreprinsese acţiuni spectaculoase de implantări evreieşti în teritoriile arabe ocupate. El era cel care ocupase, cu întreaga familie, timp de patru ani şi jumătate, un hotel părăsit din oraşul arab Hebron, pentru a obliga guvernul israelian să-i dea autorizaţia de a înfiinţa un cartier evreiesc în mijlocul acestui oraş.

Se urcă pe o masă pentru a-şi domina însoţitorii:

— Prieteni! A venit timpul ca Thora[45] să nu mai fie numai o carte destinată poliţelor din sinagogile noastre tună el. E timpul ca ea să redevină o carte vie, ghidul poporului nostru hotărât să-şi afirme suveranitatea asupra patriei străbune, acea patrie care-i aplică legile şi preceptele. Chiar de-ar fi pentru asta să înfruntăm cele mai mari primejdii!

— Eu cred că ar fi mai bine să ţinem Thora în afara acestei afaceri, i-o tăie japonezul Aaron Bin Nun. Vorbea cu vocea sacadată a unui bonz intonând o rugăciune budistă. Mi se pare că teoriile scumpului nostru rabin ar

[45] Thora – Carte, atribuită prin tradiţie lui Moise, care cuprinde primele cinci cărţi ale Vechiului Testament: Geneza, Exodul, Leviticul, Numeri şi Deuteronom. (n. t).

trebui să fie independente de strategia politică şi de consideraţiile tactice imediate. Ultimatumul pe care ni l-a adresat prim-ministrul, oricât ar fi de crud, trebuie să comporte compensaţii foarte importante. De exemplu, garanţiile de pace pe care le-a considerat a fi mult mai importante decât prezenţa noastră aici.

Secretara Blocului Credinţei sări ca arsă de pe bancă.

— Te înşeli, Aaroane! îi strigă blonda Ruth Naunon. E o tâmpenie să crezi că am putea obţine pacea în schimbul cedării pământurilor lui Israel străinilor! Pământul lui Israel, Aaroane, e trupul nostru! Declamase aceste cuvinte cu chipul schimonosit de durere şi încrâncenare. Şi orice ţară care şi-ar aroga o suveranitate asupra acestui trup ar da naştere condiţiilor de respingere, adică războiului. *Yehareg Uval Yaavar!* – „Mai bine murim, decât să plecăm!”

Din pieptul ei izbucni un ţipăt. Vocile celor din sală îl preluară, scandând în cor. Yaacov Levin încercă să potolească vacarmul. Cu chipul supt de oboseală, cu obrajii nebărbieriţi, sabra[46], care avea vârsta statului Israel, declară la rândul său:

— Tovarăşi! Noi suntem speranţa şi viitorul Israelului! Numai pentru faptul că acum există colonii ca aceasta a noastră, mâine mii, sute de mii de evrei vor putea veni în această ţară. Nu numai pentru a locui în blocuri confortabile ale Tel Aviv-ului, ci să vină aici cu noi pentru a reconstitui Israelul din interior. Politicienii care ne ameninţă nu vor putea face nimic împotriva voinţei care ne-a adus pe această colină! Chiar dacă ea ar trebui să devină... – căuta în privirile lor forţa de a evoca imaginea care-i obseda pe toţi – ...chiar dacă ar trebui să muncim precum străbunii noştri zeloţii la Masada!

Îi făcu un semn lui Katsover că era timpul să treacă la vot. Toţi colonii se ridicară. Secretarul ceru celor care erau pentru acceptarea ultimatumului lui Begin să ridice mâna. Nici un braţ nu se mişcă în vastul refectoriu decorat cu templul lui Solomon. Levin le ordonă atunci colonilor să

[46] Sabra – Evreu născut în Israel. (n.t.).

se ducă să-şi ia automatele Uzi şi ceru voluntari pentru a instala mitralierele grele şi mortierele în poziţiile de tir care erau pregătite de luni de zile, în eventualitatea atacurilor fedaynilor.

Înainte ca sala să se golească, Ruth se urcă pe masă, cu pletele-i blonde în vânt şi începu să cânte:

Kol od balevav, penima -
Nefesh yehudi, homia

Atât timp cât în inimă, înăuntru,
Un suflet de evreu încă tânjeşte...

Reluate, cu toată forţa de asistenţă, primele cuvinte ale Hatikva-ului se ridicau deasupra capetelor lor, eternul imn de speranţă al evreilor în pericol pe care vântul îngheţat al iernii îl purtă pe deasupra colinelor Samariei.

*

Michael Bannion, prefectul poliţiei din New York, păli la citirea notei pe care i-o dăduse un secretar din P. C.-ul subteran.

— Ce s-a întâmplat? se nelinişti Harvey Hudson văzând aerul consternat al prefectului. Să nu-mi spuneţi că e o nouă veste proastă!

— Cea mai rea care se poate imagina, scrâşni Bannion. Oamenii de la New York Times sunt pe urmele noastre şi trebuie să-i neutralizăm!

Prefectul se ridică, în căutarea unui colţ liniştit de unde putea vorbi cu ziarul fără să fie deranjat. Traversând încăperea în care Al Feldman îşi conducea forţele, prefectul îl auzi dând ordine operatorului radio.

— Trimiteţi imediat zece maşini în intersecţia lui Christopher Street cu Bulevardul 7, la dispoziţia lui Romeo 14!

Ce dracu’ se mai întâmplă? se întrebă neliniştit prefectul.

*

Angelo Rocchia şi reprezentantul de la Colgate tocmai ajunseseră în inima „triunghiului fierbinte”, unde colcăia o întreagă faună de homosexuali, şi albi şi negri, harnaşaţi precum îngerii lui Satan, cu cizme şi bluzoane din piele neagră, cu lanţuri de bicicletă în loc de brăţări, căşti de motociclişti cu viziere de aviatori, personaje ieşite dintr-un mizerabil roman-foileton. Aceşti malaci atrăgeau ca mierea muştele – o grămadă de gulere albe, cadre şi funcţionari în costume sobre care năvăleau zi de zi, la ora dejunului, din zgârie-norii din Wall Street sau de pe Bulevardul 5, pentru a savura extazul sub loviturile de lanţuri sau bice, specialităţi ale „saloanelor de recepţie” amenajate în docurile abandonate din West Side.

Oscilând intre scârbă şi milă, Angelo se întoarse spre McKinney. Ce forţă bizară putea să atragă un brav tată de familie din White Plains în acest cuib al sadismului, violenţei şi perversiunii?

— Îmi promiteţi să nu spuneţi asta nimănui? îl întrebă reprezentantul, tremurând de teamă.

— Nu vă faceţi probleme, îl asigura Angelo. Această mică năzdrăvănie va rămâne strict între noi.

— Acolo am stat.

McKinney arăta la intersecţia dintre Christopher Street şi Bulevardul 7.

— M-am dus sus să beau un păhărel acolo la Butch. Şi am lăsat un bilet pentru... – vocea lui McKinney era zdrobită de ruşine – ...prietenul meu.

Angelo dădu din mână a lehamite.

— Asta nu-i din parohia mea.

Deci furgoneta venise pe Hudson Street, virase la stânga pentru a apuca pe Christopher Street, calcula poliţistul. Dacă ipoteza mea, sprijinită de acest accident e

exactă, asta înseamnă că butoiul cu gaz trebuie să fie pe undeva pe aici, între fluviu şi Bulevardul 5. Căci dacă ar fi de partea cealaltă a Bulevardului 5, adică în partea de est a Manhattan-ului, palestinienii ar fi venit în Brooklyn prin est, folosind podul cu acelaşi nume. Dădu din cap. Atunci să vezi alergătură!

Observă manejul celor ieşiţi la agăţat, încălţaţi în cizmele lor ciudate din piele, care răsunau pe trotuare, cu lanţurile de bicicletă şi bicele în mână. Cei mai mulţi dintre ei erau profesionişti. Şi dacă cel care pusese bileţelul sub ştergătorul de parbriz era unul dintre ei? Ar fi mai bine să ceară întăriri pentru a-i interoga pe indivizii din cartier, în speranţa de a găsi un martor la ciocnire. Mai era şi rabla lui McKinney... Şocul fusese foarte jos pe aripa din stânga-faţă, era deci vorba de o lovitură cu bara de protecţie. Nici nu era de mirare! Strada era plină de gropi. Dacă se punea la socoteală şi zăpada îngheţată, trebuia să fii Fittipaldi să nu derapezi şi să pupi pe cineva în trecere!

— Domnule McKinney, vă promit că voi avea grijă ca societatea la care lucraţi să nu afle nimic, dar trebuie să ducem imediat maşina dumneavoastră în Brooklyn. Avem de făcut ceva cercetări asupra ei. Slavă Domnului că n-aţi reparat-o!

*

Vocea gravă a lui Michael Bannion răsuna în receptor cu o putere wagneriană.

— Domnule Pick, spunea prefectul, scuzaţi-mă că nu v-am sunat mai devreme Dar după cum aţi aflat, avem o afacere foarte serioasă pe cap.

— Ştiu, se impacientă redactorul şef al ziarului Times, dar despre ce e vorba de fapt?

— Ceea ce vă spun eu acum e confidenţial, domnule Pick, căci ştiu cât e de grijuliu Times, ca şi noi de altfel, de a apăra securitatea populaţiei New York-ului. Avem motive

să credem că cei trei palestinieni pe care-i căutăm au ascuns un butoi cu gaz clorhidric undeva în oraş. Şi ameninţă să-l arunce în aer, dacă nu le vor fi satisfăcute revendicări de ordin politic.

— La dracu'! Şi ce vor?

— Asta e una din marile belele. Pentru moment, cererile lor sunt mai degrabă vagi, dar privesc coloniile evreieşti din Cisiordania, ca şi Ierusalimul.

Pick lua note, bombardând-o pe Grace Knowland cu priviri triumfătoare.

— Imaginaţi-vă panica şi balamucul ce le-ar stârni o astfel de informaţie, dacă ar fi adusă la cunoştinţa publicului înainte ca noi să aflăm cu precizie unde se găseşte butoiul cu gaz.

— Este adevărat domnule prefect, dar îmi imaginez şi pericolul pentru populaţie.

— Bineînţeles. Vă mai amintiţi de măsurile luate de canadieni când le-a deraiat trenul? Ştiu, dar atunci era vorba de un întreg vagon, iar acum e, din fericire, numai un butoi. Avem încă toate şansele să-l găsim şi ne gândim că ar fi o nebunie să ordonăm o evacuare prematură a populaţiei.

În timp ce vorbea cu prefectul, Pick elabora deja o serie de instrucţiuni pentru redactorii săi. Dorea ca, de urgenţă, serviciul său ştiinţific să pregătească un studiu asupra efectelor toxice ale gazului clorhidric, Grace să ancheteze mediile O.E.P. din New York, corespondentul Times la Ierusalim să le trimită ultima variantă a planului colonizărilor evreieşti în teritoriile arabe ocupate.

— Domnule Pick, eu joc cu cărţile pe faţă, şi fac apel la colaborarea dumneavoastră. Cunosc cu câtă neplăcere primiţi dumneavoastră, cei de la Times, astfel de rugăminţi, dar vă implor să nu publicaţi nimic înainte ca noi să găsim butoiul cu gaz.

— Domnule prefect...

Înainte de a răspunde cererii prefectului, Pick dorea să clarifice alt lucru.

— Apropo, ce fac toţi indivizii ăia, în cazarma din Park Avenue, cu furgonetele lor închiriate? Au ceva în comun cu toată povestea?

Mai târziu, rememorând această convorbire, Pick îşi amintea de ezitarea prefectului şi nu-şi putea ierta că nu mirosise imediat adevărul.

— Bineînţeles! E o echipă a laboratorului central al F.B.I., care participă la cercetările privind butoiul respectiv, încercând să detecteze eventualele pierderi de gaz. Chiar eu vă voi ţine la curent cu progresele anchetei. Vă dau cuvântul meu. Dar, pentru numele Bunului Dumnezeu, nu publicaţi nimic înainte ca noi să descoperim blestematul ăla de butoi. Gândiţi-vă la consecinţele panicii inevitabile pe care aţi provoca-o!

— Nu sunt în măsură să-mi iau un astfel de angajament, domnule prefect. E de resortul şefilor mei.

— Sunt gata să-l sun şi să vorbesc cu preşedintele dumneavoastră.

După ce închise telefonul, Pick se întoarse spre Grace:

— Povestea asta cu gazul e îngrozitoare, îi zise el. Numai că, ştii, pentru câteva clipe am avut senzaţia că e vorba de ceva cu mult mai teribil. Am crezut că până la urmă de ceea ce ne temeam n-am scăpat: un terorist a pus o bombă nucleară în New York!

În adăpostul său subteran din Manhattan, Michael Bannion îşi reluase locul în sala de comandă pe care o împărţea cu F.B.I.-ul.

— Cred că pentru moment am aranjat treburile, zise el puţin mai liniştit. Cel puţin pe moment. Dar să ne ferească Dumnezeu să afle că i-am minţit!

*

Angelo Rocchia claxonă îndelung, instalat la volanul, Pontiacului reprezentantului Colgate, până când cei trei federali ieşiră din garajul Hertz din Brooklyn.

— Hai, flăcăi! deschideţi-vă împuţita voastră de „peşteră” a lui Ali Baba, strigă inspectorul arătând cu degetul spre poarta laboratorului improvizat, unde federalii făcuseră bucăţele furgoneta Volkswagen. Am găsit pe cineva căruia i-a şifonat aripa un camion galben!

Aşa cum se şi aştepta Angelo, primirea fu dintre cele mai reci. Responsabilul echipei care-l „alungase” din garaj cu o oră mai devreme, nu-şi economisi sarcasmele aflând că amărâtul ăla de inspector newyorkez se lansase pe o astfel de pistă jalnică.

— Asta e tot ce-ai găsit, rânji el, un gagiu care şi-a văzut rabla zgâriată de un camion galben?

— Veţi face, fără îndoială, o analiză spectografică a zonei lovite de pe aripa stânga-faţă a acestui Pontiac, ceru Rocchia cu o politeţe forţată. Poate veţi găsi urme de vopsea care ne-ar permite să tragem concluzia că cele două vehicule au făcut cunoştinţă mai de aproape!

Întrebându-se dacă Angelo o făcea de capul lui sau avea spatele asigurat, *fedul* luă maşina şi-o duse în garaj.

Doi experţi se apucară imediat de treabă. Unul din ei trecu un fel de scanner de-a lungul aripii. O fi vreun fel de magnet de mare putere, îşi spunea Angelo, destul de novice în zona tehnică a muncii de poliţist. Poate cu el se aspiră fragmente minuscule de metal încastrate în tabla aripii. Intrigat, se apropie de el.

— Ce drac de maşinărie e asta? întrebă el, nevinovat.

— Un contor Geiger.

— Un contor Geiger pentru a examina vopseaua?

— Verificăm dacă din întâmplare nu prezintă urme de radioactivitate.

Angelo deveni livid. Simţi că i se înmoaie genunchii şi că se prăbuşeşte pe ciment. „Ah! curvele dracului! Ştiau de la început despre ce-i vorba, şi nu ne-au spus nimic!”

Tremurând din tot corpul, se sprijini de un zid. Îl văzu pe Rand conversând, animat, cu tehnicienii. „Gunoaiele astea din South Dakota, din Colorado, din Washington, cu cravatele lor înguste şi costumele lor din tergal! Lor li se putea spune adevărul, târâturile, ei erau, vezi, Doamne,

agenţi federali. Iar mie, care sunt un copil al acestui oraş, mie, care-i am pe toţi ai mei aici, mie n-au găsit de cuviinţă să-mi spună. N-au încredere!”

Se apropie de Rand şi-i dădu o palmă peste umăr, făcându-l să se clatine.

— Ajunge cu trăncăneala, hai, că avem treabă!

Se aruncă în maşină şi trânti portiera cu atâta furie încât Rand rămase blocat.

— Hei, Angelo, ce te-ă apucat? întrebă junele fed, aşezându-se lângă el.

— Tu ştiai de la început, nu?

— Ce să ştiu?

— M-ai dus de nas, cum aţi făcut-o cu noi toţi! Nu gaz clorhidric e în blestematul ăla de butoi! E un căcat de bombă atomică!

Întoarse cheia de contact şi acceleră, făcând motorul să mugească.

— Oraşul meu, casa mea, dar în mine şi în oamenii mei n-au încredere!

Toată furia, toată amărăciunea şi umilinţa erau reale în acest puseu de violenţă.

— Au încredere într-un federal cu caşul la gură, venit de la mama dracului, taman din California, dar n-au încredere în mine, cu treizeci şi cinci de ani de meserie în cârcă! Ticăloşii!

Apăsă pe accelerator şi-şi lansă Chevroletul într-un derapaj furios, în scârţâitul îngrozitor al roţilor, lăsându-l cu gura căscată pe paznicul garajului.

*

Mai puţin de două ore! Privind ceasul de pe peretele sălii Consiliului Naţional de Securitate, preşedintele măsura oroarea situaţiei. Nu mai rămânea decât o oră şi cincizeci şi nouă de minute până la expirarea ultimatumului lui Gaddafi. Se întoarse spre Jack Eastman.

Avea o idee. Nimic formidabil, dar în situaţia în care se aflau, trebuiau să încerce orice.

— Jack, vreau să vorbesc cu Abe Stern, îi zise el lui Jack.

— Abe! strigă el, când fu stabilită legătura cu P.C.-ul subteran din New York, clepsidra se goleşte! În curând vom fi obligaţi să acţionăm. Şi atunci nu vom mai avea cum da înapoi.

— Vă înţeleg perfect, domnule preşedinte, îi răspunse primarul New York-ului. Dar ce vreţi să faceţi?

— Avioanele care transportă elementele forţei de intervenţie rapidă au aterizat în Germania, îşi fac plinul şi se pregătesc să plece spre Orientul Apropiat. Acum o jumătate de oră am primit asigurările preşedintelui Assad că ne va lăsa să aterizăm la Damasc. În acelaşi timp, forţa amfibie a Flotei a VI-a va debarca în Liban, iar unităţile heliopurtate vor debarca în Iordania. Aceste trei elemente vor prinde Cisiordania ca într-un cleşte şi vor expulza coloniile evreieşti.

— Israelienii vor reacţiona, domnule preşedinte! Şi amintiţi-vă că dispun şi ei de armament nuclear.

— Ştiu Abe, răspunse preşedintele eu o voce monocordă, dar înainte de a acţiona, voi lua măsura de a-i informa, ca pe întreaga lume de altminteri, asupra obiectivului limitat al acestei operaţiuni!

— Asta s-ar putea dovedi a fi insuficient, domnule preşedinte.

— Dacă nu va fi suficient, voi cere Kremlinului să-i anunţe cât mai clar cu putinţă asupra consecinţelor unei eventuale utilizări a armelor nucleare. Puteţi fi sigur că vor lua în serios o ameninţare venită din partea sovieticilor!

Abe scoase un geamăt.

— Dumnezeule! Nu putem face altceva?

— Mai există o carte ce poate fi jucată, Abe. Dumneata!

— Eu?

— Da, dumneata! Abe, telefonaţi-i lui Begin. Încercaţi să-l convingeţi că face o prostie imensă refuzând să disloce toate coloniile din Cisiordania.

— Pot să-i spun că suntem pe punctul de a...?

— Abe, oftă preşedintele, poţi să-i spui ce vrei. Încearcă numai să-l convingi să anunţe imediat, la radio, că evacuarea totală a Cisiordaniei a început!

*

Angelo îşi oprise Chevroletul pe Christopher Street, la numărul 178, aproape de locul unde reprezentantul Colgate îşi parcase Pontiacul în vinerea trecută. Cu un emiţător-receptor în mână, cu o hartă detaliată a cartierului desfăşurată pe genunchi, supraveghea! munca poliţiştilor care scotoceau zona în căutarea individului care pusese mesajul pe parbrizul maşinii reprezentantului. Mergeau din bloc în bloc, băteau la toate uşile, intrau în toate magazinele, întrebau pe toţi trecătorii.

Privirea poliţistului se opri o clipă pe ceasul de la bordul maşinii. În cât timp urma să sară în aer căcatul ăla de bombă? se întreba. Brusc fu cuprins de dorinţa furioasă de a lăsa dracului totul şi de a alerga să-şi îmbrăţişeze fiica handicapată, foarte bolnavă, copilul pe care-l iubea şi pe care-l purta ca pe o cruce.

Un ciocănit în portieră îl smulse din gândurile sale amare. Era unul dintre poliţiştii în civil care târa după el un tânăr de circa douăzeci de ani, mulat într-o tunică neagră atât de strânsă pe corp încât ai fi zis că-i un balerin, având părul blond spălăcit tuns în maniera lui Elvis Presley. Ţinea în lesă un boxer arămiu.

— Vreţi să-i spuneţi şi inspectorului Rocchia ce mi-aţi spus şi mie? îi ceru poliţistul.

— O! da, cu plăcere, făcu tânărul, alintându-se. Tocmai o scosesem la plimbare pe Ashoka, ştiţi, sărăcuţa are atâta nevoie de mişcare, nu-i aşa darling? – mângâie câinele pe cap – mă găseam chiar acolo... – arătă cealaltă parte a străzii, spre intersecţia cu Bulevardul 5 – şi am auzit un zgomot de ciocnire. Am întors capul şi am văzut camionul galben, care o apucase pe stradă în sus. Am traversat cu

mare grijă să nu cad, căci strada era mai rău ca un patinoar, şi am văzut că lovise aripa unei maşini care staţiona.

— Şi i-aţi pus un bileţel pe parbriz.

— Dar. Altceva nu puteam face.

— Şi era o furgonetă Hertz?

— Asta-i acum… – puştiul părea uimit – nu ştiu ce să vă spun. Aşa o fi. Dar mergea foarte tare şi nu l-am văzut prea bine. Şi apoi, ştiţi, eu şi camioanele!

— Ar mai fi putut vedea cineva scena?

— Oh! erau acolo în colţ doi dintre indivizii ăia dezgustători, ieşiţi la agăţat. Arătă spre vitrina unui sex-shop care era peste drum de Chevroletul lui Angelo.

— Îi cunoaşteţi?

Tinerelul avea un aer ofuscat.

— Eu nu frecventez genul acesta de indivizi – arătă cu mâna spre terenul pustiu din vecinătatea şoselei West Side Drive – îşi fac veacul acolo, în docurile abandonate…

Angelo ţâşni din maşină.

— Vino, trebuie să-i găsim!

*

Preşedintele Statelor Unite nu se înşelase. Serviciile de informaţii israeliene aveau cunoştinţă de pregătirile americane în vederea unei intervenţii în Cisiordania aproape din clipa în care operaţia începuse să fie pregătită. Un agent, infiltrat la baza aeriană U.S. de la Wiesbaden în Germania, prevenise ambasada israeliană de la Bonn de aterizarea avioanelor C-5 Galaxy, aparţinând forţei de intervenţie rapidă. Detectate de radarele evreieşti, navele forţei amfibii a marinarilor Flotei a VI-a făceau deja obiectul unei supravegheri atente din partea aviaţiei israeliene. Raportul complet asupra intenţiilor americane venise totuşi din partea unui agent al Mossad implantat în palatul regelui Hussein, la Amman, un

locotenent-colonel al aviaţiei iordaniene, membru al statului major al suveranului.

După ce expusese situaţia în faţa guvernului israelian, Yuri Avidar, şeful serviciilor de informaţii ale armatei, cel care în zori făcuse să eşueze bombardamentul atomic asupra Libiei, prevenind ambasada americană, conchise:

— Nu există nici urmă de îndoială, Statele Unite vor năvăli peste noi.

— Trebuie să alertăm imediat presa mondială, tună ministrul Construcţiilor, Benny Ranan. Asta o să-i ţină pe loc pe americani! Opinia publică îi va obliga să-l atace pe Gaddafi.

Viceprim-ministrul Iacob Shamir îşi privea colegul cu stupoare.

— Benny, ai înnebunit de-a binelea! Dacă americanii află că New York-ul riscă să fie distrus cu o bombă H din cauza coloniilor noastre, n-ai să găseşti nici măcar un singur om care să se opună unei intervenţii militare împotriva noastră.

Yuri Avidar era în picioare. Pe chipul său se citea o ironie amară.

— N-ar fi cazul ca măcar o dată ţara noastră să-şi recunoască greşelile? De ce nu desfiinţăm noi toate coloniile astea sălbatice, o dată pentru totdeauna? Vă garantez că armata va sfârşi prin a se supune!

— Greşeala noastră a fost că nu ne-am finalizat atacul de ieri asupra Libiei, spuse Ranan cu voce gravă.

Mereu stăpân pe sine, Menachem Begin se întoarse spre Avidar:

— Nenorocirea e că serviciile noastre de informaţii n-au fost capabile să descopere ce cloceşte Gaddafi. Dacă am fi ştiut mai multe despre programul său nuclear, am fi putut lua la vreme măsurile necesare ca să nu-şi facă bomba.

Avidar încercă o scuză, dar Begin i-o tăie scurt, cu un gest sec al mâinii.

— Ţi-am citit toate rapoartele. Nu l-aţi luat niciodată în serios. Chiar şi după descoperirea filierei pakistaneze! Aţi persistat în a spune că nu dispune de resursele

tehnologice, de infrastructurile adecvate... Că blufează, că e numai gura de el...

Unul dintre secretari intră în sala de şedinţe.

— Scuzaţi-mă, îi zise el lui Begin, primarul New York-ului doreşte să vă vorbească de urgenţă.

*

Spectacolul era atât de respingător, încât lui Angelo i se făcu greaţă: bătrânul chei abandonat, sinistra baracă, cu inscripţia sa decolorată „Vama U.S.”, nefericitul pe jumătate gol întins pe jos în fundul încăperii, cu aerul unui animal hăituit, cu torsul sfâşiat şi plin de echimoze, cele două huidume în bluzoane din piele, unul din ei cu lanţul de bicicletă înfăşurat încă în jurul încheieturii. Inspectorul făcu un pas să intre în acest paradis al plăcerilor sado-masochiste, dar scârba îl opri.

— Tu, ăla de colo, zise el arătând spre tipul cu lanţul, ia mişcă-te încoa’! Avem de discutat!

Individul se apropia, târându-şi în silă bocancii pe pardoseală.

— Ce vreţi? lătră el cu un aer ameninţător. Clientul e major şi vaccinat! Acu’ avem şi noi drepturi civice!

— Gură, otreapă! urlă Angelo. Mi se fâlfâie mie de ce faceţi voi acolo. Vineri, amicul de colo – şi arătă spre tinerelul cu câinele – a văzut un camion galben care a şifonat aripa unei rable pe Christopher. Zice c-ai văzut şi tu.

— Mda, zise malacul, învârtind cu aroganţă lanţul în jurul mâinii. Clientul său, cu capul prins în palme, gemea într-un colţ al încăperii.

— Îţi aminteşti de camion.

— Păi un camion ca oricare, o furgonetă galbenă a celor de la Hertz!

— Eşti sigur că era un camion Hertz?

— Mda, al dracului de sigur. De ce?

Angelo scoase din buzunar catalogul tuturor vehiculelor utilitare închiriate de Hertz în regiunea New York-ului.

— Mi-ai putea arăta ce tip era?

— Ăsta.

Fără să ezite, individul îşi proptise arătătorul pe imaginea unei furgonete Volkswagen, tipul Econoline. Angelo îi făcu cu ochiul lui Rand, apoi tipului.

— Merci, micuţule, într-o bună zi o să-ţi dau o medalie pentru bună purtare!

*

În timp ce Rocchia şi Rand se întorceau rapid la maşină, la douăsprezece blocuri de ei un bărbat urca liniştit într-un Ford oprit în faţa unei fierării de pe Strada 12 Vest. Kamal Dajani admira peruca blondă cu care se împodobise Leila. Aceasta îşi schimbase atât de bine fizionomia, încât nici un poliţist, chiar şi cu fotografia în mână, n-ar fi putut s-o recunoască. Maşina demară încetişor şi se pierdu în traficul destul de animat de pe Bulevardul 6.

— Totul e în regulă? întrebă ea, privind cu atenţie în retrovizor, pentru a fi sigură că nu sunt urmăriţi.

— Totul e în perfectă ordine.

— La radio n-au spus nimic.

— Ştiu, am un tranzistor.

— Crezi că e posibil ca americanii să refuze?

Kamal ridică din umeri, cu chipul lipsit de orice expresie. Rămase tăcut, privind lumea ce se înghesuia pe trotuare, cu braţele pline de cadouri pentru pomul de crăciun. Leila era nervoasă, îşi aprinse o ţigară.

— Ai face mai bine să te uiţi pe unde mergi, zise Kamal. Nu e momentul să-l şifonezi pe vreunul.

Urmă un lung moment de tăcere.

— Tu ce simţi? zise ea în cele din urmă.

— În legătură cu ce?

— În legătură cu bomba asta, ce Dumnezeu! Ce se va întâmpla dacă americanii refuză? Tu nu mai simţi nimic, Kamal? Triumf, răzbunare, remuşcări, orice. Nimic?

— Nu Leila. Am învăţat de mult să nu mai am nici un sentiment.

Se cufundă din nou în tăcere, admirând perspectiva zgârie-norilor care străluceau în lumina palidă a soarelui.

Maşina aluneca acum purtată de valul care se scurgea în afara New York-ului. Cu un gest energic, Kamal despături harta rutieră pe banchetă.

— N-o lua pe unde ai luat-o ultima oară, îi ordonă el.

— De ce?

— Nu vreau să trecem pe la casele de plată a taxelor. Dacă ne caută, acolo ne aşteaptă.

*

Din noianul de îndemnuri, ameninţări şi promisiuni auzite de Menachem Begin de la primul telefon primit din partea preşedintelui cu treizeci de ore mai devreme, nici unul nu-l emoţionase aşa cum o făcuse cel al primarului New York-ului. Begin îl întâlnise de două ori pe Abe Stern: o dată la New York, în timpul unei colecte de fonduri pentru Israel, iar a doua oară la Ierusalim, cu un grup de sionişti newyorkezi.

— Domnule prim-ministru, pleda primarul, cu vocea vibrând de emoţie, permiteţi-i unui bătrân care a văzut multe în viaţa lui, şi care astăzi împlineşte şaptezeci şi doi de ani, din care cea mai mare parte consacraţi binelui concetăţenilor săi, să vă adreseze o rugăminte, mai mult, să vă implore. Şase milioane de bărbaţi, de femei şi de copii nevinovaţi de dramele, de nedreptăţile şi necazurile îndurate de poporul israelian de-a lungul luptei sale pentru supravieţuire, ar putea să piară pentru că dumneavoastră refuzaţi să evacuaţi o mână de colonii dintr-un teritoriu care, de două mii de ani, fie că aţi vrut sau nu, a încetat să mai fie al evreilor. Dar nu numai în numele acestor

milioane de copii, fie ei albi, negri, chinezi sau hispanici, din oraşul meu vin să vă rog! Ştiţi foarte bine că aici sunt mai mulţi evrei decât în Israel, şi ştiţi ce luptă îndârjită purtăm zi de zi pentru a vă apăra dreptul la existenţă.

De ce credeţi că măcelarul ăla de arab a ales New York-ul pentru îngrozitorul lor şantaj? De ce nu şi-a ales ca ostatec Washington, Chicago sau Los Angeles?

Din cauza noastră, domnule prim-ministru. Acum noi, evreii din New York, suntem în prima linie, nu dumneavoastră.

Primarul făcu o pauză, ştergându-şi ochii plini de lacrimi, încercând să-şi tragă sufletul. Vocea sa ajunse la Begin deformată de distanţa mare ce-i despărţea.

— Sunteţi un om Religios, domnule prim-ministru, reluă Abe Stern. Cunoaşteţi învăţătura cărţii noastre sfinte Thora, preceptele sacre la care ne cere să luăm aminte noi, evreii. Cînd viaţa unui singur om e în pericol, întreaga comunitate trebuie să-i sară în ajutor. Viaţa a trei milioane de evrei nevinovaţi e astăzi ameninţată, domnule Begin. Dar ei se găsesc aici, la New York, şi nu în Israel!

*

— Iepuraş, nu-mi vine să cred! Parcă am fi la Cap Kennedy în seara când Armstrong a pus piciorul pe Luna!

Angelo şi Rand nu coborâseră niciodată în P.C.-ul subteran din Foley Square, unde urgenţa făcea să domnească o adevărată isterie. Toate telefoanele sunau în acelaşi timp, uşile se trânteau, bărbaţii intrau şi ieşeau într-o viermuială orbească, difuzoarele aparatelor de radio cârâiau, telexurile băteau cu zgomot metalic, calculatoarele clipeau.

Biciuit permanent de Washington, conştient de inutilitatea eforturilor, căpitanul acestei corăbii nebune încerca să-şi păstreze capul limpede. Din lipsă de altceva, Quentin Dewing, directorul din F.B.I., reunise, la insistenţa

lui Al Feldman, statul major pentru a-i asculta pe Angelo Rocchia şi Jack Rand.

— Această idee merge mână în mână cu o alta, replică el, arătând un scaun în capul mesei, şi faceţi-ne repede un rezumat al acestei anchete atât de subtile de care ne-a vorbit şeful vostru.

Angelo îşi desfăcu cravata şi-şi începu povestea: ideea de la care plecase, declaraţia de accident a reprezentantului de la Colgate, bileţelul de sub ştergător, camionul galben, orele care coincideau, neomiţând nici un detaliu. Arătă pe imensa hartă a Manhattan-ului itinerarul probabil al furgonetei de la cheiul din Brooklyn până la coliziunea cu Pontiacul pe Christopher Street.

— Dacă furgoneta a urmat acest traseu, asta înseamnă că, în mod obligatoriu, destinaţia ei era prin împrejurimi, sublinie el.

— Dacă, bineînţeles, e cea pe care o căutăm, observă Dewing. Chiar dumneata ne-ai spus că sunt mai mult de patru sute de camioane Hertz în circulaţie!

Directorul F.B.I. se lăsă pe fotoliu, cu un aer sceptic.

— Şi apoi v-aţi lansat pe o anumită pistă, spunându-vă – în sinea voastră – că arabii nu ştiu să conducă pe zăpadă.

Suficienţa *fedului* îl exaspera în cel mai înalt grad pe Angelo.

— Această idee merge mână în mână eu o alta, replică el cu răceală. Aveţi o alta mai bună?

— Harvey? întrebă Dewing, adresându-se şefului biroului F.B.I. din New York, când o să primim raportul comparativ al vopselelor?

— Într-o jumătate de oră.

Dewing spuse că e prea mult şi se întoarse spre Feldman:

— Şef, ce părere ai de toate astea? Rocchia e din ograda voastră. Putem avea încredere în el şi să luăm hotărârea să scotocim tot cartierul? Casă cu casă?

Înainte ca Feldman să poată răspunde, Dewing adăugă:

— E coşcogeamitea cartierul! Cel puţin două sute de zone cu locuinţe! Va trebui să punem toată lumea la

treabă. Toate ouăle în acelaşi coş! Nu ne va mai rămâne nici un om pentru altceva!

Feldman îşi consultă ceasul.

— Vedeţi o soluţie mai bună de a ne folosi timpul care ne mai rămâne la dispoziţie?

Quentin Dewing îşi ridică capul spre cer.

— Nu mai avem nici un minut de pierdut şi nu avem de ales. Dumnezeu să ne aibă în paza lui dacă ne înşelăm!

Era pe punctul de a lansa operaţiunea când Harvey Hudson flutură brusc o pagină galbenă din anuarul telefonic al profesiunilor.

— Stai aşa, Quentin! O agenţie de închiriere Hertz există şi în colţul străzii unde s-a produs acroşajul. Mai mult ca sigur că se fâţâie camioane galbene toată ziua în intersecţia aia. De ce n-ar fi unul din ele autorul accidentului care a şifonat faimosul Pontiac pescuit de Rocchia?

Se lăsă o linişte grea, înainte ca Dewing să explodeze.

— Dumnezeule mare! urlă el la Feldman. Ne lăsaţi să ne concentrăm toate forţele în acelaşi sector în timp ce izmană pe călător ăsta de inspector ramolit nu face nici verificările elementare?

Angelo zvâcni în picioare înainte ca sărmanul Feldman să poată deschide gura. Scoase din buzunar o bucată de hârtie, scrisă pe ambele feţe, o mototoli şi o aruncă în capul lui Dewing.

— Ţine, domnule *fed!* urlă el, congestionat la faţă, ai aici lista mişcării furgonetelor din acel garaj pentru ziua de vineri. O ieşire la ora 8 şi 17 şi două intrări după ora 16!

Angelo se îndreptă ameninţător spre Dewing.

— Oi fi eu un idiot bătrân, domnule *fed*, nu zic nu, dar să vă spun eu cine-mi sunteţi! O târâtură de avorton! Ne-aţi ascuns adevărul de la început! Ne-aţi trimis în misiune ca pe nişte orbi pentru că nu aţi avut încredere în noi!

Angelo pocni din degete în direcţia lui Jack Rand, căruia nu-i venea să creadă urechilor.

— În el aţi avut încredere, cum dracu’ nu, doar e de-al vostru. E binecuvântat de Wash-ing-ton, în timp ce eu,

sărman curcan newyorkez un tip, printre alte milioane de tâmpiţi de care se va alege praful când butoiul ăla va sări în aer, eu nu sunt demn de încrederea voastră! Şi apoi, voi ce-aţi putea păţi? Sunteţi la adăpost, în peştera voastră de Ali Baba. Dar noi, acolo sus...

— ROCCHIA...

Vocea poruncitoare a prefectului de poliţie era neputincioasă în faţa acestui uragan de furie şi ranchiună.

Angelo îl prinsese pe Dewing de revere şi-l scutura precum îl scuturase mai devreme pe Benny, dositorul.

— În căcatul ăla de butoi nu e gaz clorhidric! E o bombă atomică ce va rade oraşul cu locuitori cu tot! Ghetourile din Harlem, din Bronx, din Brooklyn! N-o să mai aveţi de ce vă face griji în ce le priveşte! New York-ul nu va mai fi decât un ghetou de morţi când drăcia aia va face poc!

Angelo se opri, gâfâind. Îşi simţea inima bătându-i nebuneşte în piept. Încercă să-şi domolească furia.

— Bun, eu v-am spus unde aţi putea găsi bomba. Vă duceţi s-o căutaţi sau nu, mă doare-n cot. Din partea mea, puteţi să vă băgaţi unde ştiu eu ancheta asta, dom'le DEWING! Vă salut!

Înainte ca cineva din asistenţă, care participase siderată la scenă, să schiţeze cel mai mic gest, inspectorul Angelo Rocchia ieşise trântind uşa.

— Rand, urlă Hudson, opreşte-l! Pentru numele lui Dumnezeu, nu-l lăsaţi să ne pună tot oraşul în cap ţipând peste tot: „Păziţi-vă, în oraş e o bombă atomică care stă să explodeze!" Fugi după el!

*

Din dorinţa de a asculta toate părerile, şeful Executivului invitase să se alăture grupului consilierilor săi extenuaţi şi preşedintele Comisiei Afacerilor Externe a Senatului, liderii majorităţii şi minorităţii senatoriale şi preşedintele Camerei Reprezentanţilor. Îi informase în secret în legătură cu modul de desfăşurare a crizei şi acum

dorea să-i asocieze la dificila hotărâre pe care era obligat s-o ia.

Preşedintele rugase pe fiecare în parte să-şi expună părerea. Aşezat în faţa lui, secretarul de stat rezumase cu concizia-i recunoscută opinia cvasi-generală.

— Domnule preşedinte, nu vom putea permite să piară peste şase milioane de americani pentru că o altă ţară, oricât de scumpă nouă, refuză să-şi schimbe o politică pe care am respins-o întotdeauna. Ordonaţi debarcarea imediată a Flotei a VI-a şi a forţei de intervenţie rapidă! Asociaţi-i şi pe sovietici la acţiunea noastră pentru a preveni orice reacţie neaşteptată din partea Israelului. Informaţi-l pe Gaddafi despre acţiunea noastră şi asiguraţi-l că poate urmări desfăşurarea operaţiunilor prin intermediul ambasadei sale de la Damasc. Asta va pune New York-ul la adăpost şi, când vom dezamorsa această ameninţare, vom angaja negocieri cu el.

Urmă un concert de tusete şi gesturi aprobatoare. Preşedintele îi mulţumi. Apoi, cu privirea împăienjenită de oboseală, privi chipurile grave care-l înconjurau.

— Herbert, zise el secretarului de la Apărare, cred că sunteţi singurul pe care nu l-am auzit.

Herbert Green îşi descleştă dinţii de pe muştiucul pipei, puse coatele pe masă, îşi sprijini bărbia în palme, ca şi cum ar fi fost covârşit de cele ce urma să spună. Mai mult ca oricare altul, el trăise în sinea lui această criză. Era fizician atomist, unul din creierele acelei biserici care dăruise umanităţii această binefacere, dar şi flagel, fisiunea atomului. Văzuse cu groază cum lumea civilizată răspândise în cele patru vânturi cunoştinţele ei, fără să prevadă că într-o bună zi va apărea un fanatic ameninţând cu bomba atomică pentru a-şi impune voinţa.

Înainte de a lua cuvântul, respiră adânc.

— Domnule preşedinte, ultima criză pe care am trăit-o în această sală de consiliu a fost cea a ostatecilor din Iran, şi n-am uitat nici acum evenimentele acelor zile. Ţara noastră avea nevoie disperată de prieteni în acele zile întunecate, şi îmi permit să vă reamintesc că nu am găsit

decât unul singur, Israelul. El singur a fost de partea noastră. Aliaţii noştri tradiţionali – Anglia, Germania, Franţa – ne-au întors spatele când am făcut apel la solidaritatea lor. Erau atât de preocupaţi de aprovizionarea cu petrol încât au preferat să ne vadă umiliţi, iar diplomaţii noştri masacraţi, mai degrabă decât să fie alături de noi, făcând ceva care le-ar fi putut tulbura viaţa lor îndestulată. Acestea sunt momente pe care eu nu le pot uita, domnule preşedinte. Vom putea îndrepta noi acum armele împotriva singurei ţări care ne-a fost alături la greu? Şi asta sub ameninţarea unui dictator care ne urăşte, pe noi şi ceea ce reprezentăm noi? Împărtăşesc sentimentele dumneavoastră în privinţa coloniilor evreieşti din teritoriile arabe ocupate şi în privinţa intransigenţei Israelului. Dar ce se întâmplă acum depăşeşte cu mult problema acestor colonii şi a statutului Ierusalimului. Există o limită pe care orice ţară, ca de altminteri, oricare om, nu o poate depăşi fără să-şi piardă demnitatea şi respectul de sine. Eu afirm că noi, noi am atins această limită.

Liniştea, o linişte apăsătoare care strângea inimile, înmărmuri asistenţa când Green tăcu. Preşedintele se ridică. Aruncă o privire ceasului de pe perete.

— Vă mulţumesc, domnilor, zise el. Aş vrea să mă retrag câteva clipe în parc, pentru a reflecta înainte de a lua o hotărâre.

*

Angelo Rocchia tocmai ieşise, trântind uşa furios, când din încăperea vecină apăru un poliţist care-i dădu un mesaj lui Feldman.

— Isuse Cristoase î mugi şeful inspectorilor, Rocchia avea dreptate!

Sări ca ars de pe scaun şi se repezi la harta New York-ului.

— Unul dintre inspectorii de la moravuri a interogat o târfă care se fâţâie pe aici, spuse el arătând un punct pe hartă în partea de jos a Manhattan-ului. A recunoscut pe unul dintre cei trei palestinieni. Cel pe care-l cheamă Kamal. L-a avut client ieri seară.

— E sigură? întrebă neliniştit Hudson. Gagicuţele din zona aia au ceva de lucru!

— E categorică. L-a descris ca pe un adevărat diliu sadic. I-a dat şi o mamă de bătaie!

Feldman se întoarse spre hartă.

— E aproape în dreptul Bulevardului 5. Exact în sectorul pe care ni l-a indicat Rocchia. De acolo trebuie să începem scotocitul, şi să nu iertăm nimic până la malul Hudson-ului!

Cuvintele lui galvanizaseră micul grup la capătul puterilor. Hudson îşi aprinsese un nou trabuc Romeo şi Julieta. Iar Bannion avea surâsul unui turfist ce-şi vede unul dintre caii pe care a pariat luând o cotă de o sută la unu în faţa favoritului!

— Cât ne trebuie să scotocim toată zona? întrebă Dewing.

Feldman examină harta.

— Circa zece ore. Mai daţi-ne zece ore şi vă jur că vom găsi blestemata aia de bombă!

*

Dar în acea zi de marţi, 15 decembrie, nu le mai rămânea mai mult de o oră până la încheierea conturilor. Timp de cinci interminabile minute de agonie, cei reuniţi în sala Consiliului Naţional al Securităţii aşteptaseră cu sufletul la gură reîntoarcerea şefului statului. Numai Jack Eastman îl însoţise în parc. Dar îl lăsase la intrare, privind cum se îndepărtează pe alee, cu mâinile în buzunare, cu corpul plecat, meditând şi rugându-se.

Acum preşedintele era în picioare, în faţa asistenţei, cu aerul acela calm şi hotărât pe care America îi descoperise

în cursul orelor tragice din timpul crizei ostatecilor la Teheran.

— Domnilor, începu el cu o voce aproape confidenţială. Poate că am greşit că nu am încercat evacuarea New York-ului, indiferent care ar fi fost consecinţele. Dumnezeu să-i ţină în paza lui pe compatrioţii noştri newyorkezi. Numai că eu sunt preşedintele a două sute treizeci de milioane de americani. Şi acum noi avem de-a face cu un adevărat act de război. Şi dacă ne-am înclina în faţa ameninţării, cedând şantajului, vom renunţa la dreptul nostru la existenţă. Vom fi condamnaţi să fim distruşi, mai devreme sau mai târziu.

Făcu o pauză, trăgându-şi răsuflarea.

— Acum e ora 11 dimineaţa. Ultimatumul lui Gaddafi expiră la amiază. Amirale Fuller, vă ordon să îndreptaţi rachetele nucleare cu rază medie de acţiune de pe submarinele din Mediterana împotriva Libiei. Toate! Faceţi tot ce se poate ca Egiptul şi Tunisia să fie ferite de căderile radioactive.

Domnule secretar de stat, pregătiţi mesaje prioritare pentru primul secretar al Comitetului Central Sovietic, pentru conducătorii chinezi, pentru domnii Begin, Giscard, Helmut Schmidt şi doamna Thatcher, Faceţi în aşa fel încât mesajele să fie prezentate în clipa în care se declanşează acţiunea.

Privi la chipul pământiu al preşedintelui Comitetului Şefilor de Stat Major.

— Amirale, dacă la ora 11 şi 30 n-am găsit şi n-am dezamorsat bomba, iar Gaddafi refuză să-şi prelungească ultimatumul, vă ordon să distrugeţi Libia!

*

— Domnule Rocchia! Ce surpriză plăcută!

Măicuţa scundă de la St. Vincent De Paul, care lucra la Centrul Kennedy pentru copii handicapaţi, îl conduse pe inspector într-un salon.

— Sper că nu-i nimic grav.

— Nu, nu, măicuţă, nu vă faceţi probleme!

Poliţistul îşi învârtea nervos pălăria în mâini, cu un aer încurcat.

— Trebuie s-o iau pe fiica mea pentru două sau trei zile la mine, ca să-şi vadă bunicii din Connecticut.

— Ah î... Mă tem că asta e împotriva regulamentului, obiectă călugăriţa, nu ştiu dacă maica superioară...

— E urgent, obiectă Angelo. Cumnata mea din California a venit pentru două zile la New York. Ea n-a văzut-o niciodată pe Maria.

Îşi consultă febril ceasul.

— Măicuţă, sunt foarte grăbit. Vreţi să fiţi amabilă să mergeţi s-o aduceţi pe fiica mea? Trebuie să plec cât mai repede.

— Nu puteţi reveni diseară?

— Nu, măicuţă, v-am mai spus, se impacientă inspectorul. Sunt extrem de grăbit.

— Foarte bine! Aşteptaţi aici, vă rog până îi pregătesc valiza Mariei.

Călugăriţa îl conduse spre o sală cu un perete uriaş, din sticlă, ce dădea spre sala de jocuri. Ca de fiecare dată când venea acolo, Angelo simţi ochii umplându-i-se de lacrimi. Era o sală de jocuri, ca oricare alta, cu o paiaţă, un tobogan, cuburi şi păpuşi. Îşi căuta fata în grupul de fetiţe. I se strânse inima la vederea acelor fiinţe cu chipurile deformate, cu gesturi sacadate şi neîndemânatice, cu ochii lor mari plini de o neputincioasă revoltă.

O văzu pe călugăriţă luând-o delicat de mână pe Maria şi îndepărtând-o de colegele ei.

— Şi cu ceilalţi ce va fi? îşi zise Angelo, zguduit. Eu îmi salvez copila, dar cu ceilalţi ce se va întâmpla?...

Cînd călugăriţa reveni cu copilul şi valijoara sa, inspectorul Angelo Rocchia dispăruse.

*

În partea de nord a statului Minnesota, într-o regiune bucolică, de păduri şi păşuni, în apropierea satului Oskomie, la câţiva kilometri de graniţa canadiană se găsea o discretă rezervaţie forestieră aparţinând U. S. Government. Bărbaţi în uniforma Departamentului Păduri şi Pescuit păzeau intrarea. Rezervaţia se întindea pe câteva hectare de teren vălurit, acoperit de codri seculari, plantaţii tinere şi pajişti tihnite, totul înconjurat cu şiruri dese de sârmă ghimpată.

Gărzile înarmate aparţineau, de fapt, Departamentului de Stat al Apărării, iar sârma ghimpată ce împrejmuia rezervaţia alcătuia o gigantică antenă de transmisiuni, permiţând comunicarea cu submarinele lansatoare de rachete nucleare ale marinei militare. Instalaţiile funcţionează zi şi noapte, utilizând foarte joasa frecvenţă, cu mult sub 10 KHz, căci numai undele foarte lungi sunt susceptibile să atingă fundul mărilor, adâncimile la care navighează submarinele. Fiecare submarin în patrulare pe fundul oceanelor târa propria sa antenă, un fir la fel de lung ca cei trei kilometri de sârmă ghimpată ai rezervaţiei de la Minnesota.

La ora 11 şi 4 minute, adică la patru minute după ordinul de atac nuclear dat de preşedinte, două submarine, Swordfisher şi „Patrick Henry în imersiune la mai multe sute de metri de suprafaţa calmă a Mediteranei, unul la douăzeci de mile sud-est de Cipru celălalt la sud de Sicilia, reacţionară la o modificare survenită a emisiei continue venind de la suprafaţă. Operatorul radio al fiecărui submarin aduse mesajul, decodat automat de unul din calculatoarele submarinului, ofiţerului de cart care, la rândul lui, îl duse comandantului.

În fiecare din cele două vase de război, comandantul şi secundul, utilizând chei complementare, deschiseră la primirea ordinului un seif care conţinea nişte dischete speciale produse de firma I.B.M. Le introduseră în cele 16 calculatoare de tir, care comandau cele 16 rachete Trident

ce echipau fiecare submarin. Aceste dischete I.B.M. conţineau toate informaţiile de tir necesare pentru a detecta obiectivele libiene cu o marjă de eroare sub 30 de metri. După care cei doi ofiţeri şi responsabili cu lansările efectuară cele zece operaţii necesare pentru activarea sistemului de comandă a focului.

La ora 11 şi 7 minute, fiecare din cele două submarine expedie un mesaj în Minnesota, anunţând că rachetele erau pregătite să-şi atingă obiectivele.

Mesajul decodat suna simplu: VESSEL IN DEFCON – Vasul în stare de apărare.

*

Aproape în acelaşi timp cu acest mesaj, la Casa Albă sosea un altul, de data asta de la Moscova, fiind preluat de centrul de telecomunicaţii prin faimosul „telefon roşu”.

Ca întotdeauna, comunicarea era transmisă în două limbi, întâi în rusă, apoi urma traducerea engleză a interpretului sovietic.

Preşedintele se grăbise să ajungă la telescriptor pentru a lua cunoştinţă de conţinutul comunicării pe măsură ce aceasta sosea. Un interpret de la Departamentul de Stat îl flanca pentru a verifica exactitatea traducerii sovietice şi pentru a sublinia toate nuanţele şi subtilităţile limbajului folosit.

De data asta nu era nici una. Mesajul era scurt şi precis. Din cauza emoţiei, preşedintele simţea că ameţeşte. Se sprijini de umărul interpretului înmărmurit.

— Mulţumescu-ţi ţie, Doamne! şopti el.

*

În P.C.-ul subteran din New York, frenezia atinsese paroxismul. Agenţii federali urlau în toate telefoanele. Bannion ordona prin radio ca să fie transformat în P.C. avansat comisariatul 6, situat în zona care trebuia

scotocită. Lângă el, Al Feldman mobiliza oameni şi material. Cu câteva birouri mai departe, Bill Booth, şeful celor de la NEST, echipa de detectare a explozibililor nucleari, de obicei imperturbabil, asurzea pe toată lumea, urlând ca un apucat într-un microfon. Pe când Harvey Hudson mobiliza un escadron de judecători federali pentru a emite mandate de percheziţie care să le permită să intre în apartamente, birouri, imobile, mandate fără de care nici un newyorkez, mândru de drepturile sale civice, n-ar fi lăsat nici un poliţist să-i pună piciorul în casă.

Domnea un asemenea balamuc încât nimeni nu auzi difuzorul încastrat în mijlocul mesei de conferinţe. Îngrozit, Abe Stern realiză că erau chemaţi de Preşedinte. Ceru să i se dea imediat legătura în birou.

— Domnule preşedinte, se scuză el, suntem acum într-o stare vecină cu isteria. Cred că am aflat locul unde e ascunsă bomba.

Încă sub efectul emoţiilor din ultimele minute, preşedintele nici măcar nu-l ascultă.

— Abe, i se adresă el, am primit un mesaj din partea sovieticilor! L-au constrâns pe Gaddafi să amâne termenul ultimatumului cu şase ore! Mai avem timp până diseară la ora şase.

Primarul se prăbuşi în fotoliu, mut de fericire.

— Dar fii atent, Abe! Ora şase, nu mai mult! Primul secretar a fost ferm: Gaddafi nu va ceda mai mult.

PARTEA A ZECEA

„AI PIERDUT, TRĂDĂTORULE! BOMBA TA TOT VA EXPLODA!”

Zona care urma să fie scotocită acoperea un imens patrulater din partea de jos a Manhattan-ului unde, într-un amestec de blocuri, case şi căsuţe trăiau peste o jumătate de milion de oameni ziua şi un milion noaptea. Acolo se găseau docurile abandonate din Golful Hudson, unde altă dată acostau marile transatlantice Normandie, Île-de-France, cele două Queen. Găseai acolo insuliţe rezidenţiale ale micii burghezii newyorkeze, cartiere de mici meşteşugari, străzile cele mai calde ale oraşului cu sălile de spectacole sexy şi saloanele de tortură sado-masochiste. Găseai o întreagă comunitate de artişti, de intelectuali, de hippies în echivalentul newyorkez al cartierului parizian Saint-Germain-des-Prés, cunoscutul Greenwich Village.

Aproape zece mii de poliţişti în civil, inspectori, agenţi federali şi membri ai brigăzilor de detectare a armelor nucleare, deghizaţi în cititori de contoare ai companiei Con Edison Electric, se vor abate asupra zonei. La P.C. din comisariatul 6, cel care organiza această metodică cercetare, după principii militare, era Quentin Dewing. Cartier după cartier, stradă după stradă, bloc după bloc, nimic nu trebuia să le scape.

Avangarda era formată din echipele mixte NEST şi F.B.I., cu aparatele lor sofisticate de detecţie. Ei pieptănau fiecare clădire, din pivniţă până la acoperiş, fără a intra însă în apartamente. În spatele lor venea „infanteria grea”,

aproape trei mii de inspectori şi de federali, cu buzunarele umflate de mandate de percheziţie, care băteau din uşă în uşă, scotoceau prin apartamente, birouri, magazine, dând o atenţie deosebită antrepozitelor, garajelor şi pivniţelor. O muncă fantastică! Ţinând cont de greutatea butoiului, Al Feldman sugerase limitarea cercetărilor la primele două etaje ale clădirilor fără ascensor.

— De unde începem? îşi întrebă Dewing Statul major reunit în jurul unei hărţi uriaşe a Manhattan-ului. Plecăm de la Bulevardul 5 şi coborâm spre malul Hudson-ului? Sau invers?

— După mărturia tipului cu lanţul de bicicletă, furgoneta Hertz urca în viteză pe Christopher Street când a derapat şi s-a pupat cu Pontiacul. Deci e firesc să ne gândim că se îndrepta spre Bulevardul 5 sau în împrejurimi. Eu aş începe scotocirea de acolo şi m-aş îndrepta spre malurile fluviului.

Toate capetele se întoarseră uimite spre cel care vorbise. Cu o pălărie de fetru gri puţin pe-o parte, cu aerul maiestuos al Naşului, care soseşte la un consiliu de administraţie cu ai săi *capos*, Angelo Rocchia se întorsese la turmă.

— Ah! domnule Rocchia, îl interpelă Dewing, îndreptându-se spre inspector, cred că vă datorez scuze serioase.

— Scuze?

— Da, am primit, un telefon de la laboratorul nostru din Brooklyn. Ei au găsit efectiv pe Pontiacul reprezentantului dumneavoastră, urme de vopsea provenind de la furgoneta Hertz!

*

Întrerupând conştient orice legătură cu Tripoli, din motive de securitate, cei trei Dajani ignorau amânarea neaşteptată a ultimatumului lui Gaddafi. Aşa cum fusese prevăzut, se refugiaseră în ascunzătoarea din Dobbs Ferry,

aflat la circa cincizeci de kilometri de New York, într-o cochetă căsuţă în stil colonial, pe care Leila o închiriase, datorită poziţiei sale discrete, în apropierea autostrăzii. Acolo era programat să aştepte explozia, după care urmau să treacă graniţa în Canada.

Aşezaţi pe canapea, cei doi fraţi şi sora lor aveau ochii aţintiţi pe ecranul televizorului.

— Cât e ceasul? întrebă Kamal pentru a treia oară.

— Douăsprezece fără trei minute, răspunse Whalid.

Secundele se scurgeau fără ca vreunul dintre cei care ar fi sperat ei să apară la televiziune, să intervină. Nici Carter, anunţând un nou acord privind Orientul Apropiat, nici primarul New York-ului, implorându-şi cetăţenii să fugă, nici Menachem Begin, anunţând retragerea din teritoriile arabe ocupate. Nimic în afară de acel insipid serial ce povestea aventurile unui psihiatru îndrăgostit de una din pacientele sale.

Cu degetele crispate, cu buzele strânse, Leila simţea că o lasă nervii.

— N-am reuşit! gemea ea. Americanii au refuzat. Bomba va exploda!

Whalid îşi lăsă paharul cu whisky şi-i surâse.

— Linişteşte-te surioară. Trebuie că încă mai discută. Şi atâta vreme cât vor mai discuta, Gaddafi nu va trimite semnalul de comandă a exploziei!

— Dar de ce nici cel mai mic comunicat? se lamenta în continuare Leila. Ce mai tărăgănează să informeze publicul că sunt în aşteptarea unor veşti deosebit de importante? Că americanii, Gaddafi, evreii, palestinienii sunt, în sfârşit, cu toţii de acord!

Agasat de smiorcăielile surorii sale, Kamal se ridică şi se îndreptă spre fereastră.

— Whalid, crezi că putem auzi explozia de aici?

Întrebase cu tonul eu care ar fi întrebat: „Whalid, crezi că putem auzi de aici soneria telefonului?”

— Nu, Kamal, dar sigur vom vedea un fulger, apoi un nor, semănând cu o ciupercă uriaşă.

Kamal îşi privea cu atenţie fratele. În ciuda tensiunii din aceste ultime zile, părea ciudat de calm. Resemnarea asta era cumva acceptarea fatalistă a actului său, după toate ezitările şi crizele de conştiinţă? Sau avea un alt motiv, pe care numai el îl ştia?

Pe ecranul televizorului, prezentatorul programului anunţa continuarea serialului pentru ziua următoare, la aceeaşi oră. Imaginea unui apus de soare însoţită de lamentoul unei viori dispăru, făcând loc unui omuleţ hilar, ce căuta o cutie de spaghetti pe rafturile unui supermagazin.

— Peste câteva secunde va fi ora douăsprezece şi uită-te ce ne arată ăştia! Leila era în pragul isteriei. V-am spus eu că asta a dat greş. Americanii au refuzat! Bomba va exploda!

— Potoleşte-te, Leila! Puţină demnitate, ce Dumnezeu! îi strigă Kamal, cu dispreţ.

Deschise uşa de la terasă şi merse prin zăpadă până la balustradă, cu ochii aţintiţi spre orizont.

Whalid îşi consultă încă o dată ceasul. Douăsprezece şi un minut. Semnalul lui Gaddafi ar fi trebuit să sosească prin antena de pe acoperişul garajului. Dar caseta neînregistrată n-a putut da informaţiile necesare calculatorului de comandă a focului, pentru a declanşa explozia. Gândul acesta îi dădea o stare de pace o pace profundă, cum nu mai simţise de ani de zile, din perioada fericită de la Meyrargues, alături de soţia şi copiii lui. Angoasa, îndoiala, crizele de conştiinţă încetaseră în faţa certitudinii că, de data asta, avusese curajul să facă ceea ce credea că trebuie să facă.

Alături de el, Leila, ghemuită, cu bărbia sprijinită de genunchi, părea hipnotizată de ecranul televizorului. Îşi repeta fără încetare, ca pe o litanie, că bomba nu trebuia să explodeze, că ea era de fapt, numai un mijloc de presiune, ca şi cum asta ar fi avut puterea să desfacă ceea ce făcuseră, smulgând-o din obsesiile sale.

Brusc tresări.

— Ia uitaţi-vă: e NEW YORK-UL! strigă ea, arătând cu degetul spre televizor. New York-ul! E la locul lui!

Kamal se întoarse de pe terasă. Îşi privi ţintă sora, apoi fratele mai mare cu o expresie de furie rece care-i făcu să tremure.

— E douăsprezece şi şapte minute! zise el. Trebuie să aflu de ce n-a explodat bomba!

*

La New York uriaşa percheziţie din partea de jos a Manhattan-ului începuse printr-o cascadă de incidente. La numărul 156 de pe Bleecker Street doi inspectori au dat peste o partidă de drog în plină desfăşurare. O duzină de toxicomani, tolăniţi pe nişte saltele soioase, pluteau deja în „Nirvana”, în timp ce alţii, înarmaţi cu seringi, se pregăteau să li se alăture. Traversând încăperea ca un uragan, cei doi poliţişti le sparseră seringile cu picioarele, le confiscară pastilele de L.S.D. şi pliculeţele cu heroină, apoi dispărură trântind uşa, sub privirile tâmpite ale drogaţilor. În altă parte, federalii picaseră în mijlocul unor uriaşe orgii sau şedinţe de flagelare. Înspăimântaţi de ideea scandalului, protagoniştii – aproape toţi cadre sau funcţionari – o ştersesem pe ferestre sau scări de incendiu, aproape goi. Alte echipe întrerupseseră întâlniri mai romantice, scene de familie şi păruieli.

În colţul Străzii 4 cu Greenwich Avenue, agenţii federali puseseră mâna pe hoţi în flagrant delict, aceştia nevenindu-şi în fire mai multă vreme, când, spre uimirea lor, au fost invitaţi s-o şteargă cât mai iute. La barul Quintana sosirea celor doi agenţi federali abătuse asupra lor o ploaie de articole diverse: revolvere, şişuri, pilule pentru trips, pacheţele cu pudră albă, pachete de cânepă, heroină, toate obiectele care „frigeau” şi de care micii traficanţi voiau să scape în cazul descinderii în forţă de care se temeau că va urma. Federalii au cules revolverele

şi şişurile, au aruncat drogurile în W.C., au inspectat pivniţa şi-au plecat aşa cum au venit.

Au descoperit tot felul de butoaie: unele vechi din lemn, pentru bere sau vin, bidoane pentru ulei de motor, butoaie din tablă pentru diverse chimicale şi detergenţi. Într-o pivniţă din Washington Square au descoperit chiar şi trei butoaie de benzină de avion, din cel de-al doilea război mondial.

Într-un pod de pe Cornelia Street au găsit cadavrul în stare de descompunere al unui individ spânzurat şi, într-o cameră de pe Bedford Street, corpul unei bătrâne, aparent moartă de frig.

Multe dintre apartamente erau încuiate – locatarii fiind la muncă – trebuiseră să facă apel la „berbecii" politiei municipale, nişte ţevi groase pline cu beton care permiteau spargerea uşilor celor mai îndărătnice. Abe Stern se temea ca oraşul său – care poate că peste câteva ore nu va mai exista – să nu fie condamnat să plătească milioane de dolari despăgubiri pentru furturi adevărate sau imaginare, cerând ca să fie lăsat câte un poliţist lângă fiecare uşă forţată astfel. Numeroşi locatari invocau drepturile lor civice pentru a refuza orice fel de percheziţie, chiar şi atunci când era vorba de existenţa unui mandat de percheziţie. Telefonau avocaţilor lor, întărâtau vecinii, provocând încăierări. Poliţiştii erau agresaţi de cei pe care încercau să-i salveze.

La orice întrebare a locuitorilor asupra motivelor intervenţiilor lor, poliţiştii aveau consemnul să le prezinte versiunea cu palestinianul care a ascuns în cartier un butoi cu gaz clorhidric. Contrar oricăror temeri, această dezvăluire n-a declanşat nici un fel de panică în rândurile acelei populaţii pe care televiziunea sau cinematograful o obişnuiseră cu scenarii mult mai impresionante.

În P.C.-ul de la comisariatul 6 se produseseră, din contră, câteva reacţii de spaimă printre magistraţii mobilizaţi pentru a semna mandatele de percheziţie. Din clipa în care aflaseră motivul real – aşa credeau ei – al operaţiunii în curs, unii dintre ei dăduseră năvală în cea

mai apropiată cabină telefonică, ordonând familiilor să părăsească imediat New York-ul.

Scotocirea începuse să se desfăşoare când Angelo Rocchia îşi luă o scurtă pauză pentru a da şi el un telefon personal.

— Grace, tu eşti? zise el, făcând mâna pâlnie în jurul receptorului, pentru a nu fi auzit de cei din jur, aş vrea să-ţi spun ceva apropo de... de ce mi-ai zis ieri seară. M-am gândit. Aş vrea să ne căsătorim. Aş vrea ca acest copil să aibă amândoi părinţii.

*

Kamal Dajani stinse televizorul cu o lovitură de pumn. Îşi prinse fratele de umeri, îl smulse din fotoliu şi începu să-l scuture violent.

— Spune-mi ce-ai făcut de n-a explodat bomba?

Whalid încercă să scape, dar strânsoarea de fier al fratelui său nu-l lăsă.

— Kamal, de ce mă priveşti cu atâta mânie? întrebă el, încercând să-şi disimuleze frica. Azi e o zi mare! Bomba n-a explodat pentru că noi am câştigat! Sunt sigur că evreii au început să evacueze teritoriile noastre! Vom afla cât de curând vestea asta! Să bem pentru victorie, frăţioare!

Întinse mâna spre sticla pusă pe televizor, dar lovitura scurtă a lui Kamal îi opri gestul. Whalid se înverşună. Oroarea pe care i-o inspira lovitura dată de fratele său îl făcu să-şi golească sacul.

— Tu crezi că bomba aia va exploda? Tu crezi sincer că ne putem întoarce la Ierusalim călcând pe milioane de cadavre? Zi, chiar crezi asta? Frăţioare, eu cred că trebuie să mai fie şi alt mijloc. Eu n-am realizat bomba asta pentru a semăna moarte. Am construit-o pentru a obţine dreptate pentru poporul meu. Pentru a fi egali cu ceilalţi. Evreii îşi au bomba lor, ca şi americanii, englezii, sovieticii, francezii, chinezii, indienii. Acum, arabii o au şi ei.

Datorită ei, vom putea negocia cu duşmanii noştri şi, în felul acesta, să ne regăsim ţara.

Făcu o pauză.

— Kamal, conchise el, vorbind apăsat, nu se poate face dreptate călcând pe cadavrele milioanelor de nevinovaţi!

Ochii mezinului familiei Dajani aruncau văpăi de ură. Ochi de ucigaş, îşi zicea Leila, cu groază.

— Trădătorule! Acum înţeleg eu: dacă bomba n-a explodat, asta înseamnă că ai dezamorsat-o atunci când ne-ai trimis, pe mine şi pe Leila, să verificăm antena de pe acoperiş. Crampa ta subită de la stomac era o pură înscenare! Cînd am coborât, dispăruse. Ca şi ulcerul tău! Ca prin minune! Ticălosule, acum să-mi spui ce-ai făcut ca să dezamorsezi bomba că, de nu, te omor!

Mâna lui Kamal ţâşnise ca un şarpe. Mîna care zdrobise traheea fizicianului francez Alain Prévost în Bois de Boulogne îl lovi pe Whalid în plină faţă. Acesta scoase un ţipăt, iute stins de o a doua lovitură în plin stomac. Se clătină, se lovi de un scaun şi se prăbuşi pe masa din fundul încăperii. Farfurii, o a doua sticlă cu whisky, bibelouri se răspândiră pe podea, într-un zgomot asurzitor de sticlă spartă. Kamal se aruncă asupra fratelui său şi-l strânse de gât.

— Tu ştii ce se întâmplă în clipa de faţă din cauza ta? La ora asta americanii sunt pe cale să-l lichideze pe Gaddafi! Şi-l vor distruge pentru că acum e în mâna lor! Din cauza ta! Trădătorule!

Whalid se sufoca. Cu gura larg deschisă, cu ochii ieşiţi din orbite, căuta să aspire cât mai mult aer.

— Cum ai dezamorsat bomba? îl întreba fără încetare Kamal, punctându-şi întrebarea cu o lovitură de genunchi în testicule.

Whalid se încovrigă de durere. Îngrozită, Leila încercă să-i despartă.

— Kamal, potoleşte-te! Vrei să-l omori? E fratele tău!

— E un trădător! Din cauza lui, nu ne vom mai întoarce acasă!

Cuprins de o dezlănţuită ură, Kamal tăbărî cu nesăbuinţă asupra fratelui său. N-o văzu pe Leila apucând sticla de whisky, dar instinctul îl făcu să se ferească. Primi lovitura în umăr, în loc de cap. Sub şocul loviturii, îşi pierdu echilibrul şi căzu pe canapea.

Între timp Whalid începu să-şi revină şi îşi scosese revolverul din buzunarul hainei. Îl ţinea în mâna tremurândă când Kamal se aruncă din nou asupra lui. Glonţul şterse urechea lui Kamal şi se opri în tavan. Nu mai urmă un altul. Degetele palestinianului erau deja înfipte în traheea fratelui său, chiar deasupra mărului lui Adam. Se auzi un zgomot sec. Whalid fu scuturat de un spasm şi gura i se deschise, lăsând să se scurgă un şuvoi de bale.

— Ce-ai făcut? urlă Leila, îngrozită.

— L-am ucis.

Kamal privi îndelung cadavrul fratelui său întins pe covor, apoi îngenunche lângă el, ridicând manşeta pentru a descoperi tatuajul de pe mână, ca şi când ar fi vrut să facă un nou jurământ cu fratele său.

— Bomba ta tot va exploda, Whalid! Ţi-o jur! Va exploda! Ai pierdut, trădătorule!

Căută în haina lui Whalid instrucţiunile pentru executarea diverselor operaţiuni indispensabile pentru a putea proceda la comanda manuală a exploziei şi dădu peste o casetă. Recunoscu imediat caseta înregistrată la Tripoli.

— Ia te uită! Asta era! E simplu: a schimbat-o cu alta când eram pe acoperiş!

*

Pentru prima oară în viaţa ei, dacă nu punem la socoteală potopul de împuşcături din serialele serilor ei de văduvă singură, doamna Dorothy Burns auzi răsunând un foc de armă. Se repezi să tragă draperiile de creton, încercând să vadă de unde putea veni împuşcătura. Auzi

ecourile unei discuţii violente ce veneau din direcţia casei din faţă. Câteva clipe mai târziu, văzu un bărbat necunoscut împingând violent o tânără în maşina parcată în faţa casei. Maşina demară în trombă şi dispăru în direcţia autostrăzi. Fără să ezite, doamna Burns ridică receptorul telefonului roz de la căpătâiul patului.

— Domnişoară, daţi-mi vă rog comisariatul de poliţie.

*

Telefonul lui Myron Pick, redactorul şef al ziarului New York Times sună în acelaşi timp cu cel al doamnei Burns. Corespondentul său la Las Vegas îl suna în privinţa lui John McClintock, cel care închiriase una din misterioasele furgonete Avis, descoperite de Grace Knowland în cazarma din Park Avenue.

— Acest domn aparţinea unei organizaţii guvernamentale instalate la baza aeriană McCarran, într-o zonă interzisă. Organizaţia se numeşte NEST, de la Nuclear Explosive Search Teams. Rolul acestor brigăzi e de a detecta orice materiale radioactive dispărute în cursul unui transport, furate dintr-o instalaţie nucleară sau căzute din cer ca cele de mai acum câţiva ani în Spania, fie că e vorba de uraniu, plutoniu sau chiar de o bombă atomică. Echipamentul lor...

Corespondentul îşi continua raportul, dar Pick nu-l mai asculta. Rămas fără replică, părea lovit cu leuca-n cap.

De ce-i fusese frică nu scăpase.

*

Doi poliţişti de la comisariatul din Dobbs Ferry bătură la uşa doamnei Burns, la trei minute după apelul ei telefonic.

Aflată în culmea agitaţiei, aceasta le povesti ce văzuse şi auzise.

— Probabil că vede prea multe filme la televizor, zise unul dintre ei, în timp ce traversau strada pentru a inspecta casa de peste drum.

Nu le răspunse nimeni la apelurile soneriei, dădură ocol casei pentru a vedea eventualele urme ale unei efracţii. Apoi reveniră la intrare.

Uşa nu era închisă. Unul dintre ei îşi vârî capul pe uşă.

— Nu-i nimeni acasă? întrebă el.

Neobţinând nici un răspuns, se aventură în salon.

— Dumnezeule! exclamă el. Cheamă State Police, Individa n-a visat!

*

John Robinson, austerul director al ziarului New York Times, îşi privea redactorul şef cu surprindere. Chipul radios al lui Myron Pick era acum la fel de lugubru ca o mască mortuară. Venise să-l pună la curent cu evenimentele ciudate care se petreceau în New York şi îi povesti directorului său ce descoperise în privinţa misteriosului domn McClintock din Las Vegas.

Fără să scoată un cuvânt, ridică receptorul şi ceru Cartierul General al Poliţiei.

— Domnişoară, puţin îmi pasă mie unde e şi ce face, îi spuse el secretarei prefectului Bannion, vreau să-i vorbesc imediat. Aştept la telefon până îl găsiţi.

Trecură câteva minute bune până când reuşi să-l găsească pe Michael Bannion în tumultul comisariatului 6. Robinson nu era bine dispus pentru a-şi pierde timpul cu *salamalecuri*.

— Domnule prefect, aflu că i-aţi spus redactorului meu şef că sunteţi în căutarea unui butoi cu gaz clorhidric ascuns în oraş.

— Exact, domnule director, şi nu am cum să vă mulţumesc mai mult pentru faptul că ziarul dumneavoastră ne ajută să păstrăm această informaţie

până în momentul în care vom găsi şi neutraliza acest butoi.

— A fost plasat de terorişti palestinieni, nu-i aşa?

— Perfect adevărat.

În ciuda uriaşei tensiuni din ultimele zile, vocea Iul Bannion era la fel de severă ca de obicei.

— Domnule prefect, cu regret trebuie să vă spun că sunteţi un mincinos. Ce căutaţi voi e o bombă atomică, nu un butoi nenorocit. Mii, poate sute de mii de locuitori ai New York-ului sunt în pericol de moarte, iar voi refuzaţi să-i avertizaţi, să-i salvaţi, spunându-le să fugă. Şi vreţi ca şi ziarul nostru să facă la fel? Să păstreze tăcerea, când raţiunea existenţei sale este tocmai de a fi în slujba acestor oameni?

Bannion era împietrit. Făcu un semn unui *fed* şi-i întinse un mesaj mâzgălit în grabă:

— Chemaţi Washington-ul! Cereţi-l pe preşedinte! Secretul a fost străpuns!

*

Trei maşini aparţinând de New York State Police, cu girofarurile aprinsele capotă, se opriră în faţa casei unde fusese asasinat Whalid Dajani. O ambulanţă, cu uşile deschise, aştepta lângă ele. În jurul lor se strânseseră vecinii şi copiii care se întorceau de la şcoală. O crimă era un eveniment totalmente ieşit din comun pe străduţele liniştite din Dobbs Ferry.

În salon poliţiştii se agitau în jurul cadavrului. Punctul de impact al-glonţului cu tavanul era încercuit cu roşu. O echipă de la expertiza judiciară lua amprentele, în timp ce un poliţist contura cu creta locul de pe covor unde zăcea cadavrul lui Whalid, iar un fotograf şi un tip cu camera video înregistrau scena din toate unghiurile.

— Duceţi-l la morgă şi cereţi o autopsie, ordonă căpitanul însărcinat cu primele cercetări.

Aruncă o privire spre cioburile celor două sticle de whisky răspândite pe podea şi privi cadavrul cu dispreţ,:

— Pariez că-i vor găsi la whisky în burdihan, să deschizi cu el un bar!

Un poliţist descoperi paşaportul lui Whalid în buzunarul hainei. Îl dădu şefului său.

— Ia te uită, Charlie, e un arab!

Căpitanul examină fotografia, având dificultăţi în a găsi vreo asemănare cu chipul desfigurat de sufocare, şi frunzări paginile până găsi ştampila ofiţerului cu imigrările de la aeroportul Kennedy.

— Săracul, n-a avut nici când să-şi cumpere ce-i trebuie de crăciun! zise el, remarcând data intrării, 10 decembrie. Mă duc să transmit din maşină datele la sediu.

Cei de la New York State Police nu fuseseră informaţi oficial despre cercetările în curs la New York şi căpitanul ignora drama în curs de desfăşurare în Manhattan. Îşi aprinse o ţigară, o fumă liniştit, apoi luă fără grabă microfonul şi transmise P.C. al brigăzii sale primul raport referitor la crima din Dobbs Ferry.

*

După frenezia din perioada lansării giganticei scotociri, descurajarea domnea acum în P.C.-ul avansat din comisariatul 6. Pe măsură ce echipele raportau că au terminat de cercetat o zonă, Al Feldman haşura cu negru respectiva zonă pe hartă. Numai că nu-şi făcea iluzii: dacă nu aveau noroc, noroc cu carul, urmau să fie făcuţi praf-şi pulbere cu mult înainte ca primul poliţist să ajungă pe malul Hudson-ului.

În acest moment de totală descurajare, Feldman fu chemat la telefon de unul dintre inspectori.

— Vă cheamă din P.C.-ul subteran din Foley Square.

P.C.-ul din Foley Square era legat, printre altele, prin telex de Cartierul General al Poliţiei statului New York.

Inspectorul de serviciu fusese intrigat de ultima depeşă apărută pe aparat.

— Şef, îi zise el lui Al Feldman, se semnalează un cadavru la Dobbs Ferry. Nu există un dubiu: e o crimă. Victima e un arab care seamănă al dracului de bine cu unul din gagiii pe care-i căutăm noi. Vă citesc semnalmentele:

Sex: masculin.
Talie: 5 picioare şi 10 degete.
Greutatea: 185 livre.
Identitatea furnizată de paşaportul libanez nr. 234651, eliberat la Beirut la 22.11.1979, pe numele Ibrahim Whalid, inginer electronist născut la Beirut la 12.09.1942.
Intrat în S.U.A. prin punctul de frontieră aeroport Kennedy la 10 decembrie.
Păr: negru înspicat.
Ochi căprui.
Semne particulare: mustaţă fină şi un tatuaj pe antebraţul stâng reprezentând o inimă, un şarpe şi un pumnal.

— Un tatuaj! Dumnezeule mare, ai zis un tatuaj?

Feldman era în culmea surescitării.

— Daţi-mi dosarul trimis de francezi aseară! strigă el spre Dewing.

Îl frunzări cu mişcări febrile.

— El e! urlă Feldman, omul nostru. E unul din cei trei palestinieni care au ascuns bomba!

*

Richard Snyder, preşedintele Consiliului de administraţie al ziarului New York Times, se oprise în dreptul ferestrei biroului său, de la etajul paisprezece al renumitei clădiri, meditând, copleşit, la cuvintele preşedintelui. Din fundul strimtului canion al Străzii 43

urca până la el zgomotul intensei circulaţii, rumoarea New York-ului, oraşul său, oraşul pe care ziarul familiei îl servea de peste trei generaţii.

Preşedinţia acestui cotidian, care se considera a fi conştiinţa Americii, făcea să apese pe umerii acestui puritan de cincizeci şi doi de ani o zdrobitoare responsabilitate morală. Care este datoria noastră astăzi, se întreba el, ce obligaţii are ziarul nostru faţă de oraş şi faţă de ţară?

Întorcându-se la masivul său birou din lemn de nuc, contemplă pe pereţi primele pagini istorice ale renumitului ziar şi portretele tatălui şi bunicului său, care-l precedaseră în acest birou. Uşa se deschise şi secretara sa îi introduse în birou pe John Robinson, austerul director al ziarului, Myron Pick, redactorul său şef şi pe Grace Knowland.

— Vă daţi seama, patroane, o bombă atomică ascunsă în oraş! atacă Pick cu obişnuita sa vehemenţă. O bombă care ar putea ucide zece sau douăzeci de mii de persoane şi prefectul ne cere să ne ţinem gura!

Preşedintele lui New York Times se aşezase, cu mâinile încrucişate pe birou, ca şi când s-ar fi rugat.

— Nu e o bombă atomică, Myron, e o bombă H. Şi nu zece sau douăzeci de mii de oameni sunt ameninţaţi. E ameninţat tot oraşul!

Le rezumă mesajul primit din partea Preşedintelui S.U.A.

— M-a implorat să nu divulgăm această informaţie.

Preşedintele marelui cotidian privea chipurile stupefiate ale subordonaţilor lui. În ciuda numărului lor, cunoştea personal pe fiecare dintre colaboratorii săi direcţi. Ştia că Grace locuieşte cu fiul ei în Manhattan, că Robinson îşi avea reşedinţa în West Side, că Myron Pick locuia cu soţia într-o veche casă din Brooklyn Heights. Iar el locuia cu soţia şi cei doi copii chiar în inima Manhattan-ului, la numai câteva blocuri de birou. Toţi împărtăşeau soarta locuitorilor New York-ului.

Richard Snyder adăugă, aproape implorator:

— Preşedintele ne cere altceva: vrea să păstrăm secretul... chiar şi faţă de familiile noastre.

Grace îşi înăbuşi un strigăt: Tommy!

— Dumnezeule! E incredibil! se revoltă Myron Pick. Speră că vom rămâne cu braţele încrucişate, fără să facem nimic, aşteptând să fim... termonuclearizaţi? Fără să ne punem familiile la adăpost?

Preşedintele lui New York Times explică faptul că Gaddafi ceruse păstrarea secretului şi ameninţase că la primul semn de evacuare, bomba va sări în aer.

— De ce ar trebui să ne supunem? reluă Pick. Cine ne garantează că preşedintele ne-a spus adevărul? N-ar fi prima oară când un preşedinte ne toarnă gogoşi!

— Myron! – Snyder îşi privea redactorul şef cu severitate – problema nu e nici Preşedintele nici Gaddafi, nici interesele noastre personale, ci numai datoriile pe care le are faţă de cetăţenii acestui oraş ziarul New York Times!

— Datoriile sunt evidente! replică Pick, fără ezitare. Trebuie să scoatem imediat o ediţie specială. Pentru a avertiza oamenii New York-ului că oraşul e ameninţat de distrugere şi să-i implorăm s-o şteargă cât mai iute, cu orice mijloc!

— Myron, cum îndrăzneşti să vorbeşti aşa când abia ţi s-a spus că bomba va exploda la cel mai mic semn de evacuare? E vorba de viaţa a milioane de oameni! De viaţa...

Grace era obsedată de chipul fiului ei. Bulversată, se ridicase, gata să părăsească încăperea.

— Noi deţinem informaţia, replică Pick, neclintit. Datoria noastră de ziarişti este s-o publicăm. Experienţa ne învaţă că avem totul de pierdut dacă o ascundem. Amintiţi-vă de Golful Porcilor[47]!

[47] Cu multe zile înainte de invazia din Golful Porcilor, în Cuba, cei de la New York Times erau la curent cu operaţia şi cu rolul jucat de C.I.A. în pregătirea ei. Dar n-a publicat nimic la cererea expresă a preşedintelui Kennedy. Mai târziu, preşedintele Consiliului de administraţie al ziarului şi preşedintele S.U.A. vor regreta acest lucru, fiind convinşi, ulterior, că divulgarea a ceea ce se pregătea ar fi putut împiedica această iniţiativă

Preşedintele ziarului se întoarse spre directorul său, care tăcuse până atunci. În toate circumstanţele grave, sfaturile acestui secund, cu o serioasă şi solidă pregătire profesională, îi fuseseră de mare ajutor. La cei cincizeci şi patru de ani ai săi, John Robinson era, într-un anumit fel, conştiinţa lui New York Times.

— Dacă vom comunica, începu el aproape timid, că datoria noastră faţă de newyorkezi este de a-i avertiza de pericolul care-i paşte pentru a se putea salva, nu cu o ediţie specială trebuie s-o facem. Ziarul nostru nu trebuie să profite de un astfel de prilej pentru a da o lovitură – întinse un deget spre bateria de telefoane de la dreapta lui Snyder – patroane, va trebui să-i sunaţi imediat pe toţi confraţii noştri de la radio şi televiziune, spunându-le ca ei să alerteze imediat populaţia.

Se opri, conştient de gravitatea opţiunii pe care urma s-o formuleze.

— Făcând această observaţie, reluă el cu aceeaşi voce catifelată, consider că e de datoria noastră să fim, fără nici un fel de obiecţii, alături de preşedintele S.U.A. Ziarul şi-ar rata misiunea lui faţă de poporul american dacă ar trăda, într-o situaţie atât de gravă, încrederea omului care ne conduce.

Urmă o lungă şi apăsătoare linişte. Preşedintele ziarului se ridică şi, sprijinindu-se cu mâinile de birou, îi privi ţintă pe cei trei colaboratori ai săi.

— Preşedintele mi-a spus că ultimatumul a fost prelungit până astă seară la orele şase. În ce mă priveşte, am de gând să rămân aici, în acest birou, până la ora şase. Las fiecăruia dintre voi libertatea de a acţiona după cum îi dictează conştiinţa. Dacă doriţi să plecaţi, plecaţi! Dar faceţi-o cu discreţie. Aveţi cuvântul meu de onoare că acest lucru nu va fi subiect de discuţie între noi. În altă ordine de idei, mă tem că nu avem altceva de făcut decât să pregătim ziarul de mâine – şi să ne rugăm să fie un mâine.

---

dezastruoasă.

*

— Repede, căpitane, vă cheamă cei de la New York!

Ofiţerul de la New York State Police, care-şi continua ancheta asupra morţii lui Whalid Dajani în vila din Dobbs Ferry, alergă la maşină. Luă radiotelefonul, îl ascultă pe Feldman şi se întoarse spre adjunctul sau:

— Fugi şi adu-o aici pe femeia care ne-a chemat!

Câteva clipe mai târziu, doamna Burns, emoţionată de neaşteptata sa importanţă, se aşeză în maşina poliţiei şi răspunse prin radio întrebărilor lui Dewing şi Feldman. Ştiau deja ora apelului său la poliţia din Dobbs Ferry şi obţinură rapid de la brava femeie două informaţii suplimentare, care erau esenţiale, privind înfăţişarea bărbatului şi femeii pe care-i văzuse ieşind în fugă şi alergând spre maşină, precum şi culoarea maşinii – verde-închis – cu care fugiseră din oraş.

— Sunt chiar ceilalţi doi! strigă Feldman. Nu mai încape nici o îndoială!

În jurul lui Feldman erau strânşi ciorchine Dewing, Hudson, Salisbury de la C.I.A.

— În ce direcţie ar fi putut pleca? îl întrebă Feldman pe ofiţerul de la New York State Police. Sunteţi în apropierea unei căi importante de circulaţie?

— Da, la cinci sute de metri de aici e un acces pe autostradă.

— Şi au plecat cumva în direcţia aceea?

— Cu siguranţă!

— Căpitane, trimite imediat o maşină la punctul de intrare pe autostradă. Băieţii care vând tichete să ne confirme dacă fugarii au trecut pe acolo!

În timpul acesta, la New York, o duzină de poliţai scotoceau prin comisariatul 6 în căutarea unei hărţi rutiere a statului New York. Până la urmă cineva găsi una în torpedoul maşinii sale. Feldman o întinse pe birou.

— Probabil că au şters-o spre nord, zise el. Îşi privi ceasul. Ştim că au fugit acum cincizeci şi şapte de minute. N-au putut parcurge mai mult de cincizeci-şaizeci de

kilometri. Arătă un punct situat între Dobbs Ferry şi Albany. Ar trebui să fie pe aici. Trebuie să blocăm imediat toate ieşirile de pe autostradă. Poliţia va trebui să blocheze toate rampele de acces şi să-şi trimită patrulele pe urmele lor cu ordinul de a opri toate maşinile verzi, Cei doi sunt singurii care ne pot spune unde e blestemata aia de bombă!

În mai puţin de un minut, plecând din toate colţurile Manhattan-ului, o armată de maşini de poliţie şi de motociclişti urcau, de-a lungul Hudson-ului, îndreptându-se spre autostradă.

*

— Merge treaba?

Angelo Rocchia recunoscu vocea piţigăiată a primarului New York-ului.

— Nu cine ştie ce, zise el arătând harta cu un aer dezamăgit. Prea multe construcţii! Prea multe străzi! Prea mulţi oameni! Prea puţin timp!

Abe Stern îl privea uimit. Îi prinse braţul cu mâna sa durdulie.

— Am mizat totul pe dumneata, inspectore. Pentru numele Bunului Dumnezeu, sper că nu te-ai înşelat!

Bătrânul se îndepărtă, cocârjat, cu privirea în pământ înţelesese că nu mai avea nimic de făcut decât să aştepte. Destinul oraşului era în mâna unor oameni ca Rocchia sau motocicliştii din State Police care controlau maşinile de pe autostradă şi a poliţiştilor care forţau uşile pivniţelor din Greenwich Village. Cu stomacul cuprins de crampe, se închise într-una din toalete, când auzi deschizându-se uşa încăperii alăturate.

— Ia zi, Frank, se auzi o voce, ştii ce caută grangurii ăia de sus? Dacă-ţi spun, rămâi cu gura căscată... O bombă atomică!

— Te-ai ţicnit?

— Nu. Şi ştii ce-am făcut? Am sunat-o pe Jane – vocea devenise un murmur confidenţial pe care Stern îl auzea cu greu – i-am spus să ia copiii şi s-o şteargă fuga-fuguţa la maică-sa, în Connecticut.

Restul se pierdu în zgomotul făcut de apa trasă. Totul se prăbuşeşte, zise el, de data asta secretul nu mai poate fi păstrat. Oraşul va sări în aer. Se va declanşa panica, o panică de sute de ori mai rea decât aceea de care ne-am temut. Şi dacă ieşim din budă, oamenii au să vină la Gracie Mansion să mă linşeze. Şi ar avea al dracului de multă dreptate! mormăi el.

*

— Căpitane, repetă ce-ai spus! urla Al Feldman în microfon.

— Unul dintre băieţii de la casele de marcaj i-a recunoscut pe cei doi, numai că nu mergeau spre nord, ci spre sud!

Tot statul major din comisariatul 6 se bulucise în jurul lui Feldman.

— Sunteţi sigur de această informaţie?

— Mai mult ca sigur. Punctul de control cu pricina e pe firul ce coboară spre New York.

Pe toate feţele se putea citi uimirea.

— De ce mama dracului se întorc în oraş, dacă ştiu că e pe cale să sară în aer?

— Probabil că trebuie să se întoarcă la bomba lor, le răspunse Feldman. Asta trebuie să fie! Se întorc la bomba lor!

— Dacă au plecat din Dobbs Ferry la ora 12.23, acum ar trebui să fie pe la periferia oraşului. Din fericire la ora asta se circulă greu!

Prefectul de poliţie smulse telefonul din mâinile lui Feldman.

— Dă-mi la biroul SPRINT!

SPRINT era abrevierea serviciului Special Police Radio Inquiry Network, reţeaua de telecomunicaţii a poliţiei newyorkeze. Ocupa în întregime două etaje din C.G. al poliţiei şi se îndeletnicea cu trierea celor 19 000 de chemări zilnice la numărul 911, numărul dispeceratului Poliţiei.

— Jim, ordonă el ofiţerului comandant al SPRINT, trebuie să trimiţi spre comisariatul 6 tot ce are roţi şi se mişcă: maşini de patrulă, autobuzele poliţiei, motociclişti, depanatoare camioane-macara. Trebuie blocate căile de acces în perimetrul delimitat de Strada 14, Houston Street, Bulevardul 5 şi fluviu. Înconjuraţi tot cartierul. Opriţi pietonii şi maşinile la toate intrările, verificaţi actele de identitate, controlaţi maşinile. Doi dintre palestinienii pe care-i căutăm vor încerca să se infiltreze în zonă. Jim, urmă Bannion în pragul sufocării, spune tuturor celorlalte comisariate să-şi trimită urgent toate efectivele pentru a întări barajele. Cereţi celor de la administrarea şoselelor să ne trimită toate barierele de care dispun. Mişcă-te, Jim! Pentru Dumnezeu, mişcaţi-vă cât mai repede!

Bannion îşi şterse fruntea. Nu se gândise nici o clipă la Dewing şi nici la ceilalţi federali. Era oraşul său. Numai o acţiune fulgerătoare îl mai putea salva.

— Domnule primar!

Nici nu-l chemă bine pe Abe Stern, care trecea îngândurat pe coridor, când fu sunat de comandantul pompierilor.

— Barry, oamenii noştri au nevoie de toate cisternele voastre pe Strada 14, Houston Street şi Bulevardul 5 pentru a bloca de urgenţă accesul în zonă.

Pompierii din New York purtau poliţiştilor o simpatie comparabilă cu cea a protestanţilor din Ulster pentru catolicii irlandezi. Şeful lor ceru explicaţii.

— Barry, nu discutăm acum! mugi Bannion. Execută ordinul imediat! Ţi-l dau pe primar!

În timp ce Stern îi confirma şefului pompierilor ordinele date de Bannion, acesta din urmă îşi suna serviciul de presă.

— Patty, în cel mult două minute ai să fii potopită de telefoane de la ziare, radiouri, reţele de televiziune şi toată haita obişnuită. Bagă-le textul cu butoiul de clor.

*

La C.G. al poliţiei, cele două etaje ale centrului de telecomunicaţii SPRINT erau într-un vârtej dementţial. Reţeaua era subdivizată în cinci P.C.-uri radio, fiecare acoperind câte una din marile zone ale oraşului New York. O echipă de dispeceri controla pe ecranele calculatoarelor deplasarea tuturor maşinilor de poliţie aparţinând districtului său. În felul acesta puteau urmări simultan munca patrulelor în misiune, ştiau cine se retrage într-un bar să bea o cafea sau care din ei conduce la închisoare un răufăcător. Era suficient să întoarcă două chei pentru a trimite oameni şi maşini la un nou obiectiv.

Nici nu fuseseră bine întoarse toate cheile în cele cinci săli din centrul SPRINT când întreg oraşul începu să răsune de urletele sirenelor poliţiei, urmate de sunetul sacadat al clopotelor maşinilor de pompieri care se grăbeau spre partea de jos a Manhattan-ului. În câteva minute acest uragan de sirene cuprinse întregul cartier. Pe trotuare, mulţimea, obişnuită cu îngrozitoarea isterie zilnică de sirene şi girofaruri, privea, încremenită. Aşa ceva nu se mai văzuse în New York. Cum ajungeau în limitele perimetrului care trebuia controlat, vehiculele se opreau de-a curmezişul străzii, iar poliţiştii deviau circulaţia. În câteva secunde, ca o undă de şoc, ambuteiaje gigantice înghiţiră centrul Manhattan-ului, paralizându-l iremediabil.

La ora 15.31 populaţia oraşului afla pentru prima oara despre întreaga afacere. Staţia de televiziune W.C.B.S, îşi întrerupse programul pentru a introduce un buletin informativ. Dowy Hall, prezentatorul obişnuit al ştirilor locale, apăru pe ecrane, nemachiat, pentru a anunţa, cu o voce gâtuită, o importantă acţiune poliţienească în

sectorul Greenwich Village, „unde se presupune că teroriști palestinieni au ascuns un butoi cu gaz clorhidric letal”. Zece minute mai târziu, Patty McKnight, ofițerul de presă al prefectului de poliție, își făcea apariția în fața camerelor de luat vederi ale tuturor canalelor de televiziune, făcând apel la populație să-și păstreze calmul și sângele rece.

*

La întoarcerea în oraș, Kamal Dajani își obligase sora să schimbe traseul De data aceasta o luaseră pe Roosevelt Drive, de-a lungul lui East River. Era un drum mai lung, dar mai sigur. De când plecaseră, cei doi nu schimbaseră nici un cuvânt. Cu degetele încleștate pe volan, cu ochii plini de lacrimi, încă șocată de scena atroce pe care o trăise, Leila conducea ca un automat. Numai amintirea tatălui lor o împiedicase să nu se izbească cu mașina de vreun zid și să scape de monstruosul său frate. La capătul puterilor, hotărâse să se lase în voia sorții.

Kamal asculta radioul, baricadat în spatele unei tăceri posomorite. Numai că radioul nu spunea nimic. Privea șuvoiul de mașini ce aluneca de-a lungul fluviului. Totul părea normal. Chiar și vaietele îndepărtate ale sirenelor care fac atât de intim parte din fondul sonor newyorkez. Îmbrățișă cu privirea decorul extraordinar ce se dezvăluia ochilor săi: zgârie-norul Organizației Națiunilor Unite, ridicându-se pe malul apei, cu șirul său de drapele din toată lumea fluturând în față, săgeata lui Chrysler Building, tot acest univers de oțel și sticlă care, fără trădarea fratelui său, s-ar fi preschimbat deja într-un peisaj lunar al morții și distrugerilor. Acești oameni sunt vii în timp ce, în Libia și Palestina, arabii, frații mei, sunt din nou gata să moară din cauza eșecului nostru. Cuprins subit de furie, începu să lovească cu pumnul în bordul mașinii. Eșecul! Eșecul! Eșecul! Eșecul ne mănâncă

precum viermii un cadavru, Vom fi întotdeauna nişte rataţi, batjocura popoarelor!

Pipăi buzunarul bluzonului, asigurându-se pentru a suta oară că *check-list*-ul şi caseta cu instrucţiuni pentru calculator erau la el. În primul rând trebuia introdus codul pentru a activa valiza, îşi repeta el. Apoi să schimb caseta. Formez, pe claviatură F19A pentru a comanda citirea casetei – cea bună, de data asta – cu instrucţiuni pentru calculator. Apoi urmează să compun fatidicul cod 0636 pentru a comanda manual explozia. Îi trebuiau cei mult cinci minute.

Văzu prin parbriz panoul cu anunţul Ieşire Spre Strada 14. Atinse braţul Leilei.

— Fii atentă, acum urmează!

*

„Am mizat totul pe tine, inspectore!" Fraza primarului New York-ului răsuna obsedant în mintea lui Angelo Rocchia, încălecat pe un scaun, cu coatele pe spătar, cu capul prins în palme, privea a suta oară planul zonei Bulevardului 5, de unde sugerase să înceapă scotocirea.

— Dacă arabii noştri urcau în viteză pe Christopher Street, o făceau ca să ajungă pe undeva pe aici, îi explica el lui Rand.

Angelo arăta străduţele din vecinătatea Bulevardului 5, unde căutările nu dăduseră totuşi nici un rezultat.

— Căci, dacă ascunzătoarea lor e undeva mai jos – arătă spre malurile fluviului, din celălalt capăt al patrulaterului – nu s-ar fi atins de Pontiacul individului de la Colgate. Se opreau mai înainte.

— La noi chestia asta se cheamă „raţionament beton armat", îi zise junele *fed* cu un surâs călduros.

Angelo se ridică brusc.

— Hai, iepuraş, trebuie să mai verificăm din nou pe traseu. Poate c-au zbârcit-o pe undeva.

*

Cei doi palestinieni rulau pe Strada 14, în direcţia Bulevardului 5, când Kamal Dajani văzu fulgerele albastre ale girofarurilor.

— Încetineşte! îi ordonă el Leilei.

Începuse să cadă o măzăriche rece, care suna ritmic pe acoperişul maşinii. Cu ochii aţintiţi asupra peisajului, zări numeroase maşini de poliţie şi camioane ale pompierilor care barau străzile dincolo de prima intersecţie. Agenţii de poliţie deviau circulaţia şi dispersau grupurile de gură-cască.

— Rămâi în dreapta, în faţă e barat... un incendiu sau un accident.

Pe măsură ce înaintau, traficul devenea tot mai greoi, iar mulţimea se îngroşa. Se gândi să deschidă geamul şi să întrebe un trecător, dar era prea riscant din cauza accentului. În timp ce convoiul de maşini se scurgea puţin câte puţin, înţelese ce se întâmplă. Două enorme semiremorci ale pompierilor barau în stânga Bulevardul 5.

— Ştiu unde e bomba! mormăi el, cu aceeaşi furie în vintre ca cea care-l cuprinsese mai devreme pe Roosevelt Drive. Am ajuns prea târziu, au încercuit cartierul!

Leila se târî câteva sute de metri până la Bulevardul 7, Alte maşini de poliţie barau accesul în stânga.

— S-a terminat, Kamal! Hai să întoarcem şi s-o ştergem. Cum or să dea de Whalid, vor afla cine suntem. Poliţia va supraveghea toate posturile de frontieră şi ne vor încolţi.

Kamal Dajani privea drept în faţă, cu mâinile încleştate pe tabloul de bord.

Leila viră la dreapta pe Bulevardul 7. Era mai bine să scape din ambuteiaj cât mai puteau s-o facă. Nu parcurse nici cincizeci de metri că fratele său o prinse de încheietura mâinii.

— Opreşte aici! Eu cobor.

— Kamal, eşti nebun?!

— Opreşte-te, când îţi spun! O iau pe jos.

Deschise portiera, când maşina era încă în mers.

— Fugi spre nord, cât poţi de repede, îi zise el. Măcar unul dintre noi să ajungă acasă! *Ma'salamah*, Leila. Voi merge până la capăt, *Inshaa'Allaah!*

Sări din maşină şi se pierdu în mulţime.

*

Vrând să dea aparenţa unor împrejurări normale, Abe Stern intra cu soţia de braţ în salonul reşedinţei lor Gracie Mansion, unde se inaugura pomul de crăciun pentru copiii angajaţilor primăriei. La piciorul uriaşului brad încărcat de lumini multicolore se ridica un munte uriaş de pachete de toate culorile. Conduşi de delegaţii sindicali ai personalului primăriei, circa cincizeci de copii de la şase la cincisprezece ani, aleşi dintre cei mai silitori la şcoală, strigară în cor:

— *Merry Christmas and Happy Birthday Your Honor!*"

Livid de emoţie şi de nesomn, bătrânul primar se opri, îşi trase răsuflarea şi răspunse cu toată forţa:

— Crăciun Fericit Tuturor!

Apoi, precum un rege magician care-şi împarte ofrandele fiilor tribului său, începu să le ofere cadourile. Văzând prin faţa ochilor săi atâtea chipuri fragede, pline de viaţă şi de veselie, se simţea din ce în ce mai încordat, îşi privi ceasul. Ultimatumul expira peste o oră. Nemairezistând, îşi chemă soţia.

— Esther, înlocuieşte-mă câteva minute, Trebuie să mă duc să dau un telefon.

*

Cu şapca înfundată pe ochi, cu gulerul bluzonului ridicat, Kamal Dajani îşi grăbi pasul. Nu avea nici o îndoială: poliţia era pe urmele sale. Îşi zicea că probabil un vecin auzise focul de revolver tras de Whalid şi chemase poliţia. N-ar fi trebuit să părăsesc antrepozitul! Am vrut să-mi salvez pielea. Sunt şi eu un laş! Acum trebuie să trec

neapărat. Dar cum să depăşesc barajele? Sa mă deghizez? Să-i fur cuiva actele? Nu contează trebuie să trec! Îşi pipăi în buzunar pistolul Smith & Wesson şi caseta înregistrată la Tripoli. Trebuie să mă întorc cu orice preţ la bombă!

Se opri pentru a se orienta. Era pe Bulevardul 7, la intersecţia cu Strada 16. Antrepozitul se găsea la mai puţin de patru sute de metri, la stânga. Auzi în spate tânguirile unei sirene. Instinctiv, îşi vârî capul între umeri şi o luă din loc. Dar nu era decât o ambulanţă de la Saint Vincent Hospital, cum scria cu litere roşii, groase, pe lateralele maşinii. O urmări cu privirea şi o văzu virând la stânga cu două blocuri mai departe. Ideea îl lovi ca un trăsnet: iată singura mea şansă! Allahu Akbar[48]!

Alergă până în Strada 18. Ambulanţa era oprită acolo, la câţiva zeci de metri în faţa lui. Şoferul şi un infirmier coborau o targă şi se pregăteau să intre într-un imobil. Într-o fracţiune de secundă, totul se organiză în capul palestinianului. Îşi luă avânt, ajunse rapid în dreptul ambulanţei, trânti uşa din spate şi sări la volan. Motorul mergea. Sirena! Dumnezeule, unde e butonul sirenei? Trebuie să pornesc sirena, ca să pot depăşi barajul! Cînd sosi în fugă şoferul, încerca de zor toate întrerupătoarele de pe tabloul de bord. Şoferul încercă să deschidă portiera. Kamal angajă schimbătorul în viteza întâi şi demară în trombă.

*

— Bineînţeles! Iată unde am zbârcit-o! mugi Angelo Rocchia, lovind cu pumnul în volan. Priveşte, iepuraş!

Îi arăta lui Jack Rand panoul de sens interzis plantat de cealaltă parte a intersecţiei. De acolo Christopher Street devenea sens interzis.

— E simplu! Arabii nu puteau merge drept înainte spre Bulevardul 5. Au fost obligaţi s-o ia la stânga pe Greenwich Avenue. Deci şi-au ascuns bomba pe aici pe undeva!

[48] Allahu Akbar – Alah e mare

Angelo viră la stânga şi se amestecă în traficul de pe Greenwich Avenue, mergând foarte încet. Cei doi poliţişti urmăreau cu atenţie faţadele şi trecătorii. La un moment dat radiotelefonul începu să cârâie.

— Către toate patrulele din Manhattan-Centru! Căutaţi ambulanţa spitalului Saint Vincent cu numărul 435, care a fost furată de pe Strada 13 Vest.

Rand îşi manifestă indignarea.

— Blestematul ăsta de oraş în care se fură până şi ambulanţele!

*

Kamal Dajani găsise butonul sirenei. La apariţia ambulanţei, în urletul sirenei, maşina de poliţie care bara Hudson Street, o stradă paralelă cu fluviul, făcu marşarier, ca să-i facă loc. Palestinianul se pierdu în zona interzisă. Ai pierdut, Whalid! jubilă el, cu chipul scăldat în sudoare, am trecut!

Ştia perfect unde se află, căci se găsea pe drumul pe care îl făcuse de multe ori înainte de a aduce bomba din docurile din Brooklyn până în garajul închiriat de Leila. Parcurse trei sute de metri, viră la stânga pe Christopher Street, revăzu locul unde derapase şi acroşase o maşină parcată, urcă pe stradă până la intersecţia unde începea sensul interzis.

Exact drumul pe care-l urmaseră Angelo şi Rand.

*

Închis în biroul reşedinţei sale, primarul New York-ului mâzgălea câteva cuvinte pe o foaie de hârtie. Nu era cazul de a ţine un discurs! Trebuia numai să le spună oamenilor să părăsească imediat oraşul, fără să ia nimic eu ei. Să facă apel la sângele rece al fiecăruia. Şi, mai ales, să le spună să fugă, spre nord, spre New Jersey, pentru a evita căderile radioactive.

Nu-mi vor ierta niciodată cele ce voi face acum, îşi zicea el. Dar aici, la mine, în oraşul meu ameninţat cu distrugerea, Eu sunt responsabil şi nu Preşedintele. Nu mai avea timp de pierdut. Nu vreau să las să moară locuitorii New York-ului, trebuie să le dau o şansă să se salveze.

Microfonul faimoasei „Linii 1000”, care-i permitea să intre instantaneu în contact cu concetăţenii săi, era în faţa sa. Dezactivă sistemul de securitate şi deschise contactul. Se pregătea să-şi citească apelul când în încăpere dădu buzna un *fed*:

— Agent federal John Marvel, înălţimea Voastră! Vreţi să alertaţi populaţia?

— De ce vă amestecaţi? zbieră Stern, livid de furie, Eu sunt primarul!

Fără să-şi piardă calmul, *fedul* debranşă microfonul.

— Vă rog să mă credeţi, înălţimea Voastră, îmi pare rău, dar am ordin să vă împiedic s-o faceţi!

*

Radioul emitea fără încetare un şuvoi de mesaje. P.C., maşinile de patrulare, barajele, motocicliştii, poliţiştii în patrulare pe jos, cu aparatele lor de emisie-recepţie, chiar şi pompierii, toată lumea îşi scuipa plămânii într-un talmeş-balmeş suprarealist ce părea coloana sonoră a unei superproducţii cu sunet stereo. Brusc, Angelo ciuli urechea. O voce le domina pe celelalte.

— Allo, centrala! Patrula 107! Şoferul ambulanţei furate a recunoscut formal pe tipul care a dat lovitura ca fiind unul din cei trei pe care-i căutăm!

— Ai auzit, iepuraş! zise Angelo, ronţăindu-şi nelipsitele-i alune. Al dracului de tare gagiul!

Nici nu-şi termină bine vorbele, că auzi în spate sunetul unei sirene. Dădu un şut zdravăn pedalei de frână şi se întoarse. Văzu la circa cincizeci de metri în spate o

ambulanţă care părăsea Greenwich Avenue şi vira la stânga pe una din străzile de care ei trecuseră.

— Iată-l! urlă el, apucând maneta schimbătorului de viteze şi lansându-se cu spatele într-un slalom nebunesc.

Rand apucase deja microfonul radiotelefonului.

— CENTRAL! CENTRAL! AICI ROMEO 14, REPEDE...

Nu putu spune mai mult. Angelo smulsese firul microfonului. Rand contempla încremenit firul rupt şi se întreba dacă nu cumva Angelo înnebunise. Revenindu-şi din uimire, urlă:

— Angelo, trebuie să prevenim P.C., să le spunem că am reperat ambulanţa, să ne trimită întăriri, brigada NEST, trăgătorii de elită, să închidă cartierul! Angelo, nu putem merge singuri acolo!

Rocchia ajunsese deja în dreptul străzii pe unde apucase ambulanţa. O văzu, oprită la vreo două sute de metri. Girofarul era încă aprins. Încetini şi puse mâna pe braţul lui Rand. Sfârşise prin a se obişnui cu junele *fed*, cu principiile lui la fel de înguste ca şi cravatele pe care le purta. Mai trebuiau şi unii ca el, altminteri poliţia devenea un fel de bordel!

— Jack, dacă chemăm artileria, dementul ăsta apasă pe buton şi atunci, adio şi n-am cuvinte! Trebuie să mergem în vârful picioarelor, ca nişte pisicuţe, înţelegi? Să încercăm să-l agăţăm prin surprindere, înainte să simtă!

Inspectorul newyorkez se întoarse spre coechipierul său, dar fără să piardă din ochi strada. Ochii îi străluceau de surexcitare.

— Şi apoi, iepuraş, e al nostru. Docurile, Dionysos, şuţul, dositorul, camioneta Hertz, gagiul de la Colgate... noi le-am descoperit. O să ai ce să le povesteşti puştilor tăi în Denver...

Puse schimbătorul la punctul mort, lăsând Chevroletul să alunece fără zgomot, datorită inerţiei. Erau pe o stradă aproape pustie mărginită de arbori desfrunziţi şi de mici imobile victoriene restaurate. Pe măsură ce coborai spre fluviu, locuinţele făceau loc unui şir de clădiri scunde,

garaje şi antrepozite abandonate. Ambulanţa era parcată în dreptul uneia dintre aceste clădiri.

*

Kamal sărise deja din ambulanţă. Cu o lovitură zdravănă de umăr, împinse uşa mâncată de carii, intră pe un coridor şi alergă până în fundul garajului, pe platformă. Bomba şi valiza de comandă a focului erau la locul lor. Desfăcu valiza şi-i desfăcu capacul. Panoul de control bleu-pal, cu ecranul său catodic, claviatura şi cititorul de casete apărură în lumina palidă a singurului bec din garaj.

Cinci minute! Nu-i trebuiau decât cinci minute pentru a repara trădarea lui Whalid, reamorsând sistemul care declanşa impulsul electric de comandă şi reintroducând codul de comandă manuală a exploziei. Şi jocurile vor fi făcute.

Tresări la auzul unui zgomot. Îşi scoase revolverul, gata să apese pe trăgaci. Dar nu era decât un şoarece.

*

Angelo abia atingea pedala de frână: Chevroletul se opri la zece metri în spatele ambulanţei. Poliţistul îşi descheie haina, băgă mâna şi simţi crosa rece a revolverului de serviciu P 38, revolver pe care nu-l scosese prea adesea în cei treizeci şi cinci de ani de tribulaţii poliţieneşti de-a lungul şi de-a latul New York-ului. Cu toate acestea, acum, cu un client atât de hotărât precum arabul, lucrurile riscau să se termine în plin western!

— Am şters-o, îi şopti el lui Rand, Tu te aşezi lângă uşă şi mă acoperi. Intervii imediat ce te chem, dar nu fă prostii şi ai grijă să nu-mi vâri un glonţ în cur!

Cu toate că erau date în şoaptă, ordinele interziceau orice discuţie. Junele *fed* îşi privi coechipierul cum se descalţă şi zâmbi văzând că are monograma numelui chiar şi pe şosete.

— Fă la fel, iepuraş, mâţa cu clopoţei nu prinde şoareci!

Docil, Rand se conformă. Apoi, fără zgomot, deschiseră portierele şi se lăsară pe solul acoperit de gheaţă.

Angelo îi făcu cu ochiul lui Rand, scoţând un lung: Brrr!

Un adevărat ţap, bătrânul Angelo, se minună Rand, văzându-l ţopăind pe trotuar şi dispărând pe uşa mâncată de carii, pe care arabul, în graba sa, o lăsase deschisă.

Kamal Dajani efectuase deja, din memorie, prima operaţie apăsând pe tasta PORNIRE şi compunând codul său de identificare pe claviatură. Se aprinsese indicaţia CITIRE DATE. Desfăcu *check-list*-ul şi-l lumină cu lanterna. Sosise momentul decisiv. Acela de a da viaţă acestei arme arabe de răzbunare şi de dreptate. Luă caseta înregistrată la Tripoli, cea care conţinea instrucţiunile de comandă a exploziei de către calculator, casetă pe care fratele său o înlocuise în ultimul moment. În timp ce o ţinea în mâna tremurândă de surescitare, o amintire îi trecu precum un fulger prin faţa ochilor.

Era în Siria, cu mulţi ani în urmă, în cursul unui marş de antrenament al fedaynilor. Comandoul său găsise un cuib plin de puişori. Şeful lor le dăduse câte unul şi le ordonase să-i gâtuie cu mâinile lor. Atingerea acestei casete care aducea moartea îi răspândea în corp aceeaşi senzaţie, pe care o trăise atunci.

Făcu schimbul de casete, apoi consultă *check-list*-ul, pentru a continua ordinea firească a operaţiilor. Banda magnetică începu să se deruleze imediat. Într-un minut urma ca ea să transmită memoriei calculatorului, programul de comandă a exploziei. După aceea Kamal nu mai avea decât să compună pe claviatură o ultimă comandă codată. Pe care o ştia pe de rost: 0636. Cum ar fi putut uita data victoriei de la Yarmuk, cea care stabilise dominaţia arabă asupra patriei astăzi pierdută!

*

Pentru prima oară în cariera sa de poliţist, Jack Rand nu se supusese ordinelor. Neliniştit să-şi vadă coechipierul înfruntând de unul singur teroristul, alergase în ciorapi până în capul străzii şi dăduse buzna în prima băcănie pentru a anunţa dispeceratul.

— A găsit bomba! urla el în faţa clienţilor care-l ascultau cu gura căscată. E într-un depozit pe Van Nest Street, chiar la intersecţia cu Strada 4. Mişcaţi-vă! Amicul meu e deja acolo!

Brusc, Angelo o văzu. Era acolo, la circa treizeci de metri, în haloul aproape ireal al unicului bec, o masă neagră decepţionantă, aproape derizorie, cu aspectul ei de butoi pântecos. Cum putea fi ascuns „apocalipsul” în acest cilindru de tablă, în mijlocul acestui decor de film tâmpit cu poliţişti din anii ’30? Ascuns în spatele unui stâlp, cu palma udă pe crosa pistolului, inspectorul newyorkez privea, hipnotizat.

Arabul era chiar în faţa bombei. Se agita febril deasupra unei valize diplomat. Angelo ridică braţul şi-l sprijini de o proeminenţă a stâlpului, pentru a putea trage fără să-i tremure mâna. Dar nu se punea problema să tragă înainte ca arabul să se îndepărteze de bombă. Poţi să ştii? Putea exploda. La gândul ăsta, un firicel de sudoare începu să-i alunece pe şira spinării. Pândi momentul în care arabul făcu un pas alături. Angelo respiră profund:

— POLIŢIA! Nici o mişcare!

Somaţia fusese atât de puternică încât Rand o auzi din stradă, când se întorcea în fugă spre depozit. Kamal rămase o fracţiune de secundă ca împietrit, înainte de a se arunca pe burtă, evitând glonţul lui Angelo, care ricoşă pe platforma de ciment. Cu o mişcare rapidă, Kamal se rostogolise în spatele butoiului şi-şi scosese arma. Trase şase gloanţe în direcţia lui Angelo, care se ghemuise în spatele stâlpului. Auzind schimbul de focuri, Rand o luă la fugă pe coridor, fără să ezite.

— Angelo! Angelo! îl strigă el de mai multe ori, deplasându-se în zigzag, pentru a nu-şi dezvălui poziţia. Angelo! Eşti întreg?

Adevăraţi cow-boy, federalii ăştia! înjura în gând Angelo, emoţionat totuşi de solidaritatea coechipierului său.

Auzi urletele sirenelor şi zgomotele portierelor. Cu degetul pe trăgaci, cu pălăria dată pe spate, pândea pe cel ascuns în spatele butoiului. Palestinianul era întins la mai puţin de un metru de valiza unde sclipea o lumină verde.

Scurta rază de lumină care lumină coridorul când cei doi trăgători de elită, protejaţi de veste antiglonţ, deschiseră uşa îi fu suficientă. Kamal îl văzu pe junele *fed* lipit de zid şi-şi descărcă pistolul. Lovit în frunte, Jack Rand căzu rămânând nemişcat într-o baltă de ulei ce acoperea podeaua, Dar înainte ca arabul să poată reveni la adăpostul butoiului, o rafală dublă de gloanţe îl doborî la pământ. Cei doi trăgători de elită îl executaseră pe teroristul palestinian.

Numeroase maşini de poliţie soseau într-un vacarm i urzitor de sirene. În fruntea tuturor alerga Bill Booth:

— Nu vă apropiaţi! urla el ca apucat. Pentru numele lui Dumnezeu, plecaţi de acolo!

Angelo veni şi îngenunche în faţa corpului neînsufleţit al lui Jack Rand. Îl privi îndelung, în linişte. Apoi întinse mâna şi-i închise ochii cu blândeţe.

— Iepuraş, iepuraş, murmură el cu inima strânsă, doar ţi-am spus că trebuie să ne apropiem ca nişte pisici? De ce i-ai chemat? De ce n-ai făcut ce ţi-am spus?

*

„CITIRE DATE: O.K.”

Mesajul verzuliu pe care Bill Booth îl văzu cu binoclul pe ecranul catodic al valizei de comandă îi făcu pielea de găină.

— Larry, îi spuse colaboratorului său, fizicianul alpinist Delaney, bomba asta e pe punctul să explodeze!

Cu această constatare „încurajatoare” începu dezamorsarea cea mai periculoasă şi mai delicată încercată vreodată de brigăzile NEST. Primele temeri ale lui Booth se dovediră imediat justificate: bomba era „protejată” de o reţea de detectoare de proximitate pe o rază de doi la opt metri. Mai clar, intrarea oricărei persoane în raza lor de acţiune declanşa automat explozia. Bomba trebuia neutralizată de la distanţă. Situaţia era fără precedent.

— Nu văd decât un singur mijloc, îi spuse Booth prefectului Bannion după ce-şi consultase tehnicienii: deci decupăm cu un tun-laser o fereastră în valiza de comandă a focului, şi încercăm să ardem instrucţiunile din memoria calculatorului.

Delaney îşi freca-nervos bărbia.

— Şi dacă beleaua e presurizată?

Fizicianul făcea aluzie la un pericol suplimentar de explozie. Într-adevăr, făcând o gaură în valiză, riscau să elibereze gazul care i-ar fi asigurat presurizarea, antrenând în felul acesta comanda automată a exploziei.

La ora 17 şi 16 minute, cu mai puţin de trei sferturi de oră înainte de expirarea ultimatumului lui Gaddafi, tunul laser al laboratorului NEST, adus cu avionul de la Las Vegas, intră în acţiune. Prima oară făcu o gaură cu diametrul egal cu al unui fir de păr. Timp de treizeci de secunde Booth şi tehnicienii săi, transpirând din greu, rămaseră cu ochii lipiţi de cadranele detectoarelor de gaz. La primul semn de scăpare, ar fi urmat să astupe gaura, sudându-i marginile cu laserul.

— Nici o urmă de gaz! anunţă uşurat Delaney.

— Atunci să-i dăm drumul!

Servindu-se de tunul lor laser, ca de o veritabilă foarfecă de tăiat tabla, Booth făcu o deschidere de zece centimetri lungime în peretele valizei şi în ecranul său anti-raze ultraviolete.

— Isuse! Cum au putut concepe blestemaţii ăştia de libieni, şi, mai ales, cum au putut realiza o asemenea bazaconie? exclamă el descoperind în ocularele binoclului jungla de sârmuliţe şi maldărul de microprocesoare. În fund văzu două fire groase, unul albastru şi celălalt roşu. Erau, fără îndoială, firele de alimentare electrică, îşi zicea el. Le va secţiona cu laserul. Dar se potoli imediat. Dacă programarea era făcută ca la întreruperea alimentării să se comande explozia? Mai bine să încerce să ardă memoria calculatorului.

Erau două mijloace de a o face. Fie printr-o emisie de radiaţii electromagnetice, fie trimiţând un fascicol de radiaţii ultraviolete. Booth şi tehnicienii săi se puseră repede de acord. Orice eroare ar fi fost fatală.

— Vom utiliza raze ultraviolete, conchise Delaney. Nu sunt ele atât de puternice ca radiaţiile electromagnetice, dar cel puţin nu riscăm să excităm amărâţii ăia de detectori de proximitate, care ne pot trimite de-a dreapta Celui de Sus!

Şapte minute mai târziu, oamenii lui Booth trimiteau pentru cincisprezece secunde un puternic fascicol de raze ultraviolete asupra plăcilor de circuit, pe care erau implantate microprocesoarele. O lungă, o interminabilă tăcere încărcată de nelinişte şi teamă urmă acestui bombardament luminos. Brusc, o succesiune de bip-bip-bip-uri se auzi, în dezordine, din valiză. Booth izbucni într-un râs isteric, şi-şi aruncă pălăria de cow-boy spre bombă, după care căzu în genunchi.

— S-a terminat! urlă el. Calculatorul a luat-o razna. Nu mai există nici o şansă la un miliard să găsească succesiunea corectă a instrucţiunilor.

*

Atrasă de schimbul de focuri şi de sirenele maşinilor de poliţie, o mulţime uriaşă încerca să spargă barajele poliţiei. O puzderie de jurnalişti erau deja prezenţi, masaţi

în jurul autocarelor diverselor canale de televiziune, cu camerele de luat vederi şi reflectoarele aţintite asupra depozitului, gata să înregistreze declaraţia ofiţerului de presă al prefectului de poliţie, Patricia McKnight, care acum era ocupată s-o redacteze în maşina sa.

Din antrepozit ieşi o ambulanţă precedată de doi motociclişti, care-i permiseră să ajungă pe bulevardul West Side. Aceasta transporta corpurile lui Jack Rand şi Kamal Dajani, care erau înfrăţiţi în felul acesta în drumul lor spre morgă.

Palid, scăldat în sudoare, Angelo Rocchia se aşezase pe capota unei maşini. Părea total zdrobit. Era obsedat de o singură întrebare: de ce l-a atras pe Jack Rand pe coridor? De ce i-a zis să-l acopere? De ce? De ce?

Un tânăr poliţist negru se apropie de el, cu ochii strălucind de admiraţie.

— Bine lucrat, inspectore! S-ar părea că l-ai făcut bucăţi, târâtura dracului!

Angelo dădu din cap. În treizeci şi cinci de ani de carieră nu omorâse pe nimeni.

Prefectul Bannion fentă cercul de admiratori şi-şi puse mâna cu căldură pe umărul inspectorului.

— Vă felicit, inspectore Rocchia, zise el cu emoţie Poliţia din New York e mândră de dumneata.

Bill Booth îi întrerupse.

— Scuzaţi-mă, domnule prefect, n-ar trebui să punem în jurul clădirii panouri de atenţionare împotriva radiaţiilor?

Atunci cei trei bărbaţi auziră, la câţiva metri, declaraţia pe care o citea ofiţerul de presă al prefectului de poliţie în faţa camerelor de televiziune şi microfoanelor staţiilor de radio.

— ...Încărcătura explozibilă ataşată de butoiul de gaz clorhidric a fost dezamorsată. Butoiul va fi transportat imediat cu un vehicul special la centrul de încercări militare de la Rodman’s Neck pentru a fi cercetat şi distrus.

*

* *

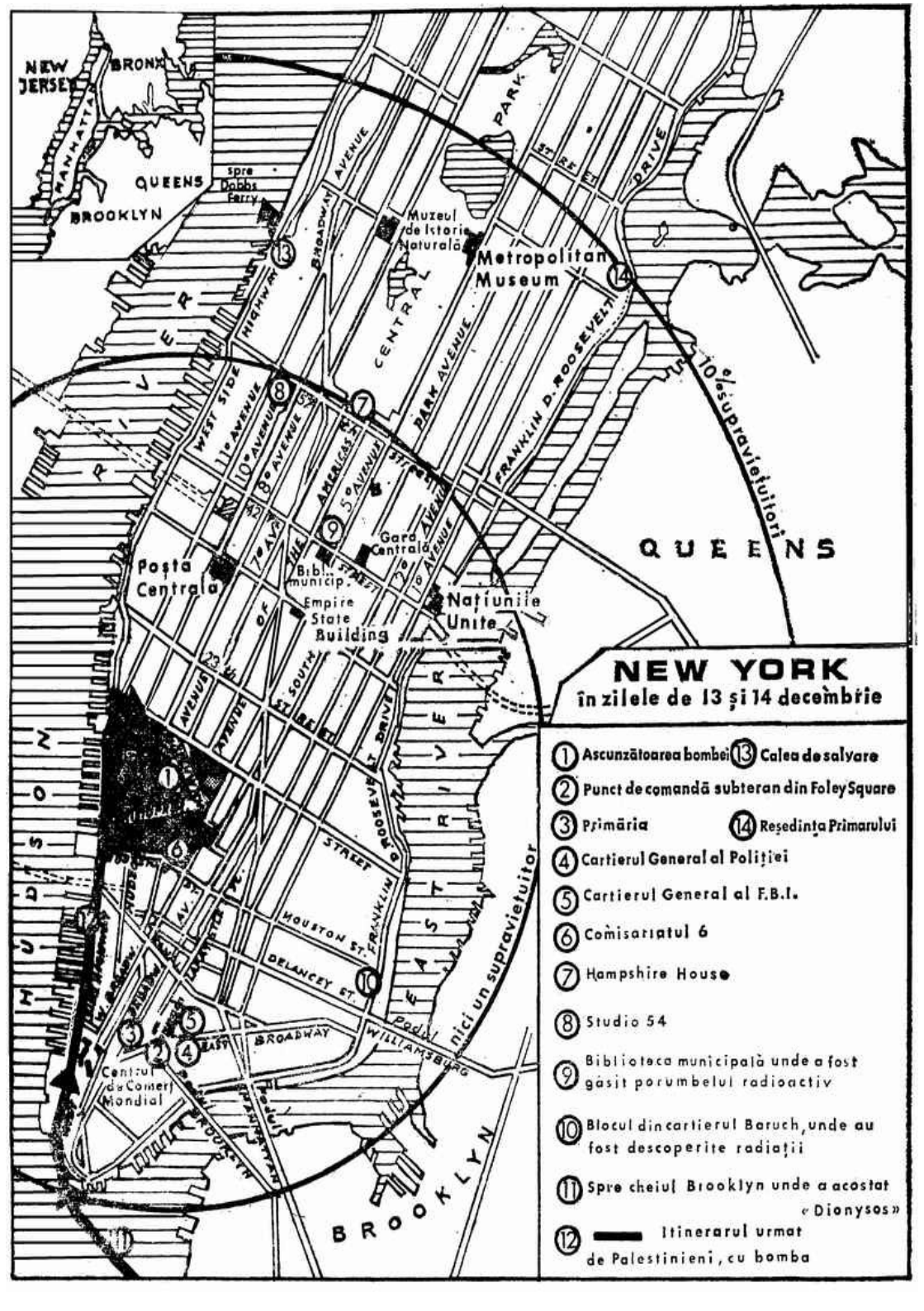
NEW JERSEY
BRONX
MANHATTAN
QUEENS
BROOKLYN
spre Dobbs Ferry
HIGHWAY
BROADWAY AVENUE
Muzeul de Istorie Naturală
Metropolitan Museum
PARK
DRIVE
CENTRAL
PARK AVENUE
FRANKLIN D. ROOSEVELT
10 e supraviețuitori
WEST SIDE
11th AVENUE
10th AVENUE
8th AVENUE
7th AVENUE
5th AVENUE
ABRAHAM
Poșta Centrală
Bibl. municip.
Gara Centrală
Empire State Building
Națiunile Unite
QUEENS
NEW YORK
în zilele de 13 și 14 decembrie
1 Ascunzătoarea bombei
2 Punct de comandă subteran din Foley Square
3 Primăria
4 Cartierul General al Poliției
5 Cartierul General al F.B.I.
6 Comisariatul 6
7 Hampshire House
8 Studio 54
9 Biblioteca municipală unde a fost găsit porumbelul radioactiv
10 Blocul din cartierul Baruch, unde au fost descoperite radiații
11 Spre cheiul Brooklyn unde a acostat «Dionysos»
12 Itinerarul urmat de Palestinieni, cu bomba
13 Calea de salvare
14 Reședința Primarului
HUDSON
EAST
STREET
HOUSTON ST.
DELANCEY ST.
BROADWAY
WILLIAMSBURG
Podul
Centrul de Comerț Mondial
BROOKLYN

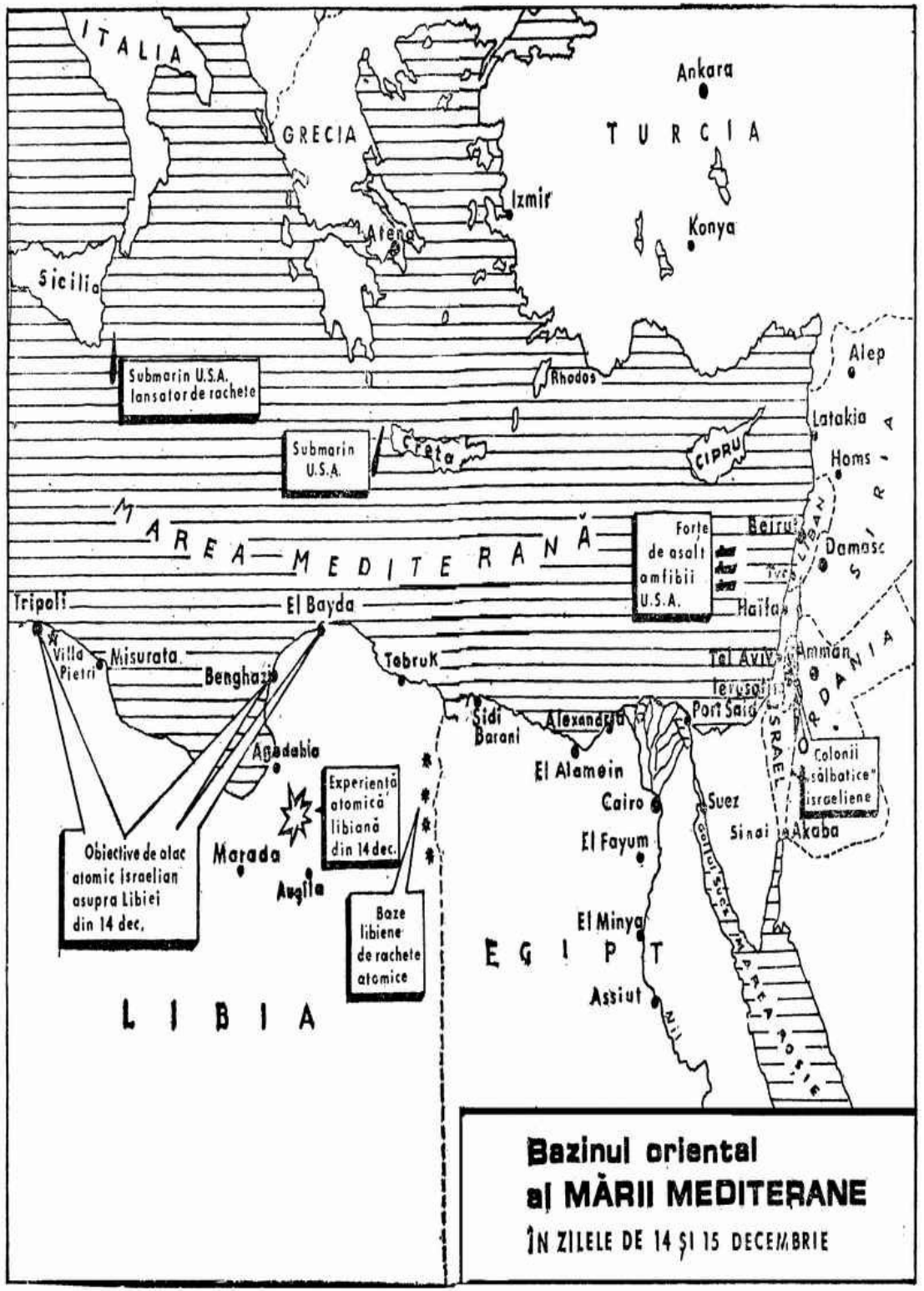

Bazinul oriental al MĂRII MEDITERANE

ÎN ZILELE DE 14 ȘI 15 DECEMBRIE

EPILOG

În seara zilei de marţi 15 decembrie, bomba termonucleară construită de Whalid Dajani pentru Muammar al-Gaddafi fu transportată cu un avion special la Los Alamos pentru un examen aprofundat.

Patru zile mai târziu, Harold Wood, directorul laboratorului atomic confirma, într-un raport confidenţial că bomba era, într-adevăr, un focos nuclear cu hidrogen cu o putere de 3 megatone, de o sută cincizeci de ori mai puternică decât cea de la Hiroshima, şi că era în deplină concordanţă cu planurile trimise în ziua de 13 decembrie. Iar valiza de comandă le confirmă faptul că tehnicieni de la Tripoli puseseră la punct un sistem infailibil de comandă de la distanţă.

*

Prima reacţie a membrilor guvernelor, american şi israelian, după neutralizarea bombei, fusese dorinţa de răzbunare şi distrugerea imediată a Libiei şi a şefului ei. La analiza la rece a situaţiei, furia făcu loc raţiunii. În caz de atac asupra acestei ţări, rachetele de la graniţa sa răsăriteană puteau lovi Israelul provocându-i distrugeri catastrofale. Pentru Libia, ca şi pentru Israel sunase ora raţiunii.

Ca în cazul S.U.A. şi al U.R.S.S., care de treizeci şi cinci de ani trăiau în umbra echilibrului nuclear, şi ele erau obligate să procedeze la fel evitând astfel perspectiva unei sinucideri colective.

În ziua de Crăciun, vrând să exploateze traumatismul provocat de această criză la Ierusalim, Tripoli şi Washington, preşedintele S.U.A. îi invită pe cei doi, Menachem Begin şi Muammar al-Gaddafi, la discuţii secrete la Camp David, pentru a găsi o soluţie definitivă conflictului arabo-israelian.

Înainte de a pleca la Washington, Begin se duse pe piscul stâncos al aşezării Elon Sichem, unde colonii Blocului Credinţei şi soldaţii însărcinaţi să-i evacueze rămăseseră faţă în faţă timp de zece zile, fără ca nimeni să aibă curajul să deschidă focul. Prim-ministrul era însoţit de bătrânul rabin Kook, singurul care era ascultat şi urmat de coloni. După trei ore de dezbateri furtunoase, colonii au acceptat să-şi abandoneze colonia şi să se mute provizoriu în nişte barăci ale armatei, aflate în apropiere.

*

Leila Dajani nu putu executa ordinul lui Kamal. Ea nu va mai putea vedea Palestina, cel puţin într-un viitor apropiat. Arestată după trei ore de la despărţirea de fratele ei, la 150 de kilometri nord de New York, pe Şoseaua nr. 9, fu condusă imediat în faţa unui magistrat al curţii federale din Kingston, oraşul cel mai apropiat de locul arestării, şi inculpată, în virtutea articolului 18 din Codul penal al S.U.A., pentru „şantaj nuclear” şi „deţinere ilegală de explozibili”.

Două crime pentru care risca douăzeci de ani de închisoare. O bagatelă.

*

La Washington, în curtea Cartierului general al F.B.I. de pe Pennsylvania Avenue, a avut loc ceremonia, simplă şi demnă, în memoria lui Jack Rand, în prezenţa soţiei sale şi a celor trei copii. Erau prezente o mulţime de oficialităţi. Preşedintele îşi delegase soţia. Prefectul Bannion şi

inspectorul Angelo Rocchia reprezentau poliţia din New York. Sute de agenţi federali cu familiile lor umpleau galeria din jurul curţii. Ceremonia începu cu ridicarea drapelelor de o gardă de onoare a Infanteriei Marine, apoi fanfara intonă un imn religios. După un cuvânt rostit de preot, vorbind de exemplul lui Jack Rand, Joseph Holbon, directorul F.B.I., înmânâ văduvei atributul cel mai preţios al agenţilor federali: „Placa de agent-federal aparţinând celui ce a murit pentru Patrie”

*

Concluzia acestor zile îngrozitoare de decembrie geros fu spusă de inspectorul Angelo Rocchia în cursul discretei recepţii oferite de Abe Stern la Primărie, după căsătoria sa cu Grace Knowland şi decorarea cu cea mai înaltă decoraţie a poliţiei, „The Legion of Honor”.

Cînd primarul îi şopti vestea întâlnirii secrete de la Camp David, Angelo, cu o cupă de şampanie în mână, exclamă:

— Dumnezeule mare! Au riscat viaţa a zece milioane de oameni ca să ajungă aici!”

PARIS – LONDRA

Crăciunul lui 1979

ISBN 973-9054-07-2
ISBN 973-95710-6-9

EDITURA
„GRAFOART"

EDITURA RAI

După afirmațiile colonelului GEDDAFI, făcute în mesajul trimis Casei Albe, o bombă atomică urmează să distrugă New Yorkul în următoarele treizeci și șase de ore, dacă Israelul nu va înapoia pământurile furate palestinienilor. Este începutul unei acțiuni desfășurate cu sufletul la gură. O întreagă lume s-ar putea prăbuși.

Autorii s-au documentat timp de patru ani în toate colțurile lumii pentru a scrie romanul de față: au stat de vorbă cu miniștri, generali, spioni, teroriști, psihiatri și au consultat numeroase documente autentice ultrasecrete.

O carte care îi are drept autori pe cei care au scris romanul-document „ARDE PARISUL?" pe care publicul român a avut ocazia să-l citească cu circa cincisprezece ani în urmă, roman care a stat la baza filmului cu același nume, film prezentat și pe ecranele noastre cu un mare succes.

LEI 550